

T.C.
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ
TÜRKÇE VE SOSYAL BİLİMLER EĞİTİMİ ANA BİLİM DALI
TÜRKÇE EĞİTİMİ BİLİM DALI

NEZİHE MERİÇ' İN "YANDIRMA" ADLI KİTABINDAKİ
ÖYKÜLERİN SÖZ DİZİMİ AÇISINDAN İNCELENMESİ

Yüksek Lisans Tezi

Semra CİNTOSUN

Danışman: Dr. Öğr. Üyesi Ahmet Turan SİNAN

ELAZIĞ - 2018

ONAY FORMU

T.C.

Fırat Üniversitesi

Eğitim Bilimleri Enstitüsü

Türkçe Ve Sosyal Bilimler Eğitimi Ana Bilim Dalı

Türkçe Eğitimi Bilim Dalı

Semra CİNTOSUN'un hazırlamış olduğu "Nezihe MERİÇ in "Yandırma" Adlı Kitabındaki Öykülerin Söz Dizimi Açısından İncelenmesi" başlıklı tez, Eğitim Bilimleri Enstitüsü Yönetim Kurulunun tarih ve sayılı kararı ile oluşturulan jüri tarafından tarihinde yapılan tez savunma sınavı sonunda başarılı sayılmıştır.

Jüri Üyeleri:

1. Doç.Dr. Ahmet AKUAYA
2. Doç.Dr. Serdar TAVUZ
3. Ahmet Turan Sını
- 4.
- 5.

İmza

Fırat Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Yönetim Kurulunun tarih ve sayılı kararıyla bu tezin kabulü onaylanmıştır.

Prof.Dr. Ayşegül GÖKHAN

Eğitim Bilimleri Enstitüsü Müdürü

BEYANNAME

Fırat Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü tez yazım kılavuzuna göre, **Dr. Öğretim Üyesi** Ahmet Turan SİNAN danışmanlığında hazırlamış olduğum “Nezihe MERİÇ in "**Yandırma**" Adlı Kitabındaki Öykülerin Söz Dizimi Açısından İncelenmesi” adlı yüksek lisans tezimin bilimsel etik değerlere ve kurallara uygun, özgün bir çalışma olduğunu, aksinin tespit edilmesi hâlinde her türlü yasal yaptırımını kabul edeceğimi beyan ederim.

Semra CİNTOSUN

09.08.2018

ÖN SÖZ

Dil, toplumun ortak paydasıdır. Geçmişten gelen bir kalıttır. Her dilin kendisine göre bir güzellik anlayışı ve kuralları vardır. Dili yapan, insanların meydana getirdiği toplumdur. Dil insanlar arasında iletişimi sağlarken aynı zamanda kültürü de oluşturur. Dilin bir konuşma bir de yazı tarafı vardır. Söz dizimi son yıllarda dil incelemelerinde üzerinde çok konuşulup yazılan, araştırma yapılan bir alandır. Dil bir bildirişim sistemi olduğundan onun yapısının da çok iyi bilinmesi, yazılması ve öğretilmesi gerekir.

Bu çalışmada Nezihe Meriç'in “**Yandırma**” adlı kitabındaki öyküler söz dizimi bakımından ele alınmış ve yorumlanmıştır. Eserde bulunan kelime grupları ve cümle yapıları sınıflandırılmış ve incelenmiştir. Ülkemizde bütün yurttaşlarımızın zorunlu eğitimden geçtiği halde Türkçe konuşma ve yazmada bir takım sıkıntılarının olduğu bilinmektedir. Burada Türkçe öğretimi, eğitimi ve ders kitapları ile derslerde öğrencilere salık verilen kitapların içerik ve dil bakımından mükemmel olması adı geçen sıkıntıları azaltacaktır. Dil incelemesi yaparken metinlerin teker teker ele alınması, kelime gruplarının sayısal olarak tespiti, yazarın en çok kullandığı cümle tiplerinin ve sayısal durumlarının çözümlenmesi önemlidir. Cumhuriyet devri kadın yazarlarımızdan olan Nezihe Meriç dili etkin ve yetkin kullanan bir yazardır. Bundan dolayı da ödüllendirilmiş bir öykü yazarıdır. Onun bu özelliğinden dolayı kullandığı dilin yapısı önemli bulunmuştur. Söz dizimi alanında son yıllarda artan bir yayın üretimi de dikkat çekmektedir. Alan yazın bu bakımdan da yeterince izlenmiştir.

Çalışmam boyunca bilgi ve tecrübelerini benimle paylaşan danışman hocam Sayın Dr. Öğretim Üyesi Ahmet Turan Sinan'a, kıymetli görüşlerinden yararlandığım Doç. Dr. Serdar Yavuz Hocama ve değerli dostum, meslektaşım Fatih Duruer'e teşekkürlerimi sunuyorum.

Elazığ – 2018

Semra Cintosun

ÖZET

Yüksek Lisans Tezi

Nezihe Meriç İn "Yandırma" Adlı Kitabındaki Öykülerin Söz Dizimi Açısından İncelenmesi

Semra CİNTOSUN

Fırat Üniversitesi

Eğitim Bilimleri Enstitüsü

Türkçe ve Sosyal Bilimler Eğitimi Ana Bilim Dalı

Türkçe Eğitimi Bilim Dalı

Elazığ, 2018, Sayfa: XIII+606

Bu araştırmanın amacı; Türk Edebiyatının seçkin kadın yazarlarından Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabındaki öykülerin söz dizimi bakımından incelenmesidir. Bilindiği gibi dil bilgisi araştırmalarının inceleme alanları; ses bilgisi, şekil bilgisi, söz dizimi ve anlam bilgisidir. Bu çalışmanın içeriği de bir söz dizimi araştırmasıdır.

Bu çalışma esnasında Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabındaki öyküler söz dizimi açısından önce kelime grupları sonra da cümle bilgisi bakımından sınıflandırılmış ve sayısal verilerle ortaya konulmuştur. Bireyin insan kimliğiyle ortaya koyduğu birçok şey bir söz diziminden ibarettir. Bireyin konuştuğu birçok şey dilin toplumsal yanını ifade eden söz dizimi kurallarına uydurulur. Böylece dil bilgisine uygun bir cümle kurulmuş olur. Aslında düşünme, duygulanma, görsel sanatlarla ilgilenme, kişinin öz varlığıyla ilgili ürettiği her şey bir söz dizimidir. Kelimeler yeni bir anlam yaratmak üzere diğer kelimelerle ekli ya da eksiz bir birliktelik oluştururlar. Zaten dil kullanımının ya da söz diziminin tamamı için bir açıklama, bir belirtme, bir olayı ya da varlığı öne çıkarma, belirginleştirme denebilir. Söz dizimi çalışmaları çoklukla iki aşamada gerçekleştirilir. Birincisi olan kelime grupları en az iki kelimeden oluşan, yapı yönünden bir bütün oluşturan, tek kelimeyle ifade edilemeyen bir kavramın belirtilmesidir. Bunlar; isim ve sıfat tamlamaları, sıfat-fiil, isim-fiil, zarf-fiil grupları, tekrar, edat, bağlama, unvan, birleşik isim, ünlem, sayı grupları, birleşik fiil grubu ve

kısaltma gruplarıdır. İkincisi de cümle bilgisidir. Cümlelerin yapı ve anlam özelliklerini tespit etmektir. Bu çalışmada bütün bu gramer birliklerinin örnekleri tarama modeliyle tespit edilmiş ve örneklendirilmiştir.

Bu çalışma esnasında kitapta yer alan yedi öykü kelime grupları ve cümlelerin yapısal, anlamsal özellikleri bakımından taranmış ve sınıflandırılmıştır. Kelime grupları ve cümleler sayısal olarak istatistiki değerlere dökülmüştür. Cümlelerin anlam özelliklerine göre 2156 cümlelerin olumlu, 272 cümlelerin olumsuz ve 192 cümlelerin ise soru cümlesi olduğu saptanmıştır. Yüklemin türüne göre Yandırma' daki cümlelerin 1626'sı fiil cümlesi, 963 tanesi ise isim cümlesidir. Bu da öykülerde hareketin fazla olduğunu gösterir. Cümlede yüklemine yerine bakıldığında kurallı cümlelerin sayısının 1972, devrik yapıları cümlelerin sayısının ise 679 olduğu görülmektedir. Bağlama edatlarıyla bağlanan 116 cümle bulunmaktadır. Bunların 14'ü "ki" bağlama edatıyla bağlanan cümle, "ve" bağlama edatıyla bağlanan cümle sayısı 3, diğer bazı bağlama edatlarıyla bağlanan cümle sayısı ise 99'dur. Ortak cümle öğeleriyle bağlanan cümlelerin toplamı 145 olup, bunların 12'si ortak yüklemlili, 110'u ortak özneli, 12'si ortak nesneli ve 11'i ortak zarflı cümlelerdir. Cümleler bünyelerindeki öğelere göre de sınıflandırılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Nezihe Meriç, Yandırma, Söz Dizimi, Kelime Grupları, Cümle.

ABSTRACT

Master's Thesis

The Andysis Nezihe Meriç's Stories in Her book “ Yandırma” In Terms of Syntax

Semra CİNTOSUN

Fırat University

Institute Of Educational Sciences

Department Of Turkish And Social Sciences Education

Turkish Language Education Department

Elazığ, 2018, Page: XIII+606

The aim of this research; examination of the stories in the book called “ Yandırma” written by Nezihe Meriç who is the one of the most outstanding female writers in Turkish Literature. As is known the fields of research in grammar are phonics, morphology, syntax and semantics. The content of this study is a syntax research.

During this study, the stories in Nezihe Meriç's book Yandırma are classified according to word groups first and latter sentential; and revealed with numeric datum.

Many things that an individual put forth with his human identity are nothing more than a syntax. Several things that an individual speaks are fitted in the rules of syntax which articulate the social side of language. Thus a sentence appropriate to grammar is formed. Actually thinking, affectivity, dealing with visual arts and everything that an individual produces about his self-being is a syntax. Words form a collocation with other words with or without paragage to create a new meaning. As a matter of fact it can be said that the entire linguistic performance or syntax is an explanation, assertion, disambiguation or emphasizing an event or entity. Syntax studies are mostly carried out in two steps. First one, word groups, is to indicate a Notion that can not be articulated in one word, form a wholeness in terms of structure, consisting of at least two words.

These are noun and adjective clauses, verbal adjective, verbal noun, verbal adverb groups, repetition, preposition, conjunction, title, compound noun, exclamation, number groups, compound verb groups and abbreviation groups. Second one is

sentential which is to determine the structural and semantic features of a sentence. In this study, all these grammar samples are determined and exemplified via survey model.

During this study, seven stories in the book are scanned and classified according to their word groups and structural and semantic features of sentences. Word groups and sentences are statistically valued in numbers. According to the semantics it is determined that 2156 sentences are positive, 272 negative and 192 are interrogative sentences. This shows that there is considerable motion in the stories. In terms of the places of verbs in sentences, it is seen that there are 1972 regular and 679 inverted sentences. And 116 sentences are conjuncted by prepositions. 14 of these sentences are conjuncted by “that” , 3 of them are conjuncted by “and” and 99 of them are conjuncted by other prepositions. 145 sentences are conjuncted by common sentence items and 12 of them have common verbs, 110 of them with common subjects, 12 of them with common objects. The sentences are also categorized according to the items in their structures.

Key words: Nezihe Meriç, Yandırma, syntaks, word groups, sentence.

İÇİNDEKİLER

ONAY FORMU.....	I
BEYANNAME	II
ÖN SÖZ	III
ÖZET	IV
ABSTRACT.....	VI
İÇİNDEKİLER	VIII
TABLolar LİSTESİ	XII
KISALTMALAR LİSTESİ.....	XIII
BİRİNCİ BÖLÜM	1
I. GİRİŞ	1
1.1. Araştırma Problemi	1
1.2. Araştırma Önemi	1
1.3. Araştırmanın Amacı	2
1.4. Sayıtlar	2
1.5. Sınırlılıklar	2
İKİNCİ BÖLÜM.....	3
II. KURAMSAL ÇERÇEVE	3
2.1. Nezihe Meriç'in Hayatı.....	3
2.2. Nezihe Meriç'in Eserleri	4
2.2.1. Öykü Kitapları	4
2.2.2. Romanları	5
2.2.3. Oyunları.....	5
2.2.4. Çocuk Kitapları	5
2.2.5. Anı Kitapları	5
2.3. Nezihe Meriç'in Hikâyeciliği.....	5

2.4. Söz Dizimi.....	7
2.4.1. Kelime Grupları.....	8
2.4.2. Cümle	11
2.4.3. Türkçe Öğretim Programı ve Söz Dizimi.....	12
2.5. Yurt İçinde Yapılan Araştırmalar.....	13
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.....	17
III. YÖNTEM.....	17
3.1. Araştırma Modeli	17
3.2. Veri Toplama Aracı.....	17
3.3. Veri Toplama Süreci	17
3.4. Verilerin Analizi.....	18
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.....	19
IV. BULGULAR VE YORUM	19
4.1. Kelime Grupları	19
4.1.1. İsim Tamlaması	19
4.1.1.1. Belirtili İsim Tamlaması	19
4.1.1.2. Belirtisiz İsim Tamlaması	43
4.1.2. Sıfat Tamlaması.....	61
4.1.2.1. Sıfat Tamlaması	61
4.1.2.2. Sıfat-Fiille Kurulan Sıfat Tamlamaları	100
4.1.3. Sıfat-Fiil Grubu	120
4.1.4. İsim-Fiil Grubu	140
4.1.5. Zarf-Fiil Grubu	150
4.1.6. Tekrar Grubu	171
4.1.7. Edat Grubu.....	183
4.1.8. Bağlama Grubu.....	198

4.1.9. Unvan Grubu	205
4.1.10. Birleşik İsim Grubu	210
4.1.11. Ünlem Grubu	211
4.1.12. Sayı Grubu	212
4.1.13. Birleşik Fiil Grubu	213
4.1.14. Kısaltma Grupları	228
4.2. Cümle	235
4.2.1. Cümlelerin Bağlanma Şekilleri	235
4.2.1.1. Bağlama Edatlarıyla Bağlanan Cümleler	235
4.2.1.1.1. “Ki” Bağlama Edatı ile Bağlanan Cümleler	235
4.2.1.1.2. “Ve” Bağlama Edatı ile Bağlanan Cümleler	237
4.2.1.1.3. Diğer Bazı Bağlama Edatlarıyla Bağlanan Cümleler	237
4.2.2. Ortak Cümle Öğeleriyle Bağlanan Cümleler	243
4.2.2.1. Ortak Yüklemlili Cümleler	243
4.2.2.2. Ortak Özneli Cümleler	244
4.2.2.3. Ortak Nesnelili Cümleler	251
4.2.2.4. Ortak Zarf Tamlayıcısı	252
4.2.3. Ortak Kip / Şahıs Ekleriyle Bağlanan Cümleler	253
4.2.4. Anlam İlişkisiyle Bağlanan Cümleler	257
4.2.5. Yüklemin Türüne Göre Cümleler	259
4.2.5.1. Fiil Cümleleri	259
4.2.5.2. İsim Cümleleri	331
4.2.6. Yüklemin Yerine Göre Cümleler	369
4.2.6.1. Kurallı Cümleler	369
4.2.6.2. Devrik Cümleler	451
4.2.7. Cümlelerin Anlam Özellikleri	481

4.2.7.1.Olumlu Ve Olumsuz Cümleler	481
4.2.7.1.1.Olumlu Cümleler.....	481
4.2.7.1.2.Olumsuz Cümleler	575
4.2.7.1.3. Soru Cümleleri	586
BEŞİNCİ BÖLÜM.....	594
V. SONUÇ VE ÖNERİLER.....	594
5.1. Sonuç.....	594
5.2. Öneriler	601
KAYNAKÇA.....	603
EK.....	605
EK 1. Tez Orjinallik Raporu	605
ÖZ GEÇMİŞ	606

TABLÖLAR LİSTESİ

Tablo 1. İsim tamlamaları	595
Tablo 2. Sıfat Tamlamaları	595
Tablo 3. Sıfat-fiil, isim-fiil ve zarf-fiil grupları	596
Tablo 4. Diğer kelime grupları.....	597
Tablo 5. Bağlama edatlarıyla bağlanan cümleler	598
Tablo 6. Ortak cümle öğeleriyle bağlanan cümleler	599
Tablo 7. Yüklemin türüne göre cümleler	599
Tablo 8. Yüklemin yerine göre cümleler	600
Tablo 9. Cümlelerin anlam özellikleri	601

KISALTMALAR LİSTESİ

ÖNY	: Özne-Nesne-Yüklem.
TDÖP	: Türkçe Dersi Öğretim Programı
TBEA	: Tanzimat'tan Bugüne Edebiyatçılar Ansiklopedisi.

BİRİNCİ BÖLÜM

I. GİRİŞ

Dil bir bildirişim sistemidir. İnsanlar duygu ve düşüncelerini anlatmak, duygularını ifade etmek, fikirlerini yarınlara taşımak için sözlü ve yazılı olarak dili kullanırlar. Kimi canlıların birbirleriyle iletişim kurmak için kullandıkları bir dilleri varsa da hiç biri insan dilinin iletişim gücüne erişemez. İnsanlar anne babalarının, büyüdükleri toplum yapısının kültürel çevresi içinde dili edinir. Büyüdükçe ve eğitim seviyesi arttıkça bu dili kullanma gücü gelişir. Bir taraftan dili bireysel bir yönü bir taraftan da toplumsal yönünü geliştirir. Bu süreçte çok cümle kurar. Türkçe söz dizimi bakımından dünya dilleri arasında sola dallanan diller arasında yer alır.

Bu bölümde, araştırmanın amacına, önemine, problem cümlesine, sınırlılıklara, evren-örnekleme ve araştırmanın yöntemi yer almaktadır.

1.1. Araştırma Problemi

Ana dili eğitiminde Türkçe Dersi Öğretim Programında kelime ve cümle bilgisi alanında kısaltma grubu, ünlem grubu, unvan grubu gibi bazı dil bilgisi öğelerinin eksik olduğu görülmektedir. Bu bakımdan Nezihe Meriç'in Yandırma adlı öykü kitabındaki farklı cümle yapılarının ve kelime gruplarının program kazanımlarının gerçekleşmesinde nasıl etki edebileceği çalışmanın problemi oluşturmaktadır. Bu çalışmayla farklı cümle yapıları ve kelime gruplarına sahip olan Yandırma adlı öykü kitabının alandaki boşluğu doldurabileceği düşünülmektedir.

1.2. Araştırma Önemi

Ana dili eğitiminde kelime grupları 6, 7. sınıflarda, cümle bilgisi 8. sınıflarda işlenmektedir. Araştırma kapsamında Nezihe Meriç'in "Yandırma" adlı kitabındaki öykülerin söz dizimi bakımından yapısını değerlendirmek amaçlanmaktadır. Öğrencilerin farklı cümle yapılarını görmeleri ve yaygın kullanılmayan kelime gruplarını sezmeleri açısından çalışmanın ana dili eğitiminde bir çerçeve sunulmasına katkı sağlayacağı beklenmektedir.

1.3. Araştırmanın Amacı

Araştırmanın genel amacı; Nezihe Meriç'in Yandırma adlı öykü kitabındaki metinlerdeki söz dizimi yapısını incelemektir. Bu genel amaçtan yola çıkılarak aşağıdaki alt amaçlar oluşturulmuştur:

1. Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabında yer alan öykülerdeki kelime gruplarının çeşit olarak sayısı nedir?
2. Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabında yer alan öykülerdeki cümlelerin bağlanma şekillerine göre sayısı nedir?
3. Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabında yer alan öykülerdeki cümlelerin yüklem türüne göre sayısı nedir?
4. Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabında yer alan öykülerdeki cümlelerin yüklem yerine göre sayısı nedir?
5. Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabında yer alan öykülerdeki cümlelerin anlam özelliklerine göre sayısı nedir?
6. Nezihe Meriç'in Yandırma adlı kitabında yer alan öykülerdeki cümlelerin yapısı nasıldır?

1.4. Sayıtlar

1. Öykülerdeki farklı cümle ve kelime yapılarını tespit etmede kullanılan yöntemler, söz dizimi unsurlarının yapısını yansıtmak niteliktedir.
2. Literatür tarama yöntemi araştırma amacıyla elde edilecek bilgiler için yeterlidir.

1.5. Sınırlılıklar

1. Çalışma Nezihe Meriç'in Yandırma adlı öykü kitabıyla sınırlandırılmıştır.

İKİNCİ BÖLÜM

II. KURAMSAL ÇERÇEVE

2.1. Nezihe Meriç'in Hayatı

Nezihe Meriç 1924 Gemlik doğumludur. Nüfus cüzdanında adı Neziha Şükran olarak geçer. Babası karayolu mühendisi Halis Bey, annesi Fatma Muattar Hanımdır. Okumuş, kültürlü bir ailenin kızı olan Nezihe Meriç'in babası yazmaya, müziğe ve resim yapmaya düşkün biridir. Nezihe Meriç de babasının bu sanata yatkın kişiliğinden etkilenmiştir. Babasının işi sebebiyle Anadolu'nun birçok yerine gitme imkânı bulan Nezihe Meriç, İstanbul, Ankara ve Edremit'te yaşamıştır. Bu da öykülerini yazarken halk deyişlerini ve sözlerini kullanmasını kolaylaştırmıştır. Öykülerine dil kullanımı bakımından zenginlik katmıştır. En son babasının tayini sebebiyle Eskişehir'e yerleşmişlerdir. İşte bu Anadolu'nun farklı kentlerinde bulunması aynı zamanda çok kültürlülüğü yazarın eserlerine de yansımıştır. İlk tahsil hayatını Eskişehir, Erzincan ve Karaköse' de sürdürmüştür. Ortaokula 1936'da Kırşehir'de başlayan yazarın ailesi daha sonra Eskişehir'e taşınır. Lise eğitimini Eskişehir Lisesi'nde tamamlar. Daha lise yıllarındayken bir oyun yazar ve bu oyunu radyoya gönderir. Oyun çok beğenilir ancak radyoda uyarlanmaya uygun olmadığı için temsil edilemez (Meriç, 2005, s.1, TBEA, 2003, 674-675).

Yazar 1943 yılında Türkoloji Bölümüne kaydolur. Burada Reşit Rahmeti Arat, Ahmet Caferoğlu, Mehmet Kaplan, Ali Nihat Tarlan gibi hocaların öğrencisi olur (Önder, 2006, s. 1-2). Daha sonra da aynı fakültenin Felsefe bölümüne devam eder. Ancak çeşitli sağlık problemlerinden dolayı bu eğitimleri yarıda bırakmak zorunda kalır (http://mavimelek.com/nezihe_meric.htm.5.7.2018 tarihli erişim). Heybeliada İlkokulu'nda 1947 yılında müzik öğretmenliği yapan yazar bir mandolin topluluğu oluşturur. Vedat Ün'den piyano dersleri alan yazarın oluşturduğu bu topluluk İstanbul Radyosu'nda her yıl konser verir. Nezihe Meriç'in öğretmenlik hayatı 1955 yılında biter.

N. Ufuk imzasıyla il yazısını “İstanbul” dergisinin 30. Sayısında 15 Şubat 1945 tarihinde çıkarmıştır. Bu yazı Mehmet Kaplan’ın yönettiği sanat-edebiyat sayfasında yayımlanmıştır.

Yazarın ilk öyküsü “Bir Şey” “Seçilmiş Hikâyeler” başlığı altında yayımlandı ve büyük ilgi gördü. Bir süre sonra da ikinci öyküsü “Ümit Fakirin Ekmeği” dergisinde yayımlandı.

Toplam dört öyküden oluşan ilk öykü kitabı “Bozbulanık” 1952’de basıldı.

21 Haziran 1956’da Salim Şengil ile evlenmiş ve eşine kitap ve dergi yayımladığı için basın kartı verilmediği için derginin sorumlu müdürlüğünü üstlenmiş ve 1972’ye kadar bu görevini sürdürmüştür. 1961’de Korsan Çıkmazı adlı romanı ile Türk Dil Kurumu’nun 1962 Roman Ödülü’nü kazanmıştır. “Menekşeli Bilinç” öykü kitabı 1965’te yayımlandı. Sular Aydınlanıyordu adlı tek kişilik oyunu 1968 yılında Devlet Tiyatrosu’nda sahnelendi. Sevdican adlı oyunu Almanya’da oynanır. Bir Kara Derin Kuyu adlı kitabı ile 1990 Sait Faik Hikâye Armağanı’nı kazanır. 1998’de “Yandırma” adlı öykü kitabı yayımlanan yazar, bu kitabıyla 1998 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü’nü alır. 2004 yılında ise Çavlanın İçinde Sessizce adlı anı kitabı TÜYAP 2004- Dünya Kitap Yılı Telif Kitabı ödülünü alır (Meriç, 2005, s.1). Öyküleri Amerika, Almanya, Fransa ve Rusya’da yayınlanan çeşitli öykü antolojilerinde yer almıştır (TBEA, 2003, 674-675). Nezihe Meriç, 18 Ağustos 2009’da hayatını kaybetti.

2.2. Nezihe Meriç’in Eserleri

2.2.1. Öykü Kitapları

Bozbulanık, Seçilmiş Hikâyeler Dergisi Kitapları, Ankara, 1952.

Topal Koşma, Seçilmiş Hikâyeler Dergisi, Ankara, 1956.

Menekşeli Bilinç, Dost Yayınları, Ankara, 1965.

Dumanaltı, Cem Yayınevi, İstanbul, 1979.

Bir Kara Derin Kuyu, Can Yayınları, İstanbul, 1989.

Boşlukta Mavi, Gendaş Yayınları, İstanbul, 1992.

Yandırma, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1998.

Toplu Öyküler 1, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1998.

Toplu Öyküler 2, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1998.

Çisenti, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2006.

2.2.2. Romanları

Korsan Çıkmazı, Dost Yayınları, Ankara, 1961.

2.2.3. Oyunları

Sular Aydınlanıyordu, Dost Yayınları, Ankara, 1970

Sevdican, Can Yayınları, Ankara, 1992.

Çın Sabahta, Mitos Boyut Yayınları, İstanbul, 1995.

Toplu Oyunlar (Çın Sabahta, Sular Aydınlanıyordu, Sevdican, Tartışma, Öyle Bir Gün) Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2003.

2.2.4. Çocuk Kitapları

Alagün Çocukları, Cem Yayınları, İstanbul, 1976.

Alacaceren, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2003.

Küçük Bir Kız Tanıyorum Altı Yaşında, Yapı Kredi Yayınları, 1992.

Küçük Bir Kız Tanıyorum Yedi Yaşında, Yapı Kredi Yayınları, 1992.

Dur Dünya Çocukları Bekle, Can Yayınları, İstanbul, 1993.

Küçük Bir Kız Tanıyorum Sekiz Yaşında, Yapı Kredi Yayınları, 1993.

Küçük Bir Kız Tanıyorum Dokuz Yaşında, Yapı Kredi Yayınları, 1994.

Küçük Bir Kız Tanıyorum On Yaşında, Yapı Kredi Yayınları, 1995.

Küçük Bir Kız Tanıyorum On Bir Yaşında, Yapı Kredi Yayınları, 1996.

Küçük Bir Kız Tanıyorum On İki, Yapı Kredi Yayınları, 1998.

Ahmet Adında Bir Çocuk, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 1998.

2.2.5. Anı Kitapları

Çavlanın İçinde Sessizce, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2004.

2.3. Nezihe Meriç'in Hikâyeciliği

Nezihe Meriç çok titiz olmasına rağmen çok eser vermiş yazarlardan biridir. Bunların çoğu da hikâyeye türündendir. Yazarın üzerine yapılmış bir doktora ve altı yüksek lisans tezi alan yazında verilmiştir. Nezihe Meriç öykücü kimliği ile tanınan, cumhuriyet döneminin kadın öykü yazarlarındandır. Hikâyelerinde Anadolu

kadınlarının hayat hikâyelerine sıkça yer verir. Kadınların toplumdaki yeri üzerinde duran bir özelliğe sahiptir (Korkmaz, 2004, s. 444).

Kadınların toplum içinde maruz kaldıkları baskıları, sorunlarını, acılarını aydın bir bakış açısıyla yazar. Toplumda kadının yerini sorgular. Nezihe Meriç'in öykülerinde Sait Faik Abasıyanık'ın etkileri görülür. Nezihe Meriç bazı röportajlarında kendisinden etkilendiğini ifade ettiği Sait Faik'i zaman zaman eleştirmiştir. Sait Faik için her ne kadar kendisini ve öykücülüğünü çok beğendiğini söylese de birebir bir etkilenmenin söz konusu olmadığını dile getirmiştir. Feridun Andaç kendisiyle yaptığı bir söyleşide şunu söyler: “Arayış / Yöneliş yıllarınızın ilk etki kaynağı Sait Faik dersek...” Yönlendirilmemiş düşüncelerim, çok gelişmiş sezgilerimle, savrukluğunu, dilini beğenmeyerek ama öykülerine, sanatçı tavrına, kendilerine, benim de yakından tanıdığım küçük insanlarına tutulduğum dediğiniz Sait Faik size yazma isteği, sevinci verendir aynı zamanda (Andaç, 2004, s. 49). Sait Faik'ten bahsederken:

Sait Faik için kullandığınız tüm imlemeler doğru da bir iki eksik var. Ben zaten yazma isteği olan bir çocuktum. Bunun nedenini, nasılını irdeleyemem şimdi burada, ama bir sezgi halinde, pek bilgisizce de olsa, ben ilkokuldan beri, ödevleri öğretmenler odasında okunan bir öğrenci, çok onurlandırılmış küçük bir yazardım. Ve Anadolu'da babamın peşi sıra dolaşırken yol yapımlarında, şantiyelerde, bitmez tükenmez kış gecelerinde, başka çare olmadığı için babamın kocaman bir sandığa istiflenmiş olarak bizimle dolaşan kitaplarını okuyordum. Fransız, Rus vb. yazarlarını... Hep büyüyünce ben de yazacağım hayalleri içinde yaşadım. İlk etki kaynağının ne olduğunu tam bilemem, ama bu durumda Sait Faik değildi. Ben üniversiteye gelince, onu tanıyınca çok sevdim, bana yazma isteği, yazma coşkusu verdi. Öykülerini ezbere bilirdim neredeyse. Etkisi, izleri vardır elbette, dünyalarımızın çok ayrı olmasına karşın... (Andaç, 2004, s. 49)

Yazar öykülerinde iç gözlemi yoğun biçimde kullanır. Meriç roman ve oyun yazmış olsa da öyküleriyle daha çok tanınır. Çünkü o yazma sürecinde öyküyü tercih etmiştir. Yazar;

Ben bir öykücüyüm, öykülerimi çok seviyorum. Hem seviyorum, hem beğeniyorum. Bu kendini beğenmiş benim özelliklerimden biri. Kendiyle barışık, kendini çok seven biriyim çünkü. Kusurlarımı bile... Yazma işine gelince, çabuk yazan, yazabilen biri değilim. Bir öykü bende yıllarca yaşıyor. Bu bir yapı

meselesidir. Ama öyle kavi, öyle etkileyici bir özellik ki bu, bir öykünün yanlış okunuşu üzerine on yıl sonra cevap yazdığım bir yazıya, arkadaşım eleştirmen, on yıl sonra yanıt vereceğim yazdı (Meriç, 2004, s. 12).

Yazar hikâye yazmayı bir yaşam biçimi olarak görür. “Benim yaşamım öykü, öykücü olmak başka, yazmak başka” diyen Meriç bir saatlik bir yürüyüşten sonra bir öyküyle döndüğünü ifade eder (Meriç, 2004, s. 45). Nezihe Meriç’in yazarlık yaptığı Türkiye sosyal şartları çok da özgür bir ortam sunmaz. O yüzden yazar benimsediği siyasi fikirleri sebebiyle kaçak hayatı da yaşar. Bu da eserlerinin sosyal hayatını, kahraman seçimini, mekânlarını etkilemiştir.

• Yandırma

1998’de yayımlanan Yandırma Yapı Kredi yayınlarından çıkan, toplam yedi öyküden oluşan üçüncü dönem kitaplarından. Bu kitapla Nezihe Meriç 1998 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü’nü almıştır. **Yandırma** kelimesi Derleme Sözlüğünde; sırayla “*tarlayı, ertesi yıl ekmek için bir kez sürüp bırakma, yakmak, gönül vermek, aşırı bir istekle, kana kana içmek, abartmak ve dokunaklı sözlerle karşısındakine acı vermek, üzme*” anlamlarında dört madde altında tanımlanmıştır (Derleme Sözlüğü, 1979, s. 4163).

2.4. Söz Dizimi

Dil, insanlar arasında iletişimi sağlayan bir dizge, bir sistem olarak kabul edilir. Dili konuşurlarına bilimsel anlamda öğretmek de ayrı bir bilim alanıdır. Toplumlar çoklukla yaşadıkları siyasi oluşumun yazı dili üzerinden eğitim ve öğretim planlaması yaparlar. Eğitim ortamlarında da dil bilgisi kurallarını, yazı dili diye kodlanan dilin toplumsal yanını ortak iletişimin doğru biçimi için okullarda öğretirler. Aslında konuşma dillerine dayanan bütün yazı dillerinin böyle bir arka planı vardır. Toplumun dili iyi kullanan yazar ve şairlerinin dilinden çıkarılan kurallar o dilin bilgisi, grameri için temel oluşturur. Böylece karşımıza öğretim programlarında dil bilgisi olarak çıkan konular konur. Dil öğretiminin temel alanları; dinleme, konuşma, okuma ve yazma kuralları toplum tarafından biçimlendirilir. Dünyada dil bilgisi çalışmalarının dört önemli alt alanı vardır: ses, yapı, söz dizimi ve anlam bilimi. Bilindiği gibi yapı bakımından Türkçenin temel yapı özelliği sondan eklemeli olmasıdır. Söz diziminde de cümlelerin kurucu unsuru olan yüklem sonda kabul edilir. Türkçe söz dizimi bakımından sola dallanan bir özellik gösterir. Yani sözün sonunda yer alan ve temel yargıyı üzerinde

taşıyan aynı zamanda kişiyi gösteren fiil yani yüklem yeni kurucular aldığıında bu kurucu unsurları hep soluna alır. Bilindiği gibi cümle bir hüküm grubudur, bir yargılı anlatımdır. Bir dilin söz dizimi dendiği vakit ilk akla gelen yargılı ve yargısız anlatımlardır. Banguoğlu söz dizimini konuşma esnasında kelimelerin sıralanma ve bağlanmasını söz dizimi başlığı altında ele alır ve anlatma terimini kullanır. Anlatma esnasında kelimeler öbek ya da takım halinde bir araya gelir ve söz birliklerini oluştururlar. Bu söz birliklerini de gramerin söz dizimi denilen bölümü inceler. Bu söz birliklerinin yargı taşımayan bir bölümü belirtme öbekleri, yargı taşıyanlarda yargı öbekleri, cümle adını taşır (Banguoğlu, 1990, 495-497). Ergin’de (1980, s. 374) ; “Kelime gurubu birden fazla kelimeyi içine alan yapısında ve mânâsında bir bütünlük bulunan, dilde bir bütün olarak muamele gören bir dil birliğidir.” der.

Söz dizimini, dilin ses ve anlam kesitlerini birleştiren en uygun olgu olduğunun savunan ve üretici dil biliminin merkezine oturtan Chomsky’i de burada anmak gerekir. (Özgen, 2018, s. 1). Chomsky’den sonra dünyada söz dizimi çalışmalarına son yıllarda ilgi artmış ve farklı söz dizimi anlayışları ortaya çıkmıştır.

2.4.1. Kelime Grupları

Kelime gruplarını söz dizimi alanında eser veren araştırmacıların çoğu *kelime grubu*, bir kısmı da *öbek* olarak adlandırıp kullanmayı tercih eder. Bu konuda alan yazında ifade edildiği gibi Hürriyet Gökdayı (2017), “*Öbekleri Oluşturan Sözcükler Arasındaki Anlam İlişkileri*” adlı makalesi ve **Türkçede Öbekler** (2018) adlı kitabı ile Mustafa Altun’un (2011), **Türkçede Kelime Grupları ve Çözümlemeleri** adlı kitapları önemli çalışmalardır. Bu yayınlarda *kelime grubu* ile *öbek* terimlerini söz dizimi kaynakları ile Türkçe dil bilgisi kitaplarında nasıl tercih edildiği ayrıntılarıyla verilmiştir. Bu çalışmada Leylâ Karahan’ın **Türkçede Söz Dizimi** adlı eseri esas alındığı ve genel kabul gördüğünden *kelime grubu* terimi tercih edilmiştir.

Leylâ Karahan adı geçen eserde kelime gruplarını; *isim tamlaması*, *sıfat tamlaması*, *sıfat-fiil grubu*, *isim-fiil grubu*, *zarf-fiil grubu*, *tekrar grubu*, *edat grubu*, *bağlama grubu*, *unvan grubu*, *birleşik isim grubu*, *ünlem grubu*, *sayı grubu*, *birleşik fiil grubu* ve *kısaltma grupları* olarak vermiştir (Karahan, 2007, s. 5).

Kelime grubunu oluşturmak için birden fazla kelime belirli kurallar çerçevesinde bir sıra ile yan yan getirilir. Bu kurallı bir araya geliş ortaya bir bütünlük oluşturur. Dil bir sistemdir. Bu bütünlüğü onun anlam bütünlüğünde görürüz. “Kelime grubu tek bir

nesneyi veya hareketi birlikte karşılayan kelime topluluğu demektir. Kelime grubunun kullanılmasında da bu bütünlük kendisini gösterir (Ergin 1980, s. 374). Kelime grupları, nesne ve hareketleri belirtmek, onları daha da belirginleştirmek için işe koyulduklarından belirtme grupları olarak adlandırılır. Bu en az iki kelimedenden oluşan ve bir ya da nesneyi belirtmek için yan yana gelen bir birlerine takılan bu yapılarda: belirten-belirtilen, tamlayan-tamamlanan, tabi olan-tabii olunan, asıl-yardımcı olmak üzere iki unsur bulunur (Ergin 1980, s. 375). Türkçede söz sırasında işleyen önemli dil kurallarından birisi de yardımcı unsurun asıl unsurdan önce gelmesidir. Yani kelime grupları içinde yan yana gelen kelimelerin işlevsel açıdan bir sırası vardır. Ergin (1980, s. 375);

Türk sentaksının bütün yapısı bu ana kanun üzerine kurulmuştur. Bütün kelime grupları ve cümlede belirtilen, tamamlanan, tabii olunan, asıl unsur sonda; belirten, tamlayan, tabii olan, yardımcı unsur başta bulunur. Çünkü Türkçe düşünme sisteminde kelime sırasının temeli bahsettiğimiz kaidedir. Dil düşüncesinin aynasıdır, Türkçe de Türkçe düşüncesinin aynasıdır. Onun için kelime sırası geçici olarak ne şekilde girerse girsin, asıl normal sırası ile idrak edilir. Düşünme sırası ile kelime sırası birbirinden ayrılmaz. Bu aynı zaman da bir zaman sırasıdır. Bu Türk dilindeki kelimelerin sırası, onların karşıladıkları nesnelerin ve hareketlerin zaman içindeki var oluş sıralarına uygundur demektir.

Rus Türkolog Baskakov, Çağdaş Türkçede Kelime Grupları adlı kitabında Türkçenin kelime gruplarını incelerken önce basit kelime grupları, zincirleme kelime grupları ve çok ögeli kelime grupları diye üç başlık altında inceler. Araştırmacı, basit kelime gruplarını; isim kelime grupları ve fiil kelime grupları diye ayırır. Zincirleme kelime gruplarını da isimli üç ögeli kelime grupları ve fiilli üç ögeli kelime grupları diye ikiye ayırır. Çok ögeli kelime gruplarını da üç alt başlık altında inceler(Baskakov, 2011, s. 5-6). Baskakov kelime gruplarını çok ayrıntılı biçimde ele almıştır.

Hürriyet Gökdayı, Türkçede Öbekler adlı kitabında söz dizimi kaynaklarının büyük bir bölümünü taradıktan sonra kelime gruplarıyla ilgili şu kuralları (Gökdayı, 2018, s. 17): belirli kurallara göre oluşma, en az iki sözcük içermesi, öbeği oluşturan sözcükler yan yana dizilmesi, sözcüklerin arasında bir ilişki bulunması, yapısal ve anlamsal bir bütünlük meydana getirmesi, tek bir birim gibi işlev görmesi, tek bir

sözcükle karşılanamayan kavramları göstermesi ve açıklaması, tümce ögesi ya da bir öbeğin temel veya yardımcı ögesi olması ve yargı bildirmemesi olarak belirlemiştir.

Araştırmacı öbeklerin kimi özelliklerini beş başlık altında; anlamsal, yapısal, dizimsel, işlevsel ve bürünsel açıdan incelemiştir. Bunlar:

- **Anlamsal özellikler**

1. Bir öbeğin anlamı kendisini oluşturan sözcüklerin anlamlarının toplamından doğar.
2. Birimleri arasında niteleme, sınırlandırma, pekiştirme gibi anlamsal ilişkiler bulunur.
3. Anlamsal bir bütün oluşturur.

- **Yapısal Özellikler**

1. En az iki sözcükten oluşur.
2. Sözcük sayısı istenildiği kadar artırılabilir.
3. Sözcükler ekli veya eksiz bulunabilir.
4. Yapı yönünden bir bütün oluşturur.
5. Tek bir birim gibi ek alır, ekler sondaki sözcüğe getirilse de aslında öbeğin bütününe eklenmektedir.
6. Yapısında her tür sözcük bulunabilir.
7. Birimleri iç içe geçmiş öbeklerden oluşabilir.

- **Dizimsel Özellikler**

1. Öbekteki sözcükler belirli kurallara göre dizilir
2. Dilbilgisel kurallara göre istenildiği anda hemen oluşturulabilir.
3. Yardımcı öge önce, asıl öge sonra gelir.
4. Ögeler arasındaki sözdizimsel ilişkiler eklerle ya da herhangi bir ek kodlaması olmadan ilgeçler ya da bağlaçlarla sağlanır.
5. Bazı öbeklerde asıl öge yardımcı öge ayrımı yoktur, her iki öge de birbirine denktir (Gökdayı, 2018, s. 21-22)

- **İşlevsel Özellikler**

1. Bir sözcükle gösterilemeyen varlık, hareket, nitelik ve kavramları göstermek veya bunları daha ayrıntılı biçimde ifade etmek için kullanılır.

2. Tümcede bir ögeye karşılık gelir.

- **Bürünsel Özellikler**

1. Bazılarının vurgusu yapısına göre baştaki, (varsa) sondan bir önceki veya sondaki sözcük üzerinde olabilirken, bazılarında ise vurgu belirgin değildir.

Kelime gruplarının Türkçe romanlardaki görünümünü araştıran ve çok sayıda çözümleme örneği veren Altun, geleneksel dil bilgisi kitaplarındaki sınıflandırmanın dışına çıkmıştır. Altun, *bağımlı biçim birimlerle* kurulu kelime gruplarını, *isme gelen eklerle yapılanlar*; (aitlik, iyelik, belirtme, yönelme, bulunma, ayrılma, isnat); *fiile gelen eklerle yapılanlar*; (isimfiil grubu, sıfatfiil grubu ve zarffiil grubu) diye ikiye ayırmıştır. *Bağımsız biçimbirimlerle* kurulu kelime grupları olarak; belirtili-belirtisiz isim tamlaması, sıfat tamlaması, bağlama grubu, edat grubu, birleşik isim grubu, birleşik fiil grubu, ikileme, sayı grubu, unvan grubu ve kısaltma grubunu kabul etmiştir (Altun, 2011, s. 15-23). Altun, Arapça ve Farsça biçim birimlerle kurulu kelime gruplarını ayırmıştır.

Hikmet Dizdaroğlu (1976, s. 363). *Tümcebilgisi* adlı eserinde cümle çözümlemenin ilkelerini sıralarken; ögeleri oluşturan dil birliklerinin bölünüp parçalanamayacağını, bunların anlam ve yapıca bir bütün olduğunu belirtir. Kelime gruplarının bu özellikleri onların cümle içinde daha belirgin hale gelmesine ve tanınmasına yardımcı olur. Öbeklerin netleştirilmesi okuma ve anlama esnasında cümle yapısının anlaşılmasına, derin yapının çözümlenmesine ve betimlenmesine yardım eder.

2.4.2. Cümle

Cümle söz diziminin içindedir. Dil kullanımı dediğimiz olgu sözlük ve söz diziminden meydana gelir. Bunlar dil dediğimiz bir bütünün iç içe geçmiş iki eksenini oluşturur. Sözlük geçmişin dilini; söz dizimi ise şimdinin ve geleceğin dilini oluşturur. Karaağaç (2013, s. 741);

Bir başka ifadeyle sözlük, dilin geçmişteki söz dizimi ise şimdi ve gelecekteki eksenidir. Bireyin insan kimliğiyle yaptığı her şey bir söz diziminden ibarettir. İnsan demek, söz dizimi öğelerinin kılavuzluğunda sözlük birimleri arasında dolaşan varlık demektir. Bireyin insan kimliğiyle yaptığı her şey sosyal olan söz dizimi kurallarının kılavuzluğunda ve yine sosyal olan sözlük birimleri arasında yaptığı bireysel ve özel gezintidir. (...) Varlık ve eylem adlarından oluşan sözlükler, dilin nedensiz genellemelerden doğmuş sosyal yapısını; varlık-varlık (söz öbekleri) ve varlık-eylem (cümle) gibi başlıca iki türü olan söz dizimi ise nedenli özellemeyle dayalı bireysel yapısını ifade eder. Bu nedenle, sözlük (edinim), toplumun geçtiği yolları; söz dizimi (kullanım) ise, kişinin geçtiği yolları yansıtır.

Söz diziminin kelime gruplarından sonraki bütünü anlatan, cümledir. Dil bir yapıdır, bir sistemdir. Bir dilin genel işleyişi içinde, özel alt dizgeler bulunur. Dilin; ses bilgisi, söz dizimsel yapılar ve sözcüksel yapılar gibi yapıları vardır. İnsanlar bu yapıların birleşimiyle konuşur ve yazar (Korkut-Ayırır, 2015, s. 32).

Cümle bir anlatma olayıdır. Yargı anlatan bir hüküm grubudur. Cümlenin yeter şartı bir çekimli fiil veya ek fiil yardımıyla çekimlenmiş bir ismin varlığıdır. Karahan (2007, s. 9) cümleyi: “Bir düşüncüyü, bir duyguyu, bir durumu, bir olayı, yargı bildirerek anlatan kelime veya kelime dizisine cümle denir” biçiminde tanımlar.

2.4.3. Türkçe Öğretim Programı ve Söz Dizimi

2018 yılında güncellenen Türkçe Dersi Öğretim Programı’nda kelime grupları ve cümle **Söz Varlığı** başlığı altında verilmiştir. Metni esas alan yeni programda Ortaokul 5, 6, 7 ve 8. sınıf öğrencilerinin söz varlığını zenginleştirilmesi çerçevesinde bağlamdan hareketle öğrencilerden bilmedikleri kelime ve kelime gruplarının anlamını tahmin etmeleri istenmektedir. Program öğrencilerden bu çıkarsamayı yaparken öğrencinin sözlük kullanması gerektiğini hatırlatır:

“Söz Varlığı T.5.3.5. Bağlamdan yararlanarak bilmediği kelime ve kelime gruplarının anlamını tahmin eder.

a) Öğrencilerin tahmin ettikleri kelime ve kelime gruplarını öğrenmek için görseller, sözlük, atasözleri ve deyimler sözlüğü vb. araçları kullanmaları sağlanır.

b) Öğrencinin öğrendiği kelime ve kelime gruplarından sözlük oluşturması teşvik edilir” (TDÖP, 2018, s. 36)

Programın T.6.3.5., T.7.3.5., ve T.8.3.5'te aynı ibareler tekrar edilir (TDÖP, 2018, s. 40,44, 51).

Cümle konusu için de **T.8.4.18'de “Cümlelerin öğelerini ayırt eder”** ve **“T.8.4.19. Cümle türlerini tanıy, Kavramsal tanımlamalara girilmez”** ibareleri bulunmaktadır.

Türkçe Dersi Öğretim Programı Kazanım ve Açıklamalar Tablosu' da da aynı ibareler tekrar edilmiştir: “T.8.4.18 Cümlelerin öğelerini ayırt eder”, T.8.4.19 Cümle türlerini tanıy” sözleri yer almaktadır (TDÖP, 2018, s. 63).

2.5. Yurt İçinde Yapılan Araştırmalar

Türkçe söz dizimi çalışmaları son zamanlarda daha fazla ilgi görmektedir. Bu çalışmalar üniversitelerin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Programı ve Türkçe ve Sosyal Bilimler Eğitimi bölümlerinde yapılmaktadır. Meriç ile ilgili doktora ve yüksek lisans tezleri de bulunmaktadır. Alan yazında dikkat çeken bazı çalışmaları burada anmak mümkündür. Konumuzla ilgili başvurduğumuz ve önemli çalışmalardan birisi Leylâ Karahan'ın *Türkçede Söz Dizimi* adlı eseridir. Kitap cümle, kelime grupları ve cümle tahlillerinden oluşmaktadır. Çalışmamamızla ilgili ikinci önemli eser de Mustafa Altun'un *Türkçede Kelime Grupları ve Çözümlemeleri* adlı kitabıdır. Bu eserde Altun, kelime gruplarının tanımını, genel özelliklerini ve kelime gruplarının sınıflandırılmasını yapmıştır. Altun, bu eserinde bağımlı biçim birimlerle kurulu kelime grupları altında; aitlik, iyelik, belirtme, yönelme, bulunma, ayrılma, isnat gruplarını bir başlık altında; isim-fiil, sıfat-fiil ve zarf-fiili de bir başlık altında incelemiştir. Altun, bağımsız biçim birimlerle kurulu kelime gruplarını; isim tamlaması, sıfat tamlaması, bağlama grubu, edat grubu, birleşik isim grubu, birleşik fiil grubu, ikileme, sayı grubu, unvan grubu ve kısaltma grubu olarak vermiştir. Bu çalışmada Arapça ve Farsça biçim birimlerle kurulu kelime grupları da ayrı bir başlık altında verilmiştir. Kitapta Türk romanlarından örneklerle kelime grubu çözümlemeleri yapılmıştır. Bir diğer önemli çalışma, Olcay Arabul tarafından Alaeddin Mehmedoğlu danışmanlığında 2004 yılında Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde yapılan *Türkiye Türkçesindeki Kelime Gruplarının Sınıflandırılması* adlı yüksek lisans tez çalışmasıdır. Bu eserde de kelime grubu kavramı bütün özellikleriyle

birlikte ele alınmış ve tartışılmıştır. Burada anılması gereken bir başka çok önemli çalışma Hürriyet Gökdayı'ya aittir. Aşağıda künyesini verdiğimiz 2017 yılında yayımlanan çok değerli makalesini daha genişleterek *Türkçede Öbekler* adıyla 2018 başlarında yayımlamıştır. Çalışılan eser üzerinde Ahmet Turan Sinan ve Semra Cintosun'un, Nezihe Meriç'in Yandırma Adlı Eserindeki Deyimlerin Yapı ve Kavram özellikleri adlı makalesi bulunmaktadır.

1. Nezihe Meriç ile İlgili Yapılmış Yüksek Lisans ve Doktora Tezleri

1. Arzu Cumurcu (2003), *Nezihe Meriç'in Eserlerinin 10-12 Yaş Grubundaki Öğrencilere Verilecek Ana Dili Eğitiminde Metin Olma Özelliğine Uygunluğu*, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türkçe Eğitimi Ana Bilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi.
2. Sevim Hilmioğlu (2004), *Nezihe Meriç'in Hayatı, Sanatı ve Eserleri*, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı, Doktora Tezi.
3. Ayhan Bulut (2004), *Nezihe Meriç'in Hayatı, Sanatı ve Eserleri*, Muğla Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi.
4. Alev Önder (2006), *Nezihe Meriç'in Öykücülüğü*, Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi.
5. Sezen Çobanoğlu (2007), *Nezihe Meriç'in Öykücüleri Üzerine Bir İnceleme*, Celal Bayar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi.
6. Deniz Derenci (2011), *Nezihe Meriç'in Eserlerinde Kadın Kimlikleri ve 1950'lerin Kadın Sorunları*, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kadın Çalışmaları Ana Bilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi.
7. Senem Gezeroğlu (2015). *Nezihe Meriç'in Öykülerinde Kronotop (Zaman-Uzam)*. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi.

2. Kelime Grupları ile İlgili Yüksek Lisans Tezi Çalışmaları:

1. Fatma Akpınar (2006) “Sait Faik Abasıyanık’ın Son Kuşlar İsimli Eserindeki Hikâyelerin Kelime Grupları ve Türkçe Eğitimi Bakımından Değerlendirilmesi” adlı yüksek lisans tezi hazırlamıştır. Akpınar bu çalışmasında metindeki kelime gruplarını tespit etmiş ve sınıflandırmıştır.
2. Alper Özcan (2006) “Refik Halit Karay’ın Gurbet Hikâyelerindeki Kelime Gruplarının Tespiti ve Türkçe Öğretimi Bakımından Değerlendirilmesi” adlı yüksek lisans tezinde eserdeki kelime grupları tespit edilmiş ve Türkçe öğretimi açısından değerlendirilerek öbek yapı kavramı üzerinde durulmuştur.
3. Mustafa Arık tarafından (2006) “Aka Gündüz’ün Hikâyelerinden Hareketle Kelime Gruplarının Türkçe Eğitimi Açısından Değerlendirilmesi” adlı yüksek lisans tez çalışması yapılmıştır. Bu çalışmada da kelime gruplarına dair sınırlı sayıda örnek verilmek suretiyle yer verilmiştir.
4. Gül Yılmaz (2009) “Türkçede Kısaltma Grupları” adlı bir yüksek lisans tez çalışması yapılmıştır. Bu tezde dil bilgisi kaynaklarımızda farklı biçimlerde ifade edilen kısaltma gruplarının bir tespiti yapılmış ve şu şekilde bir sınıflandırmaya gidilmiştir: isnat, belirtme, yönelme, bulunma, ayrılma, ilgi, eşitlik, vasıta grupları.
5. Erkan Acur (2011) “Reşat Nuri Güntekin’in Miskinler Tekkesi Romanının Kelime Grupları Bakımından İncelenmesi ve Miskinler Tekkesi Romanının Türkçe Eğitimine Katkısı” adlı bir yüksek lisans tez çalışması yapılmıştır.
6. Handan Arslantürk (2012) “Türkçe Kelime Gruplarının Yabancılar Türkçe Öğretimindeki Önemi Hakkında Bir İnceleme” adlı bir yüksek lisans tezi yapılmıştır. Bu tezde ana dili Türkçe olmayan yabancı uyruklulara kelime gruplarının öğretimi ele alınmıştır.
7. Levent Şahin (2014) “Sait Faik Abasıyanık’ın Mahalle Kahvesi İsimli Eserindeki Hikâyelerin Kelime Grupları ve Türkçe Eğitimi Bakımından Değerlendirilmesi” adlı bir yüksek lisans tez çalışması yapılmıştır.

3. Kelime Grupları ile İlgili Bazı Makaleler:

1. Erol Öztürk (1997) “Cümle kelime grupları ve Kelime Öğretimi” adlı makalesinde okullarda yapılan dil bilgisi öğretiminin esaslarını ele almış, kelime grupları ve cümle çözümlemeleri yöntemi üzerinde durmuştur.
2. Mustafa Altun (2010) “Filolojik-Dil Bilgisi ve Dil Bilimi Kaynaklarında Türk Dilinin Sözdizimsel Yapılarının Karşılaştırılması” adlı makalesinde tarihi dönemlerden itibaren özellikle son iki yüz yılın söz dizimi kaynaklarına göndermede bulunur. Yazar, makalesinde söz dizimi yaklaşımlarını irdelerken Giorgio Graffi’nin Söz Dizimi’nin 200 Yılı adlı çalışmasındaki söz dizimi yaklaşımlarını üç çağda inceleyen bölümünü ele alır.
3. Erhan Durukan (2010) “Türkiye Türkçesinde Sözcük Grupları ve Öğretimi Üzerine” adlı makalesinde okullardaki Türkçe derslerindeki dil bilgisi konularını ele almıştır. Burada söz diziminden bahsederken sözcük gruplarını ele almış ve terim birliği açısından bir incelemeye tabi tutmuştur.
4. Hürriyet Gökdayı (2017), “Öbekleri Oluşturan Sözcükler Arasındaki Anlam İlişkileri” adlı makalesinde dil bilgisinin bir alt dalı olan söz dizimi üzerinde durmuştur. Söz diziminde de öbekler ya da kelime gruplarını ayrıntılı bir biçimde incelemiş ve tartışmıştır.
5. İlker Aydın (2018) “Türkçede Kelime Grupları ya da Öbek Yapı” adlı makalesinde yapısalcı yaklaşım, işlevci yaklaşım ve üretici-dönüşümsel dil bilgisi başlıkları altında söz dizimi kuramlarını incelemiştir. Aydın, kelime grubu ya da öbek yapı kavramı üzerinde ayrıntılı biçimde durmuş ve dizim ağacı modeline göre örneklendirme yapmıştır. Araştırmacı öbek yapıları; ad, sıfat, zarf ve ilgeç (edat) öbeği başlıkları altında incelemiştir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

III. YÖNTEM

3.1. Araştırma Modeli

Çalışmada nitel desende doküman analizi yöntemi kullanılmıştır. Doküman analizinde araştırılması hedeflenen olgu veya olgular hakkında bilgi içeren yazılı materyallerin analizi gerçekleştirilir (Yıldırım ve Şimşek, 2016, s. 189). Bu çalışmada doküman analizi yöntemiyle Nezihe Meriç'in Yandırma adlı öykü kitabındaki söz dizimi unsurlarının yapısı incelenmiştir. Öyküde yer alan söz dizimleri kelime grupları, cümlelerin yapıları, cümlelerin anlam özellikleri bakımından taranmış ve bu söz dizimlerinin yapısı tespit edilmiştir.

3.2. Veri Toplama Aracı

Araştırma boyunca öykülerde yer alan söz dizimi yapılarının çözümlenmesinde kullanılacak yöntem ve teknikleri belirlemek için dil bilimi, söz dizimi kaynakları taranmış; elde edilen veriler doğrultusunda belirli bir çözümleme tekniği oluşturulmuştur. Belirlenen yöntem ve teknikler Fırat Üniversitesi Türkçe ve Sosyal Bilimler Eğitimi Ana Bilim Dalı Türkçe Eğitimi Bilim Dalında görev yapan öğretim üyelerinin görüş ve önerilerine sunulmuştur. Yapılan öneriler doğrultusunda yöntem ve tekniklere son şekli verilmiştir. Bu yöntem ve teknikler ışığında 7 öykü söz dizimi yapısı bakımından incelenmiştir. Bu öyküler numaralandırılarak öykünün sayfadaki numarası ile birlikte verilmiştir. Eserdeki orijinal yazım korunmuştur.

3.3. Veri Toplama Süreci

Araştırmaya dâhil edilen 7 öykü Nezihe Meriç'in Yandırma adlı öykü kitabından alınmıştır. Bu öyküler Yandırma, Bir Yunus, Oya, Kadın Aşk Deniz, Çiçek Balı, Balıklar da Acı Çeker, Ünlemleri Kökertmek şeklindedir.

3.4. Verilerin Analizi

Bulgular kısmı Leyla Karahan'ın (2007) **Türkçede Söz Dizimi** kitabına bağlı olarak 6 başlık altında incelenmiştir: kelime grupları, cümlelerin bağlanma şekilleri, yüklem türüne göre cümleler, yüklem yerine göre cümleler, cümlelerin anlam özellikleri ve cümle tahlilleri. Böylelikle bu başlık altında öyküde yer alan söz dizimi unsurlarının varlığı analiz edilmiştir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IV. BULGULAR VE YORUM

4.1. Kelime Grupları

4.1.1. İsim Tamlaması

Bir ismin bir diğer isimle kurmuş olduğu tamlamadır. Bir isimle bir diğer ismin oluşturduğu bu yapı da bir tamlayan bir de tamlanan yer alır. Tamlayan önce tamlanan ise sonra yer alır (Ergin, 1980, s. 381). Belirtili ve belirtisiz olmak üzere ikiye ayrılır.

4.1.1.1. Belirtili İsim Tamlaması

Nezihe Meriç'in Yandırma adlı eserinin söz diziminde çokça karşımıza çıkan belirtili isim tamlaması; iyelik ekli bir isim unsurunun, iyeliğin işaret ettiği bir başka isim unsuruyla kurduğu kelime grubu olarak tanımlanır. İsim tamlamasında birinci unsuru ilgi hali eki taşıyorsa belirtili isim tamlaması olarak adlandırılır (Karahana, 2007, s. 42-43). Metnimizde toplam 786 adet belirtili isim tamlaması mevcuttur.

Şimdi bu öyküyü yazmak için, **masanın başında** oturmuş düşünüyorum. (1-7), Yanaklarını, **gözlerinin üzerini** iki eli kanda olsa renklendirir. (1-7), **Onun sesini, canlı, neşeli konuşmasını** duymak **insanın içini** rahatlatır. (1-7), **Yakın arkadaşlarımdan birinin kızı** evleniyordu. (1-7), **Anayla kızın zevkleri** pek uyuşmuyor. (1-7), Hele öyle, **damadın annesinin** istersen **dediği** gibi, Avrupa'dan maverupa'dan hayır! (1-8), Hepsi ne olsa **altmışsekiz kuşağının çocukları** bunlar. (1-8), İşte telefon çaldığında, **arkadaşımın kızıyla** buluşmak için, kapıdan çıkmak üzereydim. (1-8), Bu anlattıklarım, **benim yaşama biçimimden, çevremle olan ilişkilerimden** bir parça. (1-8), **Kafamın içinde** dönüp duran imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım, hemen hemen bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler... (1-8), **İçlerinden ayrılıp öne çıkmış bir öykünün, bir oyunun sezgisi** falan yoktu kafamda. (1-8), Bu **bir korkudan donmuşluğun varlığını** duymaktı sanki; bir şey çökmüştü **evlerin ve insanların üzerine**; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, **onun dalga dalga inişinin**, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç

eziyordu... (1-8), Dudak ucundaki sigarayı **bilinmezin kokusuyla** titretiyordu. (1-8), Ahbabımın adresi sormam için salık verdiği kahve hemen orda, **yolun az yukarısında, bayırın üstündeki düzlükteydi.** (1-9), **İki büyük çınarın altında.** (1-9), Bir ağacı siper ederek, bütün dikkatim kırpışan gözlerimle, çatık kaşlarımda toplanmış, öylece izliyordum **onların heyecanlı konuşmalarını.** (1-9), Algıladığım doğrudu: Ortada korkulu, gizemli, şaşkınlıkla dolu **bir şeyin ürpertisi** dolaşıyordu. (1-9), **Allahın işi** bekuzum. (1-9) **Yukardaki inşaatın ustabaşısı.** (1-9), Yooooo! Olmaaaaaaaaaaz! Beni koyup gidemez Rasim usta! Kurbanlar olurum **onun yoluna** ben. (1-10), **Ölümün karanlığı** fir dönmüştü, konup konup kalkmıştı **çatıların, yüreklerin üstüne.** (1-10), Oysa şimdi! **Olmazın olmuşu, ölümün yenilgisi, öldürmeyen Allahın gücüne karşı bilinmezin, korkunun, şaşkınlığın yürek ezişi, kıyım kıyım edişi...** (1-10), Hem **evin yolunu** bir güzel gösterirler sana, boşa dolanmazsın. (1-10), Günlerden bir gün, gün, kendi başına yaşayıp giderken her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları, hele hele artık **kentin dış mahallesi** sayılmayan, kente kavuşmuş dereiçindeki bu gecekondu semtini derinden sarsalayan bir çığlık kopmuştu. (1-10), **Bir öykünün başlayışını, onun tüm duygulardan, duygulanışlardan ayrı olan titreşimlerini** bilirim ben. (1-10,11), Çocuklar uykudan kalkmış, kadınlar çay demlemiş, **simitçinin sesi** uzaklarda da olsa duyulmaya başlamıştı. (1-11), **Sıcak bir günün sonunda, terli, yorgun, tam aymamış bir mahmurluğun, tekdüzeliğin getirdiği durgunluğun içinde** beni, umulmadık bir değişiklik, bir canlılık olarak karşıladılar. (1-11), **Zümrüt hanımın evine** kadar yol gösterici olarak. (1-11), **Dostunun karısını** bıçaklamış. (1-11), Kumral saçlarını **kulaklarının arkasına** atmıştı, çiçekli başörtüsü omuzlarında, öylece duruyordu. (1-11), Elleri **hırkasının cebinde** sert adımlarla yürüyordu. (1-11), **Onun konuşma biçimiyle** söylersek, bu karılar ne aşk bilirlerdi, ne sevda. (1-11), **Allahın dağındaki** odun bile yeşerir icabında da, bunlar bi... (1-12), Tövbe olsun, kusura bakma hanım abla, bildikleri bir **heriflerinin altına** yatmaktır yat dedi miydi herif... **herifin canı** istemiyorsa... İşte o kadar. (1-12), **İnce kumral kaşlarının altında** ela gözleri insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki, çakmak çakmaktı. (1-12), Dinlerken **gözlerinin içine** bakmak istemiyordu insan. (1-12), Tövbe o **benim dostum** değil. (1-12), Karısına da dedim diyordu, dedim ha, ben **senin adamını** almam elinden, korkma dedim. (1-12), Ta şurada canevimde **onun bakışı, onun terli terli su içişi** şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya

verip, **onun gülüşü** beni görünce, yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp **bizim pencerelere** doğru bakışı, köşe bakkaldan sigara aldığında, **kapının ağzında** durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru **üfürüşü dumanını gecenin karanlığında...** (1-12), O kendi dünyasında, düşleriyle, **yaşadığı somut dünyanın imgeleri** arasında anlatıp duruyordu. (1-12), **Benim de istediğim bir şey yok.** (1-12), Bir ona **onun insanlığına** inanırım. (1-12), Ama **onun sevdası** hep benim na şuramda duracak. (1-12), Git derim anlamaz, uğraşma derim anlamaz, ben istemem **senin kocanı**, korkma derim anlamaz. (1-12,13), Bir de kalkıp orospu diye üzerime üzerime düğünde, ben kendi havamda oynarken güzel güzel ortada, **herkesin içinde**, kaptığım gibi bıçağı... (1-13), **Rasim ustanın haberi** geldiğinde, Zümrüt hanım çılgılığı basıp bayılmış. (1-13), Ne anlarlar sevda nedir, aptal karılar, ayıpladılar, şurada üç aylık kocası, vay vay şuna bak diye, onlar bilebilirler mi hiç **Zümrüt hanımın göğüs kafesindeki** sevdayı... (1-13), Zümrüt hanım hastanede, **Rasim ustanın başında.** (1-13), Kimse baş edememiş, ayrılmamış **Rasim ustanın yanından.** (1-13), **Zümrüt hanımın evi** sonradan bizim, **arkadaşımın kızı küçük Selminle benim**, bir çeşit sığınağımız oldu gide gele. (1-13), **Bir zamanın birinde** Şamlı Fatma diye bir kadın varmış. (1-13), Şamlı Fatma anladığım kadarıyla, **birtakım kirli, karanlık işlerin kadınıydı.** (1-13), Ama o **Zümrüt hanımın anası** olmuştu.(1-13) Zümrüt hanım da böylece **bir hanımefendinin eğitiminden** geçmişti. (1-13), **Şamlı Fatmanın yaşamının öbür yüzü** ne mahallesinde bilinmişti- bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından, pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti. (1-13), Şamlı Fatmayla konak yavrusu evi, **o mahallenin koruyucu gücüydü.** (1-13), **Ağaçların çoğu** kesilmiş, eski güzel evler kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar çamur gibi asfaltla sıvanmış, yer yer çatlamış, kırılmış... (1-14), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, **sokağın iki yanında** hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, **o mahallenin evlerini**, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, **hemen arka sokaktaki çarşının içindeki** bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı **gözümün önünde.** (1-14) Hep böyle bölük pörçük

birtakım duygularla vardım ben **Zümrüt hanımın aşkına, sevdasına.** (1-14), Ama **tüm bu anlatılanların arasında,** benim içimi buran, o küçük, kavruk kız çocuğuydu. (1-14), 1990'lı yıllarda, Türkiye'de **büyük bir kentin kuzeyinde,** yeni yeni kurulmaya başlayan, dış mahallelerden birinde, bir kadınla bir erkek yaşıyorlardı. (1-14), Ama akşam olup da ortalık karardı mıydı, ikisi de **birbirinin ışığına** bakıp, rahatlatıcı bir duygu kırıntısı alıyorlardı. (1-14,15), **Kadının evi** aşağıda, vadide, kurumuş **dere yatağının yamacında, ağaçların arasındaydı.** (1-15), Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, **cehennemin bir ucuyken,** bozkır bomboş, uzaklara, erişilmesi olanaksız gibi görünen ufka doğru yayılıp giderken, **Şamlı Fatma'nın diktirdiği ağaçlar** bunlar. (1-15), **Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini,** güneşin ışığında yeşillendirip hışıl hışıl dalgalanarak, kadını çevresindeki dünyadan çok korkan bu ufak tefek kadını korurlar. (1-15), **Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenmişliğin** hemen ayırt edilmediği gibi. (1-15), **Kadının çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı evini** bir kenara ayırmak gerekir. (1-15), Arada bir **büyük evin önüne** koca bir Kadillak gelip, alıp Şamlı Fatma'yı gitmiyordu. (1-15), Birtakım karanlık işler, karanlık adamlar vardı **onların çevresinde.** (1-15), **Evin içinde** şarkılar mırıldanarak, **topuklu terliklerinin ponponlarını** hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde, **mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak...** (1-16), **Bozkırın ortasında, bir otobüsün** ya da **herhangi bir arabanın içinde** yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakınıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), **Bozkırın ortasında.** (1-16), Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; ayaza kesmiş, buzlu kuru soğuklarda **üç yorganın altında** tir tir titreyerek, ah! (1-16), **Sokağın başındaki kocakarının işiydi** bu. (1-16), Düş gibi girdi çıktı **yaşamına Zümrüt hanımın.** (1-16), Sonra kalıvermiş tek başına bu **Allahın dağında** Zümrüt hanım. (1-16), Bu yeni gelenler **onun hanımlığına** uymuyordu, doğru. (1-16), **Akşamın inmesine** az kala, güneş kızarıp, **havanın içinde** gökçül renkler dalgalandığında, **büyük tahta iş masasının üzerindeki** rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdu muydu, ışığı da yanardı; iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında. (1-17), Büyük blok apartmanlar gele gele gelmiş, **vadinin tepesine** konmuştu. (1-17), Böyle bir şey çalınmıştı **kadının kulağına.** (1-17),

Avluların içine almayı düşünüyormuş. (1-17), Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen karanlık uğultusu yukarı, sokak lambalarının ışığına doğru, azalarak yükselirdi. (1-17) **Yapım alanının girişine** dikilen büyük tabelada, **yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri** vb boydan boya yazılıydı ama, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve **yüzünün kırışıklıkları** içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, **bir anıt karşısında duyulan garip ürperti**yi veren **adının adı** yazılı değildi. (1-17), O, **şirketin en eski, en güvenilir, en hatırı sayılır ustabaşısıydı.** (1-17), Sonraları, kadını **gecenin bir vaktinde** terler içinde uyandıran “eşkıya”, -Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkıyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını. (1-17,18), Küçük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini, doğru Şam’a kaçırmış -korkusuna, **evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına**, polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen her türlü belaya karşı öyle, iri yarı dimdik duran onu koruyacağına inandığı adam oldu. (1-18), **Yolun sonu**, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde, yokuş yukarı vurur, bir ucundan caddeye kavuşur. (1-18), Kadın zaten her zaman hava kararmadan evine döner, - Şamlı Fatma, öyle derdi: kadın dediğin hava kararmadan evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, **sofrasının bezini** serer... -hemen kapısını kapar, kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı. (1-18), **Pos bıyıklarının ucunda** bir su damlasıyla, tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, **inşaatın içinden** yola doğru bakan bir adam. (1-18), **Yeryüzünün kimsesizlerinden biri.** (1-18), “Allah kerim!” Hep kerim Allah tuttu diyelim **bunun elinden** şimdiye dek, ama yaşlılık geliyor artık. ” Ne olacak **bunun sonu?** “ “Allah kerim!” “Allah **benim içimde**” demeye mi geliyordu bu? Pekiyi! (1-18), **Erzurum köylerinin yetimi.** (1-18), O ilk gün, **Zümrüt hanımın evine** doğru yürürken, o güzel yüzüyle -Halime miydi adı- bir şey anlatmıştı. (1-19), “Sen kıy **benim nikahımı, benim evim** ikimizi de barındırır” deyivermiş. (1-19), Zaten ilk gördüğünden beri de, rakısını **onun ışığına** karşı içer olmuştu. (1-19), Bu dua her an **Zümrüt hanımın ağzındaysa** da hiç eksik etmediği bir dua olmuş. (1-19), O şıkırdım, badana boya demektir, **minder yüzlerinin yenilenmesi**, televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, **evin her köşesini** ovup parlatmak... (1-19), **Genç**

mühendisin ressam karısı pek severmiş onu. (1-19), Kalkıp **Rüstem** ustanın boynuna sarılıp öpmüş onu. (1-20), Hepsini **yılların özlemi, yılların birikmiş hevesiyle**, kullanılmamış sevdasıyla, yıkamış ütülemiş, öpe seve bohçalamıştı. (1-20), Oradan aralıksız bir sandalye bulmuş, koca eliyle **üstünün tozunu** silmiş, “ Buyur otur” demişti. (1-20), **Onun yaşamına** da. (1-20), Adam eline aldığı rakı şişesini koyuvermişti hemen oraya, **tahtaların arasına**, görünmeyecek biçimde. (1-20), Diyorlar ki... Efendim, diyorlar ki, bakın ben şu aşağıda, **ağaçların arasındaki ev**, orası **benim evim**. (1-20), Biri, **büyük iş masasının bir ucunda**, öbürü bu ucunda dikilerek, ayaküstü, tedirgin, üç beş laflık bir konuşma. (1-20), Bunlar **konuşmanın en sevindirici sözleri** olduğu için mi, yoksa şu **akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç** yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı. (1-21), Kadın yemeğini yiyip tepsisini kaldırdıktan sonra, kahvesini alıp kanepedeki köşesine oturunca, **perdesinin ucunu** kaldırıp dışarı bakardı. (1-21), Perde açılınca, ışık dışarı vurur, **duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını** aydınlatırdı. (1-21), **Karanlığın içinde**, üzerine vuran ışıkla daha güzel, hatta gizemli görünen bir saksı yavruağzı sardunya. (1-21), Çözülen elini ayağını toparlamak için **hırkasının önlerini** kavuşturup, ayaklarını altına alıp büzüldü.(1-21), Orada yukarıda, **ışığın altında** dimdik duran o güçlü kuvvetli adam var. (1-21), Hem, **çatık kaşlarının altından**, yukardan aşağı görüyor insanı bir bakışta. (1-21), Biliyorum **senin evini** ben. (1-21), **Kapalı gözlerinin arkasında** bin kez baştan alıp yaşıyor onu. (1-21), **İnsanın yüzüne** bakmazmış gibi duruyor ama bakıyor.(1-21), Az önce, akşamüzeri yaşadığı o zaman parçası **işlediği ipek sarmaların en güzeli**. (1-21), **Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam ele vermeden duyulup duyulup kayboluşu** gibi. (1-22), Ben varken korkma, kimse **senin kılına** dokunamaz. (1-22), Ben **senin evini** biliyorum. (1-22), Gidip akıl sormuştu **elin adamına**. (1-22), O küçük kavruk kız çocuğu, **evin dışındaki** dünyadan ödü patlayarak, tek başına, güvenecek bir kimsesi, tutunacak bir dalı olmadan... (1-22), Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini gözyaşlarıyla öperek **Rüstem** ustadının **kulağına** sihirli sözler söylemiş, afsunlamıştı onu. (1-22), **Hastasının eli ellerinin arasında** gözleri kapalı bıkmadan usanmadan **onun başında** oturduğunu görenler, oynayan dudaklarını görünce onun dua ettiğini sanıyorlardı. (1-22), Akşam o gelecek diye ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için

sobayı harlandırmayacaksa, **Rüstem** ustasının **fanilalarını** öpe koklaya ütölemeyecekse, kulağı **kapının ziline** bir acele et kavurmayacaksa bol kırmızıbiberli, yaşamak neye yarar? (1-22), Al Rüstem usta, **Zümrüt hanımın mis kokan soluğunu** çek ciğerlerine, al **Zümrüt hanımın ince ellerini**, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22), Gece, sabaha karşı, **hastanenin o uzun koridorundan** geçerken görürmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, hiç bitmeyen bir mum gibi. (1-22,23), **Onun ateşi, onun duyulmayan ağıtları** dereiçini de sarmamış mıydı! (1-23), Onun için öyle davullu zurnalı karşıladılar **Rüstem ustanın dönüşünü**. (1-23), Masanın başında oturmuş düşünüyorum da. (1-23), Sürekli bir hüznü yaşıyor / **İskelenin altındaki** deniz. (2-24), Şöyle söyleyeyim: Yani, hani, **bizim orada** da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, hani şu seninle tutturduğumuz konuşmayı, ne bileyim, orada da yapamıyorum. (2-24), Da, gürültü çok, **benim yüreğim** artık... (2-24), İkincisi, **abla denilen yeşil gözleri koyu sürmeli kadının gözlerindeki ürperti veren o koyuntu**. (2-24), **Bu yakınmanın, bu perişanlığın öncesi** vardı, **her işin bir öncesi** olduğu gibi. (2-24), Belki, **günün birinde** “sonra” lar yazılabilir. (2-24), Yunus’un, **denizin dibine dibine** daldığı gibi, büyük kente dalışından önce; cesur, pervasız. (2-24), Şunu duymadın mı, ne demiş kadın: **Benim yarım** gurbet ilde küçüldü. (2-25), Bu genç adam, **bu öykünün zamanında** bir akşam, bir İstanbul meyhanesinde çok içmişti. (2-25), Ama **meyhanecinin boncuk mavisi gözlerinde**, o vardı; **çocukluğunun cenneti**. (2-25), **Yüreğinin çok derinlerinde**. (2-25), **Bunun bir usulü kaidesi** var. (2-25), **Çatalının ucuyla** alacaksın. (2-25), **Ağzının içinde** bir lezzet, bir rayiha. (2-25), Bir giz; **kaybedilmişin acısıyla** örtülü, basılı. (2-25), **Dişlere sıvaşmış beyaz peynirin dille, diş arasında halledilen o eşsiz tadı**, kendisine itibar etmesini bilmeyeni hiç dinlemez vurur yere. (2-25), Anladın mı **benim dünkü çocuğum**. (2-25), **Dağların ceylanıydı**. (2-25), Bu **anlatılması, tanımlanması zor, gizemli bir oluşumun öyküsüdür**. (2-26), **Kafasının biçimi**, kestirmese bukle bukle omuzlarına inecek olan gür ipek saçları, güldüğü zaman **güneşli dişlerinin parıltısı, sarı ela gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı**, boyu bosu, pazuları, biçimli bacakları... (2-26), Şöyle bir şey olmuş olabilir mi: Daha yedi sekiz yaşlarındayken **denizin dibinde** yüzmüyor muydu bu çocuk? (2-26), Dul anacığının, **kimsesiz anacığının ödünü** patlatırdı -hani-korkudan. (2-26), Yüzerken yüzerken, hani anacığı da **sivri kayaların eteğine** oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerdı ya, işte o

zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan. (2-26), Anacığı bir süre sonra, ayağı fırlayıp, “Yunuuuuus!” diye bağırmaya başlayınca, **çok uzaktaki küçük adanın üzerinden** gülüşlü çocuk sesi çingırdamaz mıydı? (2-26), İşte o **denizin dibinde** yüzdüğü zamanlar, **o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tirşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla** karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26,27), Hemen **evin arkasına** dolanıp ot toplamaya giderken hafiften bir türkü tutturuyorsa bu yüzdendi. (2-27), Bu **gözünün önünde** gelişip serpilen, bu **denizlerin dibinde** yaşayan güzel çocuk gönendiriyordu. (2-27), Kimsesi yoktu ama, bu oğul **biricik Tanrısının bir armağanıydı** ona. (2-27), Dememiz o ki, o anacık da hep öyle derdi: “Çok iyi çocuk **bu benim oğulcuğum.**” Sürdürürdü duasını.”Allah bahtından güldürsün” (2-27), Bu da dursun. (2-27), Sonra, bu sonar **aşkı bulamayışın, yarım kalmışlığın öyküsü.** (2-27), Yağmur birden bastırınca mı binmişti taksiye, **otobüslerin kalabalığına** dayanamadığı için mi? (2-27), Sigarasını atıp oturmuştu **şoförün yanına.** (2-27), Sabah açan gün yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- **ışığın içinden** geçer, **zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden** süzülür, dalandı maviye.(2-27), İki de **mavinin tanrısal çeşitliliğini** barındırmıyor mu; derinliklerinde sakladığı günışığıyla parıldamıyor mu? (2-27), İçi, **kanat çırpışların hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi,** çok uzaklardan **zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi?** (2-27), **Köpeklerin uzak uzak havlamaları.** (2-28), **Kadınların biri** demişti ki, Genç, güzel, bakımlı kadınlar var yaşamında. (2-28), **Akşamüzerinin o güzel menekşeli vaktini,** yumuşacık, sakın bir konuşmayla, birbirinize dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi anlatarak, düşler kurarak, güzel gülmeler, küçük sevinmelerle geçirirsiniz.(2-28), **Gecenin bir saatinde,** vücudundaki **dirimin** önüne geçilemez şahlanışını, **kadınlığının en istekli, en kışkırtıcı sevgisiyle** karşılar. (2-28), Bu, **doğanın en olağan, en güzel yasıdır.** (2-28), Ama asıl o, **iki insanın biraraya gelince, en küçük soluk alıştan başlayarak, zamanı en küçük ayrıntılara bile buluşarak yaşaması** var ya, asıl aranan o işte. (2-28,29), Abıa der ki: “Ben **senin derdini** anlıyorum Yunuscuğum” der. (2-29), Var da, **o beraber içtikleri kadının**

söyledikleri de buraya yazılmalı. (2-29), Dişleri, gülerken **ağzının aldığı biçim**, bir de biraz kısarak baktığı gözleriyle güzel olmasa da hoş bir kadındı. (2-29), Sessizce, ağır ağır, **alkolün getirdiği boşvermişliğin dünyasına** bırakıyordu kendini. (2-29), Buna, bu burada dursun diyemeyiz, **örgüsü çözülür öykünün**. (2-29), Süngerci bunu, delikanlı olur olmaz, büyük vapurlara koyup, **dünyanın denizlerine** salıvermiş. (2-29), Ne olsa **oraların adamıydı**. (2-30), **Yunus’un evi** diyorlar. (2-30), Bunlardan biri **Yunus’un karısı**. (2-30), Onlar da **Yunus’un çocukları**. (2-30), **O duman rengi gökyüzünün önünde, yolun iki yanına** sıralanmış kara çalı ağaçlar. (2-30), Çünkü o da Urfa’yı anlatıyor; acı biber katıyor **her anlattığının içine**; eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek. (2-30), Bu da **denizin dibini** anlatıyor. (2-30), Mıstık, **bizimkinin hala oğlu**, haber etmiş, bir gideyim, bakayım işte, ne bileyim... (2-31), **Mıstık’ın deniz kenarındaki lokantasına** geldi; gece otobüsünden, iner inmez. (2-31), **Mustafa’nın moteline**. (2-31), **Mustafa’nın şamatasından** kurtulup denize. (2-31), Denizden çıkıp, duşta yıkanıp, çay, kahve içip, “Gelip iki gün kalacağım” diyerek Mustafa’dan kurtulup, **Mustafa’nın sevgisini, şenliğini** yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan **yaz kalabalığının içindeki kıyı kente** öğleye doğru. (2-31), **Mıstık’ın deniz kenarındaki, bugenvillerin gölgelediği lokantasına** vardığında, küçük çırak onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak nasıl bakakalmıştı bu güzel adama. (2-31), İçeri, **Mıstık’ın yanına** koşup, “Bi adam geldi, seni istiyο” demişti. (2-31), **Çırağın yüzündeki** garip şaşkınlık, huylandırmıştı onu. (2-31), Küfür, sıkıntı, inanmazlık, **saniyenin binde birinde** birbirine karıştı. (2-31), **İbiş’in oğlan** az önce haber salmış, balıktan gelmiş, iyi balık olmuş, motor arıza, geç kalmışlar. (2-31), **İbrahim abisinin kahvesine** varıp, İbrahim abisini **bahçenin bir köşesine** çekip, soluk soluğa anlattı: “İbrahim abi, bizimki gelmiş. (2-31), Yani, İstanbul’da, **o biçimkarıların elinde**, ne ileyim, gözünü seveyim İbrahim abeyim, ben balığı, şimdi alıp gelirim... (2-32), Yoğun, ağır bir gam sisi inmiştir **adamin üzerine**; biri **öbürünün gençliği**, öbürü **berikinin geleceği**; **kıyı kentin iki çaresi kesik adamı**, öylece susarlar, **sigaralarının dumanına** dalıp. (2-32), “Abi” demiştir o güzel söyleşinin sonlarına doğru bir yerinde Yunus, “Abi, ben **oışın peşinde** değilim.” (2-33), Getir **bizim Selime’ yi** buraya, olur mu abi? (2-33), Ben şaşırmışım **yaşamanın yolunu** İbrahim abim. (2-33), Üç buçuk yaşındaki Oya’ya göre en güzel dondurma **deniz kenarındaki Palmiye Bahçesi’nin dondurmacısında**. (3-34), Masa örtüleri mavi

olduğu için -diyor anne- **denizin mavisiyle örtülerin mavisi** birbirine karışıyor, bahçe sanki **denizin üzerindeymiş** gibi oluyor. (3-34), **Oranın bugenvilleri** de yerini çok sevmiş. (3-34), **Kapıların üzerinde**, çardaklarda, parmaklıklarda her yerde eflatun, mor, kırmızı fişkırmışlar. (3-34), Bu deniz kentine, bu Ege bölgesine **Tanrının büyük armağanı** bu bugenviller. (3-34), Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, **bugenvillerin resmini** çeken turistler, yoldan geçenler, herkes **solmuş mavi bir sıcağın, uçuk mavi bir akşamüzerinin içinde**. (3-34), Anne de öylece, kendini **çakılların arasında** bir şeyler arayan **Oya'nın görüntüsüne** bırakmış, gülümseyerek oturuyor. (3-34), **Çakılların üzerine** bir düşersen görürsün. (3-34), “Çakkılını çıkılı çakkılı çıkılı” diye, seke seke geliyor **annesini yanına**. (3-34), Anne **Oya'nın saçlarını** karıştırıp gülüyor. (3-35), **Onun elindeki** tepsi de renk renk dondurmalarla dolu. (3-35,36), **Oya'nın içi** gidiyor. (3-36), Gülüyorlar, çünkü **denizin, gökyüzünün, havanın, güneşin mavisi** çok güzel mavi. (3-36), **Onun** da **annesi** bağırıyor: “Danyeeeeeeeeelll!” Sonra gene bağırarak bir şeyler söylüyor. (3-36), **Deniz kenarından** koşarak geliyor. (3-36), **Oyaların masasına** doğru bakıyor. (3-37), **Oya'nın anlayamadığı** bir şeyler. (3-37), Oya yerden, **çakılların arasından** bulduğu o güzel, parlak iki gazoz kapağını ona vermek istiyor. (3-37), **Onun yanına** gitmek, onunla konuşmak, onu sevmek istiyor. (3-37), **Onun saçları** sapsarı. (3-37), **Onun gözleri** mavi. (3-37), **Oya'nın gözleri** kara. (3-37), Yavaşçacık bir adım öne, yavaşçacık bir adım geriye, **Danyellerin masasına** doğru bir yol tutturuyor. (3-37), Sonunda Oya, gözü Danyel’de, **onların masasına** üç adım kala yaklaşıyor. (3-37), Gazoz kapakları **iki avucunun arasında**. (3-37), Onları **göğsünün üzerinde** sıkı sıkı tutuyor. (3-37), **Danyel’in annesi** de ona gülüyor. (3-37), **Oya'nın içi** sevinçten kıyılıyor. (3-37), **Oya'nın küçücük eline** bir vuruyor, **gazoz kapaklarının biri** bir yana, biri öbür yana fırlıyor. (3-37), **Danyel’in annesi** bağırıyor: “Danyel!” Danyel hep öyle gülerek, denize doğru koşuyor. (3-37), **Danyel’in annesinin gülerek söylediklerini** anlamıyor. (3-37), **Midesi** de acıyor **Oya'nın**. (3-38), Deniz gene masmavi, bahçe gene çok güzel ama, **Oya'nın içinden** ağlamak geliyor. (3-38), Yalnızlığımızın, **yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılaşacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırında** -bile- değildik. (4-39), Onca yıl sonra döndüğümde, görmüş geçirmiş, **orta yaş üstünün pır pır eden ısıltılarını** taşıyan bir ateşle parlamakta

olduğumuz yıllardı. (4-39), “Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, **karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle** aşık olunur” diye düşünmüştüm. (4-39), O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu boydan boya geçip **kulübün önüne** geliyorduk. (4-39), **İkimizin uygun düşmediği** daha başlangıçtan belliydi. (4-40), Kıştan, yürek daraltan boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış, **helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği** gevşeklikten çıkılmıştı. (4-40), Dudaklardan **ışığın eksik olmadığı**, yolda giderken, kaldırımdaki sarıgözlü, sırtını kamburlaştırmış küçük kediyle gülüp konuşulan ilk bahar günleri. (4-40), Güneş, **ışığının tüm gücüyle**, aydınlatıp parlatmıştı onu. (4-40), Camlara sıçramış, jilet ucuyla ince ince kazınması gereken badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle **parkelerin üzerini** kaplamış olan ince toz, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanape, **mutfak eşyasının akla ziyan karışıklığı** içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez. (4-40,41), **İşin gücün arasında** şöyle bir göz atarak baksam da.(4-41), **Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi**, çağrışımlar, **geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçiminin özeleştirisi**, ben ayırtına bile varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile. (4-41), **İşin zor senin.** (4-41), **Sabahın bir erken saati** var; **bu caddenin gürültüsünün** başlamadığı vakit. (4-41), Bakmasını, görmesini, güzellemesini, **bu güzelliğin tadını** çıkarmasını, üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu. (4-41), **Günün hemen her saatinde** başka olduğunu ayırt etmişim ilk günler. (4-41), Karşı kıyılarda her şey, **ağaçların koyu yeşili, çatıların solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi, beton yüzeylerin kum rengi**, pencereler o kadar belirgin ki, bu ancak güneş ışığında böyle açıkça görülebilmemiş gibi geliyor insana. (4-42), Babası **bunun annesinden** ayrıldıktan sonra bir Alman kadınla yaşamış uzun yıllar. (4-42), Sanki hani nasıl söylesem, o kadar dik yürümese, **kravatının düğümü** o kadar düzgün, **gömleğinin yakaları** o kadar temiz, ütülü, yani ne bileyim anlatamıyorum işte. (4-42), Önce karşı kıyıda, **benim pencereimin tam karşısına düşen yukarı koruluktaki beyaz apartmanın, en üst katından** üç pencere ışıplanıyor. (4-42), Bir ışık parçası da aşağıda, **pembe yalının önündeki** motora düşüyor. (4-42), Kıyı öylece, güneşsiz, aydınlık, belirgin dururken, yukarda, korulukta **yeşilliklerin arasında** bir başka nokta ışıplanıyor. (4-42), “Bir anten belki. Orada ne

olabilir ki?” diye düşünürken, **bu kıyının çatılarında** pırpırlanan kuşlara bakarken, karşı kıyıdan otobüsler geçmeye başlıyor. (4-42), Işık **alanyalının önünden** geçerken, onlar da bir an parlıyorlar. (4-42), **Süzülmek sözcüğünün tam karşılığı**: Süzülüyor. (4-43), Artık geçmiş, **denizin karşısına** oturup, uzun uzun düşünerek bir kez daha... (4-43), **Günün getirdiğini yaşamının tadını** bildiğimiz günlerdi. (4-43), Akşamüzerlerinden bir akşamüzeriydi; - şimdiymiş gibi **gözümün önünde-** masamız, çevremizdeki öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen arkadaşlarımız, içtiğimiz cin tonikler, yediğimiz taze cevizler, her şey çok keyifli bir akşamüzeri oluşturuyordu bizim için. (4-43,44), Sanki bunca yılı, bu an için, **onun** bana **baktığını** görüp sevinmek için yaşamışım sandım. (4-44), **Gecenin koyu karanlık olduğu** bir saatta uyanıyorum. (4-44), **Gecenin koyun dediğim karanlığı** onu görünmez kılmış. (4-44), **Karşı kıyının ışıkları** yanıyor. (4-44), **Karşı kıyıdaki ışıkların suya vuran izleri** olmasa, denizi seçmek olası değil. (4-44), Örneğin, yolda **iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın**, çantamı çekiştirerek, “**Ablam bana paya vey**” **deyişi**, ne yapacağımı sorduğum zaman, “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), **Konuşmalarımızın arasında**, vitrinler, alışverişler, okuduğumuz kitaplar, tartışmalar, yeni alınan ayakkabılar, ‘V’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha pek çok, günlük yaşamı ören küçük ayrıtlar vardı. (4-45), Artık **günlük yaşamın dışındaydım**. (4-45), **Onun en küçük devinimini** görmeden görüyordum. (4-45), Bir yudum alıyor, **çukurlaştırdığı dilinin üzerinde** biraz tutuyor, sonra yutuyordu. (4-45), **Masamızdaki gülüşmelerin, konuşmaların arasına** ikide bir giren “Aa! Gözü hep burada”, “Yok yau! Nereye baktığı belli bile değil”, “Hadi yağ!” “Hiç de değil.” (4-45), “Bal gibi akli **bizim masada**, bizimkinde”, “Ay n’olur yapmayın.” “Sahiden de hoş be!” “Üf! Anlayacak.” (4-45,46), Böyle dalmış bakarken, birden, **denizin kendi ışığı** olduğunu keşfediyorum. (4-46), **Denizin, dibinden yüzüne vuran bir aydınlığı** var. (4-46), Ve, **direğin ucundaki ışığın karanlıkta kayışı**. (4-46), **Oyun havalarının en güzeli**. (4-46), Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, **onun gözlerinin** dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim. (4-46), Güneş, daha **mavi gökyüzünü dolduran köpük köpük bulutların arkasında**. (4-46), **Işıksız, koyu renkli evlerin, ağaçların arasında**, ta tepede üç apartman, kıyıda bir kayık ve **denizin tam ortasında** bir nokta, pırl pırl ışık içinde. (4-47), **Bizim aşkımız**, hep gündeliğin dışında, hep erişilmezmiş gibi bir

duygu yarattı arasında. (4-47), **Onun ne istediğini** hiç bilemedim. (4-47), Ben **o evin içinde, yaşadığımız kültürün tüm ayrıntıları** bulunmalı diye düşündüm. (4-47), Evimde hamurlar açılsın, mantılar yapılsın, sarımsak kokusu tüm kokuları bastırsın, **tarhana çorbasının yanında** ille de acı biber turşusu olsun, **kapuskanın kokusu** dünyayı sarsın, kırmızıbiberi bol olsun diye düşündüm. (4-48), O, **cevizli sucuğun pekmez kokusuyla, dut pestilinin kokusunu** ayırt etmiyordu. (4-48), **Ağustos'un içinde** bir yaz akşamı. (4-48), **Yemek masasının örtüsünü** -çiçekli, ifilifil keten-topladım, pencereden denize doğru silkelenmek için. (4-48), Denize bakarak, **karşı kıyının ışıklarına** bakarak, bir örtüyü bir pencereden çırpma! (4-48), **Her akşamın denizi** başkadır. (4-48), Sonra uzaklara, **ışıkların tek tek parladığı** karşı kıyıya. (4-48), Uzaktan, **köprüünün altından** doğru bir motor geliyordu. (4-49), **Pencerenin önünde** dikilip, yaklaşmasını bekledim. (4-49), Yer, gök, köprü, **köprüünün direkleri**, hepsi aynı renk. (4-49), Evler bembeyaz **bu kararmışlığın içinde**. (4-49), **Kıyının orasında burasında** -bir ressam, sanki özellikle çalışma yapmış gibi- bir iki mavi çizgi. (4-49), Biri **kara bir kum teknesinin baş ve kık direkleri** olacak, öbürü uzakta. (4-50), **Köprüünün Ortaköy ayağında**. (4-50), Bu öyküde **mutluluk sözünün** pek yeri yok. (4-50),. Acı duyuyordum ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı **onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı** bastırıyordu. (4-50), **Menekşenin her tonu**. (4-50), Bende olmayan, **benim beceremediğim**, akıl edemediğim. (4-50), Bu öyküde **mutluluk sözünün pek yeri** yok. (4-50), **Denizin ilgi çeken hiçbir yanı** yok. (4-51), Korulukta, **günün bu saatinde** bile yeşiller karanlık. (4-51), Yeşil **benim imgelemimde**. (4-51), Güneş halesini topladı, **onun turuncusunu** kendine katıp koyulaştı. (4-51), Yorgun, düşünceli, **dudağının kenarındaki** tiki belirgin, ağır ağır sigarasını emiyordu. (4-51), Elimde olmayan, içinde **kıskançlıklarım, özlemlerin ezikliği** olan bir sevinme. (4-51), Bu aşk odunda yanmak, **bizim kapıcının genç karısından**. (4-51), **Köyüyle ilgili anlattığı sevda öykülerinin çoğunda** geçiyor. (4-51), **Benim çok hoşuma** gidiyor. (4-51), **Benim, o gençlik yıllarımda özlediklerim**, ondan ayrıldıktan sonra gerçekleştirmeye çalıştıklarım, benim özüm için ağır sorumluluklar demek olmadı mı? (4-52), Parkelerinden, **kahverenginin en güzel tonları**, cilalı olarak çevreye yayılıyordu. (4-52), Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki tıkr tıkr işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, **yatak odasının keten**

perdeleri, rahat geniş yatağı, giyisilerle dolu elbise dolabı, **eşarpların dolup taşıdığı**, **kazakların deste deste istif edildiği** çekmeceli dolabıyla, tam istediğim gibi bir ev. (4-52), Yaşamını, ölçüp biçip, kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, **eylemlerin içinde**, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, **beğenilerimizin uyduğu** bir genç adamla evlilik. (4-52), Ona hâlâ aşık olduğumu bir kez daha -dibe dalındığında insanı, en genç, **en diri balığın çarpıp geçişi** gibi- duydum, **ben'im var olan tüm hücrelerimde**. (4-52), Koyuluk var, evet ama, **neyin koyusu?** (4-53), Gökyüzü, **boz rengin açık tonlarında**. (4-53), Köprüden, **ağaçların karasına** benzeyen, karanlık arabalar, otobüsler geçiyor, soluk ışıklı. (4-53), **Şu caddenin gürültüsü** olmasa, bu görünüm tam bir masal. (4-53), **Kendinin olan** bir ev. (4-53), **Yamacın ta tepesinde**, gökyüzüne, denize, rüzgâra "nazır" bir eski taş ev kiralamış. (4-53), Yazlıkçılar varken de, yokken de, **oraların ece'si** olmuş. (4-53), Tatile gelen yazlıkçılar, **yazlıkçıların içinde** bulunan ozanlar, **onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sıırım gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine** bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Tüm kıyı köyü şaşmış, **kimselere yüz vermeyen o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine**. (4-53), Kız demiş ki, “Geçen gün, **Memedali'nin yerindeydiniz**.” (4-54), Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle, **kızın yırtık paçalı şortu** da... (4-54), **Günün nerede başlayıp nerede bittiğine** aldırmamak, (4-54), **Arkadaşımın dediğine** göre, şiir okunduktan sonra, uzun bir süre susmuşlar. (4-55), Bakışları **kızın yüzünde**, konyakla bira arasında gidip gelmiş düşüncesi. (4-55), Oysa o, **insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının ortaya çıkardığı**, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış “zarif” bir masadır. (4-55), Eksik olan neydi? Bende olmayan, **benim beceremediğim, akıl edemediğim?** (4-55), Bunu da **bizim kapıcının güzel karısı** söylüyor. (4-55), Onu değişikmiş gibi gösteren **kıyının ışıkları**. (4-55), Çok uzun bir zaman sonra, **caddeden hızla geçen son otobüslerden birinin gürültüsü, şoförün uykusuzluğunu, benim uykusuzluğummuş** gibi duyumsatıyor. (4-55), **Uykusuzluğumun bulanıklığı** içinde, **şoförün uykusunu** yaşıyorum, uzak çağrışımlar içinde. (4-56), **Sokak lambasının altında** durup sigarasını yakıyor. (4-56), **Sigarasının ışığı gecenin karanlığında** yanıp sönüyor, yıllardır. (4-56), Kale Meydanı'ndaki

kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, **denizin dibinden** gelen gizemli bir uğultuya uyarak hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur **yaz kentinin bu erken vaktinde**, meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak. (4-57), Akşamüzeri ama, **o sabahın tadını** çıkardığı için, **şimdinin kalabalığı, gürültüsü**, onu etkilemiyor. (5-57), **Geçmiş yılların bir yerinden** tutturmuş; belli. (5-57), **Bizim ev** bayırdıydı. (5-58), “Önümüz zaten deniz” demişti **gecenin bir vaktinde**. (5-58), Sonraları, gençlerle ahbaplığı ilerleyince, **kafasının çalışması** değişti. (5-58), **Onların konuşmalarını** izleyebiliyor hiç olmazsa. (5-58), **Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, özveri isteyen, fedakarlık isteyen ayırtılarının cimrisi**. (5-58), Allah **bizim içimizde**. (5-59), Onu buldun muydu, **her işin üstesinden** gelirsin. (5-59), **Gecenin bir saatında** helva kavurmaya kalkıvermiyor mu, bir şenlik koparıyor çocuklar. (5-59), Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, **uykuya doğru giden vakti yenilemenin sevinci** dolduruyor **evin içini**. (5-59), Ev **kentin orta yerinde**. (5-59), Sokağa bakan büyük ön oda, **caddenin gürültüsünü**, korna seslerini, **çarşının uğultusunu**, ansızın, **çığlıkları bir hızla geceyi biçip geçen tren düdüğü** getirdiği kavuşmaların, ayrılmaların iç titreten çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken. (5-59), Buraya **denizcilerin kullandığı** coşkulu bir sevinç haykırışı gerek. (5-59), Belki de sigarayı yakıp, uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; **bir susuşun duyulmayan çınlaması**, çok uzaklarda. (5-60), Nemide hanım, yavaş sesle "aganta" diyor, **çocukların birbirine karışan gülüş çığırış konuşmalarının arasında** kendi kendine; gülümseyerek. (5-60), Rıhtımda, **teknelerin, balıkçıların, gemicilerin arasında**. (5-60), **Ekincizadeler'in küçük kızına** âşıkı zaten. (5-60), **Benim dumanım** hiç tütmedi onunla. (5-60), **Apartmanın giriş katında** genç bir çocuk oturuyor. (5-61), Sonra o -sanki- gizemli, büyümlü sözü söyledi: “**Bizim ev dağın yamacındaydı.**” (5-61), İşte bu, “**Evin arka kapısı** dağa açılırdı” sözü, tüm havayı değiştirdi. (5-61), Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken kararıveren ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken insan **içinin baymasına** benzeyen, -tam öyle- **insanın ta içinden** aydınlandığı, **yüreğinin titrediği** bir vakit oluştu. (5-61), Oysa, **tatilin her zerresinin** tadını çıkararak yaşayacaktı; sindire sindire. (5-61), Kendilerini yarı çıplak, **sıcak bir akşamüzerinin batmakta olan güneşinin sarı ışıklarına** bırakmışlardı. (5-

62), **Masanın rıhtıma bakan yan tarafında**, yerinde duramayan kırmızı saçlı, güzel bir kadın oturuyordu. (5-62), **Nemide hanımın yüzünü göremediği**, kalın, güzel bir erkek sesi yanıtladı onu: "Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu. (5-62), Otur be canım! Bırak **çocuğun peşini**. (5-62), **Senin gamsızlığın** da evlere şenlik. (5-62), **O çocukların çoğunu** tanımıyorum. (5-62), **Benim kızım** akıllıdır. (5-62), **Korkunun ecele faydası** yok kızım. (5-63), Sonra **ordunun içine**, bir şey olmaz anladın mı. (5-63), Yoksa alırsın **ağzının payını**. (5-63), **Benim yetişkinliğim** bana da yeter... (5-63), **Senin yetişkinliğin** tedavülden kalktı kızım. (5-63), Anlaşıldı **senin için** rahat etmeyecek. (5-63), **Zamanı bol Nemide hanımın**.(5-63), Kendini, gevşekçe, akla gelmedik sevinçlerle doldurabileceği **bir gecenin öncesine, akşamüzerinin menekşelenen havasına** bırakmış oturuyor. (5-63), Ne olacak **bu memleketin hali**. (5-63), Bir iki arkadaşı olsa şimdi şurada, çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp, bazan gülünçlü, bazan "vahvah" lı, ama çoğu zaman rahat, dingin, **büyük kentin dağdağasında uzak bir tatil zamanının rahatlığı** içinde; insanlar, yaşamak, **dünyanın halleri** üzerine konuşsalar. (5-63,64), Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama, oteldeki odasında, denize karşı **küçük balkonun masasını, sandalyelerini** sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken cin gibi olmuştu. (5-64), Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, seve okşaya dolaba asacak, **başucundaki komodininin tozunu** aldıktan sonra, getirdiği beyaz işlemeli örtüyü serip, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek... (5-64), **Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkoluğunu bilmez o 'densiz karılar'ın giydikleri** daracık pantolonlar gibi. (5-64), Yıllardır gelir **bu deniz kıyısındaki eski kentin, eski ama oturaklı oteline**. (5-64), **Buranın bir parçasıdır o**. (5-64), Dışarda günlük güneşlik bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, **iki taşın arasında** bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış mor bugenviller, çardaklar benim deyip açmış güneş kırmızısı bugenviller... (5-65), **Onun çocukları** gibi gencecik hepsi. (5-65), Sonra, deniz, balıklar, uğranan koylar, köyler, yırtılan mayolar, **kaptanın anlattıkları, aşçının yemekleriyle ilgili konuşmalar** doldurdu **gülüşmelerin arasını**. (5-65), Boylu boslu, gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, güzel bir kadınla, **atın yürüyüşüne** uygun bir sallanışla iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam, onlara doğru geliyorlardı. (5-66), Kendini de şaşırtan bir davranışla,"Tuna

abuk **benim masama** gel, abuk.” (5-66), Bu hissikablelvuku, geldi **meclis'in yanına** yerleşti. (5-67), **İki sözün arasına**, yerli yersiz, bir meclis, ya da bir hissikablelvuku. (5-67), **Onların bu hallerine** bakıp, "niversite müniversite. (5-67), **Hepsinin ailelerini**, okulu yakıp yıkacaktı başlarına. (5-67), Bu **Tuna'nın erkek arkadaşıydı** ve sapsarı kesilmişti. (5-67), **Sarışın bir çocuğun, yanmış bir çocuğun sararışı** etkiledi galiba kadını, - artık **Tuna'nın annesi** diyelim. (5-67), Kadın önde, **tepesinde topladığı saçlarının zlmş olduğunun ayırında** olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak. (5-68), Eninde sonunda o, uzun yıllar arabuluculuk yaparak geçimini sağlayan, **Samatyalı Nazike hanımın kızıydı**. (5-68), Gene de, kapı ağzında **laflamanın tadında** iki söz daha eklemek ister gönül. (5-68), Peki Tuna **aşkın ne olduğunu** biliyor mu? (5-69), O nerede olursa olsun, **onun yanında** olduğunu "hissetmek", -Nemide hanım anlıyor da, burasını tam anlatamıyor Tuna. (5-69), **Onunkinin içinde** biraz kırgınlık, biraz ikircim, biraz da korku vardı.(5-69), Aslında, **Nemide hanımın söyledikleri** biçimlendirmişti korkusunu; sorduğu sorularla, esirgemediği kınamalarla... (5-69), Sinirleri sıfır bir annen varsa, **onun kurduğu** evde, **onun sana sağladığı** maddi imkânlarla yaşıyorsan, **onun sinirleriyle** oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69), Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, **o evin, o evi kuran kadının koşullarına** uymaya zorunlusun. (5-70), **Ayaklarının üzerinde** duramıyorsan, susar oturursun. (5-70), Tüm bunları, **kebabların, gülüşmelerin, dondurmaların arasına** ekirdek çitlermiş gibi karıştırıp söylemişti. (5-70), İstanbul'un bir zamanlar pek "mutena" olan, **seçkin ailelerin oturduğu** bir semtinde, bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, eski taş binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk. (6-71), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, **geçmiş bir zamanın tüm gizlerini** duyuyormuşuz gibi bir sessizcelikle, “Vitraylara bak. Bu eski binalar!” deyişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava evremizdeydi. (5-71), **Ev sahibimizin sanatına**, -onu unutulmaz seramik kapıları! (6-71,72), **Onun kalın, genizden gelen, etkileyici, biraz buğulu sesi** ona çok yakışıyor diye düşünüyorduk. (6-72), **Onun yanında** kabarık salar, dizleri ağarmış kot pantolon, rengi atmış gömleklerle rahat edilemez demek değildi bu. (6-72), Ona sunmak için aldığımız

çiçekleri hazırlarken çiçekçi, **arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle** eşdeğer bir şey. (6-72), Tavanla, **pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle halıların renk uyumundan** gelen rahatlığı, **duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez vazoların, seramiklerin, gümüş çay takımlarının getirdiği duyguyu, kadifenin, insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde** pırıldayıp geçen sirmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan gelen hoş titreşimleri de gözardı etmemek gerekir. (6-72), Bizi, **nice günler görmüş geçirmiş suskun duruşuyla bastırdığı sanılan bu havanın içinde** şen şakraklık; umulduğunun tersine. (6-72), **Gülüşmelere, küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık dost sofralarının, içki masalarının "fıkrî serüven" lerinden geçip gelmiş, incelmış bir sevgi anlayışıyla** biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı. (6-72), **Yaşamın getirdiği** tüm ayrıntılara, "nüktedan" bir açıdan, üstün bir beğen, olgun bir anlayış, günlük bir "gırgır" içinden bakabiliyorduk. (6-72), Arkadaşımıza gelince, o bu öykü içindeki **öykünün dinleyicisi**. (6-72), **Öykünün kahramanına** gelince -burası biraz karışık. (6-73), - Altın pırıltısı, **mermerin serinliğini** yitirip ılınmışlığı, **fıskiyelelerden fışkıran suların sesi**, ipekler düşleyin. (6-73), **Bu havanın içinde**, tanınmış geniş bir aileden gelme bir ressam var. (6-73), Bu ressam, **bizim konuğu olduğumuz hanımefendinin çok yakını**. (6-73), Zaten, **ailenin** neredeyse **tüm bireyleri** sanatçı. (6-73), **Dünyanın dört bir yanına** yayılmış yaşıyorlar. (6-73), Bu yaşamın içinde, elbette **yeryüzünün ünlü şairleri, ressamı, yortucuları, rejisörleri** var. (6-73), **Sanat dünyasının en son haberleri**, üst düzeyde espriler, Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı, dünyayı karıştıran sanat akımları, çılgınlıklar, Amerika... (6-73), Ortada yanlış bir şeyler olduğu belli de, **bunların nerede ve neler olduğu** açık değil. (6-73), **Boğaziçinin en güzel tepelerinden birinde**. (6-73), Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama **ışığını hiçbir gücün karartmadığı**, binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış. (6-74), Ben şuyum: **Cumhuriyetin kurulduğu** yıllarda babam genç bir adam. (6-74), **Talihin bir cilvesi**, tam o sırada, aklında fikrinde yokken mirasa konuyor. (6-74), Yirmi yıl sonra, **kalkınan Türkiye'nin fabrikatörlerinden biri**. (6-74), Ne var ki ben, fabrikatör, **fabrikatör çocuğu sözcüklerinin çağrıştıracığı** hiçbir tanıma, hiçbir yaşam biçimine uymayan biriyim. (6-74), Ailemiz eşraftan olduğu halde, ben, kızkardeşim, çok sonra doğan erkek

kardeşim, **görgüsü, bilgisi, yaşama biçimi orta halli olan bir ailenin çocukları** olarak büyüdük. (6-74), **Saçlarımızı, eve gelen berberin alagarson kesişi**, eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturuşumuzdandı. (6-74), Yukarıda, **bağlara giden yolun başında**, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma köşk yavrusu bir evde oturuyorduk; bahçe içinde. (6-74), **İçimize işlemiştir bizim**; biz üç kardeşin. (6-75), **New York'un orta yerinde, kalabalık bi caddenin bir yerinde** duruyoruz. (6-75), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, **bağ yollarının tozunu**, ceviz çırpmaaya çıktığımız ağaçları **“müddeiumumi” nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki** okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile “menfi” Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), Diyelim ki **alt kattaki büyük mutfağın arkasındaki** hamam kalacaktı. (6-75), Ev satılırken biraz **burulduğunu** anımsıyorum **annemin**. (6-75), **Böyle olmayışının altını** çizmek isterim. (6-76), Çok yeterli olmasa da, **yanlışlıkların benimle olan bölümü** için bir ipucu sayılabilir. (6-76), Burada üç noktaya sığınıp, **imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine** dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, aldığım notlardan bazılarını bir gözden geçirmekte büyük fayda var diye düşünüyorum. (6-76), Biri şu: 1980 yılında **gazetenin birinde** bir haber çıkmıştır. (6-76), **O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi**-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır. (6-77), **O masalın içinde** yaşanmış bir gençlik vardır. (6-77), Zaman zaman **o anlı şanlı, varlıklı yaşamının anılarından, tuvallerinin üzerinden** İstanbul'a bakar, gözleri dolar. (6-77), **Uzun aramaların, araştırmaların sonunda** karar verilir, çok beğenilen bir villa satın alınır. (6-77), Hani bir zamanlar, onlar daha çocukken, hani odalarında, sofralarında **denizin ışıkları** gezinen yalılarında yaşayan sadık, vefakar kahyaları gibi. (6-77), Oysa şimdi tutulan bu yeni bakıcı, Sivas'ın köylerinden gelme, **köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan Mustafa Bulut'un, o Osmanlı İsmail efendiye benzeyen en ufak bir yanı** yok. (6-77), Demir parmaklıkları, **Kırcallı Süreyya Paşa köşkünün kalıntılarını** kapatan antikacıdan, **panjurlarının tahtası** da Karadeniz

köylerinden bulunup getirtilerek yaptırıldı. (6-78), Antik **sözcüğünün çağrışımlarına** bırakın kendinizi. (6-78), Şimdi **bu havanın içinde**, başlayın eşyaları yerleştirmeye. (6-78), **Malatya'nın sekiz türlü yeşili, Konya'nın on iki siyahı, Sivas'ın on üç turuncusu** burada. (6-78), Bir ressam seçti çünkü bu halıları, kilimleri, içindeki yoğunlaşmış özlemden, **geçmişin anılarından** geçirerek. (6-78), **Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından gelen parlatılmış koyu kahverengisi** perdelere vurup, tanımlanması zor, içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; elde işlenmiş. (6-78), **Güneşin yedi bin rengini**, yedi bin kez ayırıştırıp, ayırışan her renge yedi bin giz saklayarak ışıklanan su. (6-78), **Karadeniz'le Akdeniz'in yedi bin kat dipten akıp kavuşan büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını** yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp “ebkem” bırakan... (6-78), Bir ressam seçti çünkü bu halıları, kilimleri, içindeki yoğunlaşmış özlemden, **geçmişin anılarından** geçirerek. (6-78), Odalar, girişler, salon, ön balkon, arka balkon, bahçedeki kameriye, hep **bu tanımlamaların süzgecinden** geçirilerek getirilmelidir göz önüne. (6-79), Ne var ki zaman, **Boğaziçi'nin Çengelköy akıntısı** gibi geçip gidiyor. (6-79), **Sabahın erken saatlerini, gecenin, ancak bir ressamın imgeleminde renklenebilecek olan karanlığını**, uzun uzun bakılan, bakmalara doyulamayan Boğaziçi'ni, yamaçları, korulukları ah! Bozuluşu, çirkin betonlaşmayı görmemeye çalışarak. (6-79), İmgelemde eski Boğaziçi'ni canlandırmaya uğraşarak... - yaşamak... **günün her “an” ını** dinlemek. (6-79), Salondaki, Mısır'dan getirilmiş, **divanın üzerine** atılıvermiş, yazın serin tutan **ipek şalın üzerine** uzanıvererek, **sessizliğin içinde**, **villanın çevresini** saran güzelim doğayı, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak, **Mustafa Bulut'un güzel gözlü şirin karısı Cemile'nin** –kaçırmış Mustafa Bulut bu Cemile'yi. (6-79), Dağa taşta yazılmış **onların sevdası**. (6-79), Uzun süre durur **esintinin içinde**. (6-79), Dolanır **insanın çevresinde**. (6-79), Dünya edebiyatında **bu duyguyu işleyen ozanların mısraları** yinelenerek yapılmıştır tabloların çoğu.(6-79), Çevrede ünlü sanatçılar, **onların bitmez tükenmez kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, dedikoduları, esprileri** arasında durmadan etkilenererek, değişerek, etkileyip değiştirerek... (6-79), **Ya çölün anlatılamaz, anlaması zor, anlaşıldığı zaman da insanı çekip çeviren kendine getiren şiiri!** (6-80), Çünkü İstanbul'a gelindiğinde, bir büyük **karmaşanın içine** girilir. (6-80), Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, **buluşmanın getirdiği** sevince benzeyen

çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler. (6-80), **Vapurun ta öbür ucundan** seslenir biri; “Şey de var, neydi yahu, hani **bizim şeyin**, Münir’indir değil mi, Kalamış’ta canım, mehtap uyanmasın, nasıldı o?” (6-81), Gene de **böyle bir eve sahip olmanın hayali** bile yeter insana. (6-81), Sevdalı olduğu bir Cemilesi var, bir gecekondusu, bir de **Allahın bir lütfu maaşı**. (6-81), Her ay düzenli olarak **bizim ev sahibimiz** hanım efendiye geliyor, maaşını alıyor. (6-81), **Mustafa Bulut’un Cemili’ye olan aşkını** anlatabilmek için. (6-81), Çiçek demek, **insan ruhunun**, adı adı be, **Allahın nimetlerinin**, yok yok be canım güzelliğin... (6-82), İşte bu iskelede, **bir yılın birinde**, bir mevsim boyunca, her sabah, sandalların oradan, **bir balıkçı delikanlının sesi** yükselir **ışığın içinden**; aşk dolu. (6-82), **Denizin güzeli** bu. (6-82), **Benim canım** bu. (6-82), **Benim güzelim** buuuuu!” (6-82), **Gökyüzünün önünde**, kolunda çiçek dolu sepetiyle. (6-82), Kara kaşlı, kara gözlü, **herkesin bildiği** gibi bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi çingene kızıdır bu. (6-82), **Oğlanın sesini** duydu mu, ondan daha baskın, daha şen, daha çılgın bağırır o da: “Aydeeeee çiçekçi, Levanta çiçeği, margereta, sevda çiçeği, çiçeklerim vaaaar!” (6-82), Aşkla, sevdıyla dolar **iskelenin dünyası**. (6-82), Hep birden fırfırlanır **vapurun çevresinde**, sonra üçer beşer döner gelir, karınları karanlık, kanat uçları güneşli. (6-82), **Yaz sonunun**, belli etmeden, **ağırdan alarak**, **yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı**, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, **karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında**, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklılı, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-82,83), **Gözlerinin karası** koyulaşır. (6-83), Sepetini koyar yere, tükürür çikletini, çevresinde kopan gülüşmelere “aydee atla be kız” yürü Nazik! Ne düşünürsün be!” “yetti kız!” “Üzdün oğlancağızı ayde!” Diye bağırırlara, şöyle **kaşlarının altından** bir bakar. (6-83), Başındaki menekşe pembesi yemenisini açar, çırpır, **saçlarının üzerine** bağlar, iki ucundan çekerek sıkılar. (6-83), **Aklının üzerinde** düğümler. (6-83), Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, **terliğinin biri** iskelede kalmacasına, bir koşar, bir atlar sandala ki, neye uğradığını şaşırır delikanlı, zor yakalar kolundan. (6-83), **Nazik’in gözlerinde**, tanımlaması olanaksız aynı kuyu karanlıkları, “Çek ayde bakalım. Geldim işte” der. (6-83), Delikanlı, yepyeni, belki kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim,

tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren, şaşkın bir sevinçle, tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak, usta bir manevrayla çıkarır sandalı, **öbür sandalların arasından.** (6-83), Delikanlılık, şairleri bilseydi, **denizin tam ortasına** geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken, Çingene kızı Nazik, korkusunu belli etmemek için, bembeyaz dişleriyle gülerken o bağırdı. (6-83), Hadi **benim dünya güzelim.** (6-84), İnek sesini, **kurgunun tam burasına** yerleştirmeliyim.(6-84), Bu, **benim şaşırtmaca yaparak, metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden** kaynaklanan bir durum. (6-84), Evet, **Boğazın en güzel yerindeki, o, güzelim villanın içinden** bir inek sesi geliyor: Möööööö! (6-84), Çünkü, olayı dinlerken, **sanatçı olmanın getirdiği** bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi. (6-84), Panjurları yarı kapatarak, **denizin ışığını,** yan pencerelerden, esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, alt kattan gelen koyu kahve kokusunu içimize çekip, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde. (6-84), **İpek bir şalın püskülleri,** omzumuzdan belimize doğru kayıp, peşimizden geliyordu, **halıların üzerinde** yayılarak. (6-84), Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, **üzerimize sinmiş olan Guearlen'in Jardin du Bataille'ı** onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı. (6-84,85), **Villanın alınıp yerleştirilişinden** bir iki yıl sonra, günlerden bir gün, ev sahibimiz hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan. (6-85), Nerede o imgelemlerindeki, **masal dünyasının, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil pırıl pırıl villası?** (6-85), Böylece **izini** kaybettiler **Mustafa Bulut'un.** (6-86), **Bu villanın dışı** böyleyse,-vah vah vah- içi ne oldu kimbilir. (6-86), **Kapının yanındaki** küçük pencerenin panjuru, çevreden bulunan bir değnekle zorlanarak içeriye bir göz atılır. (6-86), Aa! **Evin içi** yok. (6-86), Ne demek **evin içi** yok? (6-86), İnek, 'kendimi takdim etmeliyim' diye düşünmüş olacak ki, tam o anda yerleştiği, yan gelip yattığı **çimenlerin arasından** davranıp kalkıyor. (6-86), Londra (AA) **Balıkların da aynı insanlar gibi acı çektikleri** öne sürüldü. (6-87), **Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları,** bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları, yaşanırken kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek tek bir ünlem oluyor. (7-88), Hele aşklar! Aşk acıları, **aşkın hüznüleri,** kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar. (7-88), Şimdi **öykünün öyküsü:** Bir yokuş var. (7-88), **Taşların arasında** yemyeşil otlar biterdi. (7-88), **Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları,**

bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları, yaşanırken kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek tek bir ünlem oluyor. (7-88), Aşk acıları, **aşkın hüznüleri**, kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar. (7-88), En güzeli de gene **taşların arasından**, bayır aşağı **incecik suların akışıydı**; belli belirsiz bir sırlıtyla. (7-88), Evin **şenlikli kalabalık ailesi** sevinçle karşılaşın. (7-88), Sen de armağan olarak iskeledeki o şamatacı bağrış çağrış **balıkçıların en şişkosundan** balık al. (7-89), O torun cıvıltılarıyla dolu, **balık kızartmalı patırtının içinden** bir sına bakalım yalnızlığını. (7-89), Gene **o yokuşun ortalarına** doğru, küçük bir yufkacı dükkanı var. (7-89), Hala telefonda: “İki kilo yufka alıver. **Yolunun üzeri**. Ispanağım var.” (7-89), Ozan akşam alacasında, yokuş yukarı çıkanlara bakarken, birden, **dükkanın tam karşısındaki** o evi gördü. (7-89), **Çok eskiden kalma bir taş duvarın üzerinde**. (7-89), Yanlarından, orasından burasından yıkılmış olsa da, **taşlarının arasından** otlar fişkırır da, görkemi olduğu gibi duruyor. (7-89), Çamla hanımeli, aşağıda girişte, **kapının yanında** doğal bir çardak oluşturmuş. (7-89), **Yokuşun başına ve sonuna** yukardan bakan, yerine kurulup oturmuş bir evdi ev. (7-90), **Giriş kapısının tam karşısında** bir kapı daha vardır, bahçeye açılan. (7-90), **Evin içinde** bir dolaşıverdi Ozan. (7-90), **Eşyaların tümüne** aşınaydı ruhu. (7-90), **Tüm bunların üzerinde**, bin yıldır **yaşanmışlıkların üstünü** örtmüş olan o soluk almayan sessizlik. (7-90), **Evin kızını** tanıımıyordu ozan. (7-90), Tanısaydı, **onun yüzünü** solduran şeyin **bu evin nesinden** kaynaklandığını düşünürdü. (7-90), **Bu yolun yabancı** değilim. (7-90), Ozan, **yufkacının, insana çok güzel bakan, derin derin düşünüyormuş gibi bir duygu uyandıran, kahverengi de, içine ela ışıklar düşmüş gözlerini** gördü. (7-90), “O ev” dedi, “bir zamanlar, **Beylerbeyi’nin en güzel evlerinden biriydi**.” (7-90), Yokuş yukarı çıkarken hüznü, **akşamın karanlığıyla** birlikte, iyice çökmüştü üzerine. (7-91), **Sokak lambalarının yanıvermesi** bile değiştirmede bunu. (7-91), “Boşver yahu” dedi içindeki ses, “Nasıl olsa kendi kendine içeceksin **o kalabalığın arasında**.” (7-91), Kız, **Ozan’ın ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip uygulandığı evin kızı** da, **bu akşam alacasının sureti** gibi oturuyordu vapurda. (7-91), Ortalıktaki konuşmalardan, gülüşmelerden oluşan, ışıklı, dumanlı uğultuda, **içinin derin sessizliğine** çekilmişti. (7-91), Saçlarını tarayıp, **kulağının arkasına** atıvermişti. (7-91), Solgunluğunda, **tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde**, basık ökçe ayakkabılarında, **siyah kabanın üzerine**, boynuna doladığı,

mahzen kapağı rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, **insanın içine** inceden inceye sızarak kendini algılatan bir şey vardı. (7-91), Denizi yakından görme, **vapurun hızından, suyun köpürüşünden**, ayazdan gelen bir soluklanmayı yaşamak içinmiş gibi. (7-92), **Vapurun simitçisi** oradaydı. (7-92), Buz gibi olmuştu simitler kuşkusuz, o belli de, asıl **üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek bir renk almış olması**, bu renkten gelen iğrenme duygusundan. (7-92), **Bunca yıldır yaşadığı, yaşayıp biriktirdiği duyularının tüm ayırtıları**, kendisi, vücudu, soluğu, saç dipleri titredi. (7-92), **Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna** mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, **yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı** mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), **Kapının orada**, karanlık köşede. (7-92), Bunu **yüreğinin en çılgın titreşimleriyle** algıladı. (7-93), Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, kara gözlerinde nereye baktığı belli olmasa da, derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış, elleri **pantolonunun cebinde**, yerde **ayaklarının arasında** bir çanta, öylece, orada, **akşamın içinde**, uzaklara/ mı bakarak, baktığı yer belli olmayarak... (7-93), Çünkü kız, artık onun **kendisinin olduğunu** biliyordu. (7-93), Daha **onun tarafından** onaylanmamıştı ama, kız aşıktı. (7-93), Anlamış mıydı **kızın kendisine aşık olduğunu**. (7-93), O buz kesilmiş, kayış gibi olmuş, **o kirli örtünün altındaki** simiti yiyemez o. (7-93, 94), Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, **sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu** bilen olmalı benim için. (7-94), Kız, **onun simit yiyişini** görmemek için başını çevirdi. (7-94), **Babanın emekli maaşı, ananın yıpranıp irileşmiş elleri**. (7-94), **Kendi seçtiği evinin ışıklarını** yakarak, **girdisini, çıktısını sevdiği**, “oh evim, güzel evim” dediği evinin sofrasını kurarak, kendinin olan zamanı, istediği gibi kullanarak, dingin bir yaşam. (7-94), **Yirmili yaşların başında**. (7-94), Martı nasıl da **burnumun ucundan** geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çılgımsı takırtılar içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95), **Bunların arasından** bir bakış kıza doğru, kısa biçip geçen, el ayak çözen. (7-95), Çünkü, **dünyanın kuruluşundan** bu yana, **tüm aşıkların bakışını** toplamış bir bakış sanki. (7-95), Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, vapur suları yara yara iskeleye dümen

kırmışken, martılar **koparılp koparılp atılan simit parçalarının üzerine üzerine...** (7-95), Tutulmuş küçük kahkahalar, tutulmuş bağırışlar, şenlik şenlik, birden **akşamın karanlığında, iskelenin ışıklarına doğru vapurun ışıkları**, yolcular, ünlemler, çocuksu, sevinçli gülüşmeler, küçük bağrısmalar, martılar... (7-95), **Akşamın gamlandığı** bu vakitlerde, kent ışıkları, trafik karmaşası içinde bir koşuşturma. (7-95), **Vaktin birinde** anne ne demişti yufkacıya: Ah Halit bey bilirsiniz pırlanta gibidir yavrum. (7-96), **İsteyenlerin sözünü** bile ettirmiyor. (7-96), Evli barklı, çoluklu çocuklu **bunca yılın komşusudur** ama, yüreğindeki delikanlı, **Beylerbeyi'nin yakışıklı bıçkın delikanlısı...** (7-96), **Sigaranın birini** söndürmeden öbürünü yakarak sormuştur: Kaç yufka Nadide hanım? (7-96), **Kızın gideceği yolun tam ters yönüne** doğru yürüyor. (7-96), **Dolmuşların kalktığı** yana. (7-96), **Bir kızın, aşık bir kızın öyküsü** burada başlıyor. (7-96), Yüzünde hiçbir değişiklik olmasa da, içindeki tenhalık şimdi **yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, güzel olan her bir şeyiyle** doluyor. (7-96), İçi şarkılarla, **kentin ışıklarıyla, kalabalıkların telaşına** kapılma istekleriyle doluyor. (7-97), **Annesinin komşular hakkında verdiği bilgileri** alır, **annesinin yorumlarına** katılır. (7-97), Onlarla birlikte güler; seyrettikleri filme, **annesinin anlattıklarına.** (7-97), Bu öyküde “eyvah” ın yeri yok galiba. (7-97).

4.1.1.2. Belirtisiz İsim Tamlaması

Ergin, belirtisiz isim tamlamasını açıklarken, tamlayanı eksiz olan tamlama olarak ifade eder. Belirsiz isim tamlaması olarak adlandırdığı tamlama biçiminin birleşik isim hükmünde olmasına dikkat çekerek birçok yer, makam, kurum vb. ismin bu şekilde oluştuğunu ekler (Ergin, 1980, s. 383). Metnimizde 511 adet belirtisiz isim tamlaması örneği bulunmaktadır.

Belirtisiz isim tamlaması, birinci unsurunda ilgi hali eki bulunmayan isim tamlamasına denilir. Belirsiz, genel bir nesneyi, bir türü karşılayan tamlamalar böyledir (Karahan, 2007, s. 44).

Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kâküllere iki kıvırcık tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın gecedan kalan dağınıklığını toparla, **öğle sonu** yapacağın işler için gereken hazırlıklarını tamamla vb... (1-7), Derken bir telefon! Eskiden oturduğun apartmandaki **kapı komşun**; bir ahabap.(1-7), Dudakları hem güzeldir, hem yüzüne çok yakışan bir **dudak boyası** rengiyle boyar onları. (1-7), İlk

bakışta ince bir **zevk ürünü**, özel bir çizim olduğu anlaşılacak. (1-8), Anadan babadan geçme, parçalanmış da olsa, hala geçerliliği olan birtakım inanışları, onlarca geliştirilmiş bir **yaşam biçiminden** kalma davranışları var. (1-8), Kafamın içinde dönüp duran imgeler, düşler, **öykü konuları**, başlanmış, yarım bırakılmış, **başlangıç tümcelerinden** öte gidememiş romanlarım, hemen hemen bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler... (1-8), Avare bir **zaman parçasını** sürüklüyordum. (1-8), Onun için dört elle sarılmıştım **gelinlik işine**. (1-8), **Dudak ucundaki** sigarayı bilinmez kokusuyla titretiyordu. (1-8), **Kent merkezine** oldukça uzak olan bu **gecekondu semtini** iki üç otobüs değiştirerek zorlukla bulmuştum. (1-9), Yukarıda kalan **ana yoldan**, bayır aşağı **dereine** inmiş, ummadığım bir anda çevremi saran tavukları, üzerime havlayan köpekleri, keskin **ahır kokusunu** yadırgamıştım. (1-9), Günlerden bir gün, gün, kendi başına yaşayıp giderken her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm **çevre yollarını**, tüm yeni yapıları, hele hele artık kentin dış mahallesi sayılmayan, kente kavuşmuş **dereindeki** bu **gecekondu semtini** derinden sarsalayan bir çığlık kopmuştu. (1-10), Bir toplaşıp toplaşıp **dağılma şaşkınlığı** kalabalıkta; heyecan patlayıp şişirmişti havayı: (1-10), Kaynamıştı **Dereci mahallesi**. (1-10), Kadınlar beni gördüklerinde, bir **yaz öğle sonunun** akşama dönüşmeye hazırlanan son dakikalarıydı. (1-11), **El işlerini**, örgülerini, alıp **kapı önlerine** oturup laf üretmeye başlamadan az önce. (1-11), Gene, erkeklerde olduğu gibi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama, ben hepsini şöyle **gözucuyla** bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım. (1-11), Az önce, **gözucuyla**, ivedi gözden geçirdiklerim konuşurken, bunun hapisten çıktığını da duyuvermiştim nasıl olduysa. (1-11), Tövbe olsun, kusura bakma **hanım abla**, bildikleri bir heriflerinin altına yatmaktır yat dedimiydi herif... herifin canı istemiyorsa... İşte o kadar. (1-12), “Ben sevdim onu“ deyip, çabuk çabuk, hafiften **Karadeniz ağzına** çalan bir konuşmayla anlatıyordu. (1-12), Ta şurada **canevimde** onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp bizim pencerelere doğru bakışı, **köşe bakkaldan** sigara aldığı anda, kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında... (1-12), Bir ara **gözucuyla** baktığımda, boynuyla, **kürek kemiğinin** bittiği yerde pıt pıt atan bir nokta ilgimi çekti. (1-12), Bir de kalkıp orospu diye üzerime düğünde, ben **kendi havamda** oynarken güzel güzel ortada, herkesin içinde, kaptığım gibi bıçağı... (1-13), Şamlı Fatmanın yaşamının öbür yüzü ne

mahallesinde bilinmişti- bilinse de, **insan kişiliği** ağır bastığından, pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti. (1-13), Şamlı Fatmayla **konak yavrusu** evi, o mahallenin koruyucu gücüydü. (1-13), O geçmiş yılları, o **köşebaşındaki** büyük evi, **bahçe duvarlarından** taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, **çay sofrasında**, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı **yemek sohbetlerimizde**, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), Ama tüm bu anlatılanların arasında, benim içimi buran, o küçük, kavruk **kız çocuğuydu**. (1-14), Ama akşam olup da ortalık karardı mıydı, ikisi de birbirinin ışığına bakıp, rahatlatıcı bir **duygu kırıntısı** alıyorlardı. (1-15), Kadının evi aşağıda, vadide, kurumuş **dere yatağının** yamacında, ağaçların arasındaydı. (1-15), Yukardan bakıyordu **dereindeki** yaşama. (1-15), Onlarla bir örnek, parlak **yılan derisi, krokodil çantalar** kullanıyor, ağır, pahalı kokular sürüyorlardı. (1-15), Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de **köşebaşındaki konak yavrusu** büyük evinde, mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak... (1-16), **Gecekonduların** başlaması çok sonra: Bir **bahar sabahı, insan seslerine** karışan kazma kürek, **at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri** duyulmuştu; Tanrım bir de, uzun uzun öten horozlar... (1-16), Evler uzaklardaydı önceleri. Bir iki derken, kısa zamanda tüm **dereiçini** sardı. (1-16), Olsun! **Gecekondur mecekondur**. (1-16,17), Çekindiler ondan; beyaz iş işlenmiş perdelerinde, kroşe **sehpa örtülerinden**. (1-17), “**İnşaat sahası**’nda”.Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta **iş masasının** üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip, kenarına **rakı sofrasını** kurdu muydu, ışığı da yanardı; iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında. (1-17), Kenti öbür kentlere bağlayan büyük **çevre yollarından** birine yakın bir araziydi bu yukarısı. (1-17), Büyük **blok apartmanlar**, gele gele gelmiş, vadinin tepesine konmuştu. (1-17), **Ana yol** az aşağıda kalıyordu. (1-17), O, şirketinin eski, en güvenilir, en hatırı sayılır

ustabaşısıydı. (1-17), Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde terler içinde uyandıran “eşkiya”, -Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkiyalardan çektiklerini, bir de **Ermeni kıyımını.** (1-17,18), **Dereğinde** oturanlar, aşağı toprak yoldan işlerler. (1-18), Yolun sonu, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip de **yangın yeri arsalarına** geldiğinde, **yokuş yukarı** vurur, bir ucundan caddeye kavuşur. (1-18), Pos bıyıklarının ucunda bir **su damlasıyla**, tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, inşaatın içinden yola doğru bakan bir adam. (1-18), **Güneş yanığı** kırışık yüzündeki anlamı çözmek, bakışlarını yakalayıp anlamak olası değildi. (1-18), **Erzurum köylerinin** yetimi. (1-18), Ne olsun; her **akşamüzeri** gözü yolda Zümrüt hanımı bekliyor. (1-19), **Emekli maaşı** da var. (1-19), O şıkırdım, badana boya demektir, **minder yüzlerinin** yenilenmesi, televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini ovup parlatmak... (1-19), Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca bu **evlenme işinden**, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi gülügülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), İkinci gidişinde yukarı inşaata, hani **zeytinyağlı sarma** yapıp götürdüğünde, tam **rakı şişesini** açarken, Zümrüt hanımı görüverince, az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın. (1-20), Bir de ilk gelişi var Zümrüt hanımın yukarıya, inşaata, bir **akşamüzeri**, hava menekşelenirken... (1-20), Kadın çekingen, ürkek, usul usul gelivermişti bir **akşamüzeri** inşaata. (1-20), Adam eline aldığı **rakı şişesini** koyuvermişti hemen oraya, tahtaların arasına, görünmeyecek bir biçimde. (1-20), **Kendi evim.** (1-20), O ilk **akşamüzeri**, hava yeni renk atmaya, akşama dönüşmeye başlamışken, “ akşam oldu bile” dendiği o vakitte ilk kez görmüşlerdi birbirlerini. (1-20), Biri, büyük iş masasının bir ucunda, öbürü bu ucunda dikilerek, **ayaküstü**, tedirgin, üç beş laflık bir konuşma. (1-20), Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, **bayır aşağı.** (1-21), Perde açılınca, ışık dışarı vurur, duvarın üzerindeki, yavruağzı **sardunya saksısını** aydınlatırdı. (1-21), Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, **bayır yukarı** “inşaat”a baktı. (1-21), Bir çarpıntı geldi yüreğine, **ense kökünden** doğru bir ateş, **saç diplerinden** boşanıp tüm vücudunu saran ince bir ter. (1-21), Az önce, **akşamüzeri** yaşadığı o **zaman parçası** işlediği ipek sarmaların en güzeli. (1-21), Onun için götürmüştü **yaprak sarmasını** o ikinci gidişinde. (1-22), Onu düşünmediği bir an, bir **soluk alış**ı yoktu. (1-22), O küçük kavruk **kız çocuğu**, evin

dışındaki dünyadan ödü patlayarak, tek başına, güvenecek bir kimsesi, tutunacak bir dalı olmadan... (1-22), Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kılılı, koca ellerini **gözyaşlarıyla** öperek Rüstem ustasının kulağına sihirli sözler söylemiş, afsunlamıştı onu. (1-22), Bırakır mıydı Zümrüt hanım! Onun ateşi, onun duyulmayan ağıtları **dere içini** de sarmamış mıydı! (1-23), “Yaşayamıyorum abla, bunalıyorum” dediği bir **gece yarısı** var. (2-24), Tek başıma, bir o zaman, bir de şu rakımı içerken işte, akşam olmuş, **deniz kenarı**, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar. Da, gürültü çok, benim yüreğim artık... (2-24), “Derviş” derlermiş ona o **kıyı kentinde** bir zamanlar. (2-25), Şunu duymadın mı, ne demiş kadın: Benim yarım **gurbet ilde** küçüldü. (2-25), **Izgara balık**, kızarmış **et kokusu**, **piyaz kokusu**, **rakı kokusu**, **sigara dumanı**, dumanlı ışıklar.(2-25), Sirkeyle **dereotu**; çiroz yani. (2-25), Biraz şöyle belli belirsiz, **sarımsak kokusu** duyacaksın, ekşili patlıcandan mı, cacıktan mı gelir belli değil. (2-25), Ama, ondaki sohbet, ondaki **sevgi pınarı**, ondaki eşsiz dostluk duygusu! (2-25), Bu genç adam, bu öykünün zamanında bir akşam, bir **İstanbul meyhanesinde** çok içmişti. (2-25), Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacığı, **narenciye bahçelerinin**, **portakal**, **mandalina kokuları arasında** eğile doğrula koşardı peşinden. (2-26), Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını **diz kapağına** dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerdı ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan. (2-26), Anacığı bir süre sonra, ayağa fırlayıp, “Yunuuuuus! diye bağırmaya başlayınca, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü **çocuk sesi** çingırdamaz mıydı? (2-26), İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o **renk cümbüşünün**, hani koyu mavilerin, tirşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi **yavruağazlarının** arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26), "Taksim" demişti, olmamış **Trabzon hurması** yemiş de ağzı kamaşıp yapışmış gibi bir sesle. Duyulur duyulmaz. Şoförden hiç yanıt gelmemişti. (2-27), **Duman rengi** bir gökyüzü. (2-27), Dayanamıyor bu renk bir **gökyüzüne**. (2-27), İster **gökyüzü** olsun ister deniz (2-27), İkisi de mavinin tanrısal çeşitliliğini barındırmıyor mu; derinliklerinde sakladığı **gün ışığıyla** parıldamıyor mu? (2-27), **Ezan sesleri**. (2-28), Cıvıltısına ara vermeyen **kuş sesleri**. (2-28), Yamaçta

Kızkulesi'ne bakan **bahçe meyhanelerinden** birinde oturuyorlardı. (2-28), **Akşamüzerinin** o güzel menekşeli vaktini, yumuşacık, sakın bir konuşmayla, birbirinize dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi anlatarak, düşler kurarak, güzel gülmeler, küçük sevinmelerle geçirirsiniz. (2-28), Apaçık, kötülüklerden uzak, iki taze, diri **özsuyunun** birbirini bulmasıdır bu. (2-28), Ama asıl o, iki insanın, biraraya gelince, en küçük **soluk alıştan** başlayarak, zamanı en küçük ayrıntılarda bile buluşarak yaşaması vary a, asıl aranan o işte. (2-28,29), **Yaşam öyküsü.** (1-29), Uzun yıllar sonra döndüğünde, **denizler şahini** genç bir adam olarak, süngerci de yoktu, anacık da. (1-30), **Serüvenler dolusu** insan tanımıştı; iyisi, kötüsü, alçağı, namussuzu, dertlisi, **boşvermiş,** alkoliği, sevdalısı, **yaşam kaçağı,** delisi, efendisi, bozguncusu... (2-30), O **duman rengi** gökyüzünün önünde, yolun iki yanına sıralanmış karaçalı ağaçlar. (2-30), **Gece yarısı,** basacak gaza, maviye doğru. (2-30), **Narenciye bahçeleri** satıldı satıldı para oldu. (2-30), **Yalı evi** satıldı, fırın satıldı. (2-30), Her yer, **merdiven altları** bile para ederken... (2-30), Mıstık, bizimkinin **hala oğlu,** haber etmiş, bir gideyim, bakayım işte, ne bileyim... (2-30,31), Denizden çıkıp, duşta yıkanıp, çay, kahve içip, “Gelip iki gün kalacağım” diyerek Mustafa’dan kurtulup, Mustafa’nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan **yaz kalabalığının** içindeki kıyı kente öğleye doğru. (2-31), Peynir getir, bir büyük getir, **köpoğlu** getir, rokayı da bir koca tabakla getir, şöyle bol yeşillik, limonu her bir şeyi bir tamam olsun anladın mı? (2-32), “Yooooook!” diyor Yunus, “Yooooook İbrahim abim, ne demek! Estafurullah!” koşturuyor garsonları, buyuruyor, donattırıyor masayı, ta **gece yarısını** bulana dek. (2-32), **Gece yarısı** da olur, **gece yarısını** da geçer. (2-32), Yoğun, ağır bir **gam sisi** inmiştir adamın üzerine; biri öbürünün gençliği, öbürü berikinin geleceği; kıyı kentin iki çaresi kesik adamı, öylece susarlar, sigaralarının dumanına dalıp. (2-32), Çocuk da olsun, peki, öbür iş zaten var abi, genciz bugüne bugün, o **tanrı vergisi** bir şey, ama benim demem o değil. (2-33), **Sokak köpekleri** daha rahat dolaşıyorlar şimdi ortalarda. (2-33), Üçbuçuk yaşındaki Oya’ya göre en güzel dondurma deniz kenarındaki **Palmye Bahçesi**’nin dondurmacısında. (4-34), **Masa örtüleri** mavi olduğu için –diyor anne- denizin mavisıyla örtülerin mavisini birbirine karıştırıyor, bahçe sanki denizin üzerindeymiş gibi oluyor. (4-34), Bu **deniz kentine,** bu **Ege bölgesine** Tanrının büyük armağanı bu bugenviller. (4-34), Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, bugenvillerin resmini çeken turistler, yoldan geçenler, herkes solmuş

mavi bir sığağın, uçuk mavi bir **akşam üzerinin** içinde. (4-34), Oya yerden, çakılların arasından bulduğı o güzel, parlak iki **gazoz kapasını** ona vermek istiyor. (4-37), **Gazoz kapakları** iki avucunun arasında. (4-37), Danyel mavi gözleriyle bir an **gazoz kapaklarına**, sonra Oya'ya bakıyor. (4-37), Çevremiz kalabalıktı. Analarımız, babalarımız, kardeşler, komşular, akrabalar, öğretmenler, **okul arkadaşlarımız**, yakın arkadaşlarımızla çevriliydik. (4-39), Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak **dünya acısının** ayırında-bile- değildik. (4-39), Onca yıl sonra döndüğümde, görmüş geçirmiş, **orta yaş üstünün** pır pır eden ısıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı. (4-39), Onu yıllar sonra gördüm dediğim o ilk günler, **bahar aylarından** biriydi. (4-40), Güneş, ışığının tüm gücüyle, aydınlatıp parlatmıştı onu. O koyu mavi gökyüzü, bulutsuz açık maviydi. Hareket, canlılık karşı kıyılarda, üstü sıra sıra arabalarla dolu köprüde, **balıkçı kayıklarındaydı; güvercinboynu** bir renklilikle yanıp sönen onlardı. (4-40), Camlara sıçramış, jilet ucuyla ince ince kazınması gereken **badana, boya lekeleri**, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan ince toz, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanape, **mutfak eşyasının** akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez. (4-40,41), Asıl, Karadeniz'den gelip, Akdeniz'e, Akdeniz'den gelip Karadeniz'e geçen koca **yolcu vapurları, yük gemileriyle**, motorları, **balıkçı kayıklarıyla** canlı, kıpır kıpır, gözegörkem orada duruyordu. (4-41), Bir **bozkır çocuğı** olsam da, bozkırı hiçbir şeye değişmesem de. (4-41), **İkizler burcudur o**. (4-41), Karşı kıyılarda her şey, ağaçların koyu yeşili, çatıların solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi, beton yüzeylerin **kum rengi**, pencereler o kadar belirgin ki, bu ancak **güneş ışığında** böyle açıkça görülebirmiş gibi geliyor insana. (4-42), Babası bunun annesinden ayrıldıktan sonra bir **Alman kadınla** yaşamış uzun yıllar. (4-42), **Pencere önüne** oturup, sabırla seyretmek gerekiyor. (4-42), Bir **ışık parçası** da aşağıda, pembe yalının önündeki motora düşüyor. (4-42), Kırmızı, yeşil **belediye otobüsleri**. (4-42), **Akşamüzerlerinden** bir **akşamüzeriydi**; - şimdiymiş gibi gözümün önünde- masamız, çevremizdeki öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen arkadaşlarımız, içtiğimiz **cin tonikler**, yediğimiz taze cevizler, her şey çok keyifli bir **akşamüzeri** oluşturuyordu bizim için. (4-43,44), Sokak boyunca sıralanmış

olan **sokak lambaları** en belirgin olanları. (4-44), Onlar da **sokak lambaları**. (4-44), Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “**Ablam bana paya vey**” **deyişi**, ne yapacağımı sorduğum zaman, “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), **Gülmek diye bir şey!** (4-45), Konuşmalarımızın arasında, vitrinler, alışverişler, okuduğumuz kitaplar, tartışmalar, yeni alınan ayakkabılar, ‘ V ’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha pek çok, **günlük yaşamı** ören küçük ayrıtlar vardı. (4-45), Artık **günlük yaşamın** dışındaydım. (4-45), Sonradan anlatılanlara bakılırsa, durumumda, **dış görünüşümde** hiçbir değişiklik olmamış. Kırmızı iki yanak, baktığı yer tam belli olmayan par par bir çift göz. (4-45), Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir sigara yakıyor, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce kabuklarını ince ince soyduğu bir **ceviz parçası**. (4-45), Derken bir **motor sesi**. (4-45), **Oyun havalarının** en güzeli. (4-45), "Deniz ne kadar ışıklı, ne tanımlanamaz, **çelik mavisine** yakın bir gri" diye düşünüyorum. (4-47), Köprü, **Beylerbeyi sarayı**, uzaklardaki üç küçük gemi... (4-47), Başımı çevirip, **Ortaköy sırtlarına** bakıyorum. (4-47), Ben bir **bozkır çocuğu** olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim. (4-47), Evimde hamurlar açılsın, mantılar yapılsın, **sarımsak kokusu** tüm kokuları bastırsın, **tarhana çorbasının** yanında ille de acı **biber turşusu** olsun, kapuskanın kokusu dünyayı sarsın, kırmızıbiberi bol olsun diye düşündüm. (4-48), O zaman da seviyordum **Rize bezini, şile bezini**, sonra da sevdim. (4-48), Ben de **Fransız keteniyle Hint ketenini** kıyaslamayı biliyordum elbette. (4-48), O, cevizli sucuğun **pekmez kokusuyla, dut pestilinin** kokusunu ayırt etmiyordu. (4-48), -Böyle şık olan, böyle çizgileriyle **batı dünyasını** sarsalayan, **moda dünyasında** seçkin yeri olan bir kızın, **Dinek 'bağa** gitiitğinde, **üzüm çiğnemeli, inek sağmalı** bir yaşama tutturmasını tuhaf, işe yaramaz, yerini bulamamışlık olarak görüyordu. (4-48), O **Fransız konyacı, somon füme** ve... (4-48), Ağustos'un içinde bir **yaz akşamı**. (4-48), Denizden belli belirsiz bir serinlik getiren bir **yaz akşamı**. (4-48), **Yemek masasının** örtüsünü -çiçekli, ifil ifil keten-topladım, pencereden denize doğru silkelenmek için. (4-48), Üzerinde tuz ve ince **ekmek kırıntılarından** başka bir şey yoktu. (4-48), Bu her akşam yinelediğim, benim için oyunumsu bir **el alışkanlığıydı**. (4-48), Katran karası. (4-49), Tenteli, küçük, renkli ampullerle süslenmiş, **Karadeniz yapısı** bir **eğlence motoruydu**. (4-49), ...Ne oldu böyle? **Yağmur öncesi** mi? Lodos mu? Havadan da hiç anlamıyorum ki! (4-49), Biri

kara bir **kum teknesinin baş ve kış direkleri** olacak, öbürü uzakta. (4-50), **Menekşe rengi** seçilmişti o akşam. (4-50), Karşı kıyılar, bir **tül arkasındaymış** gibi duruyor. (4-50), Zaman, aydınlık bir **akşamüzerine** doğru, güneş parlak, koyu sarı; halesi turuncu. (4-50), Eksik olan neydi? Bende olmayan, benim beceremediğim, **akıl edemediğim**. (4-50), Küçük, vapur yavrusu motorlar, **gezi motorları** geçiyor. (4-51), Evler, ışıksız, donuk, **kum rengi**. (4-51), Bu, **-sanki mutsuzmuş gibi- görünüş** beni sevindirmişti. (4-51), **Bırakılmışlık, unutulmuşluk duygularını** hızla çalkalayan bir sevinme. (4-51), **Aşk odunda** yanan sadece bendim demek ki! (4-51), Bu **aşk odunda** yanmak, bizim kapıcının genç karısından. (4-51), Köyüyle ilgili anlattığı **sevda öykülerinin** çoğunda geçiyor. (4-51), Küçük, **vapur yavrusu** motorlar, gezi motorları geçiyor. (4-51), Tam istediğim gibiydi. Parkelerinden, kahverenginin en güzel tonları, cilalı olarak çevreye yayılıyordu. Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki tıkr tıkr işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, yatak odasının **keten perdeleri**, rahat geniş yatağı, giysilerle dolu **elbise dolabı**, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların deste deste istif edildiği çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle tam istediğim gibi bir ev. (4-52), Çok derinlerinde tanımlamalara sığmaz karanlık mavi olan bir **civa rengi**. (4-53), Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sırim gibi, **balık kokulu** vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Tüm **kıyı köyü** şaşmış, kimselere yüz vermeyen o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine. (4-53), Gökyüzü, **boz rengin** açık tonlarında. (4-53), Onları çın sabahta **deniz kenarında** uzun konuşmalara dalmış gördüklerinde, inanamamışlar. (4-53,54), Birlikte balığa çıkışlarına da, uzakta, kayalıklarda ateş yakıp **balık kızartmalarına** da. (4-54), Birayla, **Fransız konyağı, somon füme**, nasıl bağdaştıysa! (4-54), Oysa o, **insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının** ortaya çıkardığı, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır. (4-55), **Ay ışığı** olmadığı için, bu **gece yarısı vaktinde**, gökyüzü karanlık bir boşluk. (4-55), **Deniz yüzeyinde**, uzunlu kısalı yansıyorlar. (4-55), Öylece, karanlık **gece deniziyle** ben karşılıklı oturuyoruz. (4-55), Bir eve doğru yürüyor, karanlıkta, **yokuş yukarı**. (4-55), **Sokak lambasının** altında durup sigarasını yakıyor. (4-55), **Kale**

Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak hafif hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur **yaz kentinin** bu erken vaktinde, meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak. **Akşam üzeri** ama, o sabahın tadını çıkardığı için, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor. (5-57), **Gece yarılarna** dek bir konuşmadır, bir gülüşmedir gidiyor. (5-59), **Emekli maaşı** var tabii, bir de başına bu daire işte. (5-59), Ne olacak daha hepsi **üniversite öğrencisi**. (5-59), Ev kentin **orta yerinde**. (5-59), Sokağa bakan büyük **ön oda**, caddenin gürültüsünü, **korna seslerini**, çarşının uğultusunu, ansızın, çığlıklı bir hızla geceyi biçip geçen **tren düdüğü** getirdiği kavuşmaların, ayrılımların iç titreten çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken. (5-59), Buraya denizcilerin kullandığı coşkulu bir **sevinç haykırışı** gerek. (5-59), Ne olsa **deniz kenarında** büyümüştür. (5-60), Çoluklu çocuklu **balıkçı evlerinde**, kadınlar hep balık kızartmışlardır, tavada çevire çevire, nar gibi. (5-60), **Çakmak çeşitlerini, saat markalarını** çok iyi bilirdi. (5-60), **Komşu oğlu** Çakır ela Rasim de çok uzaklarda kaldı artık. (5-60), Babasına iğne yapmaya geldiğinde, o **erkek bedeninden gelen çelik mavisi, kurşun ıslığı ter kokusu**, tüm vücudunu titreten. (5-60), Binde bir düşünce giren, solmuş bir hayal şimdi **komşu oğlu** Rasim. (5-60), Apartmanın **giriş katında** genç bir çocuk oturuyor. (5-61), **İstanbul kıızıydı o. "İçki meclisi, dost meclisi..."** (5-61), "Ben **deniz kenarında** büyüdüm." demişti. (5-61), Balkona **yağmur kuşağı** gelmiş, ısıldayıp hepsini rengârenk boyamış gibi oldu. (5-61), Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken kararıveren **ilkbahar havasına**, güneşli bir **güz yağmuruna**, uçarsuya bakarken insan içinin baymasına benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği bir vakit oluştu. (5-61), **Kale meydanındaki**, o çok sevdiği kahvede oturuyor gene. (5-61), İç burkan ince bir sızı oldu **kış boyu** onun için. (5-62), Kendilerini yarı çıplak, sıcak bir **akşamünün** batmakta olan güneşinin sarı ışıklarına bırakmışlardı. (5-62), Nemide hanımın yüzünü göremediği, kalın, güzel bir **erkek sesi** yanıtladı onu: "Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu. (5-62), Çocuk bunlar, kah kah kih kih derken, **tatil şenliği** işte... (5-63), **Kale meydanını**, çoğalmaya başlayan **akşamüzeri** kalabalığını, tekneleri, dağları seyrettiği düşünülebilir o dalgın bakışları izlenirse. (5-63), Geceyi sürdürmek üzerene, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması, dönüşte uğranacak

deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız fık fık fıklayan gülüşlerle gülüşülse. Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, seve okşaya dolaba asacak, başucundaki komodininin tozunu aldıktan sonra, getirdiği beyaz işlemeli örtüyü serip, üzerine **krem kutusunu**, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, **kâğıt mendil** paketini yerleştirecek... (5-64), Kocaman **hasır şapkası** elinde, **hasır çantası** omuzunda, açık yakalı, işlemeli **bürümcük gömleği** ifil ifil, eteği tam ona göre. (5-64), Yıllardır gelir bu **deniz kıyısındaki** eski kentin, eski ama oturaklı oteline. (5-64), Onu "Nemide hanım" yapan biraz kalınca, vurguları, hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle dolu sesiyle "ne oluyor, ne var şimdi canım" demeye kalmadan yan odadan gelen **kadın sesini** algılamaya başladı. Bir kadın, durmadan konuşuyordu; dili zifir bir konuşma. (5-64), Dışarıda günlük güneşlik bir gün; **gökyüzü** masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış mor bugenviller, çardaklar benim deyip açmış güneş kırmızısı bugenviller... (5-65), Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu **Kale Meydanı**'ndaki kahvesine kurulur. (5-65), Denize, teknelere, erkencilere, **gökyüzüne** baktı. (5-65), Şakalaşmalar vardı, gülüşmelerde; bir durulmuşluk içinde. Üste çıkan, belirginleşip, saklı bir kaygıyı da açığa uran, **ses indirmeler**, fısıldaşmalar, "of be!", "**Allah kahretsin**", "**aman be**", "**hadi yau**"lar arasında dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla -bu patlatma da tam yerinde- birlikte. (5-66), Nemide hanım, sonra, yanındaki masayla hiç ilgisi yokmuşçasına bir **kaş kaldırışla**, gazetesini okumaya başladı. (5-67), **Kış boyu** konuşup tartışılar bu konuyu çocuklarla. (5-67), **Örümcek ağı** bağlantıları zedelemekten geçmeli sözden söze. 67On beş gündür **sinir krizi** geçiriyordu. (5-67), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, özür dilemeye de benzeyen bir **gözucu** bakışıyla bakarak. (5-68), Arkalarından sessizce baktılar; çocuklar ve Nemide hanım. Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözülmüş olduğunun ayırdında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, **erkek peşi** sıra, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak. (5-68), Tuna çabucak bastırılan bir **ağlama krizi** geçirdi. (5-68), Onu kendinden **uzak tutuşu**, duygularını ondan gizleyişi hep bu yüzdendi. (5-68), Kendince çok doğru ama Tuna'ya göre, **çağdışı** ve aptal yargıları

vardı. (5-68), Çok bilirmiş gibi görünse de, çağını, çağdaş insanı, **insan haklarını** anlaması olanaksızdı. (5-68), Eninde sonunda o, uzun yıllar **arabuluculuk** yaparak geçimini sağlayan, Samatyalı Nazike hanımın kızıydı. (5-68), **Dış görünüşü**, kılığı kıyafeti sayılmazsa, bu Nazike hanımı aştığı pek söylenemezdi. (5-68), Bora, maddi durumu çok bozuk olduğu için, **gece yarısı** Hal'de yük taşıyormuş. (5-68), Üstüne de **yalamaca dondurma**. (5-69), Sonra geç saatlere dek, **rihtım boyunda** oturmak. (5-69), Çocuklardan gelen, patlamış mısır, **kabak çekirdeği** ikramı. (5-69), Sinirleri sıfır bir annen varsa, onun kurduğu evde, onun sana sağladığı **maddi imkânlarla** yaşıyorsan, onun sinirleriyle oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69), Bak Bora'ya, **gece yarıları** Hal'de sırt hamallığı yapıyormuş. (5-70), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı **oturma yeri** olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli **tepe camları**, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizcelikle, "Vitraylara bak. Bu eski binalar!" deyişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, değişik yaşamlar çağrıştıran, **düş kurmalara** açık kapılardır bunlar- ince uzun güzelliğine, beyaz saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk. (6-72), Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle **halıların renk uyumundan** gelen rahatlığı, duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez vazoların, seramiklerin, gümüş **çay takımlarının** getirdiği duyguyu, kadifenin, insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp geçen sırmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan gelen hoş titreşimleri de **gözardı** etmemek gerekir. (6-72), **Gözucu** bakışlarımızla görüyorduk onları. (6-72), Gülüşmelere, küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık **dost sofralarının, içki masalarının "fıkrî serüven"** lerinden geçip gelmiş, incelmış bir **sevgi anlayışıyla** biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı. (6-72), **Ev sahibimizden** sonra beni alalım. (6-72), Kim asıl **öykü kahramanı**? (6-73), Onu belirleyebilmek için, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda **ev sahibimiz** için kurguladığım havayı, yabancı bir ülkeye taşıyın. (6-73), **Bir Arap ülkesi sıcağına**. (6-73), **Altın pırıltısı**, mermerin serinliğini yitirip ılınmışlığı, fiskiyelerden fişkırان suların sesi, ipekler düşleyin. (6-73), Şu sözcükleri anımsayın: kırımtartar, tarüföfl, kral, Kral Naibi, İskenderiye, **Nil Kıyıları, Bağdat, Basra, Belkis**

Haberleri... (6-73), Sanat dünyasının en son haberleri, üst düzeyde espriler, **Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı**, dünyayı karıştıran **sanat akımları**, çılgınlıklar, Amerika... (6-73), **Amerikan sanatı**, Afrika... (6-73), İmgelem, bu **villa sözcüğü** üzerinde çeşitlemeler yapadursun, biz biraz geçmişte gezinelim. (6-74), Bir zamanlar bu **yeryüzünde** krallar, padişahlar, prensler, sultanlar yaşamamış mı? (6-74), Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı, binbir yıllık acı **yaşam serüvenini** sürüyüp getiren kalabalıklar varmış. (6-74), Ne var ki ben, fabrikatör, **fabrikatör çocuğu** sözcüklerinin çağrıştıracığı hiçbir tanıma, hiçbir **yaşam biçimine** uymayan biriyim. (6-74), Ailemiz eşraftan olduğu halde, ben, **kızkardeşim**, çok sonra doğan **erkek kardeşim**, görgüsü, bilgisi, **yaşama biçimi** orta halli olan bir ailenin çocukları olarak büyüdük. (6-74), Arka tarafında bahçeye bakan **tahtaboşları** olan geniş sofalarda koşarak, evcilik oynayarak, **dut ağacına** çıkarak, ceviz çırparak... (6-74), Derelerde çimdik, konu komşu toplaşıp büyük **yer sofralarında** mantılar yedik, kışın pekmez içtik, bayramlarda bayramlıklarımızı giyip el öptük. (6-74), Saçlarımızı, eve gelen berberin **alagarson kesişi**, **eşraf çocuğu** oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturduğumuzdandı. (6-74), Yukarıda, bağlara giden yolun başında, **kale eteğinde** dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma **köşk yavrusu** bir evde oturuyorduk; **bahçe içinde**. (6-74), Diyelim ben ve ünlü yontuculardan olan **kızkardeşim**, Amerika'da okuyan **erkek kardeşimi** görmeye gitmişiz. (6-75), Birden, herhangi bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla, doğup büyüdüğümüz kentimizdeki **bağ evimizi** anmışsak, hemen gözlerimiz dolar. (6-75), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden **komşu abileri**, **bağ yollarının** tozunu, ceviz çırpmaya çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni **fötür şapkası** ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), Ne olsa **ev kıızıydı**. (6-75), Seyrettiğimiz **Amerikan filmlerinden** aklımızdan kalan, çok hoşumuza giden, onların **yaşam biçimlerine** uyan eşyaları eve taşımaya başladık. (-75), Annem bir **Amerikan bar'a** şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları **bağ evine** gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti. (6-

75), Yıllar, bizim **okul yıllarımız, yaz tatillerimiz, Avrupa görmelerimiz** içinde yuvarlandı gitti. (6-75), **Ankara Belediye müstahdemleri**, efendi değil, bey diye çağırılmalarını istedi. (6-76), **Ankara Belediyesi**'nde çalışan müstahdemler, belediye memur ve yöneticilerine bir genelge yayınlayarak, en tabii hakları olan süpürge ve paspasların yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, idare tarafından sabun ve çamaşır tozlarına konan ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir. (6-76), O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu **Arap ülkelerinden** birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte, **İstanbul hasreti** içinde yanıp tutuşmaktadır. (6-77), İstanbul bir **masal kentidir**. (6-77), Şöyle düşünülmüştür: **Boğaz sırtlarında** bir yer edinmek, bu hasreti biraz çözümler mi? (6-77), Kışın Beyazıt'taki konağı, yazın Çengelköy'deki yalısı, **Kozyatağı**'ndaki köşkü çekip çeviren. (6-77), Gündelik, akla hemen geliveren bir tanımlamayla, dünyada eşi benzeri olmayan, gizemli, **kıtalararası** büyük su. (6-78), Bir villa ki, hangi odasına girsen, hangi penceresinden baksan **Boğaziçi**. (6-78), Ön bahçesi, arka bahçesi, ortancaları, gülleri anlatılmalara sığmaz **çiçek cenneti**. (6-78), Demir parmaklıkları, **Kırcallı Süreyya Paşa köşkünün** kalıntılarını kapatan antikacıdan, panjurlarının tahtası da **Karadeniz köylerinden** bulunup getirtilerek yaptırıldı. (6-78), Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı **merdiven halıları**, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor. (6-78), **Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından** gelen parlatılmış koyu **kahverengisi** perdelere vurup, tanımlanması zor, içinde **kahverengiden** solmuş pembeler taşıyan, **Fransız ketenlerine** dönüşerek; elde işlenmiş. (6-78), Odalar, girişler, salon, ön balkon, arka balkon, bahçedeki kameriye, hep bu tanımlamaların süzgecinden geçirilerek getirilmelidir **göz önüne**. (6-79), Ne var ki zaman, **Boğaziçi**'nin **Çengelköy akıntısı** gibi geçip gidiyor. (6-79), Sabahın erken saatlerini, gecenin, ancak bir ressamın imgeleminde renklenebilecek olan karanlığını, uzun uzun bakılan, bakmalara doyulamayan **Boğaziçi**'ni, yamaçları, korulukları - ah! (6-79), İmgelemde eski **Boğaziçi**'ni canlandırmaya uğraşarak...- yaşamak... günün her "an"ını dinlemek. (6-79), Görülmemiş, duyulmamış bir sevdymiş- getirdiği buz gibi **turunc şerbetini** -ki, formülü atalardan kalmadır. (6-79), **Misk-i amber** mübarek. (6-79), **Dünya edebiyatında** bu duyguyu işleyen ozanların mısraları yinelenerek yapılmıştır tabloların çoğu. (6-79), Çevrede ünlü sanatçılar,

onların bitmez tükenmez kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, **dedikoduları**, esprileri arasında durmadan etkilenererek, değişerek, etkileyip değiştirerek... (6-79), Ve, ah o **Fransız ozanları!** (6-80), Ama, ah ah, **Boğaziçi** bambaşkadır. (6-80), Kimse bilemez o **hasret yangını**. (6-80), **Sergi kalabalıkları**, kokteyller... (6-80), Ne güzeldir geçmiş zamanda yaşanmış o **Boğaz gezilerini, ada turlarını** anımsayarak, onları yeniden yaşamaya çalışmak. (6-80), Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, **sigara kalını sesleri**, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler. (6-80), Ne yani **Allah aşkına?** (6-81), **New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine**, bir esintidir eser geçer,”baki kalan...”denir, gülümsenir; kırık bükük; iç geçirerek... (6-81), Sevdalı olduğu bir Cemilesi var, bir **gecekondusu**, bir de Allahın bir lütfu maaşı. (6-81), Her ay düzenli olarak bizim **ev sahibimiz hanım efendiye** geliyor, maaşını alıyor. (6-81), Dosyalar, kitap araları, pek çok ıvır zıvır şeyi koyduğum çekmece, **not defterlerim**... (6-81), O **resim altını** buraya öylece koymak isterdim.(6-81), Denizi, martıları, **balıkçı sandalları, çiçekçi çingeneleriyle**, günlük güneşlik, aynası açık, şenlikli bir iskele. (6-81), Durmadan, küçük **yolcu vapurları** gelir, yolcu boşaltır, yolcu alır giderler. (6-82), Karşı kıyıya dolmuş yapan motorcular, **çiçekçi çingeneler** bağırarak müşteri çağırırlar. (6-82), Çiçik demek, **insan ruhunun**, adı adı be, Allahın nimetlerinin, yok yok be canım güzelliğin... (6-82), Şu pembeler, şu morlar, sarılar biçim biçim, eflatun desen bir başka, kırmızı **kan kırmızı**, hem de parlak, beyazlar nazlı gelin, **gelin çiçekleri** pür telaş, kıvrım kıvrım yaprak...” (6-82), **Gökyüzünün** önünde, kolunda çiçek dolu sepetiyle. (6-82), Kara kaşlı, kara gözlü, herkesin bildiği gibi bembeyaz dişleriyle, bir **çiçekçi çingene kızıdır** bu. (6-82), “Aydeeeee çiçekçi, **Levanta çiçeği**, margereta, **sevda çiçeği**, çiçeklerim vaaaaar!” (6-82), Hep birden fırfırlanır vapurun çevresinde, sonra üçer beşer döner gelir, karınları karanlık, **kanat uçları** güneşli. (6-82), **Yaz sonunun**, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, **petunya kokularıyla, karanfil kokularının** en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, **aşk ve sevda masalı** başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklı, martılar telaşlı, balıklar diri diriye oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-82,83), Başındaki **menekşe pambesi** yemenisini açar, çırpır, saçlarının

üzerine, bağlar, iki ucundan çekerek sıkılar. (6-83), Kimseler anlamaz, o arada, uykusuz **geceler boyunca** yaşadığı sevdaları, düşleri, yüreğinde çırpınıp duran kara sevdayı düşünüp, bir anda kararını veriverdiğini. (6-83), Nazik'in gözlerinde, tanımlaması olanaksız aynı **kuyu karanlıkları**, “Çek ayde bakalım.” (6-83), Arkasından pembe terliğini fırlatırlar iskeledekiler, çığlıklı gülüşmeleri, **alkış tutmaları**, bağrıışmaları arasında. (6-83), Delikanlılık, şairleri bilseydi, denizin tam ortasına geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken, **Çingene kızı** Nazik, korkusunu belli etmemek için, bembeyaz dişleriyle gülerken o bağıırırdı: (6-83,84), Kim kimin **dünya güzeli**. (6-84), Hadi benim **dünya güzelim**. (6-84), **İnek sesini**, kurgunun tam burasına yerleştirmeliyim. (6-84), Bu, benim şaşırtmaca yaparak, **metin içinde** bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden kaynaklanan bir durum. (6-84), Evet, Boğazın en güzel yerindeki, o, güzelim villanın içinden bir **inek sesi** geliyor: Möööööö! (6-84), Çünkü, olayı dinlerken, sanatçı olmanın getirdiği bir **imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi**, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi. (6-84), Panjurları yarı kapatarak, denizin ışığını, yan pencerelerden, esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, alt kattan gelen koyu **kahve kokusunu** içimize çekip, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde. (6-84), Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, **Arap fulu kokuları**, üzerimize sinmiş olan Guearlen'in Jardin du Bataille'ı onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı. (6-84), Villanın alınıp yerleştirilişinden bir iki yıl sonra, günlerden bir gün, **ev sahibimiz** hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan. (6-85), **Ev sahibimiz** hanımefendi, yanına bir arkadaşını alarak, güzel bir **bahar sabahı** kalkıp Boğaz' a villaya doğru yola çıkar. (6-85), Yolu şaşırp, uzatmış olsalar da, güzel bir sabah gezisi yapmış olurlar. (6-85), Nerede o imgelemlerindeki, **masal dünyasının**, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil pırıl pırıl villası? (6-85), “Yahu burası **ören yerine** dönmüş” diyerek şaşarlar. (6-86), Ancak **aybaşında** geldiğinde soracaklardı adresini, “Seni nereden bulabiliriz gerekirse?” diye. (6-86), Elimde bir **gazete haberi** daha var. (6-87), **Cambridge Üniversitesi yetkililerinden** ve **balıkçılık konusunda** hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom (bu açıklamayı) Hollanda'daki, **Utrecht Üniversitesi, bilim adamları** tarafından gerçekleştirilen **araştırma sonucu...** (na dayanarak yapmış). (6-87), 17 Eylül 1993, **Cumhuriyet gazetesi**. (6-87), Öyle ki, her biri, ayrı ayrı **öykü demetleri** olarak çoğalıyor, yoğunlaşıyor. (7-88), Yaşadığım zamanın acıyla dolu

anırları, bellekte kalmış, anımsamak istemediğim **zaman parçaları**, yaşanırken kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek tek bir ünlem oluyor.(7-88), Hele aşklar! **Aşk acıları**, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar. (7-88), Asfaltlandı o güzelim eski **zaman yokuşu**. (7-88), O **torun civıltılarıyla** dolu, **balık kızartmalı** patırtının içinden bir sına bakalım yalnızlığını. (7-89), “Beyefendi iki dakika bekleteceğim sizi” dediği zaman, o kalın, o tok, tam bir **İstanbul şivesiyle** konuşan adama baktı Ozan. (7-89), Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir **beyefendiydi** karşındaki; **semt kahvesine** girdiği zaman, herkesin, “buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı. (7-89), Ozan **akşam alacasında**, **yokuş yukarı** çıkanlara bakarken, birden, dükkanın tam karşındaki o evi gördü. (7-89), **Set üstü** bir ev. (7-89), Taş duvar da **kale duvarı** sanki. (7-89), Ona dolanmış bir **hanımeli** var. (7-89), Bir de **çekmece katı** var. (7-89), Çamla **hanımeli**, aşağıda girişte, kapının yanında doğal bir çardak oluşturmuş. (7-89), Ozan oraya, hemen bir **rakı sofrası** kurdu. (7-89), Kendi şarapçı olsa da, buraya yakışan **rakı sofrasıdır** diye düşündü. (7-89), Arkada geniş bir mutfak, **malta taşı** döşeli. (7-90), **Giriş kapısının** tam karşısında bir kapı daha vardır, bahçeye açılan. (7-90), Bahçedeki kuyu, **şeker şerbet suyuyla** buz gibi durur. (7-90), Ağaçlar, iki kayısı, bir karadut, bir **malta eriği**. (7-90), Önde iki büyük oda, arkada, tahta balkona bitişik, bahçeye bakan, orta boy bir oda, ara yerde de bir **sandık odası**. (7-90), İşlemeli beyaz perdeler olsun, sofaya boydan boya serilmiş yütüdümler olsun, havı iyice dökülmüş, solmuş **İran halıları** olsun, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, nostaljik renkler katarak giren aynalı konsol, kapakları bombeli, ceviz **elbise dolabı**... (7-90), Ozan – bunu açıklamak kolay değil- **aşk duygusunu**, o zaman, yufkacı şöyle eve doğru baktığı zaman algıladı. (7-90, 91), **Sokak lambalarının** yanivermesi bile değiştirmede bunu. (7-91), Büyük bir **yük gemisine** yol vermek için duraksamıştı. (7-91), Kız, Ozan’ın ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip duygulandığı evin kızı da, bu **akşam alacasının** sureti gibi oturuyordu vapurda. (7-91), Banyodan çıkınca, taranmış havluyla bastıra bastıra kurulanmış kabarmış, boyunda, **kulak çevresinde**, alında küçük bukleler yaparak çerçevelemişti yüzü. (7-91), Yanaklarını biraz renklendirebilirdi sözgelimi. (7-91), **Göz kenarlarına** renkli kalem örneğin. (7-91), Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık **ökçe ayakkabılarında**, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, **mahzen kapağı** rengindeki atkısında, **evrak çantasına** benzeyen kocaman

çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak kendini algılatan bir şey vardı. (7-91), “Bu **akşam kalabalığına** dayanamıyorum” diye düşündüğü sanılabilir. (7-92), Ama, hemen arkasından tikslenme, kızma, isteksizlik anlatan bir **yüz buruşturması** geldi. (7-92), Mis gibi **susam kokusuyla** değil. (7-92), Buz gibi olmuştur simitler kuşkusuz, o belli de, asıl üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, **paçavra rengi** denebilecek bir renk almış olması, bu renkten gelen iğrenme duygusundan. (7-92), Bunca yıldır yaşadığı, yaşayıp biriktirdiği duyularının tüm ayırtıları, kendisi, vücudu, soluğu, **saç dipleri** titredi. (7-92), Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü **deniz suyuna** mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), Kız ürperen, tir tir titreyen “ben” i durulunca üç beş kez **gözucuyla** baktı ona. (7-92), **Deniz kenarında** bir yere gitsin. (7-93), **Pencere kenarına** otursun. (7-93), Kız, onun **simit yiyişini** görmemek için başını çevirdi. (7-94), Dişlerini sıkıp, **gözyaşını, göz pınarından** akıtmamaya gayret ederek. (7-94), Babanın **emekli maaşı**, ananın yıpranıp irileşmiş elleri. (7-94), Hızla inen bir **kanat sesi**, bir çırpınış. (7-95), “Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, **kanat sesleri** ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan **simit parçaları**... (7-95), Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, vapur suları yara yara iskeleye dümen kırmışken, martılar koparılıp koparılıp atılan **simit parçalarının** üzerine üzerine... (7-95), Akşamın gamlandığı bu vakitlerde, **kent ışıkları, trafik karmaşası** içinde bir koşuşturma. (7-95), Benimki de **ana yüreği**. (7-96), Evli barklı, çoluklu çocuklu bunca yılın komşusudur ama, yüreğindeki delikanlı, **Beylerbeyi’nin** yakışıklı bıçkın delikanlısı... (7-96), İçi şarkılarla, kentin ışıklarıyla, kalabalıkların telaşına kapılma istekleriyle doluyor. (7-97), Köşedeki tatlıcıdan babasına **tahin helvası** alsın, sade. (7-97), Annesine de **nohut leblebisi**; Yeni kavrulmuş, sıcak sıcak. (7-97).

4.1.2. Sıfat Tamlaması

4.1.2.1. Sıfat Tamlaması

Metnimizde en çok görülen kelime grubudur. Metinde tamlayanı sıfat-fiil olan sıfat tamlamaları dahil olmak üzere toplam 2657 adet sıfat tamlaması kullanılmıştır. Sıfat görevindeki kelimenin tamlayan, yardımcı; ismin ise tamlanan, asıl unsur olduğu tamlama biçimidir (Ergin, 1980, s. 380). Sıfat tamlaması, tamlayanın yani birinci unsurun sıfat, tamlananın ad olduğu tamlamalardır (Gökdayı, 2018, s. 34). Sıfat tamlamalarında isim ve sıfat unsuru eksiz birleşmektedir. Cümle içerisinde niteledikleri isimlerin belirli bir biçimde, kolaylıkla seçilebilmelerini sağlarlar. Sıfat tamlamaları aynı zamanda kendilerinden sonra gelen ismin anlamını sınırlandırıp daraltır ve genelden daha özel bir kavrama indirger (Onan, 2011, s. 282).

Düşünüyorum da, **bir öykü ne şaşırtıcı, ne garip oluşumlarla** başlıyor, geliyor, kotarılmaya hazırlanıyor. (1-7), Günlerden **bir gün**, herhangi, sıradan, hiçbir özelliği olmayan **bir gün**, uyanıyorum. (1-7), **Büyük kentte** yaşayan **bir kadın** olarak, başlıyorum **günlük yaşamımı** sürmeye. (1-7), Derken **bir telefon! Eskiden oturduğun apartmandaki kapı komşun; bir ahabap.** (1-7), **Yüzü güzel, elleri güzel, tırnakları pırıl pırıl, boyu bosu yerinde, bakımlı bir kadın.** (1-7), Genellikle **çok güleçtir.** (1-7), **Yakın arkadaşlarımdan** birinin kızı evleniyordu. (1-7), Onun sesini, **canlı, neşeli konuşmasını** duymak insanın içini rahatlatır. (1-7), Sade ama görkemli bir görünüşü olacak (1-7,8), **İlk bakışta ince bir zevk ürünü, özel bir çizim** olduğu anlaşılacak. (1-8), Asla **adı sanı olan bir terziye** diktiremez. (1-8), Üstelik **okuyan sözleri olan çocuklar.** (1-8), Anadan babadan geçme, parçalanmış da olsa, **hala geçerliliği olan birtakım inanışları,** onlarca **geliştirilmiş bir yaşam biçiminden** kalma davranışları var. (1-8), Telefonu kapadığımda, her zaman olduğu gibi, **bir dolu akıl** almıştım. (1-8), Bunlardan biri, **çok güzel** ipek işleyen Zümrüt hanımın adresiydi. (1-8), Ama şu gelinliğin peşine düştüğümüzde, bunlar **çok derinlerdeydi.** (1-8), İçlerinden ayrılıp öne çıkmış **bir öykünün,** bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda. (1-8), **Avare bir zaman parçasını** sürüklüyordum. (1-8), **Bir süre** oyalar beni **bu çizim, bu, kumaşı, ipeği, tülü, nakışı biçimlendirme** falan diye... (1-8), **O adrese ilk gidişimi,** algıladığım gibi anımsıyorum. (1-8), Bu **bir korkudan** donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; bir şey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, **o çığlık** duyulduğunda, onun dalga

dalga inişinin, fısıltıya benzeyen **son titreşimi tüm canları** ürpertmişti ya, **bu haber** de onun gibi iç eziyordu...(1-8), **Dudak ucundaki sigarayı** bilinmez kokusuyla titretiyordu. (1-8), Ahbabımın adresi sormam için salık verdiği kahve hemen orda, yolun **az yukarısında**, bayırın üstündeki düzlükteydi. (1-9), **İki büyük çınarın altında.** (1-9), Algıladığım doğrudu: Ortada **korkulu, gizemli, şaşkınlıkla dolu bir şeyin ürpertisi** dolaşıyordu. (1-9), **Omuzlar düşük**, gözler yanlara doğru **kaçamak bakışlar** atarak, dudaklarda bir solma, sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler... (1-9), “Üzerine **nah şu kadar kalın, nah buradan oraya, koca kalas** düşsün de... (1-9), Ben **öyle yumuşak bir sesle**, öyle, içi **duydukları korkuya eş titreşimlerle**, onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan **ürpertilerle dolu bir sesle** konuştum ki, bana yakınlık duyular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, “bak abla ben anlatayım” deyip konuştular. (1-9), Bir ağacı siper ederek, bütün dikkatim kırpışan gözlerimle, **çatık kaşlarımda** toplanmış, öylece izliyordum onların **heyecanlı konuşmalarını**. (1-9), Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın **üç ay önce evlendiği** ustabaşı Rüstem’miş. (1-9), **Günlerden bir gün**, gün, **kendi başına** yaşayıp giderken **her günkü** gibi, birden **tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları**, hele hele artık kentin **dış mahallesi** sayılmayan, kente kavuşmuş **dereçindeki bu gecekondu** semtini derinden sarsalayan **bir çığlık** kopmuştu. (1-10), **Her kafadan bir söz** çıkmaya, **her adamdan bir koşturmaca telaşı dört bir yana**. (1-10), Vay vay, hastaneye koşturmuş mühendis bey, yaşıyormuş daha, **her yanı** parçalanmış diyorlar gider o.... (1-10), **Ne adamlar** be yahu! (1-10), **Çıkmadık candan** umut kesilmez, **sağlam adamdır** o. (1-10), “Sağolun” deyip, gösterdikleri **kestirme patikadan**, evlerin başladığı yana doğru yürürken, içimde beni heyecanlandıran duygular kaynaşmaya başlamıştı. (1-10), Bir öykünün başlayışını, onun tüm duygulardan, duygulanışlardan ayrı olan titreşimlerini bilirim ben. (1-10,11), Kadınlar beni gördüklerinde, **bir yaz öğle sonunun** akşama dönüşmeye hazırlanan **son dakikalarıydı**. (1-11), **Sıcak bir günün sonunda, terli, yorgun, tam aymamış bir mahmurluğun**, tekdüzeliğin getirdiği durgunluğun içinde beni, **umulmadık bir değişiklik, bir canlılık** olarak karşıladılar. (1-11), Uzun uzun öten **vakitsiz horozu** da anımsıyorum. (1-11), Hani sanki kentten kurtulup köylere, **kırlara çıkmışım gibi bir duygu**. (1-11), Gene, erkeklerde olduğu gibi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama, ben hepsini şöyle gözucuyla **bir çabuk** düzenleyip bölümlere ayırdım. (1-11), Bir,

eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, **bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla** konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenlere. (1-11), İşte bu üçüncülerden **en acarı**, kaşlarını çatarak, konuşanlara kızdığını belli eden **ters bakışlar** fırlatanı katıldı bana; zümrüt hanımın evine yol gösterici olarak. (1-11), **Efe bir görünüşü** vardı. (1-11), **Ela gözlü, ağzı burnu çok biçimli güzel bir kızdı.** (1-11), **Kumral saçlarını** kulaklarının arkasına atmıştı, **çiçekli başörtüsü** omuzlarında, öylece duruyordu. (1-11), Elleri hırkasının cebinde **sert adımlarla** yürüyordu. (1-11), Daha **ilk bakışta, öbür kadınlardan ayrı, değişik bir kişiliği** olduğu ayırt ediliyordu. (1-11), “Bak hanımabla” dedi, başladı konuşmaya. (1-11), **Bu kadınları**, şu arkamızda bıraktığımız, gecekondularda yaşayan kadınları, hele hele o çok konuşanları “**aptal karılar**” diye niteliyordu. (1-11), Onun konuşma biçimiyle söylersek, bu karılar ne aşk bilirlerdi, ne seveda. (1-11,12), **İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri** insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki, çakmak çakmaktı. (1-12), **Tuhaf bir çekingenlikti** bu. (1-12), “ Ben sevdim onu” deyip, **çabuk çabuk, hafiften Karadeniz ağzına** çalan bir konuşmayla anlatıyordu. (1-12), Bu **Allahtan gelme bir şeydir**, aptallık etme, anla bunu dedim. (1-12), Sevdalandım abla ben ona **bir kez.** (1-12), Ta şurada **canevimde** onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle **güzel boynunu** arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, **yan sokaktan** geçerken boynunu uzatıp bizim pencerelere doğru bakışı, **köşe bakkaldan** sigara aldığı anda, kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında...” (1-12), Bir ara gözücuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bittiği yerde pıt pıt atan **bir nokta** ilgimi çekti. (1-12), O kendi dünyasında, düşleriyle, yaşadığı **somut dünyanın** imgeleri arasında anlatıp duruyordu. (1-12), **Üç çocuk** yapmış karıdan. (1-12), Benim de istediğim **bir şey** yok. (1-12), Benim ondan başka kimsem yok **bu dünyada.** (1-12), Ama onun sevdası hep benim **na şuramda** duracak. (1-12), **Bu karılar** anlamaz bunu. (1-12), Ne anlarlar seveda nedir, **aptal karılar**, ayıpladılar, şurada **üç aylık kocası**, vay vay şuna bak diye, onlar bilebilirler mi hiç Zümrüt hanımın göğüs kafesindeki sevdayı... (1-13), Zümrüt hanımın evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı **küçük Selminle** benim, **bir çeşit sığınağımız** oldu gide gele. (1-13), Bir zamanın birinde Şamlı Fatma diye **bir kadın** varmış. (1-13), **Çok**

esmer, ufak tefek, çenesi çukur, kıvrak bir kadın. (1-13), **Bir hanımefendiydi o, eski yıllardaki o mahallede.** (1-13), Şamlı Fatma anladığım kadarıyla, **birtakım kirli, karanlık işlerin** kadınıydı. (1-13), Şamlı Fatma'nın yaşamının **öbür yüzü** ne mahallesinde bilinmişti- bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından, pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti. (1-13), Ne Zümrüt hanıma **en ufak bir gölgesi** düşmüştü. (1-13), Şamlı Fatmayla konak yavrusu evi, o mahallenin **koruyucu gücüydü.** (1-13), Sonradan hikâye beni sarınca, gidip gördüm evi, **o eski mahallede.** (1-13), Ağaçların çoğu kesilmiş, **eski güzel evler** kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar **çamur gibi asfaltla** sıvanmış, yer yer çatlamış, kırılmış... (1-14), **O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi,** bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın **iki yanında** hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen **arka sokaktaki** çarşının içindeki **bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları,** hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız **o yaşamı** nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, **humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde,** birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, **o eski mahalle** her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), Hep **böyle bölük pörçük birtakım duygularla** vardım ben Zümrüt hanımın aşkına, sevdasına. (1-14), Ama tüm bu anlatılanların arasında, benim içimi buran, **o küçük, kavruk kız çocuğuydu.** (1-14), **Yaldızlı, büyük, kadife koltuklardan** birine büzülür, otururdu. (1-14), Bazan **o beyaz elbiseli adamlarla** tartışır Şamlı Fatma. (1-14), İşte o zaman korkudan dişlerini sıkar, titrerdi **bu küçük kız.** (1-14), Şamlı Fatma hiç beklenmedik **bir zamanda** ölüverince... (1-14), **Küçük kızı** burada bırakıyorum şimdilik. (1-14), 1990'lı yıllarda, Türkiye'de **büyük bir kentin kuzeyinde,** yeni yeni kurulmaya başlayan, dış mahallelerden birinde, bir kadınla bir erkek yaşıyorlardı. (1-14), Ama akşam olup da ortalık karardı mıydı, ikisi de birbirinin ışığına bakıp, **rahatlatıcı bir duygu kırıntısı** alıyorlardı. (1-14,15), “Orada birisi var”, “o da ışığını yaktı”, “hah ışık yandı” diye düşünüp, iç geçirmek, **derin bir soluk** almaktı bu. (1-15), Kadının evi aşağıda, vadide, **kurumuş dere yatağının yamacında,** ağaçların arasındaydı. (1-15), **Çok eski yıllarda,** buralar kentten **çok uzak,** cehennemin bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, erişilmesi olanaksız gibi görünen ufka doğru yayılıp giderken, Şamlı Fatma'nın diktirdiği ağaçlar bunlar. (1-15),

Şimdi hepsi, **iki adam** boyu, **üç adam** boyu. (1-15), Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, güneşin ışığında yeşillendirip hışıl hışıl dalgalanarak, kadını çevresindeki dünyadan çok korkan **bu ufak tefek kadını** korurlar. (1-15), Kadın öyle kara kurudur ki, iyice bakılmayınca, **güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi** ayırt edilmez. (1-15), Ne uzağı gören, **ne akıllı bir kadınmış şu Şamlı Fatma**; iyi ki yaptırmış **bu evi**, küçükten alıp büyüttüğü **bu yetime**. (1-15), Kadının **çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı evini** bir kenara ayırmak gerekir. (1-15), Artırabildiği para, ancak, dağ başında, ucuza kapatılmış bir arsada, böyle **küçücük bir ev** yaptırmaya yetebilmişti. (1-15), **O beyaz elbiseli arap adamlar** pek sık gelmiyorlardı artık. (1-15), Arada bir **büyük evin önüne koca bir Kadillak** gelip, alıp Şamlı Fatma'yı gitmiyordu. (1-15), Aracı **kambur arap** da yok olmuştu ortadan. (1-15), Birtakım **karanlık işler, karanlık adamlar** vardı onların çevresinde. (1-15), **Çirkin kızlarının büyük kemikli elleri elmas yüzüklerle**, onbeş de bir ağda yaptıkları **esmer kolları altın bileziklerle** donanıyordu. (1-15), **Kürk mantolar** giyorlardı. (1-15), Ayakkabıları **çok yüksek topukluydu**. (1-15), Onlarla **bir örnek, parlak yılan derisi, krokodil çantalar** kullanıyor, **ağır, pahalı kokular** sürüyorlardı. (1-15), **Kara dudaklarını koyu kırmızı** boyuyorlardı. (1-15), Şamlı Fatma zaten çok küçükken Eoğurduğu **bu kızları** pek sevmiyordu. (1-14,15), Onlar da, **bu küçük, garip yetimi** çekemiyorlardı. (1-16), **Eski yıllardaki korkusuzluğu**, atıp tutması dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı. (1-16), Çünkü, **o beyaz elbiseli adamlar...** (1-16), Evin içinde şarkılar mırıldanarak, **topuklu terliklerinin ponponlarını** hoplatarak dolaşan **o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın**, gene de **köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde**, mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak... (1-16), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da **herhangi bir arabanın içinde** yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakınıp dururken, birden uzakta **bir ağaç** görürsünüz. (1-16), Öyleydi **bu ev işte o ilk yıllarda**. (1-16), Az **korkulu, karlı kışlar** yaşamadı, kurt inerse diye; ayaza kesmiş, **buzlu kuru soğuklarda, üç yorganın altında** tir tir titreyerek, ah! (1-16), **Tek başına** kalmıştı, **o zayıf** –veremmiş meğer-ayakları ve soluğu kokan delikanlılık önünde. (1-16), **İlk gece** bile doğru dürüst... (1-16), **O yatağa** girmedi bir daha. (1-16), **Üç aya** varmadan... (1-16), **Dayalı döşeli evi** var garibin, bir de kocası olursa diye... (1-16), Sokağın başındaki **kocakarının işiydi** bu. (1-16), **Aslan gibi delikanlı** demişti. (1-16), **Hoş, sessiz, ince**

yüzlü genç bir çocuktı. (1-16), **En ufak esintide eğilen ince bir dal örneği.** (1-16), Sonra kalıvermiş **tek başına bu Allahın dağında** Zümrüt hanım. (1-16), **Bir bahar sabahı**, insan seslerine karışan kazma kürek, at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri duyulmuştu; Tanrım, bir de, uzun uzun öten horozlar... (1-16), Bir iki derken, **kısa zamanda** tüm dereiçini sardı. (1-16), **Bu yeni gelenler** onun hanımlığına uymuyordu, doğru. (1-17), Çekindiler ondan; **beyaz iş** işlenmiş perdelerinden, **kroşe sehpa örtülerinden.** (1-17), Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde **gökçül renkler** dalgalandığında, **büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri,** bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdu muydu, ışığı da yanardı; iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında. (1-17), **Acı biberle**, domatesi ete koymazdı. (1-17), Ete, bir tek **bol kırmızı biber** katardı; o kadar. (1-17), Kenti **öbür kentlere** bağlayan **büyük çevre yollarından birine yakın bir araziydi bu yukarısı.** (1-17), **Büyük blok apartmanlar**, gele gele gelmiş, vadinin tepesine konmuştu. (1-17), **Tüm varlığı** ateş olup yanıyordu, dili damağı kuruyordu. (1-17), **İyi haberlerden biri genç mimarla** ilgili olandı. (1-17), **Arkadaki kavaklarla, üç büyük çınarı** olduğu gibi bırakmıştı. (1-17), Ana yol **az aşağıda** kalıyordu. (1-17), *Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen **karanlık uğultusu** yukarı, sokaka lambalarının ışığına doğru, azalarak yükselirdi. (1-17), Yapım alanının girişine dikilen **büyük tabelada**, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı ama, **bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları** ve yüzünün kırıksıklıkları içinde derinlere gömülmüş **açık renk gözleriyle**, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan **garip ürperti**yi veren adamın adı yazılı değildi. (1-17), O, şirketin **en eski, en güvenilir, en hatırı sayılır ustabaşısıydı.** (1-17), Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde terler içinde uyandıran “eşkıya”, -Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin **bu eşkiyalardan** çıktıklarını, bir de Ermeni kıyımını. (1-17,18), **Küçücük bir avuca** sığacak denli **küçük bir kızmış**, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini, doğru Şam’ a kaçırmış, korkusuna, evin dışındaki dünyanın **acımasız kıyıcılığına**, polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen **her türlü belaya** karşı öyle, iri yarı dimdik duran onu koruyacağına inandığı adam oldu. (1-18), Dereiçinde oturanlar, **aşağı toprak yoldan** işlerler. (1-18), Yolun sonu, **bir süre** sonra, ağaçlıklar

bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde, yokuş yukarı vurur, **bir ucundan** caddeye kavuşur. (1-18), Kadın zaten **her zaman** hava kararmadan evine döner,- Şamlı Fatma, öyle derdi: kadın dediğin hava kararmadan evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer...- hemen kapısını kapar, kilidi **üç kez** çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı. (1-18), Kadın perdeleri kapatıp ışığı yaktığında, adam **ilk dubleyi** bitirmiş olurdu. (1-18), **Pos bıyıklarının** ucunda **bir su damlasıyla, tahta sandalyesinde** kaykılıp oturmuş, inşaatın içinden yola doğru bakan **bir adam**. (1-18), Tanrı **bir konuk**, konuşacak bir insan yollasa da, şu **mis kokulu rakıyı** beraber yudumlasalar, kavrulmuş, suyunu salıp çekmiş, **acı biberli, yağına kalmış ete** ekmek bansalar diye. Belki! (1-18), Güneş yanığı **kırıksık yüzündeki** anlamı çözmek, bakışlarını yakalayıp anlamak olası değildi. (1-18), **Yüzlerce yıldan** beri yetim. (1-18), **Bir dikili ağacı** bile yok. (1-18), **O kız** şarkısında ne diyor? “Bir kedim bile yok!” **O şarkı** hoşuna gidiyor. (1-18), Kadını ilk gördüğünde, onun için de böyle düşünmüştü, “**kimsesiz garip!**” Kendini kimsesiz saymaz. (1-18), **Ne özgüven!** (1-18), “Ne olacak bunun sonu?” “Allah kerim!” Hep **kerim Allah** tuttu diyelim bunun elinden şimdiye dek, ama yaşlılık geliyor artık.” Ne olacak bunun sonu? “ “Allah kerim!” “Allah benim içimde” demeye mi geliyordu bu? Pekiyi! (1-18), **O ilk gün**, Zümrüt hanımın evine doğru yürürken, **o güzel yüzüyle** –Halime miydi adı- **bir şey** anlatmıştı. (1-19), Zümrüt hanım oraya, yukarıya gidişlerinden birinde, “Otur **iki lokma** yiyelim” deyiverince Rüstem usta, oturuvermiş, bayılacak gibi olup. (1-19), Onun verdiği **bir kadeh rakıyı**, hiç sesini çıkarmadan içip de, başı dönüverince de ona, “Rüstem usta, **şu dünyada** bir sana güveniyorum ben. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım. Sen kıy benim nikâhımı, benim evim ikimizi de barındırır” deyivermiş. (1-19), Bunları Zümrüt hanım anlatmıştı **çok sonra**. (1-19), Halime’nin anlattığı şu: Rüstem usta, **uzun geceler** boyu düşündükten sonra, bakmış ki, **bir iş** var. Nedir o? Ne olsun; **her akşamüzeri**, gözü yolda Zümrüt hanımı bekliyor (1-19), **İnce, esmer elleri var, gül tırnaklı** diye düşünerek. (1-19), Sonra ahabplık ilerleyip, artık neredeyse **hemen her akşam** gidip gelmeye başlayınca Zümrüt hanım, “ O dediğin, **şu geçen akşam** dediğin olur” deyivermiş **bir akşam, beşinci dubleden** sonra. (1-19), **O işi** de düşünüp becermişti zamanında Şamlı Fatma. (1-19), **Bu dua, her an** Zümrüt hanımın ağzındaysa da, **o eski mahalleden** hala yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği **bir dua** olmuş. (1-19), O şıkırdım, badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi, televizyonda

reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin **her köşesini** ovup parlatmak... (1-19), **Genç mühendisin ressam karısı** pek severmiş onu. (1-19), **Bazı akşamlar** kocasıyla inşaata gelirler, oturur, Rüstem ustayla beraber rakı içer, konuşurlarmış. (1-19), Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca **bu evlenme işinden**, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi gülügülüveren **bir kız** olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), Oysa bir bilseydiler ki, Zümrüt hanım Rüstem ustasına **ne pijamalar, ne çoraplar, ne fanilalar** almıştı. (1-20), Ateş gibi yanıyordu **tüm vücudu**, akli fikri, düşüncesi hep tutuşmuştu. (1-20), **İkinci gidişinde yukarı inşaata**, hani zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde, tam rakı şişesini açarken, Zümrüt hanımı görüverince, az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın. (1-20), Acele lafı çevirip, kendini bulup, **o kalın güzel sesiyle** eklemişti “Hani yani **iyi haberlerim** var sana...”(1-20), Oradan **aralıksız bir sandalye** bulmuş, **koca eliyle** üstünün tozunu silmiş, “Buyur otur” demişti. (1-20), Bir de **ilk gelişi** var Zümrüt hanımın yukarıya, inşaata, **bir akşamüzeri**, hava menekşelenirken... (1-20), Kadın çekingen, ürkek, usul usul gelivermişti **bir akşamüzeri** inşaata. (1-20), **Nazlı bir sesi** vardı. (1-20), **Esmer, gül tırnaklı ince elleri** görmüştü **ilk kez**. (1-20), “Rüstem usta, size **bir şey** danışmak istemiştım. (1-20), **Münasip bir zaman** değilse eğer. (1-20), “Diyorlar ki... Efendim, diyorlar ki, bakın ben şu aşağıda, **ağaçların arasındaki ev**, orası benim evim. (1-20), O **ilk akşamüzeri**, hava yeni renk atmaya, akşama dönüşmeye başlamışken, “akşam oldu bile” dendiği **o vakitte ilk kez** görmüşlerdi birbirlerini. (1-20), Biri, **büyük iş masasının bir ucunda**, öbürü **bu ucunda** dikilerek, **ayaküstü, tedirgin, üç beş laflık bir konuşma**. (1-20), Olmaz öyle şey, kolay mı canım. (1-20), Bunlar konuşmanın **en sevindirici sözleri** olduğu için mi, yoksa **şu akşam vaktinin** beş on dakikası Zümrüt hanımın **ömrüne bedel bir heyecan bir sevinç** yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı. (1-21), Işık, **ilk o akşam** başladı algılanmış olarak varolmaya. (1-21), Kadın yemeğini yiyip tepsisini kaldırdıktan sonra, kahvesini alıp kanepedeki **köşesine** oturunca, perdesinin ucunu kaldırıp dışarı bakardı. (1-21), Perde açılınca, ışık dışarı vurur, **duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını** aydınlatırdı. (1-21), **Çok hoş bir görünümdü**. (1-21), Karanlığın içinde, üzerine vuran ışıkla daha güzel, hatta gizemli görünen **bir saksı yavruağzı sardunya**. (1-21), **O akşam** ne oldu? (1-21), **Bir çarpıntı** geldi yüreğine, ence kökünden doğru **bir ateş**, saç diplerinden boşanıp **tüm vücudunu saran ince bir ter**. (1-21), Orada **bu ışığı yakarı** tanıyor. (1-21), “Aslan gibi maşallah!”

düşüncesi **tüm vücudunu** sarsalayıp titretiyor. (1-21), Orada yukarıda, ışığın altında dimdik duran **o güçlü kuvvetli adam** var. (1-21), **Ters, sert bir adam** gibi görünüyor ama, değil. (1-21), Hem, **çatık kaşlarının altından**, yukardan aşağı görüyor insanı bir bakışta. (1-21), **İki üç gün** sonra uğra bakalım, öğrenirim ben durumu. (1-21), Korkma, yapamazlar **bir şey**. (1-21), Alıp **bu sözleri**, başını yastığa gömüp tellendiriyor Zümrüt hanım. (1-21), **Binlerce ince parlak iğne** batıp batıp çıkıyor yüreğine. (1-21), İçinde öyle **sevinçli sızılar**. (1-21), Az önce, akşamüzeri yaşadığı **o zaman parçası** işlediği **ipek sarmaların en güzeli**. (1-21), **Kapalı gözlerinin** arkasında **bin kez** baştan alıp yaşıyor onu. **Her şeyi** keyfince değiştiriyor, sözleri, bakışları. (1-21,22), **En küçük imi** bile abartıyor. (1-22), **Tüm vücudunda büyük bir gülümseme**. (1-22), Çok küçükken söylediği **bir şarkının** kendini tam ele vermeden duyulup duyulup kayboluşu gibi. (1-22), **İki üç gün** sonra hemen gel. **İki üç günü** geçirme. (1-22), Güzelsin, incessin, narinsin sen. Seni inciteni, sana dokunanı... gel gel gene gel, **iki üç günü** geçirme... (1-22), "Şimdi yanıt almak için giderken, ona bir şey götürmek gerekmez miydi? (1-22), Onun için götürmüştü yaprak sarmasını **o ikinci gidişinde**. (1-22), Zaten onu gördükten sonra **hiçbir yediği** onsuz boğazından geçmez olmuştu. (1-22), Onu düşünmediği **bir an, bir soluk alış**ı yoktu. (1-22), Sırtı kavileşmiş, üşümeleri geçmiş, **kaygılı, sıkıntılı uykuları** rahatlamıştı. (1-22), **O küçük kavruk kız çocuğu**, evin dışındaki dünyadan ödü patlayarak, **tek başına**, güvenecek **bir kimsesi**, tutunacak bir dalı olmadan... (1-22), **Uzun geceler, uzun acılı ağrılar** çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, **üzerleri kılıh, koca ellerini** gözyaşlarıyla öperek Rüstem ustasının kulağına **sihirli sözler** söylemiş, afsunlamıştı onu. (1-22), Akşam o gelecek diye **ballı börekli sofralar** hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının fanilalarını öpe koklaya ütülemeyecekse, kulağı kapının ziline **bir acele** et kavurmayacaksa **bol kırmızı biberli**, yaşamak neye yarar? (1-22), Al Rüstem usta, Zümrüt hanımın **mis kokan soluğunu** çek ciğerlerine, al Zümrüt hanımın **ince ellerini**, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22), Gece, sabaha karşı, hastanenin **o uzun koridorundan** geçerken görürmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, hiç bitmeyen **bir mum** gibi. (1-22,23), Tüyleri diken diken olurmuş. "Ben" demiş, "kocasını seven **çok kadın** gördüm **bunca yıl şu hastanede** ama, böylesini görmedim." (1-23), **Ne demekmiş** bırakıp gitmek Zümrüt hanımı! (1-23), O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp buyur ediyorsa, o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen

duyguyu **çok yoğun** olarak duydukları için. (1-23), **Beyaz kâğıda** önce, “yandırma” yazıyorum. (1-23), Egeli bahçıvanlardan bir deyim bu. (1-23), Çapalanacak yerleri bir güzel çapalar, **dört beş gün** bırakırsın güneşe, yansın toprak. (1-23), Bilmez **yalnız yaşamayanlar** / Nasıl korku veriri sessizlik insana (1-23), Gözüm, **canım efendim**, sevdiğim, **devletlü sultanım**. (1-23), Önceleri **bir kuru daldım** ama / Tuttum yapraklar açtım / Seni görünce dünyaya (1-23), Yaşayamıyorum abla, bunalıyorum” dediği **bir gece yarısı** var. (2-24), Ben **bu İstanbul’da** yaşamayı beceremedim. (2-24), Sefere çıkmak da, yok, artık **eski şavkım** kalmadı. (2-24), **Tek başıma**. (2-24), Bir **o zaman**, eh, biraz işte... (2-24), **Tek başıma, bir o zaman**, bir de şu rakımı içerken işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar. (2-24), İkincisi, abla denilen **yeşil gözleri koyu sürmeli kadının** gözlerindeki ürperti veren **o koyuntu**. (2-24), **Bu yakınmanın, bu perişanlığın** öncesi vardı, **her işin** bir öncesi olduğu gibi. (2-24), Sözümüz adı Yunus olan **bir genç adam** üzerine. (2-24), Bu adı ona **bir süngercinin** koyduğu söylenirmiş. (2-24), **İyi çocuksun** sen. (2-26), Gençlikten, delikanlılıktan önce, **o çocuk yaşında** da anacığı, narenciye bahçelerinin, portakal, mandalina kokuları arasında eğile doğrula koşardı peşinden. (2-26), Ama Yunus küçüktü. Dağların ceylanıydı. **O küçücük yaşında** bile, **bir yakışıklıydı, bir göze görkem çocuk, bir erkek adamdı ki**. (2-26), Hiç **küçük oğlan çocuğu** olmadı. (2-26), Onbeşine geldiğinde de, **tam bir genç erkek**. (2-26), Bu anlatılması, tanımlanması zor, **gizemli bir oluşumun** öyküsüdür. (2-26), Tanrı **bu çocuğa** güzel ol demiş. (2-26), Kafasının biçimi, kestirmese bukle bukle omuzlarına inecek olan **gür ipek saçları**, güldüğü zaman **güneşli dişlerinin** parıltısı, **sarı ela gözlerinin** baktığı yeri aydınlatan ışığı, boyu bosu, pazuları, **biçimli bacakları...** (2-26), **Şöyle bir şey** olmuş olabilir mi: Daha yedi sekiz yaşlarındayken denizin dibinde yüzmüyor muydu bu çocuk? (2-26), **Dul anacığının, kimsesiz anacığının** ödünü patlatırdı –hani- korkudan. (2-26), Yüzerken yüzerken, hani anacığı da **sivri kayaların** eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerdı ya, işte **o zamanlarda**, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan. (2-26), Anacığı **bir süre** sonra, ayağa fırlayıp, “Yunuuuuus!” diye bağırmaya başlayınca, **çok uzaktaki küçük adanın** üzerinden **gülüşlü çocuk sesi** çingırdamaz mıydı? (2-26), İşte **o denizin** dibinde yüzdüğü zamanlar, **o denizin dibindeki ışıklarla** kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani **koyu mavilerin, tirşe**

yeşillerin, tanımlaması olanaksız **pembemsi yavruağazlarının** arasında, **eski zaman tanrıalarının bir yakışıklısıyla** karşılaşmış, ondan **bu güzelliği**, armağan olarak ya da herhangi **bir nedenle** almış olamaz mı? (2-26,27), Bu gözünün önünde gelişip serpilen, bu denizlerin dibinde yaşayan **güzel çocuk** gönendiriyordu. (2-27), Dememiz o ki, **o anacık** da hep öyle derdi: "**Çok iyi çocuk bu benim oğulcuğum.**" sürdürürdü duasını, "Allah bahtından güldürsün" (2-27), **Bir kara yazgı.** (2-27), **Bu kapalı, dumana benzeyen hava...** (2-27), Dolmabahçe'den yukarı doğru çıkıyor araba. Şoför konuşkan değil, öyle ki, aralarında **bir sözcüklük bile konuşma** olmuyor. (2-27), "Taksim" demişti, olmamış Trabzon hurması yemiş de **ağız kamaşıp yapışmış gibi bir sesle.** (2-27), **Duman rengi bir gökyüzü.** (2-27), Dayanamıyor **bu renk bir gökyüzüne.** (2-27), İkisi de mavinin **tanrısal çeşitliliğini** barındırmıyor mu; derinliklerinde sakladığı gün ışığıyla parıltamıyor mu? (2-27), İçi, kanat çırpışların hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin **kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden** gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi? (2-27), Köpeklerin **uzak uzak havlamaları.** (2-28), Gün açarken **bu erken vakitte,** ah! (2-28), Yolun **iki yanındaki ağaçlar** kara çalı.(2-28), Kadınların biri demişti ki, **Genç, güzel, bakımlı kadınlar** var yaşamında. Abla gönderiyor onları. (2-28), **Ne demesi, nasıl davranması** gerektiğini bilemediğinden, şaşkınlığını örtmek için gülmüştü. (2-28), "Oh be!" **Anlayışlı kadın** budur işte. (2-28), Akşamüzerinin o **güzel menekşeli vaktini, yumuşacık, sakın bir konuşmayla,** birbirinize **dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi** anlatarak, düşler kurarak, **güzel gülmeler, küçük sevinmelerle** geçirirsiniz. (2-28), Gecenin bir saatinde, vücudundaki dirimin önüne geçilemez şahlanışını, ...kadınlığının **en istekli, en kışkırtıcı sevgisiyle** karşılar. (2-28), **Apaçık, kötülüklerden uzak, iki taze, diri özsuyunun** birbirini bulmasıdır bu. (2-28), Bu, doğanın **en olağan, en güzel yasasıdır.** (2-28), Ama asıl o, **iki insanın,** biraraya gelince, **en küçük soluk alıştan** başlayarak, zamanı **en küçük ayrıntılarda** bile buluşarak yaşaması var ya, asıl aranan o işte. (2-28), Bu, **bu kadar** güzel oğlum. (2-29), **O kadar.** (2-29), **Bütün bir ömür** olmaz. (2-29), Sen birine, **senin gibi birine** sevdalanmalısın. (2-29), Senin bir de **kıçındaki takanaklar!** (2-29), **Akıllı, bilgili bir kadındı.** (2-29), Dişleri, gülerken ağzının aldığı biçim, bir de biraz kısarak baktığı gözleriyle güzel olmasa da **hoş bir kadındı.** (2-29), Ne aradın **bu İstanbul'da?** (2-29), Ne bileyim, ben de öyle, beni ilk isteyen **o teğmenle** evlenseydim, **iki kız bir oğlan**

doğursaydım, bir bok sandığım **bu İstanbul'u**, bu yaşadığım dünyayı da, fotoromanlarda okurdum işte. (2-29), Süngerci bunu, delikanlı olur olmaz, **büyük vapurlara** koyup, dünyanın denizlerine salıvermiş. (2-29), **Bu kıyı kentte, bu fakir kentte** ziyan olmasın, vurgun yemesin istedi. (2-29), Bir daha doğuramaz analar **böyle bir yiğiti** derdi. (2-29), **Uzun yıllar sonra** döndüğünde, denizler şahini **genç bir adam** olarak, süngerci de yoktu, anacık da. (2-30), **Serüvenler dolusu insan** tanımıştı; iyisi, kötüsü, alçağı, namussuzu, dertlisi, boşvermiş, alkoliği, sevdalısı, yaşam kaçağı, delisi, efendisi, bozguncusu... (2-30), Denizler, koylar, kıyı kentler, fırtınalar, kayalıklar, **çılgin denizciler, çılgin kaptanlar** tanımıştı. (2-30), Şimdi **kocaman bir ev** var bu **kıyı kentte**. (2-30), İçinde birçok **Egeli kadın**. (2-30), Yaşlısı, genci, dulu, baldızı, nişanlısı, eltisi, **kocaninesi**... (2-30), **Üç tane de küçük çocuk**. (2-30), **O duman rengi gökyüzünün önünde**, yolun **iki yanına** sıralanmış **kara çalı ağaçlar**. (2-30), Ağaçlarda **kara kargalar**. (2-30), Yukarı doğru çıktıkça **kirli hava** ve sis tütüyor. (2-30), **Bu kente** dayanamıyor. (2-30), Çünkü o da Urfa'yı anlatıyor; **acı biber** katıyor her anlattığının içine; eşkıyalar, **dar sokaklar, taş avlular**, gelenek görenek. (2-30), Mıstık'ın **deniz kenarındaki lokantasına** geldi; gece otobüsünden, iner inmez. (2-31), Önce, atlayıp minibüse, koyun **ta öbür ucuna**. (2-31), Denizden çıkıp, duşta yıkanıp, çay, kahve içip, “Gelip **iki gün** kalacağım” diyerek Mustafa'dan kurtulup, Mustafa'nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki **kıyı kente** öğleye doğru. (2-31), Mıstık'ın deniz kenarındaki, bugenvillerin gölgelediği lokantasına vardığında, **küçük çırak** onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak nasıl bakakalmıştı **bu güzel adama**. (2-31), “**Bi adam** geldi, seni istiyi” demişti. (2-31), Mıstık ona şöyle bir bakıp, terslendi: “Kim lan?” Çırağın yüzündeki **garip şaşkınlık**, huylandırmıştı onu. (2-31), Mıstık abisini **en güzel masaya** oturttu. (2-31), “İbiş'in oğlan **az önce** haber salmış, balıktan gelmiş, **iyi balık** olmuş, motor arıza, geç kalmışlar. (2-31), **Taze balık**, şimdi, otur sen, ufak ufak içe dur” deyip **bir koşu** gitti. (2-31), **Yan sokağa** sapınca, neredeyse uçacaktı. (2-31), İbrahim abisinin kahvesine varıp, İbrahim abisini bahçenin **bir köşesine** çekip, soluk soluğa anlattı: “İbrahim abi, bizimki gelmiş. Gözünü seveyim gel. (2-31), İçmeye başlamadan **iki laf** et. (2-31), “Abi” demiştir **o güzel söyleşinin** sonlarına doğru bir yerinde Yunus, “Abi, ben **o işin peşinde** değilim.” (2-33), Benle konuşacak, **şu rakıyı, böyle bir yerde** karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana

yaşamak denen **bu şeyi**, ne bu yaşadığımız abi, benim çok kafama takılıyor, nedir **bu yaşamak denen** hani anlatabildim mi, bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu benimle düşünecek biri gerek abi. (2-33), Çocuk da olsun, peki, **öbür iş** zaten var abi, genciz bugüne bugün, o tanrı vergisi **bir şey**, ama benim demem o değil. (2-33), Diyelim getirdin, **iki çift laf** konuşamazsın abi. (2-33), **Şu sofrayı, şu söyleşiyi** onunla nasıl bölüşürsün? (2-33), Ne oldu da **o güzel kırmızı saçlarıyla, çilli yanaklarıyla**, sana vurgun, sen ona... Of be abi... Ben ne yapayım? ” (2-33), “ **İki büyük içtiler**” diyor kendi kendine. (2-33), Vay anam be, **iki büyük**. (2-33), Sen **bir şey** söyle, ben ne yapayım?” (2-33), **Üçbuçuk yaşındaki Oya’ya göre en güzel dondurma deniz kenarındaki Palmiye Bahçesi’nin dondurmacısında**. (3-34), Zaten orada **her şey** “en güzel”. (3-34), Bu deniz kentine, bu Ege bölgesine Tanrının **büyük armağanı bu bugenviller**. (3-34), Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, bugenvillerin resmini çeken turistler, yoldan geçenler, herkes **solmuş mavi bir sığağın, uçuk mavi bir akşamüzerinin** içinde. (3-34), Anne de öylece, kendini çakılların arasında **bir şeyler** arayan Oya’nın görüntüsüne bırakmış, gülümseyerek oturuyor. (3-34), O **minicik taşları** çok seviyor Oya. (3-34), Oya, **bu çakıl sözcüğünü** de çok seviyor. (3-34), **Kara gözlerini** açarak diyor ki: “Ben düşmem ki. Ben kocamanım. Ben ablayım. Ben **üç tane yaşımdayım**.” (3-34,35), Peki öyleyse, söyle bakalım deniz **ne renk?** (3-35), Söyle bakayım, deniz **ne renk?** (3-35), Peki o zaman deniz **ne renkmış?** (3-35), Bak, **o kardeş** de dondurma yiyor. (3-35), Deniz **ne renk** diyorum ben sana? (3-35), Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak **abinin elindeki tepside**... (3-35), Bak **ne güzel**. (3-35), Peki söyle bakalım o **ne renk?** (3-35), Eh **onun gibi bir şey**. (3-35), Gene **bir garson** geçiyor yanlarından. (3-35), **Onun elindeki tepsi de renk renk dondurmalarla dolu**. (3-35,36), **Yan masadakiler** duymasın diye, sesini indirip diyor ki: “Annecim, acaba abi dondurmamızı getiriyor mu diye gidip bakayım mı?” (3-36), **Çeşit çeşit mavi**. (3-36), **Açık koyulu, hafif esintili, ışıkl, menevişli, çiçekli**... (3-36), Her yanında **mavili, pembeli, dondurmali çocuklar** var. (3-36), Sonra gene bağırarak **bir şeyler** söylüyor. (3-36), Oya **hiçbir şey** anlamıyor. (3-36), Anneye soruyor: “Anne **o kadın** ne dedi?” (3-36), Danyel **çok güzel bir çocuk**. (3-36), **Yedi ya da sekiz yaşında** olmalı. (3-36), Saçları sarı mı sarı, gözleri mavi mi mavi. (3-36), Anne **o çocuk** ne dedi? (3-36), **O çocuk** ne dedi? (3-36), Gülerek **bir şeyler** anlatıyor. (3-37), Oya’nın anlayamadığı **bir şeyler**. (3-37), Danyel **çok sevimli bir çocuk**. (3-37), Oya yerden,

çakılların arasından bulduğu **o güzel, parlak iki gazoz kapağını** ona vermek istiyor. (3-37), Onun **saçları sapsarı. (3-37), Oysa Oya kara saçlı. (3-37), Onun gözleri mavi. (3-37), Işıl ışıl ama kara gözlü o (3-37), Oya, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, ağır ağır yola çıkıyor. (3-37), Danyellerin masasına doğru bir yol** tutturuyor. (3-37), Oya, gözü Danyel’de, onların masasına **üç adım** kala yaklaşıyor. (3-37), Gazoz kapakları **iki avucunun** arasında. (3-37), Bağırarak **bir şey** söylüyor annesine. (3-37), Gazoz kapaklarını **sağ avucuna** koyuyor, gülererek uzatıyor Danyel’e. (3-37), Danyel **mavi gözleriyle bir an** gazoz kapaklarına, sonra Oya’ya bakıyor. (3-37), Oya’nın **küçük eline** bir vuruyor, gazoz kapaklarının biri bir yana, biri öbür yana fırlıyor. (3-37), **Çok üzünçlü. (3-38), Çok kırgın. (3-38), Ağır ağır bir adımı** sürükle, **bir adım** öne, zıplamayı geç, **bir adım** yana, **bir adım** sola sürükle... (3-38), Onu, yıllar sonra, yeniden gördüğümde, **gündelik bir tanımlamayla**, çarpıldım diyebilirim. (4-39), **O pahalı kulübe** üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu boydan boya geçip kulübün önüne geliyorduk. (4-39), Çocukluktan yeni çıktığımız, **genç, gökçek günlerimiz. (4-39), Analarımız, babalarımız, kardeşler, komşular, akrabalar, öğretmenler, okul arkadaşlarımız, yakın arkadaşlarımızla** çevriliydik. (4-39), **Günlük yaşamı** onlarla birarada sürdürüyorduk. (4-39), Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, **uçar akıllı** yapacak dünya acısının ayırında –bile- değildik. (4-39), **Onca yıl** sonra döndüğümde, görmüş geçirmiş, orta yaş üstünün pır pır eden ısıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı. (4-39), “Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, **karagüze** girmeye çok az kalan **bu yılların son ateşiyle** aşık olunur” diye düşünmüştüm. (4-39), Yaşamak denen **büyük serüvenden** geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, baş başa, **orta şekerli bir kahve kıvamında** geçirilecek günler, **ongun günler** olabilir miydi günlerimiz? (4-40), Boğaziçi! **Bu Boğaziçi, başka bir tansık!** Onunla gün gün, gözgöze, beraber soluk alıp vererek yaşamayana anlatmak olası değil **bu beraberliği. (4-40), “ Oo! Kim bu? Ne hoş bir adam!”** diye düşünülüyordu. (4-40), **Ne özbeğeni** be! (4-40), Onu yıllar sonra gördüm dediğim **o ilk günler**, bahar aylarından biriydi. (4-40), Kıştan, yürek daraltan **boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla** sağlamaştırılmış, helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı. (4-40), İnsan kendini **mavi gökte** kanat çırpın kuşlarla bir

tutabilirdi. (4-40), Dudaklardan ıslığın eksik olmadığı, yolda giderken, kaldırımdaki **sarı gözlü**, sırtını kamburlaştırmış **küçük kediyle** gülüp konuşulan **ilk bahar günleri**. (4-40), Güneş, ışığının **tüm gücüyle**, aydınlatıp parlatmıştı onu. (4-40), **O koyu mavi gökyüzü**, bulutsuz açık maviydi. (4-40), Hareket, canlılık **karşı kıyılarda, üstü sıra sıra arabalarla dolu köprüde**, balıkçı kayıklarındaydı; **güvercin boynu bir renklilikle** yanıp sönen onlardı. (4-40), Paketlenmiş, kutulanmış, denk yapılmış, **bir eşya kalabalığı** içindeydim. (4-40), Camlara sıçramış, jilet ucuyla ince ince kazınması gereken badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan **ince toz**, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, **yapışkan bantlarından** kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanepeler, mutfak eşyasının **akla ziyan karışıklığı** içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez. (4-40,41), İçinde bulunduğum karışıklık beni **tek bir duyguya** bağlamıştı: Evime yerleşmeliyim. (4-41), **Tek başıma** yaşayacağım günlerimi **bir an önce** kurmalıyım. (4-41), Yerleştikten sonra **uzun uzun, derin uykular** uyuyarak yorgunluğumu atmalıyım. (4-41), Sıra ancak **o zaman** onunla yeniden tanışmaya, anlaşılmaya gelebilir. (4-41), Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, **bol ışıklı gazinoları**, “cafe” leri, “barları”, “disco”ları, kıyılarında durmadan giden gelen otobüsleri, arabalarıyla. (4-41), Asıl, Karadeniz’den gelip, Akdeniz’e, Akdeniz’den gelip Karadeniz’e geçen **koca yolcu vapurları**, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır kıpır, göze görkem orada duruyordu. (4-41), Bakmasını, görmesini, güzellemesini, **bu güzelliğin** tadını çıkarmasını, üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu. (4-41), **Bir bozkır çocuğu** olsam da, bozkırı hiçbir şeye değişmesem de. (4-41), Günün **hemen her saatinde** başka olduğunu ayırt etmişim **ilk günler**. (4-41), Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçiminin özeleştirisi, ben ayırtına bile varmadan **o zamanlar** çoktan başlamıştı bile. (4-41), Onu sevmek **ateşten gömlektir**. (4-41), “**Zor adamdır**” demişti arkadaşım. (4-41), Şimdi artık **çok uzaklarda** kalan **o eski yıllarda**. (4-41), Sabahın **bir erken saati** var; **bu caddenin** gürültüsünün başlamadığı vakit. (4-41), Arada bir, **çok erkenci ya da gecikmiş bir araba** geçiyor. (4-42), **İlk otobüs** geçti geçecek. (4-42), **Güneşsiz ışısız, dupduru bir aydınlık**. (4-42), **Karşı kıyılarda** her şey, ağaçların **koyu yeşili**, çatıların **solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi**, beton yüzeylerin kum rengi, pencereler o kadar belirgin ki, bu ancak güneş ışığında böyle açıkça görülebilmemiş gibi

geliyor insana. (4-42), Ah ben de ikircimliyim **bu konuda**. (4-42), Sanki hani nasıl söylesem, **o kadar dik** yürümese, kravatının düğümü **o kadar düzgün**, gömleğinin yakaları **o kadar temiz**, ütülü, yani ne bileyim anlatamıyorum işte. (4-42), Onda tam anlayamadığım, sadece sezinlediğim **bir şey** var. (4-42), Biliyorsun **çok temiz bir adam**. (4-42), **Pırıl pırıl mis kokulu**. (4-42), Babası bunun annesinden ayrıldıktan sonra **bir Alman kadınla** yaşamış **uzun yıllar**. (4-42), **Çok disiplinli, çok uygar**. (4-42), Sanki hani nasıl söylesem, o kadar dik yürümese, **kravatının düğümü o kadar düzgün, gömleğinin yakaları o kadar temiz, ütülü**, yani ne bileyim anlatamıyorum işte. (4-42), Kestiremediğim **bir şey** var ama ne! (4-42), Güneş kendini **en önce** pencerelerde belli ediyor. (4-42), Hemen **her seferinde başka görünüm**ler olsa da genellikle böyle. (4-42), Önce **karşı kıyıda**, benim penceremin tam karşısına düşen **yukarı koruluktaki beyaz apartmanın, en üst katından üç pencere** ışıplanıyor. (4-42), **Bir ışık parçası** da aşağıda, **pembe yalının** önündeki motora düşüyor. (4-42), Kıyı öylece, güneşsiz, aydınlık, belirgin dururken, yukarda, korulukta yeşilliklerin arasında **bir başka nokta** ışıplanıyor. (4-42), **Parlak bir tek ışık**. (4-42), **Bir anten belki**. (4-42), Orada ne olabilir ki?” diye düşünürken, **bu kıyının** çatılarında pırırlanan kuşlara bakarken, **karşı kıyidan** otobüsler geçmeye başlıyor. (4-42), **Kırmızı, yeşil belediye otobüsleri**. (4-42), Işık alan yalının önünden geçerken, onlar da **bir an** parlıyorlar. (4-42), **Pek az** sonra, **yukardaki ışık** kayboldu. (4-42), Ne oldu ki” demeye kalmadan, **üç beş yalı**, birden camlarından tutuşuyor. (4-42), “ Güneş doğuyor” denemez, çünkü **ortalık güpegündüz** şimdi. (4-42), Onu **en başta, yüreği açık, gılgışsız dürüst biri** olarak kabullendim. (4-43), Ben onu tam anlamıyla söyleyemem; **bunca yıllık beraberliğimize**, sevgimize karşın. (4-43), O daima **kapalı, gizemli biri** oldu benim için. (4-43), Belki **bu yüzden** hep aşkımla kaldı. (4-43), **En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde**, can cana seviştikimiz, yürek yürek üstünde bir ben olduğumuz zamanlarda bile bunu anlayamadım. (4-43), **Bir vapur** geçiyor. (4-43), Burnunda **beyaz bir köpük**. Ardında **koyu mavi bir çizgi**. (4-43), Süzülme sözünün **tam karşılığı**: Süzülüyor. (4-43), Başlayan **herhangi bir gündür**. (4-43), O benim için **hep kapalı, gizemli bir adam** oldu. (4-43), Büyüsü **hiç bozulmayan**. (4-43), Artık geçmişi, denizin karşısına oturup, uzun uzun düşünerek **bir kez daha...** (4-43), Akşamüzerlerinden **bir akşamüzeriydi**; - şimdiymiş gibi gözümün önünde- masamız, çevremizdeki **öbür masalarda** oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen arkadaşlarımız, içtiğimiz cin tonikler,

yediğimiz **taze cevizler**, her şey **çok keyifli bir akşamüzeri** oluştuyordu bizim için. (4-43,44), Saçlarını kabartarak dağınık bırakan, memelerini daha da büyük gösteren **daracık elbiseler** giyip, yürürken kalçalarını sallayan, **ağız boş** olduğu halde, hep sakız çiğniyormuş sanılan **bir arkadaşımız**, masamıza gelerek, görünüşüne hiç benzemeyen, **kahin, güzel sesiyle**, haberi **ayaküstü** verip geçti. (4-44), Kızım sezgi diye **bir şey** yok mu sende. (4-44), **Tüm karıların** gözü onda. (4-44), **Kısa bir süre** sonra belli etmediğimi sanarak, dönüp baktım ona. (4-44), **Dipteki masada**, hafifçe kaykılmış, kendi kendine oturuyor, bana bakıyordu. (4-44), İçimi tanımlaması zor – şimdi bile duyuyorum- **bir sevinç** sardı. (4-44), Sanki **bunca yılı, bu an** için, onun bana baktığını görüp sevinmek için yaşamışım sandım. (4-44), Gecenin **koyu karanlık** olduğu **bir saatta** uyanıyorum. (4-44), **İlk bakışta** göremiyorum. (4-44), **Karşı kıyının** ışıkları yanıyor. (4-44), **Bir uçtan bir uca** bakıyorum. (4-44), Sokak boyunca sıralanmış olan sokak lambaları **en belirgin olanları**. (4-44), Ayrıca **pek çok ışık** var yamaçlarda, **benek benek görünen**. (4-44), Sabaha dek oturanlar mı var, yoksa diskolar, barlar **bu denli** çok mu? (4-44), **Çoğu zaman** kıyı boyunca arabalar geçer, **ışıklı noktalar** halinde. (4-44), **Bu bizim kıyıda**, caddeden, arada bir homurtu halinde **hızla geçenler** oluyor. (4-44), **Karşı kıyıda**ki **ışıkların** suya vuran izleri olmasa, denizi seçmek olası değil. (4-44), **Şenlikli bir gündü o gün**, -bugünmüş gibi anımsıyorum-, durmadan konuşup anlatıyordum. (4-44), Örneğin, yolda **iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın**, çantamı çekiştirerek, “Ablam bana paya vey” deyişi, ne yapacağımı sorduğum zaman, “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), **Cilveli ünlemlerle, kıkır fıkır küçük seslerle ne çok** gülmüştük. (4-45), Konuşmalarımızın arasında, vitrinler, alışverişler, okuduğumuz kitaplar, tartışmalar, yeni alınan ayakkabılar, ‘V’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha **pek çok, günlük yaşamı** ören **küçük ayrıtlar** vardı. (4-45), Ben, önüme mi bakıyordum, **gözucuyla** onun bana bakıp bakmadığına mı? (4-45), **Kesin olan** şeydi: Takılmıştım. (4-45), Artık **günlük yaşamın** dışındaydım. (4-45), Anlatamayacağım, **çok hoşnut** olduğum için anlamaya çalışmayacağım **bir hoş vaktin içinde**, çözülmüş oturuyordum. (4-45), Sonradan anlatılanlara bakılırsa, durumumda, dış görünüşümde **hiçbir değişiklik** olmamış. (4-45), **Kırmızı iki yanak**, baktığı yer tam belli olmayan **par par bir çift göz**. (4-45), Onun **en küçük devinimini** görmeden görüyordum. (4-45), **Bir yudum** alıyor, çukurlaştırdığı dilinin üzerinde biraz tutuyor, sonra yutuyordu. (4-45), Çevresindeki

genç kızlar, genç kadınlar sanki orada değillermiş gibi **bir yok sayış**. (4-45), **Ne kendini beğenmişlik** be! – evet, söylemiştim, ‘be’ bendim. (4-45), Garsonu çağırıyor, **bir şeyler** söylüyor, **bir sigara** yakıyor, ağzına **bir taze ceviz** atıyor; **az önce** kabuklarını ince ince soyduğu **bir ceviz parçası**. (4-45), Derken **bir motor sesi**. (4-46), Tam 'pata pata' diye tanımlanacak **o ses**. (4-46), Ve, **direğin ucundaki ışığın** karanlıkta kayışı.(4-46), Gene **küçük sesler, gülüşmeler**, karşı koymalar. (4-46), İçimde **bir esintiler, bir telli kavaklar, bir uzun havalar** var ki anlatılamaz. (4-46), Ben bozkırda büyüdüm. **Uzun havalar** bana yakışır. (4-46), Üatelik, **uzak uzak bir topuklama** duyar gibi oluyorum. (4-46), Oyun havalarının **en güzeli**. (4-46), **Çok zaman** geçti aradan. (4-46), **Ne kadar gençtik**. (4-46), **Yirmi dört yaşındaydım**, babamı akladığımda. (4-46), Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, **tek sözcüklü yanıtlarım** için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim. (4-46), Babam **bir gün** arabuluculuk yapmak isteyen arkadaşına demiş ki: "**Ham demir** gümüş mü olur yahu" demiş. (4-47), Değişmez **o kadın**. (4-47), Esnerken, "**Deniz ne kadar ışıklı, ne tanımlanamaz, çelik mavisine yakın bir gri**" diye düşünüyorum. (4-47), Köprü, Beylerbeyi sarayı, uzaklardaki **üç küçük gemi...** (4-47), **Hepsi bildik, her gün gördüğüm gibi**. (4-47), Başımı çevirip, **Ortaköy** sırtlarına bakıyorum. (4-47), Güneş, daha **mavi gökyüzünü** dolduran **köpük köpük bulutların** arkasında. (4-47), Ama **bir yolunu** bulmuş, **küçük bir aralıktan bir tutam ışık** salmış. (4-47), **Işıksız, koyu renkli evlerin, ağaçların** arasında, ta tepede **üç apartman**, kıyıda **bir kayık** ve denizin tam ortasında **bir nokta, pırl pırl ışık içinde**. (4-47), İnsan bunu, **böyle bir görüntüyü** uydurmaya çalışsa uyduramaz. (4-47), Ben, **bir ev** istedim.(4-47), Ben **o evin içinde**, yaşadığımız kültürün **tüm ayrıntıları** bulunmalı diye düşündüm. Ben **bir bozkır çocuğu** olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen **her rengi, her kokuyu** hem sevdim, hem yaşatmak istedim. Evimde hamurlar açılsın, mantılar yapılsın, sarımsak kokusu **tüm kokuları** bastırsın, tarhana çorbasının yanında ille de **acı biber turşusu** olsun, kapuskanın kokusu dünyayı sarsın, **kırmızı biberi** bol olsun diye düşündüm. (4-48), **Üç çocuk** doğurmak istedim. (4-48), **Fantazimsi, gereksiz, gösteri gibi bir şey**. (4-48), **O Fransız konyacı**, somon füme ve... (4-48), **Ayrı ayrı dünyalarda** yaşamıştık. (4-48), Bizi belirleyen **o dünyalar** birbirini tutmuyor. (4-48), Ağustos'un içinde **bir yaz akşamı**. (4-48), Denizden **belli belirsiz bir serinlik** getiren **bir yaz akşamı**. (4-48),

Yemek masasının örtüsünü **-çiçekli, ifil ifil keten-** topladım, pencereden denize doğru silkellemek için. (4-48), Üzerinde tuz ve **ince ekmek kırıntılarından** başka **bir şey** yoktu. (4-48), Bu **her akşam** yinelediğim, benim için **oyunumsu bir el alışkanlığıydı**. (4-48), Denize bakarak, **karşı kıyının** ışıklarına bakarak, **bir örtüyü bir pencereden** çırpamak! (4-48), **Her akşamın** denizi başkadır. (4-48), **Her çırpış** da. (4-48), Ama **o akşam başka bir şey** oldu.(4-48), Bir **yukarı gökyüzüne**, bir **aşağı denize** baktım. (4-48), Sonra uzaklara, ışıkların tek tek parladığı **karşı kıyıya**. (4-48), **Deniz kapkaraydı**. (4-49), **Parlak kara**. (4-49), **Dumanlı grilerden kararmış bir kara**. (4-49), Kıyılardaki ışıklar olmasa, **kör kara kuyu, derin derin derin...** (4-49), **Böyle bir duygu** getiren **bir kara bu**. (4-49), Uzaktan, köprünün altından doğru **bir motor** geliyordu. (4-49), **Tenteli, küçük, renkli ampullerle süslenmiş, Karadeniz yapısı bir eğlence motoruydu**. (4-49), Gözyaşları **çok sonra** gelmişti. (4-49), **Koyu yeşille, koyu griyi** karıştırırsa **bir ressam, bu rengi** mi elde eder? (4-49), Bir bakıyorsun, tanımlamalara sığmaz **bir koyu yeşil**, bir bakıyorsun yeşile çalar **bir gri**. (4-49), Yer, gök, köprü, köprünün direkleri, hepsi **aynı renk**. (4-49), **Evler bembeyaz bu kararmışlığın içinde**. (4-49), Kıyının orasında burasında **-bir ressam**, sanki özellikle çalışma yapmış gibi- **bir iki mavi çizgi**. (4-49), O **karanlık olmayandı**. (4-49), Biri **kara bir kum teknesinin baş ve kış direkleri** olacak, öbürü uzakta. (4-50), Köprünün **Ortaköy ayağında**. (4-50), **Rakı beyazı bir yağmur, incecikten bir duman** gibi indi. (4-50), Geçti gitti yıllar, **gözyaşlarıyla** birarada. (4-50), Şey, **o şey** neydi acaba? (4-50), Söyle ne söylenebilir, **o kııda** bende olmayan ne vardı da, onu kendine böyle bağladı. (4-50), **Bunca yıldır** mutlu oldular. (4-50), Mutlu"yu çiziyorum. **Bu öyküde** mutluluk sözünün **pek yeri** yok. (4-50), Şöyle denebilir: Yıllardır, bir arada, yüzlerinde **hep rahat, dingin bir anlamla**, yaşayıp gidiyorlardı. (4-50), **Bu görünümü** bozacak **hiçbir söylenti** duymadım. (4-50), Onları, hiç belli etmeden, hep izledim. Acı duyuyordum ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- **bu acı** onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı bastırıyordu. (4-50), **Bu Boğaziçi** anlatılamaz. (4-50), Nerede **akşamki o renkler!** (4-50), Menekşe rengi seçilmişti **o akşam**. (4-50), Menekşenin **her tonu**. (4-50), Denizde, gökyüzünde **açık menekşe, hareli, karşı kıyılarda koyu menekşe**, mor. (4-50), **Hafif, sisimsi bir duman**. (4-50), **Karşı kıyılar**, bir tül arkasındaymış gibi duruyor. (4-50), Zaman, **aydınlık bir akşamüzerine** doğru / **Güneş parlak, koyu sarı; halesi turuncu**. (4-50), Karşıda, yamaçta, **üç beş cam, güneşle aynı renkte** parlıyor.

(4-51), **Metal bir parlaklık** onlarınki.. (4-51), Denizin ilgi çeken **hiçbir yanı** yok. (4-51), **Sıradan, renksiz renkli bir su.** (4-51), **Küçük, vapur yavrusu motorlar,** gezi motorları geçiyor. (4-51), Korulukta, günün **bu saatinde** bile yeşiller karanlık. (4-51), **Evler, ışıksız, donuk,** kum rengi. (4-51), **İyi bir gününde** değil Boğaziçi. (4-51), Ayrıldıktan **uzun bir süre** sonra onu **ilk görüşümü** anımsıyorum. (4-51), Önce elim ayağım çözülmüş, vücudumdan ter boşanmış, çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı ama -artık **orta yaşlardan** geçiyoruz- dumanımı toparlayıp duruldum. (4-51), **İyi bir gününde** değildi. (4-51), Elimde olmayan, içinde kıskançlıkların, özlemlerin ezikliği olan **bir sevinme.** (4-51), Bırakılmışlık, unutulmuşluk duygularını hızla çalkalayan **bir sevinme.** (4-51), Bacak bacak üzerine atıp **bir sigara** yaktım. (4-51), Bu aşk odunda yanmak, bizim kapıcının **genç karısından.** (4-51), Yüceliğine inandığımı yineleyen durmadan, **bir dua** gibi. (4-51), **Rahat, korkusuz, 'fıttırık' çizgiler.** (4-51), Benim, o **gençlik yıllarımda** özlediklerim, ondan ayrıldıktan sonra gerçekleştirmeye çalıştıklarım, benim özüm için **ağır sorumluluklar** demek olmadı mı? (4-52), **Bir ev** istiyordum. (4-52), **Bir evim** oldu. (4-52), Parkelerinden, kahverenginin **en güzel tonları, cilalı olarak** çevreye yayılıyordu. (4-52), Perdeleri, **duvardaki tabloları,** mutfağındaki tıkr tıkr işleyen **elektrikli aletleri,** kapağı açıldığı zaman, için **bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu** insana güven veren buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, **rahat geniş yatağı,** giyisilerle dolu elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların deste deste istif edildiği **çekmeceli dolabıyla,** vb vb vb'yle **tam istediğim gibi bir ev.** (4-52), Yaşamını, **ölçüp biçip, kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyduğu bir genç adamla evlilik.** (4-52), **Üç çocuk.** (4-52), **İki kız bir oğlan.** (4-52), Her ne kadar **bir oğlan iki kız** dediysem de... (4-52), Ona hâlâ aşık olduğumu **bir kez daha** -dibe dalındığında insanı, **en genç, en diri balığın çarpıp geçişi** gibi- duydum, ben'im var olan **tüm hücrelerimde.** (4-52), Zaten **ayıp sevinmeydi.** (4-52), **Hep şaşırtıcı.** (4-52), **Bu Boğaziçi** anlatılamaz. (4-52), **Koyu koyuluk.** (4-52), **Çok derinlerinde** tanımlamalara sığmaz **karanlık mavi olan bir cıva rengi.** (4-53), Onlar yeşilden hiç iz taşımadan, **kara desen kara olmayan bir koyu.** (4-53), Sabahın **bu çok erken saatlarında,** oradan buradan bozarmış, **benek benek ışıklı bir karanlık.** (4-53), Gökyüzü, boz rengin **açık tonlarında.** (4-53), **Açıklı koyulu,**

anlatılması zor ışıktanmalar içinde, dumanlı pembeler, -insan inanamıyor- tirşe yeşiller var yer yer. (4-53), Köprüden, ağaçların karasına benzeyen, **karanlık arabalar**, otobüsler geçiyor, **soluk ışıkl.** (4-53), **Şu caddenin gürültüsü** olmasa, **bu görünüm tam bir masal.** (4-53), **O zamanlar, o kız** -şimdi o da orta yaşlara geliyor- **sekiz on kişilik ailesine** "terk" edip, evinden ayrılmış. (4-53), **Çok az, azdan az bir parası** varmış; çeviri yapıp kazandığı. (4-53), Ege demiş. "Oh be **güzel Ege, oh be sonsuz mavi deniz, sonsuz mavi gök.**" (4-53), Sonra **bir ev** istemiş. (4-53), Kendinin olan **bir ev.** (4-53), Yamacın ta tepesinde, gökyüzüne, **denize, rüzgâra "nazır" bir eski taş ev** kiralamış. (4-53), Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış **kara, sıırım gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla** yürüyüşüne, **inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine,** denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, **kara kara parlayan gözlerine** bakıp ona, **"yamaçtaki büyücü"** demişler. (4-53), Tüm kıyı köyü şaşmış, kimselere yüz vermeyen o **benbenci yakışıklı 'beyzade'nin** onunla ilgilenişine. (4-53), Onları **çın sabahta** deniz kenarında **uzun konuşmalara** dalmış gördüklerinde, inanamamışlar. (4-53,54), Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle, kızın **yırtık paçalı şortu** da... (4-54), Damda **açık havada** uyumak da, (4-54), icinde **bol kitap, bol şiir, her an şiir** bulunan... (4-54), Kız zaten daha **o ilk günlerin birinde** şöyle demiş: -arkadaşım, "ben **yandaki masadaydım.** (4-54), Kız demiş ki, **"Geçen gün,** Memedali'nin yerindeydiniz. (4-54), **O sakallı şairle** tartışıyordunuz. (4-54), Bak, hemen orada ezberledim **o şiiri.** (4-54), Arkadaşımın dediğine göre, şiir okunduktan sonra, **uzun bir süre** susmuşlar. (4-55), Gene **bir süre** sonra o, "Sonu da var" demiş. (4-55), Kız, gene, **bir zaman** susup, sonra, ağır, düşünceli yanıtlamış: "Biliyorum. Sonunu almıyorum." (4-55), Bildiğim şu, ben **o masayı** seviyorum. (4-55), Belki de ben **o masayım.** (4-55), Oysa o, **insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının ortaya çıkardığı, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır.** (4-55), Şey, **o şey** neydi acaba? (4-55), **Şu insanoğlu ne bilinmez bilmece.** (4-55), Bunu da bizim kapıcının **güzel karısı** söylüyor. (4-55), Ay ışığı olmadığı için, **bu gece yarısı vaktinde,** gökyüzü **karanlık bir boşluk.** (4-55), Öylece, **karanlık gece deniziyle** ben karşılıklı oturuyoruz. (4-55), **Çok uzun bir zaman sonra,** caddeden hızla geçen **son otobüslerden birinin** gürültüsü, şoförün uykusuzluğunu, benim uykusuzluğummuş gibi duyumsatıyor. (4-55), Uykusuzluğumun bulanıklığı içinde, şoförün uykusunu

yaşıyorum, **uzak çağrışımlar** içinde.(4-56), **Bir eve** doğru yürüyor, karanlıkta, yokuş yukarı. (4-56), Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen **gizemli bir uğultuya** uyarak hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan **ince uzun direkleriyle** duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin **bu erken vaktinde**, meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak. -Gelmiş mi? Deme! (5-57), **Başlangıçtaki tanımlamayı tam tadıyla** duyumsar Nemide hanım. (5-57), **Şu anda**, kahvede oturuyor. (5-57), Durmuş, dinlenmiş, **dingin bir anlam** var yüzünde. (5-57), Kısaca anlat bunu dersiniz, -bana da- yaşama **sonsuz bir hoşgörüyle** bakış derim; insan ve yaşam üzerine edinilmiş bilgilerden damıtılmış **bir hoşgörü**. (5-58), **Arka kapısı** dağa açılırdı. (5-58), **Bilgili çocuklar**. (5-58), Onlar konuştuğu, tartıştığı, bilgi **gizemli bir geçişle** geçiyor ona. (5-58), Eskiden anlamadığı **bir takım şeyleri** artık anlar gibi oluyordu. (5-58), **En üst katta**, yaşama sıkıntıyla katılan, insana kendi ürettiği **hiçbir sevgi, hiçbir sevinci** getirmeyen, sadece ahlayıp puflayan, **yakınmalarla dolu bir zamanı** sürükleyen **bir kadın** var. (5-58), Paranın, şefkatin, **tatlı sözlerin**, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, özveri isteyen, fedakârlık isteyen ayırtılarının cimrisi. (5-58), **Bu genç çocukları** dolduruyor eve, etler kızartıyor, yemekler yapıyor, pastalar, kekler, çörekler... (5-58), **Geçmiş yılların** bir yerinden tutturmuş; belli. (5-58), **Bir menfaati** olmasa, **ne zoruna** değil mi ama? (5-59), Var **bir çıkarı** ama ne? (5-59), Yaşını başını almış **bir dul kadın!** (5-59), Gelirinin de öyle **aman aman bir şey** olduğunu sanmıyorum. (5-59), Emekli maaşı var tabii, bir de başına **bu daire** işte. (5-59), **Bu zamanda!** (5-59), Acıyor **o kadına**. (5-59), Onu buldun muydu, **her işin üstesinden** gelirsin. (5-59), Gecenin **bir saatında** helva kavurmaya kalkıvermiyor mu, **bir şenlik** koparıyor çocuklar. (5-59), **Eski âdetleri** bilmiyorlar. (5-59), Ama, eve girerken ayakkabılarını çıkarmaya alıştılar; zaten kimi anneannesinden, kimi halasından, teyzesinden aşına **bu âdete**. (5-59), **Sokağa bakan büyük ön oda**, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, **çılgınlıkla bir hızla** geceyi biçip geçen tren düdüklelerinin getirdiği kavuşmaların, ayrılımların iç titreten çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken. (5-59), Buraya denizcilerin kullandığı **coşkulu bir sevinç haykırışı** gerek. (5-59), Belki de **öyle bir âdet** yoktur. (5-60), Belki de sigarayı yakıp, **uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; bir susuşun** duyulmayan çınlaması, **çok uzaklarda**. (5-60),

Nemide hanım, **yavaş sesle** "aganta" diyor, çocukların birbirine karışan gülüş çığrış konuşmalarının arasında kendi kendine; gülümseyerek. (5-60), **Bol limon, bol yeşillik; iki taş** arasında, ya da yumrukla vurup sulandırarak **kırılmış soğan**. (5-60), Bilinçaltınızdan çıkıverir **bir sözcük** işte. (5-60), O **bir sözcüktür** belki ama, içi anlamlarla doludur. (5-60), Zaten bahtımdan gülmedim; Tanrı bana, şenliğime uyan **bir koca** vermedi. **Kendi halinde, sessiz bir adamdı**. (5-60), Komşu oğlu **Çakır ela Rasim** de **çok uzaklarda** kaldı artık. (5-60), **Bu benzetmeyi, şövalyeli, prensesli bir filmde** duymuş ve hiç unutmamıştı. (5-60), Oysa, **o ince yüzlü prenses**, nasıl âşıktı **o prence**, ah nasıl âşıktı. (5-60), Binde bir düşüne giren, solmuş **bir hayal** şimdi komşu oğlu Rasim. (5-60), Ekincizadeler'in **küçük kızına** âşıktı zaten. (5-60), Binde bir düşüme giren, solmuş, belirsizleşmiş **bir hayal**. (5-61), "**Manyak karı!**" diye ekliyor sözüne sözü sonra. (5-61), Apartmanın giriş katında **genç bir çocuk** oturuyor. (5-61), İnerken çıkarken, sokakta karşılaştıklarında, **üç söz, bir gülümseyiş, bir paketlerini yukarı çıkarıvermesi** derken, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, **bu aşinalık bir arkadaşlığa** dönüşüverdi. (5-61), Yaz oldu, **iki arkadaşıyla** balkona çay içmeye geldi, kış oldu, bu onları çorba yapıp çağırdı. (5-61), "Meclis" derdi **rahmetli yengesi**. (5-61), Çocuklar gülüyorlar **bu sözcüğe; üç sözün arasına yerli yersiz bir "meclis"** katıyorlar. (5-61), Laf çocukluktan açılmıştı **o akşam**. (5-61), Bakmayın **böyle kısa boylu, tombul oluşuma**. (5-61), Sonra o -sanki- **gizemli, büyümlü sözü** söyledi: "Bizim ev dağın yamacındaydı. (5-61), **Arka kapısı** dağa açılırdı. (5-61), İşte bu, "Evin **arka kapısı** dağa açılırdı" sözü, **tüm havayı** değiştirdi. (5-61), Şimdi çok iyi sezdiği, ama **o zamanlar** pek bir şey anlayamadığı konuşmalar havada çınlamaya başladı. (5-61), Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken karar veren ilkbahar havasına, **güneşli bir güz yağmuruna**, uçarsuya bakarken insan içinin baymasına benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titredığı **bir vakit** oluştu. (5-61), İşte **yeni bir yıl, yeni bir gün**. Kale meydanındaki, o çok sevdiği kahvede oturuyor gene. (5-61), Oysa, tatilin **her zerresinin** tadını çıkararak yaşayacaktı; sindire sindire. (5-61), İç burkan **ince bir sızı** oldu kış boyu onun için. (5-62), Dün akşamüzeri de **bu masada** oturuyordu. (5-62), **Yan masada, şenlikli kalabalık bir aile** vardı. (5-62), Dondurmalarla, pepsilerin, partilerle, milletvekillerinin, bakanların, demokrasinin, şeriatın, pizzaların, biraların birbirine karıştığı **neşeli gülüşmeler** arasındaydılar. (5-62), Kendilerini **yarı çıplak, sıcak bir akşamüzерinin** batmakta olan güneşinin **sarı**

ışıklarına bırakmışlardı. (5-62), Masanın rıhtıma bakan **yan tarafında**, yerinde duramayan **kırmızı saçlı, güzel bir kadın** oturuyordu. (5-62), Ay nerde kaldı **bu kız**? (5-62), Vallahi ne tatil yaptığımı anlıyorum ne **bir şey**. (5-62), Öldürecek **bu kız** beni. (5-62), Ben şunlara bir bakıp geleyim" Nemide hanımın yüzünü göremediği, **kalın, güzel bir erkek sesi** yanıtladı onu: "Bırak da **şu biramızı** tadıyla içelim yahu. (5-62), **Başka bir ses** düzeltti: "Karşımda..." (5-62), Burnundan getirme **şu üç günlük tatili**. (5-62), **Kaç saat** oldu gideli. (5-62), **O çocukların çoğunu** tanımıyorum. (5-62), **Karacaoğlan**. (5-62), Sonra ordunun içine, **bir şey** olmaz anladın mı. (5-63), Öyle deme Sabri abi, **bu gençler...** (5-63), Yahu, nerede kaldı **bu oğlan**, nerede kaldı biralar? (5-63), Mahmure hanım annenle **öbür tarafa** gitti. (5-63), Kendini, gevşekçe, akla gelmedik sevinçlerle doldurabileceği **bir gecenin** öncesine, akşamüzerinin menekşelenen havasına bırakmış oturuyor.(5-63), Kale meydanını, çoğalmaya başlayan akşam üzeri kalabalığını, tekneleri, dağları seyrettiği düşünülebilir **o dalgın bakışları** izlenirse. (5-63), **Bir akşam önceyi**, yan masadaki konuşmaları düşünüyor. (5-63), **Geçen yıl aynı yerde** yaşadığı, -Yinelemek gerek, **bütün bir kış**, aklına geldikçe yüreğine gölge düşüren, onu çok üzen- olayı, **o çocukları**, Tuna'yı, **o durumla** bütünleşen **dün akşamki konuşmaları...** (5-63), Az buçuk değişse de hep **aynı şey**. (5-63), Ne olacak **bu memleketin hali**. (5-63), **Hiçbir şey...** Ah!" diye düşünüyor. (5-63), **Bir iki arkadaşı** olsa şimdi şurada, çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp, bazan gülünçlü, bazan "vahvah"lı, ama **çoğu zaman rahat, dingin, büyük kentin dağdağasında uzak bi tatil zamanının rahatlığı** içinde; insanlar, yaşamak, dünyanın halleri üzerine konuşsalar. (5-63,64), Geceyi sürdürmek üzerene, **en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel** olan dondurmacı, **açık hava** sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, **küçük, gamsız fık fık fıklayan gülüşlerle** gülüşülse. (5-64), Eh! N'aparsın! **Her güzellik** birarada olmuyor. (5-64), **Dün sabah** otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama, oteldeki odasında, denize karşı **küçük balkonun** masasını, sandalyelerini **sabunlu bezle** silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken **cin gibi** olmuştu. (5-64), . İşte kendine ayırdığı **bir aylık tatil** başlıyordu. (5-64), Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, seve okşaya dolaba asacak, **başucundaki komodininin** tozunu aldıktan sonra, getirdiği **beyaz işlemeli örtüyü** serip, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek... **Kocaman hasır şapkası** elinde, hasır

çantası omuzunda, **açık yakalı, işlemeli bürümcük gömleği** ifil ifil, eteği tam ona göre. (5-64), Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkolüğünü bilmez **o 'densiz karılar'**ın giydikleri **daracık pantolonlar** gibi. (5-64), Yaşına uygun **bir güzel etek**. (5-64), Yıllardır gelir **bu deniz kıyısındaki eski kentin, eski ama oturaklı oteline**. (5-64), Buranın **bir parçasıdır** o. (5-64), Badana boya da yaptırdık **bu yıl**. (5-64), **Geçen yıl**, gene **bu vakitler, sevinçli gidip gelmelerle**, odasını kendine göre düzenlerken, **bir ara** içini **bir kara gölgenin** bastığını duymuştu. (5-64), Onu "Nemide hanım" yapan **biraz kalınca, vurguları, hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle dolu sesiyle** "ne oluyor, ne var şimdi canım" demeye kalmadan **yan odadan** gelen kadın sesini algılamaya başladı. (5-64), **Bir kadın**, durmadan konuşuyordu; **dili zifir bir konuşma**. (5-64), Arada sırada **bir erkek** söze karışır gibi olurken pusup kayboluyordu. (5-64), Dışarıda **günlük güneşlik bir gün**; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan **rengârenk rozetler**, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış **mor bugenviller**, çardaklar benim deyip açmış **güneş kırmızısı bugenviller...** (5-65), Ah Akdeniz! **Güzel Akdeniz!** (5-65), Adım adım, **o edalı yürüyüşüyle** yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü **iki çift sözle**, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur. Tam sevdiği gibi, okkalı, **orta şekerli**. (5-65), "Ne oluyor, bu da ne?" diye başını gazetesinden kaldırdığında, meydanda şamataacı, **genç bir grup**, gülüşerek, bağırarak, konuşarak **bir mavi yolculuk** teknesinden iniyorlardı. (5-65), Az sonra hepsi gelip yanındaki **iki masaya** sığıştılar. (5-65), Sonra, deniz, balıklar, **uğranan koylar**, köyler, **yırtılan mayolar**, kaptanın anlattıkları, aşçının yemekleriyle ilgili konuşmalar doldurdu gülüşmelerin arasını. Yüzündeki gülümseme hiç solmadan dinlerken onları, bakışlar, gülüşler alıyordu bazılarından. Bir süre sonra, dondurmaları, şamataları **-bu sözcük** çok uyuyor **bu delikanlı çocuklara-** bırakıp gazetesine döndü. (5-65), Burada **bir eksiklik** var. (5-65), Şakalaşmalar vardı, gülüşmelerde; **bir durulmuşluk** içinde. (5-66), Üste çıkan, belirginleşip, **saklı bir kaygıyı** da açığa uran, ses indirmeler, fısıldaşmalar, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau"lar arasında dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla **-bu patlatma** da tam yerinde- birlikte. Biraz dikkat edince işi anlar gibi oldu. **Bir olay** vardı ortada, evet. (5-66), Evet evet ortada **bir olay** vardı. (5-66), Tam yakınında oturan **o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız**, annesine karşı o izin

vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı **bu geziye**. (5-66), Hepsi de **ne güzel, ne temiz yüzlü çocuklar**. (5-66), Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden, birden **-ne çok şey** açıklayıverir **şu birden sözü-** karşıdan gelenleri gördü. (5-66), Boylu boslu, **gür saçları** güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, **güzel bir kadınla, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla iki yanında** sallanan küfelere benzeyen **bir adam**, onlara doğru geliyorlardı. Meydanı geçip kahveye ulaşmalarına **beş on adım** kalmıştı. (5-66), Bir gelenlere baktı, bir **sabahki dili zifir kadını** anımsadı, "Bu o!" dedi. "Vallahi bu **sabahki dırdırcı** değilse eğer..." (5-66), Tuna **kaygılı bir yüzle**, kolunu boynuna atmış olan **sarışın delikanlıya bir şeyler** anlatıyordu. (5-66), Kendini de şaşırtan **bir davranışla**, "Tuna çabuk benim masama gel, çabuk. (5-66), Tuna hemen fırladı, onun masasındaki **en yakın masaya** oturuverdi. (5-66), **Kocaman hasır şapka** üzerini örttü. (5-67), Nemide hanım, sonra, **yanındaki masayla** hiç ilgisi yokmuşçasına **bir kaş kaldırışla**, gazetesini okumaya başladı. (5-67), **Ne "ardizlik."** (5-67), Kış boyu konuşup tartışılar **bu konuyu** çocuklarla. (5-67), Hissikablelvuku denen **bir şey** var. (5-67), **Bu hissikablelvuku**, geldi meclis'in yanına yerleşti. (5-67), **İki sözün arasına, yerli yersiz, bir meclis**, ya da **bir hissikablelvuku**. (5-67), Onların **bu hallerine** bakıp, "üniversite müniversite. (5-67), **Bir öyküyü** kotarmak **büyük incelikler** ister. (5-67), **O kadınla erkek** masaya yaklaştıklarında, masada kendiliğinden **bir sessizlik, bir tutukluk** olmuştu. (5-67), Kadın, sinirden gerilmiş **bir yüzle** hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu. (5-67), Yoksa **çok fena** olacaktı. (5-67), **On beş gündür** sinir krizi geçiriyordu. (5-67), Bakın yoksa **çok fena** olacak. (5-67), Başınıza **çok işler** açacağım" diye sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, karşılık vermek istedi ama, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu **bir acele** yatıştırdılar. (5-67), **Sarışın bir çocuğun, yanmış bir çocuğun** sararışı etkiledi galiba kadını, - artık Tuna'nın annesi diyelim. (5-67), Sigara bile içmiyordu- hızla döndü, **yüksek altlı yazlık ayakkabısı** o hızla, ayağından kaydı, bileği burkulabilirdi ama çabuk toparladı. (5-67,68), Sinirden ve dili boğazına tükürüğüne akıp karıştığından, **hışırtilı, öksürüklü bir ses** ile sinirini tozuttu. (5-68), Tozutup **güzel ağzını yüzünü** eğrilterek çirkinleştirdi: "Görüşeceğiz! Görüşeceğiz bakalım. (5-68), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, **bir an**, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, **yorgun, umarsız, bıkkın, özür dilemeye de benzeyen bir gözucu bakışıyla** bakarak.

(5-68), Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözülmüş olduğunun ayırdında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, **kısa adımlarla**, yetişmeye çalışarak. (5-68), Tuna çabucak bastırılan **bir ağlama krizi** geçirdi. (5-68), **Bu kadarını**, annesinin böyle peşine düşecek kadar "azacağını" düşünmemişti. (5-68), Kendince çok doğru ama Tuna'ya göre, **çağdışı ve aptal yargıları** vardı. (5-68), **Çok bilirmiş gibi** görünse de, çağını, **çağdaş insanı**, insan haklarını anlaması olanaksızdı. (5-68), Eninde sonunda o, **uzun yıllar** arabuluculuk yaparak geçimini sağlayan, **Samatyalı Nazike hanımın** kızıydı. (5-68), **O akşam** çocuklardan biri onları otobüse binerken görmüş. (5-68), **Ertesi gün** de onlar gidecekti zaten. (5-68), **Bu öykü** burada biter. (5-68), Gene de, kapı ağzında laflamanın tadında **iki söz** daha eklemek ister gönül. (5-68), -Bunları **ne zaman**, nasıl öğrendi **bu Nemide hanım?**- (5-69), **O akşam**, onları kebabçıya davet etti Nemide hanım. (5-69), Başka türlü içine sinmez ki! (5-69), Sonra **geç saatlere** dek, rıhtım boyunda oturmak. (5-69), **Geç saatlarda** otele dönerken gene Nemide hanımdan, "Genç bunlar. (5-69), Kurt gibi acıkıyorlar" diye düşündüğünden, **dönerli dürüm**. (5-69), Onunkinin içinde **biraz kırgınlık, biraz ikircim, biraz da korku** vardı.(5-69), **Çok yere** çekilebilecek, **çok derinde** olduğu için yoğunluğu pek belli olmayan, yokmuş gibi görünen **bir korku**. (5-69), **Sinirleri sıfır bir annen** varsa, onun kurduğu evde, onun sana sağladığı maddi imkânlarla yaşıyorsan, onun sinirleriyle oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69), Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, **o evin, o evi kuran kadının** koşullarına uymaya zorunlusun. (5-70), **Ne kadın şu Nemide hanım**. (5-70), **Tüm bunları**, kebapların, gülüşmelerin, dondurmaların arasına çekirdek çitlermiş gibi karıştırıp söylemişti. (5-70), Tuna da, öbürleri de, yüreklerinde **hafif bir ağırlıkla**, durmadan konuşarak, susup kaldılar, uyumadan önce. (5-70), Daha **o zamanlar**, bunu yazmak bana önerildiğinde, "Ben yanlış seçilmiş biriyim" diye düşündüm. (6-71), İstanbul'un **bir zamanlar pek "mutena"** olan, **seçkin ailelerin** oturduğu **bir semtinde**, bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, **eski taş binalarından birinin ağırbaşlı salonunda** oturuyorduk. (6-71), Ben, ev sahibimiz hanımefendi, **ressam arkadaşımız Gün**. (6-71), **Bir saltanat zamanını** yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri kararmış da olsa, çevresindeki, gökyüzüne " ihtişamla" yükselen **ulu ağaçlarla** birlikte, toprağa kök salıyndaki görkemiyle, gene de insanı çarpan **bu binalarda**, hep o yaşanılıp geçirmiş zamanı duyuyordu insan. (6-71), **Demir kapıdan** geçerek girdiğimiz **yaşlı bahçe**, girişteki,

artık kullanılmayan, sadece **bu eski yapılarda** bulunan, kapısı camlı, **kırmızı kadife** ya da **deri kaplı oturma yeri** olan asansör, mozaikler, karanlık, **geniş basamaklı, yayvan merdiveni** belli belirsiz aydınlatan **renkli tepe camları**, geçmiş bir zamanın **tüm gizlerini** duyuyormuşuz gibi **bir sessizlikle**, "Vitraylara bak. **Bu eski binalar!**" değişimimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), Ev sahibimizin sanatına, -onu unutulmaz seramik kapıları- (6-71,72), Açık, kapalı, **yarı açık...** (6-72), Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, **değişik yaşamlar** çağrıştıran, **düş kurmalara açık kapılardır** bunlar- **ince uzun güzelliğine, beyaz saçlarına** karşı, **yumuşak, yavaş seslerle** konuşuyorduk. (6-72), Onun **kalın, genizden gelen, etkileyici, biraz buğulu sesi** ona çok yakışıyor diye düşünüyorduk. (6-72), Onun yanında **kabarık saçlar**, dizleri ağarmış **kot pantolon**, rengi atmış gömleklerle rahat edilemez demek değildi bu. (6-72), **Başka bir şeydi.** (6-72), Ona sunmak için aldığımız çiçekleri hazırlarken çiçekçi, arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle eşdeğer **bir şey.** (6-72), Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle halıların renk uyumundan gelen rahatlığı, **duvarlardaki resimlerin**, köşelere yerleştirilmiş **baha biçilmez vazoların, seramiklerin, gümüş çay takımlarının** getirdiği duyguyu, kadifenin, insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp geçen sırmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan gelen **hoş titreşimleri** de gözardı etmemek gerekir. (6-72), Bizi, **nice günler** görmüş geçirmiş **suskun duruşuyla** bastırıldığı sanılan **bu havanın** içinde şen şakraktık; umulduğunun tersine. (6-72), Gülüşmelere, **küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık dost sofralarının**, içki masalarının "fıkrî serüven"lerinden geçip gelmiş, incelmış **bir sevgi anlayışıyla** biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı. (6-72), Yaşamın getirdiği **tüm ayrıntılara**, "nüktedan" bir açıdan, **üstün bir beğen, olgun bir anlayış, günlük bir "gırgır"** içinden bakabiliyorduk. (6-72), **Üç kişiydik** demiştim. (6-72), Arkadaşımıza gelince, o **bu öykü içindeki öykünün dinleyicisi.** (6-72), Çünkü, **bazı durumlarda, bazı sohbetlerde, ikiden fazla kişi** gereklidir. (6-73), Öykünün kahramanına gelince - burası **biraz karışık.** (6-73), Kim **asıl öykü kahramanı?** (6-73), - Onu belirleyebilmek için, -onlar hakkında **çok fazla bir şey** bilmiyorum- yukarıda ev sahibimiz için kurguladığım havayı, **yabancı bir ülkeye** taşıyın. (6-73), Okuduklarımla, sözcüklerden bana yansıyan **düşsel duygularla** hayal etmeye çalışıyorum. (6-73), **Bu havanın içinde**, tanınmış **geniş bir aileden gelme bir ressam** var. (6-73), **Büyük, zengin bir**

atölye. (6-73), **Bu ressam,** bizim konuğu olduğumuz hanımefendinin **çok yakını.** (6-73), Zaten, ailenin neredeyse **tüm bireyleri** sanatçı. (6-73), **Bu yaşamın içinde,** elbette yeryüzünün **ünlü şairleri, ressamı, yortucuları, rejisörleri** var. (6-73), Sanat dünyasının **en son haberleri, üst düzeyde espriler,** Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı, dünyayı karıştıran sanat akımları, çılgınlıklar, Amerika... (6-73), İyi hoş da, ya İstanbul! **Böyle bir kent** var yeryüzünde. (6-73), **Eski İstanbul!** (6-73), **Bir kenti** özlemek! (6-73), Ortada **yanlış bir şeyler** olduğu belli de, bunların nerede ve neler olduğu açık değil. (6-73), Öykü için elimizde, önce **bir villa** var. (6-73), Boğaziçinin **en güzel tepelerinden birinde.** (6-73), İmgelem, **bu villa sözcüğü** üzerinde çeşitlemeler yapadursun, biz biraz geçmişte gezinelim. (6-74), **Bir zamanlar bu yeryüzünde** krallar, padişahlar, prensler, sultanlar yaşamamış mı? (6-74), Hani yaşamış ya, işte **o zamanlarda** da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı, **binbir yıllık acı yaşam serüvenini** sürüyüp getiren kalabalıklar varmış. (6-74), Dünya kurulduğundan beri masallar, buna benzeyen **bir girişle** başlamaz mı! (6-74), **Bu duyguları bir yerinden** tutturup başlattık diyelim öyküyü. (6-74), **Bu ben'i** kısaca açmak gerek. (6-74), Madem ki **bir yanlıştan** söz ettik, arayalım bakalım nerede **bu yanlış.** (6-74), Ben şuyum: Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda babam **genç bir adam.** (6-74), Talihin **bir cilvesi,** tam **o sırada,** aklında fikrinde yokken mirasa konuyor. (6-74), **Yirmi yıl** sonra, kalkınan Türkiye'nin fabrikatörlerinden biri. (6-74), Ne var ki ben, fabrikatör, fabrikatör çocuğu sözcüklerinin çağrıştıracığı **hiçbir tanıma, hiçbir yaşam biçimine** uymayan biriyim. (6-74), Ailemiz eşraftan olduğu halde, ben, kızkardeşim, çok sonra doğan erkek kardeşim, görgüsü, bilgisi, yaşama biçimi orta halli olan **bir ailenin** çocukları olarak büyüdük. (6-74), **Arka tarafında** bahçeye bakan tahtaboşları olan **geniş sofalarda** koşarak, evcilik oynayarak, dut ağacına çıkarak, ceviz çırparak... (6-74), Derelerde çimdik, konu komşu toplaşıp **büyük yer sofralarında** mantılar yedik, kışın pekmez içtik, bayramlarda bayramlıklarımızı giyip el öptük. (6-74), Saçlarımızı, eve gelen berberin alagarson kesişi, eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, **kente uzak oturuşumuzdandı.** (6-74), Yukarıda, bağlara giden yolun başında, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma **köşk yavrusu bir evde** oturuyorduk; bahçe içinde. (6-74), Taşra yaşamı denilen **bu yaşamdır** bizi **en ince ayrıntılarıyla** belirleyen. (6-75), İçimize işlemiştir bizim; biz **üç kardeşin.** (6-75), Diyelim ben ve **ünlü**

yontuculardan olan kızkardeşim, Amerika'da okuyan erkek kardeşimi görmeye gitmişiz. (6-75), New York'un **orta yerinde, kalabalık bi caddenin bir yerinde** duruyoruz.(6-75), Birden, herhangi **bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla**, doğup büyüdüğümüz kentimizdeki bağ evimizi anmışsak, hemen gözlerimiz dolar. (6-75), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o **güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi** ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), **Bu sevgi** ondan geçmedir bize. (6-75), Çok sonraları, kardeşimle ben, İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak **o zaman**, dededen kalan **bu büyük evi** değiştirmeye başladık. (6-75), **Modern kesimli koltuk kanape** istedik. (6-75), Annem **bir Amerikan bar'a** şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti. (6-75), **İkinci kattaki alaturka helayı** bozdurup gömme banyoyla duş koyduruşumuz çok hoşuma gitti. (6-75), Diyelim ki **alt kattaki büyük mutfağın arkasındaki hamam** kalacaktı. (6-75), Yıllar, **bizim okul yıllarımız**, yaz tatillerimiz, Avrupa görmelerimiz içinde yuvarlandı gitti. (6-75), **Bir yük** kalkmıştı omuzlarından. (6-76), Ne olduğunu anlamadığı/m **bir yük**. (6-76), Kalorifer, **her sabah** kapıya gelen kapıcı ona da rahat geldi sanırım. (6-76), Artık apartmanda yaşıyorduk ama bu "Şişli'de **bir apartuman**" değildi. (6-76), İşte **bu öyküdeki** ben için, kabaca çizilmiş **bir iki çizgi**. (6-76), Çok yeterli olmasa da, yanlışlıkların benimle olan bölümü için **bir ipucu** sayılabilir. (6-76), Burada üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, **bu konuyu** kafamda geliştirirken, aldığım notlardan bazılarını bir gözden geçirmekte **büyük fayda** var diye düşünüyorum. (6-76), Biri şu: 1980 yılında gazetenin birinde **bir haber** çıkmıştır. (6-76), Ankara Belediyesi'nde çalışan müstahdemler, belediye memur ve yöneticilerine **bir genelge** yayınlarak, en tabii hakları olan süpürge ve paspasların yenilenmesine, **her müstahdeme bir kova** verilmesini, idare tarafından sabun ve çamaşır tozlarına konan ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir. (6-76), Müsder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan genelgede şöyle

denilmektedir: "**Her koridorda** üyelerimiz için **bir masa**, ve eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz derhal değiştirilip, üyelerimize layık hale getirilsin." (6-76), Kapı önlerinde oturmak yerine, şoförlerle birlikte, üyelerimize **her katta** veya koridorda **bir oda** verilsin. (6-76), **O büyük ailenin, bu öykü** içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve **uzun yıllardır** yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, **varlıklı, ünlü bir yaşam** sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır. (6-77), İstanbul **bir masal** kentidir. (6-77), **O masalın içinde** yaşanmış **bir gençlik** vardır. (6-77), Zaman zaman **o anlı şanlı, varlıklı yaşamının** anılarından, tuvallerinin üzerinden İstanbul'a bakar, gözleri dolar. (6-77), Şöyle düşünülmüştür: Boğaz sırtlarında **bir yer** edinmek, **bu hasreti** biraz çözümlemeyi mi? (6-77), Ev! İstanbul'da **bir mekan!** (6-77), Uzun aramaların, araştırmaların sonunda karar verilir, çok beğenilen **bir villa** satın alınır. (6-77), Bu kadardır **bu iş.** (6-77), **Bu hasretlik** canım, gün olur biter. (6-77), Peki **bir de bakıcı** tutulması gerekmez mi? (6-77), Hani **bir zamanlar**, onlar daha çocukken, hani odalarında, sofralarında denizin ışıkları gezinen yalılarında yaşayan sadık, vefâkar kahyaları gibi. (6-77), **Kırmızı burnunda iri bir et beni.** (6-77), **Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla,** içi **çocuksu bir sevgi** ve "itaat"la dolu **İsmail efendi.** (6-77), Oysa şimdi tutulan **bu yeni bakıcı,** Sivas'ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan Mustafa Bulut'un, **o Osmanlı İsmail efendiye** benzeyen **en ufak bir yanı** yok.(6-77), **Bu durumu** kahramanımızın anlaması olanaksız. (6-78), Gündelik, **akla hemen geliveren bir tanımlamayla,** dünyada eşi benzeri olmayan, **gizemli, kıtalararası büyük su.** (6-78), Güneşin **yedi bin rengini, yedi bin kez** ayrıştırıp, ayrışan her renge **yedi bin giz** saklayarak ışıqlanan su. (6-78), Karadeniz'le Akdeniz'in **yedi bin kat** dipten akıp kavuşan **büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını** yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp "ebkem" bırakan... (6-78), **Bir villa** ki, **hangi odasına** girsen, **hangi penceresinden** baksan Boğaziçi. (6-78), **Ön bahçesi, arka bahçesi,** ortancaları, gülleri anlatılmalara sığmaz çiçek cenneti. (6-78), **Demir parmaklıkları,** Kırçalı Süreyya Paşa köşkünün kalıntılarını kapatan antikacıdan, panjurlarının tahtası da **Karadeniz** köylerinden bulunup getirtilerek yaptırıldı. (6-78), Neye dokunsan **ayrı bir baha, ayrı bir antika.** (6-78), Şimdi **bu havanın içinde,** başlayın eşyaları yerleştirmeye. (6-78), Görün bakın nasıl nasıl dayanıp döşeniyor **bu güzelim villa.** (6-78), Merdivenlerden aşağı su gibi inen **nakışlı merdiven halıları,** salonlara boydan

boya yayılıp taban halısı oluveriyor, oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor. (6-78), Malatya'nın **sekiz türlü yeşili**, Konya'nın **on iki siyahı**, Sivas'ın **on üç turuncusu** burada. (6-78), **Bir ressam** seçti çünkü **bu halıları, kilimleri**, içindeki yoğunlaşmış özlemden, geçmişin anılarından geçirerek. (6-78), Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından gelen parlatılmış **koyu kahverengisi** perdelerle vurup, tanımlanması zor, içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; elde işlenmiş. (6-78), Odalar, girişler, salon, **ön balkon, arka balkon, bahçedeki kameriye**, hep **bu tanımlamaların süzgecinden** geçirilerek getirilmelidir göz önüne. (6-79), Hep pahalı, hep antika ama, **çok ince bir zevkle**, çağdaş, **günlük yaşama** yerleştirilmiş. (6-79), **Şu tanımlama çok iyi**: tanımlamalara sığmayan **bir zevk**, incelik, görgü, güzellik! (6-79), **Böyle bir villası** olan, bunu çok istemiş olan, onunla baş başa yaşayabilmelidir. (6-79), Sabahın **erken saatlerini**, gecenin, ancak **bir ressamın** imgeleminde renklenebilecek olan karanlığını, uzun uzun bakılan, bakmalara doyulamayan Boğaziçi'ni, yamaçları, korulukları - ah! (6-79), Bozuluşu, **çirkin betonlaşmayı** görmemeye çalışarak. (6-79), İmgelemde **eski Boğaziçi'ni** canlandırmaya uğraşarak...- yaşamak... günün **her “an”ını** dinlemek.(6-79), Salondaki, Mısır'dan getirilmiş, divanın üzerine atıvermiş, yazın serin tutan **ipek şalın** üzerine uzanivererek, sessizliğin içinde, villanın çevresini saran **güzelim doğayı**, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak, Mustafa Bulut'un **güzel gözlü şirin karısı Cemile'nin** -kaçırmış Mustafa Bulut **bu Cemile'yi**. (6-79), Görülmemiş, duyulmamış **bir sevdemiş-** getirdiği **buz gibi turunc şerbetini** -ki, formülü atalardan kalmadır. (6-79), **“Müstesna” bir lezzeti** vardır; damak donduran tadına doyulmaz- yudumlayarak. (6-79), Sevgili Boğaz'da **böyle bir yapayalnızlığı**, ruhu, **böyle anılarla** sarmaş dolaş, yunmuş yıkanmış **bir dinginliğe** bırakmayı gönül **ne çok** arzu etmiştir. (6-79), **Bir memleket, bir yaşanmışlık**, artık geçip gitmiş olan. (6-79), Dünya edebiyatında **bu duyguyu** işleyen ozanların mısraları yinelenerek yapılmıştır tabloların çoğu. (6-79), Çevrede **ünlü sanatçılar**, onların bitmez tükenmez kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, dedikoduları, esprileri arasında durmadan etkilenecek, değişerek, etkileyip değiştirerek... (6-79), Evet evet, **böyle bir yaşam** ve falan... (6-80), Düşte bile ele geçirilemez **o bir başmalık**. (6-80), Çünkü İstanbul'a gelindiğinde, **bir büyük karmaşanın** içine girilir. (6-80), Çevre **çok geniştir**. (6-80), **Bir aile** gibidir. (6-80), **Seçkin sanatçılar, dostlar, akrabalar** vardır, hayranlar vardır... (6-80), **Asıl davetler!**

(6-80), Hep beraber; **eski dostlar, eski günlerle** bir arada. (6-80), Ne güzeldir geçmiş zamanda yaşanmış **o Boğaz gezilerini**, ada turlarını anımsayarak, onları yeniden yaşamaya çalışmak. (6-80), **O günler** zamanla beraber yok olmuştur. (6-80), Ama, **bir renk, bir koku, bir an** kalmamış mıdır? (6-80), Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen **çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla** bir arada; **biraz yorgun**, biraz örselenmiş ama şendirler. (6-80), Gene de **böyle bir eve** sahip olmanın hayali bile yeter insana. (6-81), Aranan, özlenen **her isteği** karşılamaya hazır olduğu var sayılarak. (6-81), Denmiştir ki, **o konuşmada**; "...Ay **pek hoşsunuz** vallahi, Yapmayın! (6-81), **Gariban bir oğlancık bu Mustafa**. (6-81), **Bilmiş bir şey** ama, **pek sevimli**. (6-81), **Pek hoş** pek. (6-81), New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine, **bir esintidir** eser geçer,"baki kalan..."denir, gülümsenir; kırık bükük; iç geçirerek... (6-81), Çünkü Mustafa Bulut **mutlu bir delikanlı**. (6-81), Sevdalı olduğu **bir Cemilesi** var, bir **gece kondusu, bir de Allahın bir lütfu maaşı**. (6-81), **Her ay** düzenli olarak bizim ev sahibimiz hanım efendiye geliyor, maaşını alıyor. (6-81), **Bir notum** daha vardı, gazeteden kesilmiş **bir fotoğraf**. (6-81), **Üç gündür** aramadığım yer kalmadı. (6-81), Dosyalar, kitap araları, **pek çok ıvır zıvır şeyi** koyduğum çekmece, not defterlerim... (6-81), Oysa ikide bir çıkar karşıma **bir yerlerden**. (6-81), **Her seferinde** okurum. (6-81), **Bu öyküyü** okur mu acaba **o resmi** çeken? (6-81), **O resim altını** buraya öylece koymak isterdim. (6-81), **Bir iskele**. (6-81), Denizi, martıları, balıkçı sandalları, çiçekçi çingeneleriyle, **günlük güneşlik, aynası açık, şenlikli bir iskele**. (6-81), Durmadan, **küçük yolcu vapurları** gelir, yolcu boşaltır, yolcu alır giderler. (6-82), **Karşı kıyıya** dolmuş yapan motorcular, **çiçekçi çingeneler** bağırarak müşteri çağırırlar. (6-82), Gelin gelin sizi **karşı kıyıya** geçirelim. (6-82), **Şu pembeler, şu morlar, sarılar** biçim biçim, eflatun desen **bir başka**, kırmızı kan kırmızı, hem de parlak, beyazlar **nazlı gelin**, gelin çiçekleri pür telaş, **kıvrım kıvrım yaprak...**" (6-82), İşte **bu iskelede, bir yılın birinde, bir mevsim boyunca, her sabah**, sandalların oradan, **bir balıkçı delikanlının sesi** yükselir ışığın içinden; aşk dolu. (6-82), Boyun damarları şişerek, **mavi gözleri** çevresindekilere yan bakıp gülerek, **sarı bıyıkları** güneşte parlayarak bağırr. (6-82), "Balık **bu balık!** (6-82), Tam **o sırada**, denize diklemesine inen yokuşlardan birinden **bir kız** inmiştir iskeleye. (6-82), Gökyüzünün önünde, kolunda **çiçek dolu sepetiyle**. (6-82), **Kara kaşlı, kara gözlü**, herkesin bildiği gibi **bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi**

çingene kıızıdır bu. (6-82), Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü **son bahara** doğru çevirmeye hazırlandığı, **o uzun günlerden birinin**, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği **bir sabahında**, iskelede, gene balıkçı delikanlı, **çiçekçi kız**, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıkl, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-82,83), **Başındaki menekşe pembesi yemenisini** açar, çırpır, saçlarının üzerine, bağlar, **iki ucundan** çekerek sıkılar. (6-83), Kimseler anlamaz, **o arada**, **uykusuz geceler** boyunca yaşadığı sevdaları, düşleri, yüreğinde çırpınıp duran **kara sevdayı** düşünüp, **bir anda** kararını veriverdiğini. (6-83), **Bir şeyin** olmayacağına inanmışların, iş olsun, eğlence olsun, laf olsun diye çıkardıkları **bir şamata** işte. (6-83), Nazik'in gözlerinde, **tanımlaması olanaksız aynı kuyu karanlıkları**,“Çek ayde bakalım. (6-83), Delikanlı, **yepyeni, belki kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim, tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren, şaşkın bir sevinçle, tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak, usta bir manevrayla** çıkarır sandalı, **öbür sandalların** arasından. (6-83), Eh işte **bu kadardır bu hikâye, bu aşk, bu sevda**. (6-83), Delikanlılık, şairleri bilseydi, denizin **tam ortasına** geldiklerinde, kayık, **bir dalgadan öbür dalgaya** uçarken, Çingene kızı Nazik, korkusunu belli etmemek için, **bembeyaz dişleriyle** gülerken o bağırırdı: (6-83,84), **Hadi bir tanem** gene söyle. (6-84), İnek sesini, kurgunun **tam burasına** yerleştirmeliyim. (6-84), Bu, benim şaşırtmaca yaparak, metin içinde **bir renk** elde edebilir miyim diye niyetlenmemden kaynaklanan **bir durum**. (6-84), Evet, Boğazın **en güzel yerindeki**, o, **güzelim villanın** içinden **bir inek sesi** geliyor: Möööööö! (6-84), **Ev sahibimiz hanımefendi**, bunu bize anlattığı zaman, tam burada, önce, beklemediğimiz **bir anda, bir tokat** yemiş gibi şaşırmış, sonra basmıştık kahkahayı. (6-84), Çünkü, olayı dinlerken, sanatçı olmanın getirdiği **bir imgelem zenginliği**, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi. (6-84), Panjurları yarı kapatarak, denizin ışığını, **yan pencerelerden**, esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, **alt kattan gelen koyu kahve kokusunu** içimize çekip, **yumuşak, sırmalı terliklerimizle**, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde. (6-84), **İpek bir şalın** püskülleri, omzumuzdan belimize doğru kayıp, peşimizden geliyordu, halıların üzerinde yayılarak. (6-84), Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, üzerimize sinmiş olan

Guearlen'in Jardin du Bataille'ı onları bastırınca, **garip bir bozguna** uğramışlardı. (6-84,85), **Bu koku** ne kokusu böyle! (6-85), Villanın alınıp yerleştirilişinden **bir iki yıl** sonra, günlerden **bir gün**, ev **sahibimiz hanımefendiye**, **bir haber** gelir **uzak diyarlardan**. (6-85), **Birkaç yazdır** gelemeyenler, sonunda, ne yapıp yapıp geleceklerdir İstanbul'a. (6-85), **Bir iki yıldır** kapalı kalan ev, ne olmuştur kim bilir. (6-85), Evet, Mustafa Bulut var, **güzel yüzlü cime karısı** Cemile var. (6-85), Nerden bilecekler Cemile'nin **iki kış** üst üste **ağır ateşle** yatıp, ölümlerden döndüğünü. (6-85), Zaten, çok doğal olarak **asgari ücreti, asgari ücretle yaşanamayacağı gibi meseleleri** de bilmezler. (6-85), Cemile, **böyle bir evi, uzun zamandır** arayıp sormayışlarını da hiç anlayamamıştır. (6-85), Eve hayran olduğu için, ona hıyanetlik edenlere de inceden inceye **bir kin** büyötmüştür içinde, gecekonduğunu silip süpürürken. (6-85), Ne kadar temizlerse temizlesin, **iki örtü, iki pırtı**. (6-85), var ki, ev **bir badana boya** ister. (6-85), Güneş, yağmur rutubet bozmuştur, o **ne emeklerle, ne masraflarla, zorluklarla** yaptırılmış olan panjurları. (6-85), Halılar temizleyiciye gönderilse, mermerler de **şöyle bir ciladan** geçse iyi olur. (6-85), Ev **sahibimiz hanımefendi**, yanına **bir arkadaşını** alarak, **güzel bir bahar sabahı** kalkıp Boğaz' a villaya doğru yola çıkar. (6-85), Yolu şaşırp, uzatmış olsalar da, **güzel bir sabah gezisi** yapmış olurlar. (6-85), Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken, arabayı **epeyce aşağıda** bıraktıklarını, bayırı tırmanırken soluk soluğa kaldıklarını anlamazlar bile. (6-85), Ama ne olmuş **bu villaya** böyle? (6-85), Nerede **o imgelemlerindeki, masal dünyasının, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil pırlıl pırlıl villası?** (6-85), Panjurlar, sahiden **pek fena** olmuş, solmuş, kirlenmiş, yer yer çatlamış. (6-85), **Şu Mustafa Bulut da**, bulunamadı zaten. (6-86), **Güleç yüzlü, cahil, temiz bir çocuk**. (6-86), Baba dosttu, **eski bir arkadaş**. (6-86), “Ne diye gereksin ki” yanıtını da içinde taşıyan **bir soruşla**. (6-86), **Bu villanın dışı** böyleyse,-vah vah vah- içi ne oldu kim bilir. (6-86), **O canım eşyalar, o kimbilir nerelerden getirilmiş antikalar, ipekler, halılar...** (6-86), **Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru**, çevreden bulunan **bir değnekle** zorlanarak içeriye bir göz atılır. (6-86), Aralarında **şöyle bir konuşma** geçer hızla, heyecanlı, şaşkın: “Aa! Olmaz!” (6-86), Vallahi! Ne kapı pencere, ne eşya ne **bir şey...** (6-86), Yok canım! Olur mu **öyle şey?** (6-86), Gel **bir kez** daha bak. (6-86), **Hiçbir şey** yok içerde. (6-86), **Her yeri** de ot bürümüş. (6-86), İnek, ‘kendimi takdim etmeliyim’ diye düşünmüş olacak ki, **tam o anda** yerleştiği, yan gelip yattığı çimenlerin arasından davranıp

kalkıyor. (6-86), Sesinde **bir sevinç, bir keyif**, selamlıyor onları: Mööööööö! (6-86), Elimde **bir gazete haberi** daha var. (6-86), Onu da sonuca yerleştirirsem, **bu öykü** burada noktalanır bence. (6-86), Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom (**bu açıklamayı**) Hollanda'daki, Utrecht Üniversitesi, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış). (6-87), **Kanatsız kapkara martı**. (7-88), **Bu öyküde, iki “ah”, bir “eyvah”** kullanmak istiyorum. (7-88), **Bu iki ünlemi** de, **bu öykü** içinde, derinlemesine, iç içe geçmiş, sonu olmayan mağaralar olarak duyumsuyorum. (7-88), Öyle ki, **her biri, ayrı ayrı öykü demetleri** olarak çoğalıyor, yoğunlaşıyor. (7-88), Yaşadığım zamanın **acıyla dolu anıları**, bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları, yaşanırken kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek **tek bir ünlem** oluyor. (7-88), Şimdi öykünün öyküsü: **Bir yokuş** var.(7-88), Yokuş yukarı, **genişçe bir yol**. (7-88), Asfaltlandı **o güzelim eski zaman yokuşu**. (7-88), Taş döşeliydi **bir zamanlar**. (7-88), Taşların arasında **yemyeşil otlar** biterdi. (7-88), En güzeli de gene taşların arasından, bayır aşağı **incecik suların** akışıydı; **belli belirsiz bir şırıltıyla**. (7-88), **Bir gün bu yokuşu bir ozan** çıkıyordu. (7-88), İçinden gelen **bir ses**, “Git halana” demişti.” (7-88), Evin **şenlikli kalabalık ailesi** sevinçle karşılasın. (7-88), **Yeşil gözlü kavruk halan**, sana **ıspanaklı börek** yapsın. (7-88,89), Sen de armağan olarak iskeledeki **o şamatacı bağrıış çağrıış balıkçıların** en şişkosundan balık al. (7-89), Rokayla **kırmızı turpu** unutma, enişten emekli biliyorsun, **bir şişe** de rakı kat yanına. (7-89), O **torun civıltılarıyla dolu, balık kızartmalı patırtının** içinden bir sına bakalım yalnızlığını. (7-89), Görelim nasıl bir şey olacak. (7-89), Gene **o yokuşun** ortalarına doğru, **küçük bir yufkacı dükkkanı** var. (7-89), “İki kilo yufka alıver. Yolunun üzeri. Ispanağım var.” demişti. (7-89), “Beyefendi **iki dakika** bekleteceğim sizi” dediği zaman, **o kalın, o tok, tam bir İstanbul şivesiyle** konuşan adama baktı Ozan. (7-89), **Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiydi** karşıdaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, “buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı. (7-89), Set üstü **bir ev**. (7-89), Çok eskiden kalma **bir taş duvarın** üzerinde. (7-89), **Taş duvar** da kale duvarı sanki. (7-89), **İki katlı bir ev**. (7-89), **Eski bir kapı**. (7-90), **İki kanatlı**. (7-90), Kapıdan girince **bir taşlık** vardır. (7-90), Ya da, **küçük bir pauçluktan, bir basamakla** sofaya çıkılır. (7-90), Bir yanda **bir oda, öbür yanda bir oda**. (7-90), Arkada **geniş bir mutfak**, malta

taşı döşeli. (7-90), **Gömme taş fırınlı.** (7-90), Giriş kapısının tam karşısında **bir kapı** daha vardır, bahçeye açılan. (7-90), Ağaçlar, **iki kayısı, bir karadut, bir malta eriği.** (7-90), Soldan **bir merdivenle** yukarı çıkılır. (7-90), Önde **iki büyük oda**, arkada, **tahta balkona** bitişik, bahçeye bakan, **orta boy bir oda**, ara yerde de **bir sandık odası.** (7-90), **İşlemeli beyaz perdeler** olsun, sofaya boydan boya serilmiş yütüdümle olsun, havı iyice dökülmüş, solmuş İran halıları olsun, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, **nostaljik renkler** katarak giren **aynalı konsol**, kapakları bombeli, ceviz elbise dolabı... (7-90), Tüm bunların üzerinde, **bin yıldır** yaşanmışlıkların üstünü örtmüş olan o soluk almayan sessizlik. (7-90), Tanısaydı, onun yüzünü solduran şeyin **bu evin** nesinden kaynaklandığını düşünürdü. (7-90), **Bu yolun** yabancıları değilim. (7-90), Ama, şaşıtığım şu ki, **bu evi** hiç fark etmemişim. (7-90), **Ne güzel, ama ne güzel bir ev!** (7-90), Yufkacı, “**O ev**” dedi, “ bir zamanlar, Beylerbeyi’nin en güzel evlerinden biriydi. (7-90), Çöktü. (7-90), Bakımsız kaldı. “ Sustu, Sigarasını tablaya koyarak ekledi: **Bu zamanda** kolay değil tabii. (7-90), **Kaç yufka** istemiştiniz? (7-90), Ozan –bunu açıklamak kolay değil- aşk duygusunu, **o zaman** , yufkacı şöyle eve doğru baktığı zaman algıladı. (7-90, 91), Yüreğinden çok acı veren **bir sızı**, nedenini birden kavrayamadığı **bir hüznün** geçti. (7-91),”**Bu yufkacının** adı, Sabri değil, Sadun bey olmalı” diye düşündü. (7-91), “Boşver yahu” dedi içindeki ses, “Nasıl olsa kendi kendine içeceksin **o kalabalığın** arasında.” (7-91), **Büyük bir yük gemisine** yol vermek için duraksamıştı. (7-91), Kız, Ozan’ın **ilk kez** gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretilip uygulandığı evin kızı da, **bu akşam alacasının** sureti gibi oturuyordu vapurda. (7-91), Ortalıktaki konuşmalardan, gülüşmelerden oluşan, **ışıklı, dumanlı uğultuda**, içinin **derin sessizliğine** çekilmişti. (7-91), **Kumral, parlak gür saçlardı.** (7-91), Banyodan çıkınca, taranmış havluyla bastıra bastıra kurulanmış kabarmış, boyunda, kulak çevresinde, alında **küçük bukleler** yaparak çerçevelemişti yüzü. (7-91), **O solgun yüzü.** (7-91), **Çok solgun bir kızdı.** (7-91), Göz kenarlarına renkli kalem örneğin. (7-91), Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, **basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın** üzerine, boynuna doladığı, **mahzen kapağı rengindeki atkısında**, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak kendini algılatan **bir şey** vardı. (7-91), **Bir başkaldırı, bir karşı koyma...** (7-91), **Bir boşverme** de olabilir. (7-91), Yüzünde donup kalmış, duygularından hiç açık vermeyen **bir bakışla**, yerinden

kalktı, telaşsız, çok dikkat edilirse bıkkınlığa benzetilebilecek **bir yürüyüşle** dışarı çıktı. (7-91), Denizi yakından görme, vapurun hızından, suyun köpürüşünden, ayazdan gelen **bir soluklanmayı** yaşamak içinmiş gibi. (7-92),),“**Bu akşam kalabalığına** dayanamıyorum” diye düşündüğü sanılabilir. (7-92), **Küçük, belli belirsiz bir rahatlama kıpırtısı** oldu çünkü kaşlarının arasında. (7-92), Ama, hemen arkasından tikslenme, kızma, isteksizlik anlatan **bir yüz buruşturması** geldi. (7-92), **Mis gibi susam kokusuyla** değil. (7-92), Buz gibi olmuştu simitler kuşkusuz, o belli de, asıl üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek **bir renk** almış olması, **bu renkten gelen iğrenme duygusundan**. (7-92), **Çok kısa bir süre** geçti. (7-92), **Çok kısa**. (7-92), **Bunca yıldır** yaşadığı, yaşayıp biriktirdiği duyularının **tüm ayırtıları**, kendisi, vücudu, soluğu, saç dipleri titredi. (7-92), Vapurun **çılgin bir gümbürtüyle** köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, **bir güç**, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik **bir zamanda**, ansızın, hiç umulmayan **bir ışıkla**, vazgeçilmiş **bir şeyin** yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), Akşam gamlanırken, **tam ona uygun bir gamlanmayla, kara kabanı, kara saçları, kara bıyıkları, kapkara gözleriyle**. (7-92), **Bir insan** nasıl **bu kadar gama** batıp kararmış olabilir. (7-92), **Bu kararıp kalmışlık** nasıl böyle ayan beyan dışarı vurabilir! (7-92), **Hiçbir yere** bakmıyordu. (7-92), **Kara yergilere** uğramıştı belki de. (7-92), Kız ürperen, tir tir titreyen “ben” i durulunca **üç beş kez** gözucuyla baktı ona. (7-92), “**Ne güzel adam**” diye düşündü. (7-93), Bunu yüreğinin **en çılgin titreşimleriyle** algıladı. (7-93), Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, **kara gözlerinde** nereye baktığı belli olmasa da, **derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış**, elleri pantolonunun cebinde, yerde ayaklarının arasında **bir çanta**, öylece, orada, akşamın içinde, uzaklara/ mı bakarak, baktığı yer belli olmayarak... (7-93), Deniz kenarında **bir yere** gitsin. (7-93), **Birinci “ah”** buraya mı konmalı? (7-93), **O sırada bir şey** oldu. (7-93), **O genç adam, bir an** kıza baktı. (7-93), Kız hızla, başını **ters yöne** çevirdi. (7-93), Hemen **başka bir şey** oldu. (7-93), Kız dümdüz karşıya bakıyordu ama, **tüm benliğiyle** gördü onu. (7-93), O yürümesini sürdürürken, kız, denize, karanlığa karışan **bir titreme** geçirdi. (7-93), O buz kesilmiş, kayış gibi olmuş, **o kirli örtünün** altındaki simiti yiyemez o. (7-93, 94), Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, **sıcak gevrek simitin, demli çayın** ne demek olduğunu bilen olmalı benim için. (7-94), **İkinci “ah”** buraya mı? (7-94), Iğın ığın

ağlamaya başladı **içindeki çekingen kız**. (7-94), **Dış yüzü** taş gibi. (7-94), Annesiyle babasıyla **sulu köfte ve zeytinyağlı kereviz** yemek istemiyor. (7-94), **Uzun yıllar** oldu. (7-94), **Bu yazgıyı** değiştirmek gerek. (7-94), Bu **bir kara yazgı** mı? (7-94), **Bir ev** istiyor. (7-94), Kapısını kendi anahtarıyla açıp gireceği, istemediği, usandığı, ona tekdüzeliğin boğuntularını getiren **her şeyi** dışarıda bırakarak, kapısını örteceği **bir ev**. (7-94), Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak, girdisini, çıktısını sevdiği, “oh evim, **güzel evim**” dediği evinin sofrasını kurarak, kendinin olan zamanı, istediği gibi kullanarak, **dingin bir yaşam**. (7-94), **Bir erkek?** (7-94), **O deli istek, o bekleyiş, o heveslenmeler, o düşünle karışık hayaller...** (7-94), **Çok zaman önce**. (7-94), **Bir aşk?** (7-94), Bu **bir tansık!** (7-95), Hızla inen **bir kanat sesi, bir çırpınış**. (7-95), “Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan **bir kanat daha, bir martı, üç martı**, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve **çığlıksı takırtılar** içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95), Bunların arasından **bir bakış** kıza doğru, kısa biçip geçen, el ayak çözen. (7-95), Çünkü, dünyanın kuruluşundan bu yana, **tüm aşıkların** bakışını toplamış **bir bakış** sanki. (7-95), Birden **bir şenlik**. (7-95), “**Bu şenlik**” diye titriyor yüreği kızın. (7-95), **Bu şenlik** benim için mi? (7-95), Tutulmuş **küçük kahkahalar**, tutulmuş bağırışlar, şenlik şenlik, birden akşamın karanlığında, iskelenin ışıklarına doğru vapurun ışıkları, yolcular, ünlemler, **çocuksu, sevinçli gülüşmeler, küçük bağrışmalar**, martılar... (7-95), Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında, iskele atılsın diye bekleyenler üst üste, omuz omuza birikirken, **o kara gözlerden** kıza gelen **bir bakış** daha. (7-95), Yinelemek gerek, **çok uzaklardan, çok derinlerden**, yaşanıp geçmiş **binlerce yıl** öteden, susup kalmışlıklardan, çaresi, yangın, “seni gördüm” ü yineleyen. (7-95), **İkinci “ah”** tutuşmak üzere olan **bir yangınla** birlikte buraya daha mı uygun ne! (7-95), O **her akşam** yinelenen koşuşturmaca. (7-95), Akşamın gamlandığı **bu vakitlerde**, kent ışıkları, trafik karmaşası içinde **bir koşuşturma**. (7-95), “İsteyenler” e takılmış, **geri yanını** duymamıştır bile. (7-96), **Evli barklı, çoluklu çocuklu bunca yılın komşusudur** ama, yüreğindeki delikanlı, Beylerbeyi’nin **yakışıklı bıçkın delikanlısı...** (7-96), Sigaranın birini söndürmeden öbürünü yakarak sormuştur: **Kaç yufka** Nadide hanım? (7-96), İşte eğiliyor **genç adam**, çantasını alıyor, kız adımını iskeleye attığı sırada, onun **tam arkasında** olduğunu biliyor. (7-96), Kızın **ne yana** gittiğine baksa ya! (7-96), **Yokuş yukarı**. (7-96), Oysa **o bakışları** onaylamamış mıydı aşkı? (7-96), O da

hemen orada, kıza yandığını, **yangın bir aşkla**, anlatılamaz **bir tutkuyla**, ona bağlandığını anlatmamış mıydı? (7-96), Kızın gideceği yolun **tam ters yönüne** doğru yürüyor. (7-96), **Bir kızın, aşık bir kızın** öyküsü burada başlıyor. (7-96), Yüzünde **hiçbir değişiklik** olmasa da, içindeki tenhalık şimdi yaşamın **tüm renkleriyle**, kokularıyla, güzel olan **her bir şeyiyle** doluyor. (7-96), İçinde ta derinlere gömüp herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği, **bir şey, o şey, o çolpan**, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, üstlerine, başlarına, duruşlarına, konuşmalarına sinmiş **o tatlı anneyle, babayla** televizyon seyreder. (7-97), **O gün** işyerinde olanları anlatır. (7-97), Babasına da askerlik anılarından birini anlatır. (7-97), Yüzü aydınlık, gözleri pırıl pırıldır. (7-97), İçinden dışarıya doğru yayılan, **tüm vücudunu** aydınlatan ışık, anneyle babayı da sarar. (7-97), Anneyle baba bakışlılar. (7-97), Anne, kız görmeden, kaşlarını ve **sağ omzunu** hafifçe kaldırarak bakar babaya. (7-97), Kız **bir gülümseyiş** olarak. (7-97), **Bu öyküde** “eyvah” ın yeri yok galiba. (7-97)

4.1.2.2. Sıfat-Fiille Kurulan Sıfat Tamlamaları

Burada yer alan sıfat tamlamalarının; tamlayan, belirten olan yardımcı unsuru bir sıfat-fiil ekli sıfat tamlanan, belirtilen, asıl unsuru da isimdir. Bu tür tamlamaları Ergin (1980, s. 380) ayırım yapmadan sıfat tamlaması saymış, Karahan (2007, s. 49-50) ise, bu sıfatları ayrı bir başlık altında vermiş ve “*tamlayanı sıfat-fiil veya sıfat fiil grubu olan bir sıfat tamlamasında nesne, hareket niteliği ile tamamlanır*” demiştir. Metnimizdeki 2657 sıfat tamlamasının 598 tanesi sıfat-fiille kurulan sıfat tamlamasıdır.

Günlerden bir gün, herhangi, sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir gün, uyanıyorum. (1-7), **Büyük kentte yaşayan bir kadın** olarak, başlıyorum günlük yaşamımı sürmeye. (1-7), Günlerden bir gün, herhangi, sıradan, **hiçbir özelliği olmayan bir gün**, uyanıyorum. (1-7), Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kâküllere iki kıvrıcık tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın gecedan kalan dağınıklığını toparla, **öğle sonu yapacağın işler** için gereken hazırlıklarını tamamla vb... (1-7), Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kâküllere iki kıvrıcık tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın gecedan kalan dağınıklığını toparla, **öğle sonu yapacağın işler için gereken hazırlıklarını** tamamla vb... (1-7), Ayrıca, bilinir ki, **araştıran, öğrenen, her şeyin iyisini, olumlusunu seçmesini bilen bir akıllı** vardır. (1-7), Asla **adı sanı olan bir terziye** diktiremez. (1-8), Üstelik **okuyan**

sözleri olan çocuklar. (1-8), Anadan babadan geçme, parçalanmış da olsa, hala geçerliliği olan birtakım inanışları, onlarca geliştirilmiş bir yaşam biçiminden kalma davranışları var. (1-8), Bunlardan biri, **çok güzel ipek işleyen Zümrüt hanımın** adresiydi. (1-8), **Kafamın içinde dönüp duran imgeler, düşler, öykü konuları,** başlanmış, **yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım,** **hemen hemen bitmiş olanlar,** oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler... (1-8), İçlerinden ayrılıp **öne çıkmış bir öykünün,** bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda. (1-8), **Kent merkezine oldukça uzak olan bu gecekondu semtini** iki üç otobüs değiştirerek zorlukla bulmuştum. (1-9), **Yukarıda kalan ana yoldan,** bayır aşağı dereiçine inmiş, ummadığım bir anda **çevremi saran tavukları, üzerime havlayan köpekleri,** keskin ahır kokusunu yadırgamıştım. (1-9), Ahbabımın **adresini sormam için** **salık verdiği kahve** hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üstündeki düzlükteydi. (1-9), Çardakta oturanlara sorabilirdim aradığım kimseyi ama, **içimden gelen ses** beni durdurmuştu. (1-9), Bir ağacı siper ederek, bütün dikkatim **kırpışan gözlerimle,** çatık kaşlarımda toplanmış, öylece izliyordum onların heyecanlı konuşmalarını. (1-9), Omuzlar düşük, gözler yanlara doğru kaçamak bakışlar atarak, dudaklarda bir solma, sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler... (1-9), Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi **duydukları korkuya** eş titreşimlerle, **onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan ürpertilerle** dolu bir sesle konuştum ki, bana yakınlık duydular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, “bak abla ben anlatayım” deyip konuştular. (1-9), Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, **benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği ustabaşı Rüstem’miş.** (1-9), Günlerden bir gün, gün, kendi başına yaşayıp giderken her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları, hele hele **artık kentin dış mahallesi sayılmayan, kente kavuşmuş dereiçindeki bu gecekondu semtini derinden sarsalayan bir çığlık** kopmuştu. (1-10), “Sağolun” deyip, **gösterdikleri kestirme patikadan,** evlerin başladığı yana doğru yürürken, içimde **beni heyecanlandıran duygular** kaynaşmaya başlamıştı. (1-10), Kadınlar beni gördüklerinde, **bir yaz öğle sonunun akşama dönüşmeye hazırlanan son dakikalarıydı.** (1-11), Sıcak bir günün sonunda, terli, yorgun, **tam aymamış bir mahmurluğun, tekdüzeliğin getirdiği durgunluğun içinde** beni, umulmadık bir değişiklik, bir canlılık olarak karşıladılar. (1-11), **Uzun uzun öten vakitsiz horozu** da anımsıyorum. (1-11), Bir, eliyle ağzını örtüp,

öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, **onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenenler.** (1-11), İşte bu üçüncülerden en acarı, kaşlarını çatarak, **konusanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatanı** katıldı bana; zümrüt hanımın evine yol gösterici olarak. (1-11), Bu kadınları, **şu arkamızda bıraktığımız, gecekondu** **yaşayan kadınları**, hele hele o çok konuşanları “aptal karılar” diye niteliyordu. (1-11), Bir öykünün başlayışını, onun tüm duygulardan, **duygulanışlardan ayrı olan titreşimlerini** bilirim ben. (1-11), İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri **insanı şaşırtan garip bir ışıkla** içinden aydınlanıyordu sanki, çakmak çakmaktı. (1-12), “Ben sevdim onu” deyip, çabuk çabuk, hafiften **Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla** anlatıyordu. (1-12), Sesi **insanı heyecanlandıran renklerle**, bir inip bir çıkıyordu. (1-12), Bir ara gözucuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bitiştiği yerde **pıt pıt atan bir nokta** ilgimi çekti. (1-12), Yetimlerin, dulların, **darda kalanların imdadına yetişen, güvenilen, mahalleden zararlı bir rüzgarın geçmesine bile izin vermeyen bir güç.** (1-13), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, **bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları**, sokağın iki yanında **hışıl hışıl dalgalanan ağaçları**, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, **hepimizin iyi kötü bildiğimiz**, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek **üzerinde durmadığımız o yaşamı** nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun **bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklava** **yemek sohbetlerimizde**, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), İçimi her zaman duymadığım, **onun için anlayamadığım, anlayamadığım için de ürperdiğim duygular** sardı. (1-14), Ama tüm bu anlatılanların arasında, benim **içimi buran, o küçük, kavruk kız çocuğuydu.** (1-14), Şamlı Fatma **hiç beklenmedik bir zamanda** ölüverince. (1-14), Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemin bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, erişilmesi **olanaksız gibi görünen ufka** doğru yayılıp giderken, **Şamlı Fatma’nın diktirdiği ağaçlar** bunlar. (1-15), Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenmişliğin hemen **ayırt**

edilmediği gibi. (1-15), Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, güneşin ışığında yeşillendirip hışıl hışıl dalgalanarak, kadını çevresindeki **dünyadan çok korkan bu ufak tefek kadını** korurlar. (1-15), **Ne uzağı gören, ne akıllı bir kadınmiş** şu Şamlı Fatma; iyi ki yaptırmış bu evi, **küçükten alıp büyüttüğü bu yetime.** (1-15), Artırabildiği para, ancak, dağ başında, **ucuza kapatılmış bir arsada**, böyle küçücük bir ev yaptırmaya yetebilmişti. (1-15), **Ne oldukları belli olmayan damatlarından** da. (1-15), Çirkin kızlarının büyük kemikli elleri elmas yüzüklerle, **onbeş de bir ağda yaptıkları esmer kolları** altın bileziklerle donanıyordu. (1-15), Şamlı Fatma zaten **çok küçükken doğurduğu bu kızları** pek sevmiyordu. (1-15), Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin **ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın**, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde, mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak... (1-16), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, **bitip tükenmez bozkır**, diye düşünür, dalgın dalgın bakınıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; **ayaza kesmiş, buzlu kuru soğuklarda**, üç yorganın altında tir tir titreyerek, ah! (1-16), **En ufak esintide eğilen ince bir dal örneği.** (1-16), Bir bahar sabahı, **insan seslerine karışan kazma kürek, at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri** duyulmuştu; Tanrım, bir de, **uzun uzun öten horozlar...** (1-16), Tek başına kalmıştı, o zayıf -veremmiş meğer- **ayakları ve soluğu kokan delikanlılık** ölünce. (1-16), Çekindiler ondan; **beyaz iş işlenmiş perdelerinden**, kroşe sehpa örtülerinden. (1-17), Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdu muydu, ışığı da yanardı; **iri iri doğradığı soğanlarla** eti kavurmaya başladığında. (1-17), **Kenti öbür kentlere bağlayan büyük çevre yollarından birine** yakın bir araziydi bu yukarısı. (1-17), **Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen karanlık uğultusu** yukarı, sokak lambalarının ışığına doğru, azalarak yükselirdi..(1-17), **Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada**, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı ama, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırıksıklıkları içinde **derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle**, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, **bir**

anıt karşısında duyulan garip ürpertiye veren adamın adı yazılı değildi. (1-17), Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde **terler içinde uyandıran “eşkiya”**, -Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkiyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını. (1-17,18), **Küçük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış**, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini, doğru Şam’a kaçırmış korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına, polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, **televizyonda gösterilen her türlü belaya** karşı öyle, iri yarı **dimdik duran onu koruyacağına inandığı adam** oldu. (1-18), Pos bıyıklarının ucunda bir su damlasıyla, tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, **inşaatin içinden yola doğru bakan bir adam**. (1-18), Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, **suyunu salıp çekmiş**, acı biberli, **yağına kalmış ete** ekmek bansalar diye. Belki! (1-18), Bu dua, her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, **o eski mahalleden hala yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği bir dua** olmuş. (1-19), O şıkırdım, badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi, televizyonda **reklamı yapılan tencerelerden tavalardan** almak, evin her köşesini ovup parlatmak... (1-19), **Onun verdiği bir kadeh rakıyı**, hiç sesini çıkaramadan içip de, başı dönüverince de ona, “Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım. Sen kıy benim nikahımı, benim evim ikimizi de barındırır” deyivermiş. (1-19), Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, **durmadan su şırıltısı gibi gülügülüveren bir kız** olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), Adam **eline aldığı rakı şişesini** koyuvermişti hemen oraya, tahtaların arasına, **görünmeyecek bir biçimde**. (1-20), Karanlığın içinde, üzerine vuran ışıkla daha güzel, hatta **gizemli görünen bir saksı yavruağzı sardunya**. (1-21), Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, **çiçekten gelen duyguyu** ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı. (1-21), Bir çarpıntı geldi yüreğine, ence kökünden doğru bir ateş, saç diplerinden boşanıp **tüm vücudunu saran ince bir ter**. (1-21), Orada yukarıda, ışığın altında **dimdik duran o güçlü kuvvetli adam** var. (1-21), Az önce, **akşamüzeri yaşadığı o zaman parçası** işlediği ipek sarmaların en güzeli. (1-21), **Çok küçükken söylediği bir şarkının** kendini tam ele vermeden duyulup duyulup kayboluşu gibi. (1-22), **Onu düşünmediği bir an**, bir soluk alışы yoktu. (1-22), Al Rüstem usta, **Zümrüt hanımın mis kokan soluğunu** çek ciğerlerine, al Zümrüt hanımın ince ellerini, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-

22), Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, sabaha karşı, hastanenin o uzun koridorundan geçerken görmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, **hiç bitmeyen bir mum gibi.** (1-22), ”Ben” demiş, “**kocasını seven çok kadın** gördüm bunca yıl şu hastanede ama, böylesini görmedim” (1-23), O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp buyur ediyorsa, **o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen duyguyu** çok yoğun olarak duydukları için. (1-23), “**Yaşayamıyorum abla, bunalıyorum**” dediği bir gece yarısı var. (2-24), Yani, hani, bizim orada da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, hani şu **seninle tutturduğumuz konuşmayı**, ne bileyim, orada da yapamıyorum. (2-24), İkincisi, **abla denilen yeşil gözleri koyu sürmeli kadının gözlerindeki ürperti veren o koyuntu.** (2-24), Küçükler büyüyor; **geçmişte kalan anılar**, masala dönüşüyor. (2-25), “Hep böyle mi içersin evlat?” demişti, o **adını bilmediği ama yüzünü sevdiği adam.** (2-25), **Dişlere sıvaşmış beyaz peynirin dille, diş arasında halledilen o eşsiz tadı**, bir gıdım ekşili patlıcan ve rakı! (2-25), Kafasının biçimi, kestirmese **bukle bukle omuzlarına inecek olan gür ipek saçları, güldüğü zaman** güneşli dişlerinin parıltısı, **sarı ela gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı**, boyu bosu, pazuları, biçimli bacakları... (2-26), İşte o **denizin dibinde yüzdüğü zamanlar**, o **denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tırşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında**, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26), **Bu gözünün önünde gelişip serpilen, bu denizlerin dibinde yaşayan güzel çocuk** gönendiriyordu. (2-27), Bu kapalı, **dumana benzeyen hava...** (2-27), **Sabah açan gün** yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer, zeytinliklerin, **portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden** süzülür, daldardı maviye. (2-27), İkisi de mavinin tanrısal çeşitliliğini barındırmıyor mu; **derinliklerinde sakladığı gün ışığıyla** parıldamıyor mu? (2-27), İçi, kanat çırpışların hışıltısı, **kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi**, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, **yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi?** (2-27), **Civıltısına ara vermeyen kuş sesleri.** (2-28), O **masal kokan ai ai'ler** uzar, zillendir. (2-28), Yamaçta **Kızkulesi'ne bakan bahçe meyhanelerinden birinde** oturuyorlardı. (2-28), Gecenin bir saatında, vücudundaki dirimin **önüne geçilemez şahlanışını.** (2-28), Var da, **o**

beraber içtikleri, kadının söyledikleri de buraya yazılmalı. (2-29), Dişleri, gülerken **ağzının aldığı biçim**, bir de **biraz kısararak baktığı gözleriyle** güzel olmasa da hoş bir kadındı. (2-29), **Rakısı doldurulduğu zaman**, hiç sesi çıkmıyordu. (2-29), Sessizce, ağır ağır, **alkolün getirdiği boşvermişliğin dünyasına** bırakıyordu kendini. (2-29), Ne bileyim, ben de öyle, **beni ilk isteyen o teğmenle** evlenseydim, iki kız bir oğlan doğursaydım, **bir bok sandığım bu İstanbul'u, bu yaşadığım dünyayı** da, fotoromanlarda okurdum işte. (2-29), **Abla'nın dediği takanaklara** gelince. (2-29), O duman rengi gökyüzünün önünde, **yolun iki yanına sıralanmış kara çalı ağaçlar**. (2-30), Çünkü o da Urfa'yı anlatıyor; acı biber katıyor **her anlattığının içine**; eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek. (2-30), Denizden çıkıp, dušta yıkanıp, çay, kahve içip, “Gelip iki gün kalacağım” diyerek Mustafa’dan kurtulup, Mustafa’nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, **yeni yeni uyanan kahveleri**, yolları, **motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente** öğleye doğru. (2-31), Mıstık’ın deniz kenarındaki, **bugenvillerin gölgelediği lokantasına** vardığında, küçük çırak onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak nasıl bakakalmıştı bu güzel adama. (2-31), Boy pos, gür bıyıklar, yeşil gözler, vurdu mu **yıkan yumruklar**. (2-32), Benle konuşacak, şu rakıyı, böyle bir yerde karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana **yaşamak denen bu şeyi**, ne bu yaşadığımız abi, benim çok kafama takılıyor, nedir bu yaşamak denen hani anlatabildim mi, bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu **benimle düşünecek biri** gerek abi. (2-33), Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, **bugenvillerin resmini çeken turistler**, yoldan geçenler, herkes **solmuş mavi bir sığağın**, uçuk mavi bir akşamüzzerinin içinde. (3-34), Anne de öylece, kendini çakılların arasında **bir şeyler arayan Oya’nın** görüntüsüne bırakmış, gülümseyerek oturuyor. (3-34), Oya **denize doğru koştuğu zaman**, heyecanlanıp bağıyor: “Oyaaaaa! Koşma, gel buraya...” (3-34), Oya **tepsiyle dondurma götüren garsonu** izleyerek sürdürüyor sözünü: “Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak abinin elindeki tepside...” (3-35), İşte **denize doğru koşan Danyel!** (3-36), **Oya’nın anlayamadığı bir şeyler**. (3-37), Oya yerden, **çakılların arasından bulduğu o güzel, parlak iki gazoz kapağını** ona vermek istiyor. (3-37), **Çocukluktan yeni çıktığımız, genç, gökçek günlerimiz**. (4-39), Yalnızlığımızın, **yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılaşacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırında** bile değildik. (4-39), Onca yıl sonra

döndüğümde, görmüş geçirmiş, orta yaş üstünün pır pır eden ısıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı. (4-39), “Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle aşık olunur” diye düşünmüştüm. (4-39), Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, baş başa, orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek günler, uygun günler olabilir miydi günlerimiz? (4-40), Onu yıllar sonra gördüm dediğim o ilk günler, bahar aylarından biriydi. (4-40), Kıştan, yürek daraltan boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış, helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı. (4-40), İnsan kendini mavi gökte kanat çırpın kuşlarla bir tutabilirdi. (4-40), Dudaklardan ışıltının eksik olmadığı, yolda giderken, kaldırımdaki sarı gözlü, sırtını kamburlaştırmış küçük kediyle gülüp konuşulan ilk bahar günleri. (4-40), Paketlenmiş, kutulanmış, denk yapılmış, bir eşya kalabalığı içindeydim. (4-40), Camlara sıçramış, jilet ucuyla ince ince kazınması gereken badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan ince toz, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanape, mutfak eşyasının akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez. (4-40,41), İçinde bulunduğum karışıklık beni tek bir duyguya bağlamıştı: Evime yerleşmeliyim. (4-41), Tek başıma yaşayacağım günlerimi bir an önce kurtmalıyım. (4-41), Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, bol ışıklı gazinoları, “cafeleri” , “barları” , “diskoları” , kıyılarında durmadan giden gelen otobüsleri, arabalarıyla. (4-41), Asıl, Karadeniz’den gelip, Akdeniz’e, Akdeniz’den gelip Karadeniz’e geçen koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır kıpır, göze görkem orada duruyordu. (4-41), Bakmasını, görmesini, güzellemesini, bu güzelliğin tadını çıkarmasını, üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu. (4-41), Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçiminin özeleştirisi, ben ayırtına bile varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile. (4-41), Şimdi artık çok uzaklarda kalan o eski yıllarda. (4-41), Sabahın bir erken saati var; bu caddenin gürültüsünün başlamadığı vakit. (4-41), Onda tam anlayamadığım, sadece sezinlediğim bir şey var. (4-42), Önce karşı kıyıda, benim pencereimin tam karşısına düşen yukarı koruluktaki beyaz apartmanın, en üst katından üç pencere

ışıklanıyor. (4-42),” Orada ne olabilir ki?” diye düşünürken, **bu kıyının çatılarında pırpırlanan kuşlara** bakarken, karşı kıyıdan otobüsler geçmeye başlıyor. (4-42), **Ortalarda görünmeyen güneş** yükseliyor olmalı. (4-43), En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, **can cana seviştığımız, yürek yürek üstünde bir ben olduğumuz zamanlarda** bile bunu anlayamadım. (4-43), Akşamüzerlerinden bir akşamüzeriydi; - şimdiymiş gibi gözümün önünde- masamız, çevremizdeki **öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen arkadaşlarımız**, içtiğimiz cin tonikler, yediğimiz taze cevizler, her şey çok keyifli bir akşamüzeri oluşturuyordu bizim için. (4-43,44), Günün getirdiğini **yaşamının tadını bildiğimiz günlerdi**. (4-43), Saçlarını kabartarak **dağınık bırakan, memelerini daha da büyük gösteren daracık elbiseler** giyip, yürürken **kalçalarını sallayan, ağzı boş olduğu halde, hep sakız çiğniyormuş sanılan bir arkadaşımız**, masamıza gelerek, **görünüşüne hiç benzemeyen, kalın, güzel sesiyle**, haberi ayaküstü verip geçti. (4-44), İnsan **kendine böyle bakan birini** nasıl ayırt edemez. (4-44), Gecenin **koyu karanlık olduğu bir saatta** uyanıyorum. (4-44), Gecenin **koyun dediğim karanlığı** onu görünmez kılmış. (4-44), **Sokak boyunca sıralanmış olan sokak lambaları** en belirgin olanları. (4-44), Ayrıca pek çok ışık var yamaçlarda, **benek benek görünen**. (4-44), Karşı kıyıdaki ışıkların **suya vuran izleri** olmasa, denizi seçmek olası değil. (4-44), Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “Ablam bana paya vey” deyişi, **ne yapacağımı sorduğum zaman** “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), Konuşmalarımızın arasında, vitrinler, alışverişler, **okuduğumuz kitaplar**, tartışmalar, **yeni alınan ayakkabılar**, ‘V’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha pek çok, **günlük yaşamı ören küçük ayrıtlar** vardı. (4-45), **Anlatamayacağım, çok hoşnut olduğum için anlamaya çalışmayacağım bir hoş vaktin içinde**, çözülmüş oturuyordum. (4-45), Kırmızı iki yanak, **baktığı yer tam belli olmayan par par bir çift göz**. (4-45), Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir sigara yakıyor, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce **kabuklarını ince ince soyduğu bir ceviz parçası**. (4-45), Denizin, dibinden **yüzüne vuran bir aydınlığı** var. (4-46), **Tam 'pata pata' diye tanımlanacak o ses**. (4-46), Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, **onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım**, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim. (4-46), Babam bir gün **arabuluculuk yapmak isteyen arkadaşına** demiş ki: "Ham demir gümüş mü olur yahu" demiş. (4-

47), "Deniz ne kadar ışıklı, **ne tanımlanamaz,  elik mavisine yakın bir gri**" diye düşünüyorum. (4-47), Güneş, daha **mavi gökyüzünü dolduran köpük köpük bulutların arkasında.** (4-47), Ben bir bozkır çocuğu olarak, **içime i lemi  olan gelenekten, görenekten gelen her rengi,** her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim. (4-47), **Böyle  ık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan, moda dünyasında seçkin yeri olan bir kızın,** Dinek 'bağa gittiğinde,  z m çiğnemeli, inek sağmalı bir yaşama tutturmasını tuhaf, i e yaramaz, yerini bulamamı lık olarak görüyordu. Fantazimsi, gereksiz, gösteri gibi bir şey. (4-48), **Bizi belirleyen o dünyalar birbirini tutmuyor.** (4-48), **Denizden belli belirsiz bir serinlik getiren bir yaz akşamı.** (4-48), **Bu her akşam yinelediğim, benim için oyunumsu bir el alı kanlığıydı.** (4-48), Sonra uzaklara, **ışıkların tek tek parladığı karşı kıyıya.** (4-49), **Dumanlı grilerden kararmış bir kara.** (4-49), "Daha önce görmüş müydün böylesini" diye, **geçmiş yirmi yılı hızla baştan sona taradım, hayır!** (4-49), **Böyle bir duygu getiren bir kara** bu. (4-49), **Tenteli, küçük, renkli ampullerle süslenmiş, Karadeniz yapısı bir eğlence motoruydu.** (4-49), Bir bakıyorsun, **tanımlamalara sığmaz bir koyu yeşil, bir bakıyorsun ye ile çalar bir gri.** (4-49), Söyle ne söylenebilir, o kııda **bende olmayan ne** vardı da, onu kendine böyle bağladı. (4-50), **Bu görünümü bozacak hiçbir söylenti** duymadım. (4-50), Onları, hiç belli etmeden, hep izledim. (4-50), Acı duyuyordum ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı **onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı** bastırıyordu. (4-50), **Denizin ilgi çeken hiçbir yanı** yok. (4-51), **Elimde olmayan, içinde kıskançlıkların, özlemlerin ezikliği olan bir sevinme.** (4-51), **Bırakılmı lık, unutulmu luk duygularını hızla çalkalayan bir sevinme.** (4-51), **A k odunda yanan sadece bendim** demek ki! (4-51), **Köyüyle ilgili anlattığı seveda   k lerinin çoğunda geçiyor.** (4-51), **Yüceliğine inandığımı yineleyen durmadan, bir dua gibi.** (4-51), **Son çizdiğim modeller** günün konusuydu. (4-51), **Tam istediğim gibiydi.** (4-52), Perdeleri, duvardaki tabloları, **mutfağındaki tıkır tıkır işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman,** için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu olu u **insana güven veren buzdolabı,** yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, giysilerle dolu elbise dolabı, **e arpların dolup ta tığı, kazakların deste deste istif edildiği  ekmeceli dolabıyla,** vb vb vb'yle **tam istediğim gibi bir ev.** (4-52), Yaşamını, ölüp biçip, **kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara** göre d zenleyebilmi , akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal

durumu iyi, kendinden hoşnut, **beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyuştuğu bir genç adamla evlilik.** (4-52), **Çok derinlerinde tanımlamalara sığmaz karanlık mavi olan bir cıva rengi.** (4-53), Onlar yeşilden hiç iz taşımadan, kara desen **kara olmayan bir koyu.** (4-53), Bugün, **deniz için yapılan tanımlamalar,** ağaçlar için de geçerli. (4-53), Sabahın bu çok erken saatlarında, **oradan buradan bozarmış, benek benek ışıklı bir karanlık.** (4-53), Köprüden, **ağaçların karasına benzeyen, karanlık arabalar,** otobüsler geçiyor, soluk ışıklı. (4-53), **Kendinin olan bir ev.** (4-53), **Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sıırım gibi, balık kokulu vücuduna,** sert adımlarla yürüyüşüne, **inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine,** denizden, gökyüzünden, **rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine** bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Tüm kıyı köyü şaşmış, **kimselere yüz vermeyen o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin** onunla ilgilenişine. (4-53), **Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle,** kızın yırtık paçalı şortu da... (4-54), **Oysa o, insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının ortaya çıkardığı, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır.** (4-55), **Onu değişmiş gibi gösteren kıyının ışıkları.** (4-55), Çok uzun bir zaman sonra, **caddeden hızla geçen son otobüslerden birinin gürültüsü,** şoförün uykusuzluğunu, benim uykusuzluğummuş gibi duyumsatıyor. (4-55), Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; **rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya** uyarak **hafif hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarımı bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde,** meydanda **tek tek cınlayan sesleri** duyarak. (5-57), Kısaca anlat bunu dersanız, -bana da- yaşama sonsuz bir hoşgörüyle bakış derim; **insan ve yaşam üzerine edinilmiş bilgilerden damıtılmış bir hoşgörü.** (5-58), **Delikanlıları böylesine sevindiren,** hepsini dipdiri yapıp, **sohbete yeniden başlatan şeyin** ne olduğunu anlayamamıştı. (5-58), **Eskiden anlamadığı bir takım şeyleri** artık anlar gibi oluyordu. (5-58), En üst katta, **yaşama sıkıntıyla katılan, insana kendi ürettiği hiçbir sevgi, hiçbir sevinci getirmeyen, sadece ahlayıp puflayan, yakınmalarla dolu bir zamanı sürükleyen bir kadın** var. (5-58), Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, özveri isteyen, fedâkarlık isteyen ayırtılarının cimrisi. (5-58), **Yaşını başını almış**

bir dul kadın! (5-58), **Karşı çıkan arkadaşları** olur: "E n'apsın canım. Allah da onu öyle yaratmış." (5-59), Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, **uykuya doğru giden vakti** yenilemenin sevinci dolduruyor evin içini. (5-59), **Sokağa bakan büyük ön oda**, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, çığlıklı bir hızla **geceyi biçip geçen tren düdüklelerinin getirdiği kavuşmaların**, ayrılmaların **iç titreten çağrışımlarını** unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken. (5-59), Buraya **denizcilerin kullandığı coşkulu bir sevinç haykırışı** gerek. (5-59), Belki de sigarayı yakıp, uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; **bir susuşun duyulmayan çınlaması**, çok uzaklarda. (5-60), Nemide hanım, yavaş sesle "aganta" diyor, çocukların **birbirine karışan gülüş çığırtı konuşmalarının arasında** kendi kendine; gülümseyerek. (5-60), Bol limon, bol yeşillik; iki taş arasında, ya da **yumrukla vurup sulandırarak kırılmış soğan**. (5-60), Zaten bahtımdan gülmedim; Tanrı bana, **şenliğime uyan bir koca** vermedi. (5-60), Babasına iğne yapmaya geldiğinde, **o erkek bedeninden gelen çelik mavisi, kurşun ışıltısı ter kokusu**, tüm vücudunu titreten. (5-60), **Binde bir düşünce giren, solmuş bir hayal** şimdi komşu oğlu Rasim. (5-60), **Binde bir düşünce giren, solmuş, belirsizleşmiş bir hayal**. (5-61), **Şimdi çok iyi sezdiği, ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı konuşmalar** havada çınlamaya başladı. (5-61), **Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken karar veren ilkbahar havasına**, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken **insan içinin baymasına benzeyen**, -tam öyle- **insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği bir vakit** oluştu. (5-61), Kale meydanındaki, **o çok sevdiği kahvede** oturuyor gene. (5-61), **İç burkan ince bir sızı** oldu kış boyu onun için. (5-62), **Dondurmalarla, pepsilerin, partilerle, milletvekillerinin, bakanların, demokrasinin, şeriatın, pizzaların, biraların birbirine karıştığı neşeli gülüşmeler** arasındaydılar. (5-62), **Masanın rıhtıma bakan yan tarafında, yerinde duramayan kırmızı saçlı, güzel bir kadın** oturuyordu. (5-62), **Nemide hanımın yüzünü göremediği, kalın, güzel bir erkek sesi** yanıtladı onu: "Bırak da şu biramızı tadiyla içelim yahu." (5-62), Kendini, gevşekçe, **akla gelmedik sevinçlerle** doldurabileceği bir gecenin öncesine, **akşamüzzerinin menekşelenen havasına** bırakmış oturuyor. (5-63), Kale meydanını, **çoğalmaya başlayan akşamüzzeri kalabalığını**, tekneleri, dağları seyrettiği düşünülebilir o dalgın bakışları izlenirse. (5-63), Geçen yıl **aynı yerde yaşadığı**, -Yinelemek gerek, bütün bir kış, aklına geldikçe **yüreğine gölge düşüren, onu çok üzen-** olayı, o çocukları, Tuna'yı, **o durumla**

bütünleşen dün akşamki konuşmaları... (5-63), Geceyi sürdürmek üzere, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, **balbademi en güzel olan dondurmacı**, açık hava sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız **fık fık fıklayan gülüşlerle** gülüşülse. (5-64), İşte **kendine ayırdığı bir aylık tatil** başlıyordu. (5-64), **Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkoluğunu bilmez o 'densiz karılar'**ın giydikleri daracık pantolonlar gibi. (5-64), **İçinden yükselen sevinçle** gülümser. (5-64), Onu "Nemide hanım" yapan biraz kalınca, vurguları, **hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle** dolu sesiyle "ne oluyor, ne var şimdi canım" demeye kalmadan **yan odadan gelen kadın sesini** algılamaya başladı. (5-64), Dışarda günlük güneşlik bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, **iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış mor bugenviller, çardaklar benim deyip açmış güneş kırmızısı bugenviller..** (5-65), Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, **o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine** kurulur. (5-65), Üste çıkan, belirginleşip, **saklı bir kaygıyı da açığa uran, ses indirmeler, fısıldaşmalar**, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau"lar arasında dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla -bu patlatma da tam yerinde- birlikte. (5-66), **Tam yakınında oturan o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız**, annesine karşı o izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı bu geziye. (5-66), Boylu boslu, **gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, güzel bir kadınla**, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla **iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam**, onlara doğru geliyorlardı. (5-66), Tuna kaygılı bir yüzle, **kolunu boynuna atmış olan sarışın delikanlıya** bir şeyler anlatıyordu. (5-66), **Kendini de şaşırtan bir davranışla**, "Tuna çabuk benim masama gel, çabuk." (5-66), **Hissikablelvuku denen bir şey var.** (5-67), Kadın, **sinirden gerilmiş bir yüzle** hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu. (5-67), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, **özür dilemeye de benzeyen bir gözucu bakışıyla** bakarak. (5-68), Arkalarından sessizce baktılar; çocuklar ve Nemide hanım. (5-68), Kadın önde, **tepesinde topladığı saçlarının** çözölmüş olduğunun ayırdında olmadan, hızlı hızlı,

topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak. (5-68), Tuna **çabucak bastırılan bir ağlama krizi** geçirdi. (5-68), **Çok bilirmiş gibi** görünse de, çağını, çağdaş insanı, insan haklarını anlaması olanaksızdı. (5-68), Eninde sonunda o, uzun yıllar arabuluculuk yaparak **geçimini sağlayan, Samatyalı Nazike hanımın kızıydı.** (5-68), **Çocuklardan gelen, patlamış mısır, kabak çekirdeği ikramı.** (5-69), **Çok yere çekilebilecek, çok derinde olduğu için yoğunluğu pek belli olmayan, yokmuş gibi görünen bir korku.** (5-69), Aslında, Nemide hanımın söyledikleri biçimlendirmişti korkusunu; **sorduğu sorularla, esirgemediği kınamalarla...** (5-69), Sinirleri sıfır bir annen varsa, **onun kurduğu evde, onun sana sağladığı maddi imkânlarla** yaşıyorsan, onun sinirleriyle oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69), Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, o evin, **o evi kuran kadının** koşullarına uymaya zorunlusun. (70), Daha o zamanlar, bunu yazmak bana önerildiğinde, "Ben **yanlış seçilmiş biriyim**" diye düşündüm. (6-71), **İstanbul'un bir zamanlar pek "mutena"** olan, seçkin ailelerin oturduğu bir semtinde, bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, eski taş binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk. (6-71), Bir saltanat zamanını yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri kararmış da olsa, **çevresindeki, gökyüzüne "ihtişamla" yükselen ulu ağaçlarla** birlikte, toprağa kök salışındaki görkemiyle, gene de **insanı çarpan bu binalarda,** hep o **yaşanılıp geçirmiş zamanı** duyuyordu insan. (6-71), Ev sahibimizin sanatına, onu **unutulmaz seramik kapıları.** (6-71), Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, **değişik yaşamlar çağrıştıran, düş kurmalara açık kapılardır** bunlar, ince uzun güzelliğine, beyaz saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk. (6-72), **Onun kalın, genizden gelen, etkileyici, biraz buğulu sesi** ona çok yakışıyor diye düşünüyorduk. (6-72), Onun yanında kabarık saçlar, **dizleri ağarmış kot pantolon, rengi atmış gömleklerle** rahat edilemez demek değildi bu. (6-72), **Ona sunmak için aldığımız çiçekleri** hazırlarken çiçekçi, **arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle eşdeğer bir şey.** (6-72), Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, **perdelerle hahların renk uyumundan gelen rahatlığı,** duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez vazoların, seramiklerin, **gümüş çay takımlarının getirdiği duyguyu,** kadifenin, **insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp geçen sırmayı,** dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, **uçuşmayı düşündüren bürümcüğü,** onlardan gelen hoş titreşimleri de gözardı etmemek gerekir.(6-72), Bizi,

nice günler görmüş geçirmiş suskun duruşuyla bastırıldığı sanılan bu havanın içinde şen şakrattık; umulduğunun tersine. (6-72), Gülüşmelere, küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık dost sofralarının, içki masalarının "fıkrî serüven"lerinden geçip gelmiş, incelmış bir sevgi anlayışıyla biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı. (6-72), Yaşamın getirdiği tüm ayrıntılara, "nüktedan" bir açıdan, üstün bir beğen, olgun bir anlayış, günlük bir "gırgır" içinden bakabiliyorduk. (6-72), ?- Onu belirleyebilmek için, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda **ev sahibimiz için kurguladığım havayı**, yabancı bir ülkeye taşıyın. (6-73), Okuduklarımla, **sözcüklerden bana yansıyan düşsel duygularla** hayal etmeye çalışıyorum. (6-73), Altın pırıltısı, mermerin serinliğini yitirip ılınmışlığı, **fıskıyelerden fışkıran suların sesi**, ipekler düşleyin. (6-73), Bu havanın içinde, **tanınmış geniş bir aileden gelme bir ressam** var. (6-73), Bu ressam, **bizim konuğu olduğumuz hanımefendinin** çok yakını. (6-73), Sanat dünyasının en son haberleri, üst düzeyde espriler, Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı, **dünyayı karıştıran sanat akımları**, çılgınlıklar, Amerika... (6-73), **Ona duyulan özlem**. (6-73), Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene **yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartmadığı, binbir yıllık acı yaşam serüvenini** sürüyüp getiren kalabalıklar varmış. (6-74), Dünya kurulduğundan beri masallar, **buna benzeyen bir girişle** başlamaz mı! (6-74), Ben şuyum: **Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda** babam genç bir adam. (6-74), Ne var ki ben, fabrikatör, **fabrikatör çocuğu sözcüklerinin çağrıştıracığı hiçbir tanıma, hiçbir yaşam biçimine** uymayan biriyim. (6-74), Ailemiz eşraftan olduğu halde, ben, kızkardeşim, çok sonra doğan erkek kardeşim, **görgüsü, bilgisi, yaşama biçimi orta halli olan bir ailenin çocukları** olarak büyüdük. (6-74), Arka tarafında **bahçeye bakan tahtaboşları olan geniş sofalarda** koşarak, evcilik oynayarak, dut ağacına çıkarak, ceviz çırparak... (6-74), Saçlarımızı, **eve gelen berberin** alagarson kesişi, eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturduğumuzdandı. (6-74), Yukarıda, **bağlara giden yolun başında**, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma köşk yavrusu bir evde oturuyorduk; bahçe içinde. (6-74), **Taşra yaşamı denilen bu yaşamdır** bizi en ince ayrıntılarıyla belirleyen. (6-75), Diyelim **ben ve ünlü yontuculardan olan kızkardeşim, Amerika'da okuyan erkek kardeşimi** görmeye gitmişiz. (6-75), Birden, herhangi bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla, **doğup büyüdüğümüz kentimizdeki**

bağ evimizi anmışsak, hemen gözlerimiz dolar. (6-75), Çocukluğumuzu, **onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri,** bağ yollarının tozunu, ceviz çırpmaya çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, **rengi atmış kurşuni fötür şapkası** ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altu'ğ'u hiç unutmadık. (6-75), Çok sonraları, kardeşimle ben, İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak o zaman, **dededen kalan bu büyük evi** değiştirmeye başladık. (6-75), **Seyrettiğimiz Amerikan filmlerinden aklımızda kalan, çok hoşumuza giden, onların yaşam biçimlerine uyan eşyaları** eve taşımaya başladık. (6-75), İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup **gömme banyo**yla duş koyduruşumuz çok hoşuma gitti. (6-75), **Ne olduğunu anlamadığı /m bir yük.** (6-76), Kalorifer, **her sabah kapıya gelen kapıcı** ona da rahat geldi sanırım. (6-76), Bayramlarda, **kapıya gelecek olan kapıcı, bekçi, çöpçü ve çocuklar** için lokumlar alındı. (6-76), İşte bu öyküdeki ben için, **kabaca çizilmiş bir iki çizgi.** (6-76), Çok yeterli olmasa da, **yanlışlıkların benimle olan bölümü** için bir ipucu sayılabilir. (6-76), Burada üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, **aldığım notlardan** bazılarını bir gözden geçirmekte büyük fayda var diye düşünüyorum. (6-76), **Ankara Belediyesi'nde çalışan müstahdemler,** belediye memur ve yöneticilerine bir genelge yayınlayarak, **en tabii hakları olan süpürge ve paspasların** yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, **idare tarafından sabun ve çamaşır tozlarına konan ambargonun** derhal kaldırılmasını istemişlerdir. (6-76), **Müsder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan genelgede** şöyle denilmektedir: "Her koridorda üyelerimiz için bir masa, ve **eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz** derhal değiştirilip, üyelerimize layık hale getirilsin." (6-76), Koridordaki **çağırılma zilleri** derhal değiştirilerek, modern hale getirilsin. (6-76), O büyük ailenin, **bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi** ki, daha önce belirtildiği gibi, **evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde,** varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır. (6-77), O masalın içinde **yaşanmış bir gençlik** vardır. (6-77), Uzun aramaların, araştırmaların sonunda karar verilir, **çok beğenilen bir**

villa satın alınır. (6-77), **Eve bakacak, kollayacak biri** olmalı. (6-77), Hani bir zamanlar, onlar daha çocukken, hani odalarında, sofralarında **denizin ışıkları gezinen yahılarında yaşayan sadık, vefâkar kahyaları** gibi. (6-77), Oysa **şimdi tutulan bu yeni bakıcı, Sivas'ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan Mustafa Bulut'un, o Osmanlı İsmail efendiye benzeyen en ufak bir yanı yok.** (6-77), Gündelik, **akla hemen geliveren bir tanımlamayla, dünyada eşi benzeri olmayan, gizemli, kıtalararası büyük su.** (6-78), **Karadeniz'le Akdeniz'in yedi bin kat dipten akıp kavuşan büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını** yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp “ebkem” bırakan... (6-78), Ön bahçesi, arka bahçesi, ortancaları, gülleri **anlatılmalara sığmaz çiçek cenneti.** (6-78), Merdivenlerden aşağı **su gibi inen nakışlı merdiven halıları,** salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, **oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor.** (6-78), Yazı masalarının, yatak odası takımlarının **ceviz ağacından gelen parlatılmış koyu kahverengisi perdeler**e vurup, tanımlanması zor, **içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; elde işlenmiş.** (6-78), Güneşin yedi bin rengini, yedi bin kez ayrıştırıp, **ayrışan her renge** yedi bin giz saklayarak **ışıklanan su.** (6-78), Ya çölün **anlatılamaz,** anlaması zor, anlaşıldığı zaman da **insanı çekip çeviren kendine getiren şiiri!** (6-80), Düşte bile **ele geçirilemez o bir başınalık.** (6-80), Yıllarca sonra **karşılaşılan, geçmiş zamandan kalma anılar, yüzler, sesler.** (6-80), Ne güzeldir **geçmiş zamanda yaşanmış o Boğaz gezilerini, ada turlarını** anımsayarak, onları yeniden yaşamaya çalışmak. (6-80), Çocuklar; **yaşlanmış kahkahaları,** sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, **buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular,** küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler. (6-80), **Aranan, özlenen her isteği** karşılamaya hazır olduğu var sayılarak. (6-81), **Üç gündür aramadığım yer** kalmadı. (6-81), Dosyalar, kitap araları, **pek çok ıvır zıvır şeyi koyduğum çekmece,** not defterlerim... (6-81), **Mustafa Bulut'un Cemili'ye olan aşkını** anlatabilmek için. (6-81), **Karşı kıyıya dolmuş yapan motorcular,** çiçekçi çingeneler bağırarak müşteri çağırırlar. (6-82), Düt düdüğümüzü çalarak, denizi faşşudu fuşşudu yaparak, köpük köpük neşelenerek, **istediginiz yere** götürelim... (6-82), Tam o sırada, **denize diklemesine inen yokuşlardan birinden** bir kız inmiştir iskeleye. (6-82), Kara kaşlı, kara gözlü, **herkesin bildiği gibi bembeyaz dişleriyle,** bir

çiçekçi çingene kızıdır bu. (6-82), **Sevda denilen o şey**, neyse işte o,esintiye karışıp şenlendirir, güzellendirir yürekleri. (6-82), Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, **yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin**, hafiften esintili, petunya kokularıyla, **karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında**, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıkl, martılar telaşlı, balıklar diri diriymen oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-82,83), Sepetini koyar yere, tükürür çikletini, **çevresinde kopan gülüşmelere** “aydee atla be kız” yürü Nazik! Ne düşünürsün be!” “yetti kız!” “Üzdün oğlancağınızı aydel!” diye bağırarlara, şöyle kaşlarının altından bir bakar. (6-83), Kimseler anlamaz, o arada, **uykusuz geceler boyunca yaşadığı sevdaları, düşleri, yüreğinde çırpınıp duran kara sevdayı** düşünüp, bir anda kararını veriverdiğini. (6-83), Bir şeyin olmayacağına inanmışların, iş olsun, eğlence olsun, **laf olsun diye çıkardıkları bir şamata** işte. (6-83), Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, terliğinin biri iskelede kalmacasına, bir koşar, bir atlar sandala ki, **neye uğradığını şaşırان delikanlı**, zor yakalar kolundan. (6-83), Delikanlı, yepyeni, belki **kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim, tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren, şaşkın bir sevinçle**, tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak, usta bir manevrayla çıkarır sandalı, öbür sandalların arasından. (6-83), **Birkaç yazdır gelemeyenler**, sonunda, ne yapıp yapıp geleceklerdir İstanbul’a. (6-85), **Bir iki yıldır kapalı kalan ev**, ne olmuştur kim bilir. (6-85), Güneş, yağmur rutubet bozmuştur, **o ne emeklerle, ne masraflarla, zorluklarla yaptırılmış olan panjurları**. (6-85), **Nerede o imgelemlerindeki, masal dünyasının, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil pırıl pırıl villası?** (6-85), “Ne diye gereksin ki” yanıtını da içinde taşıyan bir soruşla. (6-86), O canım eşyalar, **o kim bilir nerelerden getirilmiş antikalar, ipekler, halılar...** (6-86), Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru, **çevreden bulunan bir değnekle** zorlanarak içeriye bir göz atılır. (6-86), İnek, ‘kendimi takdim etmeliyim’ diye düşünmüş olacak ki, **tam o anda yerleştiği, yan gelip yattığı çimenlerin arasından** davranıp kalkıyor. (6-86), **Neye uğradıklarını şaşırان ziyaretçiler**, kendilerini zor atıyorlar merdivenlerden aşağı. (6-86), **Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom** (bu açıklamayı) Hollanda’daki, Utrecht Üniversitesi, **bilim adamları**

tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış). (6-87), **Unuttuğu okyanusa** doğru kanatsız kapkara martı. (7-88), Bu iki ünlemi de, bu öykü içinde, derinlemesine, **iç içe geçmiş, sonu olmayan mağaralar** olarak duyumsuyorum. (7-88), Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları, **bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları**, yaşanırken **kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar**, giderek tek bir ünlem oluyor. (7-88), Hele aşklar! Aşk acıları, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, **bana anlatılmış olanlar**. (7-88), **İçinden gelen bir ses**, “Git halana” demişti.” (7-88), Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiydi karşısındaki; **semt kahvesine girdiği zaman**, herkesin, “buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı. (7-89), **Yokuşun başına ve sonuna yukardan bakan, yerine kurulup oturmuş bir evdi** ev. (7-90), Yufkacı, “Beyefendi iki dakika bekleteceğim sizi” dediği zaman, o kalın, o tok, **tam bir İstanbul şivesiyle konuşan adama** baktı Ozan. (7-89), Önde iki büyük oda, arkada, tahta balkona bitişik, **bahçeye bakan, orta boy bir oda**, ara yerde de bir sandık odası. (7-90), İşlemeli beyaz perdeler olsun, **sofaya boydan boya serilmiş yütüdüm**ler olsun, **havı iyice dökülmüş, solmuş İran halıları olsun**, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, **nostaljik renkler katarak giren aynalı konsol**, kapakları bombeli, ceviz elbise dolabı... (7-90), Tüm bunların üzerinde, **bin yıldır yaşanmışlıkların üstünü örtmüş olan o soluk almayan sessizlik**. (7-90), Tanısaydı, **onun yüzünü solduran şeyin** bu evin nesinden kaynaklandığını düşünürdü. (7-90), Ozan, yufkacının, insana **çok güzel bakan, derin derin düşünüyormuş gibi bir duygu uyandıran, kahverengi de, içine ela ışıklar düşmüş gözlerini** gördü. (7-90), Yüreğinden çok **acı veren bir sızı, nedenini birden kavrayamadığı bir hüznün** geçti. (7-91), Ozan yokuşu çıkadursun, **onun geldiği vapurdan sonraki vapur** da, Beylerbeyi’ne doğru yol alıyordu. (7-91), **Kız, Ozan’ın ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip duygulandığı evin kızı** da, bu akşam alacasının sureti gibi oturuyordu vapurda. (7-91), Ortalıktaki **konuşmalardan, gülüşmelerden oluşan, ışıklı, dumanlı uğultuda**, içinin derin sessizliğine çekilmişti. (7-91), Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, **evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak kendini algılatan bir şey** vardı. (7-91), Yüzünde **donup kalmış, duygularından hiç açık**

vermeyen bir bakışla, yerinden kalktı, telaşsız, çok dikkat edilirse **bıkkınlığa benzetilebilecek bir yürüyüşle** dışarı çıktı. (7-91), Denizi yakından görme, vapurun hızından, suyun köpürüşünden, **ayazdan gelen bir soluklanmayı** yaşamak içinmiş gibi. (7-92), Ama, hemen arkasından tiksime, kızma, **isteksizlik anlatan bir yüz buruşturması** geldi. (7-92), Buz gibi olmuştur simitler kuşkusuz, o belli de, asıl **üzerine örtülen örtünün** kirden, lekeden, **beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek bir renk** almış olması, **bu renkten gelen iğrenme duygusundan**. (7-92), **Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna** mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, **yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı** mı ısıttı onu **beklenmedik bir zamanda**, ansızın, hiç **umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin** yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), **Kız ürperen, tir tir titreyen “ben”** i durulunca üç beş kez gözücüyle baktı ona. (7-92), O yürümesini sürdürürken, kız, denize, **karanlığa karışan bir titreme** geçirdi. (7-93), **O buz kesilmiş, kayış gibi olmuş, o kirli örtünün altındaki simiti** yiyemez o. (7-93, 94), Babanın emekli maaşı, **ananın yıpranıp irileşmiş elleri**. (7-94), Kapısını kendi anahtarıyla açıp gireceği, istemediği, usandığı, ona **tek düzeliğin boğuntularını getiren her şeyi** dışarıda bırakarak, **kapısını örteceği bir ev**. (7-94), Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak, **girdisini, çıktısını sevdiği, “oh evim, güzel evim” dediği evinin** sofrasını kurarak, **kendinin olan zamanı**, istediği gibi kullanarak, dingin bir yaşam. (7-94), “Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, **koparılıp koparılıp atılan simit parçaları**... (7-95), Çünkü, dünyanın kuruluşundan bu yana, **tüm aşıkların bakışını toplamış bir bakış** sanki. (7-95), Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, vapur suları yara yara iskeleye dümen kırmışken, martılar **koparılıp koparılıp atılan simit parçalarının** üzerine üzerine... (7-95), **Tutulmuş küçük kahkahalar, tutulmuş bağırışlar**, şenlik şenlik, birden akşamın karanlığında, iskelenin ışıklarına doğru vapurun ışıkları, yolcular, ünlemler, çocuksu, sevinçli gülüşmeler, küçük bağrışmalar, martılar... (7-95), Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında, iskele atılsın diye bekleyenler üst üste, omuz omuza birikirken, o kara gözlerden **kıza gelen bir bakış** daha. (7-95), **Akşamın gamlandığı bu vakitlerde**, kent ışıkları, trafik karmaşası içinde bir koşuşturma. (7-95), O da hemen orada, kıza yandığını, yangın bir aşkla, **anlatılamaz bir tutkuyla**, ona bağlandığını

anlatmamış mıydı? (7-96), **Kızın gideceği yolun** tam ters yönüne doğru yürüyor. (7-96), **Dolmuşların kalktığı yana.** (7-96), Yüzünde hiçbir değişiklik olmasa da, içindeki tenhalık şimdi yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, **güzel olan her bir şeyiyle** doluyor. (7-96), Onlarla birlikte güler; **seyrettikleri filme**, annesinin anlattıklarına. (7-97), **İçinden dışarıya doğru yayılan, tüm vücudunu aydınlatan ışık**, anneyle babayı da sarar. (7-97).

4.1. 3. Sıfat-Fiil Grubu

Bir sıfat-fiil ile bu sıfat-fiile bağlı tamamlayıcılardan oluşan kelime gruplarıdır (Karahana, 2007, s. 53-54). Metnimizde 584 adet sıfat-fiil grubu söz konusudur. Bu durum; anlama, anlamlandırma sürecinde işlev görmektedir (Onan, 2011, s. 282).

Günlerden bir gün, herhangi, sıradan, **hiçbir özelliği olmayan** bir gün, uyanıyorum. (1-7), **Büyük kentte yaşayan** bir kadın olarak, başlıyorum günlük yaşamımı sürmeye. (1-7), Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kâküllere iki kıvrırcık tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın geceden kalan dağınıklığını toparla, **öğle sonu yapacağın** işler için gereken hazırlıklarını tamamla vb... (1-7), Derken bir telefon! **Eskiden oturduğun** apartmandaki kapı komşun; bir ahbap. (1-7), Ayrıca, bilinir ki, araştıran, öğrenen, **her şeyin iyisini, olumlusunu seçmesini bilen** bir aklı vardır. (1-7), Asla **adı sanı olan** bir terziye diktiremez. (1-8), Üstelik **okuyan sözleri olan** çocuklar. (1-8), Anadan babadan geçme, parçalanmış da olsa, **hala geçerliliği olan** birtakım inanışları, onlarca geliştirilmiş bir yaşam biçiminden kalma davranışları var. (1-8), Bunlardan biri, **çok güzel ipek işleyen** Zümrüt hanımın adresiydi. (1-8), **Kafamın içinde dönüp duran** imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, **yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş** romanlarım, **hemen hemen bitmiş olanlar**, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler... (1-8), İçlerinden ayrılıp **öne çıkmış** bir öykünün, bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda. (1-8), **Kent merkezine oldukça uzak olan** bu gecekondu semtini iki üç otobüs değiştirerek zorlukla bulmuştum. (1-9), **Yukarıda kalan** ana yoldan, bayır aşağı **dereine** inmiş, **ummadığım bir anda çevremi saran** tavukları, **üzerime havlayan** köpekleri, keskin ahır kokusunu yadırgamıştım. (1-9), **Ahababımın adresi sormam için salık verdiği** kahve hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üstündeki düzlükteydi. (1-9), Çardakta oturanlara sorabilirdim aradığım kimseyi ama, **içimden gelen** ses beni durdurmuştu. (1-9), Omuzlar düşük, gözler yanlara doğru kaçamak

bakışlar atarak, dudaklarda bir solma, **sigara yakan** ellerde, görünmeyen titremeler... (1-9), Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi duydukları korkuya_eş titreşimlerle, onlarla bir olup **endişelendiğimi anlatan** ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, bana yakınlık duyular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, “bak abla ben anlatayım” deyip konuştular. (1-9), Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, **benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği** ustabaşı Rüstem’miş. (1-9), Günlerden bir gün, gün, kendi başına yaşayıp giderken her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları, hele hele **artık kentin dış mahallesi sayılmayan, kente kavuşmuş dereiçindeki bu gecekondu semtini derinden sarsalayan** bir çığlık kopmuştu. (1-10), Sağolun” deyip, gösterdikleri kestirme patikadan, **evlerin başladığı** yana doğru yürürken, içimde beni heyecanlandıran duygular kaynaşmaya başlamıştı. (1-10), Kadınlar beni gördüklerinde, **bir yaz öğle sonunun akşama dönüşmeye hazırlanan** son dakikalarıydı. (1-11), Sıcak bir günün sonunda, terli, yorgun, **tam aymamış** bir mahmurluğun, tekdüzeliğin getirdiği durgunluğun içinde beni, umulmadık bir değişiklik, bir canlılık olarak karşıladılar. (1-11), **Uzun uzun öten** vakitsiz horozu da anımsıyorum. (1-11), Bir, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, **onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen**, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle__parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenenler. (1-11), İşte bu üçüncülerden en acarı, kaşlarını çatarak, **konuşanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatanı** katıldı bana; zümrüt hanımın evine yol gösterici olarak. (1-11), Bu kadınları, **şu arkamızda bıraktığımız, gecekondualarda yaşayan** kadınları, hele hele **o çok konuşanları** “aptal karılar” diye niteliyordu. (1-11), Bir öykünün başlayışını, onun tüm duygulardan, **duygulanışlardan ayrı olan** titreşimlerini bilirim ben. (1-11), İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri **insanı şaşırtan** garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki, çakmak çakmaktı. (1-12), “ Ben sevdim onu” deyip, çabuk çabuk, hafiften **Karadeniz ağzına çalan** bir konuşmayla anlatıyordu. (1-12), Sesi **insanı heyecanlandıran** renklerle, bir inip bir çıkıyordu. (1-12), Bir ara gözucuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bittiği yerde **pıt pıt atan** bir nokta ilgimi çekti. (1-12), Yetimlerin, dulların, **darda kalanların imdadına yetişen, güvenilen, mahalleden zararlı bir rüzgarın geçmesine bile izin vermeyen**

bir güç. (1-13), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, **bahçe duvarlarından taşan** sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında **hışıl hışıl dalgalanan** ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, **hepimizin iyi kötü bildiğimiz**, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, **pek üzerinde durmadığımız** o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, **onun bize hazırladığı**, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), İçimi her zaman duymadığım, **onun için anlayamadığım, anlayamadığım için de ürperdiğim** duygular sardı. (1-14), Ama tüm bu anlatılanların arasında, **benim içimi buran**, o küçük, kavruk kız çocuğuydu. (1-14), Şamlı Fatma **hiç beklenmedik** bir zamanda ölüverince. (1-14), Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemin bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, **erişilmesi olanaksız gibi görünen** ufka doğru yayılıp giderken, **Şamlı Fatma'nın diktirdiği** ağaçlar bunlar. (1-15), Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenmişliğin hemen **ayırt edilmediği gibi**. (1-15), Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, güneşin ışığında yeşillendirip hışıl hışıl dalgalanarak, kadını **çevresindeki dünyadan çok korkan** bu ufak tefek kadını korurlar. (1-15), Ne **uzağı gören**, ne akıllı bir kadınmiş şu Şamlı Fatma; iyi ki yaptırmış bu evi, **küçükten alıp büyüttüğü** bu yetime. (1-15), Artırabildiği para, ancak, dağ başında, **ucuza kapatılmış** bir arsada, böyle küçücük bir ev yaptırmaya yetebilmişti. (1-15), **Ne oldukları belli olmayan** damatlarından da. (1-15), Çirkin kızlarının büyük kemikli elleri elmas yüzüklerle, **onbeş de bir ağda yaptıkları** esmer kolları altın bileziklerle donanıyordu. (1-15), Şamlı Fatma zaten **çok küçükken doğurduğu** bu kızları pek sevmiyordu. (1-15), Evin içinde şarkılar mırıldanarak, **topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan** o ince, esmer, **insana derin derin bakan** kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde, mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak... (1-16), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, **bitip tükenmez** bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakınıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; **ayaza kesmiş**, buzlu kuru soğuklarda, üç yorganın altında tir tir

titreyerek, ah! (1-16), **En ufak esintide eğilen** ince bir dal örneği. (1-16), Bir bahar sabahı, **insan seslerine karışan** kazma kürek, at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri duyulmuştu; Tanrım, bir de, **uzun uzun öten** horozlar... (1-16), Tek başına kalmıştı, o zayıf -veremmiş meğer- **ayakları ve soluğu kokan** delikanlılık ölünce. (1-16), Çekindiler ondan; **beyaz iş işlenmiş** perdelerinden, kroşe sehpa örtülerinden. (1-17), Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdu muydu, ışığı da yanardı; **iri iri doğradığı** soğanlarla eti kavurmaya başladığında. (1-17), **Kenti öbür kentlere bağlayan** büyük çevre yollarından birine yakın bir araziydi bu yukarısı. (1-17), Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların **hiç dinmeyen** karanlık uğultusu yukarı, sokak lambalarının ışığına doğru, azalarak yükselirdi.. (1-17), **Yapım alanının girişine dikilen** büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı ama, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırıksıklıkları içinde **derinlere gömülmüş** açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, **bir anıt karşısında duyulan garip ürpertiği veren** adamın adı yazılı değildi. (1-17), Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde **terler içinde uyandıran** “eşkıya”, -Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkiyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını. (1-17,18), **Küçücük bir avuca sığacak** denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini, doğru Şam’ a kaçırmış korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kırıkcılığına, polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen her türlü belaya karşı öyle, iri yarı **dimdik duran onu koruyacağına inandığı** adam oldu. (1-18), Pos bıyıklarının ucunda bir su damlasıyla, **tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, inşaatın içinden yola doğru bakan** bir adam. (1-18), Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, **suyunu salıp çekmiş**, acı biberli, **yağına kalmış** ete ekmek bansalar diye. Belki! (1-18), Bu dua, her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, o eski mahalleden hala yaşamakta olanların da **hiç eksik etmediği** bir dua olmuş. (1-19), O şıkırdım, badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi, **televizyonda reklamı yapılan** tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini ovup parlatmak... (1-19), **Onun verdiği** bir kadeh rakıyı, hiç sesini çıkaramadan içip de, başı

dönüverince de ona, “Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım. Sen kıy benim nikahımı, benim evim ikimizi de barındırır” deyivermiş. (1-19), Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, durmadan **su şırıltısı gibi gülügülüveren** bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), Adam **eline aldığı** rakı şişesini koyuvermişti hemen oraya, tahtaların arasına, görünmeyecek bir biçimde. (1-20), Karanlığın içinde, üzerine vuran ışıkla daha güzel, hatta **gizemli görünen** bir saksı yavruağzı sardunya. (1-21), Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, **çiçekten gelen** duyguyu ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı. Işık ışık yanıyordu. (1-21), Bir çarpıntı geldi yüreğine, ence kökünden doğru bir ateş, saç diplerinden boşanıp **tüm vücudunu saran** ince bir ter. (1-21), Orada yukarıda, ışığın altında **dimdik duran** o güçlü kuvvetli adam var. (1-21), Az önce, **akşamüzeri yaşadığı** o zaman parçası işlediği ipek sarmaların en güzeli. (1-21), **Çok küçükken söylediği** bir şarkının kendini tam ele vermeden duyulup duyulup kayboluşu gibi. (1-22), **Onu düşünmediği** bir an, bir soluk alışı yoktu. (1-22), Al Rüstem usta, Zümrüt hanımın **mis kokan** soluğunu çek ciğerlerine, al Zümrüt hanımın ince ellerini, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22), Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, sabaha karşı, hastanenin o uzun koridorundan geçerken görmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, **hiç bitmeyen** bir mum gibi. (1-22), ”Ben” demiş, “**kocasını seven** çok kadın gördüm bunca yıl şu hastanede ama, böylesini görmedim.” (1-23), O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp buyur ediyorsa, **o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen** duyguyu çok yoğun olarak duydukları için. (1-23), “Yaşayamıyorum abla, bunahıyorum” dediği bir gece yarısı var. (2-24), Yani, hani, bizim orada da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, **hani şu seninle tutturduğumuz** konuşmayı, ne bileyim, orada da yapamıyorum. (2-24), İkincisi, **abla denilen** yeşil gözleri koyu sürmeli kadının gözlerindeki **ürperti veren** o koyuntu. (2-24), Küçükler büyüyor; **geçmişte kalan** anılar, masala dönüşüyor. (2-25), “ Hep böyle mi içersin evlat?” demişti, **o adını bilmediği** ama **yüzünü sevdiği** adam. (2-25), **Dişlere sıvaşmış** beyaz peynirin dille, **diş arasında halledilen** o eşsiz tadı, bir gıdım ekşili patlıcan ve rakı! (2-25), Rakı **kendisini anlamayanı, kendisine itibar etmesini bilmeyeni** hiç dinlemez vurur yere. (2-25), Be cahil çocuk desen, hiç mi türkü dinlemedin, hiç mi **masal anlatanın** yoktu. (2-25), Kafasının biçimi, kestirmese **bukle bukle omuzlarına inecek olan** gür ipek saçları, güldüğü zaman güneşli dişlerinin parıltısı, **sarı ela**

gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı, boyu bosu, pazuları, biçimli bacakları... (2-26), İşte **o denizin dibinde yüzdüğü** zamanlar, **o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan,** o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tirşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağzalarının arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26), Bu **gözünün önünde gelişip serpilen, bu denizlerin dibinde yaşayan** güzel çocuk gönendiriyordu. (2-27), Bu kapalı, **dumana benzeyen** hava... (2-27), **Sabah açan** gün yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer, zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzülür, daldardı maviye. (2-27), İkisi de mavinin tanrısal çeşitliliğini barındırmıyor mu; **derinliklerinde sakladığı** gün ışığıyla parıldamıyor mu? (2-27), İçi, kanat çırpışların hışıltısı, **kıyıya çarpıp yayılan** denizin kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, **yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan** seslerle dolu değil mi ? (2-27), **Cıvıltısına ara vermeyen** kuş sesleri. (2-28), **O masal kokan** ai ai'ler uzar, zillenir. (2-28), Yamaçta **Kızkulesi'ne bakan** bahçe meyhanelerinden birinde oturuyorlardı. (2-28), Gecenin bir saatinde, vücudundaki dirimin **önüne geçilemez** şahlanışını. (2-28), Var da, **o beraber içtikleri,** kadının söyledikleri de buraya yazılmalı. (2-29), Dişleri, **gülerken ağzının aldığı** biçim, bir de **biraz kısarak baktığı** gözleriyle güzel olmasa da hoş bir kadındı. (2-29), **Rakısı doldurulduğu** zaman, hiç sesi çıkmıyordu. (2-29), Sessizce, ağır ağır, **alkolün getirdiği** boşvermişliğin dünyasına bırakıyordu kendini. (2-29), Ne bileyim, ben de öyle, **beni ilk isteyen** o teğmenle evlenseydim, iki kız bir oğlan doğursaydım, **bir bok sandığım** bu İstanbul'u, bu yaşadığım dünyayı da, fotoromanlarda okurdum işte. (2-29), **Abla'nın dediği** takanaklara gelince. (2-29), O duman rengi gökyüzünün önünde, **yolun iki yanına sıralanmış** kara çalı ağaçlar. (2-30), Çünkü o da Urfa'yı anlatıyor; acı biber katıyor **her anlattığının** içine; eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek. (2-30), Denizden çıkıp, duşta yıkanıp, çay, kahve içip, "Gelip iki gün kalacağım" diyerek Mustafa'dan kurtulup, Mustafa'nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, **yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan** yaz kalabalığının içindeki kıyı kente öğleye doğru. (2-31), Mıstık'ın deniz kenarındaki, **bugenvillerin gölgelediği** lokantasına vardığında, küçük çırak onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak nasıl

bakakalmıştı bu güzel adama. (2-31), Boy pos, gür bıyıklar, yeşil gözler, **vurdu mu yıkan** yumruklar. (2-32), Benle konuşacak, şu rakıyı, böyle bir yerde karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana **yaşamak denen** bu şeyi, ne bu yaşadığımız abi, benim çok kafama takılıyor, nedir **bu yaşamak denen** hani anlatabildim mi, bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu **benimle düşünecek** biri gerek abi. (2-33), Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, **bugenvillerin resmini çeken** turistler, yoldan geçenler, herkes solmuş mavi bir sığağın, uçuk mavi bir akşam üzerinin içinde. (3-34), Anne de öylece, kendini **çakılların arasında bir şeyler arayan** Oya'nın görüntüsüne bırakmış, gülümseyerek oturuyor. (3-34), Oya **denize doğru koştuğu** zaman, heyecanlanıp bağıyor: "Oyaaaaa! Koşma, gel buraya..." (3-34), Oya tepsiyle **dondurma götüren** garsonu izliyerek sürdürüyor sözünü: " Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak abinin elindeki tepside..." (3-35), İşte **denize doğru koşan** Danyel! (3-36), **Oya'nın anlayamadığı** bir şeyler. (3-37), Oya yerden, **çakılların arasından bulduğu** o güzel, parlak iki gazoz kapağını ona vermek istiyor. (3-37), **Çocukluktan yeni çıktığımız**, genç, gökçek günlerimiz. (4-39), Yalnızlığımızın, **yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılaşacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak** dünya acısının ayırında bile değildik. (4-39), Onca yıl sonra döndüğümde, **görmüş geçirmiş, orta yaş üstünün pır pır eden ısıltılarını taşıyan** bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı. (4-39), "Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, **karagüze girmeye çok az kalan** bu yılların son ateşiyle aşık olunur" diye düşünmüştüm. (4-39), Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, baş başa, **orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek** günler, ongun günler olabilir miydi günlerimiz? (4-40), Onu **yıllar sonra gördüm dediğim** o ilk günler, bahar aylarından biriydi. (4-40), Kıştan, **yürek daraltan** boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış, **helvalarla tatlandırılmış** beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı. (4-40), İnsan kendini **mavi gökte kanat çırpın** kuşlarla bir tutabilirdi. (4-40), Dudaklardan **ışlığın eksik olmadığı**, yolda giderken, kaldırımdaki sarı gözlü, **sırtını kamburlaştırmış küçük kediyle gülüp konuşulan** ilk bahar günleri. (4-40), Paketlenmiş, kutulanmış, **denk yapılmış**, bir eşya kalabalığı içindeydim. (4-40), Camlara sızramış, jilet ucuyla **ince ince kazınması gereken** badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle **parkelerin üzerini kaplamış olan** ince toz, tellenecek lavabolar,

evyeler, açılıp, kâğıtlarından, iplerinden, **yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış** koltuk kanepeler, mutfak eşyasının akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez. (4-40,41), **İçinde bulunduğum** karışıklık beni tek bir duyguya bağlamıştı: Evime yerleşmeliyim. (4-41), **Tek başıma yaşayacağım** günlerimi bir an önce kuralmalıyım. (4-41), Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, bol ışıklı gazinoları, “cafe” leri, “barları”, “disko” ları, **kıyılarında durmadan giden gelen** otobüsleri, arabalarıyla. (4-41), Asıl, Karadeniz’den gelip, Akdeniz’e, Akdeniz’den gelip **Karadeniz’e geçen** koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır kıpır, göze görkem orada duruyordu. (4-41), **Bakmasını, görmesini, güzellemesini, bu güzelliğin tadını çıkarmasını, üretmesini bilen** yüreğim olduğunu daha bilmiyordu. (4-41), Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, **yaşama biçtiğim** anlam biçiminin özelleştirisi, ben ayırtına bile varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile. (4-41), Şimdi artık **çok uzaklarda kalan** o eski yıllarda. (4-41), Sabahın bir erken saati var; **bu caddenin gürültüsünün başlamadığı** vakit. (4-41), Onda **tam anlayamadığım, sadece sezinlediğim** bir şey var. (4-42), Önce karşı kıyıda, **benim penceremin tam karşısına düşen** yukarı koruluktaki beyaz apartmanın, en üst katından üç pencere ışıklanıyor. (4-42), “Orada ne olabilir ki?” diye düşünürken, **bu kıyının çatılarında pırpırlanan** kuşlara bakarken, karşı kıyıdan otobüsler geçmeye başlıyor. (4-42), **Ortalarda görünmeyen** güneş yükseliyor olmalı. (4-43), En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, **can cana seviştiğimiz, yürek yürek üstünde bir ben olduğumuz** zamanlarda bile bunu anlayamadım. (4-43), Akşamüzerlerinden bir akşamüzeriydi; -şimdiymiş gibi gözümün önünde- masamız, çevremizdeki **öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen** arkadaşlarımız, içtiğimiz cin tonikler, yediğimiz taze cevizler, her şey çok keyifli bir akşamüzeri oluşturuyordu bizim için. (4-43,44), Günün getirdiğini **yaşamanın tadını bildiğimiz** günlerdi. (4-43), Saçlarını kabartarak **dağınık bırakan, memelerini daha da büyük gösteren** daracık elbiseler giyip, **yürürken kalçalarını sallayan, ağzı boş olduğu halde, hep sakız çiğniyormuş sanılan** bir arkadaşımız, masamıza gelerek, **görünüşüne hiç benzemeyen**, kalın, güzel sesiyle, haberi ayaküstü verip geçti. (4-44), İnsan **kendine böyle bakan** birini nasıl ayırt edemez. (4-44), Gecenin **koyu karanlık olduğu** bir saatte uyanıyorum. (4-44), Gecenin **koyun dediğim** karanlığı onu görünmez kılmış. (4-44), **Sokak boyunca sıralanmış olan** sokak

lambaları en belirgin olanları. (4-44), Ayrıca pek çok ışık var yamaçlarda, **benek benek görünen.** (4-44), **Karşı kıyıdaki ışıkların suya vuran** izleri olmasa, denizi seçmek olası değil. (4-44), Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “Ablam bana paya vey” deyişi, **ne yapacağımı sorduğum** zaman “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), Konuşmalarımızın arasında, vitrinler, alışverişler, okuduğumuz kitaplar, tartışmalar, **yeni alınan** ayakkabılar, ‘V’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha pek çok, **günlük yaşamı ören** küçük ayrıtlar vardı. (4-45), Anlatamayacağım, **çok hoşnut olduğum için anlamaya çalışmayacağım** bir hoş vaktin içinde, çözülmüş oturuyordum. (4-45), Kırmızı iki yanak, **baktığı yer tam belli olmayan** par par bir çift göz. (4-45), Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir sigara yakıyor, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce **kabuklarını ince ince soyduğu** bir ceviz parçası. (4-45), Denizin, dibinden yüzüne vuran bir aydınlığı var. (4-46), **Tam 'pata pata' diye tanımlanacak** o ses. (4-46), Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, **onun gözlerinin dolmasına neden olan** susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim. (4-46), Babam bir gün **arabuluculuk yapmak isteyen** arkadaşına demiş ki: "Ham demir gümüş mü olur yahu" demiş. (4-47), "Deniz ne kadar ışıklı, **ne tanımlanamaz,** çelik mavisine yakın bir gri" diye düşünüyorum. (4-47), Güneş, daha **mavi gökyüzünü dolduran** köpük köpük bulutların arkasında. (4-47), Ben bir bozkır çocuğu olarak, **içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen** her rengi, her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim. (4-47), Böyle **şık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan, moda dünyasında seçkin yeri olan** bir kızın, Dinek bağa gitiitğinde, üzüm çiğnemeli, inek sağmalı bir yaşama tutturmasını tuhaf, işe yaramaz, yerini bulamamışlık olarak görüyordu. Fantazimsi, gereksiz, gösteri gibi bir şey.- (4-48), Bizi belirleyen o dünyalar birbirini tutmuyor. (4-48), **Denizden belli belirsiz bir serinlik getiren** bir yaz akşamı. (4-48), **Bu her akşam yinelediğim,** benim için oyunumsu bir el alışkanlığıydı. (4-48), Sonra uzaklara, **ışıkların tek tek parladığı** karşı kıyıya. (4-49), **Dumanlı grilerden kararmış** bir kara. (4-49), "Daha önce görmüş müydün böylesini" diye, **geçmiş yirmi yılı** hızla baştan sona taradım, hayır! (4-49), **Böyle bir duygu getiren** bir kara bu. (4-49), **Tenteli, küçük, renkli ampullerle süslenmiş,** Karadeniz yapısı bir eğlence motoruydu. (4-49), **Ağır ağır, sanki duruyormuş** gibi süzülerek geliyordu. (4-49), **İyi tanımlayamadığımı** biliyorum. (4-

49), Bir bakıyorsun, **tanımlamalara sığmaz** bir koyu yeşil, bir bakıyorsun **yeşile çalar** bir gri. (4-49), **Kıyının orasında burasında -bir ressam, sanki özellikle çalışma yapmış** gibi- bir iki mavi çizgi. (4-49), Söyle ne söylenebilir, o kııda **bende olmayan** ne vardı da, onu kendine böyle bağladı. (4-50), **Bu görünümü bozacak** hiçbir söylenti duymadım. (4-50), Onları, hiç belli etmeden, hep izledim. Acı duyuyordum ama - zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı **onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği** acıyı bastırıyordu. (4-50), **Denizin ilgi çeken** hiçbir yanı yok. (4-51), **Elimde olmayan, içinde kıskançlıkların, özlemlerin ezikliği olan** bir sevinme. (4-51), **Bırakılmışlık, unutulmuşluk duygularını hızla çalkalayan** bir sevinme. (4-51), **Aşk odunda yanan** sadece bendim demek ki! (4-51), **Köyüyle ilgili anlattığı** sevdâ öykülerinin çoğunda geçiyor. (4-51), **Beni görmediği için, içimden Tanrıya sevgilerimi** ilettim. (4-51), **Yüceliğine inandığını yineleyen** durmadan, bir dua gibi. (4-51), **Son çizdiğim** modeller günün konusuydu. (4-51), **Tam istediğim** gibiydi. (4-52), Perdeleri, duvardaki tabloları, **mutfağındaki tıkr tıkr işleyen** elektrikli aletleri, **kapağı açıldığı** zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu **insana güven veren** buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, giyisilerle dolu elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, **kazakların deste deste istif edildiği** çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle **tam istediğim** gibi bir ev. (4-52), Yaşamını, ölçüp biçip, **kendince doyurucu bulduğu** amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, **beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyduğu** bir genç adamla evlilik. (4-52), **Çok derinlerinde tanımlamalara sığmaz** karanlık mavi olan bir cıva rengi. (4-53), Onlar yeşilden hiç iz taşımadan, kara desen **kara olmayan** bir koyu. (4-53), Bugün, **deniz için yapılan** tanımlamalar, ağaçlar için de geçerli. (4-53), Sabahın bu çok erken saatlarında, **oradan buradan bozarmış**, benek benek ışıklı bir karanlık. (4-53), Köprüden, **ağaçların karasına benzeyen**, karanlık arabalar, otobüsler geçiyor, soluk ışıklı. (4-53), **Kendinin olan** bir ev. (4-53), **Tatile gelen** yazlıkçılar, **yazlıkçıların içinde bulunan** ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sıırım gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, **rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan** gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Tüm kıyı köyü şaşmış, **kimselere yüz vermeyen** o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine. Onları çın sabahta

deniz kenarında **uzun konuşmalara dalmış** gördüklerinde, inanamamışlar. (4-53,54), **Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş** 'tişört'lerle, kızın yırtık paçalı şortu da... (4-54), **İçinde bol kitap, bol şiir, her an şiir bulunan...** (4-54), **Oysa o, insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının ortaya çıkardığı,** işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır. (4-55), **Eksik olan** neydi? **Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim?** (4-55), **Onu değişikmiş gibi gösteren** kıyının ışıkları. (4-55), Çok uzun bir zaman sonra, **caddeden hızla geçen** son otobüslerden birinin gürültüsü, şoförün uykusuzluğunu, benim uykusuzluğummuş gibi duyumsatıyor. (4-55), Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; **rihtimde yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen** gizemli bir uğultuya uyarak **hafif hafif sallanan, gökyüzüne uzanan** ince uzun direkleriyle **duyduklarını bilinmeze ileten** -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde, meydanda **tek tek çınlayan** sesleri duyarak. (5-57), Gelmiş mi? Deme! (5-57), Akşamüzeri ama, **o sabahın tadını çıkardığı** için, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor. (5-57), Kısaca anlat bunu dersiniz, -bana da- yaşama sonsuz bir hoşgörüyü bakış derim; **insan ve yaşam üzerine edinilmiş bilgilerden damıtılmış** bir hoşgörü. (5-58), Birden... O neydi o? **Birden değişen, birden oluşuveren?** (5-58), **Delikanlıları böylesine sevindiren,** hepsini dipdiri yapıp, **sohbete yeniden başlatan** şeyin ne olduğunu anlayamamıştı. (5-58), **Eskiden anlamadığı** bir takım şeyleri artık anlar gibi oluyordu. (5-58), En üst katta, **yaşama sıkıntıyla katılan,** insana **kendi ürettiği** hiçbir sevgi, **hiçbir sevinci getirmeyen,** sadece **ahlayıp puflayan, yakınmalarla dolu bir zamanı sürükleyen** bir kadın var. (5-58), Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, **özveri isteyen, fedakârlık isteyen** ayırtılarının cimrisi. (5-58), **Yaşını başını almış** bir dul kadın! (5-58), **Gelirinin de öyle aman aman bir şey olduğunu** sanmıyorum. (5-58), **Karşı çıkan** arkadaşları olur: "E n'apsın canım. Allah da onu öyle yaratmış. (5-59), Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, **uykuya doğru giden** vakti yenilemenin sevinci dolduruyor evin içini. (5-59), **Sokağa bakan** büyük ön oda, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, çığlıklı bir hızla **geceyi biçip geçen tren düdüklelerinin getirdiği** kavuşmaların, **ayrılmaların iç titreten** çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken. (5-59), Buraya **denizcilerin kullandığı** coşkulu bir sevinç haykırışı gerek. (5-59), Belki de sigarayı yakıp, uzun,

derin, bir ufka bakıştır o haykırış; **bir susuşun duyulmayan** çınlaması, çok uzaklarda. (5-60), Nemide hanım, yavaş sesle "aganta" diyor, **çocukların birbirine karışan** gülüş çığrış konuşmalarının arasında kendi kendine; gülümseyerek. (5-60), Bol limon, bol yeşillik; iki taş arasında, ya da **yumrukla vurup sulandırarak kırılmış** soğan. (5-60), Zaten bahtımdan gülmedim; Tanrı bana, **şenliğime uyan** bir koca vermedi. Kendi halinde, sessiz bir adamdı. (5-60), Babasına iğne yapmaya geldiğinde, **o erkek bedeninden gelen** çelik mavisi, kurşun ıslığı ter kokusu, **tüm vücudunu titreten**. (5-60), **Binde bir düşüne giren**, solmuş bir hayal şimdi komşu oğlu Rasim. (5-60), **Binde bir düşüme giren, solmuş, belirsizleşmiş** bir hayal. (5-61), **Balkona yağmur kuşağı gelmiş, ısıldayıp hepsini rengârenk boyamış** gibi oldu. (5-61), **Şimdi çok iyi sezdiği, ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı** konuşmalar havada çınlamaya başladı. (5-61), **Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken kararıveren** ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken **insan içinin baymasına benzeyen**, -tam öyle- **insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği** bir vakit oluştu. (5-61), Kale meydanındaki, **o çok sevdiği** kahvede oturuyor gene. (5-61), **İç burkan** ince bir sızı oldu kış boyu onun için. (5-62), **Dondurmalarla, pepsilerin, partilerle, milletvekillerinin, bakanların, demokrasinin, şeriatın, pizzaların, biraların birbirine karıştığı** neşeli gülüşmeler arasındaydılar. (5-62), **Masanın rıhtıma bakan** yan tarafında, **yerinde duramayan** kırmızı saçlı, güzel bir kadın oturuyordu. (5-62), **Nemide hanımın yüzünü göremediği**, kalın, güzel bir erkek sesi yanıtladı onu: "Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu." (5-62), Kendini, gevşekçe, **akla gelmedik** sevinçlerle doldurabileceği bir gecenin öncesine, **akşamüzerinin menekşelenen** havasına bırakmış oturuyor. (5-63), Kale meydanını, **çoğalmaya başlayan** akşamüzeri kalabalığını, tekneleri, dağları seyrettiği düşünülebilir o dalgın bakışları izlenirse. (5-63), Geçen yıl **aynı yerde yaşadığı**, -Yinelemek gerek, bütün bir kış, aklına geldikçe **yüreğine gölge düşüren, onu çok üzen-** olayı, o çocukları, Tuna'yı, **o durumla bütünleşen** dün akşamki konuşmaları... (5-63), Geceyi sürdürmek üzere, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, **balbademi en güzel olan** dondurmacı, açık hava sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız **fık fık fıklayan** gülüşlerle gülüşülse. (5-64), İşte **kendine ayırdığı** bir aylık tatil başlıyordu. (5-64), **Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkolüğünü bilmez** o 'densiz karılar' ın giydikleri daracık pantolonlar gibi. (5-64), **İçinden yükselen**

sevinçle gülümser. (5-64), Onu "Nemide hanım" yapan biraz kalınca, vurguları, **hemen belli olmayan** cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle dolu sesiyle "ne oluyor, ne var şimdi canım" demeye kalmadan yan odadan gelen kadın sesini algılamaya başladı. (5-64), Dışarda günlük güneşlik bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, **iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan** rengârenk rozetler, **ağaç olmuş** zakkumlar, **duvarlar senin deyip açmış** mor bugenviller, **çardaklar benim deyip açmış** güneş kırmızısı bugenviller... (5-65), Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, **kış boyu hayalini kurduğu** Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur. (5-65), Üste çıkan, belirginleşip, **saklı bir kaygıyı da açığa vuran**, ses indirmeler, fısıldaşmalar, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau"lar arasında dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla -bu patlatma da tam yerinde- birlikte. (5-65), Biraz dikkat edince işi anlar gibi oldu. Bir olay vardı ortada, evet. (5-66), **Tam yakınında oturan** o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız, annesine karşı **o izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı** halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı bu geziye. (5-66), Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden, birden -ne çok şey açıklayıverir şu birden sözü- **karşıdan gelenleri** gördü. (5-66), Boylu boslu, **gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş**, güzel bir kadınla, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla **iki yanında sallanan küfelere benzeyen** bir adam, onlara doğru geliyorlardı. (5-66), Tuna kaygılı bir yüzle, **kolunu boynuna atmış olan** sarışın delikanlıya bir şeyler anlatıyordu. (5-66), **Kendini de şaşırtan** bir davranışla, "Tuna çabuk benim masama gel, çabuk." (5-66), **Hissikablelvuku denen** bir şey var. (5-67), Kadın, **sinirden gerilmiş** bir yüzle hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu. (5-67), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, **özür dilemeye de benzeyen** bir gözucu bakışıyla bakarak. (5-68), Arkalarından sessizce baktılar; çocuklar ve Nemide hanım. Kadın önde, **tepesinde topladığı** saçlarının çözölmüş olduğunun ayırında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak. (5-68), Tuna **çabucak bastırılan** bir ağlama krizi geçirdi. (5-68), **Çok bilirmiş** gibi görünse de, çağını, çağdaş insanı, insan haklarını anlaması olanaksızdı. (5-68), Eninde sonunda o, uzun yıllar arabuluculuk yaparak **geçimini sağlayan**, Samatyalı Nazike hanımın

kızıydı. (5-68), **Çocuklardan gelen**, patlamış mısır, kabak çekirdeği ikramı. (5-69), **Çok yere çekilebilecek**, çok derinde olduğu için **yoğunluğu pek belli olmayan**, **yokmuş gibi görünen** bir korku. (5-69), Sinirleri sıfır bir annen varsa, **onun kurduğu** evde, **onun sana sağladığı** maddi imkânlarla yaşıyorsan, onun sinirleriyle oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69), Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, o evin, **o evi kuran** kadının koşullarına uymaya zorunlusun. (5-70), Daha o zamanlar, bunu yazmak bana önerildiğinde, "Ben **yanlış seçilmiş** biriyim" diye düşündüm. (6-71), **İstanbul'un bir zamanlar pek "mutena" olan, seçkin ailelerin oturduğu** bir semtinde, **bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen**, eski taş binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk. (6-71), Bir saltanat zamanını yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri kararmış da olsa, çevresindeki, **gökyüzüne " ihtişamla" yükselen** ulu ağaçlarla birlikte, toprağa kök salışındaki görkemiyle, gene de **insanı çarpan** bu binalarda, hep **o yaşanılıp geçirmiş** zamanı duyuyordu insan. (6-71), **Demir kapıdan geçerek girdiğimiz** yaşlı bahçe, girişteki, **artık kullanılmayan**, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, **kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan** asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, **yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan** renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizcelikle, "Vitraylara bak. **Bu eski binalar!"** değişimizden **gelen, saygı göstermeye benzeyen** hava çevremizdeydi. (6-71), Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, **değişik yaşamlar çağrıştıran**, düş kurmalara açık kapılardır bunlar- ince uzun güzelliğine, beyaz saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk. (6-72), Onun kalın, **genizden gelen**, etkileyici, biraz buğulu sesi ona çok yakışıyor diye düşünüyorduk. (6-72), Onun yanında kabarık saçlar, **dizleri ağarmış** kot pantolon, **rengi atmış** gömleklerle rahat edilemez demek değildi bu. (6-72), Ona sunmak için aldığımız çiçekleri hazırlarken çiçekçi, **arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği** titizlikle eşdeğer bir şey. (6-72), Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle **halıların renk uyumundan gelen** rahatlığı, duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş **baha biçilmez** vazoların, seramiklerin, **gümüş çay takımlarının** getirdiği duyguyu, kadifenin, **insanı derinliklerine çeken koyuluklarının** üzerinde **pırıldayıp geçen** sırmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, **uçuşmayı düşündüren** bürümcüğü, **onlardan gelen** hoş titreşimleri de gözardı etmemek gerekir. (6-72), Bizi, **nice günler görmüş geçirmiş suskun**

duruşuyla bastırıldığı sanılan bu havanın içinde şen şakrattık; umulduğunun tersine. (6-72), Gülüşmelere, küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık dost sofralarının, **içki masalarının "fıkrî serüven"lerinden geçip gelmiş, incelmış bir sevgi anlayışıyla biçimlendirilmiş** kişiliklerimiz vardı. (6-72), **Yaşamın getirdiği** tüm ayrıntılara, "nüktedan" bir açıdan, üstün bir beğen, olgun bir anlayış, günlük bir "gırgır" içinden bakabiliyorduk. (6-72), **Yazacak olan.**(6-72), Onu belirleyebilmek için, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda **ev sahibimiz için kurguladığım** havayı, yabancı bir ülkeye taşıyın. (6-73), Okuduklarımla, **sözcüklerden bana yansıyan** düşsel duygularla hayal etmeye çalışıyorum. (6-73),- Altın pırıltısı, mermerin serinliğini yitirip ılınmışlığı, **fısıkyelerden fışkıran** suların sesi, ipekler düşleyin. (6-73), Bu ressam, **bizim konuğu olduğumuz** hanımefendinin çok yakını. (6-73), Sanat dünyasının en son haberleri, üst düzeyde espriler, Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı, **dünyayı karıştıran** sanat akımları, çılgınlıklar, Amerika... (6-73), Bu havanın içinde, **tanınmış geniş bir aileden gelme** bir ressam var. (6-73), Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene **yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı**, binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış. (6-74), Dünya kurulduğundan beri masallar, **buna benzeyen** bir girişle başlamaz mı! (6-74), Ben şuyum: **Cumhuriyetin kurulduğu** yıllarda babam genç bir adam. (6-74), Ne var ki ben, fabrikatör, **fabrikatör çocuğu sözcüklerinin çağrıştıracığı** hiçbir tanıma, hiçbir yaşam biçimine uymayan biriyim. (6-74), Ailemiz eşraftan olduğu halde, ben, kızkardeşim, çok sonra doğan erkek kardeşim, **görgüsü, bilgisi, yaşama biçimi orta halli olan** bir ailenin çocukları olarak büyüdük. (6-74), Arka tarafında **bahçeye bakan tahtaboşları olan** geniş sofalarda koşarak, evcilik oynayarak, dut ağacına çıkarak, ceviz çırparak... (6-74), Saçlarımızı, **eve gelen** berberin alagarson kesişi, eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturuşumuzdandı. (6-74), Yukarıda, **bağlara giden** yolun başında, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma köşk yavrusu bir evde oturuyorduk; bahçe içinde. (6-74), Diyelim ben ve ünlü yontuculardan olan kızkardeşim, **Amerika'da okuyan** erkek kardeşimi görmeye gitmişiz. (6-75), Birden, herhangi bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla, **doğup büyüdüğümüz** kentimizdeki bağ evimizi anımsak, hemen gözlerimiz dolar. (6-75), Çocukluğumuzu, **onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış** olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez **verem olup ölen**

sevdalı yengemizi, **askere giden** komşu abileri, bağ yollarının tozunu, **ceviz çırpmaya çıktığımız** ağaçları "müddeiumumi" nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), Çok sonraları, kardeşimle ben, İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak o zaman, **dededen kalan** bu büyük evi değiştirmeye başladık. (6-75), **Seyrettiğimiz Amerikan filmlerinden aklımızdan kalan, çok hoşumuza giden, onların yaşam biçimlerine uyan** eşyaları eve taşımaya başladık.(6-75), **Ne olduğunu anlamadığı/m** bir yük. (6-76), Kalorifer, **her sabah kapıya gelen** kapıcı ona da rahat geldi sanırım. (6-76), Bayramlarda, **kapıya gelecek olan** kapıcı, bekçi, çöpçü ve çocuklar için lokumlar alındı. (6-76), İşte bu öyküdeki ben için, **kabaca çizilmiş** bir iki çizgi. (6-76), Çok yeterli olmasa da, **yanlışlıkların benimle olan** bölümü için bir ipucu sayılabilir. (6-76), **Ankara Belediyesi'nde çalışan** müstahdemler, belediye memur ve yöneticilerine bir genelge yayınlayarak, en tabii hakları olan süpürge ve paspasların yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, idare tarafından **sabun ve çamaşır tozlarına konan** ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir. (6-76), **Müsder imzasını taşıyan** ve **belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan** genelgede şöyle denilmektedir: "Her koridorda üyelerimiz için bir masa, ve eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz derhal değiştirilip, üyelerimize layık hale getirilsin." (6-76), **O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz** üyesi ki, **daha önce belirtildiği** gibi, evlenip gittiği ve **uzun yıllardır yaşamakta olduğu** Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır. (6-77), **O masalın içinde yaşanmış** bir gençlik vardır. (6-77), Uzun aramaların, araştırmaların sonunda karar verilir, **çok beğenilen** bir villa satın alınır.(6-77), Hani bir zamanlar, onlar daha çocukken, hani odalarında, sofralarında **denizin ışıkları gezinen yalılarında yaşayan** sadık, vefakar kahyaları gibi. (6-77), Oysa şimdi tutulan bu yeni bakıcı, **Sivas'ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan** Mustafa Bulut'un, **o Osmanlı İsmail efendiye benzeyen** en ufak bir yanı yok. (6-77), Gündelik, **akla hemen geliveren** bir tanımlamayla, dünyada **eşi benzeri olmayan**, gizemli, kıtalararası büyük su. (6-78), **Karadeniz'le Akdeniz'in yedi bin kat dipten akıp kavuşan** büyük, **dile gelmez, akıl almaz** aşkını yansıtarak, ona bakanlara, onu

görenlere büyü yapıp “ebkem” bırakan... (6-78), Ön bahçesi, arka bahçesi, ortancaları, gülleri **anlatılmalara sığmaz** çiçek cenneti. (6-78), Merdivenlerden aşağı **su gibi inen** nakışlı merdiven halıları, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, **oraya buraya seriliverilmiş** kilimlere dönüşüyor. (6-78), Yazı masalarının, yatak odası takımlarının **ceviz ağacından gelen** parlatılmış koyu kahverengisi perdeler vuruş, tanımlanması zor, içinde **kahverengiden solmuş** pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; elde işlenmiş. (6-78), Şu tanımlama çok iyi: **tanımlamalara sığmayan** bir zevk, incelik, görgü, güzellik! (6-79), **Böyle bir villası olan, bunu çok istemiş olan,** onunla baş başa yaşayabilmelidir.(6-79), Sabahın erken saatlerini, gecenin, ancak **bir ressamın imgeleminde renklenebilecek olan** karanlığını, **uzun uzun bakılan, bakmalara doyulamayan** Boğaziçi’ni, yamaçları, korulukları - ah! Bozuluşu, çirkin betonlaşmayı görmemeye çalışarak. (6-79), Salondaki, **Mısır’dan getirilmiş, divanın üzerine atıvermiş,** yazın **serin tutan** ipek şalın üzerine uzanıvererek, sessizliğin içinde, **villanın çevresini saran** güzelim doğayı, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak, Mustafa Bulut’un güzel gözlü şirin karısı Cemile’nin –kaçırmış Mustafa Bulut bu Cemile’yi. (6-79), “Müstesna” bir lezzeti vardır; **damak donduran tadına doyulmaz-** yudumlayarak. (6-79), **İnsan denen** bilinmez! (6-79), Dünya edebiyatında **bu duyguyu işleyen** ozanların mısraları yinelenerek yapılmıştır tabloların çoğu. (6-79), Çevrede ünlü sanatçılar, **onların bitmez tükenmez** kaprisleri, **tadına doyum olmaz** sohbetleri, dedikoduları, esprileri arasında durmadan etkilenerek, değişerek, etkileyip değiştirerek... (6-79), Ya **çölün anlatılamaz,** anlaması zor, anlaşıldığı zaman da **insanı çekip çeviren kendine getiren** şiiri! (6-80), Asla **ele geçirilemeyeceği** de... (6-80), Düşte bile **ele geçirilemez** o bir başımsızlık. (6-80), **Yıllarca sonra karşılaşılan, geçmiş zamandan kalma** anılar, yüzler, sesler. (6-80), Ne güzeldir **geçmiş zamanda yaşanmış** o Boğaz gezilerini, ada turlarını anımsayarak, onları yeniden yaşamaya çalışmak. (6-80), Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, **buluşmanın getirdiği sevince benzeyen** çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirlir. (6-80), **Sevdalı olduğu** bir Cemilesi var, bir gecekondu, bir de Allahın bir lütfu maaşı. (6-81), Bir notum daha vardı, **gazeteden kesilmiş** bir fotoğraf. (6-81), Dosyalar, kitap araları, **pek çok ıvır zıvır şeyi koyduğum** çekmece, not defterlerim... (6-81), **Mustafa Bulut’un Cemile’ye olan aşkını** anlatabilmek için. (6-81), Tam o sırada, **denize diklemesine**

inen yokuşlardan birinden bir kız inmiştir iskeleye. (6-82), Kara kaşlı, kara gözlü, **herkesin bildiği** gibi bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi çingene kıızıdır bu. (6-82), **Sevda** **denilen** o şey, neyse işte o,esintiye karışıp şenlendirir, güzellendirir yürekleri. (6-82), Sepetini koyar yere, tükürür çikletini, **çevresinde kopan** gülüşmelere “aydee atla be kız” yürü Nazik! Ne düşünürsün be!” “yetti kız!” “Üzdün oğlancağınızı ayde!” diye bağırarlara, şöyle kaşlarının altından bir bakar. (6-83), Kimseler anlamaz, o arada, **uykusuz geceler boyunca yaşadığı** sevdaları, düşleri, **yüreğinde çırpınıp duran** kara sevdayı düşünüp, bir anda kararını veriverdiğini. (6-83),Bir şeyin olmayacağına inanmışların, iş olsun, eğlence olsun, **laf olsun diye çıkardıkları** bir şamata işte. (6-83), Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, terliğinin biri iskelede kalmacasına, bir koşar, bir atlar sandala ki, **neye uğradığını şaşırان** delikanlı, zor yakalar kolundan. (6-83), Delikanlı, yepyeni, belki **kendinin bile tanımadığı** bir güç, bir dirim, **tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren**, şaşkın bir sevinçle, tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak, usta bir manevrayla çıkarır sandalı, öbür sandalların arasından. (6-83), Bu, benim şaşırtmaca yaparak, **metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden kaynaklanan** bir durum. (6-84), Çünkü, olayı dinlerken, **sanatçı olmanın getirdiği** bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi. (6-84), Panjurları yarı kapatarak, denizin ışığını, yan pencerelerden, **esintiyle birlikte alacak** gibi düzenleyerek, **alt kattan gelen** koyu kahve kokusunu içimize çekip, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde. (6-84), **Birbirine karışan**, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, **üzerimize sinmiş olan** Guearlen’in Jardin du Bataille’ı onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı. (6-84), **Birkaç yazdır gelemeyenler**, sonunda, ne yapıp yapıp geleceklerdir İstanbul’a.(6-85), **Bir iki yıldır kapalı kalan** ev, ne olmuştur kim bilir. (6-85), Güneş, yağmur rutubet bozmuştur, **o ne emeklerle, ne masraflarla, zorluklarla yaptırılmış olan** panjurları. (6-85), Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken, **arabayı epeyce aşağıda bıraktıklarını**, bayırı tırmanırken **soluk soluğa kaldıklarını** anlamazlar bile. (6-85), **Nerede o imgelemlerindeki, masal dünyasının, ışıktandırılmış, masmavi, yemyeşil pırıl pırıl villası?** (6-85), **“Ne diye gereksin ki”** **yanıtını da içinde taşıyan** bir soruşla. (6-86), O canım eşyalar, **o kimbilir nerelerden getirtilmiş** antikalar, ipekler, halılar... (6-86), Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru, **çevreden bulunan** bir değnekle zorlanarak içeriye bir göz atılır. (6-86), İnek,

‘kendimi takdim etmeliyim’ diye düşünmüş olacak ki, **tam o anda yerleştiği, yan gelip yattığı** çimenlerin arasından davranıp kalkıyor. (6-86), **Neye uğradıklarını şaşırان** ziyaretçiler, kendilerini zor atıyorlar merdivenlerden aşağı. (6-86), Londra (AA) Balıkların da **aynı insanlar gibi acı çektikleri** öne sürüldü. (6-87), Cambridge Üniversitesi yetkililerinden **ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten** Prof. Donald Broom (bu açıklamayı) Hollanda’daki, Utrecht Üniversitesi, **bilim adamları tarafından gerçekleştirilen** araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış). (6-87), Bu iki ünlemi de, bu öykü içinde, derinlemesine, **iç içe geçmiş, sonu olmayan** mağaralar olarak duyumsuyorum. (7-88), Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları, **bellekte kalmış, anımsamak istemediğim** zaman parçaları, yaşanırken **kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış** anlar, giderek tek bir ünlem oluyor. (7-88), Hele aşklar! Aşk acıları, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, benim de **birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar**. (7-88), **İçinden gelen** bir ses, “Git halana” demişti.” (7-88), Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiye karşısındaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, **“buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı**. (7-89), Yufkacı, “Beyefendi iki dakika bekleteceğim sizi” dediği zaman, o kalın, o tok, **tam bir İstanbul şivesiyle konuşan** adama baktı Ozan. (7-89), Nazlı ince, ama coşkulu; **her yanı sarmış, çiçeğini belli etmeden**, bol çiçekli. (7-89), **Yokuşun başına ve sonuna yukardan bakan, yerine kurulup oturmuş** bir evdi ev. (7-90), Önde iki büyük oda, arkada, tahta balkona bitişik, **bahçeye bakan**, orta boy bir oda, ara yerde de bir sandık odası. (7-90), İşlemeli beyaz perdeler olsun, sofaya **boydan boya serilmiş** yütüdümler olsun, **havı iyice dökülmüş**, solmuş İran halıları olsun, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, **nostaljik renkler katarak giren** aynalı konsol, kapakları bombeli, ceviz elbise dolabı... (7-90), Tüm bunların üzerinde, **bin yıldır yaşanmışlıkların üstünü örtmüş olan o soluk almayan** sessizlik. (7-90), Tanısaydı, **onun yüzünü solduran** şeyin bu evin nesinden kaynaklandığını düşünürdü. (7-90), Ozan, yufkacının, **insana çok güzel bakan, derin derin düşünüyormuş gibi bir duygu uyandıran**, kahverengi de, **içine ela ışıklar düşmüş** gözlerini gördü. (7-90), Yüreğinden çok **acı veren** bir sızı, **nedenini birden kavrayamadığı** bir hüzün geçti. (7-91), Ozan yokuşu çıkadursun, **onun geldiği** vapurdan sonraki vapur da, Beylerbeyi’ne doğru yol alıyordu. (7-91), Kız, Ozan’ın **ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip uygulandığı** evin kızı da, bu akşam alacasının sureti gibi

oturuyordu vapurda. (7-91), Ortalıktaki **konuşmalardan, gülüşmelerden oluşan**, ışıklı, dumanlı uğultuda, içinin derin sessizliğine çekilmişti. (7-91), Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, **evrak çantasına benzeyen** kocaman çantasında, **bir bakışta anlaşılamayan**, ama baktıkça, **insanın içine inceden inceye sızarak kendini algılatan** bir şey vardı. (7-91), Yüzünde **donup kalmış, duygularından hiç açık vermeyen** bir bakışla, yerinden kalktı, telaşsız, çok dikkat edilirse **bıkkınlığa benzetilebilecek** bir yürüyüşle dışarı çıktı. (7-91), Denizi yakından görme, vapurun hızından, suyun köpürüşünden, **ayazdan gelen** bir soluklanmayı yaşamak içinmiş gibi. (7-92), Ama, hemen arkasından tiksime, kızma, **isteksizlik anlatan** bir yüz buruşturması geldi. (7-92), Buz gibi olmuştu simitler kuşkusuz, o belli de, asıl **üzerine örtülen** örtünün kirden, lekeden, **beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek** bir renk almış olması, **bu renkten gelen** iğrenme duygusundan. (7-92), **Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü** deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, **yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği** aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, **hiç umulmayan** bir ışıkla, **vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren...** (7-92), O yürümesini sürdürürken, kız, denize, **karanlığa karışan** bir titreme geçirdi. (7-93), O **buz kesilmiş, kayış gibi olmuş**, o kirli örtünün altındaki simiti yiyemez o. (7-93, 94), Babanın emekli maaşı, ananın **yıpranıp irileşmiş** elleri. (7-94), Kapısını kendi anahtarıyla açıp gireceği, istemediği, usandığı, ona **tekdüzeliğin boğuntularını getiren** her şeyi dışarıda bırakarak, **kapısını örteceği** bir ev. (7-94), Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak, **girdisini, çıktısını sevdiği**, “oh evim, güzel evim” **dediği** evinin sofrasını kurarak, **kendinin olan** zamanı, istediği gibi kullanarak, dingin bir yaşam. (7-94), “Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, **koparılp koparılp atılan** simit parçaları... (7-95), Çünkü, dünyanın kuruluşundan bu yana, tüm **aşıkların bakışını toplamış** bir bakış sanki. (7-95), Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, vapur suları yara yara iskeleye dümen kırmışken, martılar **koparılp koparılp atılan** simit parçalarının üzerine üzerine... (7-95), Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında, iskele atılsın diye bekleyenler üst üste, omuz omuza birikirken, **o kara gözlerden kıza**

gelen bir bakış daha. (7-95), Bunların arasından bir bakış kıza doğru, kısa, **biçip geçen,** **el ayak çözen.** (7-95), **Akşamın gamlandığı** bu vakitlerde, kent ışıkları, trafik karmaşası içinde bir koşuşturma. (7-95), **Dolmuşların kalktığı** yana. (7-96), Yüzünde hiçbir değişiklik olmasa da, içindeki tenhalık şimdi yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, **güzel olan** her bir şeyiyle doluyor. (7-96), **İçinden dışarıya doğru yayılan, tüm vücudunu aydınlatan** ışık, anneye babayı da sarar. (7-97), İçinde ta derinlere gömüp **herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği,** bir şey, o şey, o çolpan, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, **üstlerine, başlarına, duruşlarına, konuşmalarına sinmiş** o tatlı anneye, babayla televizyon seyrediyor. (7-97).

4.1.4. İsim-Fiil Grubu

Eylemlere mastar eklerinin getirilmesiyle yapılan, mastarlarla onlara bağlı kelimelerden oluşan kelime grubudur (Gökdayı, 2018, s. 41). Metnimizde 270 adet isim-fiil grubu bulunmaktadır. Sayıca az olmasının sebebi de cümle içerisinde daha çok hareket ismi oluşturmalarıdır.

Şimdi **bu öyküyü yazmak** için, masanın başında oturmuş düşünüyorum. (1-7), Büyük kentte yaşayan bir kadın olarak, başlıyorum **günlük yaşamımı sürmeye.** (1-7), Onun böyle güzel, bakımlı, **güleç oluşu** insana güven verir. (1-7), **Onun sesini, canlı, neşeli konuşmasını duymak** insanın içini rahatlatır. (1-7), Üstüne bir de **sevecen ve iyi niyetli oluşu** konursa, eh! (1-7), Kız gelinliğini **ucuza elde etmek** istiyor. (1-7), İşte telefon çaldığında, **arkadaşımın kızıyla buluşmak** için, **kapıdan çıkmak** üzereydim. (1-8), Bir süre oyalar beni bu çizim, bu, **kumaşı, ipeği, tülü, nakışı biçimlendirme** falan diye... (1-8), Bu **bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı** sanki; bir şey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, **onun dalga dalga inişinin,** fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu...(1-8), **Birinin ölmemiş olması,** sevinç yerine dehşet salmıştı ortalığa. (1-9), Ahbabımın **adresini sormam** için salık verdiği kahve hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üstündeki düzlükteydi. (1-9), Omuzlar düşük, gözler yanlara doğru kaçamak bakışlar atarak, **dudaklarda bir solma,** sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler... (1-9), Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, benim aradığım **ipek üzerine ipekle sarma işlemekte** eş bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği ustabaşı Rüstem'miş. (1-9), **Her kafadan bir söz çıkmaya,** her adamdan bir koşturmaca telaşı dört bir yana. (1-10), Kadınlar beni gördüklerinde, **bir yaz öğle**

sonunun akşama dönüşmeye hazırlanan son dakikalarıydı. (1-11), El işlerini, örgülerini, alıp kapı önlerine oturup **laf üretmeye** başlamadan az önce. (1-11), Gene, erkeklerde olduğu gibi, **her kafadan bir ses çıkmaya** başladı ama, ben hepsini şöyle gözücuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım. (1-11), Bir, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, **onlara katılmadığını açıkça belli etmekten** çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, **bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya** katılıp, düşüncesini sezdirenlere. (1-11), Tövbe olsun, kusura bakma hanım abla, bildikleri bir **heriflerinin altına yatmaktır** yat dedimiydi herif... herifin canı istemiyorsa... İşte o kadar. (1-12), Dinlerken **gözlerinin içine bakmak** istemiyordu insan. (1-12), “ Ben sevdim onu” deyip, çabuk çabuk, **hafiften Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla** anlatıyordu. (1-12), Bu **Allahtan gelme** bir şeydir, aptallık etme, anla bunu dedim. (1-12), Ta şurada canevimde **onun bakışı, onun terli terli su içişi** şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp **bizim pencerelere doğru bakışı**, köşe bakkaldan sigara aldığı anda, kapının ağzında durup, **bir sigara yakışı**, sonra **bizim eve doğru üfürüşü** dumanını gecenin karanlığında...” (1-12), Yetimlerin, dulların, darda kalanların imdadına yetişen, güvenilen, mahalleden **zararlı bir rüzgarın geçmesine** bile izin vermeyen bir güç. (1-13), “Abla, ben sana evi göstereyim, **bir dahaki gelişinde** zorluk çekmezsin” dedi. (1-13), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, **gidip gelmelerimizde**, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), O zaman, kız korkmasın diye, ağlamasını unuttur, kalkar, giyinir süslenir, yemekler yapar, konuklar çağırırdı Şamlı Fatma DA. (1-14), 1990’lı yıllarda, Türkiye’de büyük bir kentin kuzeyinde, **yeni yeni kurulmaya** başlayan, dış mahallelerden birinde, bir kadınla bir erkek yaşıyorlardı. (1-14), “Orada birisi var”, “o

da ışığını yaktı”, “hah ışık yandı” diye düşünüp, **iç geçirmek, derin bir soluk almak**tu bu. (1-15), **Kadının çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı evini bir kenara ayırmak** gerekir. (1-15), Eski yıllardaki korkusuzluğu, **atıp tutması** dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı. (1-16), **Gecekonduların başlaması** çok sonra. (1-16), **Akşamın inmesine** az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdu muydu, ışığı da yanardı; **iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya** başladığında. (1-17), **Ağaçları kesmemek** için elinden geleni yapıyor, deniyordu. (1-17), **Avluların içine almayı** düşünüyormuş. (1-17), **Güneş yanığı kırıksık yüzündeki anlamı çözmek, bakışlarını yakalayıp anlamak** olası değildi. (1-18), “Ne olacak bunun sonu?” “Allah kerim!” Hep kerim Allah tuttu diyelim bunun elinden şimdiye dek, ama yaşlılık geliyor artık.” Ne olacak bunun sonu?“ “Allah kerim!” “**Allah benim içimde**” demeye mi geliyordu bu? Pekiyi! (1-18), Onu alıp, **bağrıma basmak** isteyerek. (1-19), Bu dua, her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, o eski mahalleden **hala yaşamakta** olanların da hiç eksik etmediği bir dua olmuş. (1-19), O şıkırdım, **badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi, televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini ovup parlatmak...** (1-19), **İkinci gidişinde** yukarı inşaata, hani zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde, tam rakı şişesini açarken, Zümrüt hanımı görüverince, az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın. (1-20), Bir de **ilk gelişi** var Zümrüt hanımın yukarıya, inşaata, bir akşamüzeri, hava menekşelenirken... (1-20), Rüstem usta, **size bir şey danışmak** istemiştim. (1-20), O ilk akşamüzeri, **hava yeni renk atmaya, akşama dönüşmeye** başlamışken, “akşam oldu bile” dendiği o vakitte ilk kez görmüşlerdi birbirlerini. (1-20), Biri, büyük iş masasının bir ucunda, öbürü bu ucunda dikilerek, ayaküstü, tedirgin, **üç beş laflık bir konuşma**. (1-20), Işık, ilk o akşam başladı **algılanmış olarak varolmaya**. (1-21), **Çözülen elini ayağını toparlamak** için hırkasının önlerini kavuşturup, ayaklarını altına alıp büzüldü. (1-21), Tüm vücudunda **büyük bir gülümseme**. (1-22), Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam ele vermeden duyulup duyulup kayboluşu gibi. (1-22), Şimdi yanıt almak için giderken, **ona bir şey götürmek** gerekmez miydi? (1-22), Onun için götürmüştü yaprak sarmasını **o ikinci gidişinde**. (1-22), Onu düşünmediği bir an, **bir soluk alışı** yoktu. (1-22), **Ne demekmiş bırakıp gitmek** Zümrüt hanımı! (1-23), Onun için öyle davullu zurnalı

karşıladılar **Rüstem ustanın dönüşünü.** (1-23), “Ben bu **İstanbul’da yaşamayı** beceremedim. (2-24), **Sefere çıkmak** da, yok, artık eski şavkım kalmadı. (2-24), Yani, hani, bizim orada da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, **hani şu seninle tutturduğumuz konuşmayı,** ne bileyim, orada da yapamıyorum. (2-24), **Bu yakınmanın,** bu perişanlığın öncesi vardı, her işin bir öncesi olduğu gibi. (2-24), Anacığı bir süre sonra, ayağa fırlayıp, “**Yunuuuuus! diye bağırmaya** başlayınca, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü çocuk sesi çingırdamaz mıydı? (2-26), Kolay mı **onu söze dökmek!** (2-27), Şoför konuşkan değil, öyle ki, aralarında **bir sözcüklük bile konuşma** olmuyor. (2-27), İçi, **kanat çırpışların** hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi ? (2-27), **Köpeklerin uzak uzak havlamaları.** (2-28), **Ne demesi, nasıl davranması** gerektiğini bilemediğinden, **şaşkınlığını örtmek** için gülmüştü. (2-28), Akşamüzerinin o güzel menekşeli vaktini, yumuşacık, sakın bir konuşmayla, birbirinize dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi anlatarak, düşler kurarak, **güzel gülmeler, küçük sevinmelerle** geçirirsiniz. (2-28), Apaçık, kötülüklerden uzak, iki taze, diri özsuyunun birbirini bulmasıdır bu. (2-28), Bunu anlatır sana, **hiç konuşmadan,** öpüşleriyle, sarımlarıyla. (2-28), Ama asıl o, iki insanın, biraraya gelince, **en küçük soluk alıştan** başlayarak, zamanı en küçük ayrıntılarda bile **buluşarak yaşaması** var ya, asıl aranan o işte. (2-28), Denizden çıkıp, dušta yıkanıp, çay, kahve içip, “Gelip iki gün kalacağım” diyerek Mustafa’dan kurtulup, Mustafa’nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, **motorları doldurmaya** başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente öğleye doğru. (2-31), **İçmeye başlamadan** iki laf et. (2-31 “Dondurmasını yedikten sonra **sandala binmek** istiyormuş. (3-36), **Onun yanına gitmek, onunla konuşmak, onu sevmek** istiyor. (3-37), O pahalı kulübe üye olmadığımız için, **denize de ille oradan girmek** istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu boydan boya geçip kulübün önüne geliyorduk. (4-39), Yalnızlığımızın, **yüreğimizde birikmeye** başlayan, sonra sonra katılacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırında –bile- değildik. (4-39), Onca yıl sonra döndüğümde, görmüş geçirmiş, **orta yaş üstünün pır pır eden ışıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta** olduğumuz yıllardı. (4-39), Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, **karagüze girmeye** çok az kalan bu yılların son

ateşiyle aşık olunur” diye düşünmüştüm. (4-39), Onunla gün gün, gözgöze, beraber soluk alıp vererek **yaşamayana anlatmak** olası değil bu beraberliği. (4-40), Camlara sıçramış, jilet ucuyla **ince ince kazınması** gereken badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan ince toz, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanape, mutfak eşyasının akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez. (4-40,41), Bakmasını, görmesini, güzellemesini, **bu güzelliğin tadını çıkarmasını**, üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu. (4-41), **Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi**, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçeminin özeleştirisi, ben ayırtına bile varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile. (4-41), **Onu sevmek** ateşten gömlektir. (4-41), Pencere önüne oturup, **sabırla seyretmek** gerekiyor. (4-42), Bu **şimdiyi kurmak, geleceği kurtarmak** mı oluyor? (4-43), **Çekip gidişi** bile. (4-43), Sanki bunca yılı, bu an için, **onun bana baktığını görüp sevinmek** için yaşamışım sandım. (4-44), Karşı kıyıdaki ışıkların suya vuran izleri olmasa, **denizi seçmek** olası değil. (4-44), Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “**Ablam bana paya vey**” **deyişi**, ne yapacağımı sorduğum zaman, “ Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), **Çevresindeki genç kızlar, genç kadınlar sanki orada değillermiş gibi bir yok sayış**. (4-45),. Gene küçük sesler, gülüşmeler, **karşı koymalar**. (4-46), Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, **onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım**, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim. (4-46), Ve, **direğin ucundaki ışığın karanlıkta kayışı**. (4-46), Babam bir gün **arabuluculuk yapmak** isteyen arkadaşına demiş ki: "Ham demir gümüş mü olur yahu" demiş. (4-47), **Olmazı oldurmaya** kalkma gözünü seveyim. (4-47), İnsan bunu, **böyle bir görüntüyü uydurmaya** çalışsa uyduramaz. (4-47), **Üç çocuk doğurmak** istedim.(4-48), **Ben de Fransız keteniyle Hint ketenini kıyaslamayı** biliyordum elbette. (4-48), -Böyle şık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan, moda dünyasında seçkin yeri olan bir kızın, Dinek 'bağa gitiitğinde, **üzüm çiğnemeli, inek sağmalı bir yaşama tutturmasını** tuhaf, işe yaramaz, yerini bulamamışlık görüyordu. Fantazimsi, gereksiz, gösteri gibi bir şey. (4-48), **Kestirmeden şöyle demek** gerekir. (4-48), Yemek masasının örtüsünü -çiçekli, ifil ifil keten- topladım, **pencereden denize doğru silkelenmek** için. (4-48), Denize

bakarak, karşı kıyının ışıklarına bakarak, bir örtüyü **bir pencereden çırpamak!** (4-48), "Peki **bu ne demek** şimdi?" (4-49), **Ondan ayrılmak** karanlık demektir. (4-49), Boğazda **yağmuru seyretmek!** (4-50), Acı duyuyordum ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı **onu unutmanın, onu düşünmenin** getireceği acıyı bastırıyordu. (4-50), Ayrıldıktan uzun bir süre sonra **onu ilk görüşümü** anımsıyorum. (4-51), Bu, **-sanki mutsuzmuş gibi- görünüş** beni sevindirmişti. (4-51), Bana **aşık olmamış mıydı?** (4-51), **Aşk odunda yanan sadece bendim demek ki!** (4-51), **Bu aşk odunda yanmak**, bizim kapıcının genç karısından. (4-51), Benim, o gençlik yıllarımda özlediklerim, ondan ayrıldıktan sonra gerçekleştirmeye çalıştıklarım, **benim özüm için ağır sorumluluklar demek** olmadı mı? (4-52), Bugün, **deniz için yapılan tanımlamalar**, ağaçlar için de geçerli. (4-53), Açıklı koyulu, **anlatılması zor ışıktanmalar** içinde, dumanlı pembeler, -insan inanamıyor- tirşe yeşiller var yer yer. (4-53), Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sırim gibi, balık kokulu vücuduna, **sert adımlarla yürüyüşüne**, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Tüm kıyı köyü şaşmış, **kimselere yüz vermeyen o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine**. (4-53), Birlikte **balığa çıkışlarına** da, uzakta, kayalıklarda ateş yakıp **balık kızartmalarına** da. (4-54), **Balığı elle yemek** de. (4-54), Damda **açık havada uyumak** da. (4-54), Kırılarda, **dağlarda yaşamak**. (4-54), **Denize dalıp dalıp çıkmak**. (4-54), Duş yapmadan **günü tüketmek**. (4-54), **Günün nerede başlayıp nerede bittiğine aldırmamak**, (4-54), **Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı** kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde, meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak.(5-57), Kısaca anlat bunu dersiniz, -bana da- **yaşama sonsuz bir hoşgörüyle bakış** derim; insan ve yaşam üzerine edinilmiş bilgilerden damıtılmış bir hoşgörü. (5-58), Sonraları, gençlerle ahbaplığı ilerleyince, **kafasının çalışması** değişti. (5-58), Onlar konuştuğça, tartıştığça, bilgi **gizemli bir geçişle** geçiyor ona. (5-58), **Anlar gibi olmak**. (5-58), Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; **yaşamı renklendirmenin**, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, **yaşanır kılmanın**, özveri isteyen, fedakarlık isteyen

ayrıtlarının cimrisi. (5-58), **Onu bilmek** gerek. (5-59), Gecenin bir saatında **helva kavurmaya** kalkıvermiyor mu, bir şenlik koparıyor çocuklar. (5-59), Ama, eve girerken **ayakkabılarını çıkarmaya** alıştılar; zaten kimi anneannesinden, kimi halasından, teyzesinden aşına bu âdete. (5-59), Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, **uykuya doğru giden vakti yenilemenin** sevinci dolduruyor evin içini. (5-59), Sokağa bakan büyük ön oda, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, **çığlıklarıyla bir hızla geceyi biçip geçen tren düdüğü** getirdiği kavuşmaların, ayrılımların iç titreten çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken. (5-59), Buraya **denizcilerin kullandığı coşkulu bir sevinç haykırışı** gerek. (5-59), Belki de sigarayı yakıp, uzun, derin, **bir ufka bakıştır** o haykırış; bir susuşun duyulmayan çınlaması, çok uzaklarda. (5-60), Babasına **iğne yapmaya** geldiğinde, o erkek bedeninden gelen çelik mavisi, kurşun ışıltısı ter kokusu, tüm vücudunu titreten. (5-60), İnerken çıkarken, sokakta karşılaştıklarında, üç söz, bir gülümseme, bir **paketlerini yukarı çıkarıvermesi** derken, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, bu aşinalık bir arkadaşlığa dönüşüverdi. (5-61), Yaz oldu, iki arkadaşıyla balkona **çay içmeye** geldi, kış oldu, bu onları çorba yapıp çağırırdı. (5-61), Bakmayın **böyle kısa boylu, tombul oluşuma**. (5-61), Şimdi çok iyi sezdiği, ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı konuşmalar **havada çınlamaya** başladı. (5-61), Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken karar veren ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken insan **içinin baymasına** benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği bir vakit oluştu. (5-61), **Alışık olduğu yerden başkasına oturmak** onu tedirgin eder. (5-62), **İyi yetiştirmek** için, yetişkin olmak gerek. (5-63), Tatili **ziyan etmek** istemiyorum. (5-63), **Geceyi sürdürmek** üzere, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, **küçük, gamsız fık fık fıklayan gülüşlerle** gülüşülse. (5-64), **Yalnızlığı yaşamayı** da bilmek gerek" diyor içinden. (5-64), Geçen yıl, gene bu vakitler, **sevinçli gidip gelmelerle**, odasını kendine göre düzenlerken, bir ara içini bir kara gölgenin bastığını duymuştu. (5-64), Onu "Nemide hanım" yapan **biraz kalınca, vurguları, hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle** dolu sesiyle "ne oluyor, ne var şimdi canım" demeye kalmadan yan odadan gelen kadın sesini algılamaya başladı. Bir kadın, durmadan konuşuyordu; dili zifir bir konuşma. (5-64), Az sonra hepsi gelip yanındaki iki masaya sığıştılar. Gülüşüp, itişip kakışmak için bir

neden daha işte. Gülmek bedava. Sonra, deniz, balıklar, uğranan koylar, köyler, yırtılan mayolar, kaptanın anlattıkları, **aşçının yemekleriyle ilgili konuşmalar** doldurdu gülüşmelerin arasını. (5-65), Şakalaşmalar vardı, gülüşmelerde; bir durulmuşluk içinde. Üste çıkan, belirginleşip, saklı bir kaygıyı da açığa uran, **ses indirmeler**, fısıldaşmalar, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau"lar arasında dayanamayıp **kahkahaları patlatmalarla** -bu patlatma da tam yerinde- birlikte.(5-66), Boylu boslu, gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, güzel bir kadınla, **atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla** iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam, onlara doğru geliyorlardı. (5-66), Meydanı geçip **kahveye ulaşmalarına** beş on adım kalmıştı. (5-66), Nemide hanım, sonra, yanındaki masayla hiç ilgisi yokmuşçasına **bir kaş kaldırışla**, gazetesini okumaya başladı. (5-67), Çok **dikkatli olmak** gerekir. (5-67), "Başınıza çok işler açacağım" diye sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, **karşılık vermek** istedi ama, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar. (5-67), Size **hesap vermeye** mecbur değiliz. (5-67), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, **özür dilemeye** de benzeyen bir **gözucu bakışıyla** bakarak. (5-68), **Onu kendinden uzak tutuşu, duygularını ondan gizleyişi** hep bu yüzdendi. (5-68), Çok bilirmiş gibi görünse de, **çağını, çağdaş insanı, insan haklarını anlaması** olanaksızdı. (5-68), **Liseyi bitirmiş olmasına** karşın. (5-68), Gene de, **kapı ağzında laflamanın** tadında iki söz daha eklemek ister gönül. (5-68), **Ona sarılmaya, boynunu koklamaya** bayılıyor / muş. -Bunları ne zaman, nasıl öğrendi bu Nemide hanım?- (5-69), O nerede olursa olsun, **onun yanında olduğunu "hissetmek"**, -Nemide hanım anlıyor da, burasını tam anlatamıyor Tuna.- (5-69), Sonra geç saatlere dek, **rıhtım boyunda oturmak**. (5-69), Aslında, Nemide hanımın söyledikleri biçimlendirmişti korkusunu; sorduğu sorularla, **esirgemediği kınamalarla...**(5-69), Sinirleri sıfır bir annen varsa, onun kurduğu evde, onun sana sağladığı maddi imkânlarla yaşıyorsan, **onun sinirleriyle oynamak** hakkını nerden buluyorsun? (5-69), Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, o evin, **o evi kuran kadının koşullarına uymaya** zorunlusun. (5-70), Daha o zamanlar, **bunu yazmak** bana önerildiğinde, "Ben yanlış seçilmiş biriyim" diye düşündüm. (6-71), Bir saltanat zamanını yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri kararmış da olsa, çevresindeki, gökyüzüne " ihtişamla" yükselen ulu ağaçlarla birlikte, **toprağa kök salışındaki** görkemiyle, gene de insanı çarpan bu

binalarda, hep o yaşanılıp geçirmiş zamanı duyuyordu insan. (6-71), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizlikle, **"Vitraylara bak. Bu eski binalar!"** değişimimizden gelen, **saygı göstermeye** benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, değişik yaşamlar çağrıştıran, **düş kurmalara** açık kapılardır bunlar- ince uzun güzelliğine, beyaz saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk. (6-72), **Ona sunmak** için aldığımız çiçekleri hazırlarken çiçekçi, arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle eşdeğer bir şey. (6-72), **Gözucu bakışlarımızla** görüyorduk onları. (6-72), **Onu belirleyebilmek** için, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda ev sahibimiz için kurguladığım havayı, yabancı bir ülkeye taşıyın. (6-73), Okuduklarımla, sözcüklerden bana yansıyan düşsel duygularla **hayal etmeye** çalışıyorum. (6-73), **Bir kenti özlemek!** (6-73), Bu sevgi **ondan geçmedir** bize. (6-75), Çok sonraları, kardeşimle ben, İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak o zaman, **dededen kalan bu büyük evi değiştirmeye** başladık. (6-75), Seyrettiğimiz Amerikan filmlerinden aklımızdan kalan, çok hoşumuza giden, onların yaşam biçimlerine uyan eşyaları **eve taşımaya** başladık. (6-75), Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde **salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten** vazgeçmişti. (6-75), İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup gömme banyoyla **duş koyduruşumuz** çok hoşuma gitti.(6-75), Yıllar, bizim okul yıllarımız, yaz tatillerimiz, **Avrupa görmelerimiz** içinde yuvarlandı gitti. (6-75), Böyle olmayışının **altını çizmek** isterim. (6-76), Burada üç noktaya sığınıp, imgelemelerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, aldığım notlardan bazılarını bir **gözden geçirmekte** büyük fayda var diye düşünüyorum. (6-76), Ankara Belediye müstahdemleri, efendi değil, **bey diye çağrılmalarını** istedi. (6-76), **Kapı önlerinde oturmak** yerine, şoförlerle birlikte, üyelerimize her katta veya koridorda bir oda verilsin. (6-76), Efendi diye değil, **Ahmet bey olarak çağrılmak** istiyoruz.”Buraya yeniden döneceğim. (6-77), O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve **uzun yıllardır yaşamakta** olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, **ünlü bir yaşam sürdürmekte**-İstanbul hasreti

içinde **yanıp tutuşmaktadır**. (6-77), Şöyle düşünülmüştür: **Boğaz sırtlarında bir yer edinmek**, bu hasreti biraz çözümlemeyi mi? (6-77), Peki bir de **bakıcı tutulması** gerekmez mi? (6-77), Şimdi bu havanın içinde, başlayın **eşyaları yerleştirmeye**. (6-78), İmgelemde **eski Boğaziçi'ni canlandırmaya** uğraşarak...- yaşamak... **günün her "an"ını dinlemek**. (6-79), Sevgili Boğaz'da böyle bir yapayalnızlığı, ruhu, böyle anılarla sarmaş dolaş, **yunmuş yıkanmış bir dinginliğe bırakmayı** gönül ne çok arzu etmiştir. (6-79), Pek **dışa vurulmamıştır**. (6-80), Asla **ele geçirilemeyeceği** de... (6-80), Ne güzeldir geçmiş zamanda yaşanmış o Boğaz gezilerini, ada turlarını anımsayarak, **onları yeniden yaşamaya çalışmak**. (6-80), Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, **birbirlerine takılmaları**, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirlir. (6-80), Gene de **böyle bir eve sahip olmanın** hayali bile yeter insana. (6-81), **Aranan, özlenen her isteği karşılamaya** hazır olduğu var sayılarak. (6-81), **O resim altını buraya öylece koymak** isterdim. (6-81), **Mustafa Bulut'un Cemili'ye olan aşkını anlatabilmek** için. (6-81), **Çiçek demek**, insan ruhunun, adı adı be, Allahın nimetlerinin, yok yok be canım güzelliğin... (6-82), Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, **terliğinin biri iskelede kalmacasına**, bir koşar, bir atlar sandala ki, neye uğradığını şaşırır delikanlı, zor yakalar kolundan. (6-83), Arkasından pembe terliğini fırlatırlar iskeledekiler, çığlıklı gülüşmeleri, **alkış tutmaları**, bağrıışmaları arasında. (6-83), Delikanlılık, şairleri bilseydi, denizin tam ortasına geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken, Çingene kızı Nazik, **korkusunu belli etmemek** için, bembeyaz dişleriyle gülerken o bağırırdı: (6-83,84), Bu, benim şaşırtmaca yaparak, **metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden** kaynaklanan bir durum. (6-84), Çünkü, olayı dinlerken, **sanatçı olmanın** getirdiği bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi. (6-84), **Villanın alınıp yerleştirilişinden** bir iki yıl sonra, günlerden bir gün, ev sahibimiz hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan. (6-85), Cemile, böyle bir evi, **uzun zamandır arayıp sormayışlarını** da hiç anlayamamıştır. (6-85), Onu sadece, aydan aya **maaş almak** için geldikçe görüyorlar. (6-86), **"Ne diye gereksin ki"** yanıtını da içinde taşıyan bir soruyla. (6-86), **Bu öyküde, iki "ah", bir "eyvah" kullanmak** istiyorum. (7-88), **"Bu da kim?"** demek geldi içinden. (7-89), **Çok eskiden kalma** bir taş duvarın üzerinde. (7-89), Ozan

-bunu açıklamak kolay değil- aşk duygusunu, o zaman , yufkacı şöyle eve doğru baktığı zaman algıladı. (7-90, 91), Ozan **yokuşu çıkmayı** sürdürdü böylece. (7-91), **Büyük bir yük gemisine yol vermek** için duraksamıştı. (7-91), **Denizi yakından görme**, vapurun hızından, suyun köpürüşünden, **ayazdan gelen bir soluklanmayı yaşamak** içinmiş gibi. (7-92), Yüzünü rüzgara vererek, arkasını dönüp **suya bakmaya** başladı. (7-92), Gene o genç adam, döndü simitçiye baktı, sonra **ona doğru yürümeye** başladı. (7-93), Kız, **onun simit yiyişini görmemek** için başını çevirdi. (7-94), **Iğın ıgın ağlamaya** başladı içindeki çekingen kız. (7-94), Dişlerini sıkıp, gözyaşını, **göz pınarından akıtmamaya** gayret ederek. (7-94), Hayır **eve gitmek** istemiyor. (7-94), Annesiyle babasıyla **sulu köfte ve zeytinyağlı kereviz yemek** istemiyor. (7-94), **Bu yazgıyı değiştirmek** gerek. (7-94), Çalışıp **para kazanmak** gerek. (7-94), “Aa! **Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!**” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95), Yoksa, tanrım yoksa, bu bir, **seni gördüm, seni bildim demek** mi? (7-95), İçi şarkılarla, kentin ışıklarıyla, **kalabalıkların telaşına kapılma** istekleriyle doluyor. (7-97).

4.1.5. Zarf-Fiil Grubu

Zarf-fiil grubu bir zarf-fiil ve ona bağlı birimlerden meydana gelen kelime grubudur (Gökdayı, 2018, s. 42). Metnimizde 630 adet zarf-fiil grubu bulunmaktadır. Zarf fiiller cümleye akıcılık kazandırır, cümlelerin zenginleşmesine katkıda bulunur. Cümle farklı anlam özellikleri kazanabilir.

Büyük kentte yaşayan bir kadın olarak, başlıyorum günlük yaşamımı sürmeye. (1-7), **Güldüğü zaman** dişleri tümüyle ortaya çıkar: sedef gibi parlar. (1-7), İşte **telefon çaldığında**, arkadaşımın kızıyla buluşmak için, kapıdan çıkmak üzereydim. (1-8), **Telefonu kapadığımda**, her zaman olduğu gibi, bir dolu akıl almıştım. (1-8), **Kafamın içinde dönüp** duran imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım, hemen hemen bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler... (1-8), Ama **şu gelinliğin peşine düştüğümüzde**, bunlar çok derinlerdeydi. (1-8), **İçlerinden ayrılıp** öne çıkmış bir öykünün, bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda. (1-8), Bu bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; bir şey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, **o çığlık duyulduğunda**, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm

canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu... (1-8), Kent merkezine oldukça uzak olan bu gecekondu semtini **iki üç otobüs değiştirerek** zorlukla bulmuştum. (1-9), **Bir ağacı siper ederek**, bütün dikkatim kırpışan gözlerimle, çatık kaşlarımda toplanmış, öylece izliyordum onların heyecanlı konuşmalarını. (1-9), Omuzlar düşük, gözler yanlara doğru **kaçamak bakışlar atarak**, dudaklarda bir solma, sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler... (1-9), Sonunda benim orada olduğumu gördüler, **birini arayıp aramadığımı** sordular. (1-9), Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi duydukları korkuya eş titreşimlerle, **onlarla bir olup** endişelendiğimi anlatan ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, bana yakınlık duydular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, **“bak abla ben anlatayım” deyip** konuştular. (1-9), Üzerine kalas düştüğü, **hastaneye kaldırıldığı haberi geldiğinde...**(1-9), **Kadınlar beni gördüklerinde**, bir yaz öğle sonunun akşama dönüşmeye hazırlanan son dakikalarıydı. (1-11), **El işlerini, örgülerini, alıp kapı önlerine oturup** laf üretmeye başlamadan az önce. (1-11), Hani sanki **kentten kurtulup** köylere, kırlara çıkmışım gibi bir duygu. (1-11), Hemen kapıdan pencereden “kimlerdensiniz?”,”kimi aradınız?”, “birini mi aradınız?” diye **birer ikişer çıkıp** topluştılar. (1-11), Gene, erkeklerde olduğu gibi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama, ben hepsini şöyle gözucuyla **bir çabuk düzenleyip** bölümlere ayırdım. (1-11), Bir, **eliyle ağzını örtüp**, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, **olduğu gibi alıp** uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, **bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp**, düşüncesini sezdirenler. (1-11), İşte bu üçüncülerden en acarı, **kaşlarını çatarak**, konuşanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatanı katıldı bana; Zümrüt hanımın evine **yol gösterici olarak**. (1-11), Az önce, gözucuyla, **ivedi gözden geçirdiklerim konuşurken**, bunun hapisten çıktığını da duyuvermişim nasıl olduysa. (1-11), **Görür görmez** vurulmuştu ona. (1-12), Allahtan genellikle yere doğru, ya da dağlara bakarak konuşuyordu. (1-12), Ta şurada canevimde onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle **güzel boynunu arkaya verip**, onun gülüşü beni görünce, **yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp** bizim pencerelere doğru bakışı, **köşe bakkaldan sigara aldığında, kapının ağzında durup**, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında...” (1-12), Sesi insanı heyecanlandıran renklerle **bir inip** bir çıkıyordu. (1-12), O kendi dünyasında, düşleriyle, **yaşadığı somut**

dünyanın imgeleri arasında anlatıp duruyordu. (1-12), “**Ben sevdim onu**” deyip, çabuk çabuk, hafiften Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla anlatıyordu. (1-12), Bir de kalkıp orospu diye üzerime düğünde, ben **kendi havamda oynarken** güzel güzel ortada, herkesin içinde, kaptığım gibi bıçağı... (1-13), Rasim ustanın haberi geldiğinde, **Zümrüt hanım çılgığı basıp** bayılmış. (1-13), “**Beni koyup** nerelere gidiyorsun Rasim usta! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye kendini yerden yere atmış. (1-13), Zümrüt hanımın evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı küçük Selminle benim, bir çeşit sığınağımız oldu **gide gele**. (1-13), Şimdi o, **biçim değiştirip** Zümrüt hanım mı olmuştu. (1-13), **Zümrüt hanımı küçük bir kızken alıp** büyütmişti. (1-13), Şamlı Fatmanın yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti- bilinse de, **insan kişiliği ağır bastığından**, pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti. (1-13), Sonradan **hikâye beni sarınca**, gidip gördüm evi, o eski mahallede. (1-13), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, **gidip gelmelerimizde**, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), Arapça konuştukları için anlayamazdı ama, onların kızdıklarını, **bağırdıklarını görünce** ödü patlardı. (1-14), Şamlı Fatma da onlara bağırırdı, **dizlerini vura vura** bir şeyler söylerdi. (1-14), **Onlar gidince** başı tutar, girer yatağa yatar. (1-14), Şamlı Fatma hiç **beklenmedik bir zamanda ölüverince**. (1-14), Ama akşam olup da ortalık karardı mıydı, ikisi de **birbirinin ışığına bakıp**, rahatlatıcı bir duygu kırıntısı alıyorlardı. (1-15), Orada birisi var”, “o da ışığını yaktı”, “**hah ışık yandı**” diye **düşünüp**, iç geçirmek, derin bir soluk almaktı bu. (1-15), Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemden bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, **erişilmesi olanaksız gibi görünen ufka doğru yayılıp** giderken, Şamlı Fatma’nın diktirdiği ağaçlar bunlar. (1-15), Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, **güneşin ışığında yeşillendirip** hışıl hışıl dalgalanarak, kadını, çevresindeki dünyadan çok korkan bu ufak tefek kadını korurlar. (1-15), Kadın öyle kara kurudur ki, **iyice**

bakılmayınca, güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi ayırt edilemez. (1-15), Ne uzağı gören, ne akıllı bir kadınmış şu Şamlı Fatma; iyi ki yaptırmış bu evi, **küçükten alıp** büyüttüğü bu yetime. (1-15), Arada bir büyük evin önüne **koca bir Kadillak gelip**, alıp Şamlı Fatma'yı gitmiyordu. (1-15), Eski yıllardaki korkusuzluğu, **atıp tutması** dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı. (1-16), **Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak** dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde, mahallenin **buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak...** (1-16), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu **yolculuk ederken**, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın **bakınıp dururken**, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; ayaza kesmiş, buzlu kuru soğuklarda, üç yorganın altında **tir tir titreyerek**, ah! (1-16), Tek başına kalmıştı, o zayıf –veremmiş meğer-ayakları ve **soluğu kokan delikanlılık ölünce**. (1-16), **Doktor geldiğinde** de, ayrı yatacaksınız kızım dediydi zaten. (1-16), **Üç aya varmadan...** (1-16), Mahalleli **şaşırp kalmıştı** Şamlı Fatma ölüverince. (1-16), Damatlar, kızlar **evi basmadan**. (1-16), Hep yatakta, ateşli, hasta, **öksürerek sabaha dek**. (1-16), Akşamın inmesine az kala, **güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip**, kenarına rakı sofrasını kurdu muydu, ışığı da yanardı; iri iri doğradığı soğanlarla **eti kavurmaya başladığında**. (1-17), Büyük blok apartmanlar, **gele gele** gelmiş, vadinin tepesine konmuştu. (1-17), **Tüm varlığı ateş olup** yanıyordu, dili damağı kuruyordu. (1-17), Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen karanlık uğultusu yukarı, sokak lambalarının ışığına doğru, **azalarak yükselirdi**. (1-17), Yolun sonu, bir süre sonra, **ağaçlıklar bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde**, yokuş yukarı vurur, bir ucundan caddeye kavuşur. (1-18), Kadın zaten her zaman **hava kararmadan** evine döner,- Şamlı Fatma, öyle derdi: kadın dediğin **hava kararmadan** evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer...- hemen kapısını kapar, kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı. (1-18), Kadın **perdeleri kapatıp ışığı yaktığında**, adam ilk dubleyi bitirmiş olurdu. (1-18), Pos bıyıklarının ucunda bir su damlasıyla, **tahta sandalyesinde kaykılıp** oturmuş, inşaatın içinden yola doğru bakan bir adam. (1-18), Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber

yudumlasalar, kavrulmuş, **suyunu salıp** çekmiş, acı biberli, yağına kalmış ete ekmek bansalar diye. Belki! (1-18), Güneş yanığı kırıksık yüzündeki anlamı çözmek, **bakışlarını yakalayıp** anlamak olası değildi. (1-18), **Kadını ilk gördüğünde**, onun için de böyle düşünmüştü, “kimsesiz garip!” Kendini kimsesiz saymaz. (1-18), Ne özgüven! “**Kış gelince** nerelerde yatar kalkarsın a garip?” (1-18), O ilk gün, Zümrüt hanımın **evine doğru yürürken**, o güzel yüzüyle -Halime miydi adı- bir şey anlatmıştı. (1-19), Zümrüt hanım oraya, yukarıya gidişlerinden birinde, “**Otur iki lokma yiyelim**” **deyiverince** Rüstem usta, oturuvermiş, **bayılacak gibi olup**. (1-19), Onun verdiği bir kadeh rakıyı, **hiç sesini çıkaramadan içip** de, **başı dönüverince** de ona, “ Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım. Sen kıy benim nikahımı, benim evim ikimizi de barındırır” deyivermiş. (1-19), **Bir güzel boşanıp** ağlamış sonra. (1-19), **Ahbaplığımız dostluğa dönüştüğünde**. (1-19), Halime’nin anlattığı şu: Rüstem usta, **uzun geceler boyu düşündükten** sonra, bakmış ki, bir iş var. Nedir o? Ne olsun; her akşamüzeri, gözü yolda Zümrüt hanımı bekliyor (1-19), Zaten **ilk gördüğünden** beri de, rakısını onun ışığına karşı içer olmuştu. (1-19), İnce, esmer elleri var, **gül turnaklı diye düşünerek**. (1-19), **Onu alıp bağrına basmak isteyerek**. (1-19), Sonra **ahbaplık ilerleyip**, artık neredeyse **hemen her akşam gidip gelmeye** başlayınca Zümrüt hanım, “ O dediğin, şu geçen akşam dediğin olur” deyivermiş bir akşam, beşinci dubleden sonra. (1-19), **O işi de düşünüp** becermişti zamanında Şamlı Fatma. (1-19), Rüstem usta nikahtan önce elbet traş olacak **berbere gidip**. (1-19), O şıkırdım, badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi, televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini **ovup parlatmak...** (1-19), Halime’nin anlattığı şu: Rüstem usta, **uzun geceler boyu düşündükten sonra**, bakmış ki, bir iş var. Nedir o? Ne olsun; her akşamüzeri, gözü yolda Zümrüt hanımı bekliyor (1-19), Rüstem usta, tutuk tutuk **söz açınca** bu evlenme işinden, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi gülügülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), Kalkıp **Rüstem ustanın boynuna sarılıp** öpmüş onu. (1-20), İkinci gidişinde yukarı inşaata, hani **zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde**, tam **rakı şişesini açarken**, **Zümrüt hanımı görüverince**, az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın. (1-20), Acele **lafı çevirip**, **kendini bulup**, o kalın güzel sesiyle eklemişti “Hani yani iyi haberlerim var sana...”Bir de ilk gelişi var Zümrüt hanımın yukarıya, inşaata, bir akşamüzeri, **hava menekşelenirken...** (1-20), Doğrudan

bakmamıştı kadına, şöyle ortaya doğru, **ellerine bakarak**. (1-20), O ilk akşamüzeri, hava yeni renk atmaya, **akşama dönüşmeye başlamışken**, “akşam oldu bile” dendiği o vakitte ilk kez görmüşlerdi birbirlerini. (1-20), Biri, büyük iş masasının bir ucunda, öbürü **bu ucunda dikilerek**, ayaküstü, tedirgin, üç beş laflık bir konuşma. (1-20), Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez **kuş olup** uçmuştu evine doğru, bayır aşağı. (1-21), Işık, ilk o akşam başladı **algılanmış olarak** varolmaya. (1-21), Kadın **yemeğini yiyip tepsisini kaldırdıktan sonra, kahvesini alıp kanepedeki köşesine oturunca, perdesinin ucunu kaldırıp** dışarı bakardı. (1-21), Yıllardır hiç aksatmadan yapardı bunu. (1-21), **Perde açılınca**, ışık dışarı vurur, duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını aydınlatırdı. (1-21), Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi **içine çekip**, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı. (1-21), Bir çarpıntı geldi yüreğine, ence kökünden doğru bir ateş, **saç diplerinden boşanıp** tüm vücudunu saran ince bir ter. (1-21), “Aslan gibi maşallah!” düşüncesi **tüm vücudunu sarsalayıp** titretiyor. (1-21), Çözülen elini ayağını toparlamak için **hırkasının önlerini kavuşturup**, ayaklarını **altına alıp** büzüldü. **Alıp bu sözleri**, başını **yastığa gömüp** tellendiriyor Zümrüt hanım. Binlerce ince parlak iğne **batıp batıp** çıkıyor yüreğine. (1-21), Kapalı gözlerinin arkasında bin kez **baştan alıp** yaşıyor onu. (1-22), Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini **tam ele vermeden duyulup duyulup** kayboluşu gibi. (1-22), **Gidip akıl sormuştu** elin adamına. (1-22), Şimdi **yanıt almak için giderken**, ona bir şey götürmek gerekmez miydi? (1-22), Zaten **onu gördükten sonra** hiçbir yediği onsuz boğazından geçmez olmuştu. (1-22), Sabahları **uzun uzun esneyerek** uyanıyor, uzun uzun geriniyordu. (1-22), O küçük kavruk kız çocuğu, evin dışındaki dünyadan **ödü patlayarak**, tek başına, güvenecek bir kimsesi, tutunacak bir dalı olmadan... (1-22), Uzun geceler, **uzun acılı ağrılar çekerken** elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini **gözyaşlarıyla öperek** Rüstem ustasının kulağına sihirli sözler söylemiş, afsunlamıştı onu. (1-22), Hastasının eli ellerinin arasında gözleri kapalı **bıkmadan usanmadan** onun başında oturduğunu görenler, **oynayan dudaklarını görünce** onun dua ettiğini sanıyorlardı. (1-22), **Durma yineleyerek** anlatıyordu ki, Rüstem usta onu **bırakıp gidemez**. (1-22), Akşam o gelecek diye ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının **fanilalarını öpe koklaya ütülemeyecekse**,

kulağı kapının zilinde bir acele et kavurmayacaksa bol kırmızıbiberli, yaşamak neye yarar? (1-22), Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, sabaha karşı, **hastanenin o uzun koridorundan geçerken** görmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, hiç bitmeyen bir mum gibi. (1-22), Ne demekmiş **bırakıp gitmek** Zümrüt hanımı! (1-23), O ne zaman kahveye girse, herkes **ayağa kalkıp** buyur ediyorsa, o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen duyguyu çok yoğun olarak duydukları için. (1-23), Uff! Gör nasıl fışkırır **haftaya varmadan**, yaprak, çiçek. (1-23), Önceleri bir kuru daldım ama / Tuttum yapraklar açtım / **Seni görünce** dünyaya. (1-23), Tek başıma, bir o zaman, bir de **şu rakımı içerken** işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar. (2-24), **Yanına gelip, masasına ilişip, kadehini tokuşturarak.** (2-25), Bunu onlar **deneye deneye buldular.** (2-25), Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacığı, narenciye bahçelerinin, portakal, **mandalina kokuları arasında eğile doğrula** koşardı peşinden. Bağırırdı. (2-26), Kafasının biçimi, kestirmese bukle bukle omuzlarına inecek olan gür ipek saçları, **güldüğü zaman** güneşli dişlerinin parıltısı, sarı ela gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı, boyu bosu, pazuları, biçimli bacakları... (2-26), **Yüzerken yüzerken**, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerdı ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan. (2-26), Anacığı bir süre sonra, **ayağa fırlayıp, “Yunuuuuus!” diye bağırmaya başlayınca**, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü çocuk sesi çingırdamaz mıydı? (2-26), İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, **birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan**, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tırşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26), Hemen **evin arkasını dolanıp ot toplamaya giderken** hafiften bir türkü tutturuyorsa bu yüzdendi. (2-27), Bu **gözünün önünde gelişip serpilen**, bu denizlerin dibinde yaşayan güzel çocuk gönendiriyordu. (2-27), **Yağmur birden bastırınca** mı binmişti taksiye, otobüslerin kalabalığına dayanamadığı için mi? (2-27), **Sigarasını atıp** oturmuştu şoförün yanına. (2-27), "Taksim" demişti, olmamış Trabzon hurması yemiş de **ağız kamaşıp** yapışmış gibi bir sesle. (2-27), **Duyulur duyulmaz.** (2-27), **Sabah açan gün yüzüne vurup** da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de-

ışışın içinden geçer, zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzölür, daldardı maviye. (2-27), İçi, kanat çırpışların hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden gelen, **vurup geçen**, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi? (2-27), **Gün açarken** bu erken vakitte, ah! (2-28), "Ben **yemek yemeden** içerim" demişti başta. (2-28), **Ne demesi, nasıl davranması gerektiğini bilemediğinden**, şaşkınlığını örtmek için gülmüştü. (2-28), Bana..." demiş, susmuş, **garsona bakıp** gene gülmüştü. (2-28), Akşamüzzerinin o güzel menekşeli vaktini, yumuşacık, sakın bir konuşmayla, **birbirinize dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi anlatarak, düşler kurarak**, güzel gülmeler, küçük sevinmelerle geçirirsiniz. (2-28), Bunu anlatır sana, **hiç konuşmadan**, öpüşleriyle, sarılmalarıyla. (2-28), Ama asıl o, iki insanın, **biraraya gelince, en küçük soluk alıştan başlayarak, zamani en küçük ayrıntılarda bile buluşarak** yaşaması var ya, asıl aranan o işte. (2-28), Bazan **kendimi öldürüp kurtulayım** diyorum. (2-29), Süngerci bunu, **delikanlı olur olmaz, büyük vapurlara koyup**, dünyanın denizlerine salıvermiş. (2-29), **Uzun yıllar sonra döndüğünde**, denizler şahini **genç bir adam olarak**, süngerci de yoktu, anacık da. (2-30), **Yukarı doğru çıktıkça** kirli hava ve sis tütüyor. (2-30), **Genzini yakarak** insanın. (2-30), **Parayı verip** iniyor Taksim’de. (2-30), **Sıraselviler’e doğru yürürken**. (2-30), Her yer, merdiven altları bile **para ederken...** (2-30), "Ben bir **gidip, geleyim** abla" demişti. (2-30), Bir **gidip bakayım**. (2-30), Mıstık’ın deniz kenarındaki lokantasına geldi; **gece otobüsünden, iner inmez**. (2-31), Önce, **atlayıp minibüse**, koyun ta öbür ucuna. Mustafa’nın moteline. (2-31), **Mustafa’nın şamatasından kurtulup** denize. (2-31), **Denizden çıkıp, duşta yıkanıp, çay, kahve içip**, "Gelip iki gün kalacağım" diyerek Mustafa’dan kurtulup, Mustafa’nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente öğleye doğru. S.3Mıstık’ın deniz kenarındaki, **bugenvillerin gölgelediği lokantasına vardığında, küçük çırak onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak** nasıl bakakalmıştı bu güzel adama. (2-31), Mıstık ona şöyle bir bakıp, terslendi: "Kim lan?" Çırağın yüzündeki garip şaşkınlık, huylandırmıştı onu. (2-31), **Hemen alıp** geliyorum abim. (2-31), **Yan sokağa sapınca**, neredeyse uçacaktı. (2-31), **İbrahim abisinin kahvesine varıp**, İbrahim abisini **bahçenin bir köşesine çekip**, soluk soluğa anlattı: "İbrahim abi, bizimki gelmiş. Gözünü seveyim gel." (2-31), **İçmeye**

başlamadan iki laf et. (2-31), Nerde görülmüş **rokanın doğranıp** böyle küçük bir tabağa konduğu. (2-32), Yunus da on on beş yıl sonra aynen onun gibi olacak, kalırsa bu kıyı kentte; kalsa, yerleşse, **çoluk çocuk everip, torun falan sahibi olarak...** (2-32), **Alkol kanı yenip**, kendi dolanmaya başlar damarlarda. (2-32), Yoğun, ağır bir gam sisi inmiştir adamın üzerine; biri öbürünün gençliği, öbürü berikinin geleceği; kıyı kentin iki çaresi kesik adamı, öylece susarlar, **sigaralarının dumanına dalıp.** (2-32), Esrar içer gibi **peşpeşe ulayıp içerek.** (2-32), Anne de öylece, kendini çakkılların arasında bir şeyler arayan Oya'nın görüntüsüne bırakmış, **gülümseyerek oturuyor.** (3-34), Oya denize doğru koştuğu zaman, **heyecanlanıp bağıyor:** “Oyaaaaa! Koşma, gel buraya...” (3-34), **Ağzını açarak** gülüyor. (3-34), “ Çakkılını çıkılı çakkılı çıkılı” diye, **seke seke geliyor** annesini yanına. (3-34), **Kara gözlerini açarak** diyor ki: “Ben düşmem ki. Ben kocamanım. Ben ablayım. Ben üç tane yaşıdayım.” (3-34,35), Anne **Oya'nın saçlarını karıştırıp** gülüyor. (3-35), Oya **tepsiyle dondurma götüren garsonu izleyerek** sürdürüyor sözünü: “ Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak abinin elindeki tepside...” (3-35), Yan masadakiler duymasın diye, **sesini indirip** diyor ki: “ Annecim, acaba abi dondurmamızı getiriyor mu diye **gidip bakayım mı?** (3-36), Sonra gene **bağırarak bir şeyler söylüyor.** (3-36), **Deniz kenarından koşarak** geliyor. (3-35), O da **bağırarak bir şeyler söylüyor** annesine. (3-36), “**Dondurmasını yedikten sonra** sandala binmek istiyormuş. (3-37), **Gülerek bir şeyler anlatıyor.** (3-37), Danyel dondurmasını **bitirir bitirmez** fırlamıştı masadan az önce. (3-37), Denizle masa arasında **koşup duruyor.** (3-37), O sırada **koşarak gelen** Danyel **onu görünce** duruyor. (3-37), **Bağırarak bir şey söylüyor** annesine. (3-37), Gazoz kapaklarını sağ avucuna koyuyor, **gülerek uzatıyor** Danyel'e. (3-37), **Hep öyle gülerek,** elini uzatıyor. (3-37), **Koşarken bağıyor:** “Alıllı alıllıllı alıllıllıllı!” (3-37), **Danyel'in annesinin gülerek söylediklerini** anlamıyor. (3-37), **Onu, yıllar sonra, yeniden gördüğümde,** gündelik bir tanımlamayla, çarpıldım diyebilirim. (4-39), O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille **oradan girmek istediğimizden,** sandal kir alıyor, **koyu boydan boya geçip** kulübün önüne geliyorduk. (4-39), Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılaştık, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun **yiyip bitirecek,** usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırdında–bile- değildik. (4-39), **Onca yıl sonra döndüğümde,** görmüş geçirmiş, orta yaş üstünün pır pır eden ışıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı. (4-39), Değerini hiç **seçip**

ayıramamışım. (4-39), Onunla gün gün, gözgöze, beraber **soluk alıp vererek** yaşamayana anlatmak olası değil bu beraberliği. (4-40), Gençliğinde de olduğu gibi, girdiği her yerde **dönüp bakıyorlardı** ona. (4-40), Bunları anında algılıyor, **ayırında bile değilmiş gibi yürüyüp** geçiyordu. (4-40), Dudaklardan ısığın eksik olmadığı, yolda giderken, kaldırımdaki sarı gözlü, **sırtını kamburlaştırmış küçük kediyle gülüp** konuşulan ilk bahar günleri. (4-40), O koyu mavi gökyüzü, bulutsuz açık maviydi. Hareket, canlılık karşı kıyılarda, üstü sıra sıra arabalarla dolu köprüde, balıkçı kayıklarındaydı; **güvercin boynu bir renklilikle yanıp sönen** onlardı. (4-40), **Yerleştikten sonra** uzun uzun, derin uykular uyuyarak yorgunluğumu atmalıyım. (4-41), Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, bol ışıklı gazinoları, “cafe” leri, “barları”, “disko”ları, **kıyılarında durmadan** giden gelen otobüsleri, arabalarıyla. (4-41), Asıl, **Karadeniz’den gelip, Akdeniz’e, Akdeniz’den gelip** Karadeniz’e geçen koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır kıpır, göze görkem orada duruyordu. (4-41), İşin gücün arasında **şöyle bir göz atarak** baksam da. (4-41), Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçeminin özeleştirisi, **ben ayırtına bile varmadan** o zamanlar çoktan başlamıştı bile. (4-41), **Babası bunun annesinden ayrıldıktan sonra** bir Alman kadınla yaşamış uzun yıllar. (4-42), **Pencere önüne oturup**, sabırla seyretmek gerekiyor. (4-42), **Kıyı öylece, güneşsiz, aydınlık, belirgin dururken**, yukarda, korulukta yeşilliklerin arasında bir başka nokta ışıklanıyor. (4-42), **Orada ne olabilir ki?” diye düşünürken, bu kıyımın çatılarında pırpırlanan kuşlara bakarken**, karşı kıyıdan otobüsler geçmeye başlıyor. (4-42), **Işık alan yalının önünden geçerken**, onlar da bir an parlıyorlar. (4-42), “Yukardaki ışık kayboldu. (4-42), “**Ne oldu ki” demeye kalmadan**, üç beş yalı, birden camlarından tutuşuyor. (4-42), **Çekip gidişi** bile. (4-43), Artık geçmiş, **denizin karşısına oturup, uzun uzun düşünerek** bir kez daha... (4-43), Zaman daha **geçip gitmemişti**. (4-43), **Saçlarını kabartarak** dağınık bırakan, **memelerini daha da büyük gösteren daracık elbiseler giyip**, yürürken kalçalarını sallayan, ağzı boş olduğu halde, hep sakız çiğniyormuş sanılan bir arkadaşımız, **masamıza gelerek**, görünüşüne hiç benzemeyen, kalın, güzel sesiyle, haberi **ayaküstü verip** geçti. (4-44), Kısa bir süre sonra **belli etmediğimi sanarak, dönüp baktım** ona. (4-44), Sanki bunca yılı, bu an için, **onun bana baktığını görüp** sevinmek için yaşamışım sandım. (4-44), Sokak boyunca sıralanmış olan sokak lambaları en belirgin

olanları. Bir de **kıyıya dikey olarak**, yukardan aşağı inenler var. (4-44), Şenlikli bir günümdü o gün, - bugünmüş gibi anımsıyorum-, **durmadan konuşup** anlatıyordum. (4-44), Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, **çantamı çekiştirerek**, “Ablam bana paya vey” deyişi, ne yapacağımı sorduğum zaman, “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-45), **Sonradan anlatılanlara bakılırsa**, durumumda, dış görünüşümde hiçbir değişiklik olmamış. (4-45), **Onun en küçük devinimini görmeden** görüyordum.(4-45), **Yuttuktan sonra** avurtlarını içine çekerek tadı ağzına yayıyordu. (4-45), **Çevresiyle ilgilenip ilgilenmediği** belli değildi. (4-45), **Birini bekleyip beklemediği** de. (4-45), Böyle **dalmış bakarken**, birden, denizin kendi ışığı olduğunu keşfediyorum. (4-46), **Çok zaman bakınca** sezilebilen. (4-46), **Görünmeyen denizi görüp** algılıyorum. (4-46), Yirmi dört yaşındaydım, **babamı akladığımda**. (4-46), Arkadaşı da zaten **bana anlatırken**, "baban tıpatıp böyle dedi, olduğu gibi aklımda" demişti. (4-47), **Aşk onu aydınlatırken**, çevresini gözü görmemişti. (4-47), **Başımı çevirip**, Ortaköy sırtlarına bakıyorum. (4-47), Ah! **İçimden gelerek** gülüyorum. (4-47), Ben **bir bozkır çocuğu olarak**, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim. (4-47), Böyle şık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan, moda dünyasında seçkin yeri olan bir kızın, **Dinek bağa gitiitğinde**, üzüm çiğnemeli, inek sağmalı bir yaşama tutturmasını tuhaf, işe yaramaz, **yerini bulamamışlık olarak** görüyordu. (4-48), **Denize bakarak, karşı kıyının ışıklarına bakarak**, bir örtüyü bir pencereden çırpma! (4-48), **Pencerenin önünde dikilip**, yaklaşmasını bekledim. (4-49), Ağır ağır, **sanki duruyormuş gibi süzülerek** geliyordu. (4-49), Bir karşı kıyıdaki ağaçlar, bu ışıksız, **kararmış yeşili biraz belirginleştirip** öne çıkarıyor. (4-49), **Hava gittikçe** kararıyor. (4-49), Şöyle denebilir: Yıllardır, bir arada, yüzlerinde hep rahat, **dingin bir anlamla, yaşayıp** gidiyorlardı. (4-50), Onları, **hiç belli etmeden**, hep izledim. (4-50), Güneş halesini topladı, **onun turuncusunu kendine katıp** koyulaştı. (4-51), Önce elim ayağım çözülmüş, vücudumdan ter boşanmış, çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı ama -artık orta yaşlardan geçiyoruz- **dumanımı toparlayıp** duruldum. (4-51), **Yüceliğine inandığımı yineleyen durmadan**, bir dua gibi. (4-51), **Biraz şaşarak, kaşını kaldırıp**, "Bak sen! Değişmiş" demiştir. (4-51), Benim, o gençlik yıllarımda özlediklerim, **ondan ayrıldıktan sonra** gerçekleştirmeye çalıştıklarım, benim özüm için ağır sorumluluklar demek olmadı mı? (4-52), Yaşamını, **ölçüp biçip**, kendince

doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyuştğu bir genç adamla evlilik. (4-52), Kocamın öldüğünü, **çocuklarımın büyüyüp evlendiğini**, Boğaziçi'ne taşındığımı bilsin istedim. (4-52), Ona hâlâ aşık olduğumu bir kez daha **-dibe dalındığında** insanı, en genç, en diri balığın çarpıp geçişi gibi- duydum, ben'im var olan tüm hücrelerimde. (4-52), Onlar **yeşilden hiç iz taşımadan**, kara desen kara olmayan bir koyu. (4-53), O zamanlar, o kız -şimdi o da orta yaşlara geliyor-sekiz on kişilik ailesine **"terk" edip**, evinden ayrılmış. (4-53), Çok az, azdan az bir parası varmış; **çeviri yapıp** kazandığı. (4-53), Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sırim gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, **kara kara parlayan gözlerine bakıp** ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Birlikte balığa çıkışlarına da, uzakta, kayalıklarda **ateş yakıp** balık kızartmalarna da. (4-54), Şimdiki gibi aklımda demişti, **konusmayı bana anlatırken**. (4-54), Arkadaşımın dediğine göre, **şiir okunduktan sonra**, uzun bir süre susmuşlar. (4-55), Bakışları kızın yüzünde, **konyakla bira arasında gidip gelmiş** düşüncesi. (4-55), Kız, gene, **bir zaman susup**, sonra, ağır, düşünceli yanıtlamış: "Biliyorum. Sonunu almıyorum." (4-55), **Sokak lambasının altında durup** sigarasını yakıyor. (4-56), Sigarasının ışığı **gecenin karanlığında yanıp** sönüyor, yıllardır. (4-56), Sabah, erkenden **güneş ışığını ortalığa yeni salarken**, (5-57), Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, **denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak** hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- **tekneleri seyrederek**; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde, **meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak**. (5-58), Delikanlıları böylesine sevindiren, hepsini **dipdiri yapıp**, sohbete yeniden başlatan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı. (5-58), Sonraları, **gençlerle ahbaplığı ilerleyince**, kafasının çalışması değişti. (5-58), **Onlar konuştukça, tartıştıkça**, bilgi gizemli bir geçişle geçiyor ona. (5-58), Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, **günü tekdüzeliğinden kurtarıp**, yaşanır kılmanın, özveri isteyen, fedakarlık isteyen ayırtılarının cimrisi. (5-58), İ'yi uzatır, sonuna **duyulur duyulmaz** bir "h" ekler. (5-59), Ama, **eve girerken** ayakkabılarını çıkarmaya alıştılar; zaten kimi anneannesinden, kimi

halasından, teyzesinden aşına bu âdete. (5-59), **Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip,** uykuya doğru giden vakti yenilemenin sevinci dolduruyor evin içini. (5-59), Sokağa bakan büyük ön oda, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, çığlıklı bir hızla **geceyi biçip** geçen tren düdüklelerinin getirdiği kavuşmaların, **ayrılmaların iç titreten çağrışımlarını unutup,** açık denizlere açılıyor pupa yelken. (5-59), Nasıl bağırr bir denizci acaba **kıydan uzaklaşıp, iyice açılınca?** (5-60), Belki de **sigarayı yakıp,** uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; bir susuşun duyulmayan çınlaması, çok uzaklarda. (5-60), Bol limon, bol yeşillik; iki taş arasında, ya da **yumrukla vurup sulandırarak** kırılmış soğan. (5-60), **Gıkını çıkarmadan** ölüverdi. (5-60), **Babasına iğne yapmaya geldiğinde,** o erkek bedeninden gelen çelik mavisini, kurşun ıslığı ter kokusu, tüm vücudunu titreten. (5-60), Sabaha kadar, yağmur altında, ormanda beklemişti onu, **ödü patlayarak.** (5-60), İnerken çıkarken, **sokakta karşılaştıklarında,** üç söz, bir gülümseyiş, bir paketlerini yukarı çıkarıvermesi derken, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, bu aşinalık bir arkadaşlığa dönüşüverdi. (5-61), Yaz oldu, iki arkadaşıyla balkona çay içmeye geldi, kış oldu, bu onları **çorba yapıp** çağırdı. (5-61), **Bulutlanıp bulutlanıp** açılan, **tam güneş açmışken karar veren ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken** insan içinin baymasına benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği bir vakit oluştu. (5-61), Oysa, **tatilin her zerresinin tadını çıkararak** yaşayacaktı; sindire sindire. (5-61), “Ben **şunlara bir bakıp** geleyim” Nemide hanımın yüzünü göremediği, kalın, güzel bir erkek sesi yanıtladı onu: “Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu.” (5-62), Ben **bir dolaşıp** geleyim. (5-62), Çocuk bunlar, **kah kah kih kih derken,** tatil şenliği işte... (5-63), Tülay, Zerrin hadi **bir dolaşıp** gelemim. (5-63), Geçen yıl aynı yerde yaşadığı, -Yinelemek gerek, bütün bir kış, **aklına geldikçe** yüreğine gölge düşüren, onu çok üzen- olayı, o çocukları, Tuna'yı, o durumla bütünleşen dün akşamki konuşmaları... (5-63), Bir iki arkadaşı olsa şimdi şurada, **çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp,** bazan gülünçlü, bazan "vahvah"lı, ama çoğu zaman rahat, dingin, büyük kentin dağdağasında uzak bi tatil zamanının rahatlığı içinde; insanlar, yaşamak, dünyanın halleri üzerine konuşsalar. (5-63), Geceyi sürdürmek üzerene, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması, **dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp** içilse, küçük, gamsız fık fık fıklayan gülüşlerle gülüşülse. (5-64), Dün sabah otobüsten yarı uyur,

uyanık inmişti ama, oteldeki odasında, denize karşı **küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken** cin gibi olmuştu. (5-64), Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, **seve okşaya** dolaba asacak, **başucundaki komodininin tozunu aldıktan** sonra, **getirdiği beyaz işlemeli örtüyü serip**, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek... (5-64), **Kapıdan çıkmadan** durur odayı gözden geçirir. (5-64), Geçen yıl, gene bu vakitler, **sevinçli gidip gelmelerle**, odasını kendine göre düzenlerken, bir ara içini bir kara gölgenin bastığını duymuştu. (5-64), Onu "Nemide hanım" yapan biraz kalınca, vurguları, hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle dolu sesiyle **"ne oluyor, ne var şimdi canım"** demeye kalmadan yan odadan gelen kadın sesini algılamaya başladı. Bir kadın, durmadan konuşuyordu; dili zifir bir konuşma. (5-64), Arada sırada bir erkek **söze karışır gibi olurken** pusup kayboluyordu. (5-64), Dışarda günlük güneşlik bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, **duvarlar senin deyip** açmış mor bugenviller, **çardaklar benim deyip** açmış güneş kırmızısı bugenviller... (5-65), Adım adım, **o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak**, ayaküstü iki çift sözle, **hal hatır sorarak, gazetesini alıp** gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur. (5-65), **Kahvesini içerken**, garsonla şakalaştı. (5-65), "Ne oluyor, bu da ne?" diye **başını gazetesinden kaldırdığında**, meydanda şamatacı, genç bir grup, gülüşerek, bağırarak, konuşarak bir mavi yolculuk teknesinden iniyorlardı. (5-65), **Yüzündeki gülümseme hiç solmadan** dinlerken onları, bakışlar, gülüşler alıyordu bazılarından. (5-65), O **gazetesine döndüğünde**, dondurmalar gelmişti ama, şamata kesilmişti. (5-65), **Biraz dikkat edince** işi anlar gibi oldu. (5-66), Tam yakınında oturan o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız, annesine karşı o izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı halde, **başkaldırıp, onu dinlemeyip** katılmıştı bu geziye. (5-66), **Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden**, birden -ne çok şey açıklayıverir şu birden sözü- karşıdan gelenleri gördü. (5-66), Sonradan hep beraber, **konusup konuşup** şaşmışlardır buna. (5-66), Tuna hemen **kollarını kavuşturup** masaya yattı. (5-67), **Kış boyu konuşup** tartışılar bu konuyu çocuklarla. (5-67), **Onların bu hallerine bakıp**, "üniversite müniversite." (5-67), **Sözümüzü gevşetmeden** sürdürmeliyiz. (5-67),

Örümcek ağı bağlantıları zedelededen geçmeli sözden söze. (5-67), O kadınla erkek **masaya yaklaştıklarında**, masada kendiliğinden bir sessizlik, bir tutukluk olmuştu. (5-67), Kadın, sinirden gerilmiş bir yüzle hepsine ayrı ayrı, **dimdik bakarak** kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu. (5-67), Hepsinin ailelerini, **okulu yakıp yıkacaktı** başlarına. (5-67), Gene de **biri dayanamayıp** terslendi: "Efendim, lütfen bağırmayın." (5-67), **Sinirden ve dili boğazına tükürüğüne akıp karıştığından**, hışırtilı, öksürüklü bir ses ile sinirini tozuttu. Tozutup **güzel ağzını yüzünü eğrilterek** çirkinleşti: "Görüreceğiz! Görüreceğiz bakalım. (5-68), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, özür dilemeye de benzeyen **bir gözucu bakışıyla bakarak**. (5-68), Kadın önde, tepesinde topladığı **saçlarının çözölmüş olduğunun ayırında olmadan**, hızlı hızlı, **topuklarını vurarak**, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, **yetişmeye çalışarak**. (5-68), Eninde sonunda o, **uzun yıllar arabuluculuk yaparak** geçimini sağlayan, Samatyalı Nazike hanımın kızıydı. (5-68), O akşam çocuklardan biri onları **otobüse binerken** görmüş. (5-68), **Tuna Bora'yı görünce** çok seviniyor / muş. (5-69), **Bora yanında olmayınca**, havada asılı kalıyor / muş. (5-69), **Bora'yla olunca**, yaşamak çok hoşuna gidiyormuş. (5-69), Geç saatlarda **otele dönerken** gene Nemide hanımdan, "Genç bunlar." (5-69), "**Kurt gibi acıkıyorlar**" diye **düşündüğünden**, dönerli dürüm. (5-69), Tüm bunları, kebabların, gülüşmelerin, dondurmaların arasına **çekirdek çitlermiş gibi karıştırıp** söylemişti. (5-70), Daha o zamanlar, **bunu yazmak bana önerildiğinde**, "Ben yanlış seçilmiş biriyim" diye düşündüm. (6-71), **Bir saltanat zamanını yaşayıp** bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri kararmış da olsa, çevresindeki, gökyüzüne " ihtişamla" yükselen ulu ağaçlarla birlikte, toprağa kök salışındaki görkemiyle, gene de insanı çarpan bu binalarda, hep o yaşanılıp geçirmiş zamanı duyuyordu insan. (6-71), **Demir kapıdan geçerek** girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizcelikle, "Vitraylara bak. Bu eski binalar!" değişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), Bacaklarımızı bitişirmiş, **koltuklara rahat ama yayılmadan**, derli toplu oturmuştuk. (6-72), **Ona sunmak için aldığımız çiçekleri hazırlarken** çiçekçi, arkadaşımın

kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle eşdeğer bir şey. (6-72), Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle halıların renk uyumundan gelen rahatlığı, duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez vazoların, seramiklerin, gümüş çay takımlarının getirdiği duyguyu, kadifenin, **insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp** geçen sırmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan gelen hoş titreşimleri de gözardı etmemek gerekir. (6-72), Gülüşmelere, küçük sevinçlere, **zararsız dedikodulara açık dost sofralarının, içki masalarının "fıkrî serüven"lerinden geçip** gelmiş, incelmış bir sevgi anlayışıyla biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı. (6-72), **Öykünün kahramanına gelince** -burası biraz karışık. (6-73), Altın pırlıtsı, **mermerin serinliğini yitirip** ılınmışlığı, fısıkyelerden fışkıran suların sesi, ipekler düşleyin. (6-73), Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı, **binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp** getiren kalabalıklar varmış. (6-74), **Dünya kurulduğundan** beri masallar, buna benzeyen bir girişle başlamaz mı! (6-74), **Bu duyguları bir yerinden tutturup** başlattık diyelim öyküyü. (6-74), Arka tarafında bahçeye bakan tahtaboşları olan geniş sofalarda koşarak, **evcilik oynayarak, dut ağacına çıkarak, ceviz çırparak...** (6-74), Derelerde çimdik, **konu komşu toplaşıp** büyük yer sofralarında mantılar yedik, kışın pekmez içtik, bayramlarda **bayramlıklarımızı giyip** el öptük. (6-74), Geceleri **ayaklarımızı yıkamadan** yatağa giremedik. (6-74), Saçlarımızı, eve gelen berberin alagarson kesişi, **eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturuşumuzdandı.** (6-74), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez **verem olup** ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpmaya çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), Çok sonraları, kardeşimle ben, **İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce,** ancak o zaman, dededen kalan bu büyük evi değiştirmeye başladık. (6-75), Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları **bağ evine gittiğimizde** salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti. (6-75), **İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup** gömme

banyoyla duş koyduruşumuz çok hoşuma gitti. (6-75), **Ev satılırken** biraz burulduğunu anımsıyorum annemin. (6-75), Burada **üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken**, aldığım notlardan bazılarını bir gözden geçirmekte büyük fayda var diye düşünüyorum. (6-76), Ankara Belediyesi'nde çalışan müstahdemler, **belediye memur ve yöneticilerine bir genelge yayınlarak**, en tabii hakları olan süpürge ve paspasların yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, idare tarafından sabun ve çamaşır tozlarına konan ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir. (6-76), Müsder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan genelgede şöyle denilmektedir: "Her koridorda üyelerimiz için **bir masa, ve eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz derhal değiştirilip**, üyelerimize layık hale getirilsin." (6-76), **Koridordaki çağırılma zilleri derhal değiştirilerek**, modern hale getirilsin. (6-76), O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte , **İstanbul hasreti içinde yanıp** tutuşmaktadır. (6-77), Kışın Beyazıt'taki konağı, yazın Çengelköy'deki yalısı, **Kozyatağı'ndaki köşkü çekip** çeviren. (6-77), Bunu, **Fransızca, Türkçe, Arapça, İngilizce düşünerek, Arapça, Fransızca, İngilizce, Türkçe konuşarak** ortalara seriyor: "Bir de kalkmışlar, efendi demeyin bize, **bey deyin diyerek. (diyerekten...)** Mon Dieu!" (6-78), Güneşin yedi bin rengini, **yedi bin kez ayırıştırıp**, ayırışan her renge **yedi bin giz saklayarak** ışıklanan su. (6-78), Karadeniz'le Akdeniz'in **yedi bin kat dipten akıp** kavuşan büyük, **dile gelmez, akıl almaz aşkını yansıtarak**, ona bakanlara, **onu görenlere büyü yapıp** "ebkem" bırakan... (6-78), Demir parmaklıkları, Kırcallı Süreyya Paşa köşkünün kalıntılarını kapatan antikacıdan, panjurlarının tahtası da **Karadeniz köylerinden bulunup** getirtilerek yaptırıldı. (6-78), Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları, salonlara **boydan boya yayılıp** taban halısı oluveriyor, oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor. (6-78), Bir ressam seçti çünkü bu halıları, kilimleri, içindeki yoğunlaşmış özlemde, **geçmişin anılarından geçirerek**. (6-78), Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından gelen parlatılmış koyu kahverengisi **perdelere vurup**, tanımlanması zor, içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, **Fransız ketenlerine dönüşerek**; elde işlenmiş. (6-78), Odalar, girişler, salon, ön balkon, arka balkon, bahçedeki kameriye, hep **bu tanımlamaların**

süzgecinden geçirilerek getirilmelidir göz önüne. (6-79), Ne var ki zaman, **Boğaziçi'nin Çengelköy akıntısı gibi geçip** gidiyor. (6-79), Bozuluşu, çirkin betonlaşmayı **görmemeye çalışarak.** (6-79), İmgelemde **eski Boğaziçi'ni canlandırmaya uğraşarak...** - yaşamak... günün her “an”ını dinlemek. (6-79), Salondaki, Mısır’dan getirilmiş, divanın üzerine atılıvermiş, yazın serin tutan ipek şalın üzerine uzanivererek, sessizliğin içinde, **villanın çevresini saran güzelim doğayı, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak,** Mustafa Bulut’un güzel gözlü şirin karısı Cemile’nin –kaçırmış Mustafa Bulut bu Cemile’yi. (6-79), Dünya edebiyatında **bu duyguyu işleyen ozanların mısraları yinelenerek** yapılmıştır tabloların çoğu. (6-79), Çevrede ünlü sanatçılar, **onların bitmez tükenmez kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, dedikoduları, esprileri arasında durmadan etkilenerek, değişerek, etkileyip değiştirerek...** (6-79), Ya çölün anlatılamaz, anlaması zor, anlaşıldığı zaman da **insanı çekip** çeviren kendine getiren şiiri! (6-80), **Erişilemeyeceği bilinerek.** (6-80), Ne güzeldir **geçmiş zamanda yaşanmış o Boğaz gezilerini, ada turlarını anımsayarak,** onları yeniden yaşamaya çalışmak. (6-80), Aranan, **özlenen her isteği karşılamaya hazır olduğu var sayılarak.** (6-81), Herkes dağılır İstanbul’dan. New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine, bir esintidir eser geçer,”baki kalan...”denir, gülümsenir; kırık bükük; **iç geçirerek...** (6-81), Karşı kıyıya dolmuş yapan motorcular, **çiçekçi çingeneler bağırarak** müşteri çağırırlar. (6-82), Düt düd **düdüğümüzü çalarak, denizi faşşudu fuşşudu yararak, köpük köpük neşelenerek,** istediğiniz yere götürelim...” (6-82), **Boyun damarları şişerek, mavi gözleri çevresindekilere yan bakıp gülererek, sarı bıyıkları güneşte parlayarak** bağırır. (6-82), Sevda denilen o şey, neyse işte o, **esintiye karışıp** şenlendirir, güzellendirir yürekleri. (6-82), Yaz sonunun, **belli etmeden, ağırdan alarak,** yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene **balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında,** gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıkl, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-82,83), Kimseler anlamaz, o arada, uykusuz geceler boyunca yaşadığı sevdaları, düşleri, **yüreğinde çırpınıp duran kara sevdayı düşünüp,** bir anda kararını veriverdiğini. (6-83), Delikanlı, yepyeni, belki kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim, tüm vücudunun adalelerini

çelikleştiren, şaşkın bir sevinçle, **tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak**, usta bir manevrayla çıkarır sandalı, öbür sandalların arasından. (6-83), Delikanlılık, şairleri bilseydi, **denizin tam ortasına geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken**, Çingene kızı Nazik, korkusunu belli etmemek için, **bembeyaz dişleriyle gülerken** o bağıırırdı: (6-83,84), Bu, **benim şaşırtmaca yaparak**, metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden kaynaklanan bir durum. (6-84), Çünkü, **olayı dinlerken**, sanatçı olmanın getirdiği bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de **kaptırıp gitmiştik** kendimizi. (6-84), **Panjurları yarı kapatarak**, denizin ışığını, yan pencerelerden, **esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, alt kattan gelen koyu kahve kokusunu içimize çekip**, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde. (6-84), İpek bir şalın püskülleri, **omzumuzdan belimize doğru kayıp**, peşimizden geliyordu, **halıların üzerinde yayılarak**. (6-84), Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, **üzerimize sinmiş olan Guearlen'in Jardin du Bataille'ı onları bastırınca**, garip bir bozguna uğramışlardı. (6-84,85), **Villanın alınıp yerleştirilişinden** bir iki yıl sonra, günlerden bir gün, ev sahibimiz hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan. (6-85), Birkaç yazdır gelemeyenler, sonunda, **ne yapıp yapıp** geleceklerdir İstanbul'a. (6-85), Nerden bilecekler **Cemile'nin iki kış üst üste ağır ateşle yatıp**, ölümlerden döndüğünü. (6-85), Zaten, **çok doğal olarak** asgari ücreti, asgari ücretle yaşanamayacağı gibi meseleleri de bilmezler. (6-85), Ev bakılmıştır, **silinip süpürülmüştür** diye düşünürler.(6-85), Cemile, böyle bir evi, **uzun zamandır arayıp sormayışlarını** da hiç anlayamamıştır. (6-85), Eve hayran olduğu için, ona hıyanetlik edenlere de inceden inceye bir kin büyütmüştür içinde, **gecekondusunu silip süpürürken**. (6-85), Ev sahibimiz hanımefendi, yanına **bir arkadaşını alarak**, güzel bir bahar sabahı kalkıp Boğaz'a villaya doğru yola çıkar. (6-85), **Yolu şaşırp**, uzatmış olsalar da, güzel bir sabah gezisi yapmış olurlar.(6-85), **Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken**, arabayı epeyce aşağıda bıraktıklarını, **bayırı tırmanırken** soluk soluğa kaldıklarını anlamazlar bile.(6-85), **"Yahu burası ören yerine dönmüş"** diyerek şaşarlar. (6-86), Onu sadece, aydan aya **maaş almak için geldikçe** görüyorlar. (6-86), **Villa alındığında** bir arkadaş salık vermişti onu. (6-86), Ancak **aybaşında geldiğinde** soracaklardı adresini, "Seni nereden bulabiliriz gerekirse?" diye. (6-86), "Bari merdivenleri çıkalım da, **panjurları aralayarak** -anahtarlar Mustafa Bulut'da çünkü-

İçeri şöyle bir bakalım” diye düşünülerek, ağır ağır çıkılır merdivenlerden. (6-86), Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru, **çevreden bulunan bir değnekle zorlanarak** içeriye bir göz atılır. (6-86), İnek, ‘kendimi takdim etmeliyim’ diye düşünmüş olacak ki, tam o anda yerleştiği, **yan gelip yattığı çimenlerin arasından davranıp** kalkıyor. (6-86), Doyurmuş bir güzel karnını, **yan gelip** yatmış sonra da. (6-87), Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom (bu açıklamayı) Hollanda’daki, Utrecht Üniversitesi, **bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu...** (na dayanarak yapmış). (6-87), Bu iki ünlemi de, bu öykü içinde, derinlemesine, iç içe geçmiş, **sonu olmayan mağaralar olarak** duyumsuyorum. (7-88), Öyle ki, her biri, **ayrı ayrı öykü demetleri olarak** çoğalıyor, yoğunlaşıyor. (7-88), Sen de **armağan olarak** iskeledeki o şamatacı bağırsı çağrış balıkçıların en şişkosundan balık al. (7-89), Nazlı ince, ama coşkulu; her yanı sarmış, **çiçeğini belli etmeden,** bol çiçekli. (7-89), Sen de **armağan olarak** iskeledeki o şamatacı bağırsı çağrış balıkçıların en şişkosundan balık al. (7-89), Ozan akşam alacasında, **yokuş yukarı çıkanlara bakarken,** birden, dükkanın tam karşısındaki o evi gördü. (7-89), Nazlı ince, ama coşkulu; her yanı sarmış, **çiçeğini belli etmeden,** bol çiçekli. (7-89), Yokuşun başına ve sonuna yukardan bakan, **yerine kurulup** oturmuş bir evdi ev. (7-90), **Kapıdan girince** bir taşlık vardır. (7-90), İşlemeli beyaz perdeler olsun, sofaya boydan boya serilmiş yütüdümle olsun, havı iyice dökülmüş, solmuş İran halıları olsun, sofadaki sedir, **öykülere, romanlara, nostaljik renkler katarak** giren aynalı konsol, kapakları bombeli, ceviz elbise dolabı... (7-90), **Sigarasını tablaya koyarak** ekledi: Bu zamanda kolay değil tabii. (7-90), **Yokuş yukarı çıkarken** hüznün, akşamın karanlığıyla birlikte, iyice çökmüştü üzerine. (7-91), Bir an ikircimlemdi, **dönüp gitmek** istedi. (7-91), Kız, Ozan’ın ilk kez gördüğünü söylediği, **üzerine düşünceler üretip** duygulandığı evin kızı da, bu akşam alacasının sureti gibi oturuyordu vapurda. (7-91), **Saçlarını tarayıp,** kulağının arkasına atıvermişti. (7-91), **Banyodan çıkınca, taranmış havluyla bastıra bastıra** kurulanmış kabarmış, boyunda, kulak çevresinde, **alında küçük bukleler yaparak** çerçevelemişti yüzü. (7-91), Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, **bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak** kendini algılatan bir şey vardı. (7-

91), Yüzünde donup kalmış, duygularından hiç açık vermeyen bir bakışla, yerinden kalktı, telaşsız, **çok dikkat edilirse** bıkkınlığa benzetilebilecek bir yürüyüşle dışarı çıktı. (7-91), **Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp** soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), **Akşam gamlanırken**, tam ona uygun bir gamlanmayla, kara kabanı, kara saçları, kara bıyıkları, kapkara gözleriyle. (7-92), Bir insan nasıl bu kadar **gama batıp** kararmış olabilir. (7-92), **Kız ürperen, tir tir titreyen “ben” i durulunca** üç beş kez gözucuyla baktı ona. (7-92), **Yıllardır bekleyip durduğu.** (7-93), Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, kara gözlerinde nereye baktığı belli olmasa da, derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış, elleri pantolonunun cebinde, yerde ayaklarının arasında bir çanta, öylece, orada, akşamın içinde, **uzaklara / mı bakarak, baktığı yer belli olmayarak...** (7-93), **O yürümesini sürdürürken**, kız, denize, karanlığa karışan bir titreme geçirdi. (7-93), Çanta cepten çıktı, **para verilip** simit alındı. (7-94), **Denize bakarak.** (7-94), **Dişlerini sıkıp, gözyaşını, göz pınarından akıtmamaya gayret ederek.** (7-94), **Çoraplarını sabunlayıp balkona asarak, erkenden yatarak...** (7-94), Kapısını kendi anahtarıyla açıp gireceği, istemediği, usandığı, **ona tekdüzeliğin boğuntularını getiren her şeyi dışarıda bırakarak**, kapısını örteceği bir ev. (7-94), **Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak**, girdisini, çıktısını sevdiği, “oh evim, güzel evim” dediği evinin sofrasını **kurarak, kendinin olan zamanı, istediği gibi kullanarak**, dingin bir yaşam. (7-94), “Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95), Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, **vapur suları yara yara iskeleye dümen kırmışken**, martılar koparılıp koparılıp atılan simit parçalarının üzerine üzerine... (7-95), **Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında**, iskele atılsın diye bekleyenler üst üste, **omuz omuza birikirken**, o kara gözlerden kıza gelen bir bakış daha. (7-95), **Sigaranın birini söndürmeden öbürünü yakarak** sormuştur: Kaç yufka Nadide hanım? (7-96), Kızın, **dikilip kalmış olarak** arkasından baktığını bilmiyor / mu? (7-96), **İçinde ta derinlere gömüp** herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği, bir şey, o şey, o çolpan, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, üstlerine, başlarına, duruşlarına,

konuşmalarına sinmiş o tatlı anneyle, babayla televizyon seyreder. (7-97), Anne, **kız görmeden, kaşlarını ve sağ omzunu hafifçe kaldırarak** bakar babaya. (7-97).

4.1.6. Tekrar Grubu

Aynı kelimenin tekrar edilmesi, yakın veya zıt anlamlı iki kelimenin belli kurallar dahilinde bir araya geldiği gruptur (Gökdayı, 2018, s. 38). Metnimizde 297 adet tekrar grubu bulunmaktadır. Tekrar grupları Türkçe cümle yapısında yargıyı daha da pekiştirmke için kullanılan kelime gruplarıdır.

Yüzü güzel, elleri güzel, tırnakları **pırıl pırıl, boyu bosu** yerinde, bakımlı bir kadın. (1-7), Hele öyle, damadın annesinin istersen dediği gibi, **Avrupa’dan mavrupa’dan** hayır! (1-8), Asla **adı sanı** olan bir terziye diktiremez. (1-8), Kafamın içinde **dönüp duran** imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım, **hemen hemen** bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler... (1-8), Bu bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; bir şey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, onun **dalga dalga** inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu...(1-8), Bir **toplaşıp toplaşıp** dağılma şaşkınlığı kalabalıkta; heyecan patlayıp şişirmişti havayı: (1-10), Oysa şimdi! Olmazın olmuşu, ölümün yenilgisi, öldürmeyen Allahın gücüne karşı bilinmez, korkunun, şaşkınlığın yürek ezişi, **kıyım kıyım** edişi...(1-10), Ölümün karanlığı fir dönmüştü, **konup konup** kalkmıştı çatıların, yüreklerin üstüne.(1-10), **Uzun uzun** öten vakitsiz horozu da anımsıyorum. (1-11), Hemen kapıdan pencereden “kimlerdensiniz?”, “kimi aradınız?”, “birini mi aradınız?” diye **birer ikişer** çıkıp toplastılar. (1-11), Yanakları **al al** parlıyordu. (1-11), Bu kadınları, şu arkamızda bıraktığımız, gecekondularda yaşayan kadınları, **hele hele** o çok konuşanları “aptal karılar” diye niteliyordu. (1-11), İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki, **çakmak çakmak**ti. (1-12), “ Ben sevdim onu” deyip, **çabuk çabuk**, hafiften Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla anlatıyordu. (1-12), Ta şurada canevimde onun bakışı, onun **terli terli** su içişi şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp bizim pencerelere doğru bakışı, köşe bakkaldan sigara aldığında, kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında...” (1-12), Hani **adım neyim** çıkmasın diye. (1-12), **Soluk soluğa**

kalıyordu hırsından konuşurken. (1-12), Bir ara gözücuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bittiği yerde **pıt pıt** atan bir nokta ilgimi çekti. (1-12), O kendi dünyasında, düşleriyle, yaşadığı somut dünyanın imgeleri arasında **anlatıp duruyordu**. (1-12), Bir de kalkıp orospu diye **üzerime üzerime** düğünde, ben kendi havamda oynarken **güzel güzel** ortada, herkesin içinde, kaptığım gibi bıçağı... (1-13), “Beni koyup nerelere gidiyorsun Rasim usta! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye kendini **yerden yere** atmış. (1-13), Zümrüt hanım **gece gündüz** yanında. (1-13), Zümrüt hanımın evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı küçük Selminle benim, bir çeşit sığınağımız oldu **gide gele**. (1-13), Çok esmer, **ufak tefek**, çenesi çukur, kıvrak bir kadın. (1-13), Ağaçların çoğu kesilmiş, eski güzel evler kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar çamur gibi asfaltla sıvanmış, **yer yer** çatlamış, kırılmış... (1-14), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında **hışıl hışıl** dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin **iyi kötü** bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, **gidip gelmelerimizde**, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), Hep böyle **bölük pörçük** birtakım duygularla vardım ben Zümrüt hanımın aşkına, sevdasına. (1-14), Şamlı Fatma da onlara bağıırdı, dizlerini **vura vura** bir şeyler söylerdi. (1-14), Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, güneşin ışığında yeşillendirip **hışıl hışıl** dalgalanarak, kadını, çevresindeki dünyadan çok korkan bu **ufak tefek** kadını korurlar. (1-15), Kadın öyle **kara kurudur** ki, iyice bakılmayınca, güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi ayırt edilemez. (1-15), O zaten daha buralara **inler cinler** uğramazken vardı. (1-15), **İçten içe** çekiniyordu ondan. (1-16), **Bir iki** derken, kısa zamanda tüm dereiçini sardı. (1-16), Eski yıllardaki korkusuzluğu, **atıp tutması** dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı. (1-16), Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana **derin derin** bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde, mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak... (1-16), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu

yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, **dalgın dalgın** bakınıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; ayaza kesmiş, buzlu kuru soğuklarda, üç yorganın altında **tir tir** titreyerek, ah! (1-16), İlk gece bile **doğru dürüst**... (1-16), **Dayalı döşeli** evi var garibin, bir de kocası olursa diye... (1-16), Tanrım, bir de, **uzun uzun** öten horozlar... (1-16), Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdu muydu, ışığı da yanardı; **iri iri** doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında. (1-17), Büyük blok apartmanlar, **gele gele** gelmiş, vadinin tepesine konmuştu. (1-17), **Olur olurdu**. (1-17), Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı ama, bu **iri yarı, güçlü kuvvetli**, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırıksıklıkları içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan garip ürpertiye veren adamın adı yazılı değildi. (1-17), Küçücük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini, doğru Şam!a kaçırmış-korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına, polise,jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen her türlü belaya karşı öyle, **iri yarı** dimdik duran onu koruyacağına inandığı adam oldu. (1-18), Kadın zaten her zaman hava kararmadan evine döner,- Şamlı Fatma, öyle derdi: kadın dediğin hava kararmadan evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer... - hemen kapısını kapar, kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini **sıkı sıkı** kapardı. (1-18), Sonra ahabplık ilerleyip, artık neredeyse hemen her akşam **gidip gelmeye** başlayınca Zümrüt hanım, “O dediğin, şu geçen akşam dediğin olur” deyivermiş bir akşam, beşinci dubleden sonra. **Şıkır şıkır** olmuş Zümrüt hanım. (1-19), Allah **gani gani** rahmet eylesin. (1-19), Ne **yapar yapar** tırnaklarını dibinden keser. (1-19), Rüstem usta, **tutuk tutuk** söz açınca bu evlenme işinden, **delidolu**, durmadan su şırıltısı gibi gülügülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), Biri, büyük iş masasının bir ucunda, öbürü bu ucunda dikilerek, ayaküstü, tedirgin, **üç beş** laflık bir konuşma. (1-20), Hepsini yılların özlemi, yılların birikmiş hevesiyle, kullanılmamış sevdasıyla, yıkamış ütülemiş, **öpe seve** bohçalamıştı. (1-20), Ateş gibi

yanıyordu tüm vücudu, **aklı fikri**, düşüncesi hep tutuşmuştu. (1-20), Kadın çekingen, ürkek, **usul usul** gelivermişti bir akşamüzeri inşaata. (1-20), **Işık ışık** yanıyordu. (1-21), **Tövbe tövbe!** Uyyyhh! dedi. (1-21), Orada yukarıda, ışığın altında dimdik duran o **güçlü kuvvetli** adam var. (1-21), Binlerce ince parlak iğne **batıp batıp** çıkıyor yüreğine. (1-21), Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin **beş on** dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı. (1-21), Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam ele vermeden **duyulup duyulup** kayboluşu gibi. (1-22), Sabahları **uzun uzun** esneyerek uyanıyor, **uzun uzun** geriniyordu. (1-22), Hastasının eli ellerinin arasında gözleri kapalı **bıkmadan usanmadan** onun başında oturduğunu görenler, oynayan dudaklarını görünce onun dua ettiğini sanıyorlardı. (1-22), Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının fanilalarını **öpe koklaya** ütülemeyecekse, kulağı kapının zilinde bir acele et kavurmuyacaksa bol kırmızı biberli, yaşamak neye yarar? (1-22), Tüyleri **diken diken** olurmuş.” (1-23), Yunus’un, denizin **dibine dibine** daldığı gibi, büyük kente dalışından önce; cesur, pervasız. (2-25), Bunu onlar **deneye deneye** buldular. (2-25), Biraz şöyle **belli belirsiz**, sarımsak kokusu duyacaksın, ekşili patlıcandan mı, cacıktan mı gelir belli değil. (2-25), Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacığı, narenciye bahçelerinin, portakal, mandalina kokuları arasında **eğile doğrula** koşardı peşinden. (2-26), Kafasının biçimi, kestirmese **bukle bukle** omuzlarına inecek olan gür ipek saçları, güldüğü zaman güneşli dişlerinin parıltısı, sarı ela gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı, **boyu bosu**, pazuları, biçimli bacakları... (2-26), **Yüzerken yüzerken**, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, **sessiz sessiz** tentenesini örerd ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan. (2-26), İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine **karışıp karışıp** açılan, **toparlanıp toparlanıp** koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tırşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrıalarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26), Şöyle bir şey olmuş olabilir mi: Daha **yedi sekiz** yaşlarındayken denizin dibinde yüzmüyor muydu bu çocuk? (2-26), Herkes **kendi kendine**. (2-27), Köpeklerin **uzak uzak** havlamaları. (2-28), O masal kokan **ai ai'** ler uzar, zillenir. (2-28), **Güzel güzel** içer,

konusur, **gezer tozar** sonra da yatarsın. (2-29), Yüzüne hiç boya sürmemiş, saçlarını **iki üç** tokayla tepesinde toplayıvermişti. (2-29), Sessizce, **ağır ağır**, alkolün getirdiği boşvermişliğin dünyasına bırakıyordu kendini. (2-29), Süngerci bunu, delikanlı **olur olmaz**, büyük vapurlara koyup, dünyanın denizlerine salıvermiş. (2-29), Narenciye bahçeleri **satıldı satıldı** para oldu. (2-30), “Ben bir **gidip, geleyim** abla” demişti. (2-30), Denizden çıkıp, dušta yıkanıp/ çay, kahve içip/ “Gelip iki gün kalacağım” diyerek Mustafa’dan kurtulup/ Mustafa’nın sevgisini, şenliğini yanına alıp / **yeni yeni** uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente/ öğleye doğru. (2-31), “**Polis molis, mafya mufya** mı?” diye, hızla bir şeyler geçti aklından. (2-31), **Sarmaş dolaş** oldular. (2-31), Taze balık, şimdi, otur sen, **ufak ufak** içe dur” deyip bir koşu gitti. (2-31), İbrahim abisinin kahvesine varıp, İbrahim abisini bahçenin bir köşesine çekip, **soluk soluğa** anlattı: “İbrahim abi, bizimki gelmiş.” (2-31), Dalmış İstanbul’da bilmem ne, orada **karı kız**, biliyorsun perişan buradakiler, yok **para ney** değil dert, biliyorsun erkeksiz kaldılar, gelip sahip çıksın **çocuğa boncuğa**. (2-31,32), Yunus da **on on beş yıl** sonra aynen onun gibi olacak, kalırsa bu kıyı kentte; kalsa, yerleşse, **çoluk çocuk** everip, torun falan sahibi olarak... Ne demişti o akıllı kadın. (2-32), **Boy pos**, gür bıyıklar, yeşil gözler, vurdu mu yıkan yumruklar. (2-32), Esrar içer gibi **peşpeşe** ulayıp içerek. (2-32), Çocuk da olsun, peki, öbür iş zaten var abi, genciz **bugüne bugün**, o tanrı vergisi bir şey, ama benim demem o değil. (2-33), “İki büyük içtiler” diyor **kendi kendine**. (2-33), Onun elindeki tepsi de **renk renk** dondurmalarla dolu. (3-35,36), **Çeşit çeşit** mavi. (3-36), Saçları **sarı mı sarı**, gözleri **mavi mi mavi**. (3-36), **Işıl ışıl** ama kara gözlü o. (3-37), Oya, dudaklarında **belli belirsiz** bir gülümseme, **ağır ağır** yola çıkıyor. (3-37), Danyel dondurmasını **bitirir bitirmez** fırlamıştı masadan az önce. (3-37), Onları göğsünün üzerinde **sıkı sıkı** tutuyor. (3-37), **Ağır ağır** bir adımı sürükle, bir adım öne, zıplamayı geç, bir adım yana, bir adım sola sürükle... (3-38), O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu **boydan boya** geçip kulübün önüne geliyorduk. (4-39), Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, **sonra sonra** katılaşacak, bizi uçlarımızdan **uğrun uğrun** yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırında -bile- değildik. (4-39), Onca yıl sonra döndüğümde, **görmüş geçirmiş**, orta yaş üstünün **pır pır** eden ısıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı. (4-39), Onunla **gün gün**, gözgöze, beraber soluk alıp vererek

yaşamayana anlatmak olası değil bu beraberliği. (4-40), O koyu mavi gökyüzü, bulutsuz açık maviydi. Hareket, canlılık karşı kıyılarda, üstü **sıra sıra** arabalarla dolu köprüde, balıkçı kayıklarındaydı; güvercin boynu bir renklilikle yanıp sönen onlardı. (4-40), Camlara sıçramış, jilet ucuyla **ince ince** kazınması gereken badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan ince toz, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık **üst üste** yığılmış koltuk kanape, mutfak eşyasının akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez. (4-40,41), Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, **baş başa**, orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek günler, ongun günler olabilir miydi günlerimiz? (4-40), Yerleştikten sonra **uzun uzun**, derin uykular uyuyarak yorgunluğumu atmalıyım. (4-41), Asıl, Karadeniz'den gelip, Akdeniz'e, Akdeniz'den gelip Karadeniz'e geçen koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, **kıpır kıpır**, göze görkem orada duruyordu. (4-41), Nasıl olsa tanışacak, **uzun uzun** halleşecektik. (4-41), **İşin gücün** arasında şöyle bir göz atarak baksam da. (4-41), **Pırlıl pırlıl** mis kokulu. (4-42), Y ukardaki ışık kayboldu. "Ne oldu ki" demeye kalmadan, **üç beş** yalı, birden camlarından tutuşuyor. (4-42), En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, **can cana** seviştığımız, **yürek yürek** üstünde bir ben olduğumuz zamanlarda bile bunu anlayamadım. (4-43), **Çekip gidişi** bile.(4-43), Artık geçmişi, denizin karşısına oturup, **uzun uzun** düşünerek bir kez daha... (4-43), Zaman daha **geçip gitmemişti**. (4-43), Dipteki masada, hafifçe kaykılmış, **kendi kendine** oturuyor, bana bakıyordu. İçimi tanımlaması zor -şimdi bile duyuyorum- bir sevinç sardı. (4-44), Ayrıca pek çok ışık var yamaçlarda, **benek benek** görünen. (4-44), Örneğin, yolda **iki üç** yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, " Ablam bana paya vey" deyişi, ne yapacağımı sorduğum zaman, " Yaaağ, bak oydan ondan alıcam" diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), Cilveli ünlemlerle, **kıkır fıkır** küçük seslerle ne çok gülmüştük. (4-45), **Gerekli gereksiz** gülüyorduk.(4-45), Kırmızı iki yanak, baktığı yer tam belli olmayan **par par** bir çift göz. (4-45), İçkisini **ağır ağır** içiyordu. (4-45), Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir sigara yakıyor, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce kabuklarını **ince ince** soyduğu bir ceviz parçası. (4-45), Masamızdaki gülüşmelerin, konuşmaların arasına **ikide bir** giren " Aa! Gözü hep burada", " Yok yau! Nereye baktığı belli bile değil", "Hadi yağ! Hiç de değil." (4-45), Tam '**pata pata**' diye tanımlanacak o ses. (4-46),

Üstelik, **Uzak uzak** bir topuklama duyar gibi oluyorum. (4-46), **Tıpatıp** böyle demiş, - olduğu gibi aklımda yıllardır. (4-47), Arkadaşı da zaten bana anlatırken, "baban **tıpatıp** böyle dedi, olduğu gibi aklımda" demişti. (4-47), Güneş, daha mavi gökyüzünü dolduran **köpük köpük** bulutların arkasında. (4-47), Işıksız, koyu renkli evlerin, ağaçların arasında, ta tepede üç apartman, kıyıda bir kayık ve denizin tam ortasında bir nokta, **pırl pırl** ışık içinde. (4-47), **Ayrı ayrı** dünyalarda yaşamıştık. (4-48), Denizden **belli belirsiz** bir serinlik getiren bir yaz akşamı. (4-48), Yemek masasının örtüsünü - çiçekli, **ifil ifil** keten- topladım, pencereden denize doğru silkellemek için. (4-48), **Kendi kendime**, 'ah' dedim, bakakaldım. (4-48), Sonra uzaklara, ışıkların **tek tek** parladığı karşı kıyıya. (4-48), Kıyılarıdaki ışıklar olmasa, kör kara kuyu, **derin derin** **derin...** (4-49), **Ağır ağır**, sanki duruyormuş gibi süzülerek geliyordu. (4-49), Kıyının orasında burasında -bir ressam, sanki özellikle çalışma yapmış gibi- **bir iki** mavi çizgi. (4-49), Karşıda, yamaçta, **üç beş** cam, güneşle aynı renkte parlıyor.(4-51), **Yeşil meşil** yok. (4-51), Yorgun, düşünceli, dudağının kenarındaki tiki belirgin, **ağır ağır** sigarasını emiyordu. (4-51), Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki **tıkır tıkır** işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, giysilerle dolu elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların **deste deste** istif edildiği çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle tam istediğim gibi bir ev. Yaşamını, **ölçüp biçip**, kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyuştugu bir genç adamla evlilik. Sabahın bu çok erken saatlarında, **oradan buradan** bozarmış, benek benek ışıklı bir karanlık. (4-53), **Açıklı koyulu**, anlatılması zor ışıklanmalar içinde, dumanlı pembeler, -insan inanamıyor- tirşe yeşiller var yer yer. (4-53), O zamanlar, o kız -şimdi o da orta yaşlara geliyor- **sekiz on** kişilik ailesine "terk" edip, evinden ayrılmış. (4-53), Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sıırım gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, **kara kara** parlayan gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Sabahın bu çok erken saatlarında, oradan buradan bozarmış, **benek benek** ışıklı bir karanlık. (4-53), Açıklı koyulu, anlatılması zor ışıklanmalar içinde,

dumanlı pembeler, -insan inanamıyor- tirşe yeşiller var **yer yer**. (4-53), Denize **dalıp dalıp** çıkmak. (4-54), **Dört beş** sarı yaprak düşmüş bana gölge olan dut ağacından. (4-55), Bakışları kızın yüzünde, konyakla bira arasında **gidip gelmiş** düşüncesi. (4-55), Gene **uzun uzun** susmuşlar. (4-55), Deniz yüzeyinde, **uzunlu kısıklı** yansıyorlar. (4-55), Sigarasının ışığı gecenin karanlığında **yanıp sönüyor**, yıllardır. (4-56), Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda **yan yana yan yana** dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak **hafif hafif** sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde, meydanda **tek tek** çınlayan sesleri duyarak. (5-57), **Doğru doğru** dosdoğru; hamdı ham. (5-58), En üst katta, yaşama sıkıntıyla katılan, insana kendi ürettiği hiçbir sevgi, hiçbir sevinci getirmeyen, sadece **ahlayıp puflayan**, yakınmalarla dolu bir zamanı sürükleyen bir kadın var. (5-58), **Yaşını başını** almış bir dul kadın! (5-59), **Çoluğu çocuğu** yok. (5-59), **Kimi kimsesi** yok galiba. (5-59), Gelirinin de öyle **aman aman** bir şey olduğunu sanmıyorum. (5-59), "İ" yi uzatır, sonuna **duyulur duyulmaz** bir "h" ekler. (5-59), **Çoluklu çocuklu** balıkçı evlerinde, kadınlar hep balık kızartmışlardır, tavada çevire çevire, nar gibi. (5-60), **Binde bir** düşünce giren, solmuş bir hayal şimdi komşu oğlu Rasim. (5-60), Nemide hanım, yavaş sesle "aganta" diyor, çocukların birbirine karışan gülüş çığırış konuşmalarının arasında **kendi kendine**; gülümseyerek. (5-60), Kapım hep çalınsın, **gelenim gidenim, arayanım soranım** eksik olmasın. (5-61), **Bulutlanıp bulutlanıp** açılan, tam güneş açmışken kararıveren ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken insan içinin baymasına benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği bir vakit oluştu. (5-61), Oysa, tatilin her zerresinin tadını çıkararak yaşayacaktı; **sindire sindire**. (5-61), Bak **hayal hayal** oldu karşıda dağlar. (5-62), Peki bu kimin: Gök urmuş dağları **duman duman...** (5-62), **Saati saatına...** (5-62), Çocuk bunlar, **kah kah kih kih** derken, tatil şenliği işte... (5-63), **Bir iki** arkadaşı olsa şimdi şurada, çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp, bazan gülünçlü, bazan "**vahvah**"lı, ama çoğu zaman rahat, dingin, büyük kentin dağdağasında uzak bi tatil zamanının rahatlığı içinde; insanlar, yaşamak, dünyanın halleri üzerine konuşsalar. (5-63), Geceyi sürdürmek üzerene, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız **fık fık** fıklayan

gölüşlerle gülüşölse. (5-64), Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama, oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip **pırıl pırıl** yaparken cin gibi olmuştu. (5-64), Bavulunu açacak, elbiselerini **bir bir**, seve okşaya dolaba asacak, başucundaki komodininin tozunu aldıktan sonra, getirdiği beyaz işlemeli örtüyü serip, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek... (5-64), Kocaman hasır şapkası elinde, hasır çantası omuzunda, açık yakalı, işlemeli bürümcük gömleği **ifil ifil**, eteği tam ona göre. (5-64), Ne **süpür süpür**, ne boyunu bosunu, şişkolüğünü bilmez o 'densiz karılar'ın giydikleri daracık pantolonlar gibi. (5-64), **Arada sırada** bir erkek söze karışır gibi olurken pusup kayboluyordu. (5-64), Dışarda **günlük güneşlik** bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış mor bugenviller, çardaklar benim deyip açmış güneş kırmızısı bugenviller... (5-65), **Adım adım**, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, **hal hatır** sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur. (5-65), Çevresini **uzun uzun** seyretti. (5-65), **Evet evet** ortada bir olay vardı. (5-66), Tam yakınında oturan o ince yüzlü, **ufak tefek**, güzel gözlü, kara kız, annesine karşı o izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı bu geziye. (5-66), Bunlar **eş eş** çıkmışlar. Bakar mısın işe" diye düşündü. (5-66), **Boylu boslu**, gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, güzel bir kadınla, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam, onlara doğru geliyorlardı. (5-66), Meydanı geçip kahveye ulaşmalarına **beş on** adım kalmıştı. (5-66), Sonradan hep beraber, **konuşup konuşup** şaşmışlardır buna. (5-66), **Sağa sola** bakınmadı. (5-66), İki sözün arasına, **yerli yersiz**, bir meclis, ya da bir hissikablelvuku. (5-67), Onların bu hallerine bakıp, “**üniversite müniversite.**” (5-67), Örümcek ağı bağlantıları zedelemekten geçmeli **sözden söze**. (5-67), Kadın, sinirden gerilmiş bir yüzle hepsine **ayrı ayrı**, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu. (5-67), Bakın yoksa çok fena olacak. Başınıza çok işler açacağım" diye sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, karşılık vermek istedi ama, konuşmadan, **el kol** hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar. (5-67), Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözölmüş olduğunun

ayırında olmadan, **hızlı hızlı**, topuklarını vurarak, erkek **peşi sıra**, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak. (5-68), Dış görünüşü, **kılığı kıyafeti** sayılmazsa, bu Nazike hanımı aştığı pek söylenemezdi. (5-68), **Küçük küçük** tartıştılar. (5-69), **Bol bol** güldüler. (5-69), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni **belli belirsiz** aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizlikle, "Vitraylara bak. Bu eski binalar!" deyişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), Talihin bir cilvesi, tam o sırada, **aklında fikrinde** yokken mirasa konuyor. (6-74), Derelerde çimdik, **konu komşu** toplaşıp büyük yer sofralarında mantılar yedik, kışın pekmez içtik, bayramlarda bayramlıklarımızı giyip el öptük.(6-74), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, **koca koca** yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), **Gizli gizli** ağlamıştı belki de. (6-75), **Zaman zaman** o anlı şanlı, varlıklı yaşamının anılarından, tuvallerinin üzerinden İstanbul'a bakar, gözleri dolar. (6-77), Görün bakın **nasıl nasıl** dayanıp döşeniyor bu güzelim villa. (6-78), Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları, salonlara **boydan boya** yayılıp taban halısı oluveriyor, **oraya buraya** seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor. (6-78), Sabahın erken saatlerini, gecenin, ancak bir ressamın imgeleminde renklenebilecek olan karanlığını, **uzun uzun** bakılan, bakmalara doyulamayan Boğaziçi'ni, yamaçları, korulukları - ah! Bozuluşu, çirkin betonlaşmayı görmemeye çalışarak. (6-79), Salondaki, Mısır'dan getirilmiş, divanın üzerine atılıvermiş, yazın serin tutan ipek şalın üzerine uzanırvererek, sessizliğin içinde, villanın çevresini saran güzelim doğayı, **kurdu kuşu, börtü böceği** esintiyi duyarak, Mustafa Bulut'un güzel gözlü şirin karısı Cemile'nin -kaçırmış Mustafa Bulut bu Cemile'yi. (6-79), **Dağa taş** yazılmış onların sevdası. (6-79), Sevgili Boğaz'da böyle bir yapayalnızlığı, ruhu, böyle anılarla **sarmaş dolaş, yunmuş yikanmış** bir dinginliğe bırakmayı gönül ne çok arzu etmiştir. (6-79),

Çevrede ünlü sanatçılar, onların **bitmez tükenmez** kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, dedikoduları, esprileri arasında durmadan etkilenerek, değişerek, etkileyip değiştirerek... (6-79), Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler. (6-80), New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine, bir esintidir eser geçer,”baki kalan...” denir, gülümsenir; **kırık bükük**; iç geçirerek... (6-81), Dosyalar, kitap araları, pek çok **ıvır zıvır** şeyi koyduğum çekmece, not defterlerim... (6-81), Oysa **ikide bir** çıkar karşıma bir yerlerden. Her seferinde okurum. (6-81), **Bakar bakar**, dayanamaz gülümserim. (6-81), Denizi, martıları, balıkçı sandalları, çiçekçi çingeneleriyle, **günlük güneşlik**, aynası açık, şenlikli bir iskele. (6-81), **Düt düt** düdüğümüzü çalarak, denizi **faşşudu fuşşudu** yararak, **köpük köpük** neşelenerek, istediğiniz yere götürelim...” (6-82), Şu pembeler, şu morlar, sarılar **biçim biçim**, eflatun desen bir başka, kırmızı kan kırmızı, hem de parlak, beyazlar nazlı gelin, gelin çiçekleri pür telaş, **kıvrım kıvrım** yaprak...” (6-82), Hep birden fırfırlanır vapurun çevresinde, **sonra üçer beşer** döner gelir, karınları karanlık, kanat uçları güneşli. (6-82), Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve seveda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıkl, martılar telaşlı, balıklar **diri diri** oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-82,83), Nerden bilecekler Cemile’nin iki kış **üst üste** ağır ateşle yatıp, ölümlerden döndüğünü. (6-85), Ev bakılmıştır, **silinip süpürülmüştür** diye düşünürler. (6-85), Cemile, böyle bir evi, uzun zamandır **arayıp sormayışlarını** da hiç anlayamamıştır. (6-85), Eve hayran olduğu için, ona hıyanetlik edenlere de **inceden inceye** bir kin büyötmüştür içinde, gecekondusunu **silip süpürürken**. (6-85), Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken, arabayı epeyce aşağıda bıraktıklarını, bayırı tırmanırken **soluk soluğa** kaldıklarını anlamazlar bile. (6-85), Nerede o imgelemlerindeki, masal dünyasının, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil **pırl pırl** villası? (6-85), Panjurlar, sahiden pek fena olmuş, solmuş, kirlenmiş, **yer yer** çatlamış. (6-85), Bahçeyi, **-Allah Allah-** ot bürümüş. (6-85), Onu sadece, **aydan aya** maaş almak için geldikçe görüyorlar. (6-86), “Bari merdivenleri çıkalım da, panjurları

aralayarak-anahtarlar Mustafa Bulut'da çünkü-içeri şöyle bir bakalım" diye düşünülerek, **ağır ağır** çıkılır merdivenlerden. (6-86), Bu iki ünlemi de, bu öykü içinde, derinlemesine, **iç içe** geçmiş, sonu olmayan mağaralar olarak duyumsuyorum (7-88), Öyle ki, her biri, **ayrı ayrı** öykü demetleri olarak çoğalıyor, yoğunlaşıyor. (7-88), En güzeli de gene taşların arasından, bayır aşağı incecik suların akışıydı; **belli belirsiz** bir sırlılıyla. (7-88), **Sarılp sarılıp** öpsünler seni. (7-88), Sen de armağan olarak iskeledeki o şamatacı **bağrış çağrış** balıkçıların en şişkosundan balık al. (7-89), Yanlarından, **orasından burasından** yıkılmış olsa da, taşlarının arasından otlar fişkırsa da, görkemi olduğu gibi duruyor. (7-89), Ozan, yufkacının, insana çok güzel bakan, **derin derin** düşünüyormuş gibi bir duygu uyandıran, kahverengi de, içine ela ışıklar düşmüş gözlerini gördü. (7-90), "Boşver yahu" dedi içindeki ses, "Nasıl olsa **kendi kendine** içeceksin o kalabalığın arasında." (7-91), Banyodan çıkınca, taranmış havluyla **bastıra bastıra** kurulanmış kabarmış, boyunda, kulak çevresinde, alında küçük bukleler yaparak çerçevelemişti yüzü. (7-91), Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine **ineden incede** sızarak kendini algılatan bir şey vardı. (7-91), Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, **yeni yeni** menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), Kız ürperen, **tir tir** titreyen "ben" i durulunca üç beş kez gözucuyla baktı ona. (7-92), Orada **kendi kendine** içsin içsin içsin... (7-93), **Iğın ıgın** ağlamaya başladı içindeki çekingen kız. (7-94), "Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!" demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, **üst üste** martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, **koparılp koparılp** atılan simit parçaları... (7-95), Gülüşmeler, **birer ikişer** dışarı çıkanlar, vapor suları **yara yara** iskeleye dümen kırmışken, martılar **koparılp koparılp** atılan simit parçalarının **üzerine üzerine**... (7-95), Tutulmuş küçük kahkahalar, tutulmuş bağırışlar, **şenlik şenlik**, birden akşamın karanlığında, iskelenin ışıklarına doğru vapurun ışıkları, yolcular, ünlemler, çocuksu, sevinçli gülüşmeler, küçük bağrışmalar, martılar... (7-95), Yolcular **birer ikişer** atlamaya başladığında, iskele atılsın diye bekleyenler **üst üste**,

omuz omuza birikirken, o kara gözlerden kıza gelen bir bakış daha. (7-95), Yinelemek gerek, çok uzaklardan, çok derinlerden, yaşanıp geçmiş binlerce yıl öteden, susup kalmışlıklardan, çaresi, yangın, “seni gördüm” ü yineleyen. (7-95), **Evli barklı, çoluklu çocuklu** bunca yılın komşusudur ama, yüreğindeki delikanlı, Beylerbeyi’nin yakışıklı bıçkın delikanlısı... (7-96).

4.1.7. Edat Grubu

Bir isim unsuru ile bir çekim edatından oluşan kelime grubudur (Karahana, 2007, s. 62-65). Metnimizde 388 adet edat grubu bulunmaktadır. Bir ad veya ad soylu kelimedenden sonra; ile, için, göre, diye, rağmen, karşı, doğru gibi edatlarla yer aldıkları cümleye yeni anlamlar kazandırır.

Şimdi **bu öyküyü yazmak için**, masanın başında oturmuş düşünüyorum. (1-7), Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kaküllere iki kıvırcık tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın gecedenden kalan dağınıklığını toparla, **öğle sonu yapacağın işler için** gereken hazırlıklarını tamamla vb... (1-7), Güldüğü zaman dişleri tümüyle ortaya çıkar: **sedef gibi** parlar. (1-7), Gülmek ona çok yakışır; **yüzü daha** da güzel görünür. (1-7), Hele öyle, **damadın annesinin istersen dediği gibi**, Avrupa’dan maverupa’dan hayır! (1-8), İşte telefon çaldığında, **arkadaşımın kızıyla buluşmak için, kapıdan çıkmak üzereydim**. (1-8), Telefonu kapadığımda, **her zaman olduğu gibi**, bir dolu akıl almıştım. (1-8), Bu bir **korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki**; (1-8), Kız **bir tek** bana güveniyor bu konuda. (1-8), Ben de “Elimden geleni ardıma koymam, yaparız bir şeyler, üzülme sen” **diye** yüreklendirdim onu. (1-8), **Bu da ne demek?** (1-9), Artık buralar da kente kavuştu sayılır **çünkü**. (1-9), Ahbabımın **adresini sormam için** salık verdiği kahve hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üstündeki düzlükteydi. S.Sonunda benim orda olduğumu **gördüler**, birini arayıp aramadığımı sordular.(1-9), **Herkes birden konuşmaya başladığı için**, anlatılanlar da karmaşık oluyordu. (1-10), Vay vay, hastaneye koşturmuş mühendis bey, **yaşıyormuş daha**, her yanı parçalanmış diyorlar gider o.... (1-10), “Onlar daha iyi bilir.” (1-10), “Sağolun” deyip, gösterdikleri kestirme patikadan, **evlerin başladığı yana doğru** yürürken, içimde beni heyecanlandıran duygular kaynaşmaya başlamıştı. (1-10), Hani sanki kentten kurtulup köylere, kırlara çıkmışım gibi bir duygu. (1-11), Hemen kapıdan pencereden “**kimlerdensiniz?**”, “**kimi aradınız?**”, “**birini mi aradınız?**” **diye** birer

ikişer çıkıp toplastılar. (1-11), Bir, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, **olduğu gibi** alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenenler. (1-11), Gene, **erkeklerde olduğu gibi**, her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama, ben hepsini şöyle gözücuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım. (1-11), **Zümrüt hanımın evine kadar** yol gösterici olarak. (1-11), **Daha ilk bakışta**, öbür kadınlardan ayrı, değişik bir kişiliği olduğu ayırt ediliyordu. (1-11), Bana, **“Sen gazteci falan mısın?” diye** sordu. Bu kadınları, şu arkamızda bıraktığımız, gecekondularda yaşayan kadınları, hele hele o çok konuşanları **“aptal karılar” diye** niteliyordu. (1-11), İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki, çakmak çakmaktı. (1-12), Allaktan genellikle **yere doğru**, ya da dağlara bakarak konuşuyordu. (1-12), Ta şurada canevimde onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp **bizim pencerelere doğru** bakışı, köşe bakkaldan sigara aldığı anda, kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında...” (1-12), **Ölene dek** ben onu çıkaramam yüreğimden. (1-12), Bir de kalkıp **orospu diye** üzerime üzerime düğünde, ben kendi havamda oynarken güzel güzel ortada, herkesin içinde, **kaptığım gibi** bıçağı... (1-13), **“Beni koyup nerelere gidiyorsun Rasim usta! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye** kendini yerden yere atmış. (1-13), Ne anlarlar sevda nedir, aptal karılar, ayıpladılar, şurada üç aylık kocası, **vay vay şuna bak diye**, onlar bilebilirler mi hiç Zümrüt hanımın göğüs kafesindeki sevdayı... (1-13), Arada bir içi geçermiş **o kadar**. (1-13), Bir zamanın birinde **Şamlı Fatma diye** bir kadın varmış. (1-13), Şamlı Fatma **anladığım kadarıyla**, birtakım kirli, karanlık işlerin kadınıydı. (1-13), Yetimlerin, dulların, darda kalanların imdadına yetişen, güvenilen, **mahalleden zararlı bir rüzgarın geçmesine bile** izin vermeyen bir güç. (1-13), Ağaçların çoğu kesilmiş, eski güzel evler kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar **çamur gibi** asfaltla sıvanmış, yer yer çatlamış, kırılmış... (1-14), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları,

yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, **sanki bir film seyrediyormuşum gibi**, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), İçimi her zaman duymadığım, **onun için** anlayamadığım, **anlayamadığım için** de ürperdiğim duygular sardı. (1-14), **Arapça konuştukları için** anlayamazdı ama, onların kızdıklarını, bağırdıklarını görünce ödü patlardı. (1-14), O zaman, **kız korkmasın diye**, ağlamasını unuttur, kalkar, giyinir, süslenir, yemekler yapar, konuklar çağırırdı Şamlı Fatma da. (1-14), Orada birisi var”, “o da ışığını yaktı”, “**hah ışık yandı**” **diye** düşünüp, iç geçirmek, derin bir soluk almaktı bu. (1-15), Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemin bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, **erişilmesi olanaksız gibi** görünen ufka doğru yayılıp giderken, Şamlı Fatma’nın diktirdiği ağaçlar bunlar. (1-15), Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenmişliğin hemen **ayırt edilmediği gibi**. (1-15), O zaten, **daha buralara az önce de denildiği gibi**, inler cinler uğramazken vardı. (1-15), İşler **eskisi gibi** değildi. (1-15), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu yolculuk ederken, **her yanımda bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye** düşünür, dalgın dalgın bakınıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, **kurt inerse diye**; ayaza kesmiş, buzlu kuru soğuklarda, üç yorganın altında tir tir titreyerek, ah! (1-16), **İlk gece bile** doğru dürüst... (1-16), **O yatağa girmedi bir daha**. (1-16), Dayalı döşeli evi var garibin, **bir de kocası olursa diye**... (1-16), **Aslan gibi** delikanlı demişti. (1-16), **Düş gibi** girdi çıktı yaşamına Zümrüt hanımın. (1-16), Hep yatakta, ateşli, hasta, öksürerek **sabaha dek**. (1-16), Şimdi sanki o da **onlar için** bir Şamlı Fatma’ydı. (1-17), Ete bir tek bol kırmızıbiber katardı; **o kadar**. (1-17), **Ağaçları kesmemek için** elinden geleni yapıyor, deniyordu. (1-17), Arkadaki kavaklarla, üç büyük çınarı **olduğu gibi** bırakmıştı. (1-17), Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen karanlık uğultusu yukarı, **sokak lambalarının ışığına doğru**, azalarak yükselirdi..(1-17), Küçük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, **topladığı gibi** onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini, doğru Şam’a kaçırmış- korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına, polise,jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda

gösterilen her türlü belaya karşı öyle, iri yarı dimdik duran onu koruyacağına inandığı adam oldu. (1-18), Başlangıçta kadının ondan **haberi bile** yoktu. (1-18), Kadının **ondan haberi bile** yoktu elbet; nerden olsun! (1-18), Pos bıyıklarının ucunda bir su damlasıyla, tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, inşaatın içinden **yola doğru** bakan bir adam. (1-18), **Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, suyunu salıp çekmiş, acı biberli, yağına kalmış ete ekmek bansalar diye.** Belki! (1-18), Yüzlerce yıldan beri yetim. (1-18), **Bir dikili ağacı bile** yok. (1-18), O kız şarkısında ne diyor? “**Bir kedim bile** yok!” O şarkı hoşuna gidiyor. (1-18), Kendi var **kendisi için.** (1-18), “Ne olacak bunun sonu?” “Allah kerim!” **Hep kerim Allah tuttu diyelim** bunun elinden **şimdiye dek,** ama yaşlılık geliyor artık.”Ne olacak bunun sonu? “Allah kerim!” “Allah benim içimde” demeye mi geliyordu bu? Pekiyi! (1-18), O ilk gün, **Zümrüt hanımın evine doğru** yürürken, o güzel yüzüyle -Halime miydi adı- bir şey anlatmıştı. (1-19), Zümrüt hanım oraya, yukarıya gidişlerinden birinde, “Otur iki lokma yiyelim” deyiverince Rüstem usta, oturuvermiş, **bayılacak gibi** olup. (1-19), “Senden başka kimsem yoktur. Bir Allahım bir sen” **diye.** (1-19), Zaten **ilk gördüğünden beri** de, rakısını **onun ışığına karşı** içer olmuştu. (1-19), İnce, esmer elleri var, **gül tırnaklı diye** düşünerek. (1-19), Bu dua, her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, o eski mahalleden **hala yaşamakta olanların** da hiç eksik etmediği bir dua olmuş. (1-19), O şıkırdım, **badana boya demektir,** minder yüzlerinin yenilenmesi, televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini ovup parlatmak... (1-19), Eline ayağına **çocukluğundan beri** düşkündür zaten. (1-19), Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, durmadan **su şırıltısı gibi** gülügülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), **Ateş gibi yanıyordu** tüm vücudu, akli fikri, düşüncesi hep tutuşmuştu. (1-20), Doğrudan bakmamıştı kadına, **şöyle ortaya doğru,** ellerine bakarak. (1-20), **Münasip bir zaman değilse eğer...** (1-20), Hepsini yılların özlemi, **yılların birikmiş hevesiyle, kullanılmamış sevdasıyla,** yıkamış ütülemiş, öpe seve bohçalamıştı. (1-20), Bunlar **konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için** mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu **evine doğru,** bayır aşağı. (1-21), Kadın yemeğini yiyip **tepsisini kaldırdıktan sonra,** kahvesini alıp kanepedeki köşesine oturunca, perdesinin ucunu kaldırıp dışarı bakardı. (1-21), Perdeyi gene **sardunya için**

açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı. (1-21), “**Aslan gibi** maşallah!” düşüncesi tüm vücudunu sarsalayıp titretiyor. Perdeyi örtüveriyor. (1-21), **Çözülen elini ayağını toparlamak için** hırkasının önlerini kavuşturup, ayaklarını altına alıp büzüldü. (1-21), Kalkacak gücü olsa, **ışığı bile** kapatacak. (1-21), Ters, **sert bir adam gibi** görünüyor ama, değil. (1-21), **İnsanın yüzüne bakmazmış gibi** duruyor ama bakıyor. (1-21), **En küçük imi bile** abartıyor. (1-22), Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam ele vermeden **duyulup duyulup kayboluşu gibi**. (1-22), **İki üç gün sonra** hemen gel. (1-22), Şimdi **yanıt almak için** giderken, ona bir şey götürmek gerekmez miydi? (1-22), **Onun için** götürmüştü yaprak sarmasını o ikinci gidişinde. (1-22), Zaten **onu gördükten sonra** hiçbir yediği onsuz boğazından geçmez olmuştu. (1-22), Akşam **o gelecek diye** ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının fanilalarını öpe koklaya ütülemeyecekse, kulağı kapının zilinde bir acele et kavurmayacaksa bol kırmızı biberli, yaşamak neye yarar? (1-22), Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, **sabaha karşı**, hastanenin o uzun koridorundan geçerken görmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, **hiç bitmeyen bir mum gibi**. (1-22), **Onun için** öyle davullu zurnalı karşıladılar Rüstem ustanın dönüşünü. (1-23), O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp buyur ediyorsa, o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen duyguyu çok yoğun olarak **duydukları için**. (1-23), Yunus’un, **denizin dibine dibine daldığı gibi**, **büyük kente dalışından önce**; cesur, pervasız. (2-25), Yunus’ a bu adı koyarken süngerci istemiş ki, o da **deniz gibi gizemli** olsun; anlatılması da anlaşılması da büyük ustalık istesin. (2-25), Ama Yunus küçüktü. Dağların ceylanıydı. O **küçücük yaşında bile**, bir yakışıklıydı, bir göze görkem çocuk, bir erkek adamdı ki! (2-26), Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını **diz kapağına dek** suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerdı ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan. (2-26), Anacığı bir süre sonra, ayağa fırlayıp, “**Yunuuuuus!**” **diye** bağırmaya başlayınca, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü çocuk sesi çingirdamaz mıydı? (2-26), İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o **denizin dibindeki ışıklarla** kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tırşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, **eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla** karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da

herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26), Anacığı ona bakar, **bu oğlanı verdiği için** Tanrısına şükrederdi. (2-27), Yağmur birden bastırınca mı binmişti taksiye, **otobüslerin kalabalığına dayanamadığı için mi?** (2-27), **Dolmabahçe'den yukarı doğru** çıkıyor araba. (2-27), Şoför konuşkan değil, öyle ki, aralarında **bir sözcüklük bile** konuşma olmuyor. (2-27), Taksim" demişti, olmamış Trabzon hurması yemiş de **ağız kamaşıp yapışmış gibi** bir sesle. (2-27), İçi, kanat çırpışların hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, **esinti gibi** yayılan seslerle dolu değil mi ? (2-27), Ne demesi, nasıl davranması gerektiğini bilemediğinden, **şaşkınlığını örtmek için** gülmüştü. (2-28), Abla ona birini yolladıysa, ona **sonuna dek** güvenebilirsin. (2-28), Ama asıl o, iki insanın, biraraya gelince, en küçük soluk alıştan başlayarak, zamanı **en küçük ayrıntılarda bile** buluşarak yaşaması var ya, asıl aranan o işte. (2-28), "Bana..." demiş, susmuş, garsona bakıp **gene gülmüştü**. (2-28), Bu, **bu kadar** güzel oğlum. (2-29), **Buraya kadar**. (2-29), Sen birine, **senin gibi** birine sevdalanmalısın. (2-29), **Nereye dek** gider bu böyle? (2-29), **Onun için** sürdürmeliyiz. (2-29), **Çünkü onu çok seviyordu**. (2-29), **Bir daha** doğuramaz analar böyle bir yiğiti derdi. (2-29), Anacık da bağrına taş bastı, o da, **süngerci doğru söylüyor diye** düşündü. (2-30), **Uzun yıllar sonra** döndüğünde, denizler şahini genç bir adam olarak, süngerci de yoktu, anacık da. (2-30), **Yukarı doğru** çıktıkça kirli hava ve sis tütüyor. (2-30), **Sıraselviler'e doğru** yürürken. (2-30), "Ablaya lahmacunla baklava yaptırayım" **diye** düşünüyor, "Ne olsa Urfalı." (2-30), Gece yarısı, basacak gaza, **maviye doğru**. (2-30), **Bir mavi için** gidiyor. (2-30), Her yer, **merdiven altları bile** para ederken... (2-30), Denizden çıkıp, dušta yıkanıp, çay, kahve içip, "Gelip iki gün kalacağım" **diyerek** Mustafa'dan kurtulup, Mustafa'nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente **öğleye doğru**. (2-31), "vaaaaay!" **diyene dek**, " Abim hoş geldin abim!" (2-31), Yunus da on on beş yıl sonra aynen **onun gibi** olacak, kalırsa bu kıyı kentte; kalsa, yerleşse, çoluk çocuk everip, torun falan sahibi olarak... (2-32), Yooooook!" diyor Yunus, "Yooooook İbrahim abim, ne demek! Estafurullah!" koşturuyor garsonları, buyuruyor, donattırıyor masayı, **ta gece yarısını bulana dek**. (2-32), **Esrar içer gibi** peşpeşe ulayıp içerek. (2-32), "Abi" demiştir **o güzel söyleşinin sonlarına doğru** bir yerinde Yunus, "Abi, ben o işin peşinde değilim." (2-33), **Senin için** de öyle

değil mi? (2-33), Sokak köpekleri **daha rahat** dolaşıyorlar şimdi ortalarda. (2-33), **Üçbuçuk yaşındaki Oya'ya göre** en güzel dondurma deniz kenarındaki Palmiye Bahçesi'nin dondurmacısında. (3-34), **Masa örtüleri mavi olduğu için** -diyor anne-denizin mavisikle örtülerin mavisini birbirine karıştırıyor, bahçe sanki **denizin üzerindeymiş gibi** oluyor. (3-34), Oya **denize doğru** koştuğu zaman, heyecanlanıp bağırıyor: “Oyaaaaa! Koşma, gel buraya...” (3-34), Bu Oya'ya **oyun gibi** geliyor. (3-34), **“Çakkılı çıkılı çakkılı çıkılı” diye**, seke seke geliyor annesini yanına. (3-34), “Eh **onun gibi** bir şey.” (3-35), **Yan masadakiler duymasın diye**, sesini indirip diyor ki: “Annecim, acaba abi dondurmamızı getiriyor mu diye gidip bakayım mı?” (3-36), “Ama biz daha **getirmesini söylemedik ki** abiye. (3-36), “Çünkü **daha baba gelecek**, Işık abla gelecek. (3-36), İşte **denize doğru** koşan Danyel! (3-36), **“Dondurmasını yedikten sonra** sandala binmek istiyormuş.(3-37), O sırada Danyel **Oyaların masasına doğru** bakıyor. (3-37), **Geldiği gibi** yavaşçacık yola çıkıyor. (3-38), **Canı dondurma bile istemiyor.** (3-38), **O pahalı kulübe üye olmadığımız için**, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu boydan boya geçip kulübün önüne geliyorduk. (4-39), **Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırında -bile-** değildik. (4-39), **“Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle aşık olunur” diye** düşünmüştüm. (4-39), **Gençliğinde de olduğu gibi**, girdiği her yerde dönüp bakıyorlardı ona. (4-40), **“Oo! Kim bu? Ne hoş bir adam!” diye** düşünülüyordu. (4-40), Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, bol ışıklı gazinoları, “cafe”leri, “barları”, “disko”ları, kıyılarında durmadan giden gelen otobüsleri, arabalarıyla. (4-41), Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçiminin özeleştirisi, ben **ayırtına bile** varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile. (4-41), **Göz ile** güneşi arıyor. (4-42), Karşı kıyılarda her şey, ağaçların koyu yeşili, çatıların solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi, beton yüzeylerin kum rengi, pencereler o kadar belirgin ki, bu ancak güneş ışığında böyle **açıkça görülebilirmiş gibi** geliyor insana. (4-42), **Orada ne olabilir ki?” diye** düşünürken, bu kıyının çatılarında pırpırlanan kuşlara bakarken, karşı kıyıdan otobüsler geçmeye başlıyor. (4-42), Babası bunun annesinden ayrıldıktan sonra bir **Alman kadınla** yaşamış uzun yıllar. (4-42), Ben onu tam anlamıyla söyleyemem;

bunca yıllık beraberliğimize, sevgimize karşın. (4-43), O daima kapalı, gizemli biri oldu benim için. (4-43), En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, can cana seviştikimiz, yürek yürek üstünde **bir ben olduğumuz zamanlarda bile** bunu anlayamadım. (4-43), **Ah sabah oluverdi diye** sevinilemez. (4-43), O benim için hep kapalı, gizemli bir adam oldu. (4-43), **Çekip gidişi bile**. (4-43), Artık geçmişi, denizin karşısına oturup, uzun uzun düşünerek **bir kez daha...** (4-43), Zaman **daha geçip gitmemişti**. (4-43), Akşamüzerlerinden bir akşamüzeriydi; **-şimdiymiş gibi** gözümün önünde- masamız, çevremizdeki öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen arkadaşlarımız, içtiğimiz cin tonikler, yediğimiz taze cevizler, her şey çok keyifli bir akşamüzeri oluşturuyordu **bizim için**. (4-43,44), Kızım **sezgi diye bir şey** yok mu sende. (4-44), Sanki bunca yılı, **bu an için**, onun bana baktığını **görüp sevinmek için** yaşamışım sandım (4-44), **Sabaha dek** oturanlar mı var, yoksa diskolar, barlar bu denli çok mu. (4-44), Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “ Ablam bana paya vey” deyişi, ne yapacağımı sorduğum zaman, **“Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye**, dönerciyi göstermesi. (4-44,45), Anlatamayacağım, **çok hoşnut olduğum için** anlamaya çalışmayacağım bir hoş vaktin içinde, çözülmüş oturuyordum. (4-45), Çevresindeki genç kızlar, genç kadınlar sanki **orada değillermiş gibi** bir yok sayış. (4-45), Valla giderim ha! "lar olmasa, oradaymış da, **orada değilmiş gibi**. (4-46), **Tam 'pata pata' diye** tanımlanacak o ses. (4-46), **"Ben gidiyorum" diye** kalkıyorum.(4-46), Üstelik, Uzak uzak bir topuklama **duyar gibi** oluyorum. (4-46), Yaşasaydı, gider, **somurtmalarım için**, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, **tek sözcüklü yanıtlarım için** özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim. (4-46), **Ölünceye dek** beni kararttı. (4-47), " Tıpatıp böyle demiş, **olduğu gibi** aklımda yıllardır. (4-47), Arkadaşı da zaten bana anlatırken, "babam tıpatıp böyle dedi, **olduğu gibi** aklımda" demişti. (4-47), **Beni varsaymamış diye** kızgındım babama. (4-47), **"Deniz ne kadar ışıkl, ne tanımlanamaz, çelik mavisine yakın bir gri" diye** düşünüyorum. (4-47), Hepsi bildik, **her gün gördüğüm gibi**. (4-47), Bizim aşkımız, hep gündeliğin dışında, hep **erişilmezmiş gibi** bir duygu yarattı arasında. (4-47), **Ben o evin içinde, yaşadığımız kültürün tüm ayrıntıları bulunmalı diye** düşündüm. (4-47), Evimde hamurlar açılsın, mantılar yapılsın, sarımsak kokusu tüm kokuları bastırsın, tarhana çorbasının yanında ille de acı biber turşusu olsun, kapuskanın kokusu dünyayı sarsın, kırmızıbiberi bol olsun **diye** düşündüm. (4-48), Fantazimsi,

gereksiz, **gösteri gibi** bir şey. (4-48), **Kestirmeden şöyle demek** gerekir. (4-48), Yemek masasının örtüsünü -çiçekli, ifil ifil keten- topladım, pencereden **denize doğru** silkelenmek için. (4-48), Üzerinde **tuz ve ince ekmek kırıntılarından başka** bir şey yoktu. (4-48), Bu her akşam yinelediğim, **benim için** oyunumsu bir el alışkanlığıydı. (4-48), "**Daha önce görmüş müydün böylesini**" **diye**, geçmiş yirmi yılı hızla baştan sona taradım, hayır! (4-49), Uzaktan, **köprüünün altından doğru** bir motor geliyordu. (4-49), Ağır ağır, sanki **duruyormuş gibi** süzülerek geliyordu. (4-49), Ondan ayrılmak **karanlık demektir**. (4-49), O, aşk denilen duyguydu **benim için**. (4-49), Kıyının orasında burasında -bir ressam, sanki özellikle **çalışma yapmış gibi** bir iki mavi çizgi. (4-49), Rakı beyazı bir yağmur, incecikten **bir duman gibi** indi. (4-50), Karşı kıyılar, **bir tül arkasındaymış gibi** duruyor. (4-50), Zaman, **aydınlık bir akşam üzerine doğru**/ Güneş parlak, koyu sarı; halesi turuncu. (4-50), Korulukta, **günün bu saatinde bile** yeşiller karanlık. (4-51), Bu, **-sanki mutsuzmuş gibi-** görünüş beni sevindirmişti.(4-51), Aşk odunda yanan sadece **bendim demek ki!** (4-51), **Beni görmediği için**, içimden Tanrıya sevgilerimi ilettim. (4-51), Yüceliğine inandığımı yineleyen durmadan, **bir dua gibi**. (4-51), Benim, o gençlik yıllarımda özlediklerim, ondan ayrıldıktan sonra gerçekleştirmeye çalıştıklarım, **benim özüm için** ağır sorumluluklar demek olmadı mı? (4-52), **Tam istediğim gibiydi**. (4-52), Parkelerinden, kahverenginin en güzel tonları, cilalı olarak çevreye yayılıyordu. Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki tıkr tıkr işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, **giysilerle dolu** elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların deste deste istif edildiği çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle **tam istediğim gibi** bir ev. (4-52), Yaşamını, ölçüp biçip, **kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre** düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyuştugu bir genç adamla evlilik.(4-52), Vapur **iskeleye yanaşincaya dek** gözümü hiç ayırmadım ondan. (4-52), Ona hâlâ aşık olduğumu **bir kez daha** -dibe dalındığında insanı, **en genç, en diri balığın çarpıp geçişi gibi-** duydum, ben'im var olan tüm hücrelerimde. (4-52), Bugün, deniz için yapılan tanımlamalar, **ağaçlar için** de geçerli. (4-53), Yazlıkçılar varken de, yokken de, oraların ece'si olmuş. Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne

karışmış kara, **sırım gibi**, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Bugün, **deniz için** yapılan tanımlamalar, **ağaçlar için** de geçerli. (4-53), **Şimdiki gibi** aklımda demişti, konuşmayı bana anlatırken. (4-54), **Arkadaşımın dediğine göre**, şiir okunduktan sonra, uzun bir süre susmuşlar. (4-55), **Ay ışığı olmadığı için**, bu gece yarısı vaktinde, gökyüzü karanlık bir boşluk. Deniz de öyle. (4-55), Onu **değişikmiş gibi** gösteren kıyının ışıkları. (4-55), Çok uzun bir zaman sonra, caddeden hızla geçen son otobüslerden birinin gürültüsü, şoförün uykusuzluğunu, **benim uykusuzluğummuş gibi** duyumsatıyor. (4-55), **Bir eve doğru** yürüyor, karanlıkta, yokuş yukarı. (4-56), Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan **ince uzun direkleriyle** duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde, meydana tek tek çınlayan sesleri duyarak. (5-57), Başlangıçtaki tanımlamayı **tam tadiyla** duyumsar Nemide hanım. (5-57), Akşam üzeri ama, o **sabahın tadını çıkardığı için**, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor. (5-57), **Anlar gibi** olmak. (5-58), Bazen **şaşırtır bile** çocukları. (5-58), **Gece yaralarına dek** bir konuşmadır, bir gülüşmedir gidiyor. (5-58), Güneş hiç **onun için** doğmamış. (5-59), Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, **uykuya doğru** giden vakti yenilemenin sevinci dolduruyor evin içini. (5-59), Çoluklu çocuklu balıkçı evlerinde, kadınlar hep balık kızartmışlardır, tavada çevire çevire, **nar gibi**. (5-60), Aşkı bilmiyorlar diye düşünmüştü. (5-60), "Manyak karı!" diye ekliyor sözüne sözü sonra. (5-61), İnerken çıkarken, sokakta karşılaştıklarında, **üç söz, bir gülümseyiş, bir paketlerini yukarı çıkarıvermesi derken**, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, bu aşinalık bir arkadaşlığa dönüşüverdi. (5-61), Yaz oldu, iki arkadaşıyla balkona çay içmeye geldi, kış oldu, bu onları çorba yapıp çağırdı. (5-61), İç burkan ince bir sızı oldu kış boyu **onun için**. (5-62), Vallahi **bayılacak gibi** oluyorum. (5-63), **İyi yetiştirmek için**, yetişkin olmak gerek. (5-63), **Hiçbir şey... Ah!" diye** düşünüyor. (5-63), Kendini, gevşekçe, akla gelmedik sevinçlerle doldurabileceği bir gecenin öncesine, akşamüzerinin menekşelenen havasına bırakmış oturuyor. (5-63), Geceyi sürdürmek üzere, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması,

dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız **fık fık fıklayan gülüşlerle** gülüşülse. (5-64), Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama, oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken **cin gibi** olmuştu. (5-64), Kocaman hasır şapkası elinde, hasır çantası omuzunda, açık yakalı, işlemeli bürümcük gömleği ifil ifil, eteği tam **ona göre**. (5-64), **Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkoluğunu bilmez o 'densiz karılar'ın giydikleri daracık pantolonlar gibi**. (5-64), Geçen yıl, gene bu vakitler, sevinçli gidip gelmelerle, odasını **kendine göre** düzenlerken, bir ara içini bir kara gölgenin bastığını duymuştu. (5-64), Arada sırada bir erkek **söze karışır gibi** olurken pusup kayboluyordu. (5-64), **Tam sevdiği gibi**, okkalı, orta şekerli. (5-65), Adım adım, o **edalı yürüyüşüyle** yürüyerek, **tandıklarıyla günaydınlaşarak**, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur. (5-65), **"Ne oluyor, bu da ne?" diye** başını gazetesinden kaldırdığında, meydanda şamatacı, genç bir grup, gülüşerek, bağırarak, konuşarak bir mavi yolculuk teknesinden iniyorlardı. (5-65), **Onun çocukları gibi** gencecik hepsi. (5-65), Ha desen **atladıkları gibi** denize, ufka kadar kulaç atar dönerler. (5-65), **Gülüşüp, itişip kakışmak için** bir neden daha işte. (5-65), Biraz dikkat edince işi **anlar gibi** oldu. (5-66), **Bakar mısın işe diye** düşündü. (5-66), Boylu boslu, gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, **güzel bir kadınla, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla** iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam, onlara doğru geliyorlardı. (5-66), Tuna **kaygılı bir yüzle**, kolunu boynuna atmış olan sarışın delikanlıya bir şeyler anlatıyordu. (5-66), **Kendini de şaşırtan bir davranışla**, Tuna çabuk benim masama gel, çabuk. (5-66), **Başınıza çok işler açacağım diye** sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, karşılık vermek istedi ama, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar. (5-67), Nemide hanım, sonra, yanındaki masayla hiç ilgisi yokmuşçasına **bir kaş kaldırışla**, gazetesini okumaya başladı. (5-67), Kadın, **sinirden gerilmiş bir yüzle** hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu. (5-67), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine **birdenmiş gibi, ortaya doğru**, yorgun, umarsız, bıkkın, özür dilemeye de benzeyen bir gözucu bakışıyla bakarak. (5-68), **Liseyi bitirmiş olmasına karşın**. (5-68), Tuna Bora'ya âşık/mış. -Bora, **maddi**

durumu çok bozuk olduğu için, gece yarısı Hal'de yük taşıyormuş. (5-68), Sonra **geç saatlere dek**, rıhtım boyunda oturmak. (5-69), "**Kurt gibi acıkıyorlar**" **diye** düşündüğünden, dönerli durum. (5-69), Çok yere çekilebilecek, **çok derinde olduğu için** yoğunluğu pek belli olmayan, **yokmuş gibi** görünen bir korku. (5-69), Tüm bunları, kebabların, gülüşmelerin, dondurmaların arasına **çekirdek çitlermiş gibi** karıştırıp söylemişti. (5-70), Daha o zamanlar, bunu yazmak bana önerildiğinde, "**Ben yanlış seçilmiş biriym**" **diye** düşündüm. (6-71), İstanbul'un bir zamanlar pek "mutena" olan, seçkin ailelerin oturduğu bir semtinde, **bugüne değin** gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, eski taş binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk. (6-71), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, **geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi** bir sessizlikle, "Vitraylara bak. Bu eski binalar!" deyişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), Bir saltanat zamanını yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri kararmış da olsa, çevresindeki, gökyüzüne "ihtişamla" **yükselen ulu ağaçlarla** birlikte, **toprağa kök salıyndaki görkemiyle**, gene de insanı çarpan bu binalarda, hep o yaşanılıp geçirmiş zamanı duyuyordu insan. (6-71), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, **geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizlikle**, "Vitraylara bak. Bu eski binalar!" deyişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), **Onun kalın, genizden gelen, etkileyici, biraz buğulu sesi ona çok yakışıyor diye** düşünüyorduk. (6-72), **Onun yanında kabarık saçlar, dizleri ağarmış kot pantolon, rengi atmış gömleklerle rahat edilemez demek** değildi bu. (6-72), **Ona sunmak için** aldığımız çiçekleri hazırlarken çiçekçi, arkadaşımın **kurdelenin rengi için** gösterdiği titizlikle eşdeğer bir şey.(6-72), **Onu belirleyebilmek için**, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda **ev sahibimiz için** kurguladığım havayı, yabancı bir ülkeye taşıyın. (6-73), Okuduklarımla, sözcüklerden bana yansıyan düşsel duygularla hayal etmeye çalışıyorum. (6-73), Başlangıçta neden "**ben bunu yazamam**" **diye** düşündüm

ki? (6-73), **Öykü için** elimizde, önce bir villa var. (6-73), **Dünya kurulduğundan beri** masallar, **buna benzeyen bir girişle** başlamaz mı! (6-74), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, **bizimle yaşamış** olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıkığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup **gömme banyoyla** duş koyduruşumuz çok hoşuma gitti. (6-75), **"Çok bozuldu bizim buralar, seviye çok düştü"** **diye** düşünüp, rahatlamıştı. (6-76), İşte bu öyküdeki **ben için**, kabaca çizilmiş bir iki çizgi. (6-76), Çok yeterli olmasa da, **yanlışlıkların benimle olan bölümü için** bir ipucu sayılabilir. (6-76), Burada üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, **aldığım notlardan bazılarını bir gözden geçirmekte büyük fayda var diye** düşünüyorum. (6-76), Ankara Belediye müstahdemleri, **efendi değil, bey diye** çağrılmalarını istedi. (6-76), Kapı önlerinde oturmak yerine, **şoförlerle birlikte**, üyelerimize her katta veya koridorda bir oda verilsin. (6-76), Memurlar tarafından çağırılırken, örneğin, **"Ahmet efendi bakar mısın?" diye** çağırılmaktayız. (6-76), **Efendi diye** değil, Ahmet bey olarak çağrılmak istiyoruz. (6-77), **Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla**, içi **çocuksu bir sevgi ve "itaat" la** dolu İsmail efendi. (6-77), Gündelik, akla hemen geliveren bir tanımlamayla, dünyada eşi benzeri olmayan, gizemli, kıtalararası büyük su. (6-78), Merdivenlerden aşağı **su gibi** inen nakışlı merdiven halıları, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor. (6-78), Hep pahalı, hep antika ama, çok ince bir zevkle, çağdaş, günlük yaşama yerleştirilmiş. (6-79), Ne var ki zaman, **Boğaziçi'nin Çengelköy akıntısı gibi** geçip gidiyor. (6-79), Görülmemiş, duyulmamış bir sevdaymış- getirdiği **buz gibi** turunc şerbetini –ki, formülü atalardan kalmadır. (6-79), . **Mustafa Bulut'un Cemili' ye olan aşkını anlatabilmek için**. (6-81), Kara kaşlı, kara gözlü, **herkesin bildiği gibi** bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi çingene kıızıdır bu. (6-82), Sepetini koyar yere, tükürür çikletini, çevresinde kopan gülüşmelere **"aydee atla be kız" yürü Nazik! Ne düşünürsün be!" "yetti kız! Üzdün oğlancağınızı ayde!" diye**

bağırnlara, şöyle kaşlarının altından bir bakar. (6-83), Bir şeyin olmayacağına inanmışların, **iş olsun, eğlence olsun, laf olsun diye** çıkardıkları bir şamata işte. (6-83), Delikanlı, yepyeni, belki kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim, tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren, **şaşkın bir sevinçle**, tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak, **usta bir manevrayla** çıkarır sandalı, öbür sandalların arasından. (6-83), Delikanlılık, şairleri bilseydi, denizin tam ortasına geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken, Çingene kızı Nazik, **korkusunu belli etmemek için**, bembeyaz dişleriyle gülerken o bağıırdı: (6-83,84), Bu, benim şaşırtmaca yaparak, **metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye** niyetlenmemden kaynaklanan bir durum. (6-84), Ev sahibimiz hanımefendi, bunu bize anlattığı zaman, tam burada, önce, beklemediğimiz bir anda, **bir tokat yemiş gibi** şaşırmış, sonra basmıştı kahkahayı. (6-84), Panjurları yarı kapatarak, denizin ışığını, yan pencerelerden, **esintiyle birlikte alacak gibi** düzenleyerek, alt kattan gelen koyu kahve kokusunu içimize çekip, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde. (6-84), İpek bir şalın püskülleri, **omzumuzdan belimize doğru** kayıp, peşimizden geliyordu, halıların üzerinde yayılarak. (6-84), Çünkü, olayı dinlerken, sanatçı olmanın getirdiği bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi. (6-84), Zaten, çok doğal olarak asgari ücreti, **asgari ücretle yaşanamayacağı gibi** meseleleri de bilmezler. (6-85), **Ev bakılmıştır, silinip süpürülmüştür diye** düşünürler. (6-85), **Eve hayran olduğu için**, ona hıyanetlik edenlere de inceden inceye bir kin büyötmüştür içinde, gecekondusunu silip süpürürken. (6-85), **Ne kadar** temizlerse temizlesin, iki örtü, iki pırtı. (6-85), Ev sahibimiz hanımefendi, yanına bir arkadaşını alarak, güzel bir bahar sabahı kalkıp **Boğaz’ a villaya doğru** yola çıkar. (6-85), Onu sadece, aydan aya maaş almak için geldikçe görüyorlar. Onu sadece, aydan aya **maaş almak için** geldikçe görüyorlar. (6-86), Ancak aybaşıında geldiğinde soracaklardı adresini, “**Seni nereden bulabiliriz gerekirse?” diye**. (6-86), “ **Bari merdivenleri çıkalım da, panjurları aralayarak-anahtarlar Mustafa Bulut’da çünkü-içeri şöyle bir bakalım” diye** düşünölerek, ağır ağır çıkılır merdivenlerden. (6-86), Gel **bir kez daha** bak. (6-86), İnek, ‘**kendimi takdim etmeliyim’ diye** düşünmüş olacak ki, tam o anda yerleştiği, yan gelip yattığı çimenlerin arasından davranıp kalkıyor. (6-86), Elimde **bir gazete haberi daha** var. (6-87), Londra (AA) Balıkların da **aynı insanlar gibi** acı çektikleri öne süröldü. (6-87), En güzeli de

gene taşların arasından, bayır aşağı incecik suların akışıydı; belli **belirsiz bir sırıltıyla**. (7-88), Beş parası olmasa bile, **halanın dediği gibi** donunu satar rakısını alır gene. (7-89), Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiydi karşındaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, “**buyur Sabri ağabey” diye** ayağa kalktığı. (7-89), Yanlarından, orasından burasından yıkılmış olsa da, taşlarının arasından otlar fişkırırsa da, görkemi **olduğu gibi** duruyor. (7-89), Kendi şarapçı olsa da, **buraya yakışan rakı sofrasıdır diye** düşündü. (7-89), **Giriş kapısının tam karşısında bir kapı daha** vardır, bahçeye açılan. (7-90), Bahçedeki kuyu, şeker şerbet suyuyla **buz gibi** durur. (7-90), Soldan bir merdivenle yukarı çıkılır. (7-90), Ozan, yufkacının, insana çok güzel bakan, **derin derin düşünüyormuş gibi** bir duygu uyandıran, kahverengi de, içine ela ışıklar düşmüş gözlerini gördü. (7-90), Ozan –bunu açıklamak kolay değil- aşk duygusunu, o zaman, yufkacı şöyle **eve doğru** baktığı zaman algıladı. (7-90, 91), “**Bu yufkacının adı, Sabri değil, Sadun bey olmalı” diye** düşündü. (7-91), Ya da... (7-91), Ozan yokuşu çıkadursun, onun geldiği vapurdan sonraki vapur da, **Beylerbeyi’ne doğru** yol alıyordu. (7-91), **Büyük bir yük gemisine yol vermek için** duraksamıştı. (7-91), Kız, Ozan’ın ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip duygulandığı evin kızı da, **bu akşam alacasının sureti gibi** oturuyordu vapurda. (7-91), Denizi yakından görme, **vapurun hızından, suyun köpürüşünden, ayazdan gelen bir soluklanmayı yaşamak içinmiş gibi**. (7-92), “**Bu akşam kalabalığına dayanamıyorum” diye** düşündüğü sanılabilir. (7-92), **Mis gibi** susam kokusuyla değil. (7-92), **Buz gibi** olmuştu simitler kuşkusuz, o belli de, asıl üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek bir renk almış olması, bu renkten gelen iğrenme duygusundan. (7-92), Vapurun **çılgın bir gümbürtüyle** köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, **hiç umulmayan bir ışıkla**, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), Akşam gamlanırken, tam ona uygun bir gamlanmayla, kara kabanı, kara saçları, kara bıyıkları, **kapkara gözleriyle**. (7-92), “**Ne güzel adam” diye** düşündü. (7-93), Bunu yüreğinin en çılgın titreşimleriyle algıladı. (7-93), O buz kesilmiş, **kayış gibi** olmuş, o kirli örtünün altındaki simiti yiyemez o. (7-93, 94), Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu bilen olmalı **benim için**. (7-94), Kız, **onun simit yiyişini görmemek için** başını çevirdi. (7-94), Dış yüzü **taş gibi**. (7-94), “**Bu**

şenlik” **diye** titriyor yüreği kızın. (7-95), Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında, **iskele atılsın diye** bekleyenler üst üste, omuz omuza birikirken, **o kara gözlerden kıza gelen bir bakış daha.** (7-95), İkinci “ah” tutuşmak üzere olan bir yangınla birlikte buraya daha mı uygun ne! (7-95), Ah Halit bey bilirsiniz **pırlanta gibidir** yavrum. (7-96), **Kızın gideceği yolun tam ters yönüne doğru** yürüyor. (7-96), O da yürümeye başlıyor **eve doğru.** (7-96), Yüzünde hiçbir değişiklik olmasa da, içindeki tenhalık şimdi **yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, güzel olan her bir şeyiyle** doluyor. (7-96), İç i şarkılarla, **kentin ışıklarıyla, kalabalıkların telaşına kapılma istekleriyle** doluyor. (7-97), İçinde ta derinlere gömüp herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği, bir şey, o şey, o çolpan, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, üstlerine, başlarına, duruşlarına, konuşmalarına sinmiş **o tatlı anneyle, babayla** televizyon seyrediyor. (7-97).

4.1.8. Bağlama Grubu

Birbirine bağlanmış iki veya daha çok isim unsurunun oluşturduğu kelime gruplarıdır (Karahan, 2007, s. 65-68). Metnimizde 162 adet bağlama grubu bulunmaktadır. Bağlaçların yalnız başlarına bir anlamları yoktur. Fakat cümlede anlamı genişletmede, sıralama yapmada, eşlemede görev yaparlar.

Düşünüyorum da, bir öykü **ne şaşırtıcı, ne garip oluşumlarla** başlıyor, geliyor, kotarılmaya hazırlanıyor. (1-7), Dudakları **hem güzeldir, hem yüzüne çok yakışan bir dudak boyası rengiyle boyar onları.** (1-7), Üstüne bir de **sevecen ve iyi niyetli oluşu** konursa, eh! (1-7), **Anayla kızın zevkleri** pek uyuşmuyor. (1-7), Oğlan evi paralıymış. **Biraz da** görgülü. (1-7), **Sade ama** görkemli bir görünüşü olacak. (1-7), Bu bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; bir şey çökmüştü **evlerin ve insanların** üzerine; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu...(1-8), **Çardakta oturanlara sorabilirdim aradığım kimseyi ama, içimden gelen ses beni durdurmuştu.** (1-9), “Üzerine **nah** şu kadar kalın, **nah** buradan oraya, koca kalas düşün de...” (1-9), Ben **öyle yumuşak bir sesle, öyle, iç i duydukları korkuya eş titreşimlerle,** onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, bana yakınlık duydular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, “bak abla ben anlatayım” deyip konuştular. (1-9), Ölümün karanlığı fir dönmüştü, konup konup kalkmıştı çatıların, yüreklerin üstüne. **Oysa** şimdi! Olmazın

olmuşu, ölümün yenilgisi, öldürmeyen Allahın gücüne karşı bilinmez, korkunun, şaşkınlığın yürek ezişi, kıyım kıyım edişi...(1-10), Gene, erkeklerde olduğu gibi, **her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama**, ben hepsini şöyle gözucuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım. (1-11), **Bir**, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; **bir**, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; **bir de**, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, **ama** duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenler. (1-11), Onun konuşma biçimiyle söylersek, bu karılar **ne** aşk bilirlerdi, **ne** sevda. (1-12), Allahtan genellikle **yere doğru, ya da** dağlara bakarak konuşuyordu. (1-12), Sesi insanı heyecanlandıran renklerle, **bir** inip, **bir** çıkıyordu. (1-12), Bir ara gözucuyla baktığımda, **boynuyla, kürek kemiğinin** bittiği yerde pıt pıt atan bir nokta ilgimi çekti. (1-12), O kendi dünyasında, **düşleriyle, yaşadığı somut dünyanın imgeleri** arasında anlatıp duruyordu. (1-12), **Bir** ona, onun insanlığına inanırım. **Bir** de sevdasına. (1-12), **Günün birinde evleneceğim, isteyenlerim var. Ama** onun sevdası hep benim na şuramda duracak. (1-12), **Hem** korkarlar ondan **hem...** (1-13), Zümrüt hanımın evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı küçük **Selminle** benim, bir çeşit sığınağımız oldu gide gele. (1-13), Şamlı Fatmanın yaşamının öbür yüzü **ne** mahallesinde bilinmişti -bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından, pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti- **ne** Zümrüt hanıma en ufak bir gölgesi düşmüştü. (1-13), **Şamlı Fatmayla, konak yavrusu evi**, o mahallenin koruyucu gücüydü. (1-13), **Şamlı Fatma** anladığım kadarıyla, birtakım kirli, karanlık işlerin kadınıydı. **Ama** o Zümrüt hanımın anası olmuştu. (1-13), Hep böyle bölük pörçük birtakım duygularla vardım ben Zümrüt hanımın aşkına, sevdasına. **Ama** tüm bu anlatılanların arasında, benim içimi buran, o küçük, kavruk kız çocuğuydu. (1-14), **Arapça konuştukları için anlayamazdı ama**, onların kızdıklarını, bağırdıklarını görünce ödü patlardı. (1-14), **Ne** kadın erkeği tanıyordu, **ne** erkek kadını. (1-14), **Ne** uzağı gören, **ne** akıllı bir kadınmış şu **Şamlı Fatma**; iyi ki yaptırmış bu evi, küçükten alıp büyüttüğü bu yetime. (1-15), Bozkırın ortasında, bir **otobüsün ya da herhangi bir arabanın** içinde yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), Tek başına kalmıştı, o zayıf -veremmiş meğer- **ayakları ve soluğu** kokan delikanlılık önünde. (1-16), Bir

bahar sabahı, **insan seslerine karışan kazma kürek, at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri duyulmuştu; Tanrım, bir de uzun uzun öten horozlar...** (1-16), Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı **ama**, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırıksıklıkları içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan garip ürpertiği veren adamın adı yazılı değildi. (1-17), **Bunlar tamam da, bir de kendine iç çamaşırı, pijama, terlik alması gerektiğini düşünmüş;** bu yıllardır çimento, kireç, toz toprak arasında yaşamaya alışmış adam (1-19), **Biri ellisini biri altmışını aşmış** diyemiyordu insan. (1-20), **Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mi bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı.** (1-21), Karanlığın içinde, **üzerine vuran ışıqla daha güzel, hatta gizemli görünen bir sakı yavruağı sardunya.** (1-21), Perdeyi gene sardunya için açtı, **ama**, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı. (1-21), **Ne televizyon, ne bir şey.** (1-21), Ters, **sert bir adam gibi görünüyor ama, değil.** (1-21), **İnsanın yüzüne bakmazmış gibi duruyor ama bakıyor.** (1-21), Ben “ demiş, “**kocasını seven çok kadın gördüm bunca yıl şu hastanede ama, böylesini görmedim.”** (1-23), **Önceleri bir kuru daldım ama / Tuttum yapraklar açtım / Seni görünce dünyaya.** (1-23), Tek başıma, **bir o zaman, bir de şu rakımı içerken** işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar. (2-24), Yunus’a bu adı koyarken süngerci istemiş ki, o da deniz gibi gizemli olsun; **anlatılması da anlaşılması da** büyük ustalık istesin. (2-25), “Hep böyle mi içersin evlat?” demişti, **o adını bilmediği ama yüzünü sevdiği adam.** (2-25), Izgara balık, kızarmış et kokusu, piyaz kokusu, rakı kokusu, sigara dumanı, dumanlı ışıklar. **Ama** meyhanecinin boncuk mavisi gözlerinde, o vardı; çocukluğunun cenneti. (2-25), **İç, ama adabıyla.** (2-25), Biraz şöyle belli belirsiz, sarımsak kokusu duyacaksın, ekşili **pathcandan mi, cacıktan mi** gelir belli değil. (2-25), Rakı kendisini anlamayanı, kendisine itibar etmesini bilmeyeni hiç dinlemez vurur yere. Kaldırır vurur. **Ama**, ondaki sohbet, ondaki sevgi pınarı, ondaki eşsiz dostluk duygusu! (2-25), İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp

toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tirşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, **armağan olarak ya da herhangi bir nedenle** almış olamaz mı? (2-26), Kimsesi yoktu **ama**, bu oğul biricik Tanrısının bir armağınıydı ona. (2-27), Yağmur birden bastırınca **mı** binmişti taksiye, otobüslerin kalabalığına dayanamadığı için **mi**? (2-27), **İster** gökyüzü olsun **ister** deniz. (2-27), **Dişleri, gülerken ağzının aldığı biçim, bir de biraz kısarak baktığı gözleriyle** güzel olmasa da hoş bir kadındı. (2-29), Gece yarısı **da** olur, gece yarısını **da** geçer. (2-32), Yoğun, ağır bir gam sisi inmiştir adamın üzerine; **biri** öbürünün gençliği, **öbürü** berikinin geleceği; kıyı kentin iki çaresi kesik adamı, öylece susarlar, sigaralarının dumanına dalıp. (2-32), “**Dondurma da beyaz. Amaaa, çukulataları kara.**” (3-35), Saçları sarı **mı** sarı, gözleri mavi **mi** mavi. (3-36), Onun saçları sapsarı. **Oysa** Oya kara saçlı. (3-37), **Işıl ışıl ama kara gözlü** o. (3-37), **Bir annesine bir Oya’ya** bakıyor. (3-37), Oya gene **anlamıyor ama, ona gülüyor.** (3-37), Deniz gene masmavi, bahçe gene çok güzel **ama**, Oya’nın içinden ağlamak geliyor. (3-38), Oysa tanımlamalara sığmaz o, **ancak** bakılır, karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle aşık olunur” diye düşünmüştüm. (4-39), Bakıyordum, görüyordum **ama**, algılayamıyordum. (4-41), **Beni çarpmıştı ama, beni tanıımıyordu.** (4-41), Bir bozkır çocuğu olsam **da**, bozkırı hiçbir şeye değişmesem **de**. (4-41), Arada bir, çok erkenci **ya da** gecikmiş bir araba geçiyor. (4-42), Ben de düzenliyimdir bilirsin **ama**, onunki... (4-42), Kestiremediğim bir şey var **ama** ne! (4-42), Mösyö le Kont **gözünü sana dikti ve öylece bıraktı.** (4-44), Vakit **sabaha yakın ama, sabah değil.** (4-44), Sabaha dek oturanlar **mı** var, yoksa diskolar, barlar bu denli çok **mu**. (4-44), Ben, önüme **mi** bakıyordum, gözucuyla onun bana bakıp bakmadığına **mı**? (4-45), Tam 'pata pata' diye tanımlanacak o ses. **Ve**, direğin ucundaki ışığın karanlıkta kayışı. İçimde **bir** esintiler, **bir** telli kavaklar, **bir** uzun havalar var ki anlatılamaz. (4-46), **Nasıl sevinirdi, nasıl mutlu olurdu.** (4-46), Işıksız, koyu renkli evlerin, ağaçların arasında, ta tepede üç apartman, **kıyıda bir kayık ve denizin tam ortasında bir nokta**, pırıl pırıl ışık içinde. (4-47), İlki oğlan öbür ikisi kız. (4-48), O zaman **da** seviyordum Rize bezini, şile bezini, sonra **da** sevdim. (4-48), Ben de **Fransız keteniyle Hint ketenini** kıyaslamayı biliyordum elbette. (4-48), O, **cevizli sucuğun pekmez kokusuyla, dut pestilinin kokusunu** ayırt etmiyordu. (4-48), Üzerinde **tuz ve ince ekmek kırıntılarından** başka bir şey yoktu. (4-48), **Bir yukarı gökyüzüne, bir**

aşağı denize baktım. (4-48), **Koyu yeşille, koyu griyi** karıştırırsa bir ressam, bu rengi mi elde eder? (4-49), **Bir** bakıyorsun, tanımlamalara sığmaz bir koyu yeşil, **bir** bakıyorsun yeşile çalar bir gri. (4-49), Acı duyuyordum **ama** -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı bastırıyordu. (4-50), Önce elim ayağım çözülmüş, vücudumdan ter boşanmış, çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı **ama** -artık orta yaşlardan geçiyoruz- dumanımı toparlayıp duruldum. (4-51), Yazlıkçılar varken **de**, yokken **de**, oraların ece'si olmuş. (4-53), Birlikte balığa çıkışlarına **da**, uzakta, kayalıklarda ateş yakıp balık kızartmalarna **da**. (4-54), Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle, kızın yırtık paçalı şortu **da...**/ Balığı elle yemek **de** / Damda açık havada uyumak **da**, (4-54), Bakışları kızın yüzünde, **konyakla bira** arasında gidip gelmiş düşüncesi. (4-55), Gene de tam değil **ama**, seziyor. (5-58), **Emekli maaşı var tabii, bir de başına bu daire işte.** (5-59), **O bir sözcüktür belki ama, içi anlamlarla doludur.** (5-60), Bu benzetmeyi, **şövalyeli, prensesli bir filmde duymuş ve hiç unutmamıştı.** (5-60), Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman, **içi sızlamıştı ama, çekindiğinden, sesini çıkarmamıştı.** (5-60), **Köpekleme yüzerim, ama iyi yüzerim.** (5-61), Şimdi çok iyi sezdiği, **ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı konuşmalar** havada çınlamaya başladı. (5-61), **Dondurmalarla, pepsilerin, partilerle, milletvekillerinin, bakanların, demokrasinin, şeriatın, pizzaların,** biraların birbirine karıştığı neşeli gülüşmeler arasındaydılar. (5-62), Bir iki arkadaşı olsa şimdi şurada, çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp, **bazan gülünçlü, bazan "vahvah"lı, ama çoğu zaman rahat, dingin, büyük kentin dağdağasında uzak bi tatil zamanının rahatlığı içinde;** insanlar, yaşamak, dünyanın halleri üzerine konuşsalar. (5-63), **Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkoluluğunu** bilmez o 'densiz karılar'ın giydikleri daracık pantolonlar gibi. (5-64), Yıllardır gelir bu deniz kıyısındaki eski kentin, **eski ama oturaklı** oteline. (5-64), O gazetesine döndüğünde, **dondurmalar gelmişti ama, şamata kesilmişti.** (5-65), Hepsi de **ne güzel, ne temiz yüzlü** çocuklar. (5-66), İki sözün arasına, yerli yersiz, bir meclis, **ya da** bir hissikablelvuku. (5-67), **O kadınla erkek** masaya yaklaştıklarında, masada kendiliğinden bir sessizlik, bir tutukluk olmuştu. (5-67), Bu Tuna'nın erkek arkadaşıydı **ve** sapsarı kesilmişti. (5-67), Sigara bile içmiyordu- hızla döndü, yüksek altlı yazlık ayakkabısı o hızla, ayağından kaydı, **bileği burkulabilirdi ama çabuk topladı.** (5-67), **Sinirden ve dili boğazına tükürüğüne akıp karıştığından,** hışırtılı,

öksürüklü bir ses ile sinirini tozuttu. (5-68), Arkalarından sessizce baktılar; **çocuklar ve** **Nemide hanım.** (5-68), **Kendince çok doğru ama Tuna'ya göre, çağıdışı ve aptal yargıları** vardı. (5-68), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, **kırmızı kadife ya da deri** kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizcelikle, "Vitraylara bak. (6-71), Bacaklarımızı bitişirmiş, koltuklara **rahat ama yayılmadan,** derli toplu oturmuştuk. (6-72), Ortada yanlışı bir şeyler olduğu belli de, bunların **nerede ve neler olduğu** açık değil. (6-73), Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, **gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı,** binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış. (6-74), Diyelim **ben ve ünlü yontuculardan olan kızkardeşim,** Amerika'da okuyan erkek kardeşimi görmeye gitmişiz. (6-75), **Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fütür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık.** (6-75), Çok sonraları, **kardeşimle ben,** İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak o zaman, dededen kalan bu büyük evi değiştirmeye başladık. (6-75), **Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti.** (6-75), **Artık apartmanda yaşıyorduk ama, bu "Şişli'de bir apartuman" değildi.** (6-76), Bayramlarda, **kapıya gelecek olan kapıcı, bekçi, çöpçü ve çocuklar** için lokumlar alındı. (6-76), Ankara Belediyesi'nde çalışan müstahdemler, **belediye memur ve yöneticilerine** bir genelge yayınlayarak, en tabii hakları olan **süpürge ve paspasların** yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, idare tarafından **sabun ve çamaşır tozlarına** konan ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir. (6-76), **Müsder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına** dağıtılan genelgede şöyle denilmektedir: "Her koridorda üyelerimiz için bir masa, ve eskimiş, yıpranmış

sandalyelerimiz derhal değiştirilip, üyelerimize layık hale getirilsin. (6-76), Kapı önlerinde oturmak yerine, şoförlerle birlikte, üyelerimize **her katta yeya koridorda** bir oda verilsin. (6-76), O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, **evlenip gittiği ye uzun yıllardır yaşamakta olduğu** Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır. (6-77), Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla, içi **çocuksu bir sevgi ye “itaat”la** dolu İsmail efendi. (6-77), **Anlatıyorlar ama pek kavrayamıyor.** (6-78), **Karadeniz’le Akdeniz’in** yedi bin kat dipten akıp kavuşan büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp “ebkem” bırakan... (6-78), **Hep pahalı, hep antika ama, çok ince bir zevkle,** çağdaş, günlük yaşama yerleştirilmiş. (6-79), **Bir memleket, bir yaşanmışlık,** artık geçip gitmiş olan. (6-79), Evet evet, **böyle bir yaşam ye falan...** (6-80), Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, **petunya kokularıyla, karanfil kokularının** en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, **gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ye sevda masalı başladığında,** gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıkl, martılar telaşlı, balıklar diri diriye oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-82,83), “Ayde kız!” diye **gülüşseler de, “yürüüüü” deseler de** gene de şakadır bu. (6-83), Panjurları yarı kapatarak, deniznin ışığını, yan pencerelerden, esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, alt kattan gelen koyu kahve kokusunu içimize çekip, **yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce** dolanıyorduk onun içinde. (6-84), **Gül değil, sümbül değil, karanfil desen hiç değil.** (6-85), Güneş, yağmur rutubet bozmuştur, o **ne emeklerle, ne masraflarla,** zorluklarla yaptırılmış olan panjurları. (6-85), Vallahi! **Ne kapı pencere ne eşya** ne bir şey... (6-86), **Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ye balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom** (bu açıklamayı) Hollanda’daki, Utrecht Üniversitesi, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış). (6-87), **Rokayla kırmızı turpu** unutma, enişten emekli biliyorsun, bir şişe de rakı kat yanına. (7-89), **Yanlarından, orasından burasından yıkılmış olsa da, taşlarının arasından otlar fişkırса da,** görkemi olduğu gibi duruyor. (7-89), **Nazlı ince, ama coşkulu;** her yanı sarmış, çiçeğini belli etmeden, bol çiçekli. (7-89), **Yokuşun başına ye sonuna**

yukardan bakan, yerine kurulup oturmuş bir evdi ev. (7-90), **Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak kendini algılatan bir şey vardı.** (7-91), **Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda,** ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92), **Daha onun tarafından onaylanmamıştı ama, kız aşıktı.** (7-93), **Kız dümdüz karşıya bakıyordu ama, tüm benliğiyle gördü onu.** (7-93), **Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu bilen olmalı benim için.** (7-94), **Annesiyle babasıyla sulu köfte ve zeytinyağlı kereviz yemek istemiyor.** (7-94), “Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, **kanat sesleri ve çığlıkmsı takırtılar** içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95), **Evli barklı, çoluklu çocuklu bunca yılın komşusudur ama, yüreğindeki delikanlı, Beylerbeyi’nin yakışıklı bıçkın delikanlısı...** (7-96), İçinden dışarıya doğru yayılan, tüm vücudunu aydınlatan ışık, **anneyle babayı** da sarar. (7-97), **Anneyle baba** bakışırlar. (7-97), Anne, kız görmeden, **kaşlarını ve sağ omzunu** hafifçe kaldırarak bakar babaya. (7-97).

4.1.9. Unvan Grubu

Bir kişi adıyla bir unvan ya da akrabalık adıyla kurulan kelime grubudur (Karahana, 2007, s. 68-69). Metnimizde 130 adet unvan grubu bulunmaktadır. Muhatabın ya da adı geçeninin daha da belirginleştirilmesinde rol üstlenirler.

Bunlardan biri, çok güzel ipek işleyen **Zümrüt hanımın** adresiydi. (1-8), **Rasim Usta** sağalmış. (1-8), Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan **Zümrüt hanımın** üç ay önce evlendiği ustabaşı Rüstem’miş. (1-9), **Rasim usta!** Vay vay, hastaneye koşturmuş **mühendis bey**, yaşıyormuş daha, her yanı parçalanmış diyorlar gider o.... (1-10), İşte bu üçüncülerden

en acarı, kaşlarını çatarak, konuşanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatanı katıldı bana; **Zümrüt hanımın** evine yol gösterici olarak. (1-11), Tövbe olsun, kusura bakma **hanım abla**, bildikleri bir heriflerinin altına yatmaktır yat dedi miydi herif... herifin canı istemiyorsa... İşte o kadar. (1-12), Bu **Zümrüt hanımı** da anlamazlar. (1-13), **Rasim ustanın** haberi geldiğinde, **Zümrüt hanım** çılgılığı basıp bayılmış. (1-13), “Beni koyup nerelere gidiyorsun **Rasim usta**! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye kendini yerden yere atmış. (1-13), Ne anlarlar sevda nedir, aptal karılar, ayıpladılar, şurada üç aylık kocası, vay vay şuna bak diye, onlar bilebilirler mi hiç **Zümrüt hanımın** göğüs kafesindeki sevdayı... (1-13), **Zümrüt hanım** hastaneden, **Rasim ustanın** başında. (1-13), Sağalmış **Rasim usta**. (1-13), **Zümrüt hanım** gece gündüz yanında. (1-13), Kimse baş edememiş, ayrılmamış **Rasim ustanın** yanından. (1-13), **Zümrüt hanımın** evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı küçük Selminle benim, bir çeşit sığınağımız oldu gide gele. (1-13), Bir zamanın birinde **Şamlı Fatma** diye bir kadın varmış. (1-13), Şimdi o, biçim değiştirip **Zümrüt hanım** mı olmuştu. (1-13), **Şamlı Fatma** anladığım kadarıyla, birtakım kirli, karanlık işlerin kadınıydı. Ama o **Zümrüt hanımın** anası olmuştu. (1-13), **Zümrüt hanımı** küçük bir kızken alıp büyütmişti. (1-13), **Zümrüt hanım** da, böylece bir hanımefendinin eğitiminden geçmişti. (1-13), **Şamlı Fatma’ nın** yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti-bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından, pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti -ne **Zümrüt hanıma** en ufak bir gölgesi düşmüştü. (1-13), **Şamlı Fatma’yla**, konak yavrusu evi, o mahallenin koruyucu gücüydü. (1-13), **Şamlı Fatma’nın** ölümünden sonra satılmış. (1-13), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize **Zümrüt hanım**, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde. (1-14), Hep böyle bölük pörçük birtakım duygularla vardım ben **Zümrüt hanımın** aşkına, sevdasına. (1-14), Bazan o beyaz elbiseli adamlarla tartışırdı **Şamlı**

Fatma. (1-14), **Şamlı Fatma** da onlara bağırdı, dizlerine vura vura bir şeyler söylerdi. (1-14), O zaman, kız korkmasın diye, ağlamasını unuttur, kalkar, giyinir, süslenir, yemekler yapar, konuklar çağırırdı **Şamlı Fatma** da. (1-14), **Şamlı Fatma** hiç beklenmedik bir zamanda ölüverince... (1-14), **Zümrüt hanıma** geçiyorum. (1-14), Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemin bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, erişilmesi olanaksız gibi görünen ufka doğru yayılıp giderken, **Şamlı Fatma**'nın diktirdiği ağaçlar bunlar. (1-15), **Şamlı Fatma** da ne yapsındı! Arada bir büyük evin önüne koca bir Kadillak gelip, alıp **Şamlı Fatma**'yı gitmiyordu. (1-15), **Şamlı Fatma**, kızlarından biraz çekiniyordu. (1-15), **Şamlı Fatma** 'yı da aşan. (1-15), **Şamlı Fatma** da zaten çok küçükken doğurduğu bu kızları pek sevmiyordu. (1-15), Termasifonu yakmış, kurnalar dolusu suyla yıkanmıştı **Zümrüt hanım**. (1-16), Mahalleli şaşırp kalmıştı **Şamlı Fatma** ölüverince. (1-16), Düş gibi girdi çıktı yaşamına **Zümrüt hanımın**. (1-16), Sonra kalıvermiş tek başına bu Allahın dağında **Zümrüt hanım**. (1-16), Şimdi sanki o da onlar için bir **Şamlı Fatma**'ydı. (1-17), Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde terler içinde uyandıran "eşkiya", -**Şamlı Fatma** hep anlatırdı ailesinin bu eşkiyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını. (1-17), Kadın zaten her zaman hava kararmadan evine döner,-**Şamlı Fatma**, öyle derdi: kadın dediğin hava kararmadan evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer...- hemen kapısını kapar, kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı. (1-18), O ilk gün, **Zümrüt hanımın** evine doğru yürürken, o güzel yüzüyle -Halime miydi adı- bir şey anlatmıştı. (1-19), **Zümrüt hanım** oraya, yukarıya gidişlerinden birinde, "Otur iki lokma yiyelim" deyiverince **Rüstem usta**, oturuvermiş, bayılacak gibi olup. (1-19), Bunları **Zümrüt hanım** anlatmıştı çok sonra. (1-19), Halime'nin anlattığı şu: **Rüstem usta**, uzun geceler boyu düşündükten sonra, bakmış ki, bir iş var. Nedir o? Ne olsun; her akşamüzeri, gözü yolda **Zümrüt hanımı** bekliyor (1-19), Sonra ahbaplık ilerleyip, artık neredeyse hemen her akşam gidip gelmeye başlayınca **Zümrüt hanım**, "O dediğin, şu geçen akşam dediğin olur" deyivermiş bir akşam, beşinci dubleden sonra. (1-19), Şıkır şıkır olmuş **Zümrüt hanım**. (1-19), O işi de düşünüp becermişti zamanında **Şamlı Fatma**. (1-19), Bu dua, her an **Zümrüt hanımın** ağızdaysa da, o eski mahalleden hala yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği bir dua olmuş. (1-19), **Rüstem usta** nikâhtan önce elbet traş olacak berbere gidip. (1-19), Bazı akşamlar kocasıyla inşaata gelirler, oturur,

Rüstem ustayla beraber rakı içer, konuşturlarmış. (1-19), **Rüstem usta**, tutuk tutuk söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi gülügülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), Kalkıp **Rüstem ustanın** boynuna sarılıp öpmüş onu. (1-20), Oysa bir bilseydiler ki, **Zümrüt hanım Rüstem ustasına** ne pijamalar, ne çoraplar, ne fanilalar almıştı. (1-20), İkinci gidişinde yukarı inşaata, hani zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde, tam rakı şişesini açarken, **Zümrüt hanımı** görürverince, az kalsın şişe elinden düşecekti **Rüstem ustanın**. (1-20), Bir de ilk gelişi var **Zümrüt hanımın** yukarıya, inşaata, bir akşam üzeri, hava menekşelenirken... (1-20), “**Rüstem ustayı** aramıştım” diyordu. (1-20), **Rüstem usta**, size bir şey danışmak istemiştım. (1-20), Bir iki gün sonra uğra bakalım” sen demişti. **Rüstem usta**. (1-21), Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası **Zümrüt hanımın** ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı. (1-21), Alıp bu sözleri, başını yastığa gömüp tellendiriyor **Zümrüt hanım**. (1-21), Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini gözyaşlarıyla öperek **Rüstem ustasının** kulağına sihirli sözler söylemiş, afsunlamıştı onu. (1-22), Durma yineleyerek anlatıyordu ki, **Rüstem usta** onu bırakıp gidemez. (1-22), Akşam o gelecek diye ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, **Rüstem ustası** için sobayı harlandırmayacaksa, **Rüstem ustasının** fanilalarını öpe koklaya ütülemeyecekse, kulağı kapının zilinde bir acele et kavurmayacaksa bol kırmızı biberli, yaşamak neye yarar? (1-22), Al **Rüstem usta**, **Zümrüt hanımın** mis kokan soluğunu çek ciğerlerine, al **Zümrüt hanımın** ince ellerini, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... Aç gözlerini gör **Zümrüt hanımı**, kapa gözlerini gör **Zümrüt hanımı**. Bırakıp gidebilir misin? (1-22), Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, sabaha karşı, hastanenin o uzun koridorundan geçerken görürmüş **Zümrüt hanımı**, orada öyle, hiç bitmeyen bir mum gibi. (1-22), Ne demekmiş bırakıp gitmek **Zümrüt hanımı**! (1-23), Bırakır mıydı **Zümrüt hanım**! (1-23), Onun için öyle davullu zurnalı karşıladılar **Rüstem ustanın** dönüşünü. (1-23), **İbrahim abisinin** kahvesine varıp, İbrahim abisini bahçenin bir köşesine çekip, soluk soluğa anlattı: “**İbram abi**, bizimki gelmiş.” (2-31), “**vaaaaay!**” diyene dek, “Abim hoş geldin abim!” (2-31), Yani, İstanbul’da, o biçim karıların elinde, ne ileyim, gözünü seveyim **İbram abeyim**, ben balığı, şimdi alıp gelirim...” (2-32), Tam o sırada görünüyor **İbrahim abi**. (2-32), Ama şimdi, o güzel gülüşüyle gülüyor **İbrahim**

abisine. (2-32), “Oğlum dur. Sen konuksun” dese de **İbrahim abi**, “Yooooook!” diyor Yunus, “Yooooook **İbram abim**, ne demek! Estafurullah!” koşturuyor garsonları, buyuruyor, donattırıyor masayı, ta gece yarısını bulana dek. (2-32), Sen söyle **İbram abim**, ben ne yapayım? (2-33), Ben... Ben şaşırılmışım yaşamının yolunu **İbram abim**. (2-33), **İbram abi**, susuyor. (2-33), “ Çünkü daha baba gelecek, **Işık abla** gelecek. (3-36), Başlangıçtaki tanımlamayı tam tadıyla duyumsar **Nemide hanım**. (5-57), **Nemide hanım**, yavaş sesle “aganta” diyor, çocukların birbirine karışan gülüş çığrış konuşmalarının arasında kendi kendine; gülümseyerek. (5-60), **Nemide hanımın** yüzünü göremediği, kalın, güzel bir erkek sesi yanıtladı onu: “Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu.” (5-62), **Karacaoğlan**. (5-62), Öyle deme **Sabri abi**, bu gençler... (5-63), **Mahmure hanım** annenle öbür tarafa gitti. (5-63), Zamanı bol **Nemide hanımın**. (5-63), Nerelerdesiniz Nemide hanım. (5-64), **Nemide hanım**, sonra, yanındaki masayla hiç ilgisi yokmuşçasına bir kaş kaldırıyla, gazetesini okumaya başladı. (5-67), Arkalarından sessizce baktılar; çocuklar ve **Nemide hanım**. (5-68), Eninde sonunda o, uzun yıllar arabuluculuk yaparak geçimini sağlayan, Samatyalı **Nazike hanımın** kızıydı. (5-68), Dış görünüşü, kılığı kıyafeti sayılmazsa, bu **Nazike hanımı** aştığı pek söylenemezdi. (5-68), Bunları ne zaman, nasıl öğrendi bu **Nemide hanım**? (5-69), O nerede olursa olsun, onun yanında olduğunu “hissetmek”, -**Nemide hanım** anlıyor da, burasını tam anlatamıyor Tuna.- (5-69), O akşam, onları kebabçıya davet etti **Nemide hanım**. (5-69), Geç saatlarda otele dönerken gene **Nemide hanımdan**, “Genç bunlar. (5-69), Aslında, **Nemide hanımın** söyledikleri biçimlendirmişti korkusunu; sorduğu sorularla, esirgemediği kınamalarla... (5-69), Kendine -**Nemide hanım** kışına der- güveniyorsan, artık o eve dönemezsin. (5-69), **Nemide hanım** burada da, “kırar kışını oturursun” der. (5-70), Ne kadın şu **Nemide hanım**. (5-70), Şu sözcükleri anımsayın: kırımtartar, tarüföföf, kral, **Kral Naibi**, İskenderiye, Nil Kıyıları, Bağdat, Basra, Belkıs Haberleri... (6-73), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden **komşu abileri**, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpmaya çıktığımız ağaçları “müddeiumumi”nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur **Abdülkadir beyi**, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve

büyük şemsiyesi ile “menfi” Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), Memurlar tarafından çağırılırken, örneğin, “**Ahmet efendi** bakar mısınız?” diye çağırılmaktayız. (6-76,77), Efendi diye değil, **Ahmet bey** olarak çağrılmak istiyoruz. (6-77), **Arnavut İsmail efendi gibi**. (6-77), O, Allah rahmet eylesin **İsmail efendi**. (6-77), Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla, içi çocuksu bir sevgi ve “itaat”la dolu **İsmail efendi**. (6-77), Oysa şimdi tutulan bu yeni bakıcı, Sivas’ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan Mustafa Bulut’un, o Osmanlı **İsmail efendiye** benzeyen en ufak bir yanı yok. (6-77), Yani şimdi biz buna **Mustafa bey** mi diyeceğiz? (6-81), Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten **Prof. Donald Broom** (bu açıklamayı) Hollanda’daki, Utrecht Üniversitesi, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış). (6-87), Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiydi karşısındaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, “buyur **Sabri ağabey**” diye ayağa kalktığı. (7-89), Bu yufkacının adı, Sabri değil, **Sadun bey** olmalı” diye düşündü. (7-91), Vaktin birinde anne ne demişti yufkacıya: Ah **Halit bey** bilirsiniz pırlanta gibidir yavrum. (7-96), Sigaranın birini söndürmeden öbürünü yakarak sormuştur: Kaç yufka **Nadide hanım**? (7-96).

4.1.10. Birleşik İsim Grubu

Birden fazla özel adın biraraya gelerek oluşturduğu yapıdır (Karahan, 2017, s. 69). Metnimizde 19 adet birleşik isim grubu bulunmaktadır.

Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği **ustabaşı Rüstem’miş**. (1-9), Sonra bir **Orhan Veli**. (1-23) Hadi bir de **Metin koyalım. Altıok**. (1-23), Yukarıda, bağlara giden yolun başında, kale eteğinde dedem **Hacı İbrahim Somuncu**’dan kalma köşk yavrusu bir evde oturuyorduk; bahçe içinde. (6-74), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıktığımız ağaçları “müddeiumumi” nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür

şapkası ve büyük şemsiyesi ile “menfi” **Enver Altuğ'** u hiç unutmadık. (6-75), Oysa şimdi tutulan bu yeni bakıcı, Sivas'ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan **Mustafa Bulut**'un, o Osmanlı İsmail efendiye benzeyen en ufak bir yanı yok. (6-77), Salondaki, Mısır'dan getirilmiş, divanın üzerine atılıvermiş, yazın serin tutan ipek şalın üzerine uzanivererek, sessizliğin içinde, villanın çevresini saran güzelim doğayı, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak, **Mustafa Bulut**'un güzel gözlü şirin karısı Cemile'nin –kaçırmış **Mustafa Bulut** bu Cemile'yi. (6-79), Eh, **Mustafa Bulut** da var. (6-81), Yoo, **Mustafa Bulut**, gülümsemiyor, gülüyor. (6-81), Çünkü **Mustafa Bulut** mutlu bir delikanlı. (6-81), **Mustafa Bulut**'un Cemile'ye olan aşkını anlatabilmek için. (6-81), Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, üzerimize sinmiş olan **Guearlen'in Jardin du Bataille**'ı onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı. (6-84), **Melih Cevdet Anday**” Dünya Güzeli”. (6-84,85), Evet, **Mustafa Bulut** var, güzel yüzlü cimcime karısı Cemile var. (6-85), Şu **Mustafa Bulut** da, bulunamadı zaten. (6-86), Böylece izini kaybettiler **Mustafa Bulut**'un. (6-86), Bari merdivenleri çıkalım da, panjurları aralayarak-anahtarlar **Mustafa Bulut**'da çünkü - “içeri şöyle bir bakalım” diye düşünülerek, ağır ağır çıkılır merdivenlerden. (6-86), Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. **Donald Broom** (bu açıklamayı Hollanda'daki, Utrecht Üniversitesi, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış). (6-87).

4.1.11. Ünlem Grubu

Bir ünlem ile bir isimden oluşan kelime grubudur (Karahan, 2017, 70-71). Metnimizde toplam 18 adet ünlem grubu örneği vardır.

Ne adamlar **be yahu!** (1-10), Kış gelince nerelerde yatar kalkarsın **a garip?** (1-18), Bir o zaman, **eh, biraz işte...** (2-24), **Of be abla** oof! Hadi içelim... (2-24), **Be cahil çocuk** desen, hiç mi türkü dinlemedin, hiç mi masal anlatanın yoktu. (2-25), “**Oh be!**” Anlayışlı kadın budur işte. (2-28), **Eh onun gibi bir şey.** (3-35), **Yaaa! Ya be yaaaa!**” (3-36), **Ah Danyel!** Neden böyle yaptın! (3-38), **Ah sabah oluverdi** diye sevinilemez. (4-43), **Oh be güzel Ege, oh be sonsuz mavi deniz**, sonsuz mavi gök.(4-53), **Aman sen de** Allah aşkına, seninle uğraşamam ben. (5-62), **Yau Mübiş**, gelirler şimdi. (5-63), **Aman çok şükür.**(5-64), **Ah Akdeniz!** (5-65), **Ah gençlik!** (5-65), Üste

çıkan, belirginleşip, saklı bir kaygıyı da açığa uran, ses indirmeler, fısıldaşmalar, “**of be!**”, “Allah kahretsin”, “**aman be**”, “**hadi yau**” lar arasında dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla -bu patlatma da tam yerinde- birlikte. (5-66), Peki **ya Tuna?** (5-68), **Ah İstanbul! Ah Boğaziçi!** (6-77), **Ah inleyerek.** (6-79), Paris! **Ah Paris! Ah sevgili Paris!** (6-80), Ve, **ah o Fransız ozanları!** (6-80), Ama, **ah ah, Boğaziçi** bambaşkadır. (6-80), **Ay pek hoşşunuz** vallahi, Yapmayın! (6-81), **Ay hah!** (6-81), **Hah! Vallahi hah!** (6-81), **Aydeeeee çiçekçi,** Levanta çiçeği, margereta, sevda çiçeği, çiçeklerim vaaaar! (6-82), “**Ayde kız!**” diye gülüşseler de, “yürüüüü” deseler de gene de şakadır bu. (6-83), Çek **ayde bakalım.** (6-83), **Aa! Olmaz!** (6-86), **Aa! Evin içi yok.** (6-86), “**Ooooh yaşasın**” demiş. (6-87), **Hele aşklar!** Aşk acıları, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar. (7-88), “**Boşver yahu**” dedi içindeki ses, “Nasıl olsa kendi kendine içeceksin o kalabalığın arasında.” (7-91), **Oh! Dışarısı bomboş!** (7-92), Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak, girdisini, çıktısını sevdiği, “**oh evim, güzel evim**” dediği evinin sofrasını kurarak, kendinin olan zamanı, istediği gibi kullanarak, dingin bir yaşam. (7-94), **Ah Halit bey** bilirsiniz pırlanta gibidir yavrum. (7-96).

4.1.12.Sayı Grubu

Basamak sistemine göre sıralanmış sayılardan oluşan isimlerin topluluğudur (Karahan, 2017, s. 72-73). Metnimizde 21 adet sayı grubu tespit edilmiştir.

Hepsi ne olsa **altmış sekiz** kuşağının çocukları bunlar. (1-8) Karısı **bir üç beş** gelmez mi üstüme. (1-12), Çirkin kızlarının büyük kemikli elleri elmas yüzüklerle, **on beş** de bir ağda yaptıkları esmer kolları altın bileziklerle donanıyordu. (1-15), Yunus da on **on beş** yıl sonra aynen onun gibi olacak, kalırsa bu kıyı kentte; kalsa, yerleşse, çoluk çocuk everip, torun falan sahibi olarak... (2-32), **Üç buçuk** yaşındaki Oya’ya göre en güzel dondurma deniz kenarındaki Palmiye Bahçesi’nin dondurmacısında. (3-34), **Yirmi dört** yaşındaydım, babamı akladığımda. (4-46), **Binde bir** düşünce giren, solmuş bir hayal şimdi komşu oğlu Rasim. (5-60), **Binde bir** düşünce giren, solmuş, belirsizleşmiş bir hayal. (5-61), Bir saydı çocukları: **On iki.** (5-66), **On beş** gündür sinir krizi geçiriyordu. (5-67), Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı, **bin bir** yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış.

(6-74), Güneşin **yedi bin** rengini, **yedi bin** kez ayrıştırıp, ayrışan her renge **yedi bin** giz saklayarak ışıklanan su. (6-78), Karadeniz’le Akdeniz’in **yedi bin** kat dipten akıp kavuşan büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp “ebkem” bırakan... (6-78), Malatya’nın sekiz türlü yeşili, Konya’nın **on iki** siyahı, Sivas’ın **on üç** turuncusu burada. (6-78), **1993**’teyiz. (6-81), Fotoğraf **89**’da falan çekilmiş olacak. (6-81), Villanın alınıp yerleştirilişinden **bir iki** yıl sonra, günlerden bir gün, ev sahibimiz hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan. (6-85), **Bir iki** yıldır kapalı kalan ev, ne olmuştur kim bilir. (6-85), **17 Eylül 1993**, Cumhuriyet gazetesi. (6-87).

4.1.13. Birleşik Fiil Grubu

Bir eylemi karşılamak veya bir eylemi betimlemek için biraraya gelmiş kelime grubudur (Karahana, 2007, 73-79). Metnimizde 484 adet gibi ciddi bir sayıda birleşik fiil grubu bulunmaktadır. Birleşik fiil grubu ismin yüklemleşmesine zemin hazırlar ve yüklemelerin sayısını artırır (Onan, 2011, s. 286).

Onun böyle güzel, bakımlı, güleç oluşu insana **güven verir**. (1-7), Onun sesini, canlı, neşeli konuşmasını duymak insanın **içini rahatlatır**. (1-7), Ben de “**Elimden geleni ardıma koymam**, yaparız bir şeyler, üzülme sen” diye yüreklendirdim onu. (1-8), Telefonu kapadığımda, her zaman olduğu gibi, bir dolu **akıl almıştım**. (1-8), Onun için **dört elle sarılmıştım** gelinlik işine. (1-8), Bu bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; bir şey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi **iç eziyordu**... (1-8), Kafamın içinde **dönüp duran** imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım, hemen hemen bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler... (1-8), İçlerinden ayrılıp **öne çıkmış** bir öykünün, bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda. (1-8), Birinin ölmemiş olması, sevinç yerine **dehşet salmıştı** ortalığa. (1-9), Ahbabımın adresi sormam için **salık verdiği** kahve hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üstündeki düzlükteydi. (1-9), Çardakta oturanlara **sorabilirdim** aradığım kimseyi ama, içimden gelen ses beni durdurmuştu. (1-9), Bir ağacı **siper ederek**, bütün dikkatim kırışan gözlerimle, çatık kaşlarımda toplanmış, öylece izliyordum onların heyecanlı konuşmalarını. (1-9), Omuzlar düşük,

gözler yanlara doğru kaçamak **bakışlar atarak**, dudaklarda bir solma, sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler... (1-9), Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi duydukları korkuya_eş titreşimlerle, onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, bana **yakınlık duydular**, altıma sandalye çektiler, **çay söylediler**, “bak abla ben anlatayım” deyip konuştular. (1-9), Günlerden bir gün, gün, kendi başına **yaşayıp giderken** her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları, hele hele artık kentin dış mahallesi sayılmayan, kente kavuşmuş dereiçindeki bu gecekondu semtini derinden sarsalayan bir **çığlık kopmuştu**. (1-10), Yooooo! Olmaaaaaaaaaaz! Beni **koyup gidemez** Rasim usta! **Kurbanlar olurum** onun yoluna ben. (1-10), **Yavaş olun**, duymasın. (1-10), Çıkmadık candan **umut kesilmez**, sağlam adamdır o. (1-10), Sağlam mı kalmış bilader, kalas diyoruz, yook, ondan **hayır gelmez** artık... (1-10), Ölümün karanlığı **fır dönmüştü**, konup konup kalkmıştı çatıların, yüreklerin üstüne. (1-10), “Sağolun” deyip, gösterdikleri kestirme patikadan, evlerin başladığı yana doğru yürürken, içimde beni heyecanlandıran duygular **kaynaşmaya başlamıştı**. (1-10), Herkes birden konuşmaya başladığı_ için, anlatılanlar da **karmakarışık oluyordu**. (1-10), **Her kafadan bir söz çıkmaya**, her adamdan bir koşturmaca telaşı dört bir yana. (1-10), Ağzına su verin, kolonya yok mu kız, kolonya koşturun, vay vay bu da burada ölecek, bayıldı mı ne, çeneleri kitlendi, vay bu ne iş, kalas düşmüş üstüne, parçalamış adamı, orda **can vermiştir** o... (1-10), El işlerini, örgülerini, alıp kapı önlerine oturup **laf üretmeye** başlamadan az önce. (1-11), Gene, erkeklerde olduğu gibi, **her kafadan bir ses çıkmaya** başladı ama, ben hepsini şöyle gözücuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım. (1-11), Az önce, gözücuyla, ivedi **gözden geçirdiklerim** konuşurken, bunun hapisten çıktığını da **duyuvermiştim** nasıl olduysa. (1-11), Daha ilk bakışta, öbür kadınlardan ayrı, değişik bir kişiliği olduğu **ayırt ediliyordu**. (1-11), “Bak hanımabla”dedi, **başladı konuşmaya**. (1-11), Bir, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, onlara katılmadığını açıkça **belli etmekten** çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenenler. (1-11), İşte bu üçüncülerden en acarı, **kaşlarını çatarak**, konuşanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatanı katıldı bana; Zümrüt hanımın evine yol gösterici olarak. (1-11), Tövbe olsun, **kusura bakma** hanım abla, bildikleri bir heriflerinin **altına yatmaktır** yat

dedimiydi herif... herifin **canı istemiyorsa...** İşte o kadar. (1-12), **Aşık olmuştu.** (1-12), **Görür görmez vurulmustu.** (1-12), Karısına da dedim diyordu, dedim ha, ben senin adamını **almam elinden**, korkma dedim. (1-12), Bu Allaktan gelme bir şeydir, **aptallık etme**, anla bunu dedim. (1-12), Ben kızım diye, kıyamıyordu bana, öyle **haber yollamış.** (1-12), **Suluk soluğa kalıyordu** hırsından konuşurken. (1-12), Bir ara gözucuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bittiği yerde pıt pıt atan bir nokta **ilgimi çekti.** (1-12), Çok acı çektiği **belli oluyordu.** (1-12), Çok **üstüme varamıyordu**, diyor, **içini çekiyordu.** (1-12), Ölene dek ben onu **çıkaramam yüreğimden.** (1-12), Karısı bir üç beş **gelmez mi üstüme.** (1-12), Çok **üstüme varamıyordu**, diyor, **içini çekiyordu.** (1-12), O kendi dünyasında, düşleriyle, yaşadığı somut dünyanın imgeleri arasında **anlatıp duruyordu.** (1-12), Ne anlarlar sevda nedir, aptal karılar, ayıpladılar, şurada üç aylık kocası, vay vay şuna bak diye, onlar **bilebilirler** mi hiç Zümrüt hanımın göğüs kafesindeki sevdayı... (1-13), Kimse **başedememiş**, ayrılmamış Rasim ustanın yanından. (1-13), Şamlı Fatmanın yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti-bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından, pek kurcalanmamış, üstü **örtülüvermişti.** (1-13), Neyse **Allah korudu**, ölmedi. (1-13), Rasim ustanın haberi geldiğinde, Zümrüt hanım **çılgılığı basıp** bayılmış. (1-13), “Beni **koyup nerelere gidiyorsun** Rasim usta! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye kendini **yerden yere atmış.** (1-13), “Abla, ben sana evi göstereyim, bir dahaki gelişinde **zorluk çekmezsin**” dedi. Arada bir **içi geçermiş** o kadar. (1-13), Ama o, Zümrüt hanımın **anası olmuştu.** (1-13), Zümrüt hanım da, böylece bir hanımefendinin **eğitiminden geçmişti.** (1-13), Şamlı Fatmanın yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti, bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından, pek kurcalanmamış, **üstü örtülüvermişti.** (1-13), Şamlı Fatma’nın yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti, bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından, pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti, ne Zümrüt hanıma en ufak bir **gölgesi düşmüştü.** (1-13), Yetimlerin, dulların, darda kalanların **imdadına yetişen**, güvenilen, mahalleden zararlı bir rüzgarın geçmesine bile **izin vermeyen** bir güç. (1-13), O geçmiş yılları, o köşebaşındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan **aklımızda kalmış** da

olsa, pek **üzerinde durmadığımız** o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle **canlandı gözümün önünde**. (1-14), İçimi her zaman duymadığım, onun için anlayamadığım, anlayamadığım için de ürperdiğim **duygular sardı**. (1-14), Ama tüm bu anlatılanların arasında, benim **İçimi buran**, o küçük, kavruk kız çocuğuydu. (1-14), Arapça konuştukları için anlayamazdı ama, onların kızdıklarını, bağdıklarını görünce **ödü patlardı**. (1-14), Onlar gidince **başı tutar**, girer yatağa yatardı. (1-14), Şamlı Fatma hiç beklenmedik bir zamanda **ölüverince...** (1-14), “Orada birisi var”, “o da ışığını yaktı”, “hah ışık yandı” diye düşünüp, **İç geçirmek**, derin bir **soluk almaktı** bu. (1-15), Kadın öyle kara kurudur ki, iyice bakılmayınca, güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi **ayırt edilemez**. (1-15), Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenmişliğin hemen **ayırt edilmediği** gibi. (1-15), Kadının çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı evini bir kenara **ayırmak gerekir**. (1-15), O zaten, daha buralara az önce de denildiği gibi, **inler cinler uğramazken** vardı. (1-15), Aracı kambur arap da **yok olmuştu** ortadan. (1-15), Artırabildiği para, ancak dağ başında, ucuza kapatılmış bir arsada, böyle küçücük bir ev yaptırmaya **yetebilmişti**. (1-15), Eski yıllardaki korkusuzluğu, **atıp tutması** dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı. (1-16), Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde, mahallenin buyurganı, **hatırı sayılanı**, zengini olarak... (1-16), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu **yolculuk ederken**, her yanım bozkır, **bitip tükenmez** bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın **bakıp dururken**, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), **Tek başına kalmıştı**, o zayıf -veremmiş meğer- ayakları ve soluğu kokan delikanlılık önünde. (1-16), Mahalleli **şaşırp kalmıştı** Şamlı Fatma **ölüverince**. (1-16), Sonra **kalıvermiş** tek başına bu Allahın dağında Zümrüt hanım. (1-16), Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri, bir yana iteleyip, kenarına **rakı sofrasını kurdu muydu**, ışığı da yanardı; iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında. (1-17), Ama, **belli olmaz**, vadiye de inerler mi inerlerdi. (1-17), Böyle bir şey **çalınmıştı kadının kulağına**. (1-17), **Ödü**

patlıyordu. (1-17), Ağaçları kesmemek için **elinden geleni yapıyor,** deniyordu. (1-17), Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde **terler içinde uyandıran** “eşkiya”, -Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkiyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını. (1-17,18), Başlangıçta kadının ondan **haberi bile yoktu.** (1-18), Kadının ondan **haberi bile yoktu** elbet; nerden olsun! Yukarılara **düşmezdi yolu.** (1-18), Kadın perdeleri kapatıp ışığı yaktığında, adam ilk dubleyi **bitirmiş olurdu.** (1-18), O kız şarkısında ne diyor? “Bir kedim bile yok!” O şarkı hoşuna gidiyor. (1-18), Kendini **kimsesiz saymaz.** (1-18), “**Allah kerim!**” Hep kerim Allah tuttu diyelim bunun elinden şimdiye dek, ama yaşlılık geliyor artık.” Ne olacak bunun sonu? “**Allah kerim!**” “Allah benim içimde” demeye mi geliyordu bu? Pekiyi! (1-18), **Aklımdan çıkmış.** (1-19), Onun verdiği bir kadeh rakıyı, hiç **sesini çıkaramadan** içip de, başı **dönüverince** de ona, “Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım. Sen **kıy benim nikâhımı,** benim evim ikimizi de barındırır” **deyivermiş.** (1-19), Sonra ahbablık ilerleyip, artık neredeyse hemen her akşam **gidip gelmeye** başlayınca Zümrüt hanım, “O dediğin, şu geçen akşam dediğin olur” **deyivermiş** bir akşam, beşinci dubleden sonra. (1-19), Zaten ilk gördüğünden beri de, rakısını onun ışığına karşı **içer olmuştu.** (1-19), Onu alıp **bağrına basmak** isteyerek. (1-19), Allah gani gani **rahmet eylesin.** (1-19), Bu dua, her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, o eski mahalleden hala yaşamakta olanların da hiç **eksik etmediği bir dua olmuş.** (1-19), Rüstem usta nikâhtan önce elbet **traş olacak** berbere gidip. (1-19), Rüstem usta, tutuk tutuk **söz açınca** bu evlenme işinden, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi **gülügülüveren** bir kız olduğu halde, öylece **susmuş kalmış.** (1-20), **Gözleri dolmuş.** (1-20), İkinci gidişinde yukarı inşaata, hani zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde, tam rakı şişesini açarken, Zümrüt hanımı **görüverince,** az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın. (1-20), Öylece **bakakalmıştı.** (1-20), Sonra “Nerelerdesin hanım sen ?” **deyivermişti.** (1-20), Acele **lafı çevirip, kendini bulup,** o kalın güzel sesiyle eklemişti “Hani yani iyi haberlerim var sana...” (1-20), Kadın çekingen, ürkek, usul usul **gelivermişti** bir akşamüzeri inşaata. (1-20), Adam eline aldığı rakı şişesini **koyuvermişti** hemen oraya, tahtaların arasına, görünmeyecek bir biçimde. (1-20), Rüstem usta size bir şey **danışmak istemiştin.** (1-20), O ilk akşamüzeri, hava yeni **renk atmaya, akşama dönüşmeye** başlamışken, “akşam oldu bile” dendiği o vakitte ilk kez görmüşlerdi birbirlerini. (1-20), Rüstem usta. Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on

dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez **kuş olup uçmuştu** evine doğru, bayır aşağı. (1-21), Işık, ilk o akşam başladı algılanmış olarak **varolmaya**. (1-21), Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi **içine çekip**, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı. (1-21), Perdeyi **örtüyor**. (1-21), Tüm vücudunda büyük bir gülümseme. Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam **ele vermeden** duyulup duyulup kayboluşu gibi. (1-22), Ben duruma **el koyarım**. (1-22), Ben varken korkma, kimse senin **kılına dokunamaz**. (1-22), Gidip **akıl sormuştu** elin adamına. (1-22), Zaten onu gördükten sonra hiçbir yediği onsuz **boğazından geçmez olmuştu**. (1-22), Onu düşünmediği bir an, bir **soluk alışı** yoktu. (1-22), O küçük kavruk kız çocuğu, evin dışındaki dünyadan **ödü patlayarak**, tek başına, güvenecek bir kimsesi, **tutunacak bir dalı olmadan...** (1-22), Hastasının eli ellerinin arasında gözleri kapalı bıkmadan usanmadan onun başında oturduğunu görenler, oynayan dudaklarını görünce onun **dua ettiğini** sanıyorlardı. (1-22), Durma yineleyerek anlatıyordu ki, Rüstem usta onu **bırakıp gidemez**. (1-22), Al Rüstem usta, Zümrüt hanımın mis kokan **soluğunu çek** ciğerlerine, al Zümrüt hanımın ince ellerini, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22), Bırakıp **gidebilir misin?** (1-22), **Tüyleri diken diken olurmuş**. (1-23), Ne demekmiş **bırakıp gitmek** Zümrüt hanımı! (1-23), O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp **buyur ediyorsa**, o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen duyguyu çok yoğun olarak duydukları için. (1-23), Sonra bir Orhan Veli: Bilmez yalnız yaşamayanlar/ Nasıl **korku verir** sessizlik insana (1-23), **Yüreğim çok daralıyor** abla. (2-24), **Sefere çıkmak** da, yok, artık eski şavkım kalmadı. (2-24 İkincisi, abla denilen yeşil gözleri koyu sürmeli kadının gözlerindeki **ürperti veren** o koyuntu. (2-24), Yunus’ a bu **adı koyarken** süngerci istemiş ki, o da deniz gibi gizemli olsun; anlatılması da anlaşılması da büyük ustalık istesin. (2-25), Rakı kendisini anlamayanı, kendisine itibar etmesini bilmeyeni hiç dinlemez **vurur yere**. (2-25), **Kaldırır vurur**. (2-25), **Toyluk etmeyeceksin!** (2-25), **Ziyan olursun**. İyi çocuksun sen. Ben adamı, baktım mı anlarım. İyi çocuksun. (2-26), Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacığı, narenciye bahçelerinin, portakal, mandalina kokuları arasında eğile doğruyla **koşardı peşinden**. (2-26), Dul anacığının, kimsesiz anacığının **ödünü patlatırdı** –hani-korkudan. (2-26), Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerd ya, işte o

zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de **yok olurdu ortadan**. (2-26), Anacığı bir süre sonra, **ayağa fırlayıp**, “Yunuuuuus!” diye bağırmaya başlayınca, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü çocuk sesi çingirdamaz mıydı? (2-26), Anacığı ona bakar, bu olanı verdiği için Tanrısına **şükrederdi**. (2-27), Hemen evin arkasını dolanıp ot toplamaya giderken hafiften bir **türkü tutturuyorsa** bu yüzdendi. (2-27), “Çok iyi çocuk bu benim oğulcuğum.” sürdürürdü duasını. **"Allah bahtından güldürsün"** (2-27), Kolay mı onu **söze dökmek!** (2-27), Şoför konuşkan değil, öyle ki, aralarında bir sözcüklük bile **konuşma olmuyor**. (2-27), **Soluk alamıyor**. (2-27), Sabah açan gün **yüzüne vurup** da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer, zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzülür, daldardı maviye. (2-27), Eşekler de **girer devreye**. (2-28), Onlarla sen sadece **ahbaplık edersin**. (2-29), **Aklını topla**. (2-29), **Kendini kaptırma**. (2-29), Yüzüne hiç boya sürmemiş, saçlarını iki üç tokayla tepesinde **toplayıvermişti**. (2-29), Rakısı doldurulduğu zaman, hiç **sesi çıkmıyordu**. (2-29), Süngerci bunu, delikanlı olur olmaz, büyük vapurlara koyup, dünyanın denizlerine **salıvermiş**. (2-29), Bu kıyı kentte, bu fakir kentte **ziyan olmasın, vurgun yemesin** istedi. (2-29), Anacık da **bağırına taş bastı**, o da, süngerci doğru söylüyor diye düşündü. (2-30), **Genzini yakarak** insanın. (2-30), Gece yarısı, **basacak gaza**, maviye doğru. (2-30), Narenciye bahçeleri satıldı satıldı **para oldu**. (2-30), Her yer, merdiven altları bile **para ederken...** (2-30), “Ben bir **gidip, geleyim** abla” demişti. (2-30), Mıstık, bizimkinin hala oğlu, **haber etmiş**, bir gideyim, bakayım işte, ne bileyim... (2-30,31), Mıstık’ın deniz kenarındaki, bugenvillerin gölgelediği lokantasına vardığında, küçük çırak onu görünce, **ağzını açıp**, öylece unutarak nasıl **bakakalmıştı** bu güzel adama. (2-31), Polis molis, mafya mufya mı?” diye, hızla bir şeyler **geçti aklından**. (2-31), **Sarmaş dolaş oldular**. (2-31), İbiş’in oğlan az önce **haber salmış**, balıktan gelmiş, iyi balık olmuş, motor arıza, **geç kalmışlar**. (2-31), Taze balık, şimdi, otur sen, ufak ufak içe dur” deyip **bir koşu gitti**. (2-31), **Gözünü seveyim** gel. (2-31), İçmeye başlamadan **iki laf et**. (2-31), Dalmış İstanbul’da bilmem ne, orada karı kız, biliyorsun perişan buradakiler, yok para ney değil dert, biliyorsun erkeksiz kaldılar, gelip **sahip çıksın** çocuğa boncuğa. (2-31,32), Yani, İstanbullar’da, o biçim karıların elinde, ne ileyim, **gözünü seveyim** İbrahim abeyim, ben balığı, şimdi alıp gelirim... (2-32), Tam o sırada görünüyor İbrahim abi. Yunus da on on beş yıl sonra aynen onun gibi olacak, kalırsa bu kıyı kentte; kalsa, yerleşse, çoluk çocuk everip, torun

falan **sahibi olarak...** (2-32), İçtiği zamanlar yaşamanın ne demeye geldiğine çok **takıyor aklını.** (2-32), Ne **ikram edeceğini** şaşıyor Yunus. (2-32), Benle konuşacak, şu rakıyı, böyle bir yerde karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana yaşamak denen bu şeyi, ne bu yaşadığımız abi, benim çok **kafama takılıyor,** nedir bu yaşamak denen hani **anlatabildim mi,** bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu benimle düşünecek biri gerek abi. (2-33), **Getirebilir misin?** (2-33), Diyelim getirdin, **iki çift laf konuşamazsın** abi. (2-33), Ama yapamam. (2-33), Anne **kaşlarını çatıyor** - şakacık- tan. (3-34), Hani ne **söz vermiştin** sen bana? (3-34), Oya tepsiyle dondurma götüren garsonu izliyerek **sürdürüyor sözünü:** “Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak abinin elindeki tepside...” (3-35), Oya’nın **içi gidiyor.** (3-36), Hep **peşlerinde dolaşiyor.** (3-36), Çünkü Danyel **hoşuna gidiyor.** (3-37), Oya, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, ağır ağır **yola çıkıyor.** (3-37), Yavaşçacık bir adım öne, yavaşçacık bir adım geriye, Danyellerin masasına doğru bir **yol tutturuyor.** (3-37), Eliyle “gel gel” diye **işaret ediyor.** (3-37), Oya’nın **içi sevinçten kıyılıyor.** (3-37), Geldiği gibi yavaşçacık **yola çıkıyor.** (3-38), “Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle **aşık olunur**” diye düşünmüştüm. (4-39), Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, baş başa, orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek günler, uygun günler **olabilir miydi** günlerimiz? (4-40), Onunla gün gün, gözgöze, beraber **soluk alıp vererek** yaşamayana anlatmak olası değil bu beraberliği. (4-40), Kıştan, **yürek daraltan** boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlıbörekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış, helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı. (4-40), İnsan kendini mavi gökte kanat çırpın kuşlarla bir **tutabilirdi.** (4-40), Bakıyordum, görüyordum ama, **algılayamıyordum.** (4-41), Yerleştikten sonra uzun uzun, derin uykular uyuyarak **yorgunluğunu atmalıyım.** (4-41), Sıra ancak o zaman onunla yeniden tanışmaya, anlaşılmaya **gelebilir.** (4-41), Bakmasını, görmesini, güzellemesini, bu güzelliğin **tadını çıkarmasını,** üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu. (4-41), Günün hemen her saatinde başka olduğunu **ayırt etmişim** ilk günler. (4-41), İşin gücün arasında şöyle bir **göz atarak** baksam da. (4-41), Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçiminin özeleştirisi, ben **ayırtına bile varmadan** o zamanlar çoktan başlamıştı bile. (4-41), **Günü gününe uymaz.** (4-41), Güneş kendini

en önce pencerelerde **belli ediyor**. (4-42), **Kendini hiç açmadı**. (4-43), Ah **sabah oluverdi** diye sevinilemez (4-43), **Çekip gidişi** bile. (4-43), Zaman daha **geçip gitmemişti**. (4-43), Mösyö le Kont **gözünü sana dikti** ve öylece bıraktı. (4-44), İnsan kendine böyle bakan birini nasıl **ayırt edemez**. (4-44), **Ayağını denk al** yanarsın. (4-44), Kısa bir süre sonra **belli etmediğimi** sanarak, dönüp baktım ona. (4-44), İçimi tanımlaması zor -şimdi bile duyuyorum- bir **sevinç sardı**. (4-44), Gecenin koyun dediğim karanlığı onu **görünmez kılmış**. (4-44), Çünkü **içimizden geliyordu**. (4-45), Kırmızı iki yanak, baktığı yer tam **belli olmayan** par par bir çift göz. (4-45), Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir **sigara yakıyor**, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce kabuklarını ince ince soyduğu bir ceviz parçası. (4-45), “Ben gidiyorum” diye kalkıyorum. Gene küçük sesler, gülüşmeler, **karşı koymalar**. (4-46), Üstelik, uzak uzak bir topuklama **duyar gibi oluyorum**. (4-46), Seni ancak **anlayabildim**. (4-46), Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun **gözlerinin dolmasına** neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için **özür diler**, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim. (4-46), Nasıl sevinirdi, nasıl **mutlu olurdu**. (4-46), **Âşık olmuştu**. (4-46), Aşk onu aydınlatırken, çevresini **gözü görmemişti**. (4-47), Ah! **İçimden gelerek** gülüyorum. (4-47), Ama bir **yolunu bulmuş**, küçük bir aralıktan bir tutam ışık salmış. (4-47), Öylesi **hoşuma gidiyordu**. (4-47), Ben bir bozkır çocuğu olarak, **içime işlemiş** olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim. (4-47), O, cevizli sucuğun pekmez kokusuyla, dut pestilinin kokusunu **ayırt etmiyordu**. (4-48), Kendi kendime, 'ah' dedim, **bakakaldım**. (4-48), **Bana öyle geliyor**. (4-49), Bu nasıl **olabiliyor!** (4-49), Bir karşı kıyıda ki ağaçlar, bu ışıksız, kararırış yeşili biraz belirginleştirip **öne çıkarıyor**. (4-49), Söyle ne **söylenebilir**, o kızda bende olmayan ne vardı da, onu **kendine böyle bağladı**. (4-50), Bunca yıldır **mutlu oldular**. (4-50), Şöyle **denebilir**: Yıllardır, bir arada, yüzlerinde hep rahat, dingin bir anlamla, **yaşayıp gidiyorlardı**. (4-50), Onları, hiç **belli etmeden**, hep izledim. (4-50), **Acı duyuyordum** ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı bastırıyordu. (4-50), Denizin **ilgi çeken** hiçbir yanı yok. (4-51), Önce **elim ayağım çözülmüş**, vücudumdan **ter boşanmış**, çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı ama -artık orta yaşlardan geçiyoruz- **dumanımı toparlayıp duruldum**. (4-51), Bacak bacak üzerine atıp bir **sigara yaktım**. (4-51), Bana **aşık olmamış mıydı?** (4-51), Bu **aşk odunda yanmak**, bizim kapıcının

genç karısından. (4-51), Benim çok **hoşuma gidiyor.** (4-51), Parkelerinden, kahverenginin en güzel tonları, cilalı olarak çevreye yayılıyordu. Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki tıkr tıkr işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, giysilerle dolu elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların deste deste **istif edildiği** çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle tam istediğim gibi bir ev. (4-52), Yaşamını, ölçüp biçip, kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre **düzenleyebilmiş**, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyduğu bir genç adamla evlilik. Vapur iskeleye yanaşınca dek **gözümü hiç ayırmadım** ondan.(4-52), Ona hâlâ **aşık olduğumu** bir kez daha -dibe dalındığında insanı, en genç, en diri balığın çarpıp geçişi gibi- duydum, ben'immin var olan tüm hücrelerimde. (4-52), **Keyifleri yerindeymiş.** (4-52), O zamanlar, o kız -şimdi o da orta yaşlara geliyor- sekiz on kişilik ailesine "**terk**" **edip**, evinden ayrılmış. (4-53), Yazlıkçılar varken de, yokken de, oraların ece'si **olmuş.** (4-53), Tüm kıyı köyü şaşmış, kimselere **yüz vermeyen** o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine. (4-53), düş yapmadan **günü tüketmek**, (4-54), O, **düşün ekalmış.** (4-55), Bakışları kızın yüzünde, konyakla bira arasında **gidip gelmiş** düşüncesi. (4-55), Oysa o, insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının **ortaya çıkardığı**, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır. (4-55), **Eksik olan** neydi? Bende olmayan, benim beceremediğim, **akıl edemediğim?** (4-55), Akşam üzeri ama, o sabahın **tadını çıkardığı** için, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor. (5-57), Zaten **dalıp gitmiş**, düşünüp kalmış. (5-57), Birden... O neydi o? Birden değişen, birden **oluşuveren?** (5-58), Bunu seziyordu da, açıklamaya **gücü yetmiyordu.** (5-58), Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, **yaşanır kılmanın**, özveri isteyen, fedakârlık isteyen ayırtılarının cimrisi. (5-58), **Yedirip içiriyor.** (5-58), Yaşamdan hiç **nasip almamış.** (5-59), **Karşı çıkan** arkadaşları olur: "E n'apsın canım. Allah da onu öyle yaratmış." (5-59), Onu buldun muydu, her işin **üstesinden gelirsin.** (5-59), Ağzını aç, bacakları yay, otur bekle: Allah bana **yardım etsin.** (5-59), Gecenin bir saatında helva kavurmaya **kalkıvermiyor mu**, bir şenlik koparıyor çocuklar. (5-59), Bilinçaltınızdan **çıkıverir** bir sözcük işte. (5-60), Zaten **bahtımdan gülmedim**; Tanrı bana, şenliğime uyan bir koca vermedi. (5-60), Allah

rahmet eylesin. (5-60), Gıkını çıkarmadan **ölüverdi.** (5-60), Benim **dumanım hiç tütmedi** onunla. (5-60), Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman, **içi sızlamıştı** ama, çekindiğinden, **sesini çıkarmamıştı.** (5-60), Sabaha kadar, yağmur altında, ormanda beklemişti onu, **ödü patlayarak.** (5-60), Kapım hep çalınsın, gelenim gidenim, arayanım soranım **eksik olmasın.** (5-61), İnerken çıkarken, sokakta karşılaştıklarında, üç söz, bir gülümseyiş, bir paketlerini yukarı **çıkartıvermesi** derken, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, bu aşinalık bir arkadaşlığa **dönüşüverdi.** (5-61), **Yaz oldu,** iki arkadaşıyla balkona çay içmeye geldi, **kış oldu,** bu onları çorba yapıp çağırdı. (5-61), Üçken **beş oldular,** böylece kuruldu "meclis". (5-61), **Laf çocukluktan açılmıştı** o akşam. (5-61), Girdim mi suya, **alır başımı** açılırım.(5-61), **Kulaç atmam.** (5-61), Şimdi çok iyi sezdiği, ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı konuşmalar havada çınlamaya başladı. Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken **kararıveren** ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken insan içinin baymasına benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, **yüreğinin titrediği** bir vakit oluştu. (5-61), **Kafası karışıyor.** (5-61), Oysa, tatilin her zerresinin **tadını çıkararak** yaşayacaktı; sindire sindire. (5-61), Öyle **karar vermişti.** (5-61), **İç burkan** ince bir sızı oldu kış boyu onun için. (5-62), Alışık olduğu yerden başkasına oturmak onu **tedirgin eder.** (5-62), Bir ara ona, hep birden **karşı çıkmaya** başladılar. (5-62), Bak **hayal hayal oldu** karşıda dağlar. (5-62), **Bırak çocuğun peşini.** (5-62), **Burnundan getirme** şu üç günlük tatili. (5-62), Kimse ona **zarar veremez.** (5-62), İyi yetiştirmek için, **yetişkin olmak** gerek. (5-63), Tatili **ziyan etmek** istemiyorum. (5-63), Anlaşıldı senin **için rahat etmeyecek.** (5-63), Geçen yıl aynı yerde yaşadığı, -yinelemek gerek, bütün bir kış, **aklına geldikçe yüreğine gölge düşüren,** onu çok üzen- olayı, o çocukları, Tuna'yı, o durumla bütünleşen dün akşamki konuşmaları... (5-63), Kendi başına **mutlu olamıyor** ki insan. (5-63), Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama, oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken **cin gibi olmuştu.** (5-64), Gecikti miydi **telefon ederler:** "Nerelerdesiniz Nemide hanım." (5-64), **Merak ettik.** (5-64), Kapıdan çıkmadan durur odayı **gözden geçirir.** (5-64), Arada sırada bir erkek **söze karışır** gibi olurken pusup kayboluyordu. (5-64), Nemide sana **kurban olsun.** (5-65), Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, **hal hatır sorarak,** gazetesini

alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu **hayalini kurduğu** Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur. (5-65), **İçi aydınlandı.** (5-65), **Kapkara olmuşlar.** (5-65), Ha desen atladıkları gibi denize, ufka kadar **kulaç atar** dönerler. (5-65), Üste çıkan, belirginleşip, saklı bir kaygıyı da açığa uran, ses indirmeler, fısıldaşmalar, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau" lar arasında dayanamayıp **kahkahaları patlatmalarla** -bu patlatma da tam yerinde- birlikte. (5-66), Tam yakınında oturan o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız, annesine karşı o **izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı** halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı bu geziye. (5-66), Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden, birden -ne çok şey **açıklayıverir** şu birden sözü- karşıdan gelenleri gördü. (5-66), Tuna hemen fırladı, onun masasındaki en yakın masaya **oturuverdi.** (5-66), Çok **dikkatli olmak** gerekir. (5-67), O kadınla erkek masaya yaklaştıklarında, masada kendiliğinden bir sessizlik, bir **tutukluk olmuştu.** (5-67), Kadın, sinirden gerilmiş bir yüzle hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak **kırıp geçirdi** ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu. (5-67), Hepsinin ailelerini, okulu **yakıp yıkacaktı** başlarına. (5-67), On beş gündür **sinir krizi geçiriyordu.** (5-67), “**Başınıza çok işler açacağım**” diye **sesini yükselttiği** zaman, aralarından birkaçı dikilmek, **karşılık vermek** istedi ama, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar. (5-67), Size **hesap vermeye** mecbur değiliz. (5-67), Bu Tuna'nın erkek arkadaşıydı ve **sapsarı kesilmişti.** (5-67), Sonra çok **pişman olacaksınız.** (5-68), Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, **özür dilemeye** de benzeyen bir gözucu bakışıyla bakarak. (5-68), Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözülmüş olduğunun ayırında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, yetişmeye **çalışarak.** (5-68), Tuna çabucak bastırılan bir ağlama krizi geçirdi. Bu kadarını, annesinin böyle **peşine düşecek** kadar “azacağını” düşünmemişti. (5-68), Tuna bu yüzden annesiyle **zıt gidiyor / müş.** (5-69), Bora'yla olunca, yaşamak çok **hoşuna gidiyormuş.** (5-69), **Beraber olmak.** (5-69), O nerede olursa olsun, onun yanında olduğunu “**hissetmek**”, - Nemide hanım anlıyor da, burasını tam anlatamıyor Tuna.- (5-69), O akşam, onları kebabçıya **davet etti** Nemide hanım. (5-69), Başka türlü **içine sinmez ki!** (5-69), Diyelim **iyi ettin.** (5-69), Sinirleri sıfır bir annen varsa, onun kurduğu evde, onun sana sağladığı maddi imkânlarla yaşıyorsan, onun **sinirleriyle oynamak** hakkını nerden buluyorsun? (5-69), Tuna da, öbürleri de, yüreklerinde hafif bir ağırlıkla, durmadan

konusarak, **susup kaldılar**, uyumadan önce. (5-70), İstanbul'un bir zamanlar pek “mutena” olan, seçkin ailelerin oturduğu bir semtinde, bugüne değin **gelebilmış**, yaşamını hâlâ **sürdürebilen**, eski taş binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk. (6-71), Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizlikle, “Vitraylara bak. Bu eski binalar!” deyişimizden gelen, **saygı göstermeye** benzeyen hava çevremizdeydi. (6-71), Onun yanında kabarık saçlar, dizleri ağarmış kot pantolon, rengi atmış gömleklerle **rahat edilemez** demek değildi bu. (6-72), Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle halıların renk uyumundan gelen rahatlığı, duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez vazoların, seramiklerin, gümüş çay takımlarının getirdiği duyguyu, kadifenin, insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp geçen sırmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan gelen hoş titreşimleri de **gözdürdük** etmek gerekir. (6-72), - Onu **belirleyebilmek** için, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda ev sahibimiz için kurguladığım havayı, yabancı bir ülkeye taşıyın. (6-73), Okuduklarımla, sözcüklerden bana yansıyan düşsel duygularla **hayal etmeye** çalışıyorum. (6-73), Öykü burada **başlayabilir**. (6-73), İmgelem, bu villa sözcüğü üzerinde çeşitlemeler **yapadursun**, biz biraz geçmişte gezinelim. (6-74), Mademki bir yanıştan **söz ettik**, arayalım bakalım nerede bu yanlış. (6-74), Talihin bir cilvesi, tam o sırada, aklında fikrinde yokken **mirasa konuyor**. (6-74), **İçimize işlemiştir** bizim; biz üç kardeşin. (6-75), Birden, herhangi bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla, doğup büyüdüğümüz kentimizdeki bağ evimizi anmışsak, hemen **gözlerimiz dolar**. (6-75), Seyrettiğimiz Amerikan filmlerinden **aklımızdan kalan**, çok **hoşumuza giden**, onların yaşam biçimlerine uyan eşyaları eve taşımaya başladık. (6-75), Annem bir Amerikan bar'a şiddetle **karşı çıktı** ama, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten **vazgeçmişti**. (6-75), İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup gömme banyoyla duş koyduruşumuz çok **hoşuma gitti**. (6-75), Külhan **kullanılmayabilirdi**. (6-75), Bir **yük kalkmıştı omuzlarından**. (6-76), Böyle olmayışının **altını çizmek** isterim. (6-76), Çok yeterli olmasa da, yanlışlıkların benimle olan bölümü için bir ipucu **sayılabilir**. (6-76), Burada

üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, aldığım notlardan bazılarını bir **gözden geçirmekte** büyük fayda var diye düşünüyorum. (6-76), O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde **yanıp tutuşmaktadır**. (6-77), Zaman zaman o anlı şanlı, varlıklı yaşamının anılarından, tuvallerinin üzerinden İstanbul'a bakar, **gözleri dolar**.(6-77), Artık, villaya **gelebiliriz**. (6-77), Uzun aramaların, araştırmaların sonunda **karar verilir**, çok beğenilen bir villa **satın alınır**. (6-77), Kışın Beyazıt'taki konağı, yazın Çengelköy'deki yalısı, Kozyatağı'ndaki köşkü **çekip çeviren**. (6-77), O-Allah **rahmet eylesin** İsmail efendi. (6-77), Şaşıyor, **şaşıp kalıyor**. (6-78), Gündelik, akla hemen **gelifveren** bir tanımlamayla, dünyada eşi benzeri olmayan, gizemli, kıtalararası büyük su. (6-78), Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı **oluveriyor**, oraya buraya **seriliverilmiş** kilimlere dönüşüyor. (6-78), Böyle bir villası olan, bunu çok istemiş olan, onunla baş başa **yaşayabilmelidir**. (6-79), "Müstesna" bir lezzeti vardır; damak donduran **tadına doyulmaz-** yudumlayarak. (6-79), Sevgili Boğaz'da böyle bir yapayalnızlığı, ruhu, böyle anılarla sarmaş dolaş, yunmuş yıkanmış bir dinginliğe bırakmayı gönül ne çok **arzu etmiştir**. (6-79), Ya çölün anlatılamaz, anlaması zor, anlaşıldığı zaman da insanı **çekip çeviren** kendine getiren şiiri! (6-80), Pek **dışa vurulmamıştır**. (6-80), Yıllarca içten içe **hayali kurulmuştur**. (6-80), Asla **ele geçirilemeyeceği** de... (6-80), Düşte bile **ele geçirilemez** o bir başınalık. (6-80), O günler zamanla beraber **yok olmuştur**. (6-80), Gene de böyle bir eve **sahip olmanın** hayali bile yeter insana. (6-81), Ki, o **elde edilmiştir**. (6-81), Aranan, özlenen her isteği karşılamaya **hazır olduğu var sayılarak**. (6-81), New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine, bir esintidir eser geçer, "baki kalan..." denir, gülümsenir; kırık bükük; **iç geçirerek**... (6-81), Martılar he birden **uçuşa geçer**. (6-82), Yaz sonunun, **belli etmeden, ağırdan alarak**, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve seveda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklı, martılar telaşlı, balıklar diri diriye oğlan **aşka gelir, tutamaz kendini**, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde. (6-

82,83), Nazik, gülerken **susuverir**. (6-83), Kimseler anlamaz, o arada, uykusuz geceler boyunca yaşadığı sevdaları, düşleri, yüreğinde çırpınıp duran kara sevdayı düşünüp, bir anda **kararını veriverdiğini**. (6-83), Arkasından pembe terliğini fırlatırlar iskeledekiler, çılgınlık gülüşmeleri, **alkış tutmaları**, bağrıışmaları arasında. (6-83), Delikanlılık, şairleri bilseydi, denizin tam ortasına geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken, Çingene kızı Nazik, korkusunu **belli etmemek** için, bembeyaz dişleriyle gülerken o bağıırırdı: (6-83,84), Bu, benim şaşırtmaca yaparak, metin içinde bir renk elde **edebilir miyim** diye niyetlenmemden kaynaklanan bir durum. (6-84), Ev sahibimiz hanımefendi, bunu bize anlattığı zaman, tam burada, önce, beklemediğimiz bir anda, bir tokat yemiş gibi şaşırmış, sonra **basmıştık kahkahayı**. (6-84), Çünkü, olayı dinlerken, sanatçı olmanın getirdiği bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de **kaptırıp gitmiştik** kendimizi. (6-84), İpek bir şalın püskülleri, omzumuzdan belimize doğru kayıp, **peşimizden geliyordu**, halıların üzerinde yayılarak. (6-84), Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, üzerimize sinmiş olan Guearlen'in Jardin du Bataille'ı onları bastırınca, garip bir **bozguna uğramışlardı**. (6-84,85), Zaten, çok doğal olarak asgari ücreti, asgari ücretle **yaşanamayacağı** gibi meseleleri de bilmezler. (6-85), **Eve hayran olduğu** için, ona **hiyanetlik edenlere** de inceden inceye bir **kin büyötmüştür** içinde, gecekonduğunu silip süpürürken. (6-85), Ev sahibimiz hanımefendi, yanına bir arkadaşını alarak, güzel bir bahar sabahı kalkıp Boğaz' a villaya doğru **yola çıkar**. (6-85), Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken, arabayı epeyce aşağıda bıraktıklarını, bayırı tırmanırken **soluk soluğa kaldıklarını** anlamazlar bile. (6-85), Bahçeyi, -Allah Allah- **ot bürümüş**. (6-85), Villa alındığında bir arkadaş **salık vermişti** onu. (6-86), O da **rahmetli oldu**. (6-86), Böylece **izini kaybettiler** Mustafa Bulut'un. (6-86), Ancak aybaşında geldiğinde soracaklardı adresini, "Seni nereden **bulabiliriz** gerekirse?" diye. (6-86), Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru, çevreden bulunan bir değnekle zorlanarak içeriye bir **göz atılır**. (6-86), **Anlayamadım** vallahi, göremiyorum ki! (6-86), Her yeri de **ot bürümüş**. (6-86), İnek, 'kendimi **takdim etmeliyim**' diye düşünmüş olacak ki, tam o anda yerleştiği, **yan gelip yattığı** çimenlerin arasından davranıp kalkıyor. (6-86), Londra (AA) Balıkların da aynı insanlar gibi acı çektikleri **öne süröldü**. (6-87), Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları, bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları, yaşanırken **kırmış geçirmiş**, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek tek bir

ünlem oluyor. (7-88), Hala telefonda: “İki kilo yufka **aliver**. Yolunun üzeri. Ispanağım var.” demişti. (7-89), Nazlı ince, ama coşkulu; her yanı sarmış, çiçeğini **belli etmeden**, bol çiçekli. (7-89), Evin içinde bir **dolaşıverdi** Ozan. (7-90), Tüm bunların üzerinde, bin yıldır yaşanmışlıkların üstünü örtmüş olan o **soluk almayan** sessizlik. (7-90), Ama, şaşıtım şu ki, bu evi hiç **fark etmemişim**. (7-90), Sokak lambalarının **yanıvermesi** bile değiştirmede bunu. (7-91), **Boşver**. (7-91), Ozan yokuşu çıkadursun, onun geldiği vapurdan sonraki vapur da, Beylerbeyi’ne doğru **yol alıyordu**. (7-91), Büyük bir yük gemisine **yol vermek** için duraksamıştı. (7-91), Saçlarını tarayıp, kulağının arkasına **atıvermişti**. (7-91), Bir başkaldırı, bir **karşı koyma**... (7-91), Bir **boşverme** de olabilir. (7-91), Yüzünde **donup kalmış**, duygularından hiç **açık vermeyen** bir bakışla, yerinden kalktı, telaşsız, çok dikkat edilirse bıkkınlığa benzetilebilecek bir yürüyüşle dışarı çıktı. (7-91), Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı **toz duman edip** birden **duruluveren**... (7-92), Bir insan nasıl bu kadar gama batıp kararmış **olabilir**. (7-92), Bu kararıp kalmışlık nasıl böyle ayan beyan dışarı **vurabilir**! (7-92), O gün **traş da olmamıştı**. (7-92), Sonra hemen oracıkta ona **aşık oldu**. (7-93), “Ben **aşık oldum**” dedi. (7-93), Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, kara gözlerinde nereye baktığı belli olmasa da, derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış, elleri pantolonunun cebinde, yerde ayaklarının arasında bir çanta, öylece, orada, akşamın içinde, uzaklara/ mı bakarak, baktığı yer **belli olmayarak**... (7-93), **Dayanamam** buna. (7-93), Tanrım ben ona **aşık oldum**, ama o, sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu bilen olmalı benim için. (7-94), Dişlerini sıkıp, gözyaşını, göz pınarından akıtmamaya **gayret ederek**. (7-94), Kime **anlatılabilir**. (7-94), Şimdilik **olabilir**. (7-94), “**Koşturup duruyoruz**...” (7-95), İçinde ta derinlere gömüp herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği, bir şey, o şey, o çolpan, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, üstlerine, başlarına, duruşlarına, konuşmalarına sinmiş o tatlı anneyle, babayla televizyon **seyreder**. (7-97).

4.1.14. Kısaltma Grupları

Kelime grupları ve cümlelerden eksilme, yıpranma veya kalıplaşma yoluyla oluşan gruplardır (Karahan, 2007, s. 79-84). Metnimizde 196 adet kısaltma grubu tespit

edilmiştir. Kısaltma grupları eksiltili sözcük grupları arasında sayılabilir. Konuşma ve yazma esnasında kimi öğelerini yitirerek kalıplaşan bir yapıları vardır.

Yüzü güzel, elleri güzel, tırnakları pırıl pırıl, boyu bosu yerinde (olan), bakımlı bir kadın. (1-7), Ortada korkulu, gizemli, **şaşkınlıkla dolu** (olan) bir şeyin ürpertisi dolaşıyordu. (1-9), , Ela gözlü, ağzı burnu **çok biçimli** (olan) güzel bir kızdı. (1-11), Bazan **o beyaz elbiseli** (olan) adamlarla tartışırdı Şamlı Fatma. (1-14), Şimdi hepsi, **iki adam boyu, üç adam boyu**. (1-15), Kadının **çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı** (olan) evini bir kenara ayırmak gerekir. (1-15), **Kızlarından gizli**. (olarak) (1-15), **O beyaz elbiseli** (olan) arap adamlar pek sık gelmiyorlardı artık. (1-15), **Onlarla bir örnek** (olan), **parlak yılan derisi** (olan), **krokodil** (olan) çantalar kullanıyor, ağır, pahalı kokular sürüyorlardı. (1-15), Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan **kara gözleri ışıklı** (olan) kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde **mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı**, zengini olarak...(1-16), **İçten içe** çekiniyordu onlardan. (1-16), Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde **yarı uykulu** yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz. (1-16), Bu, **köyden gelenler**, onu öyle saydılar. (1-17), Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb **boydan boya** yazılıydı ama, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırıksıklıkları içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan garip ürpertiye veren adamın adı yazılı değidi. (1-17), Yolun sonu, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde, **yokuş yukarı** vurur, bir ucundan caddeye kavuşur. (1-18), Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, **suyunu salıp çekmiş, acı biberli, yağını kalmış** ete ekmek bansalar diye. (1-18), **Güneş yanığı** (olan) kırıksık yüzündeki anlamı çözmek, bakışlarını yakalayıp anlamak olası değildi. (1-18), İnce, esmer elleri var, **gül tırnaklı** diye düşünerek. (1-19), Rüstem usta, **tutuk tutuk** (olarak) söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi gülügülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış. (1-20), Hepsini yılların özlemi, yılların birikmiş hevesiyle, kullanılmamış sevdasıyla, yıkamış

ütülemiş, **öpe seve** bohçalamıştı. (1-20), Esmer, **gül tırnaklı** (olan) ince elleri görmüştü ilk kez. (1-20), Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın **ömrüne bedel** bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, **bayır aşağı**. (1-21), Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, **bayır yukarı “inşaat”a baktı. (1-21)**, Orada **bu ışığı yakarı** tanıyor. (1-21), **Seni inciteni, sana dokunanı...** (1-22), Hastasının eli ellerinin arasında **gözleri kapalı** (olarak) bıkmadan usanmadan onun başında oturduğunu görenler, oynayan dudaklarını görünce onun dua ettiğini sanıyorlardı. (1-22), Akşam o gelecek diye ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının fanilalarını **öpe koklaya** ütülemeyecekse, kulağı kapının zilinde bir acele et kavurmuyacaksa bol kırmızıbiberli, yaşamak neye yarar? (1-22), İkincisi, abla denilen **yeşil gözleri koyu sürmeli** (olan) kadının gözlerindeki ürperti veren o koyuntu. (2-24), Be cahil çocuk desen, hiç mi türkü dinlemedin, hiç mi **masal anlatanın** yoktu. (2-25), **Koyu mavi gözlü, beyaz bıyıklı** (olan) meyhaneci. (2-25), Rakı **kendisini anlamayanı, kendisine itibar etmesini bilmeyeni** hiç dinlemez vurur yere. (2-25), Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacağı, narenciye bahçelerinin, portakal, mandalina kokuları arasında **eğile doğrula** koşardı peşinden. (2-26), **Duman rengi** (olan) bir gökyüzü. (2-27), Apaçık, **kötülüklerden uzak**, iki taze, diri özsuğunun birbirini bulmasıdır bu. (2-28), Ama asıl o, iki insanın, biraraya gelince, en küçük soluk alıştan başlayarak, zamanı en küçük ayrıntılarda bile buluşarak yaşaması var ya, **asıl aranan** o işte. (2-28), Yıllardır **üzerimden geçmeyen** (adam) kalmadı. (2-29), Serüvenler dolusu insan tanımıştı; iyisi, kötüsü, alçağı, namussuzu, dertlisi, **boşvermiş**, alkoliği, sevdalısı, **yaşam kaçağı**, delisi, efendisi, bozguncusu... (2-30), İbrahim abisinin kahvesine varıp, İbrahim abisini bahçenin bir köşesine çekip, **soluk soluğa** anlattı: “İbrahim abi, bizimki gelmiş. (2-31), Benle konuşacak, şu rakıyı, böyle bir yerde karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana yaşamak denen bu şeyi, ne bu yaşadığımız abi, benim çok kafama takılıyor, nedir **bu yaşamak denen** hani anlatabildim mi, bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu benimle düşünecek biri gerek abi. (2-33), Ne oldu da o güzel kırmızı saçlarıyla, çilli yanaklarıyla, **sana vurgun**, sen ona... (2-33), Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, **pasta yiyenler**, bugenvillerin resmini çeken turistler, **yoldan geçenler**, herkes solmuş

mavi bir sığağın, uçuk mavi bir akşamüzzerinin içinde. (3-34), Oysa Oya **kara saçlı**. (3-37), Işıl ışıll ama **kara gözlü** o. (3-37), **Çok üzünçlü**. (3-38), O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu **boydan boya** geçip kulübün önüne geliyorduk. (4-39), Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, **baş başa**, orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek günler, ongun günler olabilir miydi günlerimiz? (4-40), Onunla gün gün, **gözgöze, beraber soluk alıp vererek yaşamayana** anlatmak olası değil bu beraberliği. (4-40), Hareket, canlılık karşı kıyılarda, üstü sıra sıra arabalarla dolu köprüde, balıkçı kayıklarındaydı; güvercin boynu bir renklilikle **yanıp sönen** onlardı. (4-40), Asıl, Karadeniz'den gelip, Akdeniz'e, Akdeniz'den gelip Karadeniz'e geçen koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır kıpır, **göze görkem** orada duruyordu. (4-41), Pırıl pırıl **mis kokulu**. (4-42), En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, **can cana** seviştığımız, yürek yürek üstünde bir ben olduğumuz zamanlarda bile bunu anlayamadım. (4-43), **Büyüsü hiç bozulmayan**. (4-43), Saçlarını kabartarak dağınık bırakan, memelerini daha da büyük gösteren daracık elbiseler giyip, yürürken kalçalarını sallayan, ağzı boş olduğu halde, hep sakız çiğniyormuş sanılan bir arkadaşımız, masamıza gelerek, görünüşüne hiç benzemeyen, kalın, güzel sesiyle, haberi **ayaküstü** verip geçti. (4-44), Bir de kıyıya dikey olarak, yukardan **aşağı inenler** var. (4-44), Ayrıca pek çok ışık var yamaçlarda, **benek benek görünen**. (4-44), **Sabaha dek oturanlar** mı var, yoksa diskolar, barlar bu denli çok mu? (4-44), Bu bizim kıyıda, caddeden, arada bir homurtu halinde **hızla geçenler** oluyor. (4-44), **Sonradan anlatılanlara** bakılırsa, durumumda, dış görünüşümde hiçbir değişiklik olmamış. (4-45), **Böyle sık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan**, moda dünyasında seçkin yeri olan bir kızın, Dinek 'bağa gitiitğinde, **üzüm çiğnemeli, inek sağmal** bir yaşama tutturmasını tuhaf, işe yaramaz, yerini bulamamışlık olarak görüyordu. (4-48), Tenteli, küçük, **renkli ampullerle süslenmiş, Karadeniz yapısı** bir eğlence motoruydu. (4-49), **Rakı beyazı** bir yağmur, incecikten bir duman gibi indi. (4-50), **Eksik olan** neydi? (4-50), **Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim**. (4-50), Küçük, **vapur yavrusu** motorlar, gezi motorları geçiyor. (4-51), **Aşk odunda yanan** sadece bendim demek ki! (4-51), Yaşamını, ölçüp biçip, **kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş**, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, **parasal durumu iyi**,

kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyuştığı bir genç adamla evlilik. (4-52), Çok derinlerinde **tanımlamalara sığmaz** karanlık mavi olan bir cıva rengi. (4-53), **Açıklı koyulu, anlatılması zor** ışıklanmalar içinde, dumanlı pembeler, - insan inanamıyor- tırşe yeşiller var yer yer. (4-53), Köprüden, ağaçların karasına benzeyen, karanlık arabalar, otobüsler geçiyor, **soluk ışıklı**. (4-53), Yamacın ta tepesinde, **gökyüzüne, denize, rüzgâra "nazır"** bir eski taş ev kiralamış. (4-53), Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sıırım gibi, **balık kokulu** vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler. (4-53), Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle, kızın **yırtık paçalı** şortu da... (4-54), **Eksik olan** neydi? (4-55), **Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim?** (4-55), Deniz yüzeyinde, **uzunlu kısıklı** yansıyorlar. (4-55), Bir eve doğru yürüyor, karanlıkta, **yokuş yukarı**. (4-56), Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda **yan yana yan yana** dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; **uyku mahmur** yaz kentinin bu erken vaktinde, meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak. (5-57), **Birden değişen, birden oluşuveren?** (5-58), Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, **yardımlaşmanın cimrisi**; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, özveri isteyen, **fedakarlık isteyen ayırtılarının cimrisi**. (5-58), **Yaşını başını almış** bir dul kadın! (5-59), Zavallı işte; **başı kara**. (5-59), Sokağa bakan büyük ön oda, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, çığlıkları bir hızla geceyi biçip geçen tren düdüklelerinin getirdiği kavuşmaların, ayrılımların iç titreten çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor **pupa yelken**. (5-59), Nemide hanım, yavaş sesle "aganta" diyor, çocukların birbirine karışan gülüş çığrış konuşmalarının arasında **kendi kendine**; gülümseyerek. (5-60), Bahçede hep balık kızartmıştır annesi, **tepsi dolusu**. (5-60), Çoluklu çocuklu balıkçı evlerinde, kadınlar hep balık kızartmışlardır, tavada **çevire çevire**, nar gibi. (5-60), Babasına iğne yapmaya geldiğinde, o erkek bedeninden gelen **çelik mavis, kurşun ışıltı** ter kokusu, tüm vücudunu titreten. (5-60), Kapım hep çalınsın, **gelenim gidenim, arayanım soranım** eksik olmasın. (5-61), Oysa, tatilin her zerresinin tadını çıkararak yaşayacaktı; **sindire**

sindire. (5-61), Geçen yıldan **ağzı yanık.** (5-62), Kendilerini **yarı çıplak,** sıcak bir akşamüzerinin batmakta olan güneşinin sarı ışıklarına bırakmışlardı. (5-62), Masanın rıhtıma bakan yan tarafında, yerinde duramayan **kırmızı saçlı,** güzel bir kadın oturuyordu. (5-62), **Saatı saatına...** (5-62), Dün sabah otobüsten **yarı uyur,** uyanık inmişti ama oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken cin gibi olmuştu. (5-64), Kocaman hasır şapkası elinde, hasır çantası omuzunda, **açık yakalı,** işlemeli bürümcük gömleği ifil ifil, eteği tam ona göre. (5-64), Bir kadın, durmadan konuşuyordu; **dili zifir** bir konuşma. (5-64), Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, **ayaküstü** iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur. (5-65), Tam sevdiği gibi, okkalı, **orta şekerli.** (5-65), Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden, birden -ne çok şey açıklayıverir şu birden sözü- **karşıdan gelenleri** gördü. (5-66), **Örümcek ağı** bağlantıları zedelemekten geçmeli sözden söze. (5-67), Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözölmüş olduğunun ayırında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, **erkek peşi sıra,** kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak. (5-68), İstanbul'un bir zamanlar pek "mutena" olan, seçkin ailelerin oturduğu bir semtinde, bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, eski taş binalarından birinin **ağırbaşlı** salonunda oturuyorduk. (6-71), Ben, **ev sahibimiz** hanımefendi, ressam arkadaşımız Gün. (6-71), Açık, kapalı, **yarı açık...** (6-72), Hangi durumda olurlarsa olsunlar, **bakmayı bilene,** değişik yaşamlar çağrıştıran, **düş kurmalara açık** kapılardır bunlar- ince uzun güzelliğine, beyaz saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk. (6-72), **Gözucu** bakışlarımızla görüyorduk onları. (6-72), **Yazacak olan.** (6-72), **Bunu kurgulayacak olan** benim. (6-74), Yukarıda, bağlara giden yolun başında, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma **köşk yavrusu** bir evde oturuyorduk; bahçe içinde. (6-74), Taşra yaşamı denilen bu yaşamdır **bizi en ince ayrıntılarıyla belirleyen.** (6-75), Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o **güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun** güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, **başöğretmenimiz** kambur Abdülkadir beyi,

yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fôtür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık. (6-75), İşte bu öyküdeki ben için, **kabaca çizilmiş** bir iki çizgi. (6-76), Müsder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan genelgede şöyle denilmektedir: "Her koridorda üyelerimiz için bir masa, ve eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz derhal değiştirilip, **üyelerimize layık** hale getirilsin. (6-76), Kışın Beyazıt'taki konağı, yazın Çengelköy'deki yalıyı, Kozyatağı'ndaki köşkü **çekip çeviren**. (6-77), O -**Allah rahmet eylesin** İsmail efendi. (6-77), Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla, **içi çocuksu bir sevgi ve "itaat"la dolu** İsmail efendi. (6-77), Karadeniz'le Akdeniz'in yedi bin kat dipten akıp kavuşan büyük, **dile gelmez, akıl almaz** aşkını yansıtarak, ona bakanlara, **onu görenlere** büyü yapıp "**ebkem**" **bırakan...** (6-78), Ön bahçesi, arka bahçesi, ortancaları, gülleri **anlatılmalara sığmaz** çiçek cenneti. (6-78), Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından gelen parlatılmış koyu kahverengisi perdelere vurup, **tanımlanması zor**, içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; **elde işlenmiş**. (6-78), **Böyle bir villası olan, bunu çok istemiş olan**, onunla baş başa yaşayabilmelidir. (6-79), Görülmemiş, duyulmamış bir sevdaymış- getirdiği buz gibi turunc şerbetini -ki, **formülü atalardan kalmadır**. (6-79), Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, **sigara kalını** sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler. (6-80), Sevdalı olduğu bir Cemilesi var, bir gecekondu, bir de **Allahın bir lütfu** maaşı. (6-81), Denizi, martıları, balıkçı sandalları, çiçekçi çingeneleriyle, **günlük güneşlik, aynası açık**, şenlikli bir iskele. (6-81), Şu pembeler, şu morlar, sarılar biçim biçim, eflatun desen bir başka, kırmızı kan kırmızı, hem de parlak, beyazlar nazlı gelin, gelin çiçekleri **pür telaş**, kıvrım kıvrım yaprak... (6-82), **Kara kaşlı, kara gözlü**, herkesin bildiği gibi bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi çingene kızıdır bu. (6-82), Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, **Arap fulu** kokuları, üzerimize sinmiş olan Guearlen'in Jardin du Bataille'ı onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı. (6-84, 85), **Güleç yüzlü**, cahil, temiz bir çocuk. (6-86), **Dört duvar** burası. (6-86), Aşk acıları, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, **benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar**. (7-88), Yeşil gözlü kavruk halan, sana ıspanaklı börek yapsın. (7-88, 89), O **torun civıltılarıyla dolu, balık kızartmalı** patırtının içinden bir sına bakalım yalnızlığını. (7-89), **Uzun boylu, kalın gözlüklü**,

ince ama yapılı bir beyefendi idi karşısındaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, “buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı. (7-89), Nazlı ince, ama coşkulu; her yanı sarmış, çiçeğini belli etmeden, **bol çiçekli**. (7-89), **İki kanatlı**. (7-90), İşlemeli beyaz perdeler olsun, sofaya boydan boya serilmiş yütüdümler olsun, havı iyice dökülmüş, solmuş İran halıları olsun, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, nostaljik renkler katarak giren aynalı konsol, **kapakları bombeli**, ceviz elbise dolabı... (7-90), Banyodan çıkınca, taranmış havluyla **bastıra bastıra** kurulanmış kabarmış, boyunda, kulak çevresinde, alında küçük bukleler yaparak çerçevelemişti yüzü. (7-91), Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine **inceden inceye** sızarak kendini algılatan bir şey vardı. (7-91), Orada **kendi kendine** içsin içsin içsin... (7-93), Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, **sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu bilen** olmalı benim için. (7-94), Bunların arasından bir bakış kıza doğru, **kısa biçip geçen, el ayak çözen**. (7-95), **İçine kapanık**. (7-96).

4.2.Cümle

Cümle söz diziminin kelime gruplarından sonraki asıl yargıyı bünyesinde bulunduran dil ögesinin bulunduğu yapıdır. Türkçenin cümle anlam bilimini etkileyen söz dizimi özelliklerini araştıran Doğan Aksan şu noktaları öne çıkarır: Söz diziminin esnekliği, birleşik cümlelerin kuruluşu esnasında oluşan adlaştırma, sıfatlaştırma ve zarflaştırma, ikilemelerin mevcudiyeti, şahıs zamirlerinin az kullanılması, sıfatların kullanılış biçimleri gibi (Aksan, 1999, s. 169).

4.2.1. Cümlelerin Bağlanma Şekilleri

4.2.1.1.Bağlama Edatlarıyla Bağlanan Cümleler

4.2.1.1.1.“Ki” Bağlama Edatı ile Bağlanan Cümleler

1. Beni şaşırtan şuydu: o geçmiş yılları, o köşe başındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları, komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın

balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış **ki** bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde (1-14). ,

2. Kadın öyle kara kurudur **ki**, iyice bakılmayınca, güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi ayırt edilmez (1-15). ,
3. Halime'nin anlattığı şu; Rüstem usta, uzun geceler boyu düşündükten sonra, bakmış **ki**, bir iş var (1-19). ,
4. Oysa bir bilseydiler **ki**, Zümrüt hanım Rüstem ustasına ne pijamalar, ne çoraplar, ne fanilalar almıştı (1-20). ,
5. Durma yineleyerek anlatıyordu **ki**, Rüstem usta onu bırakıp gidemez (1-22). ,
6. Yunus'a bu adı koyarken süngerci istemiş **ki**, o da deniz gibi gizemli olsun; anlatılması da anlaşılması da büyük ustalık istesin (2-25). ,
7. Şoför konuşkan değil, öyle **ki**, aralarında bir sözcüklük bile konuşma olmuyor (2-27). ,
8. Karşı kıyılarda her şey, ağaçların koyu yeşili, çatıların solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi, beton yüzeylerin kum rengi, pencereler o kadar belirgin **ki**, bu ancak güneş ışığında böyle açıkça görülebilmemiş gibi geliyor insana (4-42). ,
9. İçimde bir esintiler, bir telli kavaklar, bir uzun havalar var **ki** anlatılamaz (4-46). ,
10. Sonra duydum **ki**, iyiymişler (4-52). ,
11. Bir villa **ki**, hangi odasına girsen, hangi penceresinden baksan Boğaziçi (6-78). ,
12. Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıkl, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır **ki**, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde (6-82, 83). ,

13. Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, terliğinin biri iskelede kalmacasına, bir koşar, bir atlar sandala **ki**, neye uğradığını şaşırır delikanlı, zor yakalar kolundan (6-83). ,
14. Ne var **ki**, ev bir badana boya ister (6-85).

4.2.1.1.2. “Ve” Bağlama Edatı ile Bağlanan Cümleler

1. Mösyö le Kont gözünü sana dikti **ve** öylece bıraktı (4-44). ,
2. Bu benzetmeyi, şövalyeli, prensesli bir filmde duymuş **ve** hiç unutmamıştı (5-60). ,
3. Bu Tuna'nın erkek arkadaşıydı **ve** sapsarı kesilmişti (5-67). ,
4. “Eyvah” buraya konur **ve** öykü biter (7-96).

4.2.1.1.3. Diğer Bazı Bağlama Edatlarıyla Bağlanan Cümleler

1. Düşünüyorum **da**, bir öykü ne şaşırtıcı, ne garip oluşumlarla başlıyor, geliyor, kotarılmaya hazırlanıyor (1-7). ,
2. Dudakları **hem** güzeldir, **hem** yüzüne çok yakışan bir dudak boyası rengiyle boyar onları (1-7). ,
3. Gülmek ona çok yakışır; yüzü daha **da** güzel görünür (1-7). ,
4. Bu, bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; birşey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çılglık duyulduğunda, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber **de** onun gibi iç eziyordu (1-8). ,
5. Çardakta oturanlara sorabilirdim aradığım kimseyi **ama**, içimden gelen ses beni durdurmuştu (1-9). ,
6. Doğru gelmişim, **üstelik** konuştukları, benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği ustabaşı Rüstem’miş (1-9). ,
7. Onlar hiç aldırmasalar **da** ben, duygulanmıştım (1-11). ,
8. Gene, erkeklerde olduğu gibi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı **ama**, ben hepsini şöyle gözücuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım (1-11). , **Bir**, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; **bir**, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok

- onlar konuşuyordu; **bir de**, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenlere (1-11). ,
9. Onun konuşma biçimiyle söylersek, bu karılar **ne** aşk bilirlerdi, **ne** sevda (1-11,12). ,
10. Allahtan genellikle yere doğru, **ya da** dağlara bakarak konuşuyordu. “Ben sevdim onu” deyip, çabuk çabuk, hafiften Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla anlatıyordu (1-12). ,
11. Şamlı Fatma’nın yaşamının öbür yüzü **ne** mahallesinde bilinmişti, -bilinse **de**, insan kişiliği ağır bastığından pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti- **ne** Zümrüt hanıma en ufak bir gölgesi düşmüştü (1-13). ,
12. İçime her zaman duymadığım, onun için anlayamadığım, anlayamadığım için **de** ürpertiğim duygular sardı (1-14). ,
13. Arapça konuştukları için anlayamazdı **ama**, onların kızdıklarını, bağıraraklarını görünce ödü patlardı (1-14). ,
14. **Ne** kadın erkeği tanıyordu, **ne** erkek kadını (1-14). ,
15. Eski yıllardaki korkusuzluğu, atıp tutması dıştan anlaşılmasa **da**, biraz pısmıştı (1-16). ,
16. Ben de düzenliyimdir bilirsin **ama**, onunki... (4-42). ,
17. Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı **ama**, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırışıklıkları içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan garip ürpertiği veren adamın adı yazılı değildi (1-17). ,
18. Yolun sonu, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip **de** yangın yeri arsalarına geldiğinde, yokuş yukarı vurur, bir ucundan caddeye kavuşur (1-18). ,
19. Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollarsa **da**, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, suyunu salıp çekmiş, acı biberli, yağın kalmış ete ekmek bamsalar diye (1-18). ,
20. Hep kerim Allah tuttu diyelim elinden şimdiye dek, **ama** yaşlılık geliyor artık (1-18). ,

21. Onun verdiği bir kadeh rakıyı, hiç sesini çıkaramadan içip **de**, başı dönüverince **de** ona, “Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben.” (1-19). ,
22. Gündüz gece ışığına bakar **da** yaşarım (1-19). ,
23. Zaten ilk gördüğünden beri **de**, rakısını onun ışığına karşı içer olmuştu (1-19). ,
24. Bu dua her an Zümrüt hanımın ağzındaysa **da**, o eski mahalleden hâlâ yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği bir dua olmuş (1-19). ,
25. Bunlar tamam **da**, bir de kendine iç çamaşırı, pijama, terlik alması gerektiğini düşünmüş; bu yıllardır çimento, kireç, toz toprak arasında yaşamaya alışmış adam (1-19). ,
26. Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için **mi**, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından **mi** bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı (1-21). ,
27. Perdeyi gene sardunya için açtı, **ama**, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı (1-21). ,
28. **Ne** televizyon, **ne** bir şey (1-21). ,
29. Ters, sert bir adam gibi görünüyor **ama**, değil (1-21). ,
30. ”Ben“ demiş, “kocasını seven çok kadın gördüm bunca yıl şu hastanede **ama**, böylesini görmedim.” (1-23). ,
31. Tek başıma, bir o zaman, bir **de** şu rakımı içerken işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar (2-24). ,
32. Be cahil çocuk desen, hiç **mi** türkü dinlemedin, hiç **mi** masal anlatanın yoktu (2-25). ,
33. “Hep böyle mi içersin evlat?” demişti, o adını bilmediği **ama** yüzünü sevdiği adam (2-25). ,
34. Biraz şöyle belli belirsiz, sarımsak kokusu duyacaksın, ekşili patlıcandan **mi**, cacıktan **mi** gelir belli değil (2-25). ,
35. Ben adamı, baktım **mi** anlarım (2-26). ,
36. Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerd ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir **de** yok olurdu ortadan (2-26). ,
37. İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk

- cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tirşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak **ya da** herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26). ,
38. Kimsesi yoktu **ama**, bu oğul biricik Tanrısının bir armağınındı ona (2-27). ,
39. Yağmur birden bastırınca **mi** binmişti taksiye, otobüslerin kalabalığına dayanamadığı için **mi**? (2-27). ,
40. "Taksim" demişti, olmamış Trabzon hurması yemiş **de** ağzı kamaşıp yapışmış gibi bir sesle (2-27). ,
41. Sabah açan gün yüzüne vurup **da** uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer, zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzülür, dalardı maviye (2-27). ,
42. Güzel güzel içer, konuşur, gezer tozar sonra **da** yatarsın (2-29). ,
43. Bunu en iyi abla anlıyor **çünkü** o da Urfa'yı anlatıyor; acı biber katıyor her anlattığının içine; eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek (2-30). ,
44. Beni takmaz **ama**, sana hürmeti büyüktür (2-31). ,
45. Çocuk da olsun, peki, öbür iş zaten var abi, genciz bugüne bugün, o tanrı vergisi bir şey, **ama** benim demem o değil (2-33). ,
46. Gülüyorlar, **çünkü** denizin, gökyüzünün, havanın, güneşin mavisi çok güzel mavi (3-36). ,
47. Oya gene anlamıyor **ama**, ona gülüyor (3-37). ,
48. Eli çok acıyor- acıdığı falan yok **da**, çok acıyor işte- (3-37). ,
49. Deniz gene masmavi, bahçe gene çok güzel **ama**, Oya'nın içinden ağlamak geliyor (3-38). ,
50. Bakıyordum, görüyordum **ama**, algılayamıyordum (4-41). ,
51. Güzelliği beni çarpmıştı **ama**, beni tanımıyordu (4-41). ,
52. Bir bozkır çocuğu olsam **da**, bozkırı hiçbir şeye değişmesem **de** (4-41). ,
53. Arada bir, çok erkenci **ya da** gecikmiş bir araba geçiyor (4-42). ,
54. Kestiremediğim bir şey var **ama** ne! (4-42). ,
55. Hemen her seferinde başka görünümler olsa **da** genellikle böyle (4-42). ,
56. Vakit sabaha yakın **ama**, sabah değil (4-44). ,

57. Ben, önüme **mi** bakıyordum, gözücuyla onun bana bakıp bakmadığına **mi**? (4-45). ,
58. Ben bir bozkır çocuğu olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu **hem** sevdim, **hem** yaşatmak istedim (4-47). ,
59. O zaman **da** seviyordum Rize bezini, şile bezini, sonra **da** sevdim (4-48). ,
60. Söyle ne söylenebilir, o kızda bende olmayan ne vardı **da**, onu kendine böyle bağladı (4-50). ,
61. Acı duyuyordum **ama** -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı bastırıyordu (4-50). ,
62. Önce elim ayağım çözölmüş, vücudumdan ter boşanmış, çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı **ama** -artık orta yaşlardan geçiyoruz- dumanımı toparlayıp duruldum (4-51). ,
63. Koyuluk var, evet **ama**, neyin koyusu? (4-53). ,
64. Akşamüzeri **ama**, o sabahın tadını çıkardığı için, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor (5-57). ,
65. Bunu seziyordu **da**, açıklamaya gücü yetmiyordu (5-58). ,
66. Gene de tam değil **ama**, seziyor (5-58). ,
67. Var bir çıkarı **ama** ne? (5-59). ,
68. Bol limon, bol yeşillik; iki taş arasında, **ya da** yumrukla vurup sulandırarak kırılmış soğan (5-60). ,
69. O bir sözcüktür belki **ama**, içi anlamlarla doludur (5-60). ,
70. Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman, içi sızlamıştı **ama**, çekindiğinden, sesini çıkarmamıştı (5-60). ,
71. Köpekleme yüzerim, **ama** iyi yüzerim (5-61). ,
72. Vallahi **ne** tatil yaptığımı anlıyorum **ne** bir şey (5-62). ,
73. Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti **ama** oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken cin gibi olmuştu (5-64). ,
74. O gazetesine döndüğünde, dondurmalar gelmişti **ama**, şamata kesilmişti (5-65,66). ,

75. “Başınıza çok işler açacağım” diye sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, karşılık vermek istedi **ama**, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar (5-67). ,
76. Sigara bile içmiyordu hızla döndü, yüksek altlı yazlık ayakkabısı o hızla, ayağından kaydı, bileği burkulabilirdi **ama** çabuk toparladı (5-67,68). ,
77. Kendince çok doğru **ama** Tuna'ya göre, çağdışı ve aptal yargıları vardı (5-68). ,
78. Çok bilirmiş gibi görünse **de**, çağını, çağdaş insanı, insan haklarını anlaması olanaksızdı (5-68). ,
79. O nerede olursa olsun, onun yanında olduğunu "hissetmek", Nemide hanım anlıyor **da**, burasını tam anlatamıyor Tuna (5-69). ,
80. Ortada yanlış bir şeyler olduğu belli **de**, bunların nerede ve neler olduğu açık değil (6-73). ,
81. Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, **ama** ışığını hiçbir gücün karartamadığı, binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış (6-74). ,
82. Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı **ama**, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti (6-75). ,
83. Artık apartmanda yaşıyorduk **ama**, bu "Şişli'de bir “apartuman” değildi (6-76). ,
84. Çok yeterli olmasa **da**, yanlışlıkların benimle olan bölümü için bir ipucu sayılabilir (6-76). ,
85. Anlatıyorlar **ama** pek kavrayamıyor (6-78). ,
86. Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş **ama** şendirler (6-80). ,
87. Bilmiş bir şey **ama**, pek sevimli (6-81). ,
88. “Ayde kız!” diye gülüşseler **de**, “yürüüüü” deseler de gene **de** şakadır bu (6-83).
89. Hep pahalı, hep antika **ama**, çok ince bir zevkle, çağdaş, günlük yaşama yerleştirilmiş (6-79). ,
90. Yolu şaşırp, uzatmış olsalar **da**, güzel bir sabah gezisi yapmış olurlar (6-85).
91. “Bari merdivenleri çıkalım **da**, panjurları aralayarak-anahtarlar Mustafa Bulut’da çünkü-içeri şöyle bir bakalım” diye düşünülerek, ağır ağır çıkılır merdivenlerden (6-86). ,

92. Yanlarından, orasından burasından yıkılmış olsa **da**, taşlarının arasından otlar fıskırsa da, görkemi olduğu gibi duruyor (7-89). ,
93. Kendi şarapçı olsa **da**, buraya yakışan rakı sofrasıdır diye düşündü (7-89). ,
94. Buz gibi olmuştu simitler kuşkusuz, o belli **de**, asıl üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek bir renk almış olması, bu renkten gelen iğrenme duygusundan (7-92). ,
95. Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, kara gözlerinde nereye baktığı belli olmasa **da**, derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış, elleri pantolonunun cebinde, yerde ayaklarının arasında bir çanta, öylece, orada, akşamın içinde, uzaklara / mı bakarak, baktığı yer belli olmayarak... (7-93). ,
96. Daha onun tarafından onaylanmamıştı **ama**, kız aşıktı (7-93). ,
97. Kız dümdüz karşıya bakıyordu **ama**, tüm benliğiyle gördü onu (7-93). ,
98. Evli barklı, çoluklu çocuklu bunca yılın komşusudur **ama**, yüreğindeki delikanlı, Beylerbeyi'nin yakışıklı bıçkın delikanlısı... (7-96). ,
99. Yüzünde hiçbir değişiklik olmasa **da**, içindeki tenhalık şimdi yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, güzel olan her bir şeyiyle doluyor (7-96).

4.2.2. Ortak Cümle Ögeleriyle Bağlanan Cümleler

4.2.2.1. Ortak Yüklemliler

1. Ne kadın erkeği tanıyordu, ne erkek kadını (tanıyordu) (1-14). ,
2. Uzun yıllar sonra döndüğünde, denizler şahini genç bir adam olarak, süngerci de yoktu, anacık da (yoktu) (2-30). ,
3. Danyel mavi gözleriyle bir an gazoz kapaklarına (bakıyor) sonra Oya'ya bakıyor (3-37). ,
4. Bu şimdiyi kurmak (mı oluyor?), geleceği kurtarmak mı oluyor? (4-43). ,
5. Ben, önüme mi bakıyordum, gözücuyla onun bana bakıp bakmadığına mı? (bakıyordum) (4-45). ,
6. Bir yukarı gökyüzüne (baktım), bir aşağı denize baktım (4-48). ,
7. Koyuluk var, evet ama, neyin koyusu? (var) (4-53). ,

8. Sevdalı olduğu bir Cemilesi var, bir gece kondusu (var) bir de Allahın bir lütfu maaşı (var) (6-81). ,
9. Çiçik demek, insan ruhunun, adı adı be, Allahın nimetlerinin, yok yok be canım güzelliğın... (adı) (6-82). ,
10. Eh işte bu kadardır bu hikâye, bu aşk, bu sevda (bu kadardır) (6-83). ,
11. Bir yanda bir oda (var) öbür yanda bir oda (var) (7-90). ,
12. Hızla inen bir kanat sesi, (var) bir çırpınış (var) (7-95).

4.2.2.2. Ortak Özneli Cümleler

1. Düşünüyorum da, bir öykü ne şaşırtıcı, ne garip oluşumlarla başlıyor, / (bir öykü) geliyor, / (bir öykü) kotarılmaya hazırlanıyor (1-7). ,
2. İnsan şaşıırıyordu, / (insan) meraklanıyordu (1-9). ,
3. (Ben) Yukarda kalan ana yoldan, bayır aşağı dereiçine inmiş, / (ben) ummadığım bir anda çevremi saran tavukları, üzerime havlayan köpekleri, keskin ahır kokusunu yadırgamıştım (1-9). ,
4. Ahbabımın adresi sormam için salık verdiği kahve hemen orda, / (Ahbabımın adresi sormam için salık verdiği kahve) yolun az yukarısında, / (Ahbabımın adresi sormam için salık verdiği kahve) bayırın üzerindeki düzlükteydi (1-9). ,
5. (Ben) Bir ağacı siper ederek, bütün dikkatim kırpışan gözlerimle, çatık kaşlarımda toplanmış, / (Ben) öyle izliyordum onların heyecanlı konuşmalarını (1-9). ,
6. (Onlar) Sonunda benim orda olduğumu gördüler, / (onlar) birini arayıp aramadığımı sordular (1-9). ,
7. Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi duydukları korkuya eş titreşimlerle, onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, (onlar) bana yakınlık duydular, / (onlar)altıma sandalye çektiler, / (onlar) çay söylediler, / (onlar) ‘‘bak abla ben anlatayım’’ deyip konuştular (1-9). ,
8. Vay vay hastaneye koşturmuş mühendis bey, (o) yaşıyormuş daha, her yanı parçalanmış diyorlar gider o... (1-10). ,
9. Ölümün karanlığı fır dönmüştü, / (Ölümün karanlığı) konup konup kalkmıştı çatıların, yüreklerin üstüne (1-10). ,

10. (O) Kumral saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı, çiçekli başörtüsü omuzlarında, / (o) öylece duruyordu (1-11). ,
11. (O) “Bak hanımabla” dedi, / (o) başladı konuşmaya (1-11). ,
12. (O) Çok üstüme varamıyordu, diyor, / (o) içini çekiyordu (1-12). ,
13. İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki; / (ela gözleri) çakmak çakmaktı (1-12). ,
14. (O) Git derim anlamaz, / (o) uğraşma derim anlamaz, / (o) ben istemem senin kocanı, korkma derim anlamaz (1-12,13). ,
15. Ağaçların çoğu kesilmiş, eski güzel evler kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar çamur gibi bir asfaltla sıvanmış, / (sokaklar) yer yer çatlamış, kırılmış... (1-14). ,
16. Şamlı Fatma da onlara bağıırdı, / (Şamlı Fatma) dizlerine vura vura bir şeyler söylerdi (1-14). ,
17. O zaman, kız korkmasın diye, / (Şamlı Fatma) ağlamasını unuttur, / (Şamlı Fatma) kalkar, / (Şamlı Fatma) giyinir süslenir, / (Şamlı Fatma) yemekler yapar, konuklar çağırırdı Şamlı Fatma da (1-14). ,
18. (Onlar) Ut çalar şarkı söyler, / (onlar) fallar bakar, / (onlar) gülüşür, / (onlar) bozacıyı çağırırlardı (1-14). ,
19. Ne uzağı gören, ne akıllı bir kadınmış şu Şamlı Fatma; / (Şamlı Fatma) iyi ki yaptırmış bu evi, küçükten alıp büyüttüğü bu yetime (1-15). ,
20. (Onlar) Onlarla bir örnek, parlak yılan derisi, krokodil çantalar kullanıyor, / (onlar) ağır, pahalı kokular sürüyorlardı (1-15). ,
21. (Siz) Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, / (siz) dalgın dalgın bakınıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz (1-16). ,
22. Yolun sonu, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde, yokuş yukarı vurur, / (yolun sonu) bir ucundan caddeye kavuşur (1-18). ,
23. Kadının ondan haberi bile yoktu elbet; / (kadının haberi) nerden olsun! (1-18). ,
24. Kadın zaten, her zaman hava kararmadan evine döner, -Şamlı Fatma, öyle derdi; kadın dediğin, hava kararmadan evine girer, / (kadın dediğin) lambasını hazırlar, / (kadın dediğin) tenceresini mangalına koyar, / (kadın dediğin) sofrasının bezini

- serer... - / (kadın dediğin) hemen kapısını kapar kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı (1-18). ,
25. Bu dua her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, / (bu dua) o eski mahalleden hâlâ yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği bir dua olmuş (1-19). ,
26. (Onlar) Bazı akşamlar kocasıyla inşaata gelirler, oturur, / (onlar) Rüstem ustayla beraber rakı içer, konuşturlarmış (1-19). ,
27. (O) Oradan aralıksız bir sandalye bulmuş, / (o) koca eliyle üstünün tozunu silmiş, / (o) “Buyur otur” demişti (1-20). ,
28. Perde açılınca, ışık dışarı vurur, / (ışık) duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını aydınlatırdı (1-21). ,
29. (O) Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, / (o) çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı (1-21). ,
30. (O) Ters, sert bir adam gibi görünüyor ama, / (o) değil (1-21). ,
31. (O) İnsanın yüzüne bakmazmış gibi duruyor ama / (o) bakıyor (1-21). ,
32. (Sen) Güzelsin, / (sen) incedin, narinsin sen (1-22). ,
33. (O) Sabahları uzun uzun esneyerek uyanıyor, / (o) uzun uzun geriniyordu (1-22).
34. (O) Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini gözyaşlarıyla öperek Rüstem ustasının kulağına sihirli sözler söylemiş, / (o) afsunlamıştı onu (1-22). ,
35. Al Rüstem usta Zümrüt hanımın mis kokan soluğunu çek ciğerlerine, / (Rüstem usta) al Zümrüt hanımın ince ellerini, / (Rüstem usta) dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22). ,
36. (Sen) Aç gözlerini gör Zümrüt hanımı, / (sen) kapa gözlerini gör Zümrüt hanımı (1-22). ,
37. ”Ben“ demiş, “kocasını seven çok kadın gördüm bunca yıl şu hastanede ama, / (ben) böylesini görmedim.” (1-23). ,
38. O küçücük yaşında bile, / (o) bir yakışıklıydı, / (o) bir göze görkem çocuk, / (o) bir erkek adamdı ki! (2-26). ,
39. Anacığı ona bakar, / (anacığı) bu olanı verdiği için Tanrısına şükrederdi (2-27). ,
40. (O) Sabah açan gün yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer, / (O) zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzülür, / (o) daldardı maviye (2-27). ,

41. İki de mavinin tanrısal çeşitliliğini barındırmıyor mu; / (iki de)
derinliklerinde sakladığı gün ışığıyla parıldamıyor mu? (2-27). ,
42. (O) "Bana..." demiş, susmuş, / (o) garsona bakıp gene gülmüştü (2-28). ,
43. Ben babamdan böyle gördüm, / (ben) böyle alıştım (2-28). ,
44. (Sen) Güzel güzel içer, / (sen) konuşur, / (sen) gezer tozar sonra da yatarsın (2-29). ,
45. (O) Bu kıyı kentte, bu fakir kentte ziyan olmasın, / (o) vurgun yemesin istedi (2-29). ,
46. Çünkü o da Urfa'yı anlatıyor; / (o) acı biber katıyor her anlattığının içine;
eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek (2-30). ,
47. Mıstık, bizimkinin hala oğlu, haber etmiş, / (ben) bir gideyim, / (ben) bakayım
işte, / (ben) ne bileyim..." (2-30,31). ,
48. (Sen) Peynir getir, / (sen) bir büyük getir, / (sen) köpoğlu getir, / (sen) rokayı da
bir koca tabakla getir, şöyle bol yeşillik, limonu her bir şeyi bir tamam olsun
anladın mı? (2-32). ,
49. Dur bakalım Mıstık gelsin, / (Mıstık) getirsin balıkları..." (2-32). ,
50. Yunus da on on beş yıl sonra aynen onun gibi olacak, / (Yunus) kalırsa bu kıyı
kentte; kalsa, yerleşse, çoluk çocuk everip, torun falan sahibi olarak... (2-32). ,
51. Anne de öylece, kendini çakılların arasında bir şeyler arayan Oya'nın
görüntüsüne bırakmış, / (anne) gülümseyerek oturuyor (3-34). ,
52. (O) Onun yanına gitmek, / (o) onunla konuşmak, / (o) onu sevmek istiyor (3-37). ,
53. Oya gene anlamıyor ama, / (Oya) ona gülüyor (3-37). ,
54. (O) Gazoz kapaklarını sağ avucuna koyuyor, / (o) gülerek uzatıyor Danyel'e (3-37). ,
55. (Biz) O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek
istediğimizden, sandal kir alıyor, / (biz) koyu boydan boya geçip kulübün önüne
geliyorduk (4-39). ,
56. (Ben) Bakıyordum, / (ben) görüyordum ama, / (ben) algılayamıyordum (4-41). ,
57. (Biz) Nasıl olsa tanışacak, / (biz) uzun uzun halleşecektik (4-41). ,
58. (Ben) Bir bozkır çocuğu olsam da, / (ben) bozkırı hiçbir şeye değişmesem de (4-41). ,

59. (O) Dipteki masada, hafifçe kaykılmış, kendi kendine oturuyor, / (o) bana bakıyordu (4-44). ,
60. Vakit sabaha yakın ama, (vakit) sabah değil (4-44). ,
61. Ben, önüme mi bakıyordum, / (ben) gözücuyla onun bana bakıp bakmadığına mı? (4-45). ,
62. (Ben) Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, / (ben) boynuna sarılır, / (ben) 'babam' der, / (ben) yanaklarımdan öperdim (4-46). ,
63. (O) Nasıl sevinirdi, / (o) nasıl mutlu olurdu (4-46). ,
64. (O) Ama bir yolunu bulmuş, / (o) küçük bir aralıktan bir tutam ışık salmış (4-47). ,
65. Ben bir bozkır çocuğu olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, / (ben) hem yaşatmak istedim (4-47). ,
66. (Ben) O zaman da seviyordum Rize bezini, şile bezini, / (ben) sonra da sevdim (4-48). ,
67. Güneş halesini topladı, / (güneş) onun turuncusunu kendine katıp koyulaştı (4-51). ,
68. (O) Zaten dalıp gitmiş, / (o) düşünüp kalmış (5-57). ,
69. (Sen) Onu buldun muydu, / (sen) her işin üstesinden gelirsin (5-59). ,
70. (Sen) Ağzını aç, / (sen) bacakları yay, / (sen) otur bekle: Allah bana yardım etsin (5-59). ,
71. Belki de sigarayı yakıp, uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; / (o haykırış) bir susuşun duyulmayan çınlaması, çok uzaklarda (5-60). ,
72. (Bu) Yaz oldu, iki arkadaşıyla balkona çay içmeye geldi, kış oldu, bu onları çorba yapıp çağırdı (5-61). ,
73. Çocuklar gülüyorlar bu sözcüğe; / (çocuklar) üç sözün arasına yerli yersiz bir "meclis" katıyorlar (5-61). ,
74. (Ben) Köpekleme yüzerim, ama (ben) iyi yüzerim (5-61). ,
75. (Sen) Akıllıysan, / (sen) duyarlıysan, / (sen) insansan.. (5-62). ,
76. (O) Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, seve okşaya dolaba asacak, / (o) başucundaki komodininin tozunu aldıktan sonra, getirdiği beyaz işlemeli örtüyü

- serip, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek (5-64). ,
77. (O) Odasını yerleştirmiş, / (o) giyinmiş, / (o) hazırlanmış (5-65). ,
78. (O) Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, / (o) o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur (5-65). ,
79. (O) Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, / (o) o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur (5-65). ,
80. Tuna hemen fırladı, / (Tuna) onun masasındaki en yakın masaya oturuverdi (5-66). ,
81. Kadın, sinirden gerilmiş bir yüzle hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: / (kadın) Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu (5-67). ,
82. Bu Tuna'nın erkek arkadaşıydı ve / (bu) sapsarı kesilmişti (5-67). ,
83. (Biz) Mademki bir yanlıştan söz ettik, / (biz) arayalım bakalım nerede bu yanlış (6-74). ,
84. (Biz) Derelerde çimdik, / (biz) konu komşu toplaşıp büyük yer sofralarında mantılar yedik, / (biz) kışın pekmez içtik, / (biz) bayramlarda bayramlıklarımızı giyip el öptük (6-74). ,
85. Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı ama, / (annem) artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti (6-75). ,
86. (O) Şaşıyor, / (o) şaşıp kalıyor (6-78). ,
87. Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, / (Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları) oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor (6-78). ,
88. (Onlar) Hep pahalı, hep antika ama, / (onlar) çok ince bir zevkle, çağdaş, günlük yaşama yerleştirilmiş (6-79). ,
89. (O) Her ay düzenli olarak bizim ev sahibimiz hanım efendiye geliyor, / (o) maaşını alıyor (6-81). ,

90. (Ben) Bakar bakar, / (ben) dayanamaz gülümserim (6-81). ,
91. (O) Bilmiş bir şey ama, / (o) pek sevimli (6-81). ,
92. Yoo, Mustafa Bulut, gülümsemiyor, / (Mustafa Bulut) gülüyor (6-81). ,
93. Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye
hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla,
karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı
delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve seveda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler
şen, deniz ışıklı, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, / (oğlan)
tutamaz kendini, / (oğlan) bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde,
iskeledeki herkesin neşesinde (6-82, 83). ,
94. (O) Sepetini koyar yere, / (o) tükürür çikletini, çevresinde kopan gülüşmelere
“aydee atla be kız” yürü Nazik! (6-83). ,
95. (Bu) Gül değil, / (bu) sümbül değil, / (bu) karanfil desen hiç değil (6-85). ,
96. Panjurlar, sahiden pek fena olmuş, / (panjurlar) solmuş, / (panjurlar) kirlenmiş, /
(panjurlar) yer yer çatlamış (6-85). ,
97. (Ben) Anlayamadım vallahi, / (ben) göremiyorum ki! (6-86). ,
98. Öyle ki, her biri, ayrı ayrı öykü demetleri olarak çoğalıyor, / (her biri)
yoğunlaşıyor (7-88). ,
99. (Sen) Rokayla kırmızı turpu unutma, / (Sen) enişten emekli biliyorsun, / (Sen)
bir şişe de rakı kat yanına (7-89). ,
100. (O) Yeşilini hiç soldurmamış; / (o) ha desen çatıyı aşacak (6-89). ,
101. (O) Yüzünde donup kalmış, duygularından hiç açık vermeyen bir bakışla,
yerinden kalktı, / (o) telaşsız, çok dikkat edilirse bıkkınlığa benzetilebilecek bir
yürüyüşle dışarı çıktı (7-91). ,
102. (O) Belki çok içmişti, / (o) belki çok aşıktı, / (o) belki çok mutsuzdu, / (o) belki
kaybetmişti, / (o) belki yaşamıyordu (7-92). ,
103. Gene o genç adam, döndü simitçiye baktı, / (o genç adam) sonra ona doğru
yürümeye başladı (7-93). ,
104. Kız dümdüz karşıya bakıyordu ama, / (kız) tüm benliğiyle gördü onu (7-93). ,
105. (O) “İsteyenler” e takılmış, / (o) geri yanını duymamıştır bile (7-96). ,
106. İşte eğiliyor genç adam, / (genç adam) çantasını alıyor, kız adımını iskeleye
attığı sırada, / (genç adam) onun tam arkasında olduğunu biliyor (7-96). ,

107. (O) Hayır, dolmuşa binmiyor, / (o) yürüyüp gidiyor (7-96). ,
108. (O) Kalabalığa karışıyor, / (o) gidiyor, / (o) hala gidiyor (7-96). ,
109. (O) Çoraplarını yıkayıp astıktan sonra, aşağı iner, / (o) oturur onlarla (7-97). ,
110. (O) Annesinin komşular hakkında verdiği bilgileri alır,/ (o) annesinin yorumlarına katılır (7-97). ,

4.2.2.3.Ortak Nesneli Cümleler

1. Güldüğü zaman dişleri tümüyle ortaya çıkar: / (dişleri) sedef gibi parlar (1-7). ,
2. Saçları hep iyi taranmış / (saçları) iyi biçimlendirilmiştir.(1-7). ,
3. Ta şurada canevimde onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, / (onun) yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp bizim pencerelere doğru bakışı, / (onun) köşe bakkaldan sigara aldığı anda, kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında...” (1-12). ,
4. Hepsini yılların özlemi, yılların birikmiş hevesiyle, kullanılmamış sevdasıyla, yıkamış ütölemiş, / (hepsini) öpe seve bohçalamıştı (1-20). ,
5. Çapalanacak yerleri bir güzel çapalar, / (çapalanacak yerleri) dört beş gün bırakırsın güneşe, yansın toprak (1-23). ,
6. Eli çok acıyor- acıdığı falan yok da, / (eli) çok acıyor işte-.(3-37). ,
7. Mösyö le Kont gözünü sana dikti ve / (gözünü) öylece bıraktı (4-44). ,
8. Bir yudum alıyor,/ (onu) çukurlaştırdığı dilinin üzerinde biraz tutuyor, / (onu) sonra yutuyordu (4-45). ,
9. Ben bir bozkır çocuğu olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, / (içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu) hem yaşatmak istedim (4-47). ,
10. Bunu seziyordu da, / (bunu) açıklamaya gücü yetmiyordu (5-58). ,
11. Bu benzetmeyi, şövalyeli, prensesli bir filmde duymuş ve / (bu benzetmeyi) hiç unutmamıştı (5-60). ,
12. Başındaki menekşe pembesi yemenisini açar, / (Başındaki menekşe pembesi yemenisini) çırpıp, / (Başındaki menekşe pembesi yemenisini) saçlarının üzerine bağlar, / (Başındaki menekşe pembesi yemenisini) iki ucundan çekerek sıkılar (6-83).

4.2.2.4. Ortak Zarf Tamlayıcısı

1. İşte o zaman korkudan dişlerini sıkar, / (işte o zaman) titrerdi bu küçük kız (1-14). ,
2. Perde açılınca, ışık dışarı vurur, / (Perde açılınca) duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını aydınlatırdı (1-21). ,
3. Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, / (somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için) boynuna sarılır, / (somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için) 'babam' der, / (somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için) yanaklarımdan öperdim (4-46). ,
4. Ben bir bozkır çocuğu olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, / (bir bozkır çocuğu olarak) hem yaşatmak istedim (4-47). ,
5. Gecenin bir saatında helva kavurmaya kalkıvermiyor mu, / (gecenin bir satında) bir şenlik koparıyor çocuklar (5-59). ,
6. Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman, içi sızlamıştı ama, / (Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman) çekindiğinden, sesini çıkarmamıştı (5-60). ,
7. Gazetesine döndüğünde, dondurmalar gelmişti ama, / (o gazetesine döndüğünde) şamata kesilmişti (5-65,66). ,
8. Uzun aramaların, araştırmaların sonunda karar verilir, / (uzun aramaların, araştırmaların sonunda) çok beğenilen bir villa satın alınır (6-77). ,
9. Durmadan, küçük yolcu vapurları gelir, / (durmadan) yolcu boşaltır, / (durmadan) yolcu alır giderler (6-82). ,
10. Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıkl, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, / (yaz

sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklılı, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken) tutamaz kendini, / (yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklılı, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken) bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde (6-82, 83). ,

11. Çoraplarını yıkayıp astıktan sonra, aşağı iner, / (çoraplarını yıkayıp astıktan sonra) oturur onlarla (7-97).

4.2.3.Ortak Kip / Şahıs Ekleriyle Bağlanan Cümleler

1. Yukarda kalan ana yoldan, bayır aşağı dereiçine inmiş (tim), ummadığım bir anda çevremi saran tavukları, üzerime havlayan köpekleri, keskin ahır kokusunu yadırgamıştım (1-9). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
2. Ahbabım adresi sormam için salık verdiği kahve hemen orda (ydı), yolun az yukarısında (ydı), bayırın üzerindeki düzlükteydi (1-9). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
3. Çocuklar uykudan kalkmış (tı), kadınlar çay demlemiş (ti), simitçinin sesi uzaklarda da olsa duyulmaya başlamıştı (tı) (1-11). , (ortak kip / şahıs eki)
4. Allahtan genellikle yere doğru, (bakarak konuşuyordu) ya da dağlara bakarak konuşuyordu (1-12). , (ortak özne, ortak yüklem, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
5. Onlar gidince başı tutar (dı), girer yatağa yatardı (1-14). , (ortak kip / şahıs eki)
6. İşte o zaman korkudan dişlerini sıkar(dı), titrerdi bu küçük kız (1-14). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)

7. O zaman, kız korkmasın diye, ağlamasını unuttur (du), kalkar, giyinir süslenir, yemekler yapar, konuklar çağırırdı Şamlı Fatma da (1-14). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
8. Ut çalar şarkı söyler (lerdi), fallar bakar, gülüşür, bozacıyı çağırırlardı (1-14). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
9. Ne kadın erkeği tanıyordu, ne erkek kadını (tanıyordu) (1-14). , (ortak yüklem, ortak kip / şahıs eki),
10. “Orada birisi var”, “o da ışığını yaktı”, “hah ışık yandı” diye düşünüp, iç geçirmek (ti), derin bir soluk almaktı bu (1-15). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
11. Onlarla bir örnek, parlak yılan derisi, krokodil çantalar kullanıyor (lardı), ağır, pahalı kokular sürüyorlardı (1-15). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
12. Kadın zaten, her zaman hava kararmadan evine döner, -Şamlı Fatma, öyle derdi; kadın dediğin, hava kararmadan evine girer(di), lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer... -hemen kapısını kapar kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı (1-18). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
13. Bazı akşamlar kocasıyla inşaata gelirler (miş), oturur (larmış), Rüstem ustayla beraber rakı içer (lermiş), konuşturlarmış (1-19). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
14. Oradan arkalıksız bir sandalye bulmuş (tu), koca eliyle üstünün tozunu silmiş, “Buyur otur” demişti (1-20). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
15. Perde açılınca, ışık dışarı vurur (du), duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını aydınlatırdı (1-21). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
16. Sabahları uzun uzun esneyerek uyanıyor (du), uzun uzun geriniyordu (1-22). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
17. Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini gözyaşlarıyla öperek Rüstem ustasının kulağına sihirli sözler söylemiş (ti), afsunlamıştı onu (1-22). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)

18. Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur (du), ayaklarını diz kapağına dek suya sokar (dı), sessiz sessiz tentenesini örerdi ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan (2-26). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
19. Sabah açan gün yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer (di), zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzülür (dü), daldardı maviye (2-27). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
20. Güzel güzel içer (sin), konuşur (sun), gezer tozar sonra da yatarsın (2-29). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
21. Yüzüne hiç boya sürmemiş (ti), saçlarını iki üç tokayla tepesinde toplayıvermişti (2-29). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
22. Danyel mavi gözleriyle bir an gazoz kapaklarına (bakıyor), sonra Oya'ya bakıyor (3-37). , (ortak yüklem, ortak kip / şahıs eki)
23. O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor (duk), koyu boydan boya geçip kulübün önüne geliyorduk (4-39). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
24. Bunları anında algılıyor (du), ayırdında bile değilmiş gibi yürüyüp geçiyordu (4-40). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
25. Kıştan, yürek daraltan boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış (tı), helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı (4-40). ,
26. Nasıl olsa tanışacak (tık), uzun uzun halleşecektik (4-41). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
27. Dipteki masada, hafifçe kaykılmış, kendi kendine oturuyor (du), bana bakıyordu (4-44). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak yer tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
28. Bir yudum alıyor (du), çukurlaştırdığı dilinin üzerinde biraz tutuyor (du), sonra yutuyordu (4-45). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
29. Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler (dim), boynuna sarılır (dim),

- 'babam' der (dim), yanaklarımdan öperdim (4-46). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
30. Bir yukarı gökyüzüne (baktım), bir aşağı denize baktım (4-48). , (ortak özne, ortak yüklem, ortak kip / şahıs eki)
31. Önce elim ayağım çözülmüş (tü), vücudumdan ter boşanmış (tı), çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı ama -artık orta yaşlardan geçiyoruz- dumanımı toparlayıp duruldum (4-51). , (ortak kip / şahıs eki)
32. Bu benzetmeyi, şövalyeli, prensesli bir filmde duymuş (tu) ve hiç unutmamıştı (5-60). , (ortak özne, ortak nesne, ortak kip / şahıs eki)
33. Bacaklarımızı bitişirmiş (tik), koltuklara rahat ama yayılmadan, derli toplu oturmuştuk (6-72). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
34. O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte (dir) -İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır (6-77). , (ortak özne, ortak yer tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
35. Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun (durlar), biraz örselenmiş ama şendirler (6-80). , (ortak özne, ortak kip / şahıs eki)
36. Ev sahibimiz hanımefendi, bunu bize anlattığı zaman, tam burada, önce, beklemediğimiz bir anda, bir tokat yemiş gibi şaşırmış (tık), sonra basmıştık kahkahayı (6-84). , (ortak özne, ortak zarf tamlayıcısı, ortak kip / şahıs eki)
37. Yüzü aydınlık (tır), gözleri pırıl pırıldır (7-97).

4.2.4. Anlam İlişkisiyle Bağlanan Cümleler

1. Gülmek ona çok yakışır; yüzü daha da güzel görünür (1-7). ,
2. Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kâküllere iki kıvrırcı tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın gecedan kalan dağınıklığını toparla, öğle sonu yapacağın işler için, gereken hazırlıklarını tamamla vb... (1-7). ,
3. Derken bir telefon! Eskiden oturduğun apartmandaki kapı komşun; bir ahbap (1-7). ,
4. Yüzü güzel, elleri güzel, tırnakları pırıl pırıl, boyu bosu yerinde, bakımlı bir kadın (1-7). ,
5. Gülmek ona çok yakışır; yüzü daha da güzel görünür (1-7). ,
6. Bu, bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; birşey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu (1-8). ,
7. Sonunda benim orda olduğumu gördüler, birini arayıp aramadığımı sordular (1-9). ,
8. Beni ona götürün, yüzünü göreyim, adamım, adamımada mımadamımada mımadamımmmm! (1-10). ,
9. Her kafadan bir söz çıkmaya, her adamdan bir koşturmaca telaşı dört bir yana (1-10). ,
10. Yavaş olun, duymasın (1-10). ,
11. Vay vay hastaneye koşturmuş mühendis bey, yaşıyormuş daha, her yanı parçalanmış diyorlar gider o (1-10). ,
12. Çıkmadık candan umut kesilmez, sağlam adamdır o (1-10). ,
13. Sağlam mı kalmış bilader, kalas diyoruz, yook, ondan hayır gelmez artık (1-10).
14. Hem evin yolunu bir güzel gösterirler sana, boş dolanmazsın. (1-10). ,
15. Onlar hiç aldırmasalar da ben, duygulanmıştım (1-11). ,
16. Kumral saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı, çiçekli başörtüsü omuzlarında, öylece duruyordu (1-11). ,
17. Ben kızım diye, kıyamıyordu bana, öyle haber yollamış (1-12). ,
18. Neyse, Allah korudu, ölmedi! (1-13). ,

19. Ağaçların çoğu kesilmiş, eski güzel evler kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar çamur gibi bir asfaltla sıvanmış, yer yer çatlamış, kırılmış... (1-14). ,
20. Şamlı Fatma da onlara bağıırırdı, dizlerine vura vura bir şeyler söylerdi (1-14). ,
21. Ne uzağı gören, ne akıllı bir kadınmış şu Şamlı Fatma; iyi ki yaptırmış bu evi, küçükten alıp büyüttüğü bu yetime (1-15). ,
22. Işıklar yandı, bacalar tüttü, çocuklar ağladı, insanlarla doldu ortalık (1-17). ,
23. Büyük blok apartmanlar, gele gele gelmiş, vadinin tepesine konmuştu, bunlar sondu, gidecek yer kalmıyordu böylece (1-17). ,
24. Tüm varlığı ateş olup yanıyordu, dili damağı kuruyordu (1-17). ,
25. Küçük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini doğru Şam'a kaçırmış- korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına, polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen her türlü belaya karşı öyle, iri yarı dimdik duran, onu koruyacağına inandığı adam oldu (1-18). ,
26. Olmaz öyle şey, kolay mı canım (1-20). ,
27. Sabahları uzun uzun esneyerek uyanıyor, uzun uzun geriniyordu (1-22). ,
28. Çapalanacak yerleri bir güzel çapalar, dört beş gün bırakırsın güneşe, yansın toprak (1-23). ,
29. Şöyle söyleyeyim: Yani, hani, bizim orada da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, hani şu seninle tutturduğumuz konuşmayı, ne bileyim, orada da yapamıyorum (2-24). ,
30. Tek başıma, bir o zaman, bir de şu rakımı içerken işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar (2-24). ,
31. Be cahil çocuk desen, hiç mi türkü dinlemedin, hiç mi masal anlatanın yoktu (2-25). ,
32. Zaman geçiyor, pek çok şey unutuluyor (2-25). ,
33. Küçükler büyüyor; geçmişte kalan anılar, masala dönüşüyor (2-25). ,
34. Yunus' a bu adı koyarken süngerci istemiş ki, o da deniz gibi gizemli olsun; anlatılması da anlaşılması da büyük ustalık istesin (2-25). ,
35. Buna, bu burada dursun diyemeyiz, örgüsü çözülür öykünün (2-29). ,

36. Mıstık, bizimkinin hala oğlu, haber etmiş, bir gideyim, bakayım işte, ne bileyim...” (2-30,31). ,
37. “İbiş’in oğlan az önce haber salmış, balıktan gelmiş, iyi balık olmuş, motor arıza, geç kalmışlar (2-31). ,
38. Yoğun, ağır bir gam sisi inmiştir adamın üzerine; biri öbürünün gençliği, öbürü berikinin geleceği; kıyı kentin iki çaresi kesik adamı, öylece susarlar, sigaralarının dumanına dalıp (2-32).

4.2.5. Yüklemin Türüne Göre Cümleler

4.2.5.1. Fiil Cümleleri

1. Şimdi, bu öyküyü yazmak için, masanın başında oturmuş düşünüyorum (1-7). ,
2. Düşünüyorum da, bir öykü ne şaşırtıcı, ne garip oluşumlarla başlıyor, geliyor, kotarılmaya hazırlanıyor (1-7). ,
3. Günlerden bir gün, herhangi, sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir gün, uyanıyorum (1-7). ,
4. Büyük kentte yaşayan bir kadın olarak başlıyorum günlük yaşamımı sürmeye (1-7). , Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kâküllere iki kıvrımcı tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın gecedan kalan dağınıklığını toparla, öğle sonu yapacağın işler için, gereken hazırlıklarını tamamla vb... (1-7). ,
5. Saçları hep iyi taranmış, iyi biçimlendirilmiştir (1-7). ,
6. Yanaklarını, gözlerinin üzerini iki eli kanda olsa renklendirir (1-7). ,
7. Dudakları hem güzeldir, hem yüzüne çok yakışan bir dudak boyası rengiyle boyar onları (1-7). ,
8. Güldüğü zaman dişleri tümüyle ortaya çıkar: sedef gibi parlar (1-7). ,
9. Gülmek ona çok yakışır; yüzü daha da güzel görünür (1-7). ,
10. Şu: Onun böyle güzel, bakımlı, güleç oluşu insana güven verir (1-7). ,
11. Onun sesini, canlı, neşeli konuşmasını duymak insanın içini rahatlatır (1-7). ,
12. Ne dese inanılır (1-7). ,

13. Üstüne bir de sevecen ve iyi niyetli oluşu konursa, eh! (1-7). ,
14. Yakın arkadaşlarımdan birinin kızı evleniyordu (1-7). ,
15. Anayla kızın zevkleri pek uyuşmuyor (1-7). ,
16. Kız, gelinliğini ucuza elde etmek istiyor. (1-7). ,
17. Sade, ama görkemli bir görünüşü olacak (1-7, 8). ,
18. İlk bakışta ince bir zevk ürünü, özel bir çizim olduğu anlaşılacak (1-8). ,
19. Asla, adı sanı olan bir terziye diktiremez (1-8). ,
20. Arkadaşları ayıplar onu (1-8). ,
21. Kız bir tek bana güveniyor bu konuda (1-8). ,
22. Ben de “Elimden geleni ardıma koymam, yaparız bir şeyler, üzülme sen” diye yüreklendirdim onu (1-8). ,
23. İşte telefon çaldığında, arkadaşımın kızıyla buluşmak için, kapıdan çıkmak üzereydim (1-8). ,
24. Gidip kumaş bakacaktık (1-8). ,
25. Telefonu kapadığımda, her zaman olduğu gibi, bir dolu akıl almıştım (1-8). ,
26. Avare bir zaman parçasını sürüklüyordum (1-8). ,
27. Onun için dört elle sarılmıştım gelinlik işine (1-8). ,
28. Bir süre oyalar beni bu çizim, bu kumaşı, ipeği, tülü, nakışı biçimlendirme falan diye.. (1-8). ,
29. O adrese ilk gidişimi, algıladığım gibi anımsıyorum: Bu, bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; birşey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu (1-8). ,
30. Dudak ucundaki sigarayı bilinmezin kokusuyla titretiyordu (1-8). ,
31. Adam ölmemiş! (1-8). ,
32. Adam kurtulmuş! (1-8). ,
33. Rasim usta sağalmış! (1-8). ,
34. Birinin ölmemiş olması, sevinç yerine dehşet salmıştı ortalığa (1-9). ,
35. İnsan şaşırıyordu, meraklanıyordu (1-9). ,
36. Kent merkezine oldukça uzak olan bu gecekondu semti iki üç otobüs değiştirerek zorlukla bulmuştum (1-9). ,

37. Yukarda kalan ana yoldan, bayır aşağı dereiçine inmiş, ummadığım bir anda çevremi saran tavukları, üzerime havlayan köpekleri, keskin ahır kokusunu yadırgamıştım (1-9). ,
38. Artık buralar da kente kavuştu sayılır çünkü (1-9). ,
39. Çardakta oturanlara sorabilirdim aradığım kimseyi ama, içimden gelen ses beni durdurmuştu. Bir ağacı siper ederek, bütün dikkatim kırpışan gözlerimle, çatık kaşlarımda toplanmış, öyle izliyordum onların heyecanlı konuşmalarını (1-9). ,
40. Seslerini de indiriyorlardı konuşurken: “Üzerine nah şu kadar kalın, nah burdan oraya, koca kalas düşün de...” (1-9). ,
41. Kaburgaları neyi hep ezilmiş dediydiler (1-9).
42. Gözümle gördüm lan oğlum, kanlar içinde götürdülerdi, sen ne diyorsun! (1-9). ,
43. Biz öldü dedik, görünce (1-9). ,
44. Tövbeler olsun (1-9). ,
45. Ben abi, şaştım bu işe (1-9). ,
46. Sonunda benim orda olduğumu gördüler, birini arayıp aramadığımı sordular (1-9). ,
47. Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi duydukları korkuya eş titreşimlerle, onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, bana yakınlık duyular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, “bak abla ben anlatayım” deyip konuştular (1-9). ,
48. Herkes birden konuşmaya başladığı için, anlatılanlar da karmakarışık oluyordu (1-9,10). ,
49. Günlerden bir gün, gün, kendi başına yaşayıp giderken her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları, hele hele artık kentin dış mahallesi sayılmayan, kente kavuşmuş dereiçindeki bu gecekondu semtini derinden sarsalayan bir çığlık kopmuştu (1-10). ,
50. Olmaaaaaaaaz! (1-10). ,
51. Beni koyup gidemez Rasim usta!(1-10). ,
52. Kurbanlar olurum onun yoluna ben (1-10). ,
53. Beni ona götürün, yüzünü göreyim, adamım, adamım adamım adamım adamım adamım adamımmmm! (1-10). ,
54. Ortalık anında karışmıştı (1-10). ,

55. Bir toplaşıp toplaşıp dağılma şaşkınlığı kalabalıkta; heyecan patlayıp şişirmişti havayı: Ağzına su verin, kolonya yok mu kız, kolonya koşturun, vay vay bu da burda ölecek, bayıldı mı ne, çeneleri kitlendi, vay bu ne iş, kalas düşmüş üstüne, parçalanmış adamı, orda can vermiştir o (1-10). ,
56. Yavaş olun, duymasın (1-10). ,
57. Kendinde değil be kuzum nerden duyacak (1-10). ,
58. Vay vay hastaneye koşturmuş mühendis bey, yaşıyormuş daha, her yanı parçalanmış diyorlar gider o (1-10). ,
59. Kesin şunu! (1-10). ,
60. Daha yolda gitmiştir o, ölür yaşamaz o (1-10). ,
61. Bi şey olmaz (1-10). ,
62. Sağlam mı kalmış bilader, kalas diyoruz, yook, ondan hayır gelmez artık(1-10). ,
63. Kaynamıştı Dereiçi mahallesi (1-10). ,
64. Ölümün karanlığı fır dönmüştü, konup konup kalkmıştı çatıların, yüreklerin üstüne (1-10). ,
65. “Bir de kadınlara danış abla” dediler (1-10). ,
66. Onlar daha iyi bilir (1-10). ,
67. Hem evin yolunu bir güzel gösterirler sana, boşa dolanmazsın. (1-10). ,
68. “Sağolun” deyip, gösterdikleri kestirme patikadan, evlerin başladığı yana doğru yürürken, içimde beni heyecanlandıran duygular kaynaşmaya başlamıştı (1-10). ,
69. Bir öykünün başlayışını, onun tüm duygulardan, duygulanışlardan ayrı olan titreşimlerini bilirim ben (1-10, 11). ,
70. Çocuklar uykudan kalkmış, kadınlar çay demlemiş, simitçinin sesi uzaklarda da olsa duyulmaya başlamıştı (1-11). ,
71. Sıcak bir günün sonunda, terli, yorgun, tam aymamış bir mahmurluğun, tekdüzeliğin getirdiği durgunluğun içinde beni, umulmadı bir değişiklik, bir canlılık olarak karşıladılar (1-11). ,
72. Uzun uzun öten vakitsiz horozu da anımsıyorum (1-11). ,
73. Onlar hiç aldırmasalar da ben, duygulanmıştım (1-11). ,
74. Hemen kapıdan pencereden “kimlerdensiniz?”, “kimi aradınız?”, “birini mi aradınız” diye birer ikişer çıkıp topluştılar (1-11). ,

75. Gene, erkeklerde olduğu gibi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama, ben hepsini şöyle gözücuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım (1-11). ,
76. İşte bu üçüncülerden en acarı, kaşlarını çatarak, konuşanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatanı katıldı bana; Zümrüt hanımın evine kadar yol gösterici olarak (1-11). ,
77. Az önce, gözücuyla, ivedi gözden geçirdiklerim konuşurken, bunun hapisten çıktığını da duyuvermiştim nasıl olduysa (1-11). ,
78. Dostunun karısını bıçaklamış (1-11). ,
79. Yanakları al al parlıyordu (1-11). ,
80. Kumral saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı, çiçekli başörtüsü omuzlarında, öylece duruyordu (1-11). ,
81. Elleri hırkasının cebinde, sert adımlarla yürüyordu (1-11). ,
82. Daha ilk bakışta, öbür kadınlardan ayrı, değişik bir kişiliğı olduğu ayırt ediliyordu (1-11). ,
83. Bana, “Sen gazeteci falan mısın?” diye sordu (1-11). ,
84. “Yok değilim” dedim (1-11). ,
85. “Bak hanımabla” dedi, başladı konuşmaya (1-11). ,
86. Bu kadınları, şu arkamızda bıraktığımız, gecekonduarda yaşayan kadınları, hele hele o çok konuşanları “aptal karılar” diye niteliyordu (1-11). ,
87. Onun konuşma biçimiyle söylersek, bu karılar ne aşk bilirlerdi, ne sevda (1-11,12). ,
88. Tövbe olsun, kusura bakma hanım abla, bildikleri bir heriflerinin altına yatmaktır yat dedimiydi herif... (1-12). ,
89. Oysa bu sevmişti (1-12). ,
90. Aşık olmuştu (1-12). ,
91. Görür görmez vurulmuştu ona (1-12). ,
92. Yanakları daha da kızarmıştı (1-12). ,
93. Dinlerken gözlerinin içine bakmak istemiyordu insan (1-12). ,
94. Allahtan genellikle yere doğru, ya da dağlara bakarak konuşuyordu (1-12). ,
95. “Ben sevdim onu” deyip, çabuk çabuk, hafiften Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla anlatıyordu (1-12). ,

96. Karısına da dedim diyordu, dedim ha, ben senin adamını almam elinden, korkma dedim (1-12). ,
97. Bu Allahtan gelme bir şeydir, aptallık etme, anla bunu dedim (1-12). ,
98. Sevdalandım abla ben ona bir kez (1-12). ,
99. Ben kızım diye, kıyamıyordu bana, öyle haber yollamış (1-12). ,
100. Sesi insanı heyecanlandıran renklerle, bir inip bir çıkıyordu (1-12). ,
101. Soluk soluğa kalıyordu hırsından konuşurken (1-12). ,
102. Bir ara gözücuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bittiği yerde pıt pıt atan bir nokta ilgimi çekti (1-12). ,
103. Çok acı çektiği belli oluyordu (1-12). ,
104. Kendi dünyasında, düşleriyle, yaşadığı somut dünyanın imgeleri arasında anlatıp duruyordu (1-12). ,
105. Çok üstüme varamıyordu, diyor, içini çekiyordu (1-12). ,
106. Üç çocuk yapmış karıdan (1-12). ,
107. Ben sevdalandım sadece (1-12). ,
108. Ölene dek ben onu çıkaramam yüreğimden (1-12). ,
109. Bir ona, onun insanlığına inanırım (1-12). ,
110. Ama onun sevdası hep na şuramda duracak (1-12). ,
111. Bu karılar anlamaz bunu (1-12). ,
112. Karısı, bir üç beş gelmez mi üstüme (1-12). ,
113. Git derim anlamaz, uğraşma derim anlamaz, ben istemem senin kocanı, korkma derim anlamaz (1-12,13). ,
114. Neyse, Allah korudu, ölmedi! (1-13). ,
115. Bu Zümrüt hanımı da anlamazlar (1-13). ,
116. Rasim ustanın haberi geldiğinde, Zümrüt hanım çılgılığı basmış (1-13). ,
117. “Beni koyup nerelere gidiyorsun Rasim usta! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye kendini yerden yere atmış (1-13). ,
118. Dedim ben sana diyordu, dağdaki odun bile yeşerir de... (1-13). ,
119. Ne anlarlar sevda nedir, aptal karılar, ayıpladılar, şurada üç aylık kocası, vay vay şuna bak diye, onlar bilebilirler mi hiç Zümrüt hanımın göğüs kafesindeki sevdayı... (1-13). ,

120. “Abla ben sana evi göstereyim, bir dahaki gelişinde zorluk çekmezsin” dedi (1-13). ,
121. Sağalmış Rasim usta (1-13). ,
122. Hiç uyumazmış (1-13). ,
123. Arada bir içi geçermiş o kadar (1-13). ,
124. Kimse baş edememiş, ayrılmamış Rasim ustanın yanından (1-13). ,
125. Hiç bırakmamış elini (1-13). ,
126. Zümrüt hanımın evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı küçük Selmin’le benim, bir çeşit sığınağımız oldu gide gele (1-13). ,
127. Şimdi o, biçim değiştirip Zümrüt hanım mı olmuştu (1-13). ,
128. Bazen karıştırıyordum (1-13). ,
129. Ama o, Zümrüt hanımın anası olmuştu (1-13). ,
130. Zümrüt hanımı küçük bir kızken alıp büyütmişti (1-13). ,
131. Çok sevmiştii (1-13). ,
132. Onu çok iyi yetiştirmişti (1-13). ,
133. Zümrüt hanım da, böylece, bir hanımefendinin eğitiminden geçmişti (1-13). ,
134. Şamlı Fatma’nın yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti, -bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti- ne Zümrüt hanıma en ufak bir gölgesi düşmüştü (1-13). ,
135. Sonradan öykü beni sarınca, gidip gördüm evi, o eski mahallede (1-13). ,
136. Şamlı Fatma’nın ölümünden sonra satılmış (1-13). ,
137. Yıllar geçmiş zaten aradan (1-13,14). ,
138. Beni şaşırtan şuydu: o geçmiş yılları, o köşe başındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları, komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde (1-14). ,

139. İçime her zaman duymadığım, onun için anlayamadığım, anlayamadığım için de őrperdiğim duygular sardı (1-14). ,
140. Hep böyle bölük pörçük birtakım duygularla vardım ben Zümürüt hanımın aşkına, sevdasına (1-14). ,
141. Hep korkmuştu (1-14). ,
142. Bazan o beyaz elbiseli adamlarla tartışırđı Şamlı Fatma (1-14). ,
143. Arapça konuştukları için anlayamazdı ama, onların kızdıklarını, bağırdıklarını görünce ödü patlardı (1-14). ,
144. Şamlı Fatma da onlara bağıırırđı, dizlerine vura vura bir şeyler söylerdi (1-14). ,
Onlar gidince başı tutar, girer yatağa yatarđı (1-14). ,
145. Bazan ağlardı (1-14). ,
146. İşte o zaman korkudan dişlerini sıkar, titrerdi bu küçük kız (1-14). , Yaldızlı, büyük, kadife koltuklardan birine büzölür otururdu (1-14). ,
147. O zaman, kız korkmasın diye, ağlamasını unuttur, kalkar, giyinir süslenir, yemekler yapar, konuklar çağırırđı Şamlı Fatma da (1-14). ,
148. Ut alar şarkı söyler, fallar bakar, gülüşür, bozacıyı çağırırlardı (1-14). ,
149. Şamlı Fatma hiç beklenmedik bir zamanda ölüverince... (1-14). ,
150. Küçük kızı burada bırakıyorum şimdilik (1-14). ,
151. Zümürüt hanıma geçiyorum (1-14). ,
152. 1990'lı yıllarda, Türkiye'de, büyük bir kentin kuzeyinde, yeni yeni kurulmaya başlayan, dış mahallelerden birinde, bir kadınla bir erkek yaşıyorlardı (1-14). ,
153. Ne kadın erkeğı tanıyordu, ne erkek kadını (1-14). ,
154. Ama, akşam olup da ortalık karardı mıydı, ikisi de birbirinin ışığına bakıp, rahatlatıcı bir duygu kırıntısı alıyorlardı (1-14,15). ,
155. Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, güneşin ışığında yeşillendirip hışıl hışıl dalgalanarak, kadını, çevresindeki dünyadan çok korkan bu ufak tefek kadını korurlar (1-15). ,
156. Kadın öyle kara kurudur ki, iyice bakılmayınca, güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi ayırt edilmez (1-15). ,
157. Ne uzağı gören, ne akıllı bir kadınmış şu Şamlı Fatma; iyi ki yaptırmış bu evi, küçükten alıp büyüttüğü bu yetime (1-15). ,
158. Yukarıdan bakıyordu dere içindeki yaşama (1-15). ,

159. Kadının çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı evini bir kenara ayırmak gerekir (1-15). ,
160. Şamlı Fatma da ne yapsındı! (1-15). ,
161. Artırabildiği para, ancak, dağ başında, ucuza kapatılmış bir arsada, böyle küçücük bir ev yaptırmaya yetebilmişti (1-15). ,
162. O beyaz elbiseli arap adamlar pek sık gelmiyorlardı artık (1-15). ,
163. Arada bir büyük evin önüne koca bir Kadillak gelip, alıp Şamlı Fatma'yı gitmiyordu (1-15). ,
164. Aracı kambur arap da yok olmuştu ortadan (1-15). ,
165. Şamlı Fatma, kızlarından biraz çekiniyordu (1-15). ,
166. Çirkin kızlarının büyük kemikli elleri elmas yüzüklerle onbeş de bir ağda yaptıkları esmer kolları altın bileziklerle donanıyordu (1-15). ,
167. Kürk mantolar giiyorlardı (1-15). ,
168. Onlarla bir örnek, parlak yılan derisi, krokodil çantalar kullanıyor, ağır, pahalı kokular sürüyorlardı (1-15). ,
169. Kara dudaklarını koyu kırmızı boyuyorlardı (1-15). ,
170. Kumar oynuyorlardı (1-15). ,
171. Şamlı Fatma zaten çok küçükken doğurduğu bu kızları pek sevmiyordu (1-15,16). ,
172. Onlar da, bu küçük, garip yetimi çekemiyorlardı (1-16). ,
173. Nüfusuna geçirttirmemişlerdi (1-16). ,
174. İçten içe çekiniyordu onlardan (1-16). ,
175. Eski yıllardaki korkusuzluğu, atıp tutması dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı (1-16). ,
176. Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz (1-16). ,
177. Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; ayaza kesmiş buzlu kuru soğuklarda üç yorganın altında tir tir titreyerek, ah! (1-16). ,
178. Tek başına kalmıştı, o zayıf -veremmiş meğer- ayakları ve soluğu kokan delikanlılık ölünce (1-16). ,
179. Termosifonu yakmış, kurnalar dolusu suyla yıkanmıştı Zümrüt hanım (1-16). ,

180. O yatağa girmedi bir daha. Doktor geldiğinde de, ayrı yatacaksınız kızım dediği zaten (1-16). ,
181. Üç aya varmadan... (1-16). ,
182. Mahalleli şaşırıp kalmıştı Şamlı Fatma ölüverince (1-16). ,
183. Ne yapacaklarını şaşırılmışlardı (1-16). ,
184. Damatlar, kızlar evi basmadan...(1-16). ,
185. Aslan gibi delikanlı demişti (1-16). ,
186. Düş gibi girdi çıktı yaşamına Zümrüt hanımın (1-16). ,
187. Sonra kalıvermiş bu Allahın dağında Zümrüt hanım (1-16). ,
188. O hep yalnız, güvencesiz, korkarak yaşamış (1-16). ,
189. Anlıyorum (1-16). ,
190. Gecekonduların başlaması çok sonra: bir bahar sabahı, insan seslerine karışan kazma kürek, at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri duyulmuştu; Tanrım, bir de uzun uzun öten horozlar... (1-16). ,
191. Bir iki derken, kısa zamanda tüm dereiçini sardı (1-16). ,
192. Olsun! (1-16). ,
193. Işıklar yandı, bacalar tüttü, çocuklar ağladı, insanlarla doldu ortalık (1-17). ,
194. Bu yeni gelenler onun hanımlığına uymuyordu, doğru (1-17). ,
195. Bu, köyden gelenler, onu öyle saydılar (1-17). ,
196. Çekindiler ondan; beyaz iş işlenmiş perdelerinden, kroşe sehpa örtülerinden (1-17). ,
197. Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdumuydu, ışığı da yanardı; iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında (1-17). ,
198. Acı biberle, domatesi ete koymazdı (1-17). ,
199. Söğüş doğrardı (1-17). ,
200. Ete, bir tek bol kırmızıbiber katardı; o kadar (1-17). ,
201. Öyle severdi (1-17). ,
202. Büyük blok apartmanlar, gele gele gelmiş, vadinin tepesine konmuştu, bunlar sondu, gidecek yer kalmıyordu böylece (1-17). ,
203. Ama, belli olmaz, vadiye de inerler mi inerler (1-17). ,

204. Böyle bir şey çalınmıştı kadının kulağına (1-17). ,
205. Buraları tüm yıkacaklar deniyordu (1-17). ,
206. Tüm varlığı ateş olup yanıyordu, dili damağı kuruyordu (1-17). ,
207. Olur olurdu (1-17). ,
208. Ödü patlıyordu (1-17). ,
209. Ağaçları kesmemek için elinden geleni yapıyor, deniyordu (1-17). ,
210. Arkadaki kavaklarla, üç büyük çınarı olduğu gibi bırakmıştı (1-17). ,
211. Avluların içine almayı düşünüyormuş (1-17). ,
212. Öyle deniyordu (1-17). ,
213. Ana yol az aşağıda kalıyordu (1-17). ,
214. Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen karanlık uğultusu yukarı, sokak lambalarının ışığına doğru, azalarak yükselirdi (1-17). ,
215. Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde terler içinde uyandıran “eşkıya”, -Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkıyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını (1-17,18). ,
216. Küçücük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini doğru Şam’a kaçırmış- korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına, polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen her türlü belaya karşı öyle, iri yarı dimdik duran, onu koruyacağına inandığı adam oldu (1-18). ,
217. Kadının ondan haberi bile yoktu elbet; nerden olsun! (1-18). ,
218. Yukarılara düşmezdi yolu (1-18). ,
219. Dereiçinde oturanlar, aşağı toprak yoldan işlerler (1-18). ,
220. Yolun sonu, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde, yokuş yukarı vurur, bir ucundan caddeye kavuşur (1-18). ,
221. Kadın zaten, her zaman hava kararmadan evine döner, -Şamlı Fatma, öyle derdi; kadın dediğin, hava kararmadan evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer...- hemen kapısını kapar kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı (1-18). ,

222. Kadın perdeleri yakıp ışığını yaktığında, adam ilk dubleyi bitirmiş olurdu (1-18). ,
223. O kız şarkısında ne diyor? (1-18). ,
224. O şarkı hoşuna gidiyor (1-18). ,
225. Kadını ilk gördüğünde, onun için de böyle düşünmüştü, “kimsesiz garip!” (1-18). ,
226. Kendini kimsesiz saymaz (1-18). ,
227. Kış gelince nerelerde yatar kalkarsın a garip? (1-18). ,
228. Hep kerim Allah tuttu diyelim elinden şimdiye dek, ama yaşlılık geliyor artık (1-18). ,
229. Ne olacak bunun sonu? (1-18). ,
230. “Allah benim içimde” demeye mi geliyordu bu? (1-18). ,
231. O ilk gün, Zümrüt hanımın evine doğru yürürken, o güzel yüzüyle –Halime miydi adı- bir şey anlatmıştı (1-19). ,
232. Aklımdan çıkmış (1-19). ,
233. Sonradan anımsadım (1-19). ,
234. Zümrüt hanım oraya, yukarıya gidişlerinden birinde, “Otur iki lokma yiyelim” deyiverince Rüstem usta, oturuvermiş, bayılacak gibi olup (1-19). ,
235. Onun verdiği bir kadeh rakıyı, hiç sesini çıkaramadan içip de, başı dönüverince de ona, “Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben” (1-19). ,
236. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım (1-19). ,
237. Sen kıy benim nikâhımı, benim evim ikimizi de barındırır” deyivermiş (1-19). ,
238. Bir güzel boşanıp ağlamış sonra (1-19). ,
239. Bunları Zümrüt hanım anlatmıştı çok sonra (1-19). ,
240. Ne olsun; her akşamüzeri gözü yolda Zümrüt hanımı bekliyor (1-19). ,
241. Zaten ilk gördüğünden beri de, rakısını onun ışığına karşı içer olmuştu (1-19). ,
242. O işi de düşünüp becermişti zamanında Şamlı Fatma (1-19). ,
243. Allah taksiratını affetsin (1-19). ,
244. Allah gani gani rahmet eylesin (1-19). ,
245. Bu dua her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, o eski mahalleden hâlâ yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği bir dua olmuş (1-19). ,
246. Rüstem usta nikâhtan önce elbet traş olacak berbere gidip (1-19). ,

247. Elbet hamama gidecek (1-19). ,
248. Ne yapar yapar tırnaklarını dibinden keser (1-19). ,
249. Bunlar tamam da, bir de kendine iç çamaşırı, pijama, terlik alması gerektiğini düşünmüş; bu yıllardır çimento, kireç, toz toprak arasında yaşamaya alışmış adam (1-19). ,
250. Genç mühendisin ressam karısı pek severmiş onu (1-19). ,
251. Bazı akşamlar kocasıyla inşaata gelirler, oturur, Rüstem ustayla beraber rakı içer, konuşturlarmış (1-19). ,
252. Et getirirmiş gelirken, kavurup yerlermiş (1-19, 20). ,
253. Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, durmadan su şırlıtısı gibi gülügülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış (1-20). ,
254. Gözleri dolmuş (1-20). ,
255. Kalkıp Rüstem ustanın boynuna sarılıp öpmüş onu (1-20). ,
256. Çok sevinmiş (1-20). ,
257. Onunla gitmişler çarşıya (1-20). ,
258. Oysa bir bilseydiler ki, Zümrüt hanım Rüstem ustasına ne pijamalar, ne çoraplar, ne fanilalar almıştı (1-20). ,
259. Hepsini yılların özlemi, yılların birikmiş hevesiyle, kullanılmamış sevdasıyla, yıkamış ütölemiş, öpe seve bohçalamıştı (1-20). ,
260. Ateş gibi yanıyordu tüm vücudu, aklı fikri, düşüncesi hep tutuşmuştu (1-20). ,
261. Biri ellisini biri altmışını aşmış diyemiyordu insan (1-20). ,
262. İkinci gidişinde yukarı inşaata, hani zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde, tam rakı şişesini açarken, Zümrüt hanımı görüverince, az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın (1-20). ,
263. Öylece bakakalmıştı (1-20). ,
264. Sonra,”Nerelerdesin hanım sen?” deyivermişti (1-20). ,
265. Acele lafı çevirip, kendini bulup, o kalın güzel sesiyle eklemişti “Hani yani iyi haberlerim vardı da sana...” (1-20). ,
266. Oradan aralıksız bir sandalye bulmuş, koca eliyle üstünün tozunu silmiş, “Buyur otur” demişti (1-20). ,

267. Bir de ilk gelişi var Zümrüt hanımın yukarıya, inşaata, bir akşamüzeri, hava menekşelenirken: Kadın, çekingen, ürkek, usul usul gelivermişti bir akşamüzeri inşaata (1-20). ,
268. “Rüstem ustayı aramıştım” diyordu (1-20). ,
269. Adam eline aldığı rakı şişesini koyuvermişti hemen oraya, tahtaların arasına, görünmeyecek biçimde (1-20). ,
270. Doğrudan bakmamıştı kadına, şöyle ortaya doğru, ellerine bakarak (1-20). ,
271. Esmer, gül tırnaklı ince elleri görmüştü ilk kez (1-20). ,
272. Rüstem usta, size bir şey danışmak istemiştin (1-20). ,
273. Diyorlar ki... (1-20). ,
274. Efendim, diyorlar ki (1-20). ,
275. O ilk akşamüzeri, hava yeni renk atmaya, akşama dönüşmeye başlamışken, “akşam oldu bile” dendiği o vakitte ilk kez görmüşlerdi birbirlerini (1-20). ,
276. Olmaz öyle şey, kolay mı canım (1-20). ,
277. Ben sorup soruştururum (1-20). ,
278. “Bir iki gün sonra uğra bakalım” sen demiştin (1-21). ,
279. Rüstem usta (1-21). ,
280. Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı (1-21). ,
281. Işık, ilk o akşam başladı algılanmış olarak varolmaya (1-21). ,
282. Kadın yemeğini yiyip tepsisini kaldırdıktan sonra, kahvesini alıp kanepedeki köşesine oturunca, perdesinin ucunu kaldırıp dışarı bakardı (1-21). ,
283. Yıllardır hiç aksatmadan yapardı bunu (1-21). ,
284. Perde açılınca, ışık dışarı vurur, duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını aydınlatırdı (1-21). ,
285. O akşam ne oldu? (1-21). ,
286. Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı (1-21). ,
287. Işık ışık yanıyordu (1-21). ,
288. Bir çarpıntı geldi yüreğine, ence kökünden doğru bir ateş, saç diplerinden boşanıp tüm vücudunu saran ince bir ter (1-21). ,

289. “Bismillahirrahmanirrahim! Tövbe tövbe! Uyyyyh!” dedi (1-21). ,
290. Orada bu ışığı yakarı tanıyor (1-21). ,
291. “Aslan gibi maşallah!” düşüncesi tüm vücudunu sarsalayıp titretiyor (1-21). ,
292. Perdeyi örtüveriyor (1-21). ,
293. Çözülen elini ayağını toparlamak için hırkasının önlerini kavuşturup, ayaklarını altına alıp büzüldü (1-21). ,
294. Kalkacak gücü olsa, ışığı bile kapatacak (1-21). ,
295. İnsanın yüzüne bakmazmış gibi duruyor ama bakıyor (1-21). ,
296. Hem, çatık kaşlarının altından, yukardan aşağı görüyor insanı bir bakışta (1-21). ,
297. İki üç gün sonra uğra bakalım, öğrenirim ben durumu (1-21). ,
298. Korkma, yapamazlar bir şey (1-21). ,
299. Biliyorum senin evini ben (1-21). ,
300. Buradan görüyorum onu (1-21). ,
301. ”Güzel ev” dememiş miydi? (1-21). ,
302. Alıp bu sözleri, başını yastığa gömüp tellendiriyor Zümrüt hanım (1-21). ,
303. Binlerce ince parlak iğne batıp batıp çıkıyor yüreğine (1-21). ,
304. Kapalı gözlerinin arkasında bin kez baştan alıp yaşıyor onu (1-21). , Her şeyi keyfince değiştiriyor, sözleri, bakışları... (1-21). ,
305. En küçük imi bile abartıyor (1-22). ,
306. İki üç gün sonra hemen gel (1-22). ,
307. Gene gel (1-22). ,
308. Gecikme (1-22). ,
309. İki üç günü geçirme (1-22). ,
310. Ben duruma el koyarım (1-22). ,
311. Ben varken korkma, kimse senin kılına dokunamaz (1-22). ,
312. Ben senin evini biliyorum (1-22). ,
313. Seni biliyorum (1-22). ,
314. Bahçede, pencerede hep görüyorum seni (1-22). ,
315. Seni inciteni, sana dokunanı... gel gel gene gel, iki üç günü geçirme... (1-22). ,
316. Gidip akıl sormuştu elin adamına (1-22). ,

317. Şimdi yanıt almak için giderken, ona bir şey götürmek gerekmez miydi? (1-22). ,
318. Onun için götürmüştü yaprak sarmasını o ikinci gidişinde (1-22). ,
319. Zaten onu gördükten sonra hiçbir yediği onsuz boğazından geçmez olmuştu (1-22). ,
320. Onu düşünmediği bir an, bir soluk alış yoktu (1-22). ,
321. Sırtı kavileşmiş, üşümeleri geçmiş, kaygılı, sıkıntılı uykuları rahatlamıştı (1-22). ,
322. Sabahları uzun uzun esneyerek uyanıyor, uzun uzun geriniyordu (1-22). ,
323. Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini gözyaşlarıyla öperek Rüstem ustasının kulağına sihirli sözler söylemiş, afsunlamıştı onu (1-22). ,
324. Hastasının eli ellerinin arasında gözleri kapalı bıkmadan usanmadan onun başında oturduğunu görenler, oynayan dudaklarını görünce onun dua ettiğini sanıyorlardı (1-22). ,
325. Duaydı (1-22). ,
326. Durma yineleyerek anlatıyordu ki, Rüstem usta onu bırakıp gidemez (1-22). ,
327. Akşam o gelecek diye ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının fanilalarını öpe koklaya ütülemeyecekse, kulağı kapının ziline bir acele et kavurmayacaksa bol kırmızıbiberli, yaşamak neye yarar? (1-22). ,
328. Al Rüstem usta, Zümrüt hanımın mis kokan soluğunu çek ciğerlerine, al Zümrüt hanımın ince ellerini, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22). ,
329. Aç gözlerini gör Zümrüt hanımı, kapa gözlerini gör Zümrüt hanımı (1-22). ,
330. Bırakıp gidebilir misin? (1-22). ,
331. Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, sabaha karşı, hastanenin o uzun koridorundan geçerken görmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, hiç bitmeyen bir mum gibi (1-22). ,
332. Tüyleri diken diken olurmuş (1-23). ,
333. "Ben" demiş, "kocasını seven çok kadın gördüm bunca yıl şu hastanede ama, böylesini görmedim (1-23). ,

334. Ne demekmiş bırakıp gitmek Zümrüt hanımı! Bırakır mıydı Zümrüt hanım! (1-23). ,
335. Onun ateşi, onun duyulmayan ağıtları dereiçini de sarmamış mıydı! (1-23). ,
336. Onun için öyle davullu zurnalı karşıladılar Rüstem ustanın dönüşünü (1-23). ,
337. O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp buyur ediyorsa, o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen duyguyu çok yoğun olarak duydukları için (1-23). ,
338. Beyaz kağıda önce, “yandırma” yazıyorum (1-23). ,
339. Çapalanacak yerleri bir güzel çapalar, dört beş gün bırakırsın güneşe, yansın toprak (1-23). ,
340. Sonra suyu bir boca eder, bir göllendirirsin (1-23). ,
341. Uff! Gör nasıl fişkirir haftaya varmadan, yaprak, çiçek (1-23). ,
342. Masanın başında oturmuş düşünüyorum da (1-23). ,
343. Ben bu İstanbul’da yaşamayı beceremedim (2-24). ,
344. Yüreğim çok daralıyor abla (2-24). ,
345. Sefere çıkmak da, yok, artık eski şavkım kalmadı (2-24). ,
346. Olmaz (2-24). ,
347. Değiştim ben abla (2-24). ,
348. Şöyle söyleyeyim: Yani, hani, bizim orada da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, hani şu seninle tutturduğumuz konuşmayı, ne bileyim, orada da yapamıyorum (2-24). ,
349. Atlayıp tekneye çıkıyorum (2-24). ,
350. Tek başıma, bir o zaman, bir de şu rakımı içerken işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar (2-24). ,
351. Da, gürültü çok, benim yüreğim artık...(2-24). ,
352. Of be abla oof! Hadi içelim... (2-24). ,
353. Bunlar, şimdilik burada dursun (2-24). ,
354. Belki, günün birinde “sonra”lar yazılabilir (2-24). ,
355. Bu adı ona bir süngercinin koyduğu söylenirmiş (2-24). ,
356. “Derviş” derlermiş ona o kıyı kentinde bir zamanlar (2-25). ,
357. Şunu duymadın mı, ne demiş kadın: Benim yarım gurbet ilde küçüldü (2-25). ,
358. Zaman geçiyor, pek çok şey unutuluyor (2-25). ,

359. Küçükler büyüyor; geçmişte kalan anılar, masala dönüşüyor (2-25). ,
360. Yunus’a bu adı koyarken süngerci istemiş ki, o da deniz gibi gizemli olsun; anlatılması da anlaşılması da büyük ustalık istesin (2-25). ,
361. Bu genç adam, bu öykünün zamanında bir akşam, bir İstanbul meyhanesinde çok içmişti (2-25). ,
362. Hiçbir şey yememişti (2-25). ,
363. “Hep böyle mi içersin evlat?” demişti, o adını bilmediği ama yüzünü sevdiği adam (2-25). ,
364. Yanına gelip, masasına ilişip, kadehini tokuşturarak (2-25). ,
365. Onu kimse bilemez (2-25). ,
366. Bir giz; kaybedilmişin acısıyla örtülü, basılı (2-25). ,
367. “İçme” demişti gene o meyhaneci bir ara (2-25). ,
368. İç, ama adabıyla (2-25). ,
369. Bu işi senden önce çok kişi yaptı (2-25). ,
370. Bunu onlar deneye deneye buldular (2-25). ,
371. Rakı mezeyle içilir (2-25). ,
372. Yemekle demiyorum (2-25). ,
373. Dikkat isterim (2-25). ,
374. Çatalının ucuyla alacaksın (2-25). , Biraz şöyle belli belirsiz, sarımsak kokusu duyacaksın, ekşili patlıcandan mı, cacıktan mı gelir belli değil (2-25). ,
375. Rakı kendisini anlamayanı, kendisine itibar etmesini bilmeyeni hiç dinlemez vurur yere (2-25). ,
376. Kaldırır vurur (2-25). ,
377. Yeter ki anlayasın onu (2-25). ,
378. Anladın mı benim dünkü çocuğum (2-25). ,
379. Toyluk etmeyeceksin! (2-25). ,
380. Zıyan olursun (2-26). ,
381. Ben adamı, baktım mı anlarım (2-26). ,
382. Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacığı, narenciye bahçelerinin, portakal, mandalina kokuları arasında eğile doğrula koşardı peşinden (2-26). ,
383. Bağırırdı (2-26). ,

384. Yunuuuuus, Yunuuusuuuuum, yavrusuuu, beni bekle, bak gitme dedim denize, bak yüreğim ağrıyor, koşturma beni Yunuuuuus! (2-26). ,
385. Hiç küçük oğlan çocuğu olmadı (2-26). ,
386. Tanrı bu çocuğa güzel ol demiş (2-26). ,
387. Şöyle bir şey olmuş olabilir mi: Daha yedi sekiz yaşlarındayken denizin dibinde yüzmüyor muydu bu çocuk? (2-26). ,
388. Dul anacığının, kimsesiz anacığının ödünü patlatırdı –hani- korkudan (2-26). ,
389. Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerdı ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan (2-26). ,
390. Anacığı bir süre sonra, ayağa fırlayıp, “Yunuuuuus!” diye bağırmaya başlayınca, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü çocuk sesi çingırdamaz mıydı? (2-26). ,
391. Ana buradayım kız anaaaa, korkma! (2-26). ,
392. İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tırşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26). ,
393. Anacığı ona bakar, bu olanı verdiği için Tanrısına şükrederdi (2-27). ,
394. Bu gözünün önünde gelişip serpilen, bu denizlerin dibinde yaşayan güzel çocuk gönendiriyordu (2-27). ,
395. Dememiz o ki, o anacık da hep öyle derdi: “Çok iyi çocuk bu benim oğulcuğum.” sürdürürdü duasını. “Allah bahtından güldürsün” (2-27). ,
396. Güldürmedi (2-27). ,
397. Bu da dursun. (2-27). ,
398. Kolay mı onu söze dökmek! (2-27). ,
399. Yağmur birden bastırınca mı binmişti taksiye, otobüslerin kalabalığına dayanamadığı için mi? (2-27). ,
400. Dolmabahçe'den yukarı doğru çıkıyor araba (2-27). ,

401. Şoför konuşkan değil, öyle ki, aralarında bir sözcüklük bile konuşma olmuyor (2-27). ,
402. Sigarasını atıp oturmuştu şoförün yanına."Taksim" demişti, olmamış Trabzon hurması yemiş de ağzı kamaşıp yapışmış gibi bir sesle (2-27). ,
403. Duyulur duyulmaz. (2-27). ,
404. Şoförden hiç yanıt gelmemişti (2-27). ,
405. Doğruca yukarı bakıyor (2-27). ,
406. Soluk alamıyor (2-27). ,
407. Tıkanıyor (2-27). ,
408. Dayanamıyor bu renk bir gökyüzüne (2-27). ,
409. Sabah açan gün yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer, zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzülür, dalardı maviye (2-27). ,
410. İster gökyüzü olsun ister deniz (2-27). ,
411. İkisi de mavinin tanrısal çeşitliliğini barındırmıyor mu; derinliklerinde sakladığı gün ışığıyla parıldamıyor mu? (2-27). ,
412. İçi, kanat çırpışların hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi? (2-27). ,
413. Eşekler de girer devreye (2-28). ,
414. O masal kokan ai ai'ler uzar, zillenir (2-28). ,
415. Kadınların biri demişti ki, "Abla gönderiyor onları." (2-28). ,
416. Abla onu anlıyor (2-28). ,
417. Abla onu koruyor (2-28). ,
418. Yamaçta Kızkulesi'ne bakan bahçe meyhanelerinden birinde oturuyorlardı. Rakı içiyorlardı (2-28). ,
419. Kadın,"Ben yemek yemeden içerim" demişti başta (2-28). ,
420. Sen ye (2-28). ,
421. Ne demesi, nasıl davranması gerektiğini bilemediğinden, şaşkınlığını örtmek için gülmüştü (2-28). ,
422. "Bana..." demiş, susmuş, garsona bakıp gene gülmüştü (2-28). ,
423. Sen balığını ye (2-28). ,

424. Ben babamdan böyle gördüm, böyle alıştım (2-28). ,
425. Ben de senin balığının ucundan alırım biraz (2-28). ,
426. Abla ona birini yolladıysa, ona sonuna dek güvenebilirsin (2-28). ,
427. O seni hiç incitmez (2-28). ,
428. Akşamüzerinin o güzel menekşeli vaktini, yumuşacık, sakın bir konuşmayla, birbirinize dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi anlatarak, düşler kurarak, güzel gülmeler, küçük sevinmelerle geçirirsiniz (2-28). ,
429. Gecenin bir saatında, vücudundaki dirimin önüne geçilemez şahlanışını, kadınlığının en istekli, en kışkırtıcı sevgisiyle karşılar (2-28). ,
430. Apaçık, kötülüklerden uzak, iki taze, diri özsuyunun birbirini bulmasıdır bu (2-28). ,
431. Bunu anlatır sana, hiç konuşmadan, öpüşleriyle, sarılmalarıyla (2-28). ,
432. Abla der ki: “Ben senin derdini anlıyorum Yunusçuğum” der (2-29). ,
433. Ama, bunlarla olmaz. (2-29). ,
434. Onlarla sen sadece ahbaplık edersin (2-29). ,
435. Güzel güzel içer, konuşur, gezer tozar sonra da yatarsın (2-29). ,
436. Bütün bir ömür olmaz (2-29). ,
437. Aklını topla (2-29). ,
438. Kendini kaptırma (2-29). ,
439. Sen birine, senin gibi birine sevdalanmalısın (2-29). ,
440. Bulamazsan.. (2-29). ,
441. Bak benden ibret al (2-29). ,
442. Ben bulamadım (2-29). ,
443. Kavruldum kaldım (2-29). ,
444. Yıllardır üzerimden geçmeyen kalmadı (2-29). ,
445. Ne yazar (2-29). ,
446. Ama hiç sevdalanmadım (2-29). ,
447. Var da, o beraber içtikleri, kadının söyledikleri de buraya yazılmalı (2-29). ,
448. Yüzüne hiç boya sürmemiş, saçlarını iki üç tokayla tepesinde toplayıvermişti (2-29). ,
449. Rakısı doldurulduğu zaman, hiç sesi çıkmıyordu (2-29). ,

450. Sessizce, ağır ağır, alkolün getirdiği boşvermişliğin dünyasına bırakıyordu kendini (2-29). ,
451. “Sen” demişti, "ne diye ayrıldın denizinden? (2-29). ,
452. Ne aradın bu İstanbul'da? (2-29). ,
453. Ne bileyim, ben de öyle, beni ilk isteyen o teğmenle evlenseydim, iki kız bir oğlan doğursaydım, bir bok sandığım bu İstanbul'u, bu yaşadığım dünyayı da, fotoromanlarda okurdum işte (2-29). ,
454. Şimdi ne oldu? (2-29). ,
455. Nereye dek gider bu böyle? (2-29). ,
456. Bazan kendimi öldürüp kurtulayım diyorum (2-29). ,
457. Ne bileyim, işte (2-29). ,
458. Abla'nın dediği takanaklara gelince (2-29). ,
459. Buna, bu burada dursun diyemeyiz, örgüsü çözülür öykünün (2-29). ,
460. Onun için sürdürmeliyiz (2-29). ,
461. Süngerci bunu, delikanlı olur olmaz, büyük vapurlara koyup, dünyanın denizlerine salıvermiş (2-29). ,
462. Çünkü onu çok seviyordu (2-29). ,
463. Bu kıyı kentte, bu fakir kentte ziyan olmasın, vurgun yemesin istedi (2-29). ,
464. Bir daha doğuramaz analar böyle bir yığıti derdi (2-29). ,
465. Anacık da bağına taş bastı, o da, süngerci doğru söylüyor diye düşündü (2-30). ,
466. Serüvenler dolusu insan tanımişti; iyisi, kötüsü, alçağı, namussuzu, dertlisi, boşvermiş, alkoliği, sevdalısı, yaşam kaçağı, delisi, efendisi, bozguncusu... (2-30). ,
467. Denizler, koylar, kıyı kentler, fırtınalar, kayalıklar, çılgın denizciler, çılgın kaptanlar tanımişti (2-30). ,
468. Ne yapacağını bilemiyordu (2-30). ,
469. “Seni everelim” dediler (2-30). ,
470. Olur sandı (2-30). ,
471. Olmadı (2-30). ,
472. Yunus'un evi diyorlar (2-30). ,
473. Yukarı doğru çıktıkça kirli hava ve sis tütüyor (2-30). ,

474. Parayı verip iniyor Taksim’de (2-30). ,
475. “Ablaya lahmacunla baklava yaptırayım” diye düşünüyor, “Ne olsa Urfalı.” (2-30). ,
476. Bu gece az içecek (2-30). ,
477. Kaçıyor (2-30). ,
478. Gece yarısı, basacak gaza, maviye doğru (2-30). ,
479. Bir mavi için gidiyor (2-30). ,
480. Bu kente dayanamıyor (2-30). ,
481. Bunu en iyi abla anlıyor (2-30). ,
482. Çünkü o da Urfa’yı anlatıyor; acı biber katıyor her anlattığının içine; eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek. (3-30). ,
483. İçiyorlar rakıyı (2-30). ,
484. Bu da denizin dibini anlatıyor (2-30). ,
485. Narenciye bahçeleri satıldı satıldı para oldu (2-30). ,
486. Yalı evi satıldı, fırın satıldı (2-30). ,
487. “Ben bir gidip, geleyim abla” demişti (2-30). ,
488. Bir gidip bakayım (2-30). ,
489. Mıstık, bizimkinin hala oğlu, haber etmiş, bir gideyim, bakayım işte, ne bileyim... (2-30,31). ,
490. Mıstık’ın deniz kenarındaki lokantasına geldi; gece otobüsünden, iner inmez (2-31). ,
491. Mıstık’ın deniz kenarındaki, bugenvillerin gölgelediği lokantasına vardığında, küçük çırak onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak nasıl bakakalmıştı bu güzel adama (2-31). ,
492. İçeri, Mıstık’ın yanına koşup, “Bi adam geldi, seni istiyo” demişti (2-31). ,
493. Güneş çarpmış gibiydi (2-31). ,
494. Mıstık ona şöyle bir bakıp, terslendi: “Kim lan?” (2-31). ,
495. Çırağın yüzündeki garip şaşkınlık, huylandırmıştı onu (2-31). ,
496. “Polis molis, mafya mufya mı?” diye, hızla bir şeyler geçti aklından (2-31). ,
497. Küfür, sıkıntı, inanmazlık, saniyenin binde birinde birbirine karıştı. “vaaaaay!” diyene dek, “ Abim hoş geldin abim!” Sarmaş dolaş oldular (2-31). ,
498. Mıstık abisini en güzel masaya oturttu (2-31). ,

499. İbiş'in oğlan az önce haber salmış, balıktan gelmiş, iyi balık olmuş, motor arıza, geç kalmışlar (2-31). ,
500. Hemen alıp geliyorum abim (2-31). ,
501. Taze balık, şimdi, otur sen, ufak ufak içe dur" deyip bir koşu gitti (2-31). ,
502. Yan sokağa sapınca, neredeyse uçacaktı (2-31). ,
503. İbrahim abisinin kahvesine varıp, İbrahim abisini bahçenin bir köşesine çekip, soluk soluğa anlattı: "İbrahim abi, bizimki gelmiş." (2-31). ,
504. Gözünü seveyim gel (2-31). ,
505. İçmeye başlamadan iki laf et (2-31). ,
506. Beni takmaz ama, sana hürmeti büyüktür (2-31). ,
507. Dalmış İstanbul'da bilmem ne, orada karı kız, biliyorsun perişan buradakiler, yok para ney değil dert, biliyorsun erkeksiz kaldılar, gelip sahip çıksın çocuğa boncuğa (2-31,32). ,
508. Yani, İstanbul'da, o biçim karıların elinde, ne ileyim, gözünü seveyim İbrahim abeyim, ben balığı, şimdi alıp gelirim... (2-32). ,
509. "Nedir bu be?" diyor Yunus o sırada garsona? (2-32). ,
510. Nerde görülmüş rokanın doğranıp böyle küçük bir tabağa konduğu (2-32). ,
511. Götür bunu (2-32). ,
512. Peynir getir, bir büyük getir, köpoğlu getir, rokayı da bir koca tabakla getir, şöyle bol yeşillik, limonu her bir şeyi bir tamam olsun anladın mı? (2-32). ,
513. Bu işi yapacaksanız adabıyla yapın (2-32). ,
514. Garson çekinerek soruyor: "Balık ne alırdınız?" (2-32). ,
515. Bırak şimdi balığı. (2-32). ,
516. Dur bakalım Mıstık gelsin, getirsin balıkları...(2-32). ,
517. Tam o sırada görünüyor İbrahim abi (2-32). ,
518. Yunus da on on beş yıl sonra aynen onun gibi olacak, kalırsa bu kıyı kentte; kalsa, yerleşse, çoluk çocuk everip, torun falan sahibi olarak... (2-32). ,
519. Ne demişti o akıllı kadın (2-32). ,
520. İçtiği zamanlar yaşamanın ne demeye geldiğine çok takıyor aklını (2-32). ,
521. Ama şimdi, o güzel gülüşüyle gülüyor İbrahim abisine (2-32). ,
522. Kral derlerdi zaten (2-32). ,
523. Ağarmış az biraz saçı bıyığı şimdi (2-32). ,

524. Bir kalantorluk gelmiş üzerine (2-32). ,
525. Sarılıyorlar birbirlerine (2-32). ,
526. Ne ikram edeceğini şaşıyor Yunus (2-32). ,
527. “Oğlum dur. Sen konuksun” dese de İbrahim abi, “Yooooook!” diyor Yunus,
“Yooooook İbrahim abim, ne demek! Estafurullah!” koşturuyor garsonları,
buyuruyor, donattırıyor masayı, ta gece yarısını bulana dek (2-32). ,
528. Zamandır bu geçer (2-32). ,
529. Gece yarısı da olur, gece yarısını da geçer (2-32). ,
530. Alkol kanı yenip, kendi dolanmaya başlar damarlarda (2-32). ,
531. Yoğun, ağır bir gam sisi inmiştir adamın üzerine; biri öbürünün gençliği, öbürü
berikinin geleceği; kıyı kentin iki çaresi kesik adamı, öylece susarlar,
sigaralarının dumanına dalıp (2-32). ,
532. “Abi” demiştir o güzel söyleşinin sonlarına doğru bir yerinde Yunus, “ Abi,
ben o işin peşinde değilim (2-33). ,
533. Onu boşver (2-33). ,
534. Getir bizim Selime’ yi buraya, olur mu abi? (2-33). ,
535. Getirebilir misin (2-33). ,
536. Diyelim getirdin, iki çift laf konuşamazsın abi (2-33). ,
537. Susar oturur (2-33). ,
538. Şu sofrayı, şu söyleşiyi onunla nasıl bölüşürsün? (2-33). ,
539. Ama yapmam (2-33). ,
540. Kızlar, oğlanlar büyüdü, gelin damat, torun ney, iyi, ya kral ne oldu abi? (2-
33). , Artemis’e ne oldu? (2-33). ,
541. Ne oldu da o güzel kırmızı saçlarıyla, çilli yanaklarıyla, sana vurgun, sen
ona... (2-33). ,
542. Of be abi... (2-33). ,
543. Ben ne yapayım? (2-33). ,
544. Mıstık, kasada oturmuş yorgun, dalgın sigarasını içiyor (2-33). ,
545. “İki büyük içtiler” diyor kendi kendine (2-33). ,
546. Üstüne de bira isterler nerdeyse (2-33). ,
547. Sokaklar boşaldı (2-33). ,
548. Sokak köpekleri daha rahat dolaşıyorlar şimdi ortalarda.... (2-33). ,

549. Sen söyle İbrahim abim, ben ne yapayım? (2-33). ,
550. Ben nasıl yaşayayım? (2-33). ,
551. Ben... Ben şaşırılmışım yaşamamın yolunu İbrahim abim (2-33). ,
552. Sen bir şey söyle, ben ne yapayım? (2-33). ,
553. İbrahim abi, susuyor (2-33). ,
554. Masa örtüleri mavi olduğu için –diyor anne- denizin mavisıyla örtülerin mavisi birbirine karışıyor, bahçe sanki denizin üzerindeymiş gibi oluyor (3-34). ,
555. Oranın bugenvilleri de yerini çok sevmiş (3-34). ,
556. Kapıların üzerinde, çardaklarda, parmaklıklarda her yerde eflatun, mor, kırmızı fişkırmışlar (3-34). ,
557. Anne masada oturuyor (3-34). ,
558. Anne de öylece, kendini çakılların arasında bir şeyler arayan Oya'nın görüntüsüne bırakmış, gülümseyerek oturuyor (3-34). ,
559. Oya denize doğru koştuğu zaman, heyecanlanıp bağırıyor: “Oyaaaaa! Koşma, gel buraya...” (3-34). ,
560. Bu Oya'ya oyun gibi geliyor (3-34). ,
561. Ağzını açarak gülüyor (3-34). ,
562. Anne kaşlarını çatıyor -şakacık- tan (3-34). ,
563. Oya bunu biliyor (3-34). ,
564. Hani ne söz vermiştin sen bana? (3-34). ,
565. Hani böyle koşmayacaktın? (3-34). ,
566. Çakılların üzerine bir düşersen görürsün (3-34). ,
567. Bacakların çok fena acır (3-34). ,
568. Koşmadan oyna (3-34). ,
569. O minicik taşları çok seviyor Oya (3-34). ,
570. Oya, bu çakıl sözcüğünü de çok seviyor (3-34). ,
571. “Çakkılını çıkılı çakkılı çıkılı” diye, seke seke geliyor annesini yanına (3-34). ,
572. Kara gözlerini açarak diyor ki: “Ben düşmem ki.” (3-34). ,
573. Peki öyleyse, söyle bakalım deniz ne renk? (3-35). ,
574. Anne gülüyor (3-35). ,
575. Ne istiyorsun demedim (3-35). ,
576. Bak ne diyorum, bana bak, yüzüme bak... (3-35). ,

577. Bak, abi onlara dondurma getirdi (3-35). ,
578. Dinliyor musun sen beni? (3-35). ,
579. Bak ne söylüyorum ben sana (3-35). ,
580. Söyle bakayım, deniz ne renk? (3-35). ,
581. Bak gökyüzünde, bak işte onlar (3-35). ,
582. Bak, o kardeş de dondurma yiyor (3-35). ,
583. Deniz ne renk diyorum ben sana? (3-35). ,
584. Ee? N’olmuş bulutlara? (3-35). ,
585. Anne Oya’nın saçlarını karıştırıp gülüyor (3-35). ,
586. Oya tepsiyle dondurma götüren garsonu izliyerek sürdürüyor sözünü: “evet görüyorum, ne olmuş?” (3-35). ,
587. Anne gülüyor (3-35). ,
588. Yan masadakiler de gülüyor (3-35). ,
589. Aç bakayım avucunu (3-35). ,
590. At onları elinden (3-35). ,
591. Yerlerden topladın değil mi? (3-35). ,
592. Pistir onlar, at (3-35). ,
593. Bak parlak (3-35). ,
594. Üzüyorsun ama beni sen (3-35). ,
595. Peki söyle bakalım o ne renk? (3-35). ,
596. Gene bir garson geçiyor yanlarından (3-35).
597. Oya’nın içi gidiyor (3-36). ,
598. Annesine sokuluyor (3-36). ,
599. Yan masadakiler duymasın diye, sesini indirip diyor ki: “Annecim, acaba abi dondurmamızı getiriyor mu diye gidip bakayım mı?” (3-36). ,
600. Ama biz daha getirmesini söylemedik ki abiye (3-36). ,
601. Nasıl getirsin şekerim? (3-36). ,
602. Ama neden, ‘bize de getir’ demedin sen ona? (3-36). ,
603. Çünkü daha baba gelecek, Işık abla gelecek (3-36). ,
604. Barış gelecek (3-36). ,
605. Bebek de gelecek mi? (3-36). ,
606. Onsuz olur mu? (3-36). ,

607. Bebek de dondurma yiyecek mi? (3-36). ,
608. Eh ona da yalattırız biraz (3-36). ,
609. Anne gülüyor (3-36). ,
610. Oya da gülüyor (3-36). ,
611. Gülüyorlar, çünkü denizin, gökyüzünün, havanın, güneşin mavisi çok güzel mavi (3-36). ,
612. Oya buraya bayılıyor (3-36). ,
613. Oya onları çok seviyor (3-36). ,
614. Hep peşlerinde dolaşıyor (3-36). ,
615. Onun da annesi bağılıyor: “Danyeeeeeeeeelll!” Sonra gene bağırarak bir şeyler söylüyor. (3-36). ,
616. Oya hiçbir şey anlamıyor (3-36). ,
617. Anneye soruyor: “Anne o kadın ne dedi?” (3-36). ,
618. “Gel de dondurmanı ye” dedi (3-36). ,
619. Yedi ya da sekiz yaşında olmalı (3-36). ,
620. Güneşten iyice yanmış (3-36). ,
621. Deniz kenarından koşarak geliyor (3-36). ,
622. O da bağırarak bir şeyler söylüyor annesine (3-36). ,
623. Aa! Oya onun da ne dediğini anlamıyor (3-36). ,
624. Gene soruyor: “Anne o çocuk ne dedi?” (3-36). ,
625. Dondurmasını yedikten sonra sandala binmek istiyormuş (3-36). ,
626. Onu söyledi (3-36). ,
627. Oya birden, neden huysuzlaşıyor (3-36). ,
628. Anne kaşlarını çatıyor (3-36). ,
629. Ne oluyor? (3-36). ,
630. Ne istiyorsun? (3-36). ,
631. O çocuk ne dedi? (3-36). ,
632. Söyledim ya (3-36). ,
633. Şımarma! (3-37). ,
634. Hadi git oyna (3-37). ,
635. O sırada Danyel Oyaların masasına doğru bakıyor (3-37). ,
636. Gülerek bir şeyler anlatıyor (3-37). ,

637. Oya yerden, çakılların arasından bulduğu o güzel, parlak iki gazoz kapağını ona vermek istiyor (3-37). ,
638. Çünkü Danyel hoşuna gidiyor (3-37). ,
639. Onun yanına gitmek, onunla konuşmak, onu sevmek istiyor (3-37). ,
640. Hem o güldü Oya’ya (3-37). ,
641. Oya, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, ağır ağır yola çıkıyor (3-37). ,
642. Yavaşcacık bir adım ne, yavaşcacık bir adım geriye, Danyellerin masasına doğru bir yol tutturuyor (3-37). ,
643. Danyel dondurmasını bitirir bitirmez fırlamıştı masadan az önce (3-37). ,
644. Denizle masa arasında koşup duruyor (3-37). ,
645. Sonunda Oya, gözü Danyel’de, onların masasına üç adım kala yaklaşıyor (3-37). ,
646. Gazoz kapakları iki avucunun arasında (3-37). ,
647. Onları göğsünün üzerinde sıkı sıkı tutuyor (3-37). ,
648. Danyel’in annesi de ona gülüyor (3-37). ,
649. Eliyle “gel gel” diye işaret ediyor (3-37). ,
650. O sırada koşarak gelen Danyel onu görünce duruyor (3-37). ,
651. Bir annesine bir Oya’ya bakıyor (3-37). ,
652. Bağırarak bir şey söylüyor annesine (3-37). ,
653. Oya gene anlamıyor ama, ona gülüyor (3-37). ,
654. Danyel de gülüyor (3-37). ,
655. Danyel Oya’ya gülüyor (3-37). ,
656. Oya’nın içi sevinçten kıyılıyor (3-37). ,
657. Gazoz kapaklarını sağ avucuna koyuyor, gülerek uzatıyor Danyel’e.“Al!” diyor (3-37). ,
658. Danyel mavi gözleriyle bir an gazoz kapaklarına, sonra Oya’ya bakıyor(3-37). ,
659. Gülüyor. “Alıllıllı!” diyor o da (3-37). ,
660. Hep yle gülerek, elini uzatıyor (3-37). ,
661. Oya’nın küçücük eline bir vuruyor, gazoz kapaklarının biri bir yana, biri öbür yana fırlıyor (3-37). ,
662. Danyel’in annesi bağırıyor: “Danyel!” (3-37). ,
663. Danyel hep öyle gülerek, denize doğru koşuyor (3-37). ,

664. Koşarken bağılıyor: “Alıll alıllıll alıllıllıllı!” (3-37). ,
665. Oya arkasından bakıyor (3-37). ,
666. Danyel’in annesinin gülererek söylediklerini anlamıyor (3-37). ,
667. Boğazı acıyor (3-37). ,
668. Ağlamak istiyor (3-37). ,
669. Eli çok acıyor -acıdığı falan yok da, çok acıyor işte-.(3-37). ,
670. Dönüp annesine bakıyor (3-37). ,
671. Baba gelmiş, bebek gelmiş, gülüşüyorlar masada (3-37,38). ,
672. Midesi de acıyor Oya’nın (3-38). ,
673. Geldiği gibi yavaşca yola çıkıyor (3-38). ,
674. Deniz gene masmavi, bahçe gene çok güzel ama, Oya’nın içinden ağlamak geliyor (3-38). ,
675. Ağır ağır bir adımı sürükle, bir adım öne, zıplamayı geç, bir adım yana, bir adım sola sürükle... (3-38). ,
676. Canı dondurma bile istemiyor (3-38). ,
677. Ah Danyel! Neden böyle yaptın! (3-38). ,
678. Onu, yıllar sonra, yeniden gördüğümde, gündelik bir tanımlamayla, çarpıldım diyebilirim (4-39). ,
679. Biz onunla gerçekten tanışıyorduk (4-39). ,
680. O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu boydan boya geçip kulübün önüne geliyorduk (4-39). ,
681. Günlük yaşamı onlarla birarada sürdürüyorduk (4-39). ,
682. Daha ayrılmamıştık İstanbul’dan, Boğaziçi’nden (4-39). ,
683. Tanrım! Ben onu hiç anlamamışım (4-39). ,
684. Değerini hiç seçip ayıramamışım (4-39). ,
685. “Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle aşık olunur” diye düşünmüştüm (4-39). ,
686. Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, baş başa, orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek günler, ongun günler olabilir miydi günlerimiz? (4-40). ,
687. Ona hiç uymuyor (4-40). ,

688. Zorlanır insan (4-40). ,
689. Saçları kırışmıştı, doğal olarak (4-40). ,
690. Çok yakışmıştı (4-40). ,
691. Gençliğinde de olduğu gibi, girdiği her yerde dönüp bakıyorlardı ona (4-40). ,
692. Ne hoş bir adam! diye düşünülüyordu (4-40). ,
693. Bunları anında algılıyor, ayırdında bile değilmiş gibi yürüyüp geçiyordu (4-40). ,
694. Kıştan, yürek daraltan boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış, helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı (4-40). ,
695. İnsan kendini mavi gökte kanat çırpın kuşlarla bir tutabilirdi (3-40). ,
696. Güneş, ışığının tüm gücüyle, aydınlatıp parlatmıştı onu (4-40). ,
697. Camlara sıçramış, jilet ucuyla ince ince kazınması gereken badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan ince toz, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanape, mutfak eşyasının akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez (4-40,41). ,
698. Bakıyordum, görüyordum ama, algılayamıyordum (4-41). ,
699. İçinde bulunduğum karışıklık beni tek bir duyguya bağlamıştı: Evime yerleşmeliyim (4-41). ,
700. Tek başıma yaşayacağım günlerimi bir an önce kurmalıyım (4-41). ,
701. Yerleştikten sonra uzun uzun, derin uykular uyuyarak yorgunluğumu atmalıyım (4-41). ,
702. Sıra ancak o zaman onunla yeniden tanışmaya, anlamaya gelebilir (4-41). ,
703. Asıl, Karadeniz'den gelip, Akdeniz'e, Akdeniz'den gelip Karadeniz'e geçen koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır kıpır, göze görkem orada duruyordu (4-41). ,
704. Nasıl olsa tanışacak, uzun uzun halleşecektik (4-41). ,
705. Güzelliği beni çarpmıştı ama, beni tanı mıyordu (4-41). ,
706. Bakmasını, görmesini, güzellemesini, bu güzelliğin tadını çıkarmasını, üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu (4-41). ,

707. Bir bozkır çocuğu olsam da, bozkırı hiçbir şeye değişmesem de (4-41). ,
708. Günün hemen her saatinde başka olduğunu ayırt etmişim ilk günler (4-41). ,
709. İşin gücün arasında şöyle bir göz atarak baksam da (4-41). ,
710. Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçeminin özeleştirisi, ben ayırtına bile varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile (4-41). ,
711. Günü gününe uymaz (4-41). ,
712. İşin zor senin (4-41). ,
713. Çünkü anlayamazsın (4-41). ,
714. Değişkenliğini izleyemezsin (4-41). ,
715. Zor adamdır” demişti arkadaşım (4-41). ,
716. Şimdi artık çok uzaklarda kalan o eski yıllarda (4-41). ,
717. Arada bir, çok erkenci ya da gecikmiş bir araba geçiyor (4-42). ,
718. İlk otobüs geçti geçecek (4-42). ,
719. Ortalık aydınlık olsa (4-42). ,
720. Göz ile güneşi arıyor (4-42). ,
721. Karşı kıyılarda her şey, ağaçların koyu yeşili, çatıların solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi, beton yüzeylerin kum rengi, pencereler o kadar belirgin ki, bu ancak güneş ışığında böyle açıkça görülebilmemiş gibi geliyor insana (4-42). ,
722. “Ben de” demiştim (4-42). ,
723. Babası bunun annesinden ayrıldıktan sonra bir Alman kadınla yaşamış uzun yıllar (4-42). ,
724. Beatris der ona (4-42). ,
725. Çok sever onu (4-42). ,
726. O eğitmiş bunu (4-42). ,
727. Ama işte bilemiyorum (4-42). ,
728. Sanki hani nasıl söylesem, o kadar dik yürümese, kravatının düğümü o kadar düzgün, gömleğinin yakaları o kadar temiz, ütülü, yani ne bileyim anlatamıyorum işte (4-42). ,
729. Güneş kendini en önce pencerelerde belli ediyor (4-42). ,
730. Ama bu, hemen olmuyor (4-42). ,

731. Pencere önüne oturup, sabırla seyretmek gerekiyor (4-42). ,
732. Önce karşı kıyıda, benim penceremin tam karşısına düşen yukarı koruluktaki beyaz apartmanın, en üst katından üç pencere ışıklanıyor (4-42). ,
733. Bir ışık parçası da aşağıda, pembe yalının önündeki motora düşüyor (4-42). ,
734. Kıyı öylece, güneşsiz, aydınlık, belirgin dururken, yukarda, korulukta yeşilliklerin arasında bir başka nokta ışıklanıyor (4-42). ,
735. “Orada ne olabilir ki?” diye düşünürken, bu kıyının çatılarında pırpırlanan kuşlara bakarken, karşı kıyıdan otobüsler geçmeye başlıyor (4-42). ,
736. Kırmızı, yeşil belediye otobüsleri. Işık alan yalının önünden geçerken, onlar da bir an parlıyorlar (4-42). ,
737. Pek az sonra, yukardaki ışık kayboldu. (4-42). ,
738. “Ne oldu ki” demeye kalmadan, üç beş yalı, birden camlarından tutuşuyor (4-42). ,
739. Onu en başta, yüreği açık, gıllığışsız dürüst biri olarak kabullendim (4-43). ,
740. Beni hep şaşırttı (4-43). ,
741. Ama hiç aldatmadı (4-43). ,
742. Ben onu tam anlamıyla söyleyemem; bunca yıllık beraberliğimize, sevgimize karşın (4-43). ,
743. O daima kapalı, gizemli biri oldu benim için (4-43). ,
744. Belki bu yüzden hep aşkım olarak kaldı (4-43). ,
745. Ortalarda görünmeyen güneş yükseliyor olmalı (4-43). ,
746. Suya ışığı düştü sanki; dipten aydınlanıyormuşçasına (4-43). ,
747. Kendini hiç açmadı (4-43). ,
748. Ben sezmeye, ona sızmaya çalıştım hep (4-43). ,
749. Beni seviyor / muy / du? (4-43). ,
750. En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, can cana seviştikimiz, yürek yürek üstünde bir ben olduğumuz zamanlarda bile bunu anlayamadım (4-43). ,
751. Bir vapur geçiyor (4-43). ,
752. Süzölmek sözcüğünün tam karşılığı: Süzölüyor (4-43). ,
753. Hiç değişmez Boğaziçi’nde bu (4-43). ,
754. Hep böyle olur (4-43). ,
755. Ah sabah oluverdi diye sevinilemez (4-43). ,

756. Çünkü büyü bozulmuştur (4-43). ,
757. O benim için hep kapalı, gizemli bir adam oldu (4-43). ,
758. Büyüsü hiç bozulmayan (4-43). ,
759. Bu şimdiyi kurmak, geleceği kurtarmak mı oluyor? (4-43). ,
760. Tam bilemiyorum (4-43). ,
761. Zaman daha geçip gitmemişti (4-43). ,
762. Akşamüzerlerinden bir akşamüzeriydi; -şimdiymiş gibi gözümün önünde-
masamız, çevremizdeki öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen
arkadaşlarımız, içtiğimiz cin tonikler, yediğimiz taze cevizler, her şey çok
keyifli bir akşamüzeri oluşturuyordu bizim için.(4-43,44). ,
763. Saçlarını kabartarak dağınık bırakan, memelerini daha da büyük gösteren
daracak elbiseler giyip, yürürken kalçalarını sallayan, ağzı boş olduğu halde, hep
sakız çiğniyormuş sanılan bir arkadaşımız, masamıza gelerek, görünüşüne hiç
benzemeyen, kalın, güzel sesiyle, haberi ayaküstü verip geçti (4-44). ,
764. Bana dedi ki, -şimdi gibi duyuyorum- “N” oluyor anlayalım (4-44). ,
765. Mösyö le Kont gözünü sana dikti ve öylece bıraktı (4-44). ,
766. İnsan kendine böyle bakan birini nasıl ayırt edemez (4-44). ,
767. Ayağını denk al yanarsın (4-44). ,
768. Kısa bir süre sonra belli etmediğimi sanarak, dönüp baktım ona (4-44). ,
769. Dipteki masada, hafifçe kaykılmış, kendi kendine oturuyor, bana bakıyordu (4-
44). ,
770. İçimi tanımlaması zor -şimdi bile duyuyorum- bir sevinç sardı (4-44). ,
771. Sanki bunca yılı, bu an için, onun bana baktığını görüp sevinmek için
yaşamışım sandım (4-44). ,
772. Gecenin koyu karanlık olduğu bir saatte uyanıyorum (4-44). ,
773. İlk bakışta göremiyorum (4-44). ,
774. Gecenin koyun dediğim karanlığı onu görünmez kılmış (4-44). ,
775. Karşı kıyının ışıkları yanıyor (4-44). ,
776. Bir uçtan bir uca bakıyorum (4-44). ,
777. Çoğu zaman kıyı boyunca arabalar geçer, ışıklı noktalar halinde (4-44). ,
778. Onlar kalmamış (4-44). ,

779. Bu bizim kıyıda, caddeden, arada bir homurtu halinde hızla geçenler oluyor (4-44). ,
780. Şenlikli bir günümdü o gün, -bugünmüş gibi anımsıyorum-, durmadan konuşup anlatıyordum (4-44). ,
781. Cilveli ünlemlerle, kıkır fıkır küçük seslerle ne çok gülmüştük (4-45). ,
782. Gerekli gereksiz gülüyorduk (4-45). ,
783. Çünkü içimizden geliyordu (4-45). ,
784. Ben, önüme mi bakıyordum, gözücuyla onun bana bakıp bakmadığına mı? (4-45). ,
785. Kesin olan şuydu: Takılmıştım (4-45). ,
786. Anlatamayacağım, çok hoşnut olduğum için anlamaya çalışmayacağım bir hoş vaktin içinde, çözülmüş oturuyordum (4-45). ,
787. Sonradan anlatılanlara bakılırsa, durumumda, dış görünüşümde hiçbir değişiklik olmamış (4-45). ,
788. Onun en küçük devinimini görmeden görüyordum (4-45). ,
789. İçkisini ağır ağır içiyordu (4-45). ,
790. Bir yudum alıyor, çukurlaştırdığı dilinin üzerinde biraz tutuyor, sonra yutuyordu (4-45). ,
791. Yuttuktan sonra avurtlarını içine çekerek tadı ağzına yayıyordu (4-45). ,
792. Ay n'olur yapmayın. (4-45). ,
793. Ne kendini beğenmişlik be! evet, söylemiştim, 'be' bendim (4-45). ,
794. Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir sigara yakıyor, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce kabuklarını ince ince soyduğu bir ceviz parçası (4-45). ,
795. Üf! Anlayacak (4-45,46). ,
796. Böyle dalmış bakarken, birden, denizin kendi ışığı olduğunu keşfediyorum (4-46). ,
797. Görünmeyen denizi görüp algılıyorum (4-46). ,
798. "Ben gidiyorum" diye kalkıyorum (4-46). ,
799. "Gidiyorum!" İçimde bir esintiler, bir telli kavaklar, bir uzun havalar var ki anlatılamaz (4-46). ,
800. Ben bozkırda büyüdüm (4-46). ,
801. Uzun havalar bana yakışır (4-46). ,

802. Üstelik, uzak uzak bir topuklama duyar gibi oluyorum (4-46). ,
803. Çok zaman geçti aradan (4-46). ,
804. İçimden, “Babacım beni bağışla” dedim (4-46). ,
805. Seni ancak anlayabildim (4-46). ,
806. Çocukluğuma ver (4-46). ,
807. Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der, yanaklarımdan öperdim (4-46). ,
808. Nasıl sevinirdi, nasıl mutlu olurdu (4-46). ,
809. Bana neler alacağını, nelere götüreceğini şaşırırdı (4-46). ,
810. Aşık olmuştu (4-46). ,
811. Annemi bırakmaya gelmişti (4-46). ,
812. Ben bırakamadım (4-47). ,
813. Ölünceye dek beni kararttı (4-47). ,
814. Babam bir gün arabuluculuk yapmak isteyen arkadaşına demiş ki: “Ham demir gümüş mü olur yahu” demiş (4-47). ,
815. Değişmez o kadın (4-47). ,
816. Zaten ben eşimi bulmuşum (4-47). ,
817. Olmazı oldurmaya kalkma gözünü seveyim (4-47). ,
818. Arkadaşı da zaten bana anlatırken, “baban tıpatıp böyle dedi, olduğu gibi aklımda” demişti (4-47). ,
819. Beni varsaymamış diye kızgındım babama (4-47). ,
820. Aşk onu aydınlatırken, çevresini gözü görmemişti (4-47). ,
821. Öyle düşünüyordum (4-47). ,
822. Şimdi anlıyorum onu (4-47). ,
823. Öyle oluyor insan (4-47). ,
824. Pencereleri açıyorum (4-47). ,
825. Esnerken, “Deniz ne kadar ışıklı, ne tanımlanamaz, çelik mavisine yakın bir gri” diye düşünüyorum (4-47). ,
826. Başımı çevirip, Ortaköy sırtlarına bakıyorum (4-47). ,
827. Ah! İçimden gelerek gülüyorum (4-47). ,
828. Ama bir yolunu bulmuş, küçük bir aralıktan bir tutam ışık salmış (4-47). ,

829. İnsan bunu, böyle bir görüntüyü uydurmaya çalışsa uyduramaz (4-47). ,
830. Bizim aşkımız, hep gündeliğin dışında, hep erişilmezmiş gibi bir duygu yarattı arasında (4-47). ,
831. Ben, bir ev istedim (4-47). ,
832. Onun ne istediğini hiç bilemedim (4-47). ,
833. Ben o evin içinde, yaşadığımız kültürün tüm ayrıntıları bulunmalı diye düşündüm (4-47). ,
834. Öylesi hoşuma gidiyordu (4-47). ,
835. Öylesi beni coşturuyordu (4-47). ,
836. Ben bir bozkır çocuğu olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim (4-47). ,
837. Evimde hamurlar açılsın, mantılar yapılsın, sarımsak kokusu tüm kokuları bastırsın, tarhana çorbasının yanında ille de acı biber turşusu olsun, kapuskanın kokusu dünyayı sarsın, kırmızıbiberi bol olsun diye düşündüm (4-48). ,
838. Üç çocuk doğurmak istedim (4-48). ,
839. O zaman da seviyordum Rize bezini, şile bezini, sonra da sevdim (4-48). ,
840. Ben de Fransız keteniyle Hint ketenini kıyaslamayı biliyordum elbette (4-48). ,
841. O, cevizli sucuğun pekmez kokusuyla, dut pestilinin kokusunu ayırt etmiyordu (4-48). ,
842. Böyle şık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan, moda dünyasında seçkin yeri olan bir kızın, Dinek 'bağa gitiitğinde, üzüm çiğnemeli, inek sağmalı bir yaşama tutturmasını tuhaf, işe yaramaz, yerini bulamamışlık olarak görüyordu (4-48). ,
843. Hep söylenen bir söz vardır, “olmuyor” denir (4-48). ,
844. Kestirmeden şöyle demek gerekir (4-48). ,
845. Ayrı ayrı dünyalarda yaşamıştık (4-48). ,
846. Bizi belirleyen o dünyalar birbirini tutmuyor (4-48). ,
847. Yemek masasının örtüsünü -çiçekli, ifil ifil keten- topladım, pencereden denize doğru silkelenmek için (4-48). ,
848. Ama o akşam başka bir şey oldu (4-48). ,
849. Kendi kendime, 'ah' dedim, bakakaldım (4-48). ,
850. Bir yukarı gökyüzüne, bir aşağı denize baktım (4-48). ,

851. “Daha önce görmüş müydün böylesini” diye, geçmiş yirmi yılı hızla baştan sona taradım, hayır! (4-49). ,
852. Peki bu ne demek şimdi? (4-49). ,
853. Uzaktan, köprünün altından doğru bir motor geliyordu (4-49). ,
854. Pencerenin önünde dikilip, yaklaşmasını bekledim (4-49). ,
855. Ağır ağır, sanki duruyormuş gibi süzülerek geliyordu (4-49). ,
856. Ağladığımı hiç göstermedim ona (4-49). ,
857. Önce ağlayamamıştım zaten (4-49). ,
858. Ondan ayrılmak karanlık demekti (4-49). ,
859. İyi tanımlayamadığımı biliyorum (4-49). ,
860. Çok sonra gelmişti (4-49). ,
861. Ne oldu böyle? (4-49). ,
862. Havadan da hiç anlamıyorum ki! (4-49). ,
863. Koyu yeşille, koyu griyi karıştırırsa bir ressam, bu rengi mi elde eder? (4-49). ,
864. Bana öyle geliyor (4-49). ,
865. Bu nasıl olabiliyor! (4-49). ,
866. Bir karşı kıyıdaki ağaçlar, bu ışısız, kararmış yeşili biraz belirginleştirip öne çıkarıyor (4-49). ,
867. Hava gittikçe kararıyor (4-49). ,
868. Biri kara bir kum teknesinin baş ve kış direkleri olacak, öbürü uzakta (4-50). ,
869. Anlaşıldı! (4-50). ,
870. Yağmur inceekmiş meğer (4-50). ,
871. Rakı beyazı bir yağmur, incecikten bir duman gibi indi (4-50). ,
872. Serinledi ortalık (4-50). ,
873. Geçti gitti yıllar, gözyaşlarıyla birarada (4-50). ,
874. Söyle ne söylenebilir, o kızda bende olmayan ne vardı da, onu kendine böyle bağladı (4-50). ,
875. Bunca yıldır mutlu oldular (4-50). ,
876. “Mutlu” yu çiziyorum (4-50). ,
877. Şöyle denebilir: Yıllardır, bir arada, yüzlerinde hep rahat, dingin bir anlamla, yaşayıp gidiyorlardı (4-50). ,
878. Bu görünümü bozacak hiçbir söylenti duymadım (4-50). ,

879. Onları, hiç belli etmeden, hep izledim (4-50). ,
880. Acı duyuyordum ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı bastırıyordu (4-50). ,
881. Bu Boğaziçi anlatılamaz (4-50). ,
882. Karşı kıyılar, bir tül arkasındaymış gibi duruyor (4-50). ,
883. Karşıda, yamaçta, üç beş cam, güneşle aynı renkte parlıyor (4-51). ,
884. Küçük, vapur yavrusu motorlar, gezi motorları geçiyor (4-51). ,
885. Güneş halesini topladı, onun turuncusunu kendine katıp koyulaştı (4-51). ,
886. Ayrıldıktan uzun bir süre sonra onu ilk görüşümü anımsıyorum (4-51). ,
887. Önce elim ayağım çözülmüş, vücudumdan ter boşanmış, çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı ama -artık orta yaşlardan geçiyoruz- dumanımı toparlayıp duruldum (4-51). ,
888. Saçları kırışmıştı (4-51). ,
889. Yorgun, düşünceli, dudağının kenarındaki tiki belirgin, ağır ağır sigarasını emiyordu (4-51). ,
890. Bu, -sanki mutsuzmuş gibi- görünüş beni sevindirmişti (4-51). ,
891. Bu, beni biraz utandırdı (4-51). ,
892. Bacak bacak üzerine atıp bir sigara yaktım (4-51). ,
893. Bana aşık olmamış mıydı? (4-51). ,
894. Yoksa? Sadece beğenip sevecek miydi? (4-51). ,
895. Olamaz! (4-51). ,
896. Köyüyle ilgili anlattığı sevdâ öykülerinin çoğunda geçiyor (4-51). ,
897. Benim çok hoşuma gidiyor (4-51). ,
898. Beni görmediği için, içimden Tanrıya sevgilerimi ilettim (4-51). ,
899. Biliyorum beğenmiştir (4-51). ,
900. Biraz şaşarak, kaşını kaldırıp, “Bak sen! Değişmiş” demiştir (4-51). ,
901. Çok değiştim (4-52). ,
902. Benim, o gençlik yıllarımda özlediklerim, ondan ayrıldıktan sonra gerçekleştirmeye çalıştıklarım, benim özüm için ağır sorumluluklar demek olmadı mı? (4-52). ,
903. Bir ev istiyordum (4-52). ,
904. Oldu (4-52). ,

905. Bir evim oldu (4-52). ,
906. Parkelerinden, kahverenginin en güzel tonları, cilalı olarak çevreye yayılıyordu (4-52). ,
907. Bunu istememiş miydim (4-52). ,
908. Her ne kadar bir oğlan iki kız dediysem de.. (4-52). ,
909. Vapur iskeleye yanaşınca dek gözümü hiç ayırmadım ondan (4-52). ,
910. Kocamın öldüğünü, çocuklarımın büyüüp evlendiğini, Boğaziçi'ne taşındığımı bilsin istedim (4-52). ,
911. Çok istedim (4-52). ,
912. Çok heyecanlandım (4-52). ,
913. Ona hâlâ âşık olduğumu bir kez daha -dibe dalındığında insanı, en genç, en diri balığın çarpıp geçişi gibi- duydum, ben'im var olan tüm hücrelerimde (4-52). ,
914. Sonra duydum ki, iyiymişler (4-52). ,
915. Boşuna sevinmişim (4-52). ,
916. Bu Boğaziçi anlatılamaz (4-52). ,
917. Cıvaya benzetilebilir (4-53). ,
918. “Ben hemen mavileşeceğim” diyor sanki (4-53). ,
919. O zamanlar, o kız -şimdi o da orta yaşlara geliyor- sekiz on kişilik ailesine "terk" edip, evinden ayrılmış (4-53). ,
920. Ege demiş (4-53). ,
921. Sonra bir ev istemiş (4-53). ,
922. Olsun (4-53). ,
923. Yamacın ta tepesinde, gökyüzüne, denize, rüzgâra "nazır" bir eski taş ev kiralamış (4-53). ,
924. Yazlıkçılar varken de, yokken de, oraların ece'si olmuş (4-53). ,
925. Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sıırım gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine bakıp ona, “yamaçtaki büyücü” demişler (4-53). ,
926. Tüm kıyı köyü şaşmış, kimselere yüz vermeyen o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine (4-53). ,

927. Onları ın sabahda deniz kenarında uzun konuşmalara dalmış gördüklerinde, inanamamışlar (4-53,54). ,
928. Birayla, Fransız konyağı, somon fûme, nasıl bağdaştırsa! (4-54). ,
929. İçinde bol kitap, bol şiir, her an şiir bulunan.. (4-54). ,
930. Kız zaten daha o ilk günlerin birinde şöyle demiş: -arkadaşım, “ben yandaki masadaydım.” (4-54). ,
931. Şimdiki gibi aklımda demişti, konuşmayı bana anlatırken (4-54). ,
932. O sakallı şairle tartışıyordunuz (4-54). ,
933. Bak, hemen orada ezberledim o şiiri (4-54). ,
934. Arkadaşımın dediğine göre, şiir okunduktan sonra, uzun bir süre susmuşlar (4-55). ,
935. Kız birasını içmiş (4-55). ,
936. O, düşün ekalmış (4-55). ,
937. Bakışları kızın yüzünde, konyakla bira arasında gidip gelmiş düşüncesi (4-55). ,
938. Sonunda bira demiş (4-55). ,
939. Gene bir süre sonra o, "Sonu da var" demiş (4-55). ,
940. Kız, gene, bir zaman susup, sonra, ağır, düşünceli yanıtlamış: "Biliyorum. Sonunu almıyorum. Bildiğim şu, ben o masayı seviyorum." (4-55). ,
941. Gene uzun uzun susmuşlar (4-55). ,
942. Bunu da bizim kapıcının güzel karısı söylüyor (4-55). ,
943. Deniz yüzeyinde, uzunlu kısalı yansıyorlar (4-55). ,
944. Öylece, karanlık gece deniziyle ben karşılıklı oturuyoruz (4-55). ,
945. Sigara içiyorum (4-55). ,
946. Birini söndürüp birini yakıyorum (4-55). ,
947. Çok uzun bir zaman sonra, caddeden hızla geçen son otobüslerden birinin gürültüsü, şoförün uykusuzluğunu, benim uykusuzluğummuş gibi duyumsatıyor (4-55). ,
948. Uykusuzluğumun bulanıklığı içinde, şoförün uykusunu yaşıyorum, uzak çağrışımlar içinde (4-56). ,
949. Bir eve doğru yürüyor, karanlıkta, yokuş yukarı (4-56). ,
950. Sokak lambasının altında durup sigarasını yakıyor (4-56). ,

951. Sigarasının ışığı gecenin karanlığında yanıp sönüyor, yıllardır (4-56). ,
952. Başlangıçtaki tanımlamayı tam tadıyla duyumsar Nemide hanım (5-57). ,
953. Duyumsar da anlat desen anlatamaz (5-57). ,
954. Şu anda, kahvede oturuyor (5-57). ,
955. Akşamüzeri ama, o sabahın tadını çıkardığı için, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor (5-57). ,
956. Zaten dalıp gitmiş, düşünüp kalmış (5-57). ,
957. Kısaca anlat bunu dersiniz, -bana da- yaşama sonsuz bir hoşgörüyü bakış derim; insan ve yaşam üzerine edinilmiş bilgilerden damıtılmış bir hoşgörü (5-58). ,
958. Geçmiş yılların bir yerinden tutturmuş; belli (5-58). ,
959. “Bizim ev bayırdıydı. Arka kapısı dağa açılırdı. Önümüz zaten deniz” demişti gecenin bir vaktinde (5-58). ,
960. Çocuklarından konuşuyorlardı (5-58). ,
961. Delikanlıları böylesine sevindiren, hepsini dipdiri yapıp, sohbete yeniden başlatan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı (5-58). ,
962. Sonraları, gençlerle ahbaplığı ilerleyince, kafasının çalışması değişti (5-58). ,
963. Onlar konuştukça, tartışıkça, bilgi gizemli bir geçişle geçiyor ona (5-58). ,
964. Bunu seziyordu da, açıklamaya gücü yetmiyordu (5-58). ,
965. Değişiyordu (5-58). ,
966. Eskiden anlamadığı bir takım şeyleri artık anlar gibi oluyordu (5-58). ,
967. Bunu hep söyler (5-58). ,
968. Anlar gibi olmak (5-58). ,
969. Gene de tam değil ama, seziyor (5-58). ,
970. Onların konuşmalarını izleyebiliyor hiç olmazsa (5-58). ,
971. Sorular sorabiliyor (5-58). ,
972. Bazen şaşırtır bile çocukları (5-58). ,
973. O demişti ki,”Bu genç çocukları dolduruyor eve, etler kızartıyor, yemekler yapıyor, pastalar, kekler, çörekler...” (5-58). ,
974. Yedirip içiriyor (5-58). ,
975. Gece yarılarına dek bir konuşmadır, bir gülüşmedir gidiyor (5-59). ,
976. Anlayamıyorum (5-59).

977. Gelirinin de öyle aman aman bir şey olduğunu sanmıyorum (5-59). ,
978. Acıyor o kadına (5-59). ,
979. “Bak şimdi” diyor (5-59). ,
980. “Gidi nursuz” diyor (5-59). ,
981. Yaşamdan hiç nasip almamış (5-59). ,
982. Güneş hiç onun için doğmamış (5-59). ,
983. Ne diye yaşadığını sorsan, bilmez (5-59). ,
984. Karşı çıkan arkadaşları olur: “E n'apsın canım. Allah da onu öyle yaratmış.” (5-59). ,
985. “Hadi” der (5-59). ,
986. “İ” yi uzatır, sonuna duyulur duyulmaz bir “h” ekler (5-59). ,
987. Onu buldun muydu, her işin üstesinden gelirsin (5-59). ,
988. Ağzını aç, bacakları yay, otur bekle: Allah bana yardım etsin (5-59). ,
989. Gecenin bir saatinde helva kavurmaya kalkıvermiyor mu, bir şenlik koparıyor çocuklar (5-59). ,
990. Eski âdetleri bilmiyorlar (5-59). ,
991. Ama, eve girerken ayakkabılarını çıkarmaya alıştılar; zaten kimi anneannesinden, kimi halasından, teyzesinden aşına bu âdete (5-59). ,
992. Pek yadırgamadılar (5-59). ,
993. Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, uykuya doğru giden vakti yenilemenin sevinci dolduruyor evin içini (5-59). ,
994. Sokağa bakan büyük ön oda, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, çılgınlıkla bir hızla geceyi biçip geçen tren düdüklelerinin getirdiği kavuşmaların, ayrılmaların iç titreten çağrışımalarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken (5-59). ,
995. Nasıl bağırır bir denizci acaba kıyıdan uzaklaşıp, iyice açılınca? (5-60). ,
996. Nemide hanım, yavaş sesle “aganta” diyor, çocukların birbirine karışan gülüş çığırtı konuşmalarının arasında kendi kendine; gülümseyerek (5-60). ,
997. Ne olsa deniz kenarında büyümüştür (5-60). ,
998. Bahçede hep balık kızartmıştır annesi, tepsi dolusu (5-60). ,
999. Çoluklu çocuklu balıkçı evlerinde, kadınlar hep balık kızartmışlardır, tavada çevire çevire, nar gibi (5-60). ,

1000. Bilinçaltınızdan çıkıverir bir sözcük işte. “Aganta” (5-60). ,
1001. Anlamını bilmez (5-60). ,
1002. Burada, “Aman!” demeye gelir (5-60). ,
1003. Aman! Yalnız yaşayamam ben (5-60). ,
1004. Zaten bahtımdan gülmedim; Tanrı bana, şenliğime uyan bir koca vermedi (5-60). ,
1005. Çakmak çeşitlerini, saat markalarını çok iyi bilirdi (5-60). ,
1006. Ensesine vur, lokmasını al (5-60). ,
1007. Allah rahmet eylesin (5-60). ,
1008. Gıkını çıkarmadan ölüverdi (5-60). ,
1009. Öldü gitti (5-60). ,
1010. Benim dumanım hiç tütmedi onunla (5-60). ,
1011. Komşu oğlu Çakır ela Rasim de çok uzaklarda kaldı artık (5-60). ,
1012. Bu benzetmeyi, şövalyeli, prensesli bir filmde duymuş ve hiç unutmamıştı (5-60). , Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman, içi sızlamıştı ama, çekindiğinden, sesini çıkarmamıştı (5-60). ,
1013. Sabaha kadar, yağmur altında, ormanda beklemişti onu, ödü patlayarak (5-60). ,
1014. Aşkı bilmiyorlar diye düşünmüştü (5-60). ,
1015. Evim kalabalık olsun isterim (5-61). ,
1016. Kapım hep çalınsın, gelenim gidenim, arayanım soranım eksik olmasın (5-61). ,
1017. “Manyak karı!” diye ekliyor sözüne sözü sonra (5-61). ,
1018. Pek aldırıyor (5-61). ,
1019. Apartmanın giriş katında genç bir çocuk oturuyor (5-61). ,
1020. Öğrenci (5-61). ,
1021. İnerken çıkarken, sokakta karşılaştıklarında, üç söz, bir gülümseyiş, bir paketlerini yukarı çıkarıvermesi derken, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, bu aşinalık bir arkadaşlığa dönüşüverdi (5-61). ,
1022. Yaz oldu, iki arkadaşıyla balkona çay içmeye geldi, kış oldu, bu onları çorba yapıp çağırdı (5-61). ,
1023. Üçken beş oldular, böylece kuruldu "meclis".(5-61). ,

1024. “Meclis” derdi rahmetli yengesi (5-61). ,
1025. Çocuklar gülüyorlar bu sözcüğe; üç sözün arasına yerli yersiz bir “meclis” katıyorlar (5-61). ,
1026. Laf çocukluktan açılmıştı o akşam (5-61). ,
1027. “Ben deniz kenarında büyüdüm” demişti (5-61). ,
1028. Balık gibi yüzerdim çocukken (5-61). ,
1029. Bakmayın böyle kısa boylu, tombul oluşuma (5-61). ,
1030. Girdim mi suya, alır başımı açılırım (5-61). ,
1031. Kulaç atmam (5-61). ,
1032. Köpekleme yüzerim, ama iyi yüzerim (5-61). ,
1033. Hâlâ bu yaşta.. (5-61). ,
1034. Laf sürdür gitti (5-61). ,
1035. Sonra o -sanki- gizemli, büyülü sözü söyledi: “Arka kapısı dağa açılırdı...”
İşte bu, “Evin arka kapısı dağa açılırdı” sözü, tüm havayı değiştirdi (5-61). ,
1036. Balkona yağmur kuşağı gelmiş, ısıldayıp hepsini rengârenk boyamış gibi oldu (5-61). ,
1037. Şiirler döküldü ortalığa (5-61). ,
1038. Şimdi çok iyi sezdiği, ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı konuşmalar havada çınlamaya başladı (5-61). ,
1039. Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken kararıveren ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken insan içinin baymasına benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği bir vakit oluştu (5-61). ,
1040. Kale meydanındaki, o çok sevdiği kahvede oturuyor gene (5-61). ,
1041. Kafası karışıyor (5-61). ,
1042. Anılar, çağırışlar üşüyor (5-61). ,
1043. Oysa tatilin her zerresinin tadını çıkararak yaşayacaktı; sindire sindire(5-61). ,
1044. Öyle karar vermişti "Dünya yıkılsa" demişti... (5-61). ,
1045. Ama olmuyor işte (5-62). ,
1046. İç burkan ince bir sızı oldu kış boyu onun için (5-62). ,
1047. Dün akşamüzeri de bu masada oturuyordu (5-62). ,
1048. Alışık olduğu yerden başkasına oturmak onu tedirgin eder (5-62). ,

1049. Kendilerini yarı çıplak, sıcak bir akşamüzerinin batmakta olan güneşinin sarı ışıklarına bırakmışlardı (5-62). ,
1050. Masanın rıhtıma bakan yan tarafında, yerinde duramayan kırmızı saçlı, güzel bir kadın oturuyordu (5-62). ,
1051. Bir ara ona, hep birden karşı çıkmaya başladılar (5-62). ,
1052. Kadın demişti ki: “Ay nerde kaldı bu kız?” (5-62). ,
1053. Vallahi ne tatil yaptığımı anlıyorum ne bir şey (5-62). ,
1054. Öldürecek bu kız beni (5-62). ,
1055. Ben şunlara bir bakıp geleyim Nemide hanımın yüzünü göremediği, kalın, güzel bir erkek sesi yanıtladı onu: “Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu.” (5-62). ,
1056. Bak hayal hayal oldu karşıda dağlar (5-62). ,
1057. Başka bir ses düzeltti: “Ben 'karşıda'yı yeğlerim” “Şeyin, dur söyleme, şey yahu!” (5-62). ,
1058. Ben bir dolaşıp geleyim (5-62). ,
1059. Bakayım şunlara (5-62). ,
1060. “Otur be canım! Bırak çocuğun peşini. Burnundan getirme şu üç günlük tatili.” (5-62). ,
1061. Kaç saat oldu gideli (5-62). ,
1062. Saat dörtte burada ol, dedim ben ona (5-62). ,
1063. O çocukların çoğunu tanımıyorum (5-62). ,
1064. Kimse ona zarar veremez (5-62). ,
1065. Aman sen de Allah aşkına, seninle uğraşamam ben (5-62). ,
1066. Ben gidiyorum (5-62). ,
1067. Git bakalım ne geçecek eline (5-63). ,
1068. Yau Mübiş, gelirler şimdi (5-63). ,
1069. Gelirler şimdi (5-63). ,
1070. Vallahi bayılacak gibi oluyorum (5-63). ,
1071. Çok korkuyorum (5-63). ,
1072. Çocuğunu iyi yetiştireceksin (5-63). ,
1073. Sonra ordunun içine, bir şey olmaz anladın mı (5-63). ,
1074. Öyle deme Sabri abi, bu gençler.. (5-63). ,

1075. Yahu, nerede kaldı bu oğlan, nerede kaldı biralar? (5-63). ,
1076. Tatili ziyan etmek istemiyorum (5-63). ,
1077. Yoksa alırsın ağzının payını (5-63). ,
1078. Anladın mı? (5-63). ,
1079. Benimle uğraşma (5-63). ,
1080. Senin yetişkinliğin tedavülünden kalktı kızım (5-63). ,
1081. Mahmure hanım annenle öbür tarafa gitti (5-63). ,
1082. Tülay, Zerrin hadi bir dolaşıp gelelim (5-63). ,
1083. Anlaşıldı senin için rahat etmeyecek (5-63). ,
1084. Kendini, gevşekçe, akla gelmedik sevinçlerle doldurabileceği bir gecenin öncesine, akşamüzerinin menekşelenen havasına bırakmış oturuyor (5-63). ,
1085. Kale meydanını, çoğalmaya başlayan akşamüzeri kalabalığını, tekneleri, dağları seyrettiği düşünülebilir o dalgın bakışları izlenirse (5-63). ,
1086. Bir akşam önceyi, yan masadaki konuşmaları düşünüyor (5-63). ,
1087. Devir değişiyor (5-63). ,
1088. Ne olacak bu memleketin hali (5-63). ,
1089. Her şey bozuluyor (5-63). ,
1090. Ah! diye düşünüyor (5-63). ,
1091. Kendi başına mutlu olamıyor ki insan (5-63). ,
1092. Olsa bile, onu birileriyle bölüşmek istiyor (5-63). ,
1093. Bir iki arkadaşı olsa şimdi şurada, çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp, bazan gülünçlü, bazan “vahvah” lı, ama çoğu zaman rahat, dingin, büyük kentin dağ dağasında uzak bi tatil zamanının rahatlığı içinde; insanlar, yaşamak, dünyanın halleri üzerine konuşsalar (5-63,64). ,
1094. Geceyi sürdürmek üzere, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız fık fık fıklayan gülüşlerle gülüşülse (5-64). ,
1095. Eh! N'aparsın! (5-64). ,
1096. Her güzellik birarada olmuyor (5-64). ,
1097. ”Yanlızlığı yaşamayı da bilmek gerek” diyor içinden (5-64). ,

1098. Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama, oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken cin gibi olmuştu (5-64). ,
1099. İşte kendine ayırdığı bir aylık tatil başlıyordu (5-64). ,
1100. Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, seve okşaya dolaba asacak, başucundaki komodininin tozunu aldıktan sonra, getirdiği beyaz işlemeli örtüyü serip, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek. (5-64). ,
1101. Yıllardır gelir bu deniz kıyısındaki eski kentin, eski ama oturaklı oteline (5-64). ,
1102. Gecikti miydi telefon ederler: “Nerelerdesiniz Nemide hanım.” (5-64). ,
1103. Gelmediniz (5-64). ,
1104. Merak ettik (5-64). ,
1105. Badana boya da yaptırdık bu yıl (5-64). ,
1106. Bekliyoruz (5-64). ,
1107. Kapıdan çıkmadan durur odayı gözden geçirir (5-64). ,
1108. İçinden yükselen sevinçle gülümser (5-64). ,
1109. Yaşasın tatil (5-64). ,
1110. “Ooooh!” der (5-64). ,
1111. Geçen yıl, gene bu vakitler, sevinçli gidip gelmelerle, odasını kendine göre düzenlerken, bir ara içini bir kara gölgenin bastığını duymuştu (5-64). ,
1112. Onu “Nemide hanım” yapan biraz kalınca, vurguları, hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle dolu sesiyle “ne oluyor, ne var şimdi canım” demeye kalmadan yan odadan gelen kadın sesini algılamaya başladı (5-64). ,
1113. Bir kadın, durmadan konuşuyordu; dili zifır bir konuşma (5-64). ,
1114. Arada sırada bir erkek söze karışır gibi olurken pusup kayboluyordu (5-64-65). ,
1115. Biraz dinledi (5-65). ,
1116. Sonra pek aldırmadı (5-65). ,
1117. Odasını yerleştirmiş, giyinmiş, hazırlanmış.. (5-65). ,
1118. Dışarısı desen: “Ah Akdeniz! Güzel Akdeniz!” (5-65). ,

1119. Nemide sana kurban olsun (5-65). ,
1120. Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur (5-65). ,
1121. Gene öyle yaptı (5-65). ,
1122. Koltuğuna yerleşti (5-65). ,
1123. Kahvesini söyledi (5-65). ,
1124. Çevresini uzun uzun seyretti (5-65). ,
1125. Denize, teknelere, erkencilere, gökyüzüne baktı (5-65). ,
1126. Kahvesini içerken, garsonla şakalaştı (5-65). ,
1127. Kahveyi övdü (5-65). ,
1128. Sonra gazetesini açtı (5-65). ,
1129. “Ne oluyor, bu da ne?” diye başını gazetesinden kaldırdığında, meydanda şamatacı, genç bir grup, gülüşerek, bağırarak, konuşarak bir mavi yolculuk teknesinden iniyorlardı (5-65). ,
1130. Hemen gülümsedi (5-65). ,
1131. İçi aydınlandı (5-65). ,
1132. Hepsi marsığa dönmüş (5-65). ,
1133. Kapkara olmuşlar (5-65). ,
1134. Ateş fışkırıyor vücutlarından (5-65). ,
1135. Ha desen atladıkları gibi denize, ufka kadar kulaç atar dönerler (5-65). ,
1136. Az sonra hepsi gelip yanındaki iki masaya sığıştılar (5-65). ,
1137. Sonra, deniz, balıklar, uğranan koylar, köyler, yırtılan mayolar, kaptanın anlattıkları, aşçının yemekleriyle ilgili konuşmalar doldurdu gülüşmelerin arasını (5-65). ,
1138. Yüzündeki gülümseme hiç solmadan dinlerken onları, bakışlar, gülüşler alıyordu bazılarının (5-65). ,
1139. Bir süre sonra, dondurmaları, şamataları -bu sözcük çok uyuyor bu delikanlı çocuklara- bırakıp gazetesine döndü (5-65). ,
1140. O gazetesine döndüğünde, dondurmalar gelmişti ama, şamata kesilmişti (5-65,66). ,

1141. Biraz dikkat edince işi anlar gibi oldu (5-66). ,
1142. Tam yakınında oturan o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız, annesine karşı o izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı bu geziye (5-66). ,
1143. Bir saydı çocukları: On iki (5-66). ,
1144. “Bunlar eş eş çıkmışlar. Bakar mısın işe” diye düşündü (5-66). ,
1145. De... Yani gene de ne bileyim (5-66). ,
1146. Bak gördün mü şimdi! (5-66). ,
1147. Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden, birden -ne çok şey açıklayıverir şu birden sözü- karşıdan gelenleri gördü (5-66). ,
1148. Boylu boslu, gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, güzel bir kadınla, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam, onlara doğru geliyorlardı (5-66). ,
1149. Meydanı geçip kahveye ulaşmalarına beş on adım kalmıştı (5-66). ,
1150. Bir gelenlere baktı, bir sabahki dili zifir kadını anımsadı, "Bu o!" dedi (5-66). ,
1151. Dönüp Tuna'ya baktı sonra (5-66). ,
1152. Tuna kaygılı bir yüzle, kolunu boynuna atmış olan sarışın delikanlıya bir şeyler anlatıyordu (5-66). ,
1153. Kendini de şaşırtan bir davranışla, “Tuna çabuk benim masama gel, çabuk.” (5-66). ,
1154. “Annen geliyor” dedi (5-66). ,
1155. Sonradan hep beraber, konuşup konuşup şaşmışlardır buna (5-66). ,
1156. Tuna hemen fırladı, onun masasındaki en yakın masaya oturuverdi (5-66). ,
1157. “N” oldu yau, ne var?" demedi (5-66). ,
1158. Sağa sola bakınmadı (5-66). ,
1159. “Yat çabuk” dedi (5-67). ,
1160. Tuna hemen kollarını kavuşturup masaya yattı (5-67). ,
1161. Kocaman hasır şapka üzerini örttü (5-67). ,
1162. Nemide hanım, sonra, yanındaki masayla hiç ilgisi yokmuşçasına bir kaş kaldırıyla, gazetesini okumaya başladı (5-67). ,
1163. Kış boyu konuşup tartışılar bu konuyu çocuklarla (5-67). ,
1164. Gülüştüler (5-67). ,

1165. Bu hissikablelvuku, geldi meclis'in yanına yerleşti (5-67). ,
1166. Gül Allah gül (5-67). ,
1167. “Çocuk ayol bunlar, çocuk işte ne olsa” der, dayanamayıp o da gülerdi (5-67). ,
1168. Sözümüzü gevşetmeden sürdürmeliyiz (5-67). ,
1169. Bir öyküyü kotarmak büyük incelikler ister (5-67). ,
1170. Örümcek ağı bağlantıları zedelemekten geçmeli sözden söze (5-67). ,
1171. O kadınla erkek masaya yaklaştıklarında, masada kendiliğinden bir sessizlik, bir tutukluk olmuştu (5-67). ,
1172. Kadın, sinirden gerilmiş bir yüzle hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı (5-67). ,
1173. Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu (5-67). ,
1174. Nerede olduğunu ona söylemeleri gerekirdi (5-67). ,
1175. Yoksa çok fena olacaktı (5-67). ,
1176. Hepsinin ailelerini, okulu yakıp yıkacaktı başlarına (5-67). ,
1177. On beş gündür sinir krizi geçiriyordu (5-67). ,
1178. “Söyleyin söyleyin” diyorum (5-67). ,
1179. Bakın yoksa çok fena olacak (5-67). ,
1180. “Başınıza çok işler açacağım” diye sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, karşılık vermek istedi ama, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar (5-67). ,
1181. Gene de biri dayanamayıp terslendi: “Efendim, lütfen bağırmayın” (5-67). ,
1182. Tuna bizimle değildi diyoruz size (5-67). ,
1183. Herkes bize bakıyor (5-67). ,
1184. Lütfen gidin buradan (5-67). ,
1185. Ne yaparsanız yapın (5-67). ,
1186. Bu Tuna'nın erkek arkadaşıydı ve sapsarı kesilmişti (5-67). ,
1187. Sarışın bir çocuğun, yanmış bir çocuğun sararışı etkiledi galiba kadını, - artık Tuna'nın annesi diyelim (5-67). ,
1188. Babası öylece susuyordu (5-67). ,
1189. Sigara bile içmiyordu, hızla döndü, yüksek altlı yazlık ayakkabısı o hızla, ayağından kaydı, bileği burkulabilirdi ama çabuk toplardı (5-67,68)

1190. Sinirden ve dili boğazına tükürüğüne akıp karıştığından, hışırtılı, öksürüklü bir ses ile sinirini tozuttu (5-68). ,
1191. Tozutup güzel ağzını yüzünü eğilterek çirkinleştirdi: “Görüşeceğiz! Görüşeceğiz bakalım” (5-68). ,
1192. Sonra çok pişman olacaksınız (5-68). ,
1193. Ama iş işten geçmiş olacak (5-68). ,
1194. Beni aldatamazsınız (5-68). ,
1195. Yürü Vecihi! (5-68). ,
1196. Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, özür dilemeye de benzeyen bir gözücu bakışıyla bakarak (5-68). ,
1197. Arkalarından sessizce baktılar; çocuklar ve Nemide hanım (5-68). ,
1198. Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözölmüş olduğunun ayırında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak (5-68). ,
1199. Tuna hâlâ yatıyordu (5-68). ,
1200. Dayanamayıp güldüler (5-68). ,
1201. “Kalk Tuna kalk. Tehlike bitti.” (5-68). ,
1202. Tuna çabucak bastırılan bir ağlama krizi geçirdi (5-68). ,
1203. Bu kadarını, annesinin böyle peşine düşecek kadar “azacağını” düşünmemişti (5-68). ,
1204. Ondan yılıyordu (5-68). ,
1205. Dış görünüşü, kılığı kıyafeti sayılmazsa, bu Nazike hanımı aştığı pek söylenemezdi (5-68). ,
1206. O akşam çocuklardan biri onları otobüse binerken görmüş (5-68). ,
1207. Ertesi gün de onlar gidecekti zaten (5-68). ,
1208. Bu öykü burada biter (5-68). ,
1209. Gene de, kapı ağzında laflamanın tadında iki söz daha eklemek ister gönül (5-68). ,
1210. Bora, maddi durumu çok bozuk olduğu için, gece yarısı Hal'de yük taşıyormuş (5-68). ,
1211. Tuna buna bayılıyor (5-68,69). ,

1212. Ona saygı duyuyor / muş (5-69). ,
1213. Annesi bunu anlayamaz / mış (5-69). ,
1214. Tuna bu yüzden annesiyle zıt gidiyor / muş (5-69). ,
1215. Peki Tuna aşkın ne olduğunu biliyor mu? (5-69). ,
1216. Elbette biliyor (5-69). ,
1217. Biraz anlat bakalım (5-69). ,
1218. Tuna Bora'yı görünce çok seviniyor / muş (5-69).
1219. Ona sarılmaya, boynunu koklamaya bayılıyor / muş (5-69). ,
1220. Bunları ne zaman, nasıl öğrendi bu Nemide hanım? (5-69). ,
1221. Bora yanında olmayınca, havada asılı kalıyor / muş (5-69). ,
1222. Bora'yla olunca, yaşamak çok hoşuna gidiyormuş (5-69). ,
1223. O nerede olursa olsun, onun yanında olduğunu "hissetmek", -Nemide hanım anlıyor da, burasını tam anlatamıyor Tuna (5-69). ,
1224. O akşam, onları kebabçıya davet etti Nemide hanım (5-69). ,
1225. Başka türlü içine sinmez ki! (5-69). ,
1226. Hep konuştular (5-69). ,
1227. Küçük küçük tartıştılar (5-69). ,
1228. Bol bol güldüler (5-69). ,
1229. Aslında, Nemide hanımın söyledikleri biçimlendirmişti korkusunu; sorduğu sorularla, esirgemediği kınamalarla.. (5-69). ,
1230. Peki sen anneni dinlemedin evden çıktın (5-69). ,
1231. Diyelim iyi ettin (5-69). ,
1232. Peki sonrasını düşündün mü? (5-69). ,
1233. Kime güvendin? (5-69). ,
1234. O daha kendini kurtaramamış (5-69). ,
1235. Dönüşü düşündün mü? (5-69). ,
1236. Sinirleri sıfır bir annen varsa, onun kurduğu evde, onun sana sağladığı maddi imkânlarla yaşıyorsan, onun sinirleriyle oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69). ,
1237. Kendine -Nemide hanım kışına der- güveniyorsan, artık o eve dönemezsin (5-69). ,
1238. Bak Bora'ya, gece yarıları Hal' de sırt hamallığı yapıyormuş (5-70). ,

1239. Ayaklarının üzerinde duramıyorsan, susar oturursun (5-70). ,
1240. Nemide hanım burada da, “kırar kışını oturursun” der (5-70). ,
1241. Tüm bunları, kebapların, gülüşmelerin, dondurmaların arasına çekirdek
çitlermiş gibi karıştırıp söylemişti (5-70). ,
1242. Hiç batmadı çocuklara (5-70). ,
1243. Tuna da, öbürleri de, yüreklerinde hafif bir ağırlıkla, durmadan konuşarak,
susup kaldılar, uyumadan önce (5-70). ,
1244. Daha o zamanlar, bunu yazmak bana önerildiğinde, “Ben yanlış seçilmiş
biriyim” diye düşündüm (6-71). ,
1245. Hâlâ öyle düşünüyorum (6-71). ,
1246. Da... -öykü beni bırakmıyor- (6-71). ,
1247. İstanbul'un bir zamanlar pek “mutena” olan, seçkin ailelerin oturduğu bir
semtinde, bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, eski taş
binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk (6-71). ,
1248. Bir saltanat zamanını yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri
kararmış da olsa, çevresindeki, gökyüzüne " ihtişamla" yükselen ulu ağaçlarla
birlikte, toprağa kök salıyndaki görkemiyle, gene de insanı çarpan bu binalarda,
hep o yaşanılıp geçirmiş zamanı duyuyordu insan (6-71). ,
1249. Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, değişik yaşamlar
çağrıştıran, düş kurmalara açık kapılardır bunlar- ince uzun güzelliğine, beyaz
saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk (6-72). ,
1250. Onun kalın, genizden gelen, etkileyici, biraz buğulu sesi ona çok yakışıyor
diye düşünüyorduk (6-72). ,
1251. Bacaklarımızı bitişirmiş, koltuklara rahat ama yayılmadan, derli toplu
oturmuştuk (6-72). ,
1252. Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle halıların renk uyumundan
gelen rahatlığı, duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez
vazoların, seramiklerin, gümüş çay takımlarının getirdiği duyguyu, kadifenin,
insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp geçen sırmayı,
dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan
gelen hoş titreşimleri de gözardı etmemek gerekir (6-72). ,
1253. Gözucu bakışlarımızla görüyorduk onları (6-72). ,

1273. Derelerde çimdik, konu komşu toplaşıp büyük yer sofralarında mantılar yedik, kışın pekmez içtik, bayramlarda bayramlıklarımızı giyip el öptük (6-74). ,
1274. Geceleri ayaklarımızı yıkamadan yatağa giremedik (6-74). ,
1275. Yukarıda, bağlara giden yolun başında, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma köşk yavrusu bir evde oturuyorduk; bahçe içinde (6-74). ,
1276. İçimize işlemiştir bizim; biz üç kardeşin (6-75). ,
1277. Diyelim ben ve ünlü yontuculardan olan kızkardeşim, Amerika'da okuyan erkek kardeşimi görmeye gitmişiz (6-75). ,
1278. New York'un orta yerinde, kalabalık bi caddenin bir yerinde duruyoruz (6-75). ,
1279. Birden, herhangi bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla, doğup büyüdüğümüz kentimizdeki bağ evimizi anmışsak, hemen gözlerimiz dolar (6-75). ,
1280. Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıkığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık (6-75). ,
1281. Çok sevdik (6-75). ,
1282. Keşke babam erken ölmeseydi (6-75). ,
1283. Biliyorum (6-75). ,
1284. Çok sonraları, kardeşimle ben, İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak o zaman, dededen kalan bu büyük evi değiştirmeye başladık (6-75). ,
1285. Modern kesimli koltuk kanape istedik (6-75). ,
1286. Sedirler yok edilmeliydi (6-75). ,
1287. Seyrettiğimiz Amerikan filmlerinden aklımızdan kalan, çok hoşumuza giden, onların yaşam biçimlerine uyan eşyaları eve taşımaya başladık (6-75). ,
1288. Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti (6-75).

1289. İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup gömme banyoyla duş koyduruşumuz çok hoşuma gitti (6-75). ,
1290. Diyelim ki alt kattaki büyük mutfığın arkasındaki hamam kalacaktı (6-75). ,
Külhan kullanılmayabilirdi (6-75). ,
1291. Yıllar, bizim okul yıllarımız, yaz tatillerimiz, Avrupa görmelerimiz içinde yuvarlandı gitti (6-75). ,
1292. İstanbul'a göçüldü sonunda (6-75).
1293. Ev satılırken biraz burulduğunu anımsıyorum annemin (6-75). ,
1294. Gizli gizli ağlamıştı belki de (6-75). ,
1295. Oysa sonradan, “Aman iyi oldu. Çok bozuldu bizim buralar, seviye çok düştü” diye düşünüp, rahatlamıştı (6-76). ,
1296. Bir yük kalkmıştı omuzlarından (6-76). ,
1297. Kalorifer, her sabah kapıya gelen kapıcı ona da rahat geldi sanırım (6-76). ,
1298. Böyle olmayışının altını çizmek isterim (6-76). ,
1299. Özellikle belirtmeliyim bunu (6-76). ,
1300. Bayramlarda, kapıya gelecek olan kapıcı, bekçi, çöpçü ve çocuklar için lokumlar alındı (6-76). ,
1301. Bahşiş için bozuk para hazırlandı.. (6-76). ,
1302. İşte bu öyküdeki ben için, kabaca çizilmiş bir iki çizgi (6-76). ,
1303. Çok yeterli olmasa da, yanlışlıkların benimle olan bölümü için bir ipucu sayılabilir (6-76). ,
1304. Burada üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, aldığım notlardan bazılarını bir gözden geçirmekte büyük fayda var diye düşünüyorum (6-76). ,
1305. Biri şu: 1980 yılında gazetenin birinde bir haber çıkmıştır (6-76). ,
1306. Şöyle: Ankara Belediye müstahdemleri, efendi değil, bey diye çağırılmalarını istedi (6-76). ,
1307. Ankara Belediyesi'nde çalışan müstahdemler, belediye memur ve yöneticilerine bir genelge yayınlayarak, en tabii hakları olan süpürge ve paspasların yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, idare

- tarafından sabun ve çamaşır tozlarına konan ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir (6-76). ,
1308. Múder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan genelgede şöyle denilmektedir (6-76). ,
1309. Her koridorda üyelerimiz için bir masa, ve eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz derhal değiştirilip, üyelerimize layık hale getirilsin (6-76). ,
1310. Koridordaki çağırılma zilleri derhal değiştirilerek, modern hale getirilsin (6-76). ,
1311. Kapı önlerinde oturmak yerine, şoförlerle birlikte, üyelerimize her katta veya koridorda bir oda verilsin (6-76). ,
1312. Memurlar tarafından çağırılırken, örneğin, “Ahmet efendi bakar mısınız?” diye ağırılmaktayız (6-76,77). ,
1313. Efendi diye değil, Ahmet bey olarak çağırılmak istiyoruz (6-76). ,
1314. Buraya yeniden döneceğim (6-76). ,
1315. O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır (6-76). ,
1316. Zaman zaman o anlı şanlı, varlıklı yaşamının anılarından, tuvallerinin üzerinden İstanbul’a bakar, gözleri dolar (6-76). ,
1317. Artık, villaya gelebiliriz (6-76). ,
1318. şöyle düşünölmüştür: Boğaz sırtlarında bir yer edinmek, bu hasreti biraz özömler mi? (6-76). ,
1319. Evet, bu yapılmalıdır (6-76). ,
1320. Uzun aramaların, araştırmaların sonunda karar verilir, çok beğenilen bir villa satın alınır (6-76). ,
1321. şarkısı bile kalmıştır akılda (6-76). ,
1322. Bu hasretlik canım, gün olur biter (6-76). ,
1323. Gene çıkıp gidecek uzak diyalara (6-76). ,
1324. Eve bakacak, kollayacak biri olmalı (6-76). ,
1325. Elbette güvenilir biri bulmalı (6-76). ,
1326. Anlatıyorlar ama pek kavrayamıyor (6-78). ,

1327. Şaşıyor, şaşıp kalıyor (6-78). ,
1328. Bunu, Fransızca, Türkçe, Arapça, İngilizce düşünerek, Arapça, Fransızca, İngilizce, Türkçe konuşarak ortalara seriyor (6-78). ,
1329. Demir parmaklıkları, Kırcallı Süreyya Paşa köşkünün kalıntılarını kapatan antikacıdan, panjurlarının tahtası da Karadeniz köylerinden bulunup getirtilerek yaptırıldı (6-78). ,
1330. Antikanın sonundaki “a” yı düşürün: Antik (6-78). ,
1331. Antik sözcüğünün çağrışımlarına bırakın kendinizi (6-78). ,
1332. Bırakın, gevşeyin (6-78). ,
1333. Şimdi bu havanın içinde, başlayın eşyaları yerleştirmeye (6-78). ,
1334. Görün bakın nasıl nasıl dayanıp dönecek bu güzelim villa (6-78). ,
1335. Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor (6-78). ,
1336. Öyle olacak elbette (6-78). ,
1337. Bir ressam seçti çünkü bu halıları, kilimleri, içindeki yoğunlaşmış özlem, geçmişin anılarından geçirerek (6-78). ,
1338. Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından gelen parlatılmış koyu kahverengisi perdeler vurup, tanımlanması zor, içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; elde işlenmiş (6-78). ,
1339. Odalar, girişler, salon, ön balkon, arka balkon, bahçedeki kameriye, hep bu tanımlamaların süzgecinden geçirilerek getirilmelidir göz önüne (6-79). ,
1340. Hep pahalı, hep antika ama, çok ince bir zevkle, çağdaş, günlük yaşama yerleştirilmiş (6-79). ,
1341. Ne var ki zaman, Boğaziçi’nin Çengelköy akıntısı gibi geçip gidiyor (6-79). ,
1342. Böyle bir villası olan, bunu çok istemiş olan, onunla baş başa yaşayabilmelidir (6-79). ,
1343. Salondaki, Mısır’dan getirilmiş, divanın üzerine atılıvermiş, yazın serin tutan ipek şalın üzerine uzanılarak, sessizliğin içinde, villanın çevresini saran güzelim doğayı, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak, Mustafa Bulut’un güzel gözlü şirin karısı Cemile’nin –kaçırmış Mustafa Bulut bu Cemile’yi (6-79). ,

1344. Dağa taşa yazılmış onların sevdası (6-79). ,
1345. Uzun süre durur esintinin içinde (6-79). ,
1346. Dolanır insanın çevresinde. Ah! Sevgili Boğaz'da böyle bir yapayalnızlığı, ruhu, böyle anılarla sarmaş dolaş, yunmuş yıkanmış bir dinginliğe bırakmayı gönül ne çok arzu etmiştir (6-79). ,
1347. Dünya edebiyatında bu duyguyu işleyen ozanların mısraları yinelenerek yapılmıştır tabloların çoğu (6-79). ,
1348. Kimse bilemez o hasret yangını (6-80). ,
1349. Pek dışa vurulmamıştır (6-80). ,
1350. Yıllarca içten içe hayali kurulmuştur (6-80). ,
1351. Geçip gitmiştir çünkü zaman (6-80). ,
1352. Çünkü İstanbul'a gelindiğinde, bir büyük karmaşanın içine girilir (6-80). ,
1353. Zaman geçmiştir (6-80). ,
1354. O günler zamanla beraber yok olmuştur (6-80). ,
1355. Ama, bir renk, bir koku, bir an kalmamış mıdır? (6-80). ,
1356. Ne dersiniz çocuklar? (6-80). ,
1357. Öyleyse hep beraber hep beraber gidilmelidir (6-80). ,
1358. Hep beraber gidelim çocuklar (6-80). ,
1359. Orada beklemektedir (6-81). ,
1360. Denmiştir ki, o konuşmada; "... Ay pek hoşşunuz vallahi " (6-81). ,
1361. Yapmayın! (6-81). ,
1362. Yani şimdi biz buna Mustafa bey mi diyeceğiz? (6-81). ,
1363. Sonunda tatil biter (6-81). ,
1364. Herkes dağılır İstanbul'dan (6-81). ,
1365. New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine, bir esintidir eser geçer,"baki kalan..."denir, gülümsenir; kırık bükük; iç geçirerek... (6-81). ,
1366. Yoo, Mustafa Bulut, gülümsemiyor, gülüyor (6-81). ,
1367. Ama olsun (6-81). ,
1368. Her ay düzenli olarak bizim ev sahibimiz hanım efendiye geliyor, maaşını alıyor (6-81). ,
1369. Daha ne ister Allahtan! (6-81). ,
1370. Üç gündür aramadığım yer kalmadı (6-81). ,

1371. Oysa ikide bir çıkar karşıma bir yerlerden (6-81). ,
1372. Her seferinde okurum (6-81). ,
1373. Resme bakarım (6-81). ,
1374. Bakar bakarım (6-81). ,
1375. Bakar bakar, dayanamaz gülümserim (6-81). ,
1376. Bu öyküyü okur mu acaba o resmi çeken? (6-81). ,
1377. Fotoğraf 89’da falan çekilmiş olacak (6-81). ,
1378. O resim altını buraya öylece koymak isterdim (6-81). ,
1379. Onu bulamadığıma göre yazmalıyım (6-81). ,
1380. Durmadan, küçük yolcu vapurları gelir, yolcu boşaltır, yolcu alır giderler (6-82). ,
1381. Karşı kıyıya dolmuş yapan motorcular, çiçekçi çingeneler bağırarak müşteri çağırırlar (6-82). ,
1382. Gelin gelin sizi karşı kıyıya geçirelim (6-82). ,
1383. Düt düdüğümüzü çalarak, denizi faşşudu fuşşudu yarararak, köpük köpük neşelenerek, istediğiniz yere götürelim... (6-82). ,
1384. Gelin gelin size çiçek satalım (6-82). ,
1385. İşte bu iskelede, bir yılın birinde, bir mevsim boyunca, her sabah, sandalların oradan, bir balıkçı delikanlının sesi yükselir ışığın içinden; aşk dolu (6-82). ,
1386. Boyun damarları şişerek, mavi gözleri çevresindekilere yan bakıp gülerek, sarı bıyıkları güneşte parlayarak bağırır (6-82). ,
1387. Tam o sırada, denize diklemesine inen yokuşlardan birinden bir kız inmiştir iskeleye (6-82). ,
1388. Oğlanın sesini duydu mu, ondan daha baskın, daha şen, daha çılgın bağırır o da: “Aydeeeee çiçekçi, Levanta çiçeği, margereta, sevda çiçeği, çiçeklerim vaaaar!” (6-82). ,
1389. Sandalcılar güler, çiçekçiler güler (6-82). ,
1390. Sevda denilen o şey, neyse işte o,esintiye karışıp şenlendirir, güzellendirir yürekleri (6-82). ,
1391. Aşkla, sevdıyla dolar iskelenin dünyası (6-82). ,
1392. Martılar he birden uçuşa geçer (6-82). ,

1393. Hep birden fırfırlanır vapurun çevresinde, sonra üçer beşer döner gelir, karınları karanlık, kanat uçları güneşli (6-82). ,
1394. Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve seveda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklı, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde (6-82,83). ,
1395. Gel kız Nazik! Atla sandala, kaçırayım seni (6-83). ,
1396. Geeeeeeel! (6-83). ,
1397. Nazik, gülerken susuverir (6-83). ,
1398. Gözlerinin karası koyulaşır (6-83). ,
1399. Sepetini koyar yere, tükürür çikletini, çevresinde kopan gülüşmelere “aydee atla be kız” “yürü Nazik!” “Ne düşünürsün be!” “yetti kız!” “Üzdün oğlancağınızı ayde!” diye bağırarlara, şöyle kaşlarının altından bir bakar (6-83). ,
1400. Başındaki menekşe pembesi yemenisini açar, çırpır, saçlarının üzerine, bağlar, iki ucundan çekerek sıkılar (6-83). ,
1401. Kimseler anlamaz, o arada, uykusuz geceler boyunca yaşadığı sevdaları, düşleri, yüreğinde çırpınıp duran kara sevdayı düşünüp, bir anda kararını veriverdiğini (6-83). ,
1402. Onun için şaşırırlar olanlara (6-83). ,
1403. Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, terliğinin biri iskelede kalmacasına, bir koşar, bir atlar sandala ki, neye uğradığını şaşırır delikanlı, zor yakalar kolundan (6-83). ,
1404. Nazik’in gözlerinde, tanımlaması olanaksız aynı kuyu karanlıkları, “Çek ayde bakalım. Geldim işte” der (6-83). ,
1405. Arkasından pembe terliğini fırlatırlar iskeledekiler, çığlıklı gülüşmeleri, alkış tutmaları, bağrıışmaları arasında (6-83). ,
1406. Delikanlı, yepyeni, belki kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim, tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren, şaşkın bir sevinçle, tüm engellemeleri, tüm

- şakalaşmaları aşarak, usta bir manevrayla çıkarır sandalı, öbür sandalların arasından (6-83). ,
1407. Asılır küreklere; ver elini açık deniz (6-83). ,
1408. Delikanlılık, şairleri bilseydi, denizin tam ortasına geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken, Çingene kızı Nazik, korkusunu belli etmemek için, bembeyaz dişleriyle gülerken o bağırdı (6-84). ,
1409. İnek sesini, kurgunun tam burasına yerleştirmeliyim. Mööööööö! (6-83,84). ,
1410. Evet, Boğazın en güzel yerindeki, o, güzelim villanın içinden bir inek sesi geliyor: Möööööö! (6-84). ,
1411. Ev sahibimiz hanımefendi, bunu bize anlattığı zaman, tam burada, önce, beklemediğimiz bir anda, bir tokat yemiş gibi şaşırmış, sonra basmıştı kahkahayı (6-84). ,
1412. Çünkü, olayı dinlerken, sanatçı olmanın getirdiği bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi (6-84). ,
1413. Sanki orda yaşıyorduk (6-84). ,
1414. Panjurları yarı kapatarak, denizin ışığını, yan pencerelerden, esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, alt kattan gelen koyu kahve kokusunu içimize çekip, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde (6-84). ,
1415. İpek bir şalın püskülleri, omzumuzdan belimize doğru kayıp, peşimizden geliyordu, halıların üzerinde yayılarak (6-84). ,
1416. Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, üzerimize sinmiş olan Guearlen'in Jardin du Bataille'ı onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı (6-84,85). ,
1417. Çok şaşıyorlardı (6-85). ,
1418. Villanın alınıp yerleştirilişinden bir iki yıl sonra, günlerden bir gün, ev sahibimiz hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan (6-85). ,
1419. Birkaç yazdır gelemeyenler, sonunda, ne yapıp yapıp geleceklerdir İstanbul'a (6-85). ,
1420. "Aman" derler "Lütfen!" Bir iki yıldır kapalı kalan ev, ne olmuştur kim bilir (6-85). ,

1421. Nerden bilecekler Cemile'nin iki kış üst üste ağır ateşle yatıp, ölümlerden döndüğünü (6-85). ,
1422. Zaten, çok doğal olarak asgari ücreti, asgari ücretle yaşanamayacağı gibi meseleleri de bilmezler- Ev bakılmıştır, silinip süpürülmüştür diye düşünürler. – Şunu da bilmezler (6-85). ,
1423. Cemile, böyle bir evi, uzun zamandır arayıp sormayışlarını da hiç anlayamamıştır (6-85). ,
1424. Eve hayran olduğu için, ona hıyanetlik edenlere de inceden inceye bir kin büyütmüştür içinde, gecekondusunu silip süpürürken (6-85). ,
1425. Boğazlarına bile yetmiyor aldıkları para (6-85). ,
1426. Ne var ki, ev bir badana boya ister (6-85). ,
1427. Güneş, yağmur rutubet bozmuştur, o ne emeklerle, ne masraflarla, zorluklarla yaptırılmış olan panjurları (6-85). ,
1428. Yenilenmesi gerekir (6-85). ,
1429. Halılar temizleyiciye gönderilse, mermerler de şöyle bir ciladan geçse iyi olur (6-85). ,
1430. Ev sahibimiz hanımefendi, yanına bir arkadaşını alarak, güzel bir bahar sabahı kalkıp Boğaz' a villaya doğru yola çıkar (6-85). ,
1431. Yolu şaşıırıp, uzatmış olsalar da, güzel bir sabah gezisi yapmış olurlar (6-85). ,
1432. Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken, arabayı epeyce aşağıda bıraktıklarını, bayırı tırmanırken soluk soluğa kaldıklarını anlamazlar bile (6-85). , Ama ne olmuş bu villaya böyle? (6-85). ,
1433. Panjurlar, sahiden pek fena olmuş solmuş, kirlenmiş, yer yer çatlamış(6-85). ,
1434. Bahçeyi, -Allah Allah- ot bürümüş (6-85). ,
1435. “Yahu burası ören yerine dönmüş” diyerek şaşarlar (6-86). ,
1436. Şu Mustafa Bulut da, bulunamadı zaten (6-86). ,
1437. Onu sadece, aydan aya maaş almak için geldikçe görüyorlar (6-86). ,
1438. Villa alındığında bir arkadaş salık vermişti onu (6-86). ,
1439. O da rahmetli oldu (6-86). ,
1440. Böylece izini kaybettiler Mustafa Bulut'un (6-86). ,
1441. Ancak aybaşında geldiğinde soracaklardı adresini, “Seni nereden bulabiliriz gerekirse?” diye (6-86). ,

1442. Bu villanın dışı böyleyse,-vah vah vah- içi ne oldu kimbilir (6-86). ,
1443. “Bari merdivenleri çıkarım da, panjurları aralayarak-anahtarlar Mustafa Bulut’da çünkü-içeri şöyle bir bakalım” diye düşünülerek, ağır ağır çıkılır merdivenlerden (6-86). ,
1444. Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru, çevreden bulunan bir değnekle zorlanarak içeriye bir göz atılır (6-86). ,
1445. Aralarında şöyle bir konuşma geçer hızla, heyecanlı, şaşkın: “Aa! Olmaz!” “N’oldu?” “Anlayamadım vallahi, göremiyorum ki! Yani görüyorum da... Gel bir de sen bak.” (6-86). ,
1446. “Yok canım! Olur mu öyle şey?” (6-86). ,
1447. Vallahi ciddi söylüyorum (6-86). ,
1448. Gel bir kez daha bak (6-86). ,
1449. Her yeri de ot bürümüş (6-86). ,
1450. İnek, ‘kendimi takdim etmeliyim’ diye düşünmüş olacak ki, tam o anda yerleştiği, yan gelip yattığı çimenlerin arasından davranıp kalkıyor (6-86). ,
1451. Sesinde bir sevinç, bir keyif, selamlıyor onları: Mööööööö! (6-86). ,
1452. Neye uğradıklarını şaşırان ziyaretçiler, kendilerini zor atıyorlar merdivenlerden aşağı. İnekceğiz nereden girmişse girmiş içeri, bakmış ot bol (6-86). , “Ooooh yaşasın” demiş (6-87). ,
1453. Doyurmuş bir güzel karnını, yan gelip yatmış sonra da (6-87). ,
1454. Elimde bir gazete haberi daha var (6-87). ,
1455. Onu da sonuca yerleştirirsem, bu öykü burada noktalanır bence (6-87). ,
1456. 17 Eylül 1993, Cumhuriyet gazetesi: Londra (AA) Balıkların da aynı insanlar gibi acı çektikleri öne sürüldü (6-87). ,
1457. Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom (bu açıklamayı Hollanda’daki, Utrecht Üniversitesi, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış) (6-87). ,
1458. Bu öyküde, iki “ah”, bir “eyvah” kullanmak istiyorum (7-88). ,
1459. Bu iki ünlemi de, bu öykü içinde, derinlemesine, iç içe geçmiş, sonu olmayan mağaralar olarak duyumsuyorum (7-88). ,

1460. Öyle ki, her biri, ayrı ayrı öykü demetleri olarak çoğalıyor, yoğunlaşıyor (7-88). ,
1461. Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları, bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları, yaşanırken kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek tek bir ünlem oluyor (7-88). ,
1462. Aşk acıları, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar (7-88). ,
1463. Asfaltlandı o güzelim eski zaman yokuşu (7-88). ,
1464. Taşların arasında yemyeşil otlar biterdi (7-88). ,
1465. Bir gün bu yokuşu bir ozan çıkıyordu (7-88). , İçinden gelen bir ses, “Git halana” demişti (7-88). ,
1466. Evin şenlikli kalabalık ailesi sevinçle karşılasın (7-88). ,
1467. Sarılıp sarılıp öpsünler seni (7-88). ,
1468. Yeşil gözlü kavruk halan, sana ıspanaklı börek yapsın (7-88,89). ,
1469. Sen de armağan olarak iskeledeki o şamatacı bağrıış çağrıış balıkçıların en şişkosundan balık al (7-89). ,
1470. Rokayla kırmızı turpu unutma, enişten emekli biliyorsun, bir şişe de rakı kat yanına (7-89). ,
1471. Sevindir onu (7-89). ,
1472. Beş parası olmasa bile, halanın dediği gibi donunu satar rakısını alır gene (7-89). ,
1473. O torun cıvıltılarıyla dolu, balık kızartmalı patırtının içinden bir sına bakalım yalnızlığını (7-89). ,
1474. Görelim nasıl bir şey olacak (7-89). ,
1475. Belki iyi gelir sana (7-89). ,
1476. Hala telefonda: “İki kilo yufka aliver. Yolunun üzeri. Ispanağım var.” demişti (7-89). ,
1477. Ozan yufkacıya girdi (7-89). ,
1478. Yufkacı, “Beyefendi iki dakika bekleteceğim sizi” dediği zaman, o kalın, o tok, tam bir İstanbul şivesiyle konuşan adama baktı Ozan (7-89). ,
1479. “Bu da kim?” demek geldi içinden (7-89). ,

1480. Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiye karşısındaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, “Buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı (7-89). ,
1481. Ozan akşam alacasında, yokuş yukarı çıkanlara bakarken, birden, dükkanın tam karşısındaki o evi gördü (7-89). ,
1482. Yanlarından, orasından burasından yıkılmış olsa da, taşlarının arasından otlar fışkırsa da, görkemi olduğu gibi duruyor (7-89). ,
1483. Yeşilini hiç soldurmamış; ha desen çatıyı aşacak (7-89). ,
1484. Hemen dibine dikilmiş vakti zamanında (7-89). ,
1485. Çamla hanımeli, aşağıda girişte, kapının yanında doğal bir çardak oluşturmuş. Ozan oraya, hemen bir rakı sofrası kurdu (7-89). ,
1486. Kendi şarapçı olsa da, buraya yakışan rakı sofrasıdır diye düşündü (7-89). ,
1487. Yanı yöresi saksı çiçeğiyle donatılmıştı (7-89). ,
1488. Ya da, küçük bir pauçluktan, bir basamakla sofaya çıkılır (7-90). ,
1489. Bahçedeki kuyu, şeker şerbet suyuyla buz gibi durur (7-90). ,
1490. Soldan bir merdivenle yukarı çıkılır (7-90). ,
1491. Evin içinde bir dolaşıverdi Ozan (7-90). ,
1492. Evin kızını tanımıyordu ozan (7-90). ,
1493. Tanısaydı, onun yüzünü solduran şeyin bu evin nesinden kaynaklandığını düşünürdü (7-90). ,
1494. Dönüp yufkacıya baktı Ozan (7-90). ,
1495. İçi yorulmuştu (7-90). ,
1496. Dedi ki yufkacıya: Arada bir de olsa geçerim buradan (7-90). ,
1497. Yukarda halam oturur (7-90). ,
1498. Ama, şaştığım şu ki, bu evi hiç fark etmemişim (7-90). ,
1499. Yufkacıyla gözgöze geldiler ilk kez. (7-90). ,
1500. Ozan, yufkacının, insana çok güzel bakan, derin derin düşünüyormuş gibi bir duygu uyandıran,kahverengi de, içine ela ışıklar düşmüş gözlerini gördü(7-90). ,
1501. Yufkacı,“O ev” dedi, bir zamanlar, Beylerbeyi’nin en güzel evlerinden biriydi (7-90). ,
1502. Çöktü (7-90). ,
1503. Bakımsız kaldı (7-90). ,

1504. “Sustu, Sigarasını tablaya koyarak ekledi: Kaç yufka istemiştiniz?” (7-90). ,
1505. Ozan -bunu açıklamak kolay değil- aşk duygusunu, o zaman, yufkacı şöyle eve doğru baktığı zaman algıladı (7-90,91). ,
1506. Yüreğinden çok acı veren bir sızı, nedenini birden kavrayamadığı bir hüznün geçti (7-91). ,
1507. ”Bu yufkacının adı, Sabri değil. Sadun bey olmalı” diye düşündü (7-91). ,
1508. Ya da... yokuş yukarı çıkarken hüznün, akşamın karanlığıyla birlikte, iyice çökmüştü üzerine (7-91). ,
1509. Sokak lambalarının yanıvermesi bile değiştirmede bunu (7-91). ,
1510. Bir an ikircimlendi, dönüp gitmek istedi (7-91). ,
1511. Yapamadı (7-91). ,
1512. Boşver yahu” dedi içindeki ses, “Nasıl olsa kendi kendine içeceksin o kalabalığın arasında” (7-91). ,
1513. Ne farkeder (7-91). ,
1514. Boşver (7-91). ,
1515. Ozan yokuşu çıkmayı sürdürdü böylece (7-91). ,
1516. Ozan yokuşu çıkadursun, onun geldiği vapurdan sonraki vapur da, Beylerbeyi’ne doğru yol alıyordu (7-91). ,
1517. Büyük bir yük gemisine yol vermek için duraksamıştı (7-91). ,
1518. Kız, Ozan’ın ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip duygulandığı evin kızı da, bu akşam alacasının sureti gibi oturuyordu vapurda (7-91). ,
1519. Ortalıktaki konuşmalardan, gülüşmelerden oluşan, ışıklı, dumanlı uğultuda, içinin derin sessizliğine çekilmişti (7-91). ,
1520. Saçlarını tarayıp, kulağının arkasına atıvermişti (7-91). ,
1521. Banyodan çıkınca, taranmış havluyla bastıra bastıra kurulanmış kabarmış, boyunda, kulak çevresinde, alında küçük bukleler yaparak çerçevelemişti yüzü (7-91). ,
1522. Yanaklarını, kaşlarını, gözlerini hiç ellememişti (7-91). ,
1523. Yanaklarını biraz renklendirebilirdi sözgelimi (7-91). ,
1524. Bir boşverme de olabilir (7-91). ,

1525. Yüzünde donup kalmış, duygularından hiç açık vermeyen bir bakışla, yerinden kalktı, telaşsız, çok dikkat edilirse bıkkınlığa benzetilebilecek bir yürüyüşle dışarı çıktı (7-91). ,
1526. “Bu akşam kalabalığına dayanamıyorum” diye düşündüğü sanılabilir (7-92). ,
1527. Küçük, belli belirsiz bir rahatlama kıpırtısı oldu çünkü kaşlarının arasında (7-92). ,
1528. Ama, hemen arkasından tiksime, kızma, isteksizlik anlatan bir yüz buruşturması geldi (7-92). ,
1529. Yüzünü rüzgara vererek, arkasını dönüp suya bakmaya başladı (7-92). ,
1530. Çok kısa bir süre geçti (7-92). ,
1531. Bunca yıldır yaşadığı, yaşayıp biriktirdiği duyularının tüm ayrıtları, kendisi, vücudu, soluğu, saç dipleri titredi (7-92). ,
1532. Vapurun çalgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92). ,
1533. Bir insan nasıl bu kadar gama batıp kararmış olabilir (7-92). ,
1534. Bu kararıp kalmışlık nasıl böyle ayan beyan dışarı vurabilir! (7-92). ,
1535. Hiçbir yere bakmıyordu (7-92). ,
1536. Dalmıştı (7-92). ,
1537. Belki çok içmişti, belki çok aşıktı, belki çok mutsuzdu, belki kaybetmişti, belki yaşamıyordu (7-92). ,
1538. O gün traş da olmamıştı (7-92). ,
1539. O yüzden daha da esmer görünüyordu (7-92). ,
1540. Kara yergilere uğramıştı belki de (7-92). ,
1541. Kız ürperen, tir tir titreyen “ben” i durulunca üç beş kez gözucuyla baktı ona (7-92). ,
1542. “Ne güzel adam” diye düşündü (7-93). ,
1543. Sonra hemen oracıkta ona aşık oldu (7-93). ,
1544. Bunu yüreğinin en çalgın titreşimleriyle algıladı (7-93). ,
1545. “Ben aşık oldum” dedi (7-93). ,

1546. Yeniden baktı ona (7-93). ,
1547. Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, kara gözlerinde nereye baktığı belli olmasa da, derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış, elleri pantolonunun cebinde, yerde ayaklarının arasında bir çanta, öylece, orada, akşamın içinde, uzaklara / mı bakarak, baktığı yer belli olmayarak... (7-93). ,
1548. Kız dedi ki içindeki o çekingen kıza, “Sakın eve gitmesin bu.” (7-93). ,
1549. Kıyamam ben ona (7-93). ,
1550. Deniz kenarında bir yere gitsin (7-93). ,
1551. Pencere kenarına otursun (7-93). ,
1552. Orada kendi kendine içsin içsin içsin...(7-93). ,
1553. Yensin içindeki acıyı (7-93). ,
1554. Benimle bile olmasın (7-93). ,
1555. Birinci “ah” buraya mı konmalı? (7-93). ,
1556. Çünkü kız, artık onun kendisinin olduğunu biliyordu (7-93). ,
1557. Onu kendinden sayıyordu (7-93). ,
1558. O sırada bir şey oldu (7-93). ,
1559. O genç adam, bir an kıza baktı (7-93). ,
1560. Kız hızla, başını ters yöne çevirdi (7-93). ,
1561. Görmüş müydü onu? (7-93). ,
1562. Anlamış mıydı kızın kendisine aşık olduğunu (7-93). ,
1563. Hiç bakmamıştı ki nasıl olur? (7-93). ,
1564. Hemen başka bir şey oldu (7-93). ,
1565. Gene o genç adam, döndü simitçiye baktı, sonra ona doğru yürümeye başladı (7-93). ,
1566. Kız dümdüz karşıya bakıyordu ama, tüm benliğiyle gördü onu (7-93). ,
1567. O yürümesini sürdürürken, kız, denize, karanlığa karışan bir titreme geçirdi (7-93). ,
1568. “Sakın” dedi içinden, “ sakın simit almasın (7-93). ,
1569. Dayanamam buna (7-93). ,
1570. O buz kesilmiş, kayış gibi olmuş, o kirli örtünün altındaki simiti yiyemez o (7-93,94). ,

1571. Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu bilen olmalı benim için. (7-94). ,
1572. Hadi koyalım buraya (7-94). ,
1573. Çanta cepten çıktı, para verilip simit alındı (7-94). ,
1574. Kız, onun simit yiyişini görmemek için başını çevirdi (7-94). ,
1575. Iğın ıgın ağlamaya başladı içindeki çekingen kız.. dış yüzü taş gibi (7-94). ,
1576. Denize bakarak (7-94). ,
1577. Titreyerek (7-94). ,
1578. Dişlerini sıkıp, gözyaşını, göz pınarından akıtmamaya gayret ederek (7-94). ,
1579. Hayır eve gitmek istemiyor (7-94). ,
1580. Annesiyle babasıyla sulu köfte ve zeytinyağlı kereviz yemek istemiyor (7-94). ,
1581. Çoraplarını sabunlayıp balkona asarak, erkenden yatarak...(7-94). ,
1582. Çok yinelendi bu (7-94). ,
1583. Uzun yıllar oldu (7-94). ,
1584. Kime anlatılabilir (7-94). ,
1585. Bir ev istiyor (7-94). ,
1586. Kendi evini istiyor (7-94). ,
1587. İkincisi olacak bu. (7-94). ,
1588. Dur bakalım (7-94). ,
1589. Şimdilik olabilir (7-94). ,
1590. Yoksa, tanrım yoksa, bu bir, seni gördüm, seni bildim demek mi? (7-95). ,
1591. “Bu şenlik” diye titriyor yüreği kızın (7-95). ,
1592. Yolcular çıkıyorlar (7-95). ,
1593. Herkes birbirine ne diyor: “Koşturup duruyoruz...” (7-95). ,
1594. Vaktin birinde anne ne demişti yufkacıya: “Ah Halit bey bilirsiniz pırlanta gibidir yavrum.” (7-96). ,
1595. Evladım diye söylemiyorum (7-96). ,
1596. Ama nesi var bilmiyorum (7-96). ,
1597. Konuşmaz bilirsiniz (7-96). ,
1598. İsteyenlerin sözünü bile ettirmiyor (7-96). ,
1599. Ama zamanı da geldi geçiyor (7-96). ,

1600. Yufkacı geçiştirmiştir konuşmayı. “İsteyenler” e takılmış, geri yanını duymamıştır bile (7-96). ,
1601. Sigaranın birini söndürmeden öbürünü yakarak sormuştur: “Kaç yufka Nadide hanım?” (7-96). ,
1602. Vapur yanaştı (7-96). ,
1603. İşte eğiliyor genç adam, çantasını alıyor, kız adımını iskeleye attığı sırada, onun tam arkasında olduğunu biliyor (7-96). ,
1604. Gidiyor (7-96). ,
1605. Dönüp bakmıyor (7-96). ,
1606. Kızın ne yana gittiğine baksa ya! (7-96). ,
1607. Oysa o bakışları onaylamamışmış mıydı aşkı? (7-96). ,
1608. O da hemen orada, kıza yandığını, yangın bir aşkla, anlatılamaz bir tutkuyla, ona bağlandığını anlatmamış mıydı? (7-96). ,
1609. Kızın gideceği yolun tam ters yönüne doğru yürüyor (7-96). ,
1610. Hayır hayır hayır, dönüp bakmıyor (7-96). ,
1611. Hayır, dolmuşa binmiyor, yürüyüp gidiyor (7-96). ,
1612. Kızın, dikilip kalmış olarak arkasından baktığını bilmiyor / mu? (7-96). ,
1613. Kalabalığa karışıyor, gidiyor, hala gidiyor (7-96). ,
1614. İşte gözden kayboldu artık (7-96). ,
1615. “Eyvah” buraya konur ve öykü biter (7-96). ,
1616. Bir kızın, aşık bir kızın öyküsü burada başlıyor (7-96). ,
1617. O da yürümeye başlıyor eve doğru (7-96). ,
1618. Yüzünde hiçbir değişiklik olmasa da, içindeki tenhalık şimdi yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, güzel olan her bir şeyiyle doluyor (7-96). ,
1619. Onu güldürüyor gizlice (7-97). ,
1620. İçi şarkılarla, kentin ışıklarıyla, kalabalıkların telaşına kapılma istekleriyle doluyor (7-97). ,
1621. Köşedeki tatlıcıdan babasına tahin helvası alsın, sade (7-97). ,
1622. Pilava katıp yer (7-97). ,
1623. Çok sever (7-97). ,
1624. Nasıl da sevinirler (7-97). ,
1625. Çoraplarını yıkayıp astıktan sonra, aşağı iner, oturur onlarla (7-97). ,

1626. İçinde ta derinlere gömüp herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği, bir şey, o şey, o çolpan, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, üstlerine, başlarına, duruşlarına, konuşmalarına sinmiş o tatlı anneyle, babayla televizyon seyreder (7-97). ,
1627. O gün işyerinde olanları anlatır (7-97). ,
1628. Annesinin komşular hakkında verdiği bilgileri alır, annesinin yorumlarına katılır (7-97). ,
1629. Onlarla birlikte güler; seyrettikleri filme, annesinin anlattıklarına (7-97). ,
1630. Babasına da askerlik anılarından birini anlatır (7-97). ,
1631. İçinden dışarıya doğru yayılan, tüm vücudunu aydınlatan ışık, anneyle babayı da sarar (7-97). ,
1632. Anneyle baba bakışları (7-97). ,
1633. Anne, kız görmeden, kaşlarını ve sağ omzunu hafifçe kaldırarak bakar babaya (7-97).

4.2.5.2. İsim Cümleleri

1. Derken bir telefon! (1-7). ,
2. Eskiden oturduğun apartmandaki kapı komşun; bir ahbap (1-7). ,
3. Yüzü güzel, elleri güzel, tırnakları pırıl pırıl, boyu bosu yerinde, bakımlı bir kadın (1-7). ,
4. Genellikle çok güleçtir (1-7). ,
5. Bu kadar tanımlama neye? (1-7). ,
6. Ayrıca, bilinir ki, araştıran, öğrenen, her şeyin iyisini, olumlusunu seçmesini bilen bir aklı vardır (1-7). ,
7. Oğlan evi paralıymış (1-7). ,
8. Biraz da görgülü (1-7). ,
9. Bunlardan biri, çok güzel ipek işleyen Zümrüt hanımın adresiydi (1-7). ,
10. Bu anlattıklarım, benim yaşama biçiminden, insanlarla, çevremle olan ilişkilerimden bir parça (1-7). ,
11. Bunlar bir yana, ben bir sanatçıyım (1-7). ,

12. Kafamın içine dönüp duran imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım, hemen hemen bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler.. (1-7). ,
13. Ama şu gelinliğin peşine düştüğümüzde, bunlar çok derinlerdeydi (1-7). ,
14. İçlerinden ayrılıp öne çıkmış bir öykünün, bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda (1-7). ,
15. Hele öyle, damadın annesinin istersen dediği gibi, Avrupa'dan mavrupa'dan hayır! (1-8). ,
16. Hepsi ne olsa altmışsekiz kuşağının çocukları bunlar (1-8). ,
17. Üstelik okuyan, sözleri olan çocuklar (1-8).
18. Anadan babadan geçme, parçalanmış da olsa, hala geçerliliği olan birtakım inanışları, onlarca geliştirilmiş bir yaşam biçiminden kalma davranışları var (1-8). ,
19. Ahbabım adresi sormam için salık verdiği kahve hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üzerindeki düzlükteydi (1-9). ,
20. İki büyük çınarın altında (1-9). ,
21. Algıladığım doğruydu (1-9). ,
22. Tabi yau! (1-9). ,
23. Omuzlar düşük, gözler yanlara doğru kaçamak bakışlar atarak, dudaklarda bir solma, sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler.. (1-9). ,
24. Kanlar içinde? (1-9). ,
25. Allahın işi be kuzum (1-9). ,
26. Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği ustabaşı Rüstem'miş (1-9). ,
27. Yukardaki inşaatın ustabaşısı (1-9). ,
28. Yooooo!(1-10).
29. Her kafadan bir söz çıkmaya, her adamdan bir koşturmaca telaşı dört bir yana (1-10). ,
30. uyyyyyyyyy! (1-10). ,
31. Ne adamlar be yahu! (1-10). ,
32. Çıkmadık candan umut kesilmez, sağlam adamdır o (1-10). ,

33. Oysa şimdi! (1-10). ,
34. Olmazın olmuştu, ölümün yenilgisi, öldürmeyen Allahın gücüne karşı
bilinmez, korkunun, şaşkınlığın yürek ezişi, kıyım kıyım edişi.. (1-10). ,
35. Bunca yılın deneyimi (1-11). ,
36. Kadınlar beni gördüklerinde, bir yaz öğle sonunun akşama dönüşmeye
hazırlanan son dakikalarıydı (1-11). ,
37. El işlerini, örgülerini alıp kapı önlerine oturup laf üretmeye başlamadan az önce
(1-11). ,
38. Hani sanki kentten kurtulup köylere, kırlara çıkmışım gibi bir duygu (1-11). ,
39. Bir, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç
sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok
onlar konuşuyordu; bir de, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen,
ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla
konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenenler (1-11). ,
40. Efe bir görünüşü vardı (1-11). ,
41. Ela gözlü, ağzı burnu çok biçimli güzel bir kızdı (1-11). ,
42. Allahın dağındaki odun bile yeşerir icabında da, bunlar, bi... (1-12). ,
43. İşte o kadar (1-12). ,
44. İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden
aydınlanıyordu sanki; çakmak çakmak (1-12). ,
45. Tuhaf bir çekingenlikti bu (1-12). ,
46. Tövbe o benim dostum değil (1-12). ,
47. Kızım ben (1-12). ,
48. Ta şurada canevimde onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle güzel
boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, yan sokaktan geçerken
boynunu uzatıp bizim pencerelere doğru bakışı, köşe bakkaldan sigara aldığı anda,
kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü
dumanını gecenin karanlığında... (1-12). ,
49. Hani adım neyim çıkmasın diye... (1-12). ,
50. Benim de istediğim bir şey yok (1-12). ,
51. Benim ondan başka kimsem yok bu dünyada (1-12). ,
52. Bir de sevdasına (1-12). ,

53. Günün birinde evleneceğim, isteyenlerim var (1-12). ,
54. Bir de kalkıp orospu diye üzerime üzerime düğünde, ben kendi havamda
oynarken güzel güzel ortada, herkesin içinde, kaptığım gibi bıçağı... (1-13). ,
55. Hem korkarlar ondan hem... (1-13). ,
56. Zümrüt hanım, hastanede, Rasim ustanın başında (1-13). ,
57. Zümrüt hanım gece gündüz yanında (1-13). ,
58. Bir zamanın birinde Şamlı Fatma diye bir kadın varmış (1-13). ,
59. Çok esmer, ufak tefek, çenesi çukur, kıvrak bir kadın (1-13). ,
60. Şamlı Fatma anladığım kadarıyla, birtakım kirli, karanlık işlerin kadınıydı (1-13). ,
61. Bir hanımefendiydi o, eski yıllardaki o mahallede (1-13). ,
62. Şamlı Fatma'yla, konak yavrusu evi, o mahallenin koruyucu gücüydü (1-13). ,
63. Yetimlerin dulların, darda kalanların imdadına yetişen, güvenilen, mahalleden
zararlı bir rüzgarın geçmesine bile izin vermeyen bir güç (1-13). ,
64. Sevimsiz bir yerdi (1-14). ,
65. Ama tüm bu anlatılanların arasında, benim içimi buram, o küçük, kavruk kız
çocuğuydu (1-14). ,
66. Ya sonra? (1-14). ,
67. “Orada birisi var”, “o da ışığını yaktı”, “hah ışık yandı” diye düşünüp, iç
geçirmek, derin bir soluk almaktı bu (1-15). ,
68. Kadının evi aşağıda, vadide, kurulmuş dere yatağının yamacında, ağaçların
arasındaydı (1-15). ,
69. Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemin bir ucuyken, bozkır
bomboş, uzaklara, erişilmesi olanaksız gibi görünen ufka doğru yayılıp giderken
Şamlı Fatma'nın diktirdiği ağaçlar bunlar (1-15). ,
70. Şimdi hepsi, iki adam boyu, üç adam boyu (1-15). ,
71. Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenilmişliğin hemen ayırt
edilmediği gibi (1-15). ,
72. Adam tepedeydi (1-15). ,
73. O zaten, daha buralara az önce de denildiği gibi, inler cinler uğramazken vardı
(1-15). ,
74. Kızlarından gizli (1-15) ,

75. İşler eskisi gibi değildi (1-15). ,
76. Ne oldukları belli olmayan damatlarından da (1-15). ,
77. Birtakım karanlık işler, karanlık adamlar vardı onların çevresinde (1-15). ,
78. Ayakkabıları çok yüksek topukluydu (1-15). ,
79. Kavgacıydılar (1-15)
80. Çünkü, o beyaz elbiseli adamlar... (1-16). ,
81. Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak... (1-16). ,
82. Tek başına (1-16). ,
83. Bozkırın ortasında.(1-16). ,
84. Öyleydi bu ev işte o ilk yıllarda. (1-16). ,
85. İlk gece bile doğru dürüst... (1-16). ,
86. Dayalı döşeli evi var garibin, bir de kocası olursa diye... (1-16). ,
87. Sokağın başındaki kocakarının işiydi bu (1-16). ,
88. Hoş, sessiz, ince yüzlü genç bir çocuktu (1-16). ,
89. En ufak esintide eğilen ince bir dal örneği (1-16). ,
90. Hep yatakta, ateşli, hasta, öksürerek sabaha dek (1-16). ,
91. Evler uzaklardaydı önceleri (1-16). ,
92. Gecekondu mecekondu (1-16,17). ,
93. Issızlıktan iyiydi (1-17). ,
94. Şimdi sanki o da onlar için bir Şamlı Fatma'ydı (1-17). ,
95. Adam yukarıdaydı, evet (1-17). ,
96. "İnşaat sahası"nda (1-17). ,
97. Kenti öbür kentlere bağlayan büyük çevre yollarından birine yakın bir araziydi bu yukarı (1-17). ,
98. Para kimdeyse beylik ondaydı (1-17).
99. İyi haberlerden biri genç mimarla ilgili olandı (1-17). ,
100. Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı ama, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli

- pazıları ve yüzünün kırışıklıkları içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan garip ürpertiye veren adamın adı yazılı değildi (1-17). ,
101. O, şirketin en eski, en güvenilir, en hatırı sayılır ustabaşısıydı (1-17). ,
102. Bu sonralarıydı (1-18). ,
103. Başlangıçta kadının ondan haberi bile yoktu (1-18). ,
104. Pos bıyıklarının ucunda bir su damlasıyla, tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, inşaatın içinden yola doğru bakan bir adam (1-18). ,
105. Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, suyunu salıp çekmiş, acı biberli, yağın kalmış ete ekmek bansalar diye (1-18). ,
106. Belki! (1-18). ,
107. Güneş yanığı kırışık yüzündeki anlamı çözmek, bakışlarını yakalayıp anlamak olası değildi (1-18). ,
108. Yeryüzünün kimsesizlerinden biri (1-18). ,
109. Erzurum köylerinin yetimi (1-18). ,
110. Yüzlerce yıldan beri yetim (1-18). ,
111. Bir dikili ağacı bile yok (1-18). ,
112. Bir kedim bile yok! (1-18). ,
113. Kendi var kendisi için (1-18). ,
114. Ne özgüven! (1-18). ,
115. Allah Kerim! (1-18). ,
116. Allah Kerim! (1-18). ,
117. Pekiyi! (1-18). ,
118. Senden başka kimsem yoktur (1-19). ,
119. “Bir Allahım, bir sen“ diye (1-19). ,
120. Halime’nin anlattığı şu; Rüstem usta, uzun geceler boyu düşündükten sonra, bakmış ki, bir iş var (1-19). ,
121. Nedir o? (1-19). ,
122. İnce, esmer elleri var, gül tırnaklı diye düşünerek (1-19). ,
123. Onu alıp, bağrına basmak isteyerek (1-19). ,

124. Sonra ahbaplık ilerleyip, artık neredeyse hemen her akşam gidip gelmeye başlayınca Zümrüt hanım (1-19). ,
125. Emekli maaşı da var (1-19). ,
126. O şıkırdım, badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi, televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini ovup parlatmak... (1-19). ,
127. Eline ayağına çocukluğundan beri düşkündür zaten (1-19). ,
128. Onun yaşamına da (1-20). ,
129. Nazlı bir sesi vardı (1-20). ,
130. Münasip bir zaman değilse eğer... (1-20). ,
131. Mesele nedir? (1-20). ,
132. Bakın ben şu aşağıda, ağaçların arasındaki ev, orası benim evim (1-20). ,
133. Gecekondu değil (1-20). ,
134. Tapulu (1-20). ,
135. Kendi evim (1-20). ,
136. Yani... (1-20). ,
137. Biri, büyük iş masasının bir ucunda, öbürü bu ucunda dikilerek, ayaküstü, tedirgin, üç beş laflık bir konuşma (1-20). ,
138. Çok hoş bir görünümdü (1-21). ,
139. Karanlığın içinde, üzerine vuran ışıkla daha güzel, hatta gizemli görünen bir saksı yavruağzı sardunya (1-21). ,
140. İçi dışı aydınlık zaten (1-21). ,
141. Kimsesiz değil artık (1-21). ,
142. Ne televizyon, ne bir şey (1-21). ,
143. Orada yukarıda, ışığın altında dimdik duran o güçlü kuvvetli adam var (1-21). ,
144. Ters, sert bir adam gibi görünüyor ama, değil (1-21). ,
145. Gecekondu değil o ev (1-21). ,
146. İçinde öyle sevinçli sızılar (1-21). ,
147. Az önce, akşamüzeri yaşadığı o zaman parçası işlediği ipek sarmaların en güzeli (1-21). ,
148. Tüm vücudunda büyük bir gülümseme (1-22). ,

149. Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam ele vermeden duyulup
duyulup kayboluşu gibi (1-22). ,
150. Güzelsin, incesin, narinsin sen (1-22). ,
151. Fuzuli de var aklımda: Gözüm, canım efendim, sevdiğim, devletlü sultanım (1-
23). ,
152. Egeli bahçıvanlardan bir deyim bu (1-23). ,
153. “Yaşayamıyorum abla, bunalıyorum” dediği bir gece yarısı var (2-24). ,
154. Sıkıntım var (2-24). ,
155. Konuşacak kimsem yok (2-24). ,
156. O zamanlar çok gençtim (2-24). ,
157. Tek başıma (2-24). ,
158. Bir o zaman, eh, biraz işte... (2-24). ,
159. Bu bir (2-24). ,
160. İkincisi, abla denilen yeşil gözleri koyu sürmeli kadının gözlerindeki ürperti
veren o koyuntu (2-24). ,
161. Bu yakınmanın, bu perişanlığın öncesi vardı, her işin bir öncesi olduğu gibi (2-
24). ,
162. Yazılmak isteyen bu “önce”ler (2-24). ,
163. Sözüümüz adı Yunus olan bir genç adam üzerine (2-24). ,
164. Yok öyle işkembeyi doldurmak (2-25). ,
165. Bilge bir adammış süngerci (2-25). ,
166. Çok önceleri (2-25). ,
167. Yunus’un, denizin dibine dibine daldığı gibi, büyük kente dalışından önce;
cesur, pervasız (2-25). ,
168. Be cahil çocuk desen, hiç mi türkü dinlemedin, hiç mi masal anlatanın yoktu
(2-25). ,
169. Rakı (2-25). ,
170. Koyu mavi gözlü, beyaz bıyıklı meyhaneci (2-25). ,
171. Meyhane dediğin meyhane işte (2-25). ,
172. Izgara balık, kızarmış et kokusu, piyaz kokusu, rakı kokusu, sigara dumanı,
dumanlı ışıklar (2-25). ,

173. Ama meyhanecinin boncuk mavisi gözlerinde, o vardı; çocukluğunun cenneti (2-25). ,
174. Yüreğinin çok derinlerinde (2-25). ,
175. Bunun bir usulü kaidesi var (2-25).
176. Mezeyle (2-25). ,
177. Ağzının içinde bir lezzet, bir rayiha (2-25). ,
178. Sirkeyle dereotu; çiroz yani (2-25). ,
179. Dişlere sıvaşmış beyaz peynirin dille, diş arasında halledilen o eşsiz tadı, bir gıdım ekşili patlıcan ve rakı! (2-25). ,
180. Ama,ondaki sohbet, ondaki sevgi pınarı, ondaki eşsiz dostluk duygusu!(2-25). ,
181. İyi çocuksun sen (2-26).
182. İyi çocuksun (2-26). ,
183. Ama Yunus küçüktü (2-26). ,
184. Dağların ceylanıydı (2-26). ,
185. O küçücük yaşında bile, bir yakışıklıydı, bir göze görkem çocuk, bir erkek adamdı ki! (2-26). ,
186. Onbeşine geldiğinde de, tam bir genç erkek (2-26). ,
187. Bu anlatılması, tanımlanması zor, gizemli bir oluşumun öyküsüdür (2-26). ,
188. Kafasının biçimi, kestirmese bukle bukle omuzlarına inecek olan gür ipek saçları, güldüğü zaman güneşli dişlerinin parıltısı, sarı ela gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı, boyu bosu, pazuları, biçimli bacakları... (2-26). ,
189. Hemen evin arkasını dolanıp ot toplamaya giderken hafiften bir türkü tutturuyorsa bu yüzdendi (2-27). ,
190. Sevincinden (2-27). ,
191. Kimsesi yoktu ama, bu oğul biricik Tanrısının bir armağınıydı ona (2-27). ,
192. Sonra, bu "sonra", aşkı bulamayışın, yarım kalmışlığın öyküsü (2-27). ,
193. Bir kara yazgı (2-27). ,
194. Bu kapalı, dumana benzeyen hava.. (2-27). ,
195. İyi (2-27). ,
196. Herkes kendi kendine (2-27). ,
197. Duman rengi bir gökyüzü (2-27). ,
198. Genç, güzel, bakımlı kadınlar var yaşamında (2-28). ,

199. Gün açarken bu erken vakitte, ah! (2-28). ,
200. Yolun iki yanındaki ağaçlar kara çalı (2-28). ,
201. Az bir şey (2-28). ,
202. Beyaz peynir, roka, kavun, sarı leblebi (2-28). ,
203. Bunlar bana yeter (2-28). ,
204. Bana.. (2-28). ,
205. Oh be! (2-28). ,
206. Anlayışlı kadın budur işte (2-28). ,
207. Bu, doğanın en olağan, en güzel yarasıdır (2-28). ,
208. Ama asıl o, iki insanın, biraraya gelince, en küçük soluk alıştan başlayarak, zamanı en küçük ayrıntılarda bile buluşarak yaşaması var ya, asıl aranan o işte (2-28). ,
209. Bu, bu kadar güzel oğlum (2-29). ,
210. Buraya kadar (2-29). ,
211. O kadar (2-29). ,
212. Yangınım budur (2-29). ,
213. Senin bir de kıçındaki takanaklar! (2-29). ,
214. Yaa, bir de bu var.. (2-29). ,
215. Akıllı, bilgili bir kadındı (2-29). ,
216. Elleri güzeldi (2-29). ,
217. Dişleri, gülerken ağzının aldığı biçim, bir de biraz kısarak baktığı gözleriyle güzel olmasa da hoş bir kadındı (2-29). ,
218. Dayanıklıydı (2-29). ,
219. Keşke. (2-29). ,
220. Doldur bakalım, en iyisi bu (2-29). ,
221. Evet (2-29).
222. Yaşam öyküsü (2-29). ,
223. Uzun yıllar sonra döndüğünde, denizler şahini genç bir adam olarak, süngerci de yoktu, anacık da (2-30). ,
224. Ne olsa oraların adamıydı (2-30). ,
225. Yorgundu (2-30). ,
226. Delikanlıydı (2-30). ,

227. Yalnızdı, garipti (2-30). ,
228. Şimdi kocaman bir ev var bu kıyı kentte (2-30).
229. İçinde birçok Egeli kadın (2-30). ,
230. Yaşlısı, genci, dolu, baldızı, nişanlısı, eltisi, kocaninesi... (2-30). ,
231. Bunlardan biri Yunus'un karısı (2-30). ,
232. Üç tane de küçük çocuk (2-30). ,
233. Onlar da Yunus'un çocukları (2-30). ,
234. O duman rengi gökyüzünün önünde, yolun iki yanına sıralanmış kara çalı ağaçlar (2-30). ,
235. Ağaçlarda kara kargalar (2-30).
236. İçindeki özlemi, yaşamasızlığı, doyumsuzluğu (2-30). ,
237. Para? (2-30). ,
238. Para çok (2-30). ,
239. Her yer, merdiven altları bile para ederken... (2-30). ,
240. Önce, atlayıp minibüse, koyun ta öbür ucuna (2-31). ,
241. Mustafa'nın şamatasından kurtulup denize (2-31). ,
242. Denizden çıkıp, duşta yıkanıp, çay, kahve içip, "Gelip iki gün kalacağım" diyerek Mustafa'dan kurtulup, Mustafa'nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente öğleye doğru (2-31). ,
243. Bahçede (2-31). ,
244. Nedir bu oğlum? (2-32). ,
245. Sonra (2-32). ,
246. Yaşam da bu değil mi zaten! (2-32). ,
247. Bu mu? (2-32). ,
248. Peki ne? (2-32). ,
249. Yunus (2-32). ,
250. Bir zamanlar o da bu kıyı kentte kraldı (2-32). ,
251. Boy pos, gür bıyıklar, yeşil gözler, vurdu mu yıkan yumruklar (2-32). ,
252. Gülüşü gene o gülüş (2-32). ,
253. Esrar içer gibi peşpeşe ulayıp içerek (2-32). ,
254. O kolay (2-33). ,

255. Benle konuşacak, şu rakıyı, böyle bir yerde karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana yaşamak denen bu şeyi, ne bu yaşadığımız abi, benim çok kafama takılıyor, nedir bu yaşamak denen hani anlatabildim mi, bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu benimle düşünecek biri gerek abi (2-33). ,
256. Çocuk da olsun, peki, öbür iş zaten var abi, genciz bugüne bugün, o tanrı vergisi bir şey, ama benim demem o değil (2-33). ,
257. Biliyorum bir günahı yok (2-33). ,
258. Senin için de öyle değil mi? (2-33). ,
259. Vay anam be, iki büyük (2-33). ,
260. Susmak! (2-33). ,
261. Yoğun, derin, gamlı... (2-33). ,
262. Üç buçuk yaşındaki Oya'ya göre en güzel dondurma deniz kenarındaki Palmiye Bahçesi'nin dondurmacısında (3-34). ,
263. Zaten orada her şey “en güzel” (3-34). ,
264. Bu deniz kentine, bu Ege bölgesine Tanrının büyük armağanı bu bugenviller (3-34). ,
265. Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, bugenvillerin resmini çeken turistler, yoldan geçenler, herkes solmuş mavi bir sıcaklığın, uçuk mavi bir akşamüzerinin içinde (3-34). ,
266. Onların adı çakıl (3-34). ,
267. Ben kocamanım (3-34). ,
268. Ben ablayım (3-34). ,
269. Ben üç tane yaşıdayım (3-34,35). ,
270. Yok canım! (3-35). ,
271. Dondurma (3-35). ,
272. Immmmmh, mavi (3-35). ,
273. Peki o zaman deniz ne renkmiş? (3-35). ,
274. Hangileri? (3-35). ,
275. Onlar beyaz (3-35). ,
276. Sen ne bilmiş Raziye'sin sen (3-35). ,
277. Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak abinin elindeki tepside... (3-35). ,

278. Dondurma da beyaz (3-35). ,
279. Amaaa, ukulataları kara (3-35). ,
280. Kara değil (3-35). ,
281. Ona kahverengi denir (3-35). ,
282. O elindekiler ne? (3-35). ,
283. Bak ne güzel (3-35). ,
284. Gazoz kapağı (3-35). ,
285. Yaaaa! (3-35). ,
286. Onlar güzel (3-35). ,
287. Bu mu? (3-35). ,
288. Bu, sarı mı? (3-35). ,
289. Eh onun gibi bir Şey (3-35). ,
290. Onun elindeki tepsi de renk renk dondurmalarla dolu (3-35,36). ,
291. Neden? (3-36). ,
292. Elbette (3-36). ,
293. eŐit çeşit mavi (3-36). ,
294. Açık koyulu, hafif esintili, ışıklı, menevişli, iekli... (3-36). ,
295. Her yanında mavili, pembeli, dondurmalı çocuklar var. (3-36). ,
296. Hele ocuklar! (3-36). ,
297. Her yan ocuk dolu (3-36). ,
298. İŞte denize doğru koşan Danyel! (3-36). ,
299. Danyel çok güzel bir ocuk (3-36). ,
300. Saçları sarı mı sarı, gözleri mavi mi mavi (3-36). ,
301. Yaaa! Ya be yaaaa! Yaaaa! (3-36). ,
302. Oya'nın anlayamadığı bir Şeyler (3-37). ,
303. Danyel çok sevimli bir ocuk (3-37). ,
304. Onun saçları sapsarı (3-37). ,
305. Oysa Oya kara saçlı (3-37). ,
306. Onun gözleri mavi (3-37). ,
307. Oya'nın gözleri kara (3-37). ,
308. IŞıl ışıl ama kara gözlü o (3-37). ,
309. Çok nl (3-38). ,

310. Çok kırgın (3-38). ,
311. Çocukluktan yeni çıktığımız, genç, gökçek günlerimiz (4-39). ,
312. Çevremiz kalabalıktı (4-39). ,
313. Analarımız, babalarımız, kardeşler, komşular, akrabalar, öğretmenler, okul arkadaşlarımız, yakın arkadaşlarımızla çevriliydik (4-39). ,
314. Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırdında -bile- değildik (4-39). ,
315. Onca yıl sonra döndüğümde, görmüş geçirmiş, orta yaş üstünün pır pır eden ışıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı (4-39). ,
316. Gençlik işte! (4-39).
317. Tasasız (4-40). ,
318. Hele de tasasız (4-40). ,
319. Yok canım! (4-40). ,
320. Benim için evet (4-40). ,
321. Boğaziçi! (4-40). ,
322. Bu Boğaziçi, başka bir tansık! (4-40). ,
323. Onunla gün gün, gözgöze, beraber soluk alıp vererek yaşamayana anlatmak olası değil bu beraberliği (4-40). ,
324. Ne özbeğeni be! (4-40). ,
325. 'be' benim (4-40). ,
326. İkimizin uygun düşmediği daha başlangıçtan belliydi (4-40). ,
327. Onu yıllar sonra gördüm dediğim o ilk günler, bahar aylarından biriydi (4-40). ,
328. Dudaklardan ıslığın eksik olmadığı, yolda giderken, kaldırımdaki sarı gözlü, sırtını kamburlaştırmış küçük kediyle gülüp konuşulan ilk bahar günleri (4-40). ,
329. O koyu mavi gökyüzü, bulutsuz açık maviydi (4-40). ,
330. Oo! Kim bu? (4-40). ,
331. Hareket, canlılık karşı kıyılarda, üstü sıra sıra arabalarla dolu köprüde, balıkçı kayıklarındaydı; güvercin boynu bir renklilikle yanıp sönen onlardı (4-40). ,
332. Paketlenmiş, kutulanmış, denk yapılmış, bir eşya kalabalığı içindeydin (4-40). ,

333. O nasıl olsa orada; genelde hep mavi (4-41). ,
334. Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, bol ışıklı gazinoları, “cafe”leri, “barları”, “disko”ları, kıyılarında durmadan giden gelen otobüsleri, arabalarıyla (4-41). ,
335. İkizler burcudur o (4-41). ,
336. Onu sevmek ateşten gömlektir (4-41). ,
337. Sabahın bir erken saati var; bu caddenin gürültüsünün başlamadığı vakit (4-41). ,
338. Güneşsiz ışısız, dupduru bir aydınlık (4-42). ,
339. Ah ben de ikircimliyim bu konuda (4-42). ,
340. Onda tam anlayamadığım, sadece sezinlediğim bir şey var (4-42). ,
341. Biliyorsun çok temiz bir adam (4-42). ,
342. Pırıl pırıl mis kokulu (4-42). ,
343. Çok disiplinli, çok uygar (4-42). ,
344. Ben de düzenliyimdir bilirsin ama, onunki... (4-42). ,
345. Kestiremediğim bir şey var ama ne! (4-42). ,
346. Hemen her seferinde başka görünümle olsa da genellikle böyle (4-42). ,
347. Parlak bir tek ışık (4-42). ,
348. Bir anten belki (4-42). ,
349. “Güneş doğuyor” denemez, çünkü ortalık güpegündüz şimdi (4-42). ,
350. Onunki saklamak değildi (4-43). ,
351. Doğuştan böyleydi (4-43). ,
352. Burnunda beyaz bir köpük (4-43). ,
353. Ardında koyu mavi bir çizgi (4-43). ,
354. Başlayan herhangi bir gündür (4-43). ,
355. Çekip gidişi bile (4-43). ,
356. Artık geçmişi, denizin karşısına oturup, uzun uzun düşünerek bir kez daha... (4-43).
357. Dedim ya gençtik (4-43). ,
358. Günün getirdiğini yaşamının tadını bildiğimiz günlerdi (4-43). ,
359. Kızım sezgi diye bir şey yok mu sende (4-44). ,
360. Tüm karıların gözü onda (4-44). ,

361. Vakit sabaha yakın ama, sabah değil (4-44). ,
362. Denize bakıyorum; yok! (4-44). ,
363. Sokak boyunca sıralanmış olan sokak lambaları en belirgin olanları (4-44). ,
364. Bir de kıyıya dikey olarak, yukardan aşağı inenler var (4-44). ,
365. Onlar da sokak lambaları (4-44). ,
366. Ayrıca pek çok ışık var yamaçlarda, benek benek görünen (4-44). ,
367. Sabaha dek oturanlar mı var, yoksa diskolar, barlar bu denli çok mu? (4-44). ,
368. Karşı kıyıdaki ışıkların suya vuran izleri olmasa, denizi seçmek olası değil (4-44). ,
369. Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “Ablam bana paya vey” deyişi, ne yapacağımı sorduğum zaman, “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi (4-44,45). ,
370. Komik mi? (4-45). ,
371. Yoo! sadece gençtik (4-45). ,
372. Gülmek diye bir şey! (4-45). ,
373. Konuşmalarımızın arasında, vitrinler, alışverişler, okuduğumuz kitaplar, tartışmalar, yeni alınan ayakkabılar, ‘V’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha pek çok, günlük yaşamı ören küçük ayrıntılar vardı (4-45). ,
374. Artık günlük yaşamın dışındaydım (4-45). ,
375. Kırmızı iki yanak, baktığı yer tam belli olmayan par par bir çift göz (4-45). ,
376. Çevresiyle ilgilenip ilgilenmediği belli değildi (4-45). ,
377. Birini bekleyip beklemediği de (4-45). ,
378. Çevresindeki genç kızlar, genç kadınlar sanki orada değillermiş gibi bir yok sayış (4-45). ,
379. Masamızdaki gülüşmelerin, konuşmaların arasına ikide bir giren “Aa! Gözü hep burada”, “Yok yau! Nereye baktığı belli bile değil”, “Hadi yağ!” “Hiç de değil” (4-45). ,
380. Bal gibi akli bizim masada, bizimkinde (4-45). ,
381. Sahiden de hoş be! (4-45). ,
382. Gene küçük sesler, gülüşmeler, karşı koymalar (4-46). ,
383. Valla giderim ha "lar olmasa, oradaymış da, orada değilmiş gibi (4-46). ,
384. Denizin, dibinden yüzüne vuran bir aydınlığı var (4-46). ,

385. Çok zaman bakınca sezilebilen (4-46). ,
386. Derken bir motor sesi (4-46). ,
387. Tam 'pata pata' diye tanımlanacak o ses (4-46).
388. Ve, direğin ucundaki ışığın karanlıkta kayışı (4-46). ,
389. Oyun havalarının en güzeli (4-46). ,
390. Ne kadar gençtik (4-46). ,
391. Yirmi dört yaşındaydım, babamı akladığımda (4-46). ,
392. Tıpatıp böyle demiş, olduğu gibi aklımda yıllardır (4-47). ,
393. Köprü, Beylerbeyi sarayı, uzaklardaki üç küçük gemi.. (4-47). ,
394. Hepsi bildik, her gün gördüğüm gibi... (4-47). ,
395. Işıksız, koyu renkli evlerin, ağaçların arasında, ta tepede üç apartman, kıyıda bir kayık ve denizin tam ortasında bir nokta, pırıl pırıl ışık içinde (4-47). ,
396. Güneş, daha mavi gökyüzünü dolduran köpük köpük bulutların arkasında (4-47).
397. İlki oğlan öbür ikisi kız (4-48). ,
398. Fantazimsi, gereksiz, gösteri gibi bir şey (4-48). ,
399. "Söylenince basitleşiyor" doğru (4-48). ,
400. Her akşamın denizi başkadır (4-48). ,
401. Fransız konyağı, somon fûme ve.. (4-48). ,
402. Yanlış bir işti evliliğimiz (4-48). ,
403. Yazdı (4-48). ,
404. Ağustos'un içinde bir yaz akşamı (4-48). ,
405. Denizden belli belirsiz bir serinlik getiren bir yaz akşamı (4-48). ,
406. Üzerinde tuz ve ince ekmek kırıntılarından başka bir şey yoktu (4-48). ,
407. Bu her akşam yinelediğim, benim için oyunumsu bir el alışkanlığıydı (4-48). ,
408. Denize bakarak, karşı kıyının ışıklarına bakarak, bir örtüyü bir pencereden çırpma! (4-48). ,
409. Sonra uzaklara, ışıkların tek tek parladığı karşı kıyıya (4-48). ,
410. Deniz kapkaraydı (4-49). ,
411. Parlak kara (4-49). ,
412. Katran karası (4-49). ,
413. Gökyüzü de (4-49). ,

414. Ama, o, deniz kadar parlak değildi (4-49). ,
415. Dumanlı grilerden kararmış bir kara (4-49). ,
416. Kıyılardaki ışıklar olmasa, kör kara kuyu, derin derin derin.. (4-49). ,
417. Böyle bir duygu getiren bir kara bu (4-49). ,
418. Tenteli, küçük, renkli ampullerle süslenmiş, Karadeniz yapısı bir eğlence motoruydu (4-49). ,
419. O, aşk denilen duyguydu benim için (4-49). ,
420. O karanlık olmayandı (4-9). ,
421. Işıktı (4-49). ,
422. Yağmur öncesi mi? (4-49). ,
423. Lodos mu? (4-49). ,
424. Bir bakıyorsun, tanımlamalara sığmaz bir koyu yeşil, bir bakıyorsun yeşile çalar bir gri (4-49). ,
425. Yer, gök, köprü, köprünün direkleri, hepsi aynı renk (4-49). ,
426. Işık yok (4-49). ,
427. Evler bembeyaz bu kararmışlığın içinde (4-49). ,
428. Kıyının orasında burasında -bir ressam, sanki özellikle çalışma yapmış gibi- bir iki mavi çizgi (4-49). ,
429. Köprünün Ortaköy ayağında (4-50). ,
430. Uzak (4-50). ,
431. Eksik olan neydi? (4-50). ,
432. Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim (4-50). ,
433. Şey, o şey neydi acaba? (4-50). ,
434. Bu öyküde mutluluk sözünün pek yeri yok (4-50). ,
435. Mutluluk böyle bir şey mi? (4-50). ,
436. Peki ne? (4-50). ,
437. Nerede akşamki o renkler! (4-50). ,
438. Menekşe rengi seçilmişti o akşam (4-50). ,
439. Menekşenin her tonu (4-50). ,
440. Denizde, gökyüzünde açık menekşe, hareli, karşı kıyılarda koyu menekşe, mor (4-50). ,
441. Bugün, havada duman var (4-50). ,

442. Hafif, sisimsi bir duman (4-50). ,
443. Zaman, aydınlık bir akşamüzerine doğru, güneş parlak, koyu sarı; halesi turuncu (4-50). ,
444. Metal bir parlaklık onlarınki. (4-51). ,
445. Denizin ilgi çeken hiçbir yanı yok (4-51). ,
446. Sıradan, renksiz renkli bir su (4-51). ,
447. Korulukta, günün bu saatinde bile yeşiller karanlık (4-51). ,
448. Yeşil benim imgelemimde (4-51). ,
449. Yeşil meşil yok (4-51). ,
450. Evler, ışısız, donuk, kum rengi (4-51). ,
451. İyi bir gününde değil Boğaziçi (4-51). ,
452. Vapurdaydık (4-51). ,
453. İyi bir gününde değildi (4-51). ,
454. Elimde olmayan, içinde kıskançlıkların, özlemlerin ezikliği olan bir sevinme (4-51). ,
455. Bırakılmışlık, unutulmuşluk duygularını hızla çalkalayan bir sevinme (4-51). ,
456. Ben güzel değil miydim! (4-51). ,
457. Aşk odunda yanan sadece bendim demek ki! (4-51). ,
458. Bu aşk odunda yanmak, bizim kapıcının genç karısından (4-51). ,
459. Yüceliğine inandığımı yineleyen durmadan, bir dua gibi (4-51). ,
460. Ben iyiydim (4-51). ,
461. Son çizdiğim modeller günün konusuydu (4-51). ,
462. Rahat, korkusuz, 'fıttırık' çizgiler (4-51). ,
463. Tam istediğim gibiydi (4-52). ,
464. Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki tıkr tıkr işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, giysilerle dolu elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların deste deste istif edildiği çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle tam istediğim gibi bir ev (4-52). ,
465. Yaşamını, ölçüp biçip, kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi,

- kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyuştuğu bir genç
adamla evlilik (4-52). ,
466. Üç çocuk (4-52). ,
467. İki kız bir oğlan (4-52). ,
468. Keyifleri yerindeymiş (4-52). ,
469. Onların, ikisinin (4-52). ,
470. Zaten ayıp sevinmeydi (4-52). ,
471. Elimde değil (4-52). ,
472. Deniz, gene şaşırtıcı (4-52). ,
473. Hep şaşırtıcı (4-52). ,
474. Koyu koyuluk (4-52). ,
475. Koyuluk var, evet ama, neyin koyusu? (4-53). ,
476. Çok derinlerinde tanımlamalara sığmaz karanlık mavi olan bir cıva rengi (4-53). ,
477. Ya ağaçlar? (4-53). ,
478. Onlar yeşilden hiç iz taşımadan, kara desen kara olmayan bir koyu (4-53). ,
479. Bugün, deniz için yapılan tanımlamalar, ağaçlar için de geçerli (4-53). ,
480. Sabahın bu çok erken saatlarında, oradan buradan bozarmış, benek benek ışıklı
bir karanlık (4-53). ,
481. Gökyüzü, boz rengin açık tonlarında (4-53). ,
482. Açıklı koyulu, anlatılması zor ışıklanmalar içinde, dumanlı pembeler, -insan
inanamıyor- tirşe yeşiller var yer yer (4-53). ,
483. Köprüden, ağaçların karasına benzeyen, karanlık arabalar, otobüsler geçiyor,
soluk ışıklı (4-53). ,
484. Şu caddenin gürültüsü olmasa, bu görünüm tam bir masal (4-53). ,
485. Çok az, azdan az bir parası varmış; çeviri yapıp kazandığı (4-53). ,
486. Oh be güzel Ege, oh be sonsuz mavi deniz, sonsuz mavi gök (4-53). ,
487. Çalıdan, çırpıdan (4-53). ,
488. Kendinin olan bir ev (4-53). ,
489. Birlikte balığa çıkışlarına da, uzakta, kayalıklarda ateş yakıp balık
kızartmalarına da (4-54). ,
490. Kız bir acıymış (4-54). ,

491. Balığı elle yemek de (4-54). ,
492. Damda açık havada uyumak da (4-54). ,
493. Kırlarda, dağlarda yaşamak (4-54). ,
494. Denize dalıp dalıp çıkmak (4-54). ,
495. Duş yapmadan günü tüketmek (4-54). ,
496. Günün nerede başlayıp nerede bittiğine aldırmamak (4-54). ,
497. Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle, kızın yırtık paçalı şortu da.. (4-54). ,
498. Kız demiş ki, "Geçen gün, Memedali'nin yerindeydiniz (4-54). ,
499. Kalabalıktınız (4-54). ,
500. Ben ondan yanayım (4-54). ,
501. Belki de ben o masayım (4-55). ,
502. Oysa o, insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının ortaya çıkardığı, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır (4-55). ,
503. Hep bu en güzelden yanaydı benimle birlikteyken (4-55). ,
504. Eksik olan neydi? (4-55). ,
505. Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim? (4-55). ,
506. Şey, o şey neydi acaba? (4-55). ,
507. Şu insanoğlu ne bilinmez bilmece (4-55). ,
508. Ay ışığı olmadığı için, bu gece yarısı vaktinde, gökyüzü karanlık bir boşluk (4-55). ,
509. Deniz de öyle (4-55). ,
510. Onu değişikmiş gibi gösteren kıyının ışıkları (4-55).
511. Hello! (5-57). ,
512. Hello abem! (5-57). ,
513. Bir kahve ben (5-57). ,
514. Ahmeeeet! Buraya bir kahve (5-57). ,
515. Yusuuuuuf! (5-57). ,
516. Kim lan bu? (5-57). ,
517. Oğlum, nerde bu kaset? (5-57). ,
518. Hah hah ha! (5-57). ,
519. Durmuş, dinlenmiş, dingin bir anlam var yüzünde (5-57). ,

520. Birden.. (5-58). ,
521. Birden.. (5-58). ,
522. O neydi o? (5-58). ,
523. Birden değişen, birden oluşuveren? (5-58). ,
524. Hamdı o zamanlar (5-58). ,
525. Doğru doğru dosdoğru; hamdı ham (5-58). ,
526. Bilgili çocuklar (5-58). ,
527. Gibi! (5-58). ,
528. Bak bu da doğru (5-58). ,
529. En üst katta, yaşama sıkıntıyla katılan, insana kendi ürettiği hiçbir sevgi, hiçbir sevinci getirmeyen, sadece ahlayıp puflayan, yakınmalarla dolu bir zamanı sürükleyen bir kadın var (5-58). ,
530. Cimri (5-58). ,
531. Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, özveri isteyen, fedakarlık isteyen ayırtılarının cimrisi (5-58). ,
532. Bir menfaati olmasa, ne zoruna değil mi ama? (5-59). ,
533. Var bir çıkarı ama ne? (5-59). ,
534. Yaşını başını almış bir dul kadın! (5-59). ,
535. Çoluğu çocuğu yok (5-59). ,
536. Kimi kimsesi yok galiba (5-59). ,
537. Emekli maaşı var tabii, bir de başına bu daire işte (5-59). ,
538. Bu zamanda! (5-59). ,
539. Efendim! (5-59). ,
540. Değil mi ama! (5-59). ,
541. Zavallı işte; başı kara (5-59). ,
542. Allah bizim içimizde (5-59). ,
543. Onu bilmek gerek (5-59). ,
544. Ona ermek gerek (5-59). ,
545. Hadi! (5-59). ,
546. Çok gençler (5-59). ,
547. Ne olacak daha hepsi üniversite öğrencisi (5-59). ,

548. Ev kentin orta yerinde (5-59). ,
549. Buraya denizcilerin kullandığı coşkulu bir sevinç haykırışı gerek (5-59). ,
550. Belki de öyle bir âdet yoktur (5-60). ,
551. Belki de sigarayı yakıp, uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; bir susuşun duyulmayan çınlaması, çok uzaklarda (5-60). ,
552. Belki de! (5-60). ,
553. Rıhtımda, teknelerin, balıkçıların, gemicilerin arasında (5-60). ,
554. Bol limon, bol yeşillik; iki taş arasında, ya da yumrukla vurup sulandırarak kırılmış soğan (5-60). ,
555. O bir sözcüktür belki ama, içi anlamlarla doludur (5-60). ,
556. Kendi halinde, sessiz bir adamdı (5-60). ,
557. Babasına iğne yapmaya geldiğinde, o erkek bedeninden gelen çelik mavisi, kurşun ıslığı ter kokusu, tüm vücudunu titreten (5-60). ,
558. Oysa, o ince yüzlü prenses, nasıl âşıktı o prense, ah nasıl âşıktı (5-60). ,
559. Çocuk bunlar (5-60). ,
560. Binde bir düşünce giren, solmuş bir hayal şimdi komşu oğlu Rasim (5-60). ,
561. Ekincizadeler'in küçük kızına âşıktı zaten (5-60). ,
562. Bilmeyen yoktu (5-60). ,
563. Binde bir düşünce giren, solmuş, belirsizleşmiş bir hayal (5-61). ,
564. İstanbul kızıydı o (5-61). ,
565. İçki meclisi, dost meclisi.. (5-61). ,
566. Bizim ev dağın yamacındaydı (5-61). ,
567. İşte yeni bir yıl, yeni bir gün (5-61). ,
568. Akıllıysan, duyarlıysan, insansan.. (5-62). ,
569. Geçen yıldan ağzı yanık (5-62). ,
570. Yan masada, şenlikli kalabalık bir aile vardı (5-62). ,
571. Dondurmalarla, pepsilerin, partilerle, milletvekillerinin, bakanların, demokrasinin, şeriatın, pizzaların, biraların birbirine karıştığı neşeli gülüşmeler arasındaydılar (5-62). ,
572. Keyifleri yerindeydi doğrusu (5-62). ,
573. Karşımda... (5-62). ,
574. Kimindi yahu bu? (5-62). ,

575. Karacaoğlan (5-62). ,
576. Peki bu kimin: Gök urmuş dağları duman duman.. (5-62). ,
577. Senin gamsızlığın da evlere şenlik (5-62). ,
578. Esrarcısı var, bilmemnesi var (5-62). ,
579. Ne bu yau (5-62). ,
580. Amma baskı (5-62). ,
581. Saati saatına.. (5-62). ,
582. Benim kızım akıllıdır (5-62). ,
583. Çocuk bunlar, kah kah kih kih derken, tatil şenliği işte.. (5-63). ,
584. Elimde değil (5-63). ,
585. Korkunun ecele faydası yok kızım (5-63). ,
586. Hiçbir şey.. (5-63). ,
587. Ama dayıcığım, ben.. (5-63). ,
588. İyi yetiştirmek için, yetişkin olmak gerek (5-63). ,
589. Benim yetişkinliğim bana da yeter.. (5-63). ,
590. Zevzek sen de (5-63). ,
591. Hadi bari (5-63). ,
592. Zamanı bol Nemide hanımın (5-63). ,
593. Değil oysa (5-63). ,
594. Geçen yıl aynı yerde yaşadığı, -Yinelemek gerek, bütün bir kış, aklına geldikçe
yüreğine gölge düşüren, onu çok üzen- olayı, o çocukları, Tuna'yı, o durumla
bütünleşen dün akşamki konuşmaları.. (5-63). ,
595. Az buçuk değişse de hep aynı şey (5-63). ,
596. Çocuklar baskı altında (5-63). ,
597. Analar babalar da haklı (5-63). ,
598. Çocuklar da haklı (5-63). ,
599. Kocaman hasır şapkası elinde, hasır çantası omuzunda, açık yakalı, işlemeli
bürümcük gömleği ifil ifil, eteği tam ona göre (5-64). ,
600. Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkoluluğunu bilmez o 'densiz karılar'ın
giydikleri daracık pantolonlar gibi (5-64). ,
601. Yaşına uygun bir güzel etek (5-64). ,
602. Buranın bir parçasıdır o (5-64). ,

603. Odanız hazır (5-64). ,
604. Patronun da çok selamı var (5-63). ,
605. Aman çok şükür (5-64). ,
606. Dışarda günlük güneşlik bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış mor bugenviller, çardaklar benim deyip açmış güneş kırmızısı bugenviller.. (5-65). ,
607. Her şeyin güzel (5-65). ,
608. Tam sevdiği gibi, okkalı, orta şekerli (5-65). ,
609. Onun çocukları gibi gencecik hepsi (5-65). ,
610. Açıkça belli bu (5-65). ,
611. Ah gençlik! (5-65). ,
612. Gülüşüp, itişip kakışmak için bir neden daha işte (5-65). ,
613. Gülmek bedava (5-65). ,
614. Burada bir eksiklik var (5-65). ,
615. Şakalaşmalar vardı, gülüşmelerde; bir durulmuşluk içinde (5-66). ,
616. Üste çıkan, belirginleşip, saklı bir kaygıyı da açığa uran, ses indirmeler, fısıldaşmalar, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau"lar arasında dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla -bu patlatma da tam yerinde- birlikte (5-66). ,
617. Bir olay vardı ortada, evet (5-66). ,
618. Evet evet ortada bir olay vardı (5-66). ,
619. Adı Tuna'ydı (5-66). ,
620. Demek ki bunlar.. (5-66). ,
621. Şimdi gençler böyle (5-66). ,
622. Devirler değişti (5-66). ,
623. Hepsi de ne güzel, ne temiz yüzlü çocuklar (5-66). ,
624. Vallahi bu sabahki dırdırcı değilse eğer.. (5-66). ,
625. Nereden nereye! (5-66). ,
626. Ne "ardizlik." (5-67). ,
627. Nereden nereye (5-67). ,
628. Hissikablelvuku denen bir şey var (5-67). ,

629. İki sözün arasına, yerli yersiz, bir meclis, ya da bir hissikablelvuku (5-67). ,
630. Onların bu hallerine bakıp, "üniversite müniversite" (5-67). ,
631. Çok dikkatli olmak gerekir (5-67). ,
632. Size hesap vermeye mecbur değiliz (5-67). ,
633. Onu kendinden uzak tutuşu, duygularını ondan gizleyişi hep bu yüzdendi (5-68). ,
634. O "faşist" biriydi (5-68). ,
635. Kendince çok doğru ama Tuna'ya göre, çağdışı ve aptal yargıları vardı (5-68). ,
636. Çok bilirmiş gibi görünse de, çağını, çağdaş insanı, insan haklarını anlaması olanaksızdı (5-68). ,
637. Eninde sonunda o, uzun yıllar arabuluculuk yaparak geçimini sağlayan,
Samatyalı Nazike hanımın kızıydı (5-68). ,
638. Liseyi bitirmiş olmasına karşın (5-68). ,
639. Peki ya Tuna? (5-68). ,
640. Önce Tuna (5-68). ,
641. Nasıl? (5-69). ,
642. Beraber olmak (5-69). ,
643. Ondan hiç ayrılmamak (5-69). ,
644. Üstüne de yalamaca dondurma (5-69). ,
645. Bora'ya mı? (5-69). ,
646. Sonra geç saatlere dek, rıhtım boyunda oturmak (5-69). ,
647. Çocuklardan gelen, patlamış mısır, kabak çekirdeği ikramı (5-69). ,
648. Geç saatlarda otele dönerken gene Nemide hanımdan, "Genç bunlar. Kurt gibi acıkıyorlar" diye düşündüğünden, dönerli durum (5-69). ,
649. Tuna da (5-69). ,
650. Onunkinin içinde biraz kırgınlık, biraz ikircim, biraz da korku vardı (5-69). ,
651. Çok yere çekilebilecek, çok derinde olduğu için yoğunluğu pek belli olmayan,
yokmuş gibi görünen bir korku (5-69). ,
652. Sen? (5-70). ,
653. Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, o evin, o evi kuran kadının
koşullarına uymaya zorunlusun (5-70). ,
654. Beğenmiyorsan işte yol (5-70). ,
655. Ne kadın şu Nemide hanım (5-70). ,

656. Ben, ev sahibimiz hanımefendi, ressam arkadaşımız Gün (6-71). ,
657. Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizlikle, "Vitraylara bak. Bu eski binalar!" deyişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi (6-71). ,
658. Ev sahibimizin sanatına, -onu unutulmaz seramik kapıları! Açık, kapalı, yarı açık.. (6-71,72). ,
659. Üstümüz başımız özenli, ütülü, ayakkabılarımız tozsuz, saçlarımız iyi taranmış, tırnaklarımız bakımlıydı (6-72). ,
660. Onun yanında kabarık saçlar, dizleri ağarmış kot pantolon, rengi atmış gömleklerle rahat edilemez demek değildi bu (6-72). ,
661. Neydi? (6-72). ,
662. Başka bir şeydi (6-72). ,
663. Ona sunmak için aldığımız çiçekleri hazırlarken çiçekçi, arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle eşdeğer bir şey (6-72). ,
664. Bizi, nice günler görmüş geçirmiş suskun duruşuyla bastırıldığı sanılan bu havanın içinde şen şakrattık; umulduğunun tersine (6-72). ,
665. Gülüşmelere, küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık dost sofralarının, içki masalarının "fıkrî serüven"lerinden geçip gelmiş, incelmış bir sevgi anlayışıyla biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı (6-72). ,
666. Yazacak olan (6-72). ,
667. Arkadaşımıza gelince, o bu öykü içindeki öykünün dinleyicisi (6-72). ,
668. Ben yazarım (6-72). ,
669. Çünkü, bazı durumlarda, bazı sohbetlerde, ikiden fazla kişi gereklidir (6-73). ,
670. Öykünün kahramanına gelince -burası biraz karışık (6-73). ,
671. Kim asıl öykü kahramanı? (6-73). ,
672. Arap ülkesi sıcaklığına (6-73).
673. Bu havanın içinde, tanınmış geniş bir aileden gelme bir ressam var (6-73). ,
674. Kadın (6-73). ,

675. Büyük, zengin bir atölye (6-73). ,
676. Tablolar, sergiler.. (6-73). ,
677. Bu ressam, bizim konuğu olduğumuz hanımefendinin çok yakını (6-73). ,
678. Zaten, ailenin neredeyse tüm bireyleri sanatçı (6-73). ,
679. Paris.. (6-73). ,
680. Amerika.. (6-73). ,
681. Bu yaşamın içinde, elbette yeryüzünün ünlü şairleri, ressamaları, yortucuları, rejisörleri var (6-73). ,
682. Sanat dünyasının en son haberleri, üst düzeyde espriler, Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı, dünyayı karıştıran sanat akımları, çılgınlıklar, Amerika.. (6-73). ,
683. Amerikan sanatı, Afrika.. (6-73). ,
684. Sanat sanat sanat.. (6-73). ,
685. İyi hoş da, ya İstanbul! Böyle bir kent var yeryüzünde (6-73). ,
686. İstanbul! (6-73). ,
687. Eski İstanbul! (6-73). ,
688. Ona duyulan özlem (6-73). ,
689. Bir kenti özlemek! Ortada yanlış bir şeyler olduğu belli de, bunların nerede ve neler olduğu açık değil (6-73). ,
690. Öykü için elimizde, önce bir villa var (6-73). ,
691. Boğaziçinin en güzel tepelerinden birinde (6-73). ,
692. Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı, binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış (6-74). ,
693. Gene var (6-74). ,
694. Bunu kurgulayacak olan benim (6-74). ,
695. Öyleyse ben kimim? (6-74). ,
696. Bu ben'i kısaca açmak gerek (6-74). ,
697. Ben şuyum: Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda babam genç bir adam (6-74). ,
698. Yirmi yıl sonra, kalkınan Türkiye'nin fabrikatörlerinden biri (6-74). ,
699. Ne var ki ben, fabrikatör, fabrikatör çocuğu sözcüklerinin çağrıştıracığı hiçbir tanıma, hiçbir yaşam biçimine uymayan biriyim (6-74). ,

700. Taşralıydık (6-74). ,
701. Arka tarafında bahçeye bakan tahtaboşları olan geniş sofalarda koşarak, evcilik oynayarak, dut ağacına çıkararak, ceviz çırparak.. (6-74). ,
702. Saçlarımızı, eve gelen berberin alagarson kesişi, eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturduğumuzdandı (6-74).
703. Taşra yaşamı denilen bu yaşamdır bizi en ince ayrıntılarıyla belirleyen (6-75). ,
704. Annem İstanbulluydu (6-75). ,
705. Ne olsa ev kızıydı (6-75). ,
706. Ama koşulları vardı (6-75). ,
707. Termisifon? (6-75). ,
708. Bu sevgi ondan geçmedir bize (6-75). ,
709. Evet (6-75). ,
710. Rahatlık (6-75). ,
711. Ne olduğunu anlamadığı /m bir yük (6-76). ,
712. Artık apartmanda yaşıyorduk ama, bu"Şişli'de bir "apartuman" değildi (6-76). ,
713. Sonra.. (6-76). ,
714. Ankara Anka (6-76). ,
715. Eğer gerekirse (6-77). ,
716. Ah İstanbul! (6-77). ,
717. Ah Boğaziçi! (6-77). ,
718. İstanbul bir masal kentidir (6-77). ,
719. O masalın içinde yaşanmış bir gençlik vardır (6-77). ,
720. Ev! (6-77). ,
721. İstanbul'da bir mekan! (6-77). ,
722. Bu kadardır bu iş (6-77). ,
723. Peki bir de bakıcı tutulması gerekmez mi? (6-77). ,
724. Elbette gerekir (6-77). ,
725. Mısır, Avrupa, Amerika... (6-77). ,
726. Arnavut İsmail efendi gibi (6-77). ,
727. Hani bir zamanlar, onlar daha çocukken, hani odalarında, sofralarında denizin ışıkları gezinen yalılarında yaşayan sadık, vefakar kahyaları gibi (6-77). ,

728. Kışın Beyazıt'taki konağı, yazın Çengelköy'deki yalıyı, Kozyatağı'ndaki köşkü çekip çeviren (6-77). ,
729. Allah rahmet eylesin İsmail efendi (6-77). ,
730. Kırmızı burnunda iri bir et beni (6-77). ,
731. Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla, içi çocuksu bir sevgi ve "itaat"la dolu İsmail efendi (6-77). ,
732. Oysa şimdi tutulan bu yeni bakıcı, Sivas'ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan Mustafa Bulut'un, o Osmanlı İsmail efendiye benzeyen en ufak bir yanı yok (6-77). ,
733. Bu durumu kahramanımızın anlaması olanaksız (6-78). ,
734. Bir de kalkmışlar, efendi demeyin bize, bey deyin diyerek (diyerekten...) Mon Dieu! (6-78). ,
735. Boğaziçi! Gündelik, akla hemen geliveren bir tanımlamayla, dünyada eşi benzeri olmayan, gizemli, kıtalararası büyük su (6-78). ,
736. Güneşin yedi bin rengini, yedi bin kez ayrıştırıp, ayrışan her renge yedi bin giz saklayarak ışıklanan su (6-78). ,
737. Karadeniz'le Akdeniz'in yedi bin kat dipten akıp kavuşan büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp "ebkem" bırakan... (6-78). ,
738. Bir villa ki, hangi odasına girsen, hangi penceresinden baksan Boğaziçi (6-78). ,
739. Ön bahçesi, arka bahçesi, ortancaları, gülleri anlatılmalara sığmaz çiçek cenneti. (6-78). ,
740. Neye dokunsan ayrı bir baha, ayrı bir antika (6-78). ,
741. Antika antika... (6-78). ,
742. Malatya'nın sekiz türlü yeşili, Konya'nın on iki siyahı, Sivas'ın on üç turuncusu burada (6-78). ,
743. Şu tanımlama çok iyi: tanımlamalara sığmayan bir zevk, incelik, görgü, güzellik! Sabahın erken saatlerini, gecenin, ancak bir ressamın imgeleminde renklenebilecek olan karanlığını, uzun uzun bakılan, bakmalara doyulamayan Boğaziçi'ni, yamaçları, korulukları - ah! (6-79). ,
744. Bozuluşu, çirkin betonlaşmayı görmemeye çalışarak (6-79). ,
745. Ah inleyerek (6-79). ,

746. İmgelemde eski Boğaziçi’ni canlandırmaya uğraşarak... (6-79). ,
747. Yaşamak... günün her “an”ını dinlemek (6-79). ,
748. Görülmemiş, duyulmamış bir sevdalımış- getirdiği buz gibi turunc şerbetini- ki, formülü atalardan kalmadır (6-79). ,
749. “Müstesna” bir lezzeti vardır; damak donduran tadına doyum olmaz- yudumlayarak (6-79). ,
750. Ya kokusu! Misk-i amber mübarek (6-79). ,
751. Bir memleket, bir yaşanmışlık, artık geçip gitmiş olan (6-79). ,
752. İnsan denen bilinmez! (6-79). ,
753. Çevrede ünlü sanatçılar, onların bitmez tükenmez kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, dedikoduları, esprileri arasında durmadan etkilenerek, değişerek, etkileyip değiştirerek... (6-79). ,
754. Tartışmalar sonra (6-80). ,
755. Sanat! (6-80). ,
756. Paris! (6-80). ,
757. Ah Paris! (6-80). ,
758. Ah sevgili Paris! (6-80). ,
759. Ve, ah o Fransız ozanları! (6-80). ,
760. Ya çöl! (6-80). ,
761. Ya çölün anlatılamaz, anlaması zor, anlaşıldığı zaman da insanı çekip çeviren kendine getiren şiiri! (6-80). ,
762. Evet evet, böyle bir yaşam ve falan... (6-80). ,
763. Ama, ah ah, Boğaziçi bambaşkadır (6-80). ,
764. Erişilemeyeceği bilinerek (6-80). ,
765. Asla ele geçirilemeyeceği de... (6-80). ,
766. Zaman! (6-80). ,
767. Hayaldir bu (6-80). ,
768. Düşte bile ele geçirilemez o bir başınalık (6-80). ,
769. Hayaldir evet (6-80). ,
770. Neden? (6-80). ,
771. Çevre çok geniştir (6-80). ,
772. Bir aile gibidir (6-80). ,

773. Öyledir (6-80). ,
774. Seçkin sanatçılar, dostlar, akrabalar vardır, hayranlar vardır... (6-80). ,
775. Sergi kalabalıkları, kokteyller... (6-80). ,
776. Yıllarca sonra karşılaşılan, geçmiş zamandan kalma anılar, yüzler, sesler (6-80). ,
777. Asıl davetler! (6-80). ,
778. Hep beraber; eski dostlar, eski günlerle bir arada (6-80). ,
779. Ne güzeldir geçmiş zamanda yaşanmış o Boğaz gezilerini, ada turlarını anımsayarak, onları yeniden yaşamaya çalışmak (6-80). ,
780. Olabilir! (6-80). ,
781. Harika! (6-80). ,
782. Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler (6-80). ,
783. Tıpkı, “biz Heybeli’de...” (6-81). ,
784. Vapurun ta öbür ucundan seslenir biri; “Şey de var, neydi yahu, hani bizim şeyin, Münir’indir değil mi, Kalamış’ta canım, mehtap uyanmasın, nasıldı o?” (6-81). ,
785. Gene de böyle bir eve sahip olmanın hayali bile yeter insana (6-81). ,
786. Gariban bir oğlancık bu Mustafa (6-81). ,
787. Karısı daha cimcime (6-81). ,
788. Bilmiş bir şey ama, pek sevimli (6-81). ,
789. Hadi canım (6-81). ,
790. Hah! Vallahi hah! (6-81). ,
791. Pek hoş pek (6-81). ,
792. Ne yani Allah aşkına? (6-81). ,
793. Ay hah! (6-81). ,
794. Sahi mi? (6-81). ,
795. Oğlan kıza nasıl aşık nasıl aşık! (6-81). ,
796. Vardır (6-81). ,
797. Aranana, özlenen her isteği karşılamaya hazır olduğu var sayılarak (6-81). ,

798. Eh, Mustafa Bulut da var (6-81). ,
799. Çünkü Mustafa Bulut mutlu bir delikanlı (6-81). ,
800. Sevdalı olduğu bir Cemilesi var, bir gecekondu, bir de Allahın bir lütfu maaşı (6-81). ,
801. Yetiyor mu? (6-81). ,
802. Hayır (6-81). ,
803. Bir notum daha vardı, gazeteden kesilmiş bir fotoğraf (6-81). ,
804. Altındaki yazısıyla birlikte (6-81). ,
805. Dosyalarımın birinde dururdu (6-81). ,
806. Dosyalar, kitap araları, pek çok ıvır zıvır şeyi koyduğum çekmece, not defterlerim... (6-81). ,
807. Yok! (6-81). ,
808. 1993'teyiz (6-81). ,
809. Mustafa Bulut'un Cemili'ye olan aşkını anlatabilmek için (6-81). ,
810. Bir iskele (6-81). ,
811. Denizi, martıları, balıkçı sandalları, çiçekçi çingeneleriyle, günlük güneşlik, aynası açık, şenlikli bir iskele (6-81). ,
812. Çiçek demek, insan ruhunun, adı adı be, Allahın nimetlerinin, yok yok be canım güzelliğin... (6-82). ,
813. Şu pembeler, şu morlar, sarılar biçim biçim, eflatun desen bir başka, kırmızı kan kırmızı, hem de parlak, beyazlar nazlı gelin, gelin çiçekleri pür telaş, kıvrım kıvrım yaprak... (6-82). ,
814. Balık bu balık! (6-82). ,
815. Denizin güzeli bu (6-82). ,
816. Canlı bu (6-82). ,
817. Benim canım bu (6-82). ,
818. Benim güzelim buuuuu! (6-82). ,
819. Gökyüzünün önünde, kolunda çiçek dolu sepetiyle (6-82). ,
820. Kara kaşlı, kara gözlü, herkesin bildiği gibi bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi çingene kızıdır bu (6-82). ,
821. Aklının üzerinde düğümler (6-83). ,

822. “Ayde kız!” diye gülüşseler de, “yürüüüü” deseler de gene de şakadır bu (6-83). ,
823. Yarısı şakadır en azından (6-83). ,
824. Bir şeyin olmayacağına inanmışların, iş olsun, eğlence olsun, laf olsun diye çıkardıkları bir şamata işte (6-83). ,
825. Eh işte bu kadardır bu hikâye, bu aşk, bu sevda (6-83). ,
826. Bu, benim şaşırtmaca yaparak, metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden kaynaklanan bir durum (6-84). ,
827. Gül değil, sümbül değil, karanfil desen hiç değil (6-85). ,
828. Bu koku ne kokusu böyle! (6-85). ,
829. Evet, Mustafa Bulut var, güzel yüzlü cimcime karısı Cemile var (6-85). ,
830. Of! Of ki of! (6-85). ,
831. Ne kadar temizlerse temizlesin, iki örtü, iki pırtı (6-85). ,
832. Sonunda, işte villa karşılarında (6-85). ,
833. Nerede o imgelemlerindeki, masal dünyasının, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil pırıl pırıl villası? (6-85). ,
834. Güleç yüzlü, cahil, temiz bir çocuk (6-86). ,
835. Baba dosttu, eski bir arkadaş (6-86). ,
836. “Ne diye gereksin ki” yanıtını da içinde taşıyan bir soruşla (6-86). ,
837. O canım eşyalar, o kimbilir nerelerden getirilmiş antikalar, ipekler, halılar... (6-86). ,
838. Aman tanrım! (6-86). ,
839. Bu da nesi? (6-86). ,
840. Aa! Evin içi yok (6-86). ,
841. Ne demek evin içi yok? (6-86). ,
842. Vallahi! (6-86). ,
843. Ne kapı pencere, ne eşya ne bir şey... (6-86). ,
844. Dört duvar burası (6-86). ,
845. Evjeeet (6-86). ,
846. Evet haklısın (6-86). ,
847. Hiçbir şey yok içerde (6-86). ,
848. Yer serin, gölgeli (6-86,87). ,

849. Unuttuğu okyanusa doğru kanatsız kapkara martı (7-88). ,
850. Şimdi öykünün öyküsü: Bir yokuş var (7-88). ,
851. Yokuş yukarı, genişçe bir yol (7-88). ,
852. Hele aşklar! (7-88). ,
853. Taş döşeliydi bir zamanlar (7-88). ,
854. En güzeli de gene taşların arasından, bayır aşağı incecik suların akışıydı; belli belirsiz bir şırıltıyla (7-88). ,
855. Gene o yokuşun ortalarına doğru, küçük bir yufkacı dükkanı var (7-89). ,
856. Set üstü bir ev (7-89). ,
857. Çok eskiden kalma bir taş duvarın üzerinde (7-89). ,
858. Taş duvar da kale duvarı sanki (7-89). ,
859. Bir yanında kocamış bir çam, taptaze (7-89). ,
860. Ona dolanmış bir hanımeli var (7-89). ,
861. İki katlı bir ev (7-89). ,
862. Bir de çekmece katı var (7-89). ,
863. Nazlı ince, ama coşkulu; her yanı sarmış, çiçeğini belli etmeden, bol çiçekli (7-89). ,
864. Kuytu, sırdaş, koruyucu bir çardak bu (7-89). ,
865. Adını bilsin bilmesin, hep tanıdık aşına çiçekler (7-89). ,
866. Halası, teyzesi, büyük yengesi, dayısının kızı, haminnesi... (7-89). ,
867. Bir de sözcük: Rayiha (7-89). ,
868. Yokuşun başına ve sonuna yukardan bakan, yerine kurulup oturmuş bir evdi ev (7-90). ,
869. Kapısı ortadan (7-90). ,
870. Eski bir kapı (7-90). ,
871. İki kanatlı (7-90). ,
872. Kapıdan girince bir taşlık vardır (7-90). ,
873. Bir yanda bir oda, öbür yanda bir oda (7-90). ,
874. Arkada geniş bir mutfak, malta taşı döşeli (7-90). ,
875. Gömme taş fırınlı (7-90). ,
876. Giriş kapısının tam karşısında bir kapı daha vardır, bahçeye açılan (7-90). ,
877. Ağaçlar, iki kayısı, bir karadut, bir malta eriği (7-90). ,

878. Önde iki büyük oda, arkada, tahta balkona bitişik, bahçeye bakan, orta boy bir oda, ara yerde de bir sandık odası (7-90). ,
879. Eşyaların tümüne aşınaydı ruhu (7-90). ,
880. İşlemeli beyaz perdeler olsun, sofaya boydan boya serilmiş yürüdümle olsun, havı iyice dökülmüş, solmuş İran halıları olsun, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, nostaljik renkler katarak giren aynalı konsol, kapakları bombeli, ceviz elbise dolabı... (7-90). ,
881. Tüm bunların üzerinde, bin yıldır yaşanmışlıkların üstünü örtmüş olan o soluk almayan sessizlik (7-90). ,
882. Bu yolun yabancıları değilim (7-90). ,
883. Ne güzel, ama ne güzel bir ev! (7-90). ,
884. Bu zamanda kolay değil tabii (7-90). ,
885. Kumral, parlak gür saçlardı (7-91). ,
886. O solgun yüzü (7-91). ,
887. Çok solun bir kızdı (7-91). ,
888. Göz kenarlarına renkli kalem örneğin (7-91). ,
889. Hayır (7-91). ,
890. Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak kendini algılatan bir şey vardı (7-91). ,
891. Bir başkaldırı, bir karşı koyma... (7-91). ,
892. Denizi yakından görme, vapurun hızından, suyun köpürüşünden, ayazdan gelen bir soluklanmayı yaşamak içinmiş gibi (7-92). ,
893. Oh! Dışarısı bomboş! (7-92). ,
894. Vapurun simitçisi oradaydı (7-92). ,
895. Mis gibi susam kokusuyla değil (7-92). ,
896. Hayır (7-92). ,
897. Buz gibi olmuştu simitler kuşkusuz, o belli de, asıl üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek bir renk almış olması, bu renkten gelen iğrenme duygusundan (7-92). ,

898. Ondan (7-92). ,
899. Çok kısa (7-92). ,
900. Tanımlaması zor (7-92). ,
901. Bu ne bu bu ne? (7-92). ,
902. Bu neydi? (7-92). ,
903. Orada biri vardı (7-92). ,
904. Kapının orada, karanlık köşede (7-92). ,
905. Akşam gamlanırken, tam ona uygun bir gamlanmayla, kara kabanı, kara saçları, kara bıyıkları, kapkara gözleriyle (7-92). ,
906. Kim? (7-93). ,
907. O! (7-93). ,
908. Emin değilim (7-93). ,
909. Şu, “benimle bile” ilginç (7-93). ,
910. Daha onun tarafından onaylanmamıştı ama, kız aşıktı (7-93). ,
911. Bu kesindi (7-93). ,
912. ”İkinci “ah” buraya mı? (7-94). ,
913. Bu yazgıyı değiştirmek gerek (7-94). ,
914. Nasıl? (7-94). ,
915. Babanın emekli maaşı, ananın yıpranıp irileşmiş elleri (7-94). ,
916. Çalışıp para kazanmak gerek (7-94). ,
917. Bu bir kara yazgı mı? (7-94). ,
918. Kim anlar bunu? (7-94). ,
919. Kapısını kendi anahtarıyla açıp gireceği, istemediği, usandığı, ona tekdüzeliğin boğuntularını getiren her şeyi dışarıda bırakarak, kapısını örteceği bir ev (7-94). ,
920. Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak, girdisini, çıktısını sevdiği, “oh evim, güzel evim” dediği evinin sofrasını kurarak, kendinin olan zamanı, istediği gibi kullanarak, dingin bir yaşam (7-94). ,
921. Bir erkek? (7-94). ,
922. Hayır! (7-94). ,
923. Eskidendi o (7-94). ,
924. O deli istek, o bekleyiş, o heveslenmeler, o düşle karışık hayaller...(7-94). ,

925. Eskidendi (7-94). ,
926. Çok zaman önce (7-94). ,
927. Yirmili yaşların başında (7-94). ,
928. Şimdi sonuna yaklaşılnca... (7-94). ,
929. Bir aşk? (7-94). ,
930. “Ah” buraya mı? (7-94). ,
931. O Da ne? (7-95). ,
932. Tanrım! (7-95). ,
933. Bu bir tansık! (7-95). ,
934. Yinelemek gerek, çok uzaklardan, çok derinlerden, yaşanıp geçmiş binlerce yıl öteden, susup kalmışlıklardan, çaresi, yangın, “seni gördüm” ü yineleyen (7-95). ,
935. Hızla inen bir kanat sesi, bir çırpınış (7-95).
936. ”Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıksız takırtılar içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95). ,
937. Bunların arasından bir bakış kıza doğru, kısa biçip geçen, el ayak çözen(7-95).,
938. Anlaması, anlatması çok zor (7-95). ,
939. Çünkü, dünyanın kuruluşundan bu yana, tüm aşıkların bakışını toplamış bir bakış sanki (7-95). ,
940. Yakıcı, parlayıcı, sonra toplayıcı... (7-95). ,
941. Yoksa buraya mı ikinci ah? (7-95). ,
942. Birden bir şenlik (7-95). ,
943. Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, vapur suları yara yara iskeleye dümen kırmışken, martılar koparılıp koparılıp atılan simit parçalarının üzerine üzerine... (7-95). ,
944. Bu şenlik benim için mi? (7-95). ,
945. Tutulmuş küçük kahkahalar, tutulmuş bağırışlar, şenlik şenlik, birden akşamın karanlığında, iskelenin ışıklarına doğru vapurun ışıkları, yolcular, ünlemler, çocuksu, sevinçli gülüşmeler, küçük bağrışmalar, martılar... (7-95). ,

946. Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında, iskele atılsın diye bekleyenler üst üste, omuz omuza birikirken, o kara gözlerden kıza gelen bir bakış daha (7-95). ,
947. İkinci “ah” tutuşmak üzere olan bir yangınla birlikte buraya daha mı uygun ne! (7-95). ,
948. O her akşam yinelenen koşuşturmaca (7-95). ,
949. Evet (7-95). ,
950. Akşamın gamlandığı bu vakitlerde, kent ışıkları, trafik karmaşası içinde bir koşuşturma (7-95). ,
951. İçine kapanık (7-96). ,
952. Benimki de ana yüreği (7-96). ,
953. Ben de vaktiyle... (7-96). ,
954. Evli barklı, çoluklu çocuklu bunca yılın komşusudur ama, yüreğindeki delikanlı, Beylerbeyi’nin yakışıklı bıçkın delikanlısı... (7-96). ,
955. Peki o ne o? (7-96). ,
956. Kim bu acaba? (7-96). ,
957. Dolmuşların kalktığı yana (7-96). ,
958. Değil (7-96). ,
959. Yokuş yukarı (7-96). ,
960. Annesine de nohut leblebisi; Yeni kavrulmuş, sıcak sıcak (7-97). ,
961. Yüzü aydınlık, gözleri pırıl pırıldır (7-97). ,
962. Elleri kucağında öylece (7-97). ,
963. Bu öyküde “eyvah” ın yeri yok galiba (7-97).

4.2.6. Yüklemin Yerine Göre Cümleler

4.2.6.1. Kurallı Cümleler

1. Şimdi, bu öyküyü yazmak için, masanın başında oturmuş düşünüyorum (1-7).,
2. Günlerden bir gün, herhangi, sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir gün, uyanıyorum (1-

3. Derken bir telefon! Eskiden oturduğun apartmandaki kapı komşun; bir ahbap (1-7),
4. Yüzü güzel, elleri güzel, tırnakları pırıl pırıl, boyu bosu yerinde, bakımlı bir kadın (1-7),
5. Saçları hep iyi taranmış, iyi biçimlendirilmiştir (1-7),.
6. Yanaklarını, gözlerinin üzerini iki eli kanda olsa renklendirir (1-7),
7. Genellikle çok güleçtir (1-7),
8. Güldüğü zaman dişleri tümüyle ortaya çıkar: sedef gibi parlar (1-7),
9. Bu kadar tanımlama neye? (1-7),
10. Şu: Onun böyle güzel, bakımlı, güleç oluşu insana güven verir (1-7),
11. Onun sesini, canlı, neşeli konuşmasını duymak insanın içini rahatlatır (1-7),
12. Ne dese inanılır (1-7). ,
13. Ayrıca, bilinir ki, araştıran, öğrenen, her şeyin iyisini, olumlusunu seçmesini bilen bir aklı vardır (1-7). ,
14. Üstüne bir de sevecen ve iyi niyetli oluşu konursa, eh! (1-7),
15. Yakın arkadaşlarımdan birinin kızı evleniyordu (1-7). ,
16. Anayla kızın zevkleri pek uyuşmuyor (1-7). ,
17. Oğlan evi paralıymış (1-7). ,
18. Biraz da görgülü (1-7). ,
19. Kız, gelinliğini ucuza elde etmek istiyor (1-7). ,
20. Sade, ama görkemli bir görünüşü olacak (1-7,8). ,
21. İlk bakışta ince bir zevk ürünü, özel bir çizim olduğu anlaşılacak (1-8). ,
22. Asla, adı sanı olan bir terziye diktiremez (1-8). ,
23. Hele öyle, damadın annesinin istersen dediği gibi, Avrupa'dan mavrupa'dan hayır! (1-8). ,
24. Arkadaşları ayıplar onu (1-8). ,
25. Üstelik okuyan, sözleri olan çocuklar (1-8). ,
26. Anadan babadan geçme, parçalanmış da olsa, hala geçerliliği olan birtakım inanışları, onlarca geliştirilmiş bir yaşam biçiminden kalma davranışları var (1-8). ,
27. İşte telefon çaldığında, arkadaşımın kızıyla buluşmak için, kapıdan çıkmak üzereydim (1-8). ,

28. Gidip kumaş bakacaktık (1-8). ,
29. Telefonu kapadığımda, her zaman olduğu gibi, bir dolu akıl almıştım (1-8). ,
30. Bunlardan biri, çok güzel ipek işleyen Zümrüt hanımın adresiydi (1-8). ,
31. Bu anlattıklarım, benim yaşama biçiminden, insanlarla, çevremle olan ilişkilerimden bir parça. Bunlar bir yana, ben bir sanatçıyım (1-8). ,
32. Kafamın içine dönüp duran imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım, hemen hemen bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler.. (1-8). ,
33. Ama şu gelinliğin peşine düştüğümüzde, bunlar çok derinlerdeydi (1-8). ,
34. Avare bir zaman parçasını sürüklüyordum.(1-8). ,
35. O adrese ilk gidişimi, algıladığım gibi anımsıyorum (1-8). ,
36. Bu, bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; birşey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çığlık duyulduğunda, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu.. (1-8). ,
37. Dudak ucundaki sigarayı bilinmez kokusuyla titretiyordu (1-8). ,
38. Adam ölmemiş! (1-8). ,
39. Adam kurtulmuş! (1-8). ,
40. Rasim usta sağalmış! (1-8). ,
41. Birinin ölmemiş olması, sevinç yerine dehşet salmıştı ortalığa (1-9). ,
42. İnsan şaşırıyordu, meraklanıyordu (1-9). ,
43. Bu da ne demek? (1-9). ,
44. Kent merkezine oldukça uzak olan bu gecekondu semti iki üç otobüs değiştirerek zorlukla bulmuştum (1-9). ,
45. Yukarda kalan ana yoldan, bayır aşağı dereiçine inmiş, ummadığım bir anda çevremi saran tavukları, üzerime havlayan köpekleri, keskin ahır kokusunu yadırgamıştım (1-9). ,
46. Ahbabım adresi sormam için salık verdiği kahve hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üzerindeki düzlükteydi (1-9). ,
47. İki büyük çınarın altında (1-9). ,
48. Çardakta oturanlara sorabilirdim aradığım kimseyi ama, içimden gelen ses beni durdurmuştu.(1-9). ,

49. Algıladığım doğruydı (1-9). ,
50. Ortada korkulu, gizemli, şaşkınlıkla dolu bir şeyin ürpertisi dolaşıyordu (1-9). ,
51. Omuzlar düşük, gözler yanlara doğru kaçamak bakışlar atarak, dudaklarda bir solma, sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler.. (1-9). ,
52. “Üzerine nah şu kadar kalın, nah burdan oraya, koca kalas düşsün de...” (1-9). ,
53. Kaburgaları neyi hep ezilmiş dediydiler (1-9). ,
54. Gözümle gördüm lan oğlum, kanlar içinde götürdülerdi, sen ne diyorsun! (1-9). ,
55. Kanlar içinde? (1-9). ,
56. Tabi yau! Tövbeler olsun (1-9). ,
57. Sonunda benim orda olduğumu gördüler, birini arayıp aramadığımı sordular (1-9). ,
58. Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi duydukları korkuya eş titreşimlerle, onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, bana yakınlık duydular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, “ bak abla ben anlatayım” deyip konuştular (1-9). ,
59. Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, benim aradığım ipek üzerine ipek sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği ustabaşı Rüstem’miş (1-9). ,
60. Yukardaki inşaatın ustabaşısı (1-9). ,
61. Üzerine kalas düştüğü, hastaneye kaldırıldığı haberi geldiğinde.. (1-9). ,
62. Herkes birden konuşmaya başladığı için, anlatılanlar da karmakarışık oluyordu.(1-9, 10). ,
63. Günlerden bir gün, gün, kendi başına yaşayıp giderken her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları, hele hele artık kentin dış mahallesi sayılmayan, kente kavuşmuş dereiçindeki bu gecekondu semtini derinden sarsalayan bir çığlık kopmuştu. (1-10). ,
64. Yooooo! (1-10). ,
65. Olmaaaaaaaaz! (1-10). ,
66. Ortalık anında karışmıştı (1-10). ,
67. uyyyyyyyyy! (1-10). ,
68. Yavaş olun, duymasın (1-10). ,
69. Kendinde değil be kuzum nereden duyacak (1-10). ,

70. Bi şey olmaz (1-10). ,
71. Oysa şimdi! (1-10). ,
72. Olmazın olmuştu, ölümün yenilgisi, öldürmeyen Allahın gücüne karşı bilinmez, korkunun, şaşkınlığın yürek ezişi, kıyım kıyım edişi.. (1-10). ,
73. “Bir de kadınlara danış abla” dediler (1-10). ,
74. Onlar daha iyi bilir (1-10). ,
75. Hem evin yolunu bir güzel gösterirler sana, boşa dolanmazsın (1-10). ,
76. “Sağolun” deyip, gösterdikleri kestirme patikadan, evlerin başladığı yana doğru yürürken, içimde beni heyecanlandıran duygular kaynaşmaya başlamıştı (1-10). ,
77. Bunca yılın deneyimi (1-11). ,
78. Kadınlar beni gördüklerinde, bir yaz öğle sonunun akşama dönüşmeye hazırlanan son dakikalarıydı (1-11). ,
79. Çocuklar uykudan kalkmış, kadınlar çay demlemiş, simitçinin sesi uzaklarda da olsa duyulmaya başlamıştı (1-11). ,
80. El işlerini, örgülerini alıp kapı önlerine oturup laf üretmeye başlamadan az önce (1-11). ,
81. Sıcak bir günün sonunda, terli, yorgun, tam aymamış bir mahmurluğun, tekdüzeliğin getirdiği durgunluğun içinde beni, umulmadı bir değişiklik, bir canlılık olarak karşıladılar (1-11). ,
82. Uzun uzun öten vakitsiz horozu da anımsıyorum (1-11). ,
83. Onlar hiç aldırmasalar da ben, duygulanmıştım (1-11). ,
84. Hani sanki kentten kurtulup köylere, kırlara çıkmışım gibi bir duygu (1-11). ,
85. Hemen kapıdan pencereden “kimlerdensiniz?”, “kimi aradınız?”, “birini mi aradınız” diye birer ikişer çıkıp toplastılar (1-11). ,
86. Gene, erkeklerde olduğu gibi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama, ben hepsini şöyle gözucuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım (1-11). ,
87. Bir, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok onlar konuşuyordu; bir de, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenler (1-11). ,
88. Dostunun karısını bıçaklamış (1-11). ,

89. Efe bir görünüşü vardı (1-11). ,
90. Yanakları al al parlıyordu (1-11). ,
91. Ela gözlü, ağzı burnu çok biçimli güzel bir kızdı (1-11). ,
92. Kumral saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı, çiçekli başörtüsü omuzlarında, öylece duruyordu (1-11). ,
93. Elleri hırkasının cebinde, sert adımlarla yürüyordu (1-11). ,
94. Daha ilk bakışta, öbür kadınlardan ayrı, değişik bir kişiliği olduğu ayırt ediliyordu (1-11). ,
95. Bana, “Sen gazeteci falan mısın?” diye sordu (1-11). ,
96. “Yok değilim” dedim (1-11). ,
97. Bu kadınları, şu arkamızda bıraktığımız, gecekonduarda yaşayan kadınları, hele hele o çok konuşanları “aptal karılar” diye niteliyordu (1-11). ,
98. Allahın dağındaki odun bile yeşerir icabında da, bunlar, bi... (1-12). ,
99. Herifin canı istemiyorsa... (1-12). ,
100. Oysa bu sevmişti (1-12). ,
101. Aşık olmuştu (1-12). ,
102. Görür görmez vurulmuştu ona (1-12). ,
103. Yanakları daha da kızarmıştı (1-12). ,
104. İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki; çakmak çakmaktı (1-12). ,
105. Allahtan genellikle yere doğru, ya da dağlara bakarak konuşuyordu.(1-12). ,
106. “Ben sevdim onu” deyip, çabuk çabuk, hafiften Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla anlatıyordu (1-12). ,
107. “Tövbe o benim dostum değil (1-12). ,
108. Kızım ben.” (1-12). ,
109. Karısına da dedim diyordu, dedim ha, ben senin adamını almam elinden, korkma dedim (1-12). ,
110. Bu Allahtan gelme bir şeydir, aptallık etme, anla bunu dedim (1-12). ,
111. Ben kızım diye, kıyamıyordu bana, öyle haber yollamış (1-12). ,
112. Hani adım neyim çıkmasın diye...”(1-12). ,
113. Sesi insanı heyecanlandıran renklerle, bir inip bir çıkıyordu (1-12). ,

114. Bir ara gözücuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bittiği yerde pıt pıt atan bir nokta ilgimi çekti (1-12). ,
115. Çok acı çektiği belli oluyordu (1-12). ,
116. O kendi dünyasında, düşleriyle, yaşadığı somut dünyanın imgeleri arasında anlatıp duruyordu (1-12). ,
117. Çok üstüme varamıyordu, diyor, içini çekiyordu (1-12). ,
118. Üç çocuk yapmış karıdan (1-12). ,
119. Benim de istediğim bir şey yok (1-12). ,
120. Bir ona, onun insanlığına inanırım (1-12). ,
121. Bir de sevdasına (1-12). ,
122. Günün birinde evleneceğim, isteyenlerim var (1-12). ,
123. Ama onun sevdası hep na şuramda duracak (1-12),
124. Git derim anlamaz, uğraşma derim anlamaz, ben istemem senin kocanı, korkma derim anlamaz (1-12,13). ,
125. Bir de kalkıp orospu diye üzerime üzerime düğünde, ben kendi havamda oynarken güzel güzel ortada, herkesin içinde, kaptığım gibi bıçağı... (1-13). ,
126. Neyse, Allah korudu, ölmedi! (1-13). ,
127. Bu Zümrüt hanımı da anlamazlar (1-13). ,
128. Hem korkarlar ondan hem...(1-13). ,
129. Rasim ustanın haberi geldiğinde, Zümrüt hanım çılgılığı basmış (1-13). ,
130. “Beni koyup nerelere gidiyorsun Rasim usta! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye kendini yerden yere atmış (1-13). ,
131. “Abla ben sana evi göstereyim, bir dahaki gelişinde zorluk çekmezsin” dedi (1-13). ,
132. “Zümrüt hanım, hastanede, Rasim ustanın başında (1-13). ,
133. Zümrüt hanım gece gündüz yanında (1-13). ,
134. Hiç uyumazmış (1-13). ,
135. Bir zamanın birinde Şamlı Fatma diye bir kadın varmış (1-13). ,
136. Çok esmer, ufak tefek, çenesi çukur, kıvrak bir kadın (1-13). ,
137. Şimdi o, biçim değiştirip Zümrüt hanım mı olmuştu (1-13). ,
138. Bazen karıştırıyordum (1-13). ,

139. Şamlı Fatma anladığım kadarıyla, birtakım kirli, karanlık işlerin kadınıydı (1-13). ,
140. Ama o, Zümrüt hanımın anası olmuştu (1-13). ,
141. Zümrüt hanımı küçük bir kızken alıp büyütmüştü (1-13). ,
142. Çok sevmiştii (1-13). ,
143. Onu çok iyi yetiştirmişti (1-13). ,
144. Zümrüt hanım da, böylece, bir hanımefendinin eğitiminden geçmişti (1-13). ,
145. Şamlı Fatma'nın yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti, -bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti- ne Zümrüt hanıma en ufak bir gölgesi düşmüştü (1-13). ,
146. Şamlı Fatma'yla, konak yavrusu evi, o mahallenin koruyucu gücüydu (1-13). ,
147. Yetimlerin dulların, darda kalanların imdadına yetişen, güvenilen, mahalleden zararlı bir rüzgarın geçmesine bile izin vermeyen bir güç (1-13). ,
148. Şamlı Fatma'nın ölümünden sonra satılmış (1-13). ,
149. Ağaçların çoğu kesilmiş, eski güzel evler kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar çamur gibi bir asfaltla sıvanmış, yer yer çatlamış, kırılmış... (1-14). ,
150. Sevimsiz bir yerdi (1-14). ,
151. İçime her zaman duymadığım, onun için anlayamadığım, anlayamadığım için de ürperdiğim duygular sardı (1-14). ,
152. Ama tüm bu anlatılanların arasında, benim içimi buram, o küçük, kavruk kız çocuğuydu (1-14). ,
153. Hep korkmuştu (1-14). ,
154. Arapça konuştukları için anlayamazdı ama, onların kızdıklarını, bağırıklarını görünce ödü patlardı (1-14). ,
155. Şamlı Fatma da onlara bağırırdı, dizlerine vura vura bir şeyler söylerdi (1-14). ,
156. Onlar gidince başı tutar, girer yatağa yatardı (1-14). ,
157. Bazan ağlardı.(1-14). ,
158. Yaldızlı, büyük, kadife koltuklardan birine büzülür otururdu (1-14). ,
159. Ut çalar şarkı söyler, fallar bakar, gülüşür, bozacıyı çağırırlardı (1-14). ,
160. Ya sonra? Şamlı Fatma hiç beklenmedik bir zamanda ölüverince... (1-14). ,
161. Zümrüt hanıma geçiyorum (1-14). ,

162. 1990'lı yıllarda, Türkiye'de, büyük bir kentin kuzeyinde, yeni yeni kurulmaya başlayan, dış mahallelerden birinde, bir kadınla bir erkek yaşıyorlardı (1-14). ,
163. Ama, akşam olup da ortalık karardı mıydı, ikisi de birbirinin ışığına bakıp, rahatlatıcı bir duygu kırıntısı alıyorlardı (1-14,15). ,
164. Kadının evi aşağıda, vadide, kurulmuş dere yatağının yamacında, ağaçların arasındaydı (1-15). ,
165. Şimdi hepsi, iki adam boyu, üç adam boyu (1-15). ,
166. Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, güneşin ışığında yeşillendirip hışıl hışıl dalgalanarak, kadını, çevresindeki dünyadan çok korkan bu ufak tefek kadını korurlar (1-15). ,
167. Kadın öyle kara kurudur ki, iyice bakılmayınca, güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi ayırt edilmez (1-15). ,
168. Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenilmişliğin hemen ayırt edilmediği gibi (1-15). ,
169. Adam tepedeydi.(1-15). ,
170. Kadının çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı evini bir kenara ayırmak gerekir (1-15). ,
171. O zaten, daha buralara az önce de denildiği gibi, inler cinler uğramazken vardı (1-15). ,
172. Şamlı Fatma da ne yapsındı! (1-15). ,
173. Artırabildiği para, ancak, dağ başında, ucuza kapatılmış bir arsada, böyle küçücük bir ev yaptırmaya yetebilmişti (1-15). ,
174. Kızlarından gizli (1-15). ,
175. İşler eskisi gibi değildi (1-15). ,
176. Arada bir büyük evin önüne koca bir Kadillak gelip, alıp Şamlı Fatma'yı gitmiyordu (1-15). ,
177. Şamlı Fatma, kızlarından biraz çekiniyordu (1-15). ,
178. Ne oldukları belli olmayan damatlarından da.(1-15). ,
179. Şamlı Fatma'yı da aşan (1-15). ,
180. Çirkin kızlarının büyük kemikli elleri elmas yüzüklerle onbeş de bir ağda yaptıkları esmer kolları altın bileziklerle donanıyordu (1-15). ,
181. Kürk mantolar giiyorlardı (1-15). ,

182. Ayakkabıları çok yüksek topukluydu (1-15). ,
183. Onlarla bir örnek, parlak yılan derisi, krokodil çantalar kullanıyor, ağır, pahalı kokular sürüyorlardı (1-15). ,
184. Kara dudaklarını koyu kırmızı boyuyorlardı (1-15). ,
185. Kavgacıydılar (1-15). ,
186. Kumar oynuyorlardı.(1-15). ,
187. Şamlı Fatma zaten çok küçükken doğurduğu bu kızları pek sevmiyordu (1-15,16),
188. Onlar da, bu küçük, garip yetimi çekemiyorlardı (1-16). ,
189. Nüfusuna geçirttirmemişlerdi (1-16). ,
190. Eski yıllardaki korkusuzluğu, atıp tutması dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı (1-16). ,
191. Çünkü, o beyaz elbiseli adamlar...(1-16). ,
192. Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak...(1-16). ,
193. Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükrenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakınıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz (1-16). ,
194. Tek başına (1-16). ,
195. Bozkırın ortasında (1-16). ,
196. İlk gece bile doğru dürüst... (1-16). ,
197. Üç aya varmadan...(1-16). ,
198. Ne yapacaklarını şaşırılmışlardı (1-16). ,
199. Damatlar, kızlar evi basmadan... (1-16). ,
200. Dayalı döşeli evi var garibin, bir de kocası olursa diye... (1-16). ,
201. Aslan gibi delikanlı demişti (1-16). ,
202. Hoş, sessiz, ince yüzlü genç bir çocuktü.(1-16). ,
203. En ufak esintide eğilen ince bir dal örneği (1-16). ,
204. O hep yalnız, güvencesiz, korkarak yaşamış (1-16). ,
205. Anlıyorum (1-16). ,

206. Bir iki derken, kısa zamanda tüm dereiçini sardı (1-16). ,
207. Issızlıktan iyiydi (1-17). ,
208. Şimdi sanki o da onlar için bir Şamlı Fatma'ydı (1-17). ,
209. Bu, köyden gelenler, onu öyle saydılar (1-17). ,
210. "İnşaat sahası"nda (1-17). ,
211. Acı biberle, domatesi ete koymazdı.(1-17). ,
212. Söğüş doğrardı (1-17). ,
213. Öyle severdi (1-17). ,
214. Buraları tüm yıkacaklar deniyordu (1-17). ,
215. Tüm varlığı ateş olup yanıyordu, dili damağı kuruyordu (1-17). ,
216. Olur olurdu (1-17). ,
217. Para kimdeyse beylik ondaydı (1-17). ,
218. Ödü patlıyordu (1-17). ,
219. İyi haberlerden biri genç mimarla ilgili olandı (1-17). ,
220. Ağaçları kesmemek için elinden geleni yapıyor, deniyordu (1-17). ,
221. Arkadaki kavaklarla, üç büyük çınarı olduğu gibi bırakmıştı (1-17). ,
222. Avluların içine almayı düşünüyormuş (1-17). ,
223. Öyle deniyordu (1-17). ,
224. Ana yol az aşağıda kalıyordu (1-17). ,
225. Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen karanlık uğultusu yukarı, sokak lambalarının ışığına doğru, azalarak yükselirdi (1-17). ,
226. Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı ama, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırışıklıkları içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan garip ürperti veren adamın adı yazılı değildi (1-17). ,
227. O, şirketin en eski, en güvenilir, en hatırı sayılır ustabaşısıydı (1-17). ,
228. Küçücük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini doğru Şam'a kaçırmış, korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına,

- polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen her türlü belaya karşı öyle, iri yarı dimdik duran, onu koruyacağına inandığı adam oldu (1-18). ,
229. Bu sonralarıydı (1-18). ,
230. Başlangıçta kadının ondan haberi bile yoktu (1-18). ,
231. Kadının ondan haberi bile yoktu elbet; nerden olsun! (1-18). ,
232. Yukarılara düşmezdi yolu.(1-18). ,
233. Dereiçinde oturanlar, aşağı toprak yoldan işlerler (1-18). ,
234. Yolun sonu, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde, yokuş yukarı vurur, bir ucundan caddeye kavuşur (1-18). ,
235. Kadın zaten, her zaman hava kararmadan evine döner, -Şamlı Fatma, öyle derdi; kadın dediğin, hava kararmadan evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer, hemen kapısını kapar kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı (1-18). ,
236. Kadın perdeleri yakıp ışığını yaktığında, adam ilk dubleyi bitirmiş olurdu (1-18). ,
237. Pos bıyıklarının ucunda bir su damlasıyla, tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, inşaatın içinden yola doğru bakan bir adam (1-18). ,
238. Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, suyunu salıp çekmiş, acı biberli, yağını kalmış ete ekmek bansalar diye (1-18). ,
239. Belki! (1-18). ,
240. Güneş yanığı kırışık yüzündeki anlamı çözmek, bakışlarını yakalayıp anlamak olası değildi (1-18). ,
241. Yeryüzünün kimsesizlerinden biri (1-18). ,
242. Erzurum köylerinin yetimi (1-18). ,
243. Yüzlerce yıldan beri yetim (1-18). ,
244. Bir dikili ağacı bile yok (1-18). ,
245. O kız şarkısında ne diyor? (1-18). ,
246. “Bir kedim bile yok!” (1-18). ,
247. O şarkı hoşuna gidiyor (1-18). ,
248. Kendini kimsesiz saymaz (1-18). ,
249. Ne özgüven! (1-18). ,

250. “Allah Kerim!” (1-18). ,
251. “Allah Kerim!” (1-18). ,
252. Pekiyi! (1-18). ,
253. O ilk gün, Zümrüt hanımın evine doğru yürürken, o güzel yüzüyle –Halime miydi adı- bir şey anlatmıştı (1-19). ,
254. Aklımdan çıkmış (1-19). ,
255. Sonradan anımsadım (1-19). ,
256. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım (1-19). ,
257. “Sen kıy benim nikahımı, benim evim ikimizi de barındırır” deyivermiş (1-19). ,
258. Senden başka kimsem yoktur (1-19). ,
259. “Bir Allahım, bir sen “ diye (1-19). ,
260. Ahbablığımız dostluğa dönüştüğünde (1-19). ,
261. Halime’nin anlattığı şu; Rüstem usta, uzun geceler boyu düşündükten sonra, bakmış ki, bir iş var (1-19). ,
262. Ne olsun; her akşamüzeri gözü yolda Zümrüt hanımı bekliyor (1-19). ,
263. Zaten ilk gördüğünden beri de, rakısını onun ışığına karşı içer olmuştu (1-19). ,
264. İnce, esmer elleri var, gül tırnaklı diye düşünerek (1-19). ,
265. Onu alıp, bağrına basmak isteyerek (1-19). ,
266. Emekli maaşı da var (1-19). ,
267. Allah taksiratını affetsin (1-19). ,
268. Allah gani gani rahmet eylesin (1-19). ,
269. Bu dua her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, o eski mahalleden hâlâ yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği bir dua olmuş (1-19). ,
270. Elbet hamama gidecek (1-19). ,
271. Ne yapar yapar tırnaklarını dibinden keser (1-19). ,
272. Genç mühendisin ressam karısı pek severmiş onu (1-19). ,
273. Bazı akşamlar kocasıyla inşaata gelirler, oturur, Rüstem ustayla beraber rakı içer, konuşturlarmış (1-19). ,
274. Et getirirmiş gelirken, kavurup yerlermiş (1-19, 20). ,
275. Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi gülüğülüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış (1-20). ,

276. Gözleri dolmuş (1-20). ,
277. Çok sevinmiş (1-20). ,
278. Oysa bir bilseydiler ki, Zümrüt hanım Rüstem ustasına ne pijamalar, ne çoraplar, ne fanilalar almıştı (1-20). ,
279. Hepsini yılların özlemi, yılların birikmiş hevesiyle, kullanılmamış sevdasıyla, yıkamış ütölemiş, öpe seve bohçalamıştı (1-20). ,
280. Ateş gibi yanıyordu tüm vücudu, akli fikri, düşüncesi hep tutuşmuştu (1-20). ,
- Öylece bakakalmıştı (1-20). ,
281. Sonra,”Nerelerdesin hanım sen?” deyivermişti (1-20). ,
282. Oradan aralıksız bir sandalye bulmuş, koca eliyle üstünün tozunu silmiş, “Buyur otur” demişti (1-20). ,
283. Onun yaşamına da (1-20). ,
284. Nazlı bir sesi vardı (1-20). ,
285. “Rüstem ustayı aramıştım” diyordu (1-20). ,
286. Rüstem usta, size bir şey danışmak istemişim (1-20). ,
287. Mesele nedir? (1-20). ,
288. Diyorlar ki... (1-20). ,
289. Efendim, diyorlar ki (1-20). ,
290. Bakın ben şu aşağıda, ağaçların arasındaki ev, orası benim evim (1-20). ,
291. Gecekondu değil (1-20). ,
292. Tapulu (1-20). ,
293. Kendi evim (1-20). ,
294. Yani... (1-20). ,
295. Biri, büyük iş masasının bir ucunda, öbürü bu ucunda dikilerek, ayaküstü, tedirgin, üç beş laflık bir konuşma (1-20). ,
296. Ben sorup soruştururum (1-20). ,
297. “Bir iki gün sonra uğra bakalım sen” demişti (1-21). ,
298. Rüstem usta (1-21). ,
299. Kadın yemeğini yiyip tepsisini kaldırdıktan sonra, kahvesini alıp kanepedeki köşesine oturunca, perdesinin ucunu kaldırıp dışarı bakardı (1-21). ,
300. Perde açılınca, ışık dışarı vurur, duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya saksısını aydınlatırdı (1-21). ,

301. Çok hoş bir görünümdü (1-21). ,
302. Karanlığın içinde, üzerine vuran ışıkla daha güzel, hatta gizemli görünen bir saksı yavruağzı sardunya (1-21). ,
303. O akşam ne oldu? (1-21). ,
304. Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip, hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı (1-21). ,
305. Işık ışık yanıyordu (1-21). ,
306. “Bismillahirrahmanirrahim! (1-21). ,
307. Tövbe tövbe! (1-21). ,
308. Uyyyhh! dedi (1-21). ,
309. Orada bu ışığı yakarı tanıyor (1-21). ,
310. “Aslan gibi maşallah!” düşüncesi tüm vücudunu sarsalayıp titretiyor (1-21),
311. Perdeyi örtüyor (1-21). ,
312. Çözülen elini ayağını toparlamak için hırkasının önlerini kavuşturup, ayaklarını altına alıp büzüldü (1-21). ,
313. Ne televizyon, ne bir şey (1-21). ,
314. Kalkacak gücü olsa, ışığı bile kapatacak (1-21). ,
315. Orada yukarıda, ışığın altında dimdik duran o güçlü kuvvetli adam var (1-21). ,
316. Ters, sert bir adam gibi görünüyor ama, değil (1-21). ,
317. İnsanın yüzüne bakmamış gibi duruyor ama bakıyor (1-21). ,
318. “Güzel ev” dememiş miydi? (1-21). ,
319. İçinde öyle sevinçli sızılar (1-21). ,
320. Az önce, akşamüzeri yaşadığı o zaman parçası işlediği ipek sarmaların en güzeli (1-21). ,
321. En küçük imi bile abartıyor (1-22). ,
322. Tüm vücudunda büyük bir gülümseme (1-22). ,
323. Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam ele vermeden duyulup duyulup kayboluşu gibi (1-22). ,
324. İki üç gün sonra hemen gel (1-22). ,
325. Gene gel (1-22). ,
326. Gecikme (1-22). ,
327. İki üç günü geçirme (1-22). ,

328. Ben duruma el koyarım (1-22). ,
329. Ben varken korkma, kimse senin kılına dokunamaz (1-22). ,
330. Ben senin evini biliyorum (1-22). ,
331. Seni biliyorum (1-22). ,
332. Seni inciteni, sana dokunanı... (1-22). ,
333. Gel gel gene gel, iki üç günü geçirme... (1-22). ,
334. Şimdi yanıt almak için giderken, ona bir şey götürmek gerekmez miydi? (1-22). ,
335. Zaten onu gördükten sonra hiçbir yediği onsuz boğazından geçmez olmuştu (1-22). ,
336. Onu düşünmediği bir an, bir soluk alışы yoktu (1-22). ,
337. Sırtı kavileşmiş, üşümeleri geçmiş, kaygılı, sıkıntılı uykuları rahatlamıştı (1-22). ,
338. Sabahları uzun uzun esneyerek uyanıyor, uzun uzun geriniyordu (1-22). ,
339. küçük kavruk kız çocuğu , evin dışındaki dünyadan ödü patlayarak, tek başına, güvenecek bir kimsesi, tutunacak bir dalı olmadan... (1-22). ,
340. Hastasının eli ellerinin arasında gözleri kapalı bıkmadan usanmadan onun başında oturduğunu görenler, oynayan dudaklarını görünce onun dua ettiğini sanıyorlardı (1-22). ,
341. Duaydı (1-22). ,
342. Akşam o gelecek diye ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının fanilalarını öpe koklaya ütülemeyecekse, kulağı kapının zilinde bir acele et kavurmayacaksa bol kırmızı biberli, yaşamak neye yarar? (1-22). ,
343. Bırakıp gidebilir misin? (1-22). ,
344. Tüyleri diken diken olurmuş (1-23). ,
345. Onun ateşı, onun duyulmayan ağıtları dereiçini de sarmamış mıydı! (1-23). ,
346. O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp buyur ediyorsa, o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen duyguyu çok yoğun olarak duydukları için (1-23). ,
347. Beyaz kağıda önce, “yandırma” yazıyorum (1-23). ,

348. apalanacak yerleri bir güzel çapalar, dört be gün bırakırsın güneşe, yansın toprak.(1-23). ,
349. Sonra suyu bir boca eder, bir göllendirirsin (1-23). ,
350. Masanın başında oturmuş düşünüyorum da (1-23). ,
351. “Yaayamıyorum abla, bunalıyorum” dediği bir gece yarısı var (2-24). ,
352. Ben bu İstanbul’da yaşamayı beceremedim (2-24). ,
353. Sıkıntım var (2-24). ,
354. Konuacak kimsem yok (2-24). ,
355. Sefere çıkmak da, yok, artık eski avkım kalmadı (2-24). ,
356. O zamanlar çok gençtim (2-24). ,
357. Olmaz (2-24). ,
358. Şöyle söyleyeyim: Yani, hani, bizim orada da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, hani u seninle tutturduğumuz konuşmayı, ne bileyim, orada da yapamıyorum (2-24). ,
359. Atlayıp tekneye ıkıyorum (2-24). ,
360. Tek başıma (2-24). ,
361. Bir o zaman, eh, biraz ite... (2-24). ,
362. Da, gürültü çok, benim yüreğim artık... (2-24). ,
363. Of be abla oof! (2-24). ,
364. Hadi içelim... (2-24). ,
365. Bunlar, şimdilik burada dursun (2-24). ,
366. Belki, günün birinde “sonra”lar yazılabilir (2-24). ,
367. Sözümüz adı Yunus olan bir genç adam zerine (2-24). ,
368. Bu adı ona bir süngercinin koyduğu söylenirmiş (2-24). ,
369. Çok nceleri (2-25). ,
370. Yunus’un, denizin dibine dibine daldığı gibi, büyük kente dalıından önce; cesur, pervasız (2-25). ,
371. Be cahil ocuk desen, hiç mi türkü dinlemedin, hiç mi masal anlatanın yoktu (2-25). ,
372. unu duymadın mı, ne demiş kadın: Benim yarım gurbet ilde küçüldü (2-25). ,
373. Zaman geçiyor, pek çok şey unutuluyor (2-25). ,
374. Küçükler büyüyor; geçmişte kalan anılar, masala dnyor (2-25). ,

375. Yunus’a bu adı koyarken süngerci istemiş ki, o da deniz gibi gizemli olsun; anlatılması da anlaşılması da büyük ustalık istesin (2-25). ,
376. Bu genç adam, bu öykünün zamanında bir akşam, bir İstanbul meyhanesinde çok içmişti (2-25). ,
377. Rakı (2-25). ,
378. Hiçbir şey yememişti (2-25). ,
379. Koyu mavi gözlü, beyaz bıyıklı meyhaneci (2-25). ,
380. Yanına gelip, masasına ilişip, kadehini tokuşturarak (2-25). ,
381. Meyhane dediğin meyhane işte (2-25). ,
382. Izgara balık, kızarmış et kokusu, piyaz kokusu, rakı kokusu, sigara dumanı, dumanlı ışıklar (2-25). ,
383. Onu kimse bilemez (2-25). ,
384. Yüreğinin çok derinlerinde (2-25). ,
385. İç, ama adabıyla (2-25). ,
386. Bu işi senden önce çok kişi yaptı (2-25). ,
387. Bunun bir usulü kaidesi var (2-25). ,
388. Bunu onlar deneye deneye buldular (2-25). ,
389. Rakı mezeyle içilir (2-25). ,
390. Yemekle demiyorum (2-25). ,
391. Dikkat isterim (2-25). ,
392. Mezeyle (2-25). ,
393. Yok öyle işkembeyi doldurmak (2-25). ,
394. Çatalının ucuyla alacaksın (2-25). ,
395. Ağzının içinde bir lezzet, bir rayiha (2-25). ,
396. Sirkeyle dereotu; çiroz yani (2-25). ,
397. Biraz şöyle belli belirsiz, sarımsak kokusu duyacaksın, ekşili patlıcandan mı, cacıktan mı gelir belli değil (2-25). ,
398. Dişlere sıvaşmış beyaz peynirin dille, diş arasında halledilen o eşsiz tadı, bir gıdım ekşili patlıcan ve rakı! (2-25). ,
399. Kaldırır vurur (2-25). ,
400. Ama, ondaki sohbet, ondaki sevgi pınarı, ondaki eşsiz dostluk duygusu! (2-25). ,

401. Toyluk etmeyeceksin! (2-25). ,
402. Zıyan olursun (2-26). ,
403. Ben adamı, baktım mı anlarım (2-26). ,
404. İyi çocuksun (2-26). ,
405. Bağırırdı (2-26). ,
406. Ama Yunus küçüktü (2-26). ,
407. Dağların ceylanıydı (2-26). ,
408. O küçücük yaşında bile, bir yakışıklıydı, bir göze görkem çocuk, bir erkek adamdı ki! (2-26). ,
409. Hiç küçük oğlan çocuğu olmadı (2-26). ,
410. Onbeşine geldiğinde de, tam bir genç erkek (2-26). ,
411. Bu anlatılması, tanımlanması zor, gizemli bir oluşumun öyküsüdür (2-26). ,
412. Tanrı bu çocuğa güzel ol demiş (2-26). ,
413. Kafasının biçimi, kestirmese bukle bukle omuzlarına inecek olan gür ipek saçları, güldüğü zaman güneşli dişlerinin parıltısı, sarı ela gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı, boyu bosu, pazuları, biçimli bacakları...(2-26). ,
414. Anacığı bir süre sonra, ayağa fırlayıp, “Yunuuuuus! diye bağırmaya başlayınca, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü çocuk sesi çingırdamaz mıydı? (2-26). ,
415. İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tırşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrıalarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26). ,
416. Anacığı ona bakar, bu olanı verdiği için Tanrısına şükrederdi (2-27). ,
417. Hemen evin arkasını dolanıp ot toplamaya giderken hafiften bir türkü tutturuyorsa bu yüzdendi (2-27). ,
418. Sevincinden (2-27). ,
419. Bu gözünün önünde gelişip serpilen, bu denizlerin dibinde yaşayan güzel çocuk gönendiriyordu (2-27). ,

420. Dememiz o ki, o anacık da hep öyle derdi: "Çok iyi çocuk bu benim oğulcuğum." sürdürürdü duasını. "Allah bahtından güldürsün" (2-27). ,
421. Güldürmedi (2-27). ,
422. Bu da dursun. Sonra, -bu "sonra", aşkı bulamayışın, yarım kalmışlığın öyküsü (2-27). ,
423. Bir kara yazgı (2-27). ,
424. Kolay mı onu söze dökmek! (2-27). ,
425. Yağmur birden bastırınca mı binmişti taksiye, otobüslerin kalabalığına dayanamadığı için mi? (2-27). ,
426. Bu kapalı, dumana benzeyen hava.. (2-27). ,
427. Şoför konuşkan değil, öyle ki, aralarında bir sözcüklük bile konuşma olmuyor (2-27).
428. Duyulur duyulmaz (2-27). ,
429. Şoförden hiç yanıt gelmemişti (2-27). ,
430. İyi (2-27). ,
431. Herkes kendi kendine (2-27). ,
432. Doğruca yukarı bakıyor (2-27). ,
433. Duman rengi bir gökyüzü (2-27). ,
434. Soluk alamıyor (2-27). ,
435. Tıkanıyor (2-27). ,
436. İster gökyüzü olsun ister deniz (2-27). ,
437. İkisi de mavinin tanrısal çeşitliliğini barındırmıyor mu; derinliklerinde sakladığı gün ışığıyla parıldamıyor mu? (2-27). ,
438. İçi, kanat çırpışların hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi? (2-27). ,
439. Ezan sesleri (2-28). ,
440. Cıvıltısına ara vermeyen kuş sesleri (2-28). ,
441. Köpeklerin uzak uzak havlamaları (2-28). ,
442. Yusufçuklar (2-28). ,
443. O masal kokan ai ai'ler uzar, zillenir (2-28). ,
444. Gün açarken bu erken vakitte, ah! (2-28). ,

445. Abla onu anlıyor (2-28). ,
446. Abla onu koruyor (2-28). ,
447. Yamaçta Kızkulesi'ne bakan bahçe meyhanelerinden birinde oturuyorlardı (2-28). ,
448. Rakı içiyorlardı (2-28). ,
449. Az bir şey (2-28). ,
450. Beyaz peynir, roka, kavun, sarı leblebi (2-28). ,
451. Bunlar bana yeter (2-28). ,
452. Sen ye (2-28). ,
453. Ne demesi, nasıl davranması gerektiğini bilemediğinden, şaşkınlığını örtmek için gülmüştü (2-28). ,
454. "Bana..." demiş, susmuş, garsona bakıp gene gülmüştü (2-28). ,
455. "Bana..." (2-28). ,
456. Sen balığını ye (2-28). ,
457. Ben babamdan böyle gördüm, böyle alıştım (2-28). ,
458. Abla ona birini yolladıysa, ona sonuna dek güvenebilirsin (2-28). ,
459. O seni hiç incitmez (2-28). ,
460. Akşamüzerinin o güzel menekşeli vaktini, yumuşacık, sakın bir konuşmayla, birbirinize dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi anlatarak, düşler kurarak, güzel gülmeler, küçük sevinmelerle geçirirsiniz (2-28). ,
461. Gecenin bir saatında, vücudundaki dirimin önüne geçilemez şahlanışını, kadınlığının en istekli, en kışkırtıcı sevgisiyle karşılar (2-28). ,
462. Bu, doğanın en olağan, en güzel yasasıdır (2-28). ,
463. Abla der ki: "Ben senin derdini anlıyorum Yunusçuğum" der (2-29). ,
464. Ama, bunlarla olmaz (2-29). ,
465. Buraya kadar (2-29). ,
466. Onlarla sen sadece ahbaplık edersin (2-29). ,
467. Güzel güzel içer, konuşur, gezer tozar sonra da yatarsın (2-29). ,
468. O kadar (2-29). ,
469. Bütün bir ömür olmaz (2-29). ,
470. Aklını topla (2-29). ,
471. Kendini kaptırma (2-29). ,

472. Sen birine, senin gibi birine sevdalanmalısın (2-29). ,
473. Bulursan ne âlâ (2-29). ,
474. Bulamazsan.. (2-29). ,
475. Bak benden ibret al (2-29). ,
476. Ben bulamadım (2-29). ,
477. Kavruldum kaldım (2-29),
478. Yıllardır üzerimden geçmeyen kalmadı (2-29). ,
479. Ne yazar (2-29). ,
480. Ama hiç sevdalanmadım (2-29). ,
481. Yangınım budur (2-29). ,
482. Senin bir de kışındaki takanaklar! (2-29). ,
483. Yaa, bir de bu var.. (2-29). ,
484. Var da, o beraber içtikleri, kadının söyledikleri de buraya yazılmalı (2-29). ,
485. Akıllı, bilgili bir kadındı (2-29). ,
486. Yüzüne hiç boya sürmemiş, saçlarını iki üç tokayla tepesinde toplayıvermişti (2-29). ,
487. Elleri güzeldi (2-29). ,
488. Dişleri, gülerken ağzının aldığı biçim, bir de biraz kısarak baktığı gözleriyle güzel olmasa da hoş bir kadındı (2-29). ,
489. Rakısı doldurulduğu zaman, hiç sesi çıkmıyordu (2-29). ,
490. Dayanıklıydı (2-29). ,
491. Keşke.. (2-29). ,
492. Şimdi ne oldu? (2-29). ,
493. Bazan kendimi öldürüp kurtulayım diyorum (2-29). ,
494. Doldur bakalım, en iyisi bu (2-29). ,
495. Ablanın dediği takanaklara gelince (2-29). ,
496. Evet (2-29). ,
497. Yaşam öyküsü (2-29). ,
498. Onun için sürdürmeliyiz (2-29). ,
499. Süngerci bunu, delikanlı olur olmaz, büyük vapurlara koyup, dünyanın denizlerine salıvermiş (2-29). ,
500. Çünkü onu çok seviyordu (2-29),

501. Bu kıyı kentte, bu fakir kentte ziyan olmasın, vurgun yemesin istedi.(2-19). ,
502. Bir daha doğuramaz analar böyle bir yiğiti derdi (2-29). ,
503. Anacık da bağına taş bastı, o da, süngerci doğru söylüyor diye düşündü(2-30).,
504. Denizler, koylar, kıyı kentler, fırtınalar, kayalıklar, çılgın denizciler, çılgın kaptanlar tanıdı (2-30). ,
505. Yorgundu.(2-30). ,
506. Ne yapacağını bilemiyordu (2-30). ,
507. “Seni everelim” dediler (2-30). ,
508. Ne olsa oraların adamıydı (2-30). ,
509. Delikanlıydı (2-30). ,
510. Yalnızdı, garipti (2-30). ,
511. Olur sandı (2-30). ,
512. Olmadı (2-30). ,
513. Yunus’un evi diyorlar (2-30). ,
514. Bunlardan biri Yunus’un karısı (2-30). ,
515. Onlar da Yunus’un çocukları (2-30). ,
516. Yukarı doğru çıktıkça kirli hava ve sis tütüyor (2-30). ,
517. Sıraselviler’e doğru yürürken (2-30). ,
518. “Ablaya lahmacunla baklava yaptırayım” diye düşünüyor, “Ne olsa Urfalı.” (2-30). ,
519. Bu gece az içecek (2-30). ,
520. Kaçıyor (2-30). ,
521. Bir mavi için gidiyor (2-30). ,
522. Bu kente dayanamıyor (2-30). ,
523. Bunu en iyi abla anlıyor.(2-30). ,
524. Bu da denizin dibini anlatıyor (2-30). ,
525. İçindeki özlemi, yaşamasızlığı, doyumsuzluğu (2-30). ,
526. Para? (2-30). ,
527. Para çok (2-30). ,
528. Narenciye bahçeleri satıldı satıldı para oldu (2-30). ,
529. Yalı evi satıldı, fırın satıldı (2-30). ,
530. Her yer, merdiven altları bile para ederken...(2-30). ,

531. “Ben bir gidip, geleyim abla” demişti (2-30). ,
532. Bir gidip bakayım (2-30). ,
533. Önce, atlayıp minibüse, koyun ta öbür ucuna (2-31). ,
534. Mustafa’nın moteline (2-31). ,
535. Mustafa’nın şamatasından kurtulup denize (2-31). ,
536. Denizden çıkıp, dušta yıkanıp, çay, kahve içip, “Gelip iki gün kalacağım” diyerek Mustafa’dan kurtulup, Mustafa’nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente öğleye doğru (2-31). ,
537. İçeri, Mıstık’ın yanına koşup, “Bi adam geldi, seni istiyo” demişti (2-31). ,
538. Güneş çarpmış gibiydi (2-31). , Mıstık ona şöyle bir bakıp, terslendi: “Kim lan?” (2-31). ,
539. Küfür, sıkıntı, inanmazlık, saniyenin binde birinde birbirine karıştı (2-31). ,
540. “Vaaaaay!” diyene dek, “ Abim hoş geldin abim!” (2-31). ,
541. Sarmaş dolaş oldular (2-31). ,
542. Mıstık abisini en güzel masaya oturttu (2-31). ,
543. “İbiş’in oğlan az önce haber salmış, balıktan gelmiş, iyi balık olmuş, motor arıza, geç kalmışlar (2-31). ,
544. Taze balık, şimdi, otur sen, ufak ufak içe dur” deyip bir koşu gitti (2-31). ,
545. Yan sokağa sapınca, neredeyse uçacaktı (2-31). ,
546. İbrahim abisinin kahvesine varıp, İbrahim abisini bahçenin bir köşesine çekip, soluk soluğa anlattı: “İbrahim abi, bizimki gelmiş (2-31). ,
547. Gözünü seveyim gel (2-31). ,
548. Bahçede (2-31). ,
549. İçmeye başlamadan iki laf et (2-31). ,
550. Yani, İstanbullar’da, o biçim karıların elinde, ne ileyim, gözünü seveyim İbrahim abeyim, ben balığı, şimdi alıp gelirim...(2-32). ,
551. Peynir getir, bir büyük getir, köpoğlu getir, rokayı da bir koca tabakla getir, şöyle bol yeşillik, limonu her bir şeyi bir tamam olsun anladın mı? (2-32). ,
552. Bu işi yapacaksanız adabıyla yapın.(2-32). ,
553. Garson çekinerek soruyor: “Balık ne alırdınız?” (2-32). ,
554. Sonra (2-32). ,

555. Yunus da on on beş yıl sonra aynen onun gibi olacak, kalırsa bu kıyı kentte;
kalsa, yerleşse, çoluk çocuk everip, torun falan sahibi olarak... (2-32). ,
556. Bu mu? (2-32). ,
557. Peki ne? (2-32). ,
558. Yunus (2-32). ,
559. Bir zamanlar o da bu kıyı kentte kraldı (2-32). ,
560. Boy pos, gür bıyıklar, yeşil gözler, vurdu mu yıkan yumruklar (2-32). ,
561. Gülüşü gene o gülüş (2-32). ,
562. Oğlum dur (2-32). ,
563. Zamandır bu geçer (2-32). ,
564. Gece yarısı da olur, gece yarısını da geçer (2-32). ,
565. O... Onu boşver (2-33). ,
566. O kolay (2-33). ,
567. Çocuk da olsun, peki, öbür iş zaten var abi, genciz bugüne bugün, o tanrı
vergisi bir şey, ama benim demem o değil (2-33). ,
568. Getirebilir misin? (2-33). ,
569. Susar oturur (2-33). ,
570. Şu sofrayı, şu söyleşiyi onunla nasıl bölüşürsün? (2-33). ,
571. Biliyorum bir günahı yok (2-33). ,
572. Ama yapamam (2-33). ,
573. Senin için de öyle değil mi? (2-33). ,
574. Artemis'e ne oldu? (2-33). ,
575. Ne oldu da o güzel kırmızı saçlarıyla, çilli yanaklarıyla, sana vurgun, sen
ona... (2-33). ,
576. Of be abi... (2-33). ,
577. Ben ne yapayım? (2-33). ,
578. Mıstık, kasada oturmuş yorgun, dalgın sigarasını içiyor (2-33). ,
579. Vay anam be, iki büyük (2-33). ,
580. Sokaklar boşaldı (2-33). ,
581. "... Sen söyle İbrahim abim, ben ne yapayım? (2-33). ,
582. Ben nasıl yaşayayım? (2-33). ,
583. Ben...(2-33). ,

584. İbrahim abi, susuyor (2-33). ,
585. Susmak! (2-33). ,
586. Yoğun, derin, gamlı...(2-33). ,
587. Üç buçuk yaşındaki Oya'ya göre en güzel dondurma deniz kenarındaki
Palmiye Bahçesi'nin dondurmacısında (3-34). ,
588. Zaten orada her şey “en güzel” (3-34). ,
589. Masa örtüleri mavi olduğu için –diyor anne- denizin mavisikle örtülerin mavisini
birbirine karıştırıyor, bahçe sanki denizin üzerindeymiş gibi oluyor (3-34). ,
590. Oranın bugenvilleri de yerini çok sevmiş (3-34). ,
591. Kapıların üzerinde, çardaklarda, parmaklıklarda her yerde eflatun, mor, kırmızı
fışkırmışlar (3-34). ,
592. Anne öyle diyor (3-34). ,
593. Anne masada oturuyor (3-34). ,
594. Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, bugenvillerin resmini
çeken turistler, yoldan geçenler, herkes solmuş mavi bir sığın, uçuk mavi bir
akşam üzerinin içinde (3-34). ,
595. Anne de öylece, kendini çakılların arasında bir şeyler arayan Oya'nın
görüntüsüne bırakmış, gülümseyerek oturuyor (3-34). ,
596. Oya denize doğru koştuğu zaman, heyecanlanıp bağırıyor: Oyaaaaa!(3-34). ,
597. Bu Oya'ya oyun gibi geliyor (3-34). ,
598. Ağzını açarak gülüyor (3-34). ,
599. Oya bunu biliyor (3-34). ,
600. Hani böyle koşmayacaktın? (3-34). ,
601. Çakılların üzerine bir düşersen görürsün (3-34). ,
602. Bacakların çok fena acır (3-34). ,
603. Koşmadan oyna (3-34). ,
604. Onların adı çakıl (3-34). ,
605. Oya, bu çakıl sözcüğünü de çok seviyor (3-34). ,
606. Ben kocamanım (3-34). ,
607. Ben ablayım (3-34). ,
608. Ben üç tane yaşıdayım (3-34,35). ,
609. “Dondurma.” (3-35). ,

610. Anne gülüyor (3-35). ,
611. Ne istiyorsun demedim (3-35). ,
612. Bak ne diyorum, bana bak, yüzüme bak... (3-35). ,
613. Bak, abi onlara dondurma getirdi (3-34). ,
614. Immmmmh, mavi.(3-35). ,
615. Peki o zaman deniz ne renkmış? (3-35). ,
616. Bak, o kardeş de dondurma yiyor (3-35). ,
617. Hangileri? (3-35). ,
618. Onlar beyaz (3-35). ,
619. Anne Oya'nın saçlarını karıştırıp gülüyor (3-35). ,
620. Evet görüyorum, ne olmuş? (3-35). ,
621. Dondurma da beyaz (3-35). ,
622. Amaaa, çukulataları kara (3-35). ,
623. Anne gülüyor (3-35). ,
624. Yan masadakiler de gülüyor (3-35). ,
625. Anne diyor ki, "Kara değil" (3-35). ,
626. Ona kahverengi denir (3-35). ,
627. O elindekiler ne? (3-35). ,
628. Bak ne güzel (3-35). ,
629. Gazoz kapağı (3-35). ,
630. Yerlerden topladın değil mi? (3-35). ,
631. Pistir onlar, at (3-35). ,
632. Yaaaa! (3-35). ,
633. Onlar güzel (3-35). ,
634. Bak parlak (3-35). ,
635. Bu mu? (3-35). ,
636. Bu, sarı mı? (3-35). ,
637. "Eh onun gibi bir şey." (3-35). ,
638. Onun elindeki tepsi de renk renk dondurmalarla dolu (3-35,36). ,
639. Oya'nın içi gidiyor (3-36). ,
640. Annesine sokuluyor (3-36). ,

641. Yan masadakiler duymasın diye, sesini indirip diyor ki: “Annecim, acaba abi dondurmamızı getiriyor mu diye gidip bakayım mı?” (3-36). ,
642. Neden? (3-36). ,
643. Çünkü daha baba gelecek, Işık abla gelecek (3-36). ,
644. Barış gelecek. (3-36). ,
645. Bebek de gelecek mi? (3-36). ,
646. Elbette (3-36). ,
647. Onsuz olur mu? (3-36). ,
648. Bebek de dondurma yiyecek mi? (3-36). ,
649. Anne gülüyor (3-36). ,
650. Oya da gülüyor (3-36). ,
651. Gülüyorlar, çünkü denizin, gökyüzünün, havanın, güneşin mavisi çok güzel mavi (3-36). ,
652. Çeşit çeşit mavi (3-36). ,
653. Açık koyulu, hafif esintili, ıııklı, menevişli, çiçekli...(3-36). ,
654. Her yanında mavili, pembeli, dondurmali çocuklar var (3-36). ,
655. Oya buraya bayılıyor (3-36). ,
656. Hele çocuklar! (3-36). ,
657. Her yan çocuk dolu (3-36). ,
658. Oya onları çok seviyor (3-36). ,
659. Hep peşlerinde dolaşıyor (3-36). ,
660. İşte denize doğru koşan Danyel! (3-36). ,
661. Onun da annesi bağılıyor: “Danyeeeeeeeeelll!” (3-36). ,
662. Sonra gene bağırarak bir şeyler söylüyor (3-36). ,
663. Oya hiçbir şey anlamıyor (3-36). ,
664. Anneye soruyor: “Anne o kadın ne dedi?” (3-36). ,
665. “Gel de dondurmanı ye” dedi (3-36). ,
666. Danyel çok güzel bir çocuk (3-36). ,
667. Yedi ya da sekiz yaşında olmalı (3-36). ,
668. Güneşten iyice yanmış (3-36). ,
669. Saçları sarı mı sarı, gözleri mavi mi mavi (3-36). ,
670. Deniz kenarından koşarak geliyor (3-36). ,

671. Aa! Oya onun da ne dediğini anlamıyor (3-36). ,
672. Gene soruyor (3-36). ,
673. “Anne o çocuk ne dedi?” (3-36). ,
674. “Dondurmasını yedikten sonra sandala binmek istiyormuş (3-36). ,
675. Onu söyledi (3-36). ,
676. Oya birden, neden huysuzlaşıyor (3-36). ,
677. “Yaaa! Ya be yaaaa!” Anne kaşlarını çatıyor (3-36). ,
678. “Ne oluyor? Ne istiyorsun?” (3-36). ,
679. “O çocuk ne dedi?” (3-36). ,
680. Söyledim ya (3-36). ,
681. Yaaaa! (3-36). ,
682. Şımarma! Hadi git oyna (3-37). ,
683. O sırada Danyel Oyaların masasına doğru bakıyor (3-37). ,
684. Gülerek bir şeyler anlatıyor (3-37). ,
685. Oya’nın anlayamadığı bir şeyler (3-37). ,
686. Danyel çok sevimli bir çocuk (3-37). ,
687. Oya yerden, çakılların arasından bulduğu o güzel, parlak iki gazoz kapağını ona vermek istiyor (3-37). ,
688. Çünkü Danyel hoşuna gidiyor (3-37). ,
689. Onun yanına gitmek, onunla konuşmak, onu sevmek istiyor (3-37). ,
690. Onun saçları sapsarı (3-37). ,
691. Oysa Oya kara saçlı (3-37). ,
692. Onun gözleri mavi (3-37). ,
693. Oya’nın gözleri kara (3-37). ,
694. Oya, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, ağır ağır yola çıkıyor (3-37). ,
695. Yavaşca bir adım öne, yavaşca bir adım geriye, Danyellerin masasına doğru bir yol tutturuyor (3-37). ,
696. Denizle masa arasında koşup duruyor (3-37). ,
697. Sonunda Oya, gözü Danyel’de, onların masasına üç adım kala yaklaşıyor (3-37). ,
698. Gazoz kapakları iki avucunun arasında (3-37). ,
699. Onları göğsünün üzerinde sıkı sıkı tutuyor (3-37). ,

700. Danyel'in annesi de ona gülüyor (3-37). ,
701. Eliyle “gel gel” diye işaret ediyor (3-37). ,
702. O sırada koşarak gelen Danyel onu görünce duruyor (3-37). ,
703. Bir annesine bir Oya'ya bakıyor (3-37). ,
704. Oya gene anlamıyor ama, ona gülüyor (3-37). ,
705. Danyel de gülüyor (3-37). ,
706. Danyel Oya'ya gülüyor (3-37). ,
707. Oya'nın içi sevinçten kıyılıyor (3-37). ,
708. “Al!” diyor (3-37). ,
709. Danyel mavi gözleriyle bir an gazoz kapaklarına, sonra Oya'ya bakıyor (3-37). ,
710. Gülüyor (3-37). ,
711. Hep öyle gülerek, elini uzatıyor (3-37). ,
712. Oya'nın küçücük eline bir vuruyor, gazoz kapaklarının biri bir yana, biri öbür yana fırlıyor (3-37). ,
713. Danyel'in annesi bağıyor: “Danyel!” Danyel hep öyle gülerek, denize doğru koşuyor (3-37). ,
714. Koşarken bağıyor: “Alılll allllll alllllllll!” (3-37). ,
715. Oya arkasından bakıyor (3-37). ,
716. Danyel'in annesinin gülerek söylediklerini anlamıyor (3-37). ,
717. Boğazı acıyor (3-37). ,
718. Ağlamak istiyor (3-37). ,
719. Dönüp annesine bakıyor.(3-37). ,
720. Baba gelmiş, bebek gelmiş, gülüşüyorlar masada (3-37-38). ,
721. Geldiği gibi yavaşçacık yola çıkıyor (3-38). ,
722. Çok üzünçlü (3-38). ,
723. Çok kırgın (3-38). ,
724. Deniz gene masmavi, bahçe gene çok güzel ama, Oya'nın içinden ağlamak geliyor (3-38). ,
725. Ağır ağır bir adımı sürükle, bir adım öne, zıplamayı geç, bir adım yana, bir adım sola sürükle... (3-38). ,
726. Canı dondurma bile istemiyor (3-38). ,

727. Ah Danyel! Neden böyle yaptın! (3-38). ,
728. Onu, yıllar sonra, yeniden gördüğümde, gündelik bir tanımlamayla, çarpıldım diyebilirim (4-39). ,
729. Biz onunla gerçekten tanışıyorduk (4-39). ,
730. O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu boydan boya geçip kulübün önüne geliyorduk (4-39). ,
731. Çocukluktan yeni çıktığımız, genç, gökçek günlerimiz (4-39). ,
732. Çevremiz kalabalıktı (4-39). ,
733. Analarımız, babalarımız, kardeşler, komşular, akrabalar, öğretmenler, okul arkadaşlarımız, yakın arkadaşlarımızla çevriliydik (4-39). ,
734. Günlük yaşamı onlarla birarada sürdürüyorduk (4-39). ,
735. Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırında -bile- değildik (4-39). ,
736. Onca yıl sonra döndüğümde, görmüş geçirmiş, orta yaş üstünün pır pır eden ışıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı (4-39). ,
737. Tanrım! Ben onu hiç anlamamışım.(4-39). ,
738. Değerini hiç seçip ayıramamışım (4-39). ,
739. Gençlik işte! (4-39). ,
740. ”Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle aşık olunur” diye düşünmüştüm (4-39). ,
741. Tasasız (4-40). ,
742. Hele de tasasız (4-40). ,
743. Benim için evet (4-40). ,
744. Ona hiç uymuyor (4-40). ,
745. Boğaziçi! (4-40). ,
746. Bu Boğaziçi, başka bir tansık! (4-40). ,
747. Çok yakışmıştı (4-40). ,
748. Ne hoş bir adam! diye düşünülüyordu (4-40). ,
749. Bunları anında algılıyor, ayırında bile değilmiş gibi yürüyüp geçiyordu (4-40). ,

750. Ne özbeğeni be! (4-40). ,
751. ‘be’ benim (4-40). ,
752. İkimizin uygun düşmediği daha başlangıçtan belliydi (4-40). ,
753. Onu yıllar sonra gördüm dediğim o ilk günler, bahar aylarından biriydi (4-40). ,
754. Kıştan, yürek daraltan boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış, helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı (4-40). ,
755. İnsan kendini mavi gökte kanat çırpın kuşlarla bir tutabilirdi (4-40). ,
756. Dudaklardan ıslığın eksik olmadığı, yolda giderken, kaldırımdaki sarı gözlü, sırtını kamburlaştırmış küçük kediyle gülüp konuşulan ilk bahar günleri (4-40). ,
757. O koyu mavi gökyüzü, bulutsuz açık maviydi (4-40). ,
758. Hareket, canlılık karşı kıyılarda, üstü sıra sıra arabalarla dolu köprüde, balıkçı kayıklarındaydı; güvercin boynu bir renklilikle yanıp sönen onlardı (4-40). ,
759. Paketlenmiş, kutulanmış, denk yapılmış, bir eşya kalabalığı içindeydin (4-40). ,
760. Camlara sıçramış, jilet ucuyla ince ince kazınması gereken badana, boya lekeleri, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan ince toz, tellenecek lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanape, mutfak eşyasının akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim söylenemez (4-40,41). ,
761. Bakıyordum, görüyordum ama, algılayamıyordum (4-41). ,
762. İçinde bulunduğum karışıklık beni tek bir duyguya bağlamıştı: Evime yerleşmeliyim (4-41). ,
763. Tek başıma yaşayacağım günlerimi bir an önce kurmalıyım (4-41). ,
764. Yerleştikten sonra uzun uzun, derin uykular uyuyarak yorgunluğumu atmalıyım (4-41). ,
765. Sıra ancak o zaman onunla yeniden tanışmaya, anlaşılmaya gelebilir (4-41). ,
766. O nasıl olsa orada; genelde hep mavi (4-41). ,
767. Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, bol ışıklı gazinoları, “cafe”leri, “barları”, “disco”ları, kıyılarında durmadan giden gelen otobüsleri, arabalarıyla (4-41). ,

768. Asıl, Karadeniz'den gelip, Akdeniz'e, Akdeniz'den gelip Karadeniz'e geçen
koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır
kıpır, göze görkem orada duruyordu (4-41). ,
769. Nasıl olsa tanışacak, uzun uzun halleşecektik (4-41). ,
770. Güzelliği beni çarpmıştı ama, beni tanımıyordu (4-41). ,
771. Bakmasını, görmesini, güzellemesini, bu güzelliğin tadını çıkarmasını,
üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu (4-41). ,
772. Bir bozkır çocuğu olsam da, bozkırı hiçbir şeye değişmesem de (4-41). ,
773. İşin gücün arasında şöyle bir göz atarak baksam da (4-41). ,
774. Günü gününe uymaz (4-41). ,
775. Onu sevmek ateşten gömlektir (4-41). ,
776. Çünkü anlayamazsın (4-41). ,
777. Değişkenliğini izleyemezsin (4-41). ,
778. Şimdi artık çok uzaklarda kalan o eski yıllarda (4-41). ,
779. Arada bir, çok erkenci ya da gecikmiş bir araba geçiyor (4-42). ,
780. İlk otobüs geçti geçecek (4-42). ,
781. Ortalık aydınlık olsa (4-42). ,
782. Güneşsiz ışıksız, dupduru bir aydınlık (4-42). ,
783. Göz ile güneşi arıyor (4-42). ,
784. "Ben de" demiştim (4-42). ,
785. Onda tam anlayamadığım, sadece sezinlediğim bir şey var (4-42). ,
786. Biliyorsun çok temiz bir adam (4-42). ,
787. Pırıl pırıl mis kokulu (4-42). ,
788. Çok disiplinli, çok uygar (4-42). ,
789. Ama işte bilemiyorum (4-42). ,
790. Güneş kendini en önce pencerelerde belli ediyor (4-42). ,
791. Hemen her seferinde başka görünümüler olsa da genellikle böyle (4-42). ,
792. Ama bu, hemen olmuyor (4-42). ,
793. Pencere önüne oturup, sabırla seyretmek gerekiyor (4-42). ,
794. Önce karşı kıyıda, benim penceremin tam karşısına düşen yukarı koruluktaki
beyaz apartmanın, en üst katından üç pencere ışıplanıyor (4-42). ,
795. Bir ışık parçası da aşağıda, pembe yalının önündeki motora düşüyor.(4-42). ,

796. Kıyı öylece, güneşsiz, aydınlık, belirgin dururken, yukarda, korulukta yeşilliklerin arasında bir başka nokta ışıqlanıyor (4-42). ,
797. Parlak bir tek ışık (4-42). ,
798. Bir anten belki (4-42). ,
799. Orada ne olabilir ki? diye düşünürken, bu kıyının çatılarında pırpırlanan kuşlara bakarken, karşı kıyından otobüsler geçmeye başlıyor (4-42). ,
800. Kırmızı, yeşil belediye otobüsleri.(4-42). ,
801. Işık alan yalının önünden geçerken, onlar da bir an parlıyorlar (4-42). ,
802. Pek az sonra, yukardaki ışık kayboldu (4-42). ,
803. "Ne oldu ki" demeye kalmadan, üç beş yalı, birden camlarından tutuşuyor (4-42). ,
804. Onu en başta, yüreği açık, gıllığışsız dürüst biri olarak kabullendim (4-43). ,
805. Beni hep şaşırttı (4-43). ,
806. Ama hiç aldatmadı (4-43). ,
807. Belki bu yüzden hep aşkım olarak kaldı (4-43). ,
808. Ortalarda görünmeyen güneş yükseliyor olmalı (4-43). ,
809. Kendini hiç açmadı (4-43). ,
810. Onunki saklamak değildi (4-43). ,
811. Doğuştan böyleydi (4-43). ,
812. Beni seviyor / muy / du? (4-43). ,
813. En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, can cana seviştığımız, yürek yürek üstünde bir ben olduğumuz zamanlarda bile bunu anlayamadım (4-43). ,
814. Bir vapur geçiyor (4-43). ,
815. Burnunda beyaz bir köpük (4-43). ,
816. Ardında koyu mavi bir çizgi (4-43). ,
817. Süzülme sözçüğünün tam karşılığı: Süzülüyor (4-43). ,
818. Hep böyle olur (4-43). ,
819. Ah sabah oluverdi diye sevinilemez (4-43). ,
820. Çünkü büyü bozulmuştur (4-43). ,
821. Başlayan herhangi bir gündür (4-43). ,
822. O benim için hep kapalı, gizemli bir adam oldu (4-43). ,
823. Büyüsü hiç bozulmayan (4-43). ,

824. Çekip gidişi bile (4-43). ,
825. Artık geçmiş, denizin karşısına oturup, uzun uzun düşünerek bir kez daha...
(4-43). ,
826. Bu şimdiyi kurmak, geleceği kurtarmak mı oluyor? (4-43). ,
827. Tam bilemiyorum (4-43). ,
828. Dedim ya gençtik (4-43). ,
829. Günün getirdiğini yaşamanın tadını bildiğimiz günlerdi (4-43). ,
830. Zaman daha geçip gitmemişti (4-43). ,
831. Saçlarını kabartarak dağınık bırakan, memelerini daha da büyük gösteren daracık elbiseler giyip, yürürken kalçalarını sallayan, ağzı boş olduğu halde, hep sakız çiğniyormuş sanılan bir arkadaşımız, masamıza gelerek, görünüşüne hiç benzemeyen, kalın, güzel sesiyle, haberi ayaküstü verip geçti (4-44). ,
832. Bana dedi ki, - şimdi gibi duyuyorum- “N” oluyor anlayalım (4-44). ,
833. Mösyö le Kont gözünü sana dikti ve öylece bıraktı (4-44). ,
834. İnsan kendine böyle bakan birini nasıl ayırt edemez (4-44). ,
835. Tüm karıların gözü onda (4-44). ,
836. Dipteki masada, hafifçe kaykılmış, kendi kendine oturuyor, bana bakıyordu (4-44). ,
837. İçimi tanımlaması zor – şimdi bile duyuyorum- bir sevinç sardı (4-44). ,
838. Sanki bunca yılı, bu an için, onun bana baktığını görüp sevinmek için yaşamışım sandım (4-44). ,
839. Gecenin koyu karanlık olduğu bir saatte uyanıyorum (4-44). ,
840. Vakit sabaha yakın ama, sabah değil (4-44). ,
841. Denize bakıyorum; yok! (4-44). ,
842. İlk bakışta göremiyorum (4-44). ,
843. Gecenin koyun dediğim karanlığı onu görünmez kılmış (4-44). ,
844. Karşı kıyının ışıkları yanıyor (4-44). ,
845. Bir uçtan bir uca bakıyorum (4-44). ,
846. Sokak boyunca sıralanmış olan sokak lambaları en belirgin olanları (4-44). ,
847. Bir de kıyıya dikey olarak, yukardan aşağı inenler var (4-44). ,
848. Onlar da sokak lambaları (4-44). ,
849. Sabaha dek oturanlar mı var, yoksa diskolar, barlar bu denli çok mu? (4-44). ,

850. Onlar kalmamış (4-44). ,
851. Bu bizim kıyıda, caddeden, arada bir homurtu halinde hızla geçenler oluyor (4-44). ,
852. Karşı kıyıdaki ışıkların suya vuran izleri olmasa, denizi seçmek olası değil (4-44). ,
853. Şenlikli bir günümdü o gün, - bugünmiş gibi anımsıyorum-, durmadan konuşup anlatıyordum (4-44),
854. Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “Ablam bana paya vey” deyişi, ne yapacağımı sorduğum zaman, “Yaaağ, bak oydan ondan alıcam” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45). ,
855. Cilveli ünlemlerle, kıkır fıkır küçük seslerle ne çok gülmüştük (4-45). ,
856. Komik mi? (4-45). ,
857. Yoo ! sadece gençtik (4-45). ,
858. Gerekli gereksiz gülüyorduk (4-45). ,
859. Çünkü içimizden geliyordu (4-45). ,
860. Gülmek diye bir şey! (4-45). ,
861. Konuşmalarımızın arasında, vitrinler, alışverişler, okuduğumuz kitaplar, tartışmalar, yeni alınan ayakkabılar, ‘V’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha pek çok, günlük yaşamı ören küçük ayırtılar vardı (4-45). ,
862. Ben, önüme mi bakıyordum, gözucuyla onun bana bakıp bakmadığına mı? (4-45). ,
863. Kesin olan şeydu: Takılmıştım (4-45). ,
864. Artık günlük yaşamın dışındaydım (4-45). ,
865. Anlatamayacağım, çok hoşnut olduğum için anlamaya çalışmayacağım bir hoş vaktin içinde, çözülmüş oturuyordum (4-45). ,
866. Sonradan anlatılanlara bakılırsa, durumumda, dış görünüşümde hiçbir değişiklik olmamış (4-45). ,
867. Kırmızı iki yanak, baktığı yer tam belli olmayan par par bir çift göz (4-45). ,
868. Onun en küçük devinimini görmeden görüyordum (4-45). ,
869. İçkisini ağır ağır içiyordu (4-45). ,
870. Bir yudum alıyor, çukurlaştırdığı dilinin üzerinde biraz tutuyor, sonra yutuyordu (4-45). ,

871. Yuttuktan sonra avurtlarını içine çekerek tadı ağzına yayıyordu (4-45). ,
872. Çevresiyle ilgilenip ilgilenmediği belli değildi (4-45). ,
873. Birini bekleyip beklemediği de (4-45). ,
874. Çevresindeki genç kızlar, genç kadınlar sanki orada değillermiş gibi bir yok sayış (4-45). ,
875. Ne kendini beğenmişlik be! (4-45). ,
876. Evet, söylemiştim, ‘be’ bendim (4-45). ,
877. Masamızdaki gülüşmelerin, konuşmaların arasına ikide bir giren “Aa! Gözü hep burada”, (4-45). ,
878. Yok yau! (4-45). ,
879. Nereye baktığı belli bile değil (4-45). ,
880. Hadi yağ! (4-45). ,
881. Hiç de değil (4-45). ,
882. Bal gibi akıllı bizim masada, bizimkinde (4-45). ,
883. “Ay n’ olur yapmayın.” (4-45). ,
884. “Sahiden de hoş be!” (4-45). ,
885. Üf! Anlayacak (4-44,45). ,
886. “Valla giderim ha!” lar olmasa, oradaymış da, orada değilmış gibi (4-46). ,
887. Böyle dalmış bakarken, birden, denizin kendi ışığı olduğunu keşfediyorum (4-46). ,
888. Denizin, dibinden yüzüne vuran bir aydınlığı var (4-46). ,
889. Çok zaman bakınca sezilebilen (4-46). ,
890. Derken bir motor sesi (4-46). ,
891. Ve, direğin ucundaki ışığın karanlıkta kayışı (4-46). ,
892. Görünmeyen denizi görüp algılıyorum (4-46). ,
893. "Ben gidiyorum" diye kalkıyorum (4-46). ,
894. Gene küçük sesler, gülüşmeler, karşı koymalar (4-46). ,
895. "Gidiyorum!" (4-46). ,
896. İçimde bir esintiler, bir telli kavaklar, bir uzun havalar var ki anlatılamaz (4-46). ,
897. Ben bozkırda büyüdüm (4-46). ,
898. Uzun havalar bana yakışır (4-46). ,

899. Üstelik, uzak uzak bir topuklama duyar gibi oluyorum (4-46). ,
900. Oyun havalarının en güzeli (4-46). ,
901. Ne kadar gençtik (4-46). ,
902. İçimden, "Babacım beni bağışla" dedim (4-46). ,
903. Seni ancak anlayabildim (4-46). ,
904. Çocukluğuma ver (4-46). ,
905. Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan
susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der,
yanaklarımdan öperdim (4-46). ,
906. Nasıl sevinirdi, nasıl mutlu olurdu (4-46). ,
907. Bana neler alacağını, nelere götüreceğini şaşırırdı (4-46). ,
908. Aşık olmuştu (4-46). ,
909. Annemi bırakmaya gelmişti (4-46). ,
910. Ben bırakamadım (4-47). ,
911. Ölünceye dek beni kararttı (4-47). ,
912. Babam bir gün arabuluculuk yapmak isteyen arkadaşına demiş ki: "Ham demir
gümüş mü olur yahu" demiş (4-47). ,
913. Zaten ben eşimi bulmuşum (4-47). ,
914. Arkadaşı da zaten bana anlatırken, "babam tıpatıp böyle dedi, olduğu gibi
aklımda" demişti (4-47). ,
915. Aşk onu aydınlatırken, çevresini gözü görmemişti (4-47). ,
916. Öyle düşünüyordum (4-47). ,
917. Günlerdir biri (4-47). ,
918. Pencereleeri açıyorum (4-47). ,
919. Esnerken, "Deniz ne kadar ışıkl, ne tanımlanamaz, çelik mavisine yakın bir
gri" diye düşünüyorum (4-47). ,
920. Köprü, Beylerbeyi sarayı, uzaklardaki üç küçük gemi.. (4-47). ,
921. Hepsi bildik, her gün gördüğüm gibi (4-47). ,
922. Başımı çevirip, Ortaköy sırtlarına bakıyorum (4-47). ,
923. Ah! İçimden gelerek gülüyorum (4-47). ,
924. Güneş, daha mavi gökyüzünü dolduran köpük köpük bulutların arkasında (4-
47). ,

925. Ama bir yolunu bulmuş, küçük bir aralıktan bir tutam ışık salmış (4-47). ,
926. Işıksız, koyu renkli evlerin, ağaçların arasında, ta tepede üç apartman, kıyıda
bir kayık ve denizin tam ortasında bir nokta, pırıl pırıl ışık içinde (4-47). ,
927. İnsan bunu, böyle bir görüntüyü uydurmaya çalışsa uyduramaz (4-47). ,
928. Ben, bir ev istedim (4-47). ,
929. Onun ne istediğini hiç bilemedim (4-47). ,
930. Ben o evin içinde, yaşadığımız kültürün tüm ayrıntıları bulunmalı diye
düşündüm (4-47). ,
931. Öylesi hoşuma gidiyordu (4-47). ,
932. Öylesi beni coşturuyordu (4-47). ,
933. Ben bir bozkır çocuğu olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen
her rengi, her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim (4-47). ,
934. Evimde hamurlar açılsın, mantılar yapılsın, sarımsak kokusu tüm kokuları
bastırsın, tarhana çorbasının yanında ille de acı biber turşusu olsun, kapuskanın
kokusu dünyayı sarsın, kırmızı biberi bol olsun diye düşündüm (4-48). ,
935. Üç çocuk doğurmak istedim (4-48). ,
936. İlki oğlan öbür ikisi kız (4-48). ,
937. O zaman da seviyordum Rize bezini, şile bezini, sonra da sevdim (4-48). ,
938. O, cevizli sucuğun pekmez kokusuyla, dut pestilinin kokusunu ayırt etmiyordu
(4-48). ,
939. Böyle şık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan, moda dünyasında
seçkin yeri olan bir kızın, Dinek 'bağa gitiitğinde, üzüm çiğnemeli, inek sağmalı
bir yaşama tutturmasını tuhaf, işe yaramaz, yerini bulamamışlık olarak
görüyordu (4-48). ,
940. Fantazimsi, gereksiz, gösteri gibi bir şey (4-48). ,
941. Fransız konyağı, somon füme ve.. (4-48). ,
942. Hep söylenen bir söz vardır, "olmuyor" denir (4-48). ,
943. "Söylenince basitleşiyor" doğru (4-48). ,
944. Kestirmeden şöyle demek gerekir (4-48). ,
945. Ayrı ayrı dünyalarda yaşamıştık (4-48). ,
946. Bizi belirleyen o dünyalar birbirini tutmuyor (4-48). ,
947. Yazdı (4-48). ,

948. Ağustos'un içinde bir yaz akşamı (4-48). ,
949. Denizden belli belirsiz bir serinlik getiren bir yaz akşamı (4-48). ,
950. Üzerinde tuz ve ince ekmek kırıntılarından başka bir şey yoktu (4-48). ,
951. Bu her akşam yinelediğim, benim için oyunumsu bir el alışkanlığıydı (4-48). ,
952. Denize bakarak, karşı kıyının ışıklarına bakarak, bir örtüyü bir pencereden çırpma! (4-48). ,
953. Her akşamın denizi başkadır (4-48). ,
954. Her çırpış da (4-48). ,
955. Ama o akşam başka bir şey oldu (4-48). ,
956. Kendi kendime, 'ah' dedim, bakakaldım (4-48). ,
957. Bir yukarı gökyüzüne, bir aşağı denize baktım (4-48). ,
958. Sonra uzaklara, ışıkların tek tek parladığı karşı kıyıya (4-48). ,
959. Deniz kapkaraydı (4-49). ,
960. Parlak kara (4-49). ,
961. Katran karası (4-49). ,
962. Gökyüzü de (4-49). ,
963. Ama, o, deniz kadar parlak değildi (4-49). ,
964. Dumanlı grilerden kararmış bir kara (4-49). ,
965. Peki bu ne demek şimdi? (4-49). ,
966. Kıyılardaki ışıklar olmasa, kör kara kuyu, derin derin derin.. (4-49). ,
967. Böyle bir duygu getiren bir kara bu (4-49). ,
968. Uzaktan, köprünün altından doğru bir motor geliyordu (4-49). ,
969. Pencerenin önünde dikilip, yaklaşmasını bekledim (4-49). ,
970. Tenteli, küçük, renkli ampullerle süslenmiş, Karadeniz yapısı bir eğlence motoruydu (4-49). ,
971. Ağır ağır, sanki duruyormuş gibi süzülerek geliyordu (4-49). ,
972. Ondan ayrılmak karanlık demektir (4-49). ,
973. İyi tanımlayamadığımı biliyorum (4-49). ,
974. O karanlık olmayandı (4-49). ,
975. Işıktı (4-49). ,
976. Gözyaşları çok sonra gelmişti (4-49). ,
977. Ne oldu böyle? (4-49). ,

978. Yağmur öncesi mi? (4-49). ,
979. Lodos mu? (4-49). ,
980. Havadan da hiç anlamıyorum ki! (4-49). ,
981. Koyu yeşille, koyu griyi karıştırırsa bir ressam, bu rengi mi elde eder? (4-49). ,
982. Bana öyle geliyor (4-49). ,
983. Bir bakıyorsun, tanımlamalara sığmaz bir koyu yeşil, bir bakıyorsun yeşile çalar bir gri (4-49). ,
984. Yer, gök, köprü, köprünün direkleri, hepsi aynı renk (4-49). ,
985. Bu nasıl olabiliyor! (4-49). ,
986. Bir karşı kıyıdaki ağaçlar, bu ışısız, kararmış yeşili biraz belirginleştirip öne çıkarıyor (4-49). ,
987. Işık yok (4-49). ,
988. Hava gittikçe kararıyor (4-49). ,
989. Kıyının orasında burasında -bir ressam, sanki özellikle çalışma yapmış gibi- bir iki mavi çizgi (4-49). ,
990. Biri kara bir kum teknesinin baş ve kış direkleri olacak, öbürü uzakta (4-50). ,
991. Köprünün Ortaköy ayağında (4-50). ,
992. Uzak (4-50). ,
993. Anlaşıldı! (4-50). ,
994. Rakı beyazı bir yağmur, incecikten bir duman gibi indi (4-50). ,
995. Boğazda yağmuru seyretmek! (4-50). ,
996. Eksik olan neydi? (4-50). ,
997. Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim (4-50). ,
998. Söyle ne söylenebilir, o kızda bende olmayan ne vardı da, onu kendine böyle bağladı (4-50). ,
999. Bunca yıldır mutlu oldular (4-50). ,
1000. "Mutlu"yu çiziyorum (4-50). ,
1001. Bu öyküde mutluluk sözünün pek yeri yok (4-50). ,
1002. Şöyle denebilir: Yıllardır, bir arada, yüzlerinde hep rahat, dingin bir anlamla, yaşayıp gidiyorlardı (4-50). ,
1003. Bu görünümü bozacak hiçbir söylenti duymadım (4-50). ,
1004. Mutluluk böyle bir şey mi? (4-50). ,

1005. Peki ne? (4-50). ,
1006. Onları, hiç belli etmeden, hep izledim (4-50). ,
1007. Acı duyuyordum ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı onu unutmanın, onu düşünmenin getireceği acıyı bastırıyordu (4-50). ,
1008. Bu Boğaziçi anlatılamaz (4-50). ,
1009. Menekşenin her tonu (4-50). ,
1010. Denizde, gökyüzünde açık menekşe, hareli, karşı kıyılarda koyu menekşe, mor (4-50). ,
1011. Bugün, havada duman var (4-50). ,
1012. Hafif, sisimsi bir duman (4-50). ,
1013. Karşı kıyılar, bir tül arkasındaymış gibi duruyor (4-50). ,
1014. Zaman, aydınlık bir akşamüzerine doğru, güneş parlak, koyu sarı; halesi turuncu (4-50). ,
1015. Karşıda, yamaçta, üç beş cam, güneşle aynı renkte parlıyor (4-51),
1016. Denizin ilgi çeken hiçbir yanı yok (4-51). ,
1017. Sıradan, renksiz renkli bir su (4-51). ,
1018. Küçük, vapur yavrusu motorlar, gezi motorları geçiyor (4-51). ,
1019. Korulukta, günün bu saatinde bile yeşiller karanlık (4-51). ,
1020. Yeşil benim imgelemimde (4-51). ,
1021. Yeşil meşil yok (4-51). ,
1022. Evler, ışsız, donuk, kum rengi (4-51). ,
1023. Güneş halesini topladı, onun turuncusunu kendine katıp koyulaştı (4-51). ,
1024. Ayrıldıktan uzun bir süre sonra onu ilk görüşümü anımsıyorum (4-51). ,
1025. Vapurdaydık (4-51). ,
1025. Önce elim ayağım çözölmüş, vücudumdan ter boşanmış, çarpıntı ağrıya dönüşecek kadar hızlanmıştı ama -artık orta yaşlardan geçiyoruz- dumanımı toparlayıp duruldum (4-51). ,
1026. Saçları kırışmıştı (4-51). ,
1027. Yorgun, düşünceli, dudağının kenarındaki tiki belirgin, ağır ağır sigarasını emiyordu (4-51). ,
1028. İyi bir gününde değildi (4-51). ,
1029. Bu, -sanki mutsuzmuş gibi- görünüş beni sevindirmişti (4-51). ,

1030. Elimde olmayan, içinde kıskançlıkların, özlemlerin ezikliği olan bir sevinme (4-51). ,
1031. Bırakılmışlık, unutulmuşluk duygularını hızla çalkalayan bir sevinme (4-51). ,
1032. Bu, beni biraz utandırdı (4-51). ,
1033. Bacak bacak üzerine atıp bir sigara yaktım (4-51). ,
1034. Ben güzel değil miydim! (4-51). ,
1035. Bana aşık olmamış mıydı? (4-51). ,
1036. Yoksa? (4-51). ,
1037. Sadece beğenip sevecek miydi? (4-51). ,
1038. Olamaz! (4-51). ,
1039. Bu aşk odunda yanmak, bizim kapıcının genç karısından (4-51). ,
1040. Köyüyle ilgili anlattığı sevda öykülerinin çoğunda geçiyor (4-51). ,
1041. Benim çok hoşuma gidiyor (4-51). ,
1042. Beni görmediği için, içimden Tanrıya sevgilerimi ilettim (4-51). ,
1043. Yüceliğine inandığımı yineleyen durmadan, bir dua gibi (4-51). ,
1044. Ben iyiydim (4-51). ,
1045. Son çizdiğim modeller günün konusuydu (4-51). ,
1046. Rahat, korkusuz, 'fıttırık' çizgiler (4-51). ,
1047. Biliyorum beğenmiştir (4-51). ,
1048. Biraz şaşarak, kaşını kaldırıp, "Bak sen! Değişmiş" demiştir (4-51). ,
1049. Çok değiştim (4-52). ,
1050. Benim, o gençlik yıllarımda özlediklerim, ondan ayrıldıktan sonra gerçekleştirmeye çalıştıklarım, benim özüm için ağır sorumluluklar demek olmadı mı? (4-52). ,
1051. Bir ev istiyordum (4-52). ,
1052. Oldu (4-52). ,
1053. Bir evim oldu (4-52). ,
1054. Tam istediğim gibiydi (4-52). ,
1055. Parkelerinden, kahverenginin en güzel tonları, cilalı olarak çevreye yayılıyordu (4-52). ,

1056. Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki tıkır tıkır işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, giysilerle dolu elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların deste deste istif edildiği çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle tam istediğim gibi bir ev (4-52). ,Yaşamını, ölçüp biçip, kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyduğu bir genç adamla evlilik (4-52). ,
1057. Üç çocuk.(4-52). ,
1058. İki kız bir oğlan (4-52). ,
1059. Bunu istememiş miydim? (4-52). ,
1060. Her ne kadar bir oğlan iki kız dediysem de.. (4-52). ,
1061. Kocamın öldüğünü, çocuklarımın büyüüp evlendiğini, Boğaziçi'ne taşındığımı bilsin istedim (4-52). ,
1062. Çok istedim (4-52). ,
1063. Çok heyecanlandım (4-52). ,
1064. Keyifleri yerindeymiş (4-52). ,
1065. Onların, ikisinin (4-52). ,
1066. Boşuna sevinmişim (4-52). ,
1067. Zaten ayıp sevinmeydi (4-52). ,
1068. Elimde değil (4-52). ,
1069. Deniz, gene şaşırtıcı (4-52). ,
1070. Hep şaşırtıcı (4-52). ,
1071. Bu Boğaziçi anlatılamaz (4-52). ,
1072. Koyu koyuluk (4-52). ,
1073. Cıvaya benzetilebilir (4-53). ,
1074. Çok derinlerinde tanımlamalara sığmaz karanlık mavi olan bir cıva rengi (4-53). ,
1075. Ya ağaçlar? (4-53). ,
1076. Onlar yeşilden hiç iz taşımadan, kara desen kara olmayan bir koyu (4-53). ,
1077. Bugün, deniz için yapılan tanımlamalar, ağaçlar için de geçerli (4-53). ,

1078. Sabahın bu çok erken saatlarında, oradan buradan bozarmış, benek benek ışıklı bir karanlık (4-53). ,
1079. Gökyüzü, boz rengin açık tonlarında (4-53). ,
1080. Şu caddenin gürültüsü olmasa, bu görünüm tam bir masal (4-53). ,
1081. O zamanlar, o kız -şimdi o da orta yaşlara geliyor- sekiz on kişilik ailesine "terk" edip, evinden ayrılmış (4-53). ,
1082. Sonra bir ev istemiş (4-53). ,
1083. Çalıdan, çırpıdan (4-53). ,
1084. Olsun (4-53). ,
1085. Kendinin olan bir ev (4-53). ,
1086. Yamacın ta tepesinde, gökyüzüne, denize, rüzgâra "nazır" bir eski taş ev kiralamış (4-53). ,
1087. Yazlıkçılar varken de, yokken de, oraların ece'si olmuş (4-53). ,
1088. Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sırum gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler (4-53). ,
1089. Onları çın sabahta deniz kenarında uzun konuşmalara dalmış gördüklerinde, inanmamışlar (4-53,54). ,
1090. Birlikte balığa çıkışlarına da, uzakta, kayalıklarda ateş yakıp balık kızartmalarına da (4-54). ,
1091. Kız bir acıymış (4-54). ,
1092. Birayla, Fransız konyağı, somon füme, nasıl bağdaştıysa! (4-54). ,
1093. Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle, kızın yırtık paçalı şortu da.. (4-54). ,
1094. Kız zaten daha o ilk günlerin birinde şöyle demiş: -arkadaşım, "ben yandaki masadaydım." (4-54). ,
1095. Kalabalıktınız (4-54). ,
1096. O sakallı şairle tartışıyordunuz (4-54). ,
1097. Ben ondan yanayım (4-54). ,

1098. Arkadaşımmın dediğine göre, şiir okunduktan sonra, uzun bir süre susmuşlar (4-55). ,
1099. Kız birasını içmiş (4-55). ,
1100. O, düşünerekalmış (4-55). ,
1101. Sonunda bira demiş (4-55). ,
1102. Gene bir süre sonra o, "Sonu da var" demiş (4-55). ,
1103. Kız, gene, bir zaman susup, sonra, ağır, düşünceli yanıtlamış: Biliyorum.(4-55). ,
1104. Sonunu almıyorum (4-55). ,
1105. Bildiğim şu, ben o masayı seviyorum (4-55). ,
1106. Belki de ben o masayım.(4-55). ,
1107. Gene uzun uzun susmuşlar (4-55). ,
1108. Oysa o, insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının ortaya çıkardığı, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır (4-55). ,
1109. Eksik olan neydi? (4-55). ,
1110. Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim? (4-55). ,
1111. Şu insanoğlu ne bilinmez bilmece (4-55). ,
1112. Bunu da bizim kapıcının güzel karısı söylüyor (4-55). ,
1113. Ay ışığı olmadığı için, bu gece yarısı vaktinde, gökyüzü karanlık bir boşluk (4-55). ,
1114. Deniz de öyle (4-55). ,
1115. Onu değişikmiş gibi gösteren kıynın ışıkları (4-55). ,
1116. Deniz yüzeyinde, uzunlu kısısalı yansıyorlar (4-55). ,
1117. Öylece, karanlık gece deniziyle ben karşılıklı oturuyoruz (4-55). ,
1118. Sigara içiyorum (4-55). ,
1119. Birini söndürüp birini yakıyorum (4-55). ,
1120. Çok uzun bir zaman sonra, caddeden hızla geçen son otobüslerden birinin gürültüsü, şoförün uykusuzluğunu, benim uykusuzluğummuş gibi duyumsatıyor (4-55). ,
1121. Sokak lambasının altında durup sigarasını yakıyor (4-56). ,
1122. Hello! (5-57). ,
1123. Hello abem! (5-57). ,

1124. Bir kahve ben (5-57). ,
1125. Ahmeeeet! Buraya bir kahve (5-57). ,
1126. Yusuuuuuf! (5-57). ,
1127. Hah hah ha! (5-57). ,
1128. Gelmiş mi? (5-57). ,
1129. Deme! (5-57). ,
1130. Duyumsar da anlat desen anlatamaz (5-57). ,
1131. Şu anda, kahvede oturuyor (5-57). ,
1132. Akşamüzeri ama, o sabahın tadını çıkardığı için, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor (5-57). ,
1133. Zaten dalıp gitmiş, düşünüp kalmış (5-57). ,
1134. Bizim ev bayırdıydı (5-58). ,
1135. Arka kapısı dağa açılırdı (5-58). ,
1136. Çocuklarından konuşuyorlardı (5-58). ,
1137. Birden.. (5-58). ,
1138. Birden.. (5-58). ,
1139. Birden değişen, birden oluşuveren? (5-58). ,
1140. Delikanlıları böylesine sevindiren, hepsini dipdiri yapıp, sohbete yeniden başlatan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı (5-58). ,
1141. Doğru doğru dosdoğru; hamdı ham (5-58). ,
1142. Sonraları, gençlerle ahablığı ilerleyince, kafasının çalışması değişti (5-58). ,
1143. Bilgili çocuklar (5-58). ,
1144. Bunu seziyordu da, açıklamaya gücü yetmiyordu (5-58). ,
1145. Değişiyordu (5-58). ,
1146. Eskiden anlamadığı bir takım şeyleri artık anlar gibi oluyordu (5-58). ,
1147. Bunu hep söyler (5-58). ,
1148. Gibi! (5-58). ,
1149. Anlar gibi olmak (5-58). ,
1150. Bak bu da doğru (5-58). ,
1151. Gene de tam değil ama, seziyor (5-58). ,
1152. Sorular sorabiliyor (5-58). ,

1153. En üst katta, yaşama sıkıntıyla katılan, insana kendi ürettiği hiçbir sevgi, hiçbir sevinci getirmeyen, sadece ahlayıp puflayan, yakınmalarla dolu bir zamanı sürükleyen bir kadın var (5-58). ,
1154. Cimri (5-58). ,
1155. Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, özveri isteyen, fedakarlık isteyen ayırtılarının cimrisi (5-58). ,
1156. Yedirip içiriyor (5-58). ,
1157. Gece yaralarına dek bir konuşmadır, bir gülüşmedir gidiyor (5-59). ,
1158. Anlayamıyorum (5-59). ,
1159. Yaşını başını almış bir dul kadın! (5-59). ,
1160. Çoluğu çocuğu yok (5-59). ,
1161. Gelirinin de öyle aman aman bir şey olduğunu sanmıyorum (5-59). ,
1162. Bu zamanda! (5-59). ,
1163. Efendim! (5-59). ,
1164. "Bak şimdi" diyor (5-59). ,
1165. "Gidi nursuz" diyor (5-59). ,
1166. Zavallı işte; başı kara (5-59). ,
1167. Yaşamdan hiç nasip almamış (5-59). ,
1168. Güneş hiç onun için doğmamış (5-59). ,
1169. Ne diye yaşadığını sorsan, bilmez (5-59). ,
1170. Karşı çıkan arkadaşları olur: "E n'apsın canım. Allah da onu öyle yaratmış." (5-59). ,
1171. "Hadi" der (5-59). ,
1172. "İ"yi uzatır, sonuna duyulur duyulmaz bir "h" ekler (5-59). ,
1173. "Allah bizim içimizde (5-59). ,
1174. Onu bilmek gerek (5-59). ,
1175. Ona ermek gerek (5-59). ,
1176. Onu buldun muydu, her işin üstesinden gelirsin (5-59). ,
1177. Ağzını aç, bacakları yay, otur bekle: Allah bana yardım etsin (5-59). ,
1178. Hadi! (5-59). ,
1179. Çok gençler (5-59). ,

1180. Pek yadırgamadılar (5-59). ,
1181. Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, uykuya doğru giden vakti yenilemenin sevinci dolduruyor evin içini (5-59). ,
1182. Ev kentin orta yerinde (5-59). ,
1183. Buraya denizcilerin kullandığı coşkulu bir sevinç haykırışı gerek (5-59). ,
1184. Belki de öyle bir âdet yoktur (5-60). ,
1185. Belki de! (5-60). ,
1186. Ne olsa deniz kenarında büyümüştür (5-60). ,
1187. Rıhtımda, teknelerin, balıkçıların, gemicilerin arasında (5-60). ,
1188. Bilinçaltınızdan çıkıverir bir sözcük işte (5-60). ,
1189. "Aganta" (5-60). ,
1190. Anlamını bilmez (5-60). ,
1191. O bir sözcüktür belki ama, içi anlamlarla doludur (5-60). ,
1192. Burada, "Aman!" demeye gelir (5-60). ,
1193. "Aman! (5-60). ,
1194. Zaten bahtımdan gülmedim; Tanrı bana, şenliğime uyan bir koca vermedi (5-60). ,
1195. Kendi halinde, sessiz bir adamdı (5-60). ,
1196. Çakmak çeşitlerini, saat markalarını çok iyi bilirdi (5-60). ,
1197. Ensesine vur, lokmasını al (5-60). ,
1198. Allah rahmet eylesin (5-60). ,
1199. Gıkını çıkarmadan ölüverdi (5-60). ,
1200. Öldü gitti (5-60). ,
1201. Babasına iğne yapmaya geldiğinde, o erkek bedeninden gelen çelik mavisi, kurşun ıslığı ter kokusu, tüm vücudunu titreten (5-60). ,
1202. Bu benzetmeyi, şövalyeli, prensesli bir filmde duymuş ve hiç unutmamıştı (5-60). ,
1203. Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman, içi sızlamıştı ama, çekindiğinden, sesini çıkarmamıştı (5-60). ,
1204. Oysa, o ince yüzlü prenses, nasıl âşıktı o prense, ah nasıl âşıktı (5-60). ,
1205. Aşk bilmiyorlar diye düşünmüştü (5-60). ,
1206. Bilmeyen yoktu (5-60). ,

1207. Binde bir düşüme giren, solmuş, belirsizleşmiş bir hayal (5-61). ,
1208. Evim kalabalık olsun isterim (5-61). ,
1209. Kapım hep çalınsın, gelenim gidenim, arayanım soranım eksik olmasın (5-61). ,
1210. Pek aldırıyor (5-61). ,
1211. Apartmanın giriş katında genç bir çocuk oturuyor (5-61). ,
1212. Öğrenci (5-61). ,
1213. İnerken çıkarken, sokakta karşılaştıklarında, üç söz, bir gülümseyiş, bir paketlerini yukarı çıkarıvermesi derken, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, bu aşinalık bir arkadaşlığa dönüşüverdi (5-61). ,
1214. Yaz oldu, iki arkadaşıyla balkona çay içmeye geldi, kış oldu, bu onları çorba yapıp çağırdı (5-61). ,
1215. "İçki meclisi, dost meclisi..." (5-61). ,
1216. Çocuklar gülüyorlar bu sözcüğe; üç sözün arasına yerli yersiz bir "meclis" katıyorlar (5-61). ,
1217. "Ben deniz kenarında büyüdüm" demişti (5-61). ,
1218. Girdim mi suya, alır başımı açılırım (5-61). ,
1219. Kulaç atmam (5-61). ,
1220. Köpekleme yüzerim, ama iyi yüzerim (5-61). ,
1221. Hâlâ bu yaşta.. (5-61). ,
1222. Laf sürdürü gitti (5-61). ,
1223. Sonra o -sanki- gizemli, büyülü sözü söyledi: "Bizim ev dağın yamacındaydı (5-61). ,
1224. Arka kapısı dağa açılırdı... (5-61). ,
1225. İşte bu, "Evin arka kapısı dağa açılırdı" sözü, tüm havayı değiştirdi (5-61). ,
1226. Balkona yağmur kuşağı gelmiş, ışıldayıp hepsini rengârenk boyamış gibi oldu (5-61). ,
1227. Şiirler döküldü ortalığa (5-61). ,
1228. Şimdi çok iyi sezdiği, ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı konuşmalar havada çınlamaya başladı (5-61). ,
1229. Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken kararıveren ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken insan içinin baymasına

benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediği bir vakit oluştu (5-61). ,

1230. İşte yeni bir yıl, yeni bir gün (5-61). ,

1231. Kafası karışıyor (5-61). ,

1232. Anılar, çağırışlar üşüyor (5-61). ,

1233. Öyle karar vermişti (5-61). ,

1234. "Dünya yıkılsa" demişti...(5-61). ,

1235. Akıllıysan, duyarlıysan, insansan.. (5-62). ,

1236. Geçen yıldan ağzı yanık (5-62). ,

1237. Dün akşamüzeri de bu masada oturuyordu (5-62). ,

1238. Alışık olduğu yerden başkasına oturmak onu tedirgin eder (5-62). ,

1239. Yan masada, şenlikli kalabalık bir aile vardı (5-62). ,

1240. Dondurmalarla, pepsilerin, partilerle, milletvekillerinin, bakanların, demokrasinin, şeriatın, pizzaların, biralara birbirine karıştığı neşeli gülüşmeler arasındaydılar (5-62). ,Kendilerini yarı çıplak, sıcak bir akşamüzerinin batmakta olan güneşinin sarı ışıklarına bırakmışlardı (5-62). ,

1241. Masanın rıhtıma bakan yan tarafında, yerinde duramayan kırmızı saçlı, güzel bir kadın oturuyordu (5-62). ,

1242. Bir ara ona, hep birden karşı çıkmaya başladılar (5-62). ,

1243. Başka bir ses düzeltti: "Karşımda..." (5-62). ,

1244. "Ben 'karşıda'yı yeğlerim"(5-62). ,

1245. "Karacaoğlan." (5-62). ,

1246. "Peki bu kimin: Gök urmuş dağları duman duman..." (5-62). ,

1247. "Şeyin, dur söyleme, şey yahu!" (5-62). ,

1248. "Ben bir dolaşıp geleyim. Bakayım şunlara." (5-62). ,

1249. Otur be canım! (5-62). ,

1250. Bırak çocuğun peşini (5-62). ,

1251. Senin gamsızlığın da evlere şenlik (5-62). ,

1252. O çocukların çoğunu tanımıyorum (5-62). ,

1253. Esrarcısı var, bilmemnesi var." (5-62). ,

1254. Amma baskı (5-62). ,

1255. Saati saatına.. (5-62). ,

1256. Benim kızım akıllıdır (5-62). ,
1257. Kimse ona zarar veremez (5-62). ,
1258. Ben gidiyorum (5-62). ,
1259. Vallahi bayılacak gibi oluyorum (5-63). ,
1260. Elimde değil (5-63). ,
1261. Çok korkuyorum (5-63). ,
1262. Ama dayıcığım, ben.. (5-63). ,
1263. Çocuğunu iyi yetiştireceksin (5-63). ,
1264. Sonra ordunun içine, bir şey olmaz anladın mı (5-63). ,
1265. Öyle deme Sabri abi, bu gençler.. (5-63). ,
1266. İyi yetiştirmek için, yetişkin olmak gerek (5-63). ,
1267. Tatili ziyan etmek istemiyorum (5-63). ,
1268. Anladın mı? (5-63). ,
1269. Benimle uğraşma (5-63). ,
1270. Benim yetişkinliğim bana da yeter.. (5-63). ,
1271. Mahmure hanım annenle öbür tarafa gitti (5-63). ,
1272. Zevzek sen de (5-63). ,
1273. Tülay, Zerrin hadi bir dolaşıp gelelim (5-63). ,
1274. Anlaşıldı senin için rahat etmeyecek (5-63). ,
1275. Hadi bari (5-63). ,
1276. Kendini, gevşekçe, akla gelmedik sevinçlerle doldurabileceği bir gecenin
öncesine, akşamüzerinin menekşelenen havasına bırakmış oturuyor (5-63). ,
1277. Bir akşam önceyi, yan masadaki konuşmaları düşünüyor (5-63). ,
1278. Geçen yıl aynı yerde yaşadığı, -Yinelemek gerek, bütün bir kış, aklına
geldikçe yüreğine gölge düşüren, onu çok üzen- olayı, o çocukları, Tuna'yı, o
durumla bütünleşen dün akşamki konuşmaları.. (5-63). ,
1279. Az buçuk değişse de hep aynı şey (5-63). ,
1280. Çocuklar baskı altında (5-63). ,
1281. Analar babalar da haklı (5-63). ,
1282. Çocuklar da haklı (5-63). ,
1283. Devir değişiyor (5-63). ,
1284. Her şey bozuluyor (5-63). ,

1285. Hiçbir şey.. (5-63). ,
1286. Ah!" diye düşünüyor (5-63). ,
1287. Olsa bile, onu birileriyle bölüşmek istiyor (5-63). ,
1288. Bir iki arkadaşı olsa şimdi şurada, çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp, bazan gülünçlü, bazan "vahvah"lı, ama çoğu zaman rahat, dingin, büyük kentin dağdağasından uzak bi tatil zamanının rahatlığı içinde; insanlar, yaşamak, dünyanın halleri üzerine konuşsalar (5-63,64). ,
1289. Geceyi sürdürmek üzerene, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız fık fık fıklayan gülüşlerle gülüşülse (5-64). ,
1290. Eh! N'aparsın! (5-64). ,
1291. Her güzellik birarada olmuyor (5-64). ,
1292. Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken cin gibi olmuştu (5-64). ,
1293. İşte kendine ayırdığı bir aylık tatil başlıyordu (5-64). ,
1294. Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, seve okşaya dolaba asacak, başucundaki komodininin tozunu aldıktan sonra, getirdiği beyaz işlemeli örtüyü serip, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek.. (5-64). ,
1295. Kocaman hasır şapkası elinde, hasır çantası omuzunda, açık yakalı, işlemeli bürümcük gömleği ifil ifil, eteği tam ona göre (5-64). ,
1296. Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkolüğünü bilmez o 'densiz karılar'ın giydikleri daracık pantolonlar gibi (5-64). ,
1297. Yaşına uygun bir güzel etek (5-64). ,
1298. Gelmediniz (5-64). ,
1299. Merak ettik (5-64). ,
1300. Odanız hazır (5-64). ,
1301. Bekliyoruz (5-64). ,
1302. Patronun da çok selamı var (5-64). ,
1303. Kapıdan çıkmadan durur odayı gözden geçirir (5-64). ,

1304. İçinden yükselen sevinçle gülümser (5-64). ,
1305. "Ooooh!" der (5-64). ,
1306. "Aman çok şükür." (5-64). ,
1307. Geçen yıl, gene bu vakitler, sevinçli gidip gelmelerle, odasını kendine göre düzenlerken, bir ara içini bir kara gölgenin bastığını duymuştu (5-64). ,
1308. Onu "Nemide hanım" yapan biraz kalınca, vurguları, hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle dolu sesiyle "ne oluyor, ne var şimdi canım" demeye kalmadan yan odadan gelen kadın sesini algılamaya başladı (5-64). ,
1309. Arada sırada bir erkek söze karışır gibi olurken pusup kayboluyordu (5-64,65). ,
1310. Biraz dinledi (5-65). ,
1311. Sonra pek aldırmadı (5-65). ,
1312. Odasını yerleştirmiş, giyinmiş, hazırlanmış.. (5-65). ,
1313. Dışarısı desen: Dışarda günlük güneşlik bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış mor bugenviller, çardaklar benim deyip açmış güneş kırmızısı bugenviller.. (5-65). ,
1314. Ah Akdeniz! (5-65). ,
1315. Güzel Akdeniz! (5-65). ,
1316. Nemide sana kurban olsun (5-65). ,
1317. Her şeyin güzel (5-65). ,
1318. Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur (5-65). ,
1319. Gene öyle yaptı (5-65). ,
1320. Koltuğuna yerleşti (5-65). ,
1321. Kahvesini söyledi (5-65). ,
1322. Çevresini uzun uzun seyretti (5-65). ,
1323. Denize, teknelere, erkencilere, gökyüzüne baktı (5-65). ,
1324. Kahvesini içerken, garsonla şakalaştı (5-65). ,

1325. Kahveyi övdü (5-65). ,
1326. Sonra gazetesini açtı (5-65). ,
1327. "Ne oluyor, bu da ne?" diye başını gazetesinden kaldırdığında, meydanda şamatacı, genç bir grup, gülüşerek, bağırarak, konuşarak bir mavi yolculuk teknesinden iniyorlardı (5-65). ,
1328. Hemen gülümsedi (5-65). ,
1329. İçi aydınlandı (5-65). ,
1330. Hepsi marsığa dönmüş.(5-65). ,
1331. Kapkara olmuşlar.(5-65). ,
1332. Ha desen atladıkları gibi denize, ufka kadar kulaç atar dönerler (5-65). ,
1333. Ah gençlik! (5-65). ,
1334. Az sonra hepsi gelip yanındaki iki masaya sığıştılar (5-65). ,
1335. Gülüşüp, itişip kakışmak için bir neden daha işte (5-65). ,
1336. Gülmek bedava (5-65). ,
1337. Bir süre sonra, dondurmaları, şamataları -bu sözcük çok uyuyor bu delikanlı çocuklara- bırakıp gazetesine döndü (5-65). ,
1338. Burada bir eksiklik var (5-65). ,
1339. O gazetesine döndüğünde, dondurmalar gelmişti ama, şamata kesilmişti (5-65,66). ,Biraz dikkat edince işi anlar gibi oldu (5-66). ,
1340. Evet evet ortada bir olay vardı (5-66). ,
1341. Adı Tuna'ydı (5-66). ,
1342. Bir saydı çocukları: On iki (5-66). ,
1343. Demek ki bunlar.. (5-66). ,
1344. Bunlar eş eş çıkmışlar (5-66). ,
1345. "Bakar mısın işe" diye düşündü (5-66). ,
1346. Şimdi gençler böyle (5-66). ,
1347. Devirler değişti (5-66). ,
1348. De.. (5-66). ,
1349. Yani gene de ne bileyim (5-66). ,
1350. Hepsi de ne güzel, ne temiz yüzlü çocuklar (5-66). ,
1351. Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden, birden -ne çok şey açıklayıverir şu birden sözü- karşıdan gelenleri gördü (5-66). ,

1352. Boylu boslu, gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, güzel bir kadınla, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam, onlara doğru geliyorlardı (5-66). ,
1353. Meydanı geçip kahveye ulaşmalarına beş on adım kalmıştı (5-66). ,
1354. Bir gelenlere baktı, bir sabahki dili zifır kadını anımsadı, "Bu o!" dedi (5-66). ,
1355. Vallahi bu sabahki dırdırcı değilse eğer.. (5-66). ,
1356. Tuna kaygılı bir yüzle, kolunu boynuna atmış olan sarışın delikanlıya bir şeyler anlatıyordu (5-66). ,
1357. Kendini de şaşırtan bir davranışla, "Annen geliyor" dedi (5-66). ,
1358. Nereden nereye! (5-66). ,
1359. Tuna hemen fırladı, onun masasındaki en yakın masaya oturuverdi (5-66). ,
1360. "N'oldu yau, ne var?" demedi (5-66).
1361. „Sağa sola bakınmadı (5-66). ,
1362. "Yat çabuk" dedi (5-67). ,
1363. Tuna hemen kollarını kavuşturup masaya yattı (5-67). ,
1364. Kocaman hasır şapka üzerini örttü (5-67). ,
1365. Nemide hanım, sonra, yanındaki masayla hiç ilgisi yokmuşçasına bir kaş kaldırışla, gazetesini okumaya başladı (5-67). ,
1366. Ne "ardizlik." (5-67). ,
1367. Gülüştüler (5-67). ,
1368. Nereden nereye (5-67). ,
1369. Hissikablelvuku denen bir şey var (5-67). ,
1370. Bu hissikablelvuku, geldi meclis'in yanına yerleşti (5-67). ,
1371. İki sözün arasına, yerli yersiz, bir meclis, ya da bir hissikablelvuku (5-67). ,
1372. Gül Allah gül (5-67). ,
1373. Onların bu hallerine bakıp, "üniversite müniversite." (5-67). ,
1374. Çocuk ayol bunlar, çocuk işte ne olsa" der, dayanamayıp o da gülerdi (5-67). ,
1375. Sözümüzü gevşetmeden sürdürmeliyiz (5-67). ,
1376. Bir öyküyü kotarmak büyük incelikler ister (5-67),
1377. Çok dikkatli olmak gerekir (5-67). ,

1378. O kadınla erkek masaya yaklaştıklarında, masada kendiliğinden bir sessizlik, bir tutukluk olmuştu (5-67). ,
1379. Kadın, sinirden gerilmiş bir yüzle hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu (5-67). ,
1380. Nerede olduğunu ona söylemeleri gerekirdi (5-67). ,
1381. Yoksa çok fena olacaktı (5-67). ,
1382. On beş gündür sinir krizi geçiriyordu (5-67). ,
1383. Söyleyin söyleyin diyorum (5-67). ,
1384. Bakın yoksa çok fena olacak (5-67). ,
1385. "Başınıza çok işler açacağım" diye sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, karşılık vermek istedi ama, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar (5-67). ,
1386. Gene de biri dayanamayıp terslendi: "Efendim, lütfen bağırmayın." (5-67). ,
1387. Herkes bize bakıyor (5-67). ,
1388. Ne yaparsanız yapın (5-67). ,
1389. Size hesap vermeye mecbur değiliz (5-67). ,
1390. Bu Tuna'nın erkek arkadaşıydı ve sapsarı kesilmişti (5-67). ,
1391. Sarışın bir çocuğun, yanmış bir çocuğun sararışı etkiledi galiba kadını, artık Tuna'nın annesi diyelim (5-67). ,
1392. Babası öylece susuyordu (5-67). ,
1393. Sigara bile içmiyordu hızla döndü, yüksek altlı yazlık ayakkabısı o hızla, ayağından kaydı, bileği burkulabilirdi ama çabuk toparladı (5-67,68). ,
1394. Sinirden ve dili boğazına tükürüğüne akıp karıştığından, hışırtilı, öksürüklü bir ses ile sinirini tozuttu (5-68). ,
1395. Tozutup güzel ağzını yüzünü eğilterek çirkinleşti: Görüşeceğiz! (5-68). ,
1396. Sonra çok pişman olacaksınız (5-68). ,
1397. Ama iş işten geçmiş olacak (5-68). ,
1398. Beni aldatamazsınız (5-68). ,
1399. Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözölmüş olduğunun ayırında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak (5-68). ,
1400. Tuna hâlâ yatıyordu (5-68). ,

1401. Dayanamayıp güldüler (5-68). ,
1402. Kalk Tuna kalk (5-68). ,
1403. Tehlike bitti (5-68). ,
1404. Tuna çabucak bastırılan bir ağılama krizi geçirdi (5-68). ,
1405. Bu kadarını, annesinin böyle peşine düşecek kadar "azacağını" düşünmemişti (5-68). ,
1406. Ondan yılıyordu (5-68). ,
1407. Onu kendinden uzak tutuşu, duygularını ondan gizleyişi hep bu yüzdendi (5-68). ,
1408. O "faşist" biriymiş (5-68). ,
1409. Kendince çok doğru ama Tuna'ya göre, çağdışı ve aptal yargıları vardı (5-68). ,
1410. Çok bilirmiş gibi görünse de, çağını, çağdaş insanı, insan haklarını anlaması olanaksızdı (5-68). ,
1411. Eninde sonunda o, uzun yıllar arabuluculuk yaparak geçimini sağlayan, Samatyalı Nazike hanımın kızıydı (5-68). ,
1412. Dış görünüşü, kılığı kıyafeti sayılmazsa, bu Nazike hanımı aştığı pek söylenemezdi (5-68). ,
1413. Liseyi bitirmiş olmasına karşın (5-68). ,
1414. O akşam çocuklardan biri onları otobüse binerken görmüş (5-68). ,
1415. Peki ya Tuna? (5-68). ,
1416. Bu öykü burada biter (5-68). ,
1417. Önce Tuna (5-68). ,
1418. Tuna Bora'ya âşık / mış (5-68). ,
1419. Bora, maddi durumu çok bozuk olduğu için, gece yarısı Hal'de yük taşıyormuş (5-68). ,
1420. Tuna buna bayılıyor (5-68,69). ,
1421. Ona saygı duyuyor / muş (5-69). ,
1422. Annesi bunu anlayamaz / mış (5-69). ,
1423. Tuna bu yüzden annesiyle zıt gidiyor / muş (5-69). ,
1424. Peki Tuna aşkın ne olduğunu biliyor mu? (5-69). ,
1425. Evet (5-69). ,

1426. Elbette biliyor (5-69). ,
1427. Nasıl? (5-69). ,
1428. Biraz anlat bakalım (5-69). ,
1429. Tuna Bora'yı görünce çok seviniyor/muş (5-69). ,
1430. Ona sarılmaya, boynunu koklamaya bayılıyor / muş (5-69). ,
1431. Bora yanında olmayınca, havada asılı kalıyor / muş (5-69). ,
1432. Bora'yla olunca, yaşamak çok hoşuna gidiyormuş (5-69). ,
1433. Beraber olmak (5-69). ,
1434. Ondan hiç ayrılmamak (5-69). ,
1435. Başka türlü sü içine sinmez ki! (5-69). ,
1436. Üstüne de yalamaca dondurma (5-69). ,
1437. Sonra geç saatlere dek, rıhtım boyunda oturmak (5-69). ,
1438. Çocuklardan gelen, patlamış mısır, kabak çekirdeği ikramı.(5-69). ,
1439. Geç saatlarda otele dönerken gene Nemide hanımdan, "Genç bunlar, kurt gibi acıkıyorlar" diye düşündüğünden, dönerli durum (5-69). ,
1440. Hep konuştular (5-69). ,
1441. Küçük küçük tartışılar (5-69). ,
1442. Bol bol güldüler (5-69). ,
1443. Tuna da (5-69). ,
1444. Onunkinin içinde biraz kırgınlık, biraz ikircim, biraz da korku vardı (5-69). ,
1445. Çok yere çekilebilecek, çok derinde olduğu için yoğunluğu pek belli olmayan, yokmuş gibi görünen bir korku (5-69). ,
1446. Diyelim iyi ettin (5-69). ,
1447. Peki sonrasında düşündün mü? (5-69). ,
1448. Kime güvendin? (5-69). ,
1449. Bora'ya mı? (5-69). ,
1450. O daha kendini kurtaramamış (5-69). ,
1451. Dönüşü düşündün mü? (5-69). ,
1452. Sinirleri sıfır bir annen varsa, onun kurduğu evde, onun sana sağladığı maddi imkânlarla yaşıyorsan, onun sinirleriyle oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69). ,

1453. Kendine -Nemide hanım kıcına der- güveniyorsan, artık o eve dönemezsin (5-69). ,
1454. Bak Bora'ya, gece yarıları Hal'de sırt hamallığı yapıyormuş (5-70). ,
1455. Sen? (5-70). ,
1456. Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, o evin, o evi kuran kadının koşullarına uymaya zorunlusun (5-70). ,
1457. Ayaklarının üzerinde duramıyorsan, susar oturursun (5-70). ,
1458. Nemide hanım burada da, "kırar kıcını oturursun" der (5-70). ,
1459. Tüm bunları, kebapların, gülüşmelerin, dondurmaların arasına çekirdek çitlermiş gibi karıştırıp söylemişti (5-70). ,
1460. Sevgili Fürey'a'ya, Daha o zamanlar, bunu yazmak bana önerildiğinde, "Ben yanlış seçilmiş biriyim" diye düşündüm (6-71). ,
1461. Hâlâ öyle düşünüyorum (6-71). ,
1462. Da... öykü beni bırakmıyor (6-71). ,
1463. İstanbul'un bir zamanlar pek "mutena" olan, seçkin ailelerin oturduğu bir semtinde, bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, eski taş binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk (6-71). ,
1464. Ben, ev sahibimiz hanımefendi, ressam arkadaşımız Gün (6-71). ,
1465. Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan, sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizlikle, "Vitraylara bak (6-71). ,
1466. Bu eski binalar!" deyişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi (6-71). ,
1467. Ev sahibimizin sanatına, -onun unutulmaz seramik kapıları! (6-71,72). ,
1468. Açık, kapalı, yarı açık.. (6-72). ,
1469. Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, değişik yaşamlar çağrıştıran, düş kurmalara açık kapılardır bunlar -ince uzun güzelliğine, beyaz saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk.- (6-72). ,
1470. Onun kalın, genizden gelen, etkileyici, biraz buğulu sesi ona çok yakışıyor diye düşünüyorduk (6-72). ,

1471. Bacaklarımızı bitiştirmiş, koltuklara rahat ama yayılmadan, derli toplu oturmuştuk (6-72). ,
1472. Üştümüz başımız özenli, ütülü, ayakkabılarımız tozsuz, saçlarımız iyi taranmış, tırnaklarımız bakımlıydı (6-72). ,
1473. Neydi? (6-72). ,
1474. Başka bir şeydi (6-72). ,
1475. Ona sunmak için aldığımız çiçekleri hazırlarken çiçekçi, arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle eşdeğer bir şey (6-72). ,
1476. Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle halıların renk uyumundan gelen rahatlığı, duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez vazoların, seramiklerin, gümüş çay takımlarının getirdiği duyguyu, kadifenin, insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp geçen sırmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan gelen hoş titreşimleri de gözardı etmemek gerekir (6-72). ,
1477. Gülüşmelere, küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık dost sofralarının, içki masalarının "fıkrî serüven"lerinden geçip gelmiş, incelmiş bir sevgi anlayışıyla biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı (6-72). ,
1478. Yaşamın getirdiği tüm ayrıntılara, "nüktedan" bir açıdan, üstün bir beğer, olgun bir anlayış, günlük bir "gırgır" içinden bakabiliyorduk (6-72). ,
1479. Üç kişiydik demiştim (6-72). ,
1480. Ev sahibimizden sonra beni alalım (6-72). ,
1481. Ben yazarım (6-72). ,
1482. Yazacak olan (6-72). ,
1483. Arkadaşımıza gelince, o bu öykü içindeki öykünün dinleyicisi (6-72). ,
1484. O olmazsa olmaz (6-73). ,
1485. Çünkü, bazı durumlarda, bazı sohbetlerde, ikiden fazla kişi gereklidir (6-73). ,
1486. Öykünün kahramanına gelince -burası biraz karışık (6-73). ,
1487. Onu belirleyebilmek için, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda ev sahibimiz için kurguladığım havayı, yabancı bir ülkeye taşıyın (6-73). ,
1488. Bir Arap ülkesi sıcağına (6-73). ,
1489. Arabistan'ı görmedim (6-73). ,

1490. Okuduklarımla, sözcüklerden bana yansıyan düşsel duygularla hayal etmeye çalışıyorum (6-73). ,
1491. Altın pırıltısı, mermerin serinliğini yitirip ılınmışlığı, fiskiyelerden fişkırان suların sesi, ipekler düşleyin (6-73). ,
1492. Şu sözcükleri anımsayın: kırımı tartar, tarüf ülfül, kral, Kral Naibi, İskenderiye, Nil Kıyıları, Bağdat, Basra, Belkıs Haberleri.. (6-73). ,
1493. Bu havanın içinde, tanınmış geniş bir aileden gelme bir ressam var (6-73). ,
1494. Kadın (6-73). ,
1495. Büyük, zengin bir atölye (6-73). ,
1496. Tablolar, sergiler.. (6-73). ,
1497. Bu ressam, bizim konuğu olduğumuz hanımefendinin çok yakını (6-73). ,
1498. Zaten, ailenin neredeyse tüm bireyleri sanatçı (6-73). ,
1499. Dünyanın dört bir yanına yayılmış yaşıyorlar (6-73). ,
1500. Paris.. (6-73). ,
1501. Amerika.. (6-73). ,
1502. Bu yaşamın içinde, elbette yeryüzünün ünlü şairleri, ressamaları, yortucuları, rejisörleri var (6-73). ,
1503. Sanat dünyasının en son haberleri, üst düzeyde espriler, Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı, dünyayı karıştıran sanat akımları, çılgınlıklar, Amerika.. (6-73). ,
1504. Amerikan sanatı, Afrika.. (6-73). ,
1505. Sanat sanat sanat.. (6-73). ,
1506. İstanbul! (6-73). ,
1507. Eski İstanbul! (6-73). ,
1508. Ona duyulan özlem (6-73). ,
1509. Bir kenti özlemek! (6-73). ,
1510. Öykü burada başlayabilir (6-73). ,
1511. Başlangıçta neden "ben bunu yazamam" diye düşündüm ki? (6-73). ,
1512. Ortada yanlış bir şeyler olduğu belli de, bunların nerede ve neler olduğu açık değil (6-73). ,
1513. Öykü için elimizde, önce bir villa var (6-73). ,
1514. Boğaziçinin en güzel tepelerinden birinde (6-73). ,

1515. İmgelem, bu villa sözcüğü üzerinde çeşitlemeler yapadursun, biz biraz geçmişte gezinelim (6-74). ,
1516. Bir zamanlar bu yeryüzünde krallar, padişahlar, prensler, sultanlar yaşamamış mı? (6-74). ,
1517. Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı, binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış (6-74). ,
1518. Gene var (6-74). ,
1519. Dünya kurulduğundan beri masallar, buna benzeyen bir girişle başlamaz mı! (6-74). ,
1520. Bunu kurgulayacak olan benim (6-74). ,
1521. Öyleyse ben kimim? (6-74). ,
1522. Bu ben'i kısaca açmak gerek (6-74). ,
1523. Ben şuyum: Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda babam genç bir adam (6-74). ,
1524. Talihin bir cilvesi, tam o sırada, aklında fikrinde yokken mirasa konuyor (6-74). ,
1525. Yirmi yıl sonra, kalkınan Türkiye'nin fabrikatörlerinden biri (6-74). ,
1526. Ne var ki ben, fabrikatör, fabrikatör çocuğu sözcüklerinin çağrıştıracığı hiçbir tanıma, hiçbir yaşam biçimine uymayan biriyim (6-74). ,
1527. Ailemiz eşraftan olduğu halde, ben, kızkardeşim, çok sonra doğan erkek kardeşim, görgüsü, bilgisi, yaşama biçimi orta halli olan bir ailenin çocukları olarak büyüdük (6-74). ,
1528. Taşralıydık (6-74). ,
1529. Arka tarafında bahçeye bakan tahtaboşları olan geniş sofalarda koşarak, evcilik oynayarak, dut ağacına çıkarak, ceviz kırarak.. (6-74). ,
1530. Derelerde çimdik, konu komşu toplaşıp büyük yer sofralarında mantılar yedik, kışın pekmez içtik, bayramlarda bayramlıklarımızı giyip el öptük (6-74). ,
1531. Geceleri ayaklarımızı yıkamadan yatağa giremedik (6-74). ,
1532. Saçlarımızı, eve gelen berberin alagarson kesişi, eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturduğumuzdandı (6-74). ,
1533. Diyelim ben ve ünlü yontuculardan olan kızkardeşim, Amerika'da okuyan erkek kardeşimi görmeye gitmişiz (6-75). ,

1534. New York'un orta yerinde, kalabalık bi caddenin bir yerinde duruyoruz (6-75). ,
1535. Birden, herhangi bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla, doğup büyüdüğümüz kentimizdeki bağ evimizi anmışsak, hemen gözlerimiz dolar (6-75). ,
1536. Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpıma çıkığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık (6-75). ,
1537. Çok sevdik (6-75). ,
1538. Keşke babam erken ölmeseydi (6-75). ,
1539. Biliyorum (6-75). ,
1540. Annem İstanbulluydu (6-75). ,
1541. Ne olsa ev kızıydı (6-75). ,
1542. Çok sonraları, kardeşimle ben, İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak o zaman, dededen kalan bu büyük evi değiştirmeye başladık (6-75). ,
1543. Modern kesimli koltuk kanape istedik (6-75). ,
1544. Sedirler yok edilmeliydi (6-75). ,
1545. Seyrettiğimiz Amerikan filmlerinden aklımızdan kalan, çok hoşumuza giden, onların yaşam biçimlerine uyan eşyaları eve taşımaya başladık (6-75). ,
1546. Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti (6-75). ,
1547. İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup gömme banyoyla duş koyduruşumuz çok hoşuma gitti (6-75). ,
1548. Ama koşulları vardı (6-75). ,
1549. Diyelim ki alt kattaki büyük mutfağın arkasındaki hamam kalacaktı (6-75). ,
1550. Külhan kullanılmayabilirdi (6-75). ,
1551. Termisifon? (6-75). ,

1552. Evet (6-75). ,
1553. Rahatlık (6-75). ,
1554. Yıllar, bizim okul yıllarımız, yaz tatillerimiz, Avrupa görmelerimiz içinde yuvarlandı gitti (6-75). ,
1555. Oysa sonradan, "Aman iyi oldu. Çok bozuldu bizim buralar, seviye çok düştü" diye düşünüp, rahatlamıştı (6-76). ,
1556. Ne olduğunu anlamadığı/m bir yük (6-76). ,
1557. Artık apartmanda yaşıyorduk ama, bu "Şişli'de bir apartuman" değildi (6-76). ,
1558. Böyle olmayışının altını çizmek isterim (6-76). ,
1559. Bayramlarda, kapıya gelecek olan kapıcı, bekçi, çöpçü ve çocuklar için lokumlar alındı (6-76). ,
1560. Bahşış için bozuk para hazırlandı.. (6-76). ,
1561. İşte bu öyküdeki ben için, kabaca çizilmiş bir iki çizgi (6-76). ,
1562. Çok yeterli olmasa da, yanlışlıkların benimle olan bölümü için bir ipucu sayılabilir (6-76). ,
1563. Sonra.. (6-76). ,
1564. Burada üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, aldığım notlardan bazılarını bir gözden geçirmekte büyük fayda var diye düşünüyorum (6-76). ,
1565. Biri şu: 1980 yılında gazetenin birinde bir haber çıkmıştır (6-76). ,
1566. Şöyle: Ankara Belediye müstahdemleri, efendi değil, bey diye çağırılmalarını istedi (6-76). ,
1567. Ankara Anka (6-76). ,
1568. Ankara Belediyesi'nde çalışan müstahdemler, belediye memur ve yöneticilerine bir genelge yayınlayarak, en tabii hakları olan süpürge ve paspasların yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, idare tarafından sabun ve çamaşır tozlarına konan ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir (6-76). ,
1569. Müsder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan genelgede şöyle denilmektedir: "Her koridorda üyelerimiz için bir masa, ve

- eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz derhal değiştirilip, üyelerimize layık hale getirilsin (6-76). ,
1570. Koridordaki çağırılma zilleri derhal değiştirilerek, modern hale getirilsin (6-76). ,Kapı önlerinde oturmak yerine, şoförlerle birlikte, üyelerimize her katta veya koridorda bir oda verilsin (6-76). ,
1571. Memurlar tarafından çağırılırken, örneğin, "Ahmet efendi bakar mısın?" diye çağırılmaktayız (6-76, 77). ,
1572. Efendi diye değil, Ahmet bey olarak çağırılmak istiyoruz (6-77). ,
1573. Buraya yeniden döneceğim (6-77). ,
1574. Eğer gerekirse (6-77). ,
1575. O büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır (6-77). ,
1576. Ah İstanbul! (6-77). ,
1577. Ah Boğaziçi! (6-77). ,
1578. İstanbul bir masal kentidir (6-77). ,
1579. O masalın içinde yaşanmış bir gençlik vardır (6-77). ,
1580. Zaman zaman o anlı şanlı, varlıklı yaşamının anılarından, tuvallerinin üzerinden İstanbul'a bakar, gözleri dolar (6-77). ,
1581. Artık, villaya gelebiliriz (6-77). ,
1582. Şöyle düşünülmüştür: Boğaz sırtlarında bir yer edinmek, bu hasreti biraz çözümlemez mi? (6-77). ,
1583. Ev! (6-77). ,
1584. İstanbul'da bir mekan! (6-77). ,
1585. Evet, bu yapılmalıdır (6-77). ,
1586. Uzun aramaların, araştırmaların sonunda karar verilir, çok beğenilen bir villa satın alınır (6-77). ,
1587. Bu hasretlik canım, gün olur biter (6-77). ,
1588. Peki bir de bakıcı tutulması gerekmez mi? (6-77). ,
1589. Elbette gerekir (6-77). ,
1590. Mısır, Avrupa, Amerika... (6-77). ,

1591. Eve bakacak, kollayacak biri olmalı (6-77). ,
1592. Elbette güvenilir biri bulmalı (6-77). ,
1593. Arnavut İsmail efendi gibi (6-77). ,
1594. Hani bir zamanlar, onlar daha çocukken, hani odalarında, sofralarında denizin ışıkları gezinen yalılarında yaşayan sadık, vefakar kahyaları gibi (6-77). ,
1595. Kışın Beyazıt'taki konağı, yazın Çengelköy'deki yalıyı, Kozyatağı'ndaki köşkü çekip çeviren (6-77). ,
1596. O-Allah rahmet eylesin İsmail efendi (6-77). ,
1597. Kırmızı burnunda iri bir et beni (6-77). ,
1598. Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla, içi çocuksu bir sevgi ve "itaat"la dolu İsmail efendi (6-77). ,
1599. Oysa şimdi tutulan bu yeni bakıcı, Sivas'ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan Mustafa Bulut'un, o Osmanlı İsmail efendiye benzeyen en ufak bir yanı yok (6-77). ,
1600. Bu durumu kahramanımızın anlaması olanaksız (6-78). ,
1601. Anlatıyorlar ama pek kavrayamıyor (6-78). ,
1602. Şaşıyor, şaşıp kalıyor (6-78). ,
1603. Bunu, Fransızca, Türkçe, Arapça, İngilizce düşünerek, Arapça, Fransızca, İngilizce, Türkçe konuşarak ortalara seriyor: Boğaziçi! (6-78). ,
1604. Gündelik, akla hemen geliveren bir tanımlamayla, dünyada eşi benzeri olmayan, gizemli, kıtalararası büyük su (6-78). ,
1605. Güneşin yedi bin rengini, yedi bin kez ayrıştırıp, ayrışan her renge yedi bin giz saklayarak ışıklanan su (6-78). ,
1606. Karadeniz'le Akdeniz'in yedi bin kat dipten akıp kavuşan büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp "ebkem" bırakan...(6-78). ,
1607. Bir villa ki, hangi odasına girsen, hangi penceresinden baksan Boğaziçi (6-78). ,
1608. Ön bahçesi, arka bahçesi, ortancaları, gülleri anlatılmalara sığmaz çiçek cenneti (6-78). ,

1609. Demir parmaklıkları, Kırcallı Süreyya Paşa köşkünün kalıntılarını kapatan antikacıdan, panjurlarının tahtası da Karadeniz köylerinden bulunup getirtilerek yaptırıldı (6-78). ,
1610. Neye dokunsan ayrı bir baha, ayrı bir antika (6-78). ,
1611. Antika antika...(6-78). ,
1612. Antikanın sonundaki “a” yı düşürün: Antik (6-78). ,
1613. Bırakın, gevşeyin (6-78). ,
1614. Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor (6-78). ,
1615. Malatya’nın sekiz türlü yeşili, Konya’nın on iki siyahı, Sivas’ın on üç turuncusu burada (6-78). ,
1616. Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından gelen parlatılmış koyu kahverengisi perdelere vurup, tanımlanması zor, içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; elde işlenmiş (6-78). ,
1617. Hep pahalı, hep antika ama, çok ince bir zevkle, çağdaş, günlük yaşama yerleştirilmiş (6-79). ,
1618. Şu tanımlama çok iyi: tanımlamalara sığmayan bir zevk, incelik, görgü, güzellik! (6-79). ,
1619. Ne var ki zaman, Boğaziçi’nin Çengelköy akıntısı gibi geçip gidiyor (6-79). ,
1620. Böyle bir villası olan, bunu çok istemiş olan, onunla baş başa yaşayabilmelidir (6-79). ,
1621. Sabahın erken saatlerini, gecenin, ancak bir ressamın imgeleminde renklenebilecek olan karanlığını, uzun uzun bakılan, bakmalara doyulamayan Boğaziçi’ni, yamaçları, korulukları - ah! (6-79). ,
1622. Ah inleyerek (6-79). ,
1623. İmgelemede eski Boğaziçi’ni canlandırmaya uğraşarak...- yaşamak... günün her “an”ını dinlemek (6-79). ,
1624. Görülmemiş, duyulmamış bir sevdaymış- getirdiği buz gibi turunc şerbetini – ki, formülü atalardan kalmadır (6-79). ,
1625. Ya kokusu! (6-79). ,

1626. Ah! Sevgili Boğaz'da böyle bir yapayalnızlığı, ruhu, böyle anılarla sarmaş dolaş, yunmuş yıkanmış bir dinginliğe bırakmayı gönül ne çok arzu etmiştir (6-79). ,
1627. İnsan denen bilinmez! (6-79). ,
1628. Çevrede ünlü sanatçılar, onların bitmez tükenmez kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, dedikoduları, esprileri arasında durmadan etkilenerek, değişerek, etkileyip değiştirerek...(6-79). ,
1629. Sanat! (6-80). ,
1630. Paris! (6-80). ,
1631. Ah Paris! (6-80). ,
1632. Ah sevgili Paris! (6-80). ,
1633. Ve, ah o Fransız ozanları! (6-80). ,
1634. Ya çöl! (6-80). ,
1635. Ya çölün anlatılamaz, anlaması zor, anlaşıldığı zaman da insanı çekip çeviren kendine getiren şiiri! (6-80). ,
1636. Evet evet, böyle bir yaşam ve falan...(6-80). ,
1637. Ama, ah ah, Boğaziçi bambaşkadır (6-80). ,
1638. Pek dışa vurulmamıştır (6-80). ,
1639. Yıllarca içten içe hayali kurulmuştur (6-80). ,
1640. Erişilemeyeceği bilinerek (6-80). ,
1641. Asla ele geçirilemeyeceği de... (6-80). ,
1642. Zaman! (6-80). ,
1643. Düşte bile ele geçirilemez o bir başınalık (6-80). ,
1644. Neden? (6-80). ,
1645. Çünkü İstanbul'a gelindiğinde, bir büyük karmaşanın içine girilir (6-80). ,
1646. Çevre çok geniştir (6-80). ,
1647. Bir aile gibidir (6-80). ,
1648. Öyledir (6-80). ,
1649. Seçkin sanatçılar, dostlar, akrabalar vardır, hayranlar vardır... (6-80). ,
1650. Sergi kalabalıkları, kokteyller... (6-80). ,
1651. Yıllarca sonra karşılaşılan, geçmiş zamandan kalma anılar, yüzler, sesler (6-80). ,

1652. Asıl davetler! (6-80). ,
1653. Hep beraber; eski dostlar, eski günlerle bir arada (6-80). ,
1654. Zaman geçmiştir.(6-80). ,
1655. O günler zamanla beraber yok olmuştur (6-80). ,
1656. Ama, bir renk, bir koku, bir an kalmamış mıdır? (6-80). ,
1657. Olabilir! (6-80). ,
1658. Harika! (6-80). ,
1659. Öyleyse hep beraber hep beraber gidilmelidir (6-80). ,
1660. Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler (6-80). ,
1661. Tıpkı, “biz Heybeli’de...”
1662. (6-81). ,
1663. Ki, o elde edilmiştir (6-81). ,
1664. Vardır (6-81). ,
1665. Eh, Mustafa Bulut da var (6-81). ,
1666. Karısı daha cimcime (6-81). ,
1667. Bilmiş bir şey ama, pek sevimli (6-81). ,
1668. Oğlan kıza nasıl aşık nasıl aşık! (6-81). ,
1669. Ay hah! (6-81). ,
1670. Sahi mi? (6-81). ,
1671. Yani şimdi biz buna Mustafa bey mi diyeceğiz? (6-81). ,
1672. Hadi canım (6-81). ,
1673. Hah! (6-81). ,
1674. Vallahi hah! (6-81). ,
1675. Sonunda tatil biter (6-81). ,
1676. Yoo, Mustafa Bulut, gülümsemiyor, gülüyor (6-81). ,
1677. Çünkü Mustafa Bulut mutlu bir delikanlı (6-81). ,
1678. Yetiyor mu? (6-81). ,
1679. Hayır (6-81). ,
1680. Ama olsun (6-81). ,

1681. Her ay düzenli olarak bizim ev sahibimiz hanım efendiye geliyor, maaşını alıyor (6-81). ,
1682. Altındaki yazısıyla birlikte (6-81). ,
1683. Dosyalarımın birinde dururdu (6-81). ,
1684. Üç gündür aramadığım yer kalmadı (6-81). ,
1685. Dosyalar, kitap araları, pek çok ıvır zıvır şeyi koyduğum çekmece, not defterlerim...(6-81). ,
1686. Yok! (6-81). ,
1687. Her seferinde okurum (6-81). ,
1688. Resme bakarım (6-81). ,
1689. Bakar bakarım (6-81). ,
1690. Bakar bakar, dayanamaz gülümserim (6-81). ,
1691. 1993'teyiz (6-81). ,
1692. Fotoğraf 89'da falan çekilmiş olacak (6-81). ,
1693. O resim altını buraya öylece koymak isterdim (6-81). ,
1694. Mustafa Bulut'un Cemili'ye olan aşkını anlatabilmek için (6-81). ,
1695. Onu bulamadığıma göre yazmalıyım (6-81). ,
1696. Bir iskele.(6-81). ,
1697. Denizi, martıları, balıkçı sandalları, çiçekçi çingeneleriyle, günlük güneşlik, aynası açık, şenlikli bir iskele (6-81). ,
1698. Durmadan, küçük yolcu vapurları gelir, yolcu boşaltır, yolcu alır giderler (6-82). ,
1699. Karşı kıyıya dolmuş yapan motorcular, çiçekçi çingeneler bağırarak müşteri çağırırlar (6-82). ,
1700. Gelin gelin sizi karşı kıyıya geçirelim (6-82). ,
1701. Düt dütdüdüğümüzü çalarak, denizi faşşudu fuşşudu yarararak, köpük köpük neşelenerek, istediğiniz yere götürelim... (6-82). ,
1702. Gelin gelin size çiçek satalım (6-82). ,
1703. Şu pembeler, şu morlar, sarılar biçim biçim, eflatun desen bir başka, kırmızı kan kırmızı, hem de parlak, beyazlar nazlı gelin, gelin çiçekleri pür telaş, kıvrım kıvrım yaprak... (6-82). ,

1704. Boyun damarları şişerek, mavi gözleri çevresindekilere yan bakıp gülerek, sarı bıyıkları güneşte parlayarak bağırır (6-82). ,
1705. Gökyüzünün önünde, kolunda çiçek dolu sepetiyle (6-82). ,
1706. Martılar he birden uçuşa geçer (6-8). ,
1707. Geeeeeeeel! (6-83). ,
1708. Nazik, gülerken susuverir (6-83). ,
1709. Gözlerinin karası koyulaşır (6-83). ,
1710. Sepetini koyar yere, tükürür çikletini, çevresinde kopan gülüşmelere “aydee atla be kız” yürü Nazik! , Ne düşünürsün be!” , “yetti kız! , Üzdün oğlancağızı ayde! , Diye bağırırlara, şöyle kaşlarının altından bir bakar (6-83). ,
1711. Başındaki menekşe pembesi yemenisini açar, çırpır, saçlarının üzerine, bağlar, iki ucundan çekerek sıkılar.(6-83). ,
1712. Aklının üzerinde düğümler (6-83). ,
1713. Nazik’in gözlerinde, tanımlaması olanaksız aynı kuyu karanlıkları, “Çek ayde bakalım. Geldim işte” der (6-83). ,
1714. Delikanlıcık, şairleri bilseydi, denizin tam ortasına geldiklerinde, kayık, bir dalgadan öbür dalgaya uçarken, Çingene kızı Nazik, korkusunu belli etmemek için, bembeyaz dişleriyle gülerken o bağırırdı: Mööööööö! (6-84). ,
1715. Bu, benim şaşırtmaca yaparak, metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden kaynaklanan bir durum (6-84). ,
1716. Evet, Boğazın en güzel yerindeki, o, güzelim villanın içinden bir inek sesi geliyor: Mööööööö! (6-84). ,
1717. Sanki orda yaşıyorduk (6-84). ,
1718. Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, üzerimize sinmiş olan Guearlen’in Jardin du Bataille’ı onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı (6-84, 85). ,
1719. Çok şaşıyorlardı.(6-85). ,
1720. Gül değil, sümbül değil, karanfil desen hiç değil.(6-85). ,
1721. “Aman” derler(6-85). ,
1722. “Lütfen!” (6-85). ,
1723. Evet, Mustafa Bulut var, güzel yüzlü cimcime karısı Cemile var (6-85). ,

1724. Zaten, çok doğal olarak asgari ücreti, asgari ücretle yaşanamayacağı gibi meseleleri de bilmezler- Ev bakılmıştır, silinip süpürülmüştür diye düşünürler (6-85). ,
1725. Şunu da bilmezler (6-85). ,
1726. Cemile, böyle bir evi, uzun zamandır arayıp sormayışlarını da hiç anlayamamıştır (6-85). ,
1727. Of! Of ki of! (6-85). ,
1728. Ne kadar temizlerse temizlesin, iki örtü, iki pırtı (6-85). ,
1729. Ne var ki, ev bir badana boya ister (6-85). ,
1730. Yenilenmesi gerekir (6-85). ,
1731. Halılar temizleyiciye gönderilse, mermerler de şöyle bir ciladan geçse iyi olur (6-85). ,
1732. Ev sahibimiz hanımefendi, yanına bir arkadaşını alarak, güzel bir bahar sabahı kalkıp Boğaz' a villaya doğru yola çıkar (6-85). ,
1733. Yolu şaşırp, uzatmış olsalar da, güzel bir sabah gezisi yapmış olurlar (6-85). ,
1734. Sonunda, işte villa karşılarında (6-85). ,
1735. Panjurlar, sahiden pek fena olmuş, solmuş, kirlenmiş, yer yer çatlamış (6-85). ,
1736. Bahçeyi, -Allah Allah- ot bürümüş (6-85). ,
1737. “Yahu burası ören yerine dönmüş” diyerek şaşarlar (6-86). ,
1738. Onu sadece, aydan aya maaş almak için geldikçe görüyorlar (6-86). ,
1739. Güleç yüzlü, cahil, temiz bir çocuk (6-86). ,
1740. Baba dostu, eski bir arkadaş (6-86). ,
1741. O da rahmetli oldu (6-86). ,
1742. “Ne diye gereksin ki” yanıtını da içinde taşıyan bir soruşla (6-86). ,
1743. O canım eşyalar, o kimbilir nerelerden getirtilmiş antikalar, ipekler, halılar... (6-86). ,
1744. Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru, çevreden bulunan bir değnekle zorlanarak içeriye bir göz atılır.(6-86). ,
1745. Yani görüyorum da... (6-86). ,
1746. Gel bir de sen bak (6-86). ,
1747. Aman tanrım! (6-86). ,

1748. Bu da nesi? (6-86). ,
1749. Aa! (6-86). ,
1750. Evin içi yok (6-86). ,
1751. Vallahi! (6-86). ,
1752. Ne kapı pencere, ne eşya ne bir şey... (6-86). ,
1753. Vallahi ciddi söylüyorum (6-86). ,
1754. Gel bir kez daha bak (6-86). ,
1755. Eeeeeet (6-86). ,
1756. Evet haklısın (6-86). ,
1757. Her yeri de ot bürümüş (6-86). ,
1758. İnek, ‘kendimi takdim etmeliyim’ diye düşünmüş olacak ki, tam o anda yerleştiği, yan gelip yattığı çimenlerin arasından davranıp kalkıyor (6-86). ,
1759. Yer serin, gölgeli (6-86, 87). ,
1760. “Ooooh yaşasın” demiş (6-86). ,
1761. Elimde bir gazete haberi daha var.(6-87). ,
1762. 17 Eylül 1993, Cumhuriyet gazetesi: Londra (AA) Balıkların da aynı insanlar gibi acı çektikleri öne sürüldü (6-86, 87). ,
1763. Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom (bu açıklamayı) Hollanda’daki, Utrecht Üniversitesi, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış) (6-87). ,
1764. Bu öyküde, iki “ah”, bir “eyvah” kullanmak istiyorum (7-88). ,
1765. Bu iki ünlemi de, bu öykü içinde, derinlemesine, iç içe geçmiş, sonu olmayan mağaralar olarak duyumsuyorum (7-88). ,
1766. Öyle ki, her biri, ayrı ayrı öykü demetleri olarak çoğalıyor, yoğunlaşıyor (7-88). ,
1767. Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları, bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları, yaşanırken kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek tek bir ünlem oluyor (7-88). ,
1768. Hele aşklar! (7-88). ,
1769. Aşk acıları, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar (7-88). ,

1770. Şimdi öykünün öyküsü: Bir yokuş var (7-88). ,
1771. Yokuş yukarı, genişçe bir yol (7-88). ,
1772. Taşların arasında yemyeşil otlar biterdi (7-88). ,
1773. Bir gün bu yokuşu bir ozan çıkıyordu (6-88). ,
1774. İçinden gelen bir ses, “Git halana” demişti (7-88). ,
1775. Evin şenlikli kalabalık ailesi sevinçle karşılasın.(7-88). ,
1776. Yeşil gözlü kavruk halan, sana ıspanaklı börek yapsın (7-88, 89). ,
1777. Sen de armağan olarak iskeledeki o şamatacı bağrış çağrış balıkçıların en şişkosundan balık al (7-89). ,
1778. Görelim nasıl bir şey olacak (7-89). ,
1779. Gene o yokuşun ortalarına doğru, küçük bir yufkacı dükkanı var (7-89). ,
1780. Hala telefonda: “İki kilo yufka aliver. Yolunun üzeri. Ispanağım var.” demişti (7-89). ,
1781. Ozan yufkacıya girdi (7-89). ,
1782. Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiydi karşısındaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, “buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı (7-89). ,
1783. Ozan akşam alacasında, yokuş yukarı çıkanlara bakarken, birden, dükkanın tam karşısındaki o evi gördü (7-89). ,
1784. Set üstü bir ev (7-89). ,
1785. Çok eskiden kalma bir taş duvarın üzerinde (7-89). ,
1786. Taş duvar da kale duvarı sanki (7-89). ,
1787. Yanlarından, orasından burasından yıkılmış olsa da, taşlarının arasından otlar fışkırsa da, görkemi olduğu gibi duruyor (7-89). ,
1788. Yeşilini hiç soldurmamış; ha desen çatıyı aşacak (6-89),Ona dolanmış bir hanımeli var (7-89). ,
1789. İki katlı bir ev (7-89). ,
1790. Bir de çekmece katı var (7-89). ,
1791. Çamla hanımeli, aşağıda girişte, kapının yanında doğal bir çardak oluşturmuş (7-89). ,
1792. Kuytu, sırdaş, koruyucu bir çardak bu (7-89). ,
1793. Ozan oraya, hemen bir rakı sofrası kurdu.(7-89). ,

1794. Kendi şarapçı olsa da, buraya yakışan rakı sofrasıdır diye düşündü (7-89). ,
1795. Yanı yöresi saksı çiçeğiyle donatılmıştı (7-89). ,Adını bilsin bilmesin, hep tanıdık aşına çiçekler (7-89). ,
1796. Halası, teyzesi, büyük yengesi, dayısının kızı, haminnesi... (7-89). ,
1797. Bir de sözcük: Rayiha (7-89). ,
1798. Kapısı ortadan (7-90). ,
1799. Eski bir kapı (7-90). ,
1800. İki kanatlı (7-90). ,
1801. Kapıdan girince bir taşlık vardır (7-90). ,
1802. Ya da, küçük bir pauçluktan, bir basamakla sofaya çıkılır (7-90). ,
1803. Bir yanda bir oda, öbür yanda bir oda (7-90). ,
1804. Arkada geniş bir mutfak, malta taşı döşeli (7-90). ,
1805. Gömme taş fırınlı (7-90). ,
1806. Bahçedeki kuyu, şeker şerbet suyuyla buz gibi durur (7-90). ,
1807. Ağaçlar, iki kayısı, bir karadut, bir malta eriği (7-90). ,
1808. Soldan bir merdivenle yukarı çıkılır (7-90). ,
1809. Önde iki büyük oda, arkada, tahta balkona bitişik, bahçeye bakan, orta boy bir oda, ara yerde de bir sandık odası (7-90). ,
1810. İşlemeli beyaz perdeler olsun, sofaya boydan boya serilmiş yürüdümle olsun, havı iyice dökülmüş, solmuş İran halıları olsun, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, nostaljik renkler katarak giren aynalı konsol, kapakları bombeli, ceviz elbise dolabı...(7-90). ,
1811. Tüm bunların üzerinde, bin yıldır yaşanmışlıkların üstünü örtmüş olan o soluk almayan sessizlik (7-90). ,
1812. Tanısaydı, onun yüzünü solduran şeyin bu evin nesinden kaynaklandığını düşünürdü (7-90). ,
1813. İçi yorulmuştu (7-90). ,
1814. Dedi ki yufkacıya: Bu yolun yabancıları değilim (7-90). ,
1815. Arada bir de olsa geçerim buradan (7-90). ,
1816. Yukarda halam oturur (7-90). ,
1817. Ama, şaştığım şu ki, bu evi hiç fark etmemişim (7-90). ,
1818. Ne güzel, ama ne güzel bir ev! (7-90). ,

1819. Ozan, yufkacının, insana çok güzel bakan, derin derin düşünüyormuş gibi bir duygu uyandıran, kahverengi de, içine ela ışıklar düşmüş gözlerini gördü (7-90). ,
1820. Çöktü (7-90). ,
1821. Bakımsız kaldı.(7-90). ,
1822. Sustu (7-90). ,
1823. Kaç yufka istemiştiniz? (7-90). ,
1824. Ozan – bunu açıklamak kolay değil- aşk duygusunu, o zaman , yufkacı şöyle eve doğru baktığı zaman algıladı (7-90, 91). ,
1825. Yüreğinden çok acı veren bir sızı, nedenini birden kavrayamadığı bir hüznün geçti (7-91). ,
1826. Bu yufkacının adı, Sabri değil ,Sadun bey olmalı” diye düşündü (7-91). ,
1827. Ya da... (7-91). ,
1828. Bir an ikircimlendi, dönüp gitmek istedi (7-91). ,
1829. Yapamadı (7-91). ,Ne farkeder (7-91). ,Boşver (7-91). ,
1830. Ozan yokuşu çıkadursun, onun geldiği vapurdan sonraki vapur da, Beylerbeyi’ne doğru yol alıyordu (7-91). ,
1831. Büyük bir yük gemisine yol vermek için duraksamıştı (7-91). ,
1832. Ortalıktaki konuşmalardan, gülüşmelerden oluşan, ışıklı, dumanlı uğultuda, içinin derin sessizliğine çekilmişti (7-91). ,
1833. O solgun yüzü (7-91). ,
1834. Çok solun bir kızdı (7-91). ,
1835. Yanaklarını, kaşlarını, gözlerini hiç ellememişti Göz kenarlarına renkli kalem örneğin (7-91). ,
1836. Hayır (7-91). ,
1837. Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak kendini algılatan bir şey vardı (7-91). ,
1838. Bir başkaldırı, bir karşı koyma... (7-91). ,

1839. Bir boşverme de olabilir (7-91). ,
1840. Yüzünde donup kalmış, duygularından hiç açık vermeyen bir bakışla, yerinden kalktı, telaşsız, çok dikkat edilirse bıkkınlığa benzetilebilecek bir yürüyüşle dışarı çıktı (7-91). ,
1841. Denizi yakından görme, vapurun hızından, suyun köpürüşünden, ayazdan gelen bir soluklanmayı yaşamak içinmiş gibi (7-92). ,
1842. Oh! (7-92). ,
1843. Dışarısı bomboş! (7-92). ,
1844. "Bu akşam kalabalığına dayanamıyorum" diye düşündüğü sanılabilir (7-92). ,
1845. Ama, hemen arkasından tiksime, kızma, isteksizlik anlatan bir yüz buruşturması geldi (7-92). ,
1846. Vapurun simitçisi oradaydı (7-92). ,
1847. Mis gibi susam kokusuyla değil (7-92). ,
1848. Hayır (7-92). ,
1849. Ondan (7-92). ,
1850. Yüzünü rüzgara vererek, arkasını dönüp suya bakmaya başladı (7-92). ,
1851. Çok kısa bir süre geçti (7-92). ,
1852. Çok kısa (7-92),
1853. Tanımlaması zor (7-92). ,
1854. Bunca yıldır yaşadığı, yaşayıp biriktirdiği duyularının tüm ayırtıları, kendisi, vücudu, soluğu, saç dipleri titredi (7-92). ,
1855. Bu ne bu bu ne? (7-92). ,
1856. Bu neydi? (7-92). ,
1857. Orada biri vardı (7-92). ,
1858. Kapının orada, karanlık köşede (7-92). ,
1859. Akşam gamlanırken, tam ona uygun bir gamlanmayla, kara kabanı, kara saçları, kara bıyıkları, kapkara gözleriyle (7-92). ,
1860. Bir insan nasıl bu kadar gama batıp kararmış olabilir (7-92). ,
1861. Bu kararıp kalmışlık nasıl böyle ayan beyan dışarı vurabilir! (7-92). ,
1862. Hiçbir yere bakmıyordu (7-92). ,
1863. Dalmıştı (7-92). ,

1864. Belki çok içmişti, belki çok aşıktı, belki çok mutsuzdu, belki kaybetmişti, belki yaşamıyordu (7-92). ,
1865. O gün traş da olmamıştı (7-92). ,
1866. O yüzden daha da esmer görünüyordu (7-92). ,
1867. “Ne güzel adam” diye düşündü (7-93). ,
1868. Sonra hemen oracıkta ona aşık oldu (7-93). ,
1869. Bunu yüreğinin en çılgın titreşimleriyle algıladı (7-93). , “Ben aşık oldum” dedi (7-93). ,
1870. Kim? (7-93). ,
1871. O! (7-93). ,
1872. Yıllardır bekleyip durduğu (7-93). ,
1873. Pencere kenarına otursun (7-93). ,
1874. Orada kendi kendine içsin içsin içsin... (7-93). ,
1875. Benimle bile olmasın (7-93). ,
1876. Birinci “ah” buraya mı konmalı? (7-93). ,
1877. Emin değilim (7-93). ,
1878. Şu, “benimle bile” ilginç (7-93). ,
1879. Çünkü kız, artık onun kendisinin olduğunu biliyordu (7-93). ,
1880. Daha onun tarafından onaylanmamıştı ama, kız aşıktı (7-93). ,
1881. Onu kendinden sayıyordu (7-93). ,
1882. Bu kesindi (7-93). ,
1883. O sırada bir şey oldu (7-93). ,
1884. O genç adam, bir an kıza baktı.(7-93). ,
1885. Kız hızla, başını ters yöne çevirdi (7-93). ,
1886. Hiç bakmamıştı ki nasıl olur? (7-93). ,
1887. Hemen başka bir şey oldu (7-93). ,
1888. Gene o genç adam, döndü simitçiye baktı, sonra ona doğru yürümeye başladı (7-93). ,
1889. O yürümesini sürdürürken, kız, denize, karanlığa karışan bir titreme geçirdi (7-93). ,
1890. İkinci “ah” buraya mı? (7-94). ,
1891. Çanta cepten çıktı, para verilip simit alındı (7-94). ,

1892. Kız, onun simit yiyişini görmemek için başını çevirdi (7-94). ,
1893. Dış yüzü taş gibi (7-94). ,
1894. Denize bakarak (7-94). ,
1895. Titreyerek (7-94). ,
1896. Dişlerini sıkıp, gözyaşını, göz pınarından akıtmamaya gayret ederek (7-94). ,
1897. Hayır eve gitmek istemiyor (7-94). ,
1898. Annesiyle babasıyla sulu köfte ve zeytinyağlı kereviz yemek istemiyor (7-94). ,
1899. Çoraplarını sabunlayıp balkona asarak, erkenden yatarak... (7-94). ,
1900. Uzun yıllar oldu (7-94). ,
1901. Bu yazgıyı değiştirmek gerek (7-94). ,
1902. Nasıl? (7-94). ,
1903. Çalışıp para kazanmak gerek (7-94). ,
1904. Bu bir kara yazgı mı? (7-94). ,
1905. Kime anlatılabilir (7-94). ,
1906. Bir ev istiyor (7-94). ,
1907. Kendi evini istiyor (7-94). ,
1908. Kapısını kendi anahtarıyla açıp gireceği, istemediği, usandığı, ona tekdüzeliğin boğuntularını getiren her şeyi dışarıda bırakarak, kapısını örteceği bir ev (7-94). ,
1909. Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak, girdisini, çıktısını sevdiği, “oh evim, güzel evim” dediği evinin sofrasını kurarak, kendinin olan zamanı, istediği gibi kullanarak, dingin bir yaşam (7-94). ,
1910. Bir erkek? (7-94). ,
1911. Hayır! (7-94). ,
1912. O deli istek, o bekleyiş, o heveslenmeler, o düşle karışık hayaller... (7-94). ,
1913. Eskidendi (7-94). ,
1914. Çok zaman önce (7-94). ,
1915. Yirmili yaşların başında (7-94). ,
1916. Şimdi sonuna yaklaşılnca... (7-94). ,
1917. Bir aşk? (7-94). ,
1918. “Ah” buraya mı? (7-94). ,

1919. Dur bakalım (7-94). ,
1920. Şimdilik olabilir (7-94). ,
1921. O da ne? (7-95). ,
1922. Tanrım! (7-95). ,
1923. Bu bir tansık! (7-95). ,
1924. Hızla inen bir kanat sesi, bir çırpınış (7-95). ,
1925. Aa! (7-95). ,
1926. Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95). ,
1927. Anlaması, anlatması çok zor (7-95). ,
1928. Yakıcı, parlayıcı, sonra toplayıcı...(7-95). ,
1929. Birden bir şenlik (7-95). ,
1930. Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, vapur suları yara yara iskeleye dümen kırmışken, martılar koparılıp koparılıp atılan simit parçalarının üzerine üzerine... (7-95). ,
1931. Yoksa, tanrım yoksa, bu bir, “Seni gördüm, seni bildim.” demek mi? (7-95). ,
1932. Bu şenlik benim için mi? (7-95). ,
1933. Tutulmuş küçük kahkahalar, tutulmuş bağırışlar, şenlik şenlik, birden akşamın karanlığında, iskelenin ışıklarına doğru vapurun ışıkları, yolcular, ünlemler, çocuksu, sevinçli gülüşmeler, küçük bağrışmalar, martılar... (7-95). ,
1934. İkinci “ah” tutuşmak üzere olan bir yangınla birlikte buraya daha mı uygun ne! (7-95). ,
1935. Yolcular çıkıyorlar (7-95). ,
1936. O her akşam yinelenen koşuşturmaca (7-95). ,
1937. Evet (7-95). ,
1938. Akşamın gamlandığı bu vakitlerde, kent ışıkları, trafik karmaşası içinde bir koşuşturma (7-95). ,
1939. Evladım diye söylemiyorum (7-96). ,
1940. Ama nesi var bilmiyorum (7-96). ,
1941. Konuşmaz bilirsiniz (7-96). ,

1942. İçine kapanık (7-96). ,
1943. İsteyenlerin sözünü bile ettirmiyor (7-96). ,
1944. Ama zamanı da geldi geçiyor (7-96). ,
1945. Ben de vaktiyle... (7-96). ,
1946. Vapur yanaştı (7-96). ,
1947. İşte eğiliyor genç adam, çantasını alıyor, kız adımını iskeleye attığı sırada, onun tam arkasında olduğunu biliyor (7-96). ,
1948. Gidiyor (7-96). ,
1949. Dönüp bakmıyor (7-96). ,
1950. Kızın ne yana gittiğine baksa ya! (7-96). ,
1951. O da hemen orada, kıza yandığını, yangın bir aşkla, anlatılamaz bir tutkuyla, ona bağlandığını anlatmamış mıydı? (7-96). ,
1952. Kızın gideceği yolun tam ters yönüne doğru yürüyor (7-96). ,
1953. Dolmuşların kalktığı yana (7-96). ,
1954. Hayır hayır hayır, dönüp bakmıyor (7-96). ,
1955. Hayır, dolmuşa binmiyor, yürüyüp gidiyor (7-96). ,Kızın, dikilip kalmış olarak arkasından baktığını bilmiyor / mu? (7-96). ,
1956. Kalabalığa karışıyor, gidiyor, hala gidiyor (7-96). ,
1957. “Eyvah” buraya konur ve öykü biter (7-96). ,
1958. Değil (7-96). ,
1959. Bir kızın, aşık bir kızın öyküsü burada başlıyor (7-96). ,
1960. Yokuş yukarı (7-96). ,
1961. Yüzünde hiçbir değışiklik olmasa da, içindeki tenhalık şimdi yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, güzel olan her bir şeyiyle doluyor (7-96). ,
1962. İçi şarkılarla, kentin ışıklarıyla, kalabalıkların telaşına kapılma istekleriyle doluyor (7-97). ,
1963. Pilava katıp yer (7-97). ,
1964. Çok sever (7-97). ,
1965. Annesine de nohut leblebisi; Yeni kavrulmuş, sıcak sıcak.(7-97). ,
1966. Nasıl da sevinirler (7-97). ,
1967. İçinde ta derinlere gömüp herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği, bir şey, o şey, o olpan, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, üstlerine, başlarına,

- duruşlarına, konuşmalarına sinmiş o tatlı anneyle, babayla televizyon seyreder (7-97). ,
1968. Gün işyerinde olanları anlatır (7-97). ,
1969. Annesinin komşular hakkında verdiği bilgileri alır, annesinin yorumlarına katılır (7-97). ,
1970. Babasına da askerlik anılarından birini anlatır (7-97). ,
1971. Yüzü aydınlık, gözleri pırıl pırıldır (7-97). ,
1972. İçinden dışarıya doğru yayılan, tüm vücudunu aydınlatan ışık, anneyle babayı da sarar (7-97). ,
1973. Anneyle baba bakışır (7-97).

4.2.6.2. Devrik Cümleler

1. Büyük kentte yaşayan bir kadın olarak başlıyorum günlük yaşamımı sürmeye (1-7). ,
2. Dudakları hem güzeldir, hem yüzüne çok yakışan bir dudak boyası rengiyle boyar onları (1-7). ,
3. Hepsi ne olsa altmışsekiz kuşağının çocukları bunlar (1-8). ,
4. Kız bir tek bana güveniyor bu konuda (1-8). ,
5. Ben de “ Elimden geleni ardıma koymam, yaparız bir şeyler, üzülme sen” diye yüreklendirdim onu (1-8). ,
6. İçlerinden ayrılıp öne çıkmış bir öykünün, bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda (1-8). ,
7. Onun için dört elle sarılmıştım gelinlik işine (1-8). ,
8. Bir süre oyalar beni bu çizim, bu kumaşı, ipeği, tülü, nakışı biçimlendirme falan diye.. (1-8). ,
9. Artık buralar da kente kavuştu sayılır çünkü (1-9). ,
10. Bir ağacı siper ederek, bütün dikkatim kırpışan gözlerimle, çatık kaşlarımda toplanmış, öyle izliyordum onların heyecanlı konuşmalarını (1-9). ,
11. Seslerini de indiriyorlardı konuşurken (1-9). ,
12. Biz öldü dedik, görünce.(1-9). ,
13. Allahın işi be kuzum (1-9). ,

14. Ben abi, şaştım bu işe.(1-9). ,
15. Beni koyup gidemez Rasim usta!(1-10). ,
16. Kurbanlar olurum onun yoluna ben (1-10). ,
17. Beni ona götürün, yüzünü göreyim, adamım, adamımadamıma damımadamım adamımmmm!’’ (1-10). ,
18. Her kafadan bir söz çıkmaya, her adamdan bir koşturmaca telaşı dört bir yana (1-10). ,
19. Bir toplaşıp toplaşıp dağılma şaşkınlığı kalabalıkta; heyecan patlayıp şişirmişti havayı: Ağzına su verin, kolonya yok mu kız, kolonya koşturun, vay vay bu da burda ölecek, bayıldı mı ne, çeneleri kitlendi, vay bu ne iş, kalas düşmüş üstüne, parçalamış adamı, orda can vermiştir o.. (1-10). ,
20. Vay vay hastaneye koşturmuş mühendis bey, yaşıyormuş daha, her yanı parçalanmış diyorlar gider o... (1-10). ,
21. Ne adamlar be yahu! (1-10). , Kesin şunu! (1-10). ,
22. Daha yolda gitmiştir o, ölür yaşamaz o (1-10). ,
23. Çıkmadık candan umut kesilmez, sağlam adamdır o (1-10). ,
24. Sağlam mı kalmış bilader, kalas diyoruz, yook, ondan hayır gelmez artık (1-10).
25. Kaynamıştı Dereiçi mahallesi (1-10). ,
26. Ölümün karanlığı fir dönmüştü, konup konup kalkmıştı çatıların, yüreklerin üstüne (1-10). ,
27. Bir öykünün başlayışını,onun tüm duygulardan, duygulanışlardan ayrı olan titreşimlerini bilirim ben (1-10, 11). ,
28. İşte bu üçüncülerden en acarı, kaşlarını çatarak, konuşanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatani katıldı bana; Zümrüt hanımın evine kadar yol gösterici olarak (1-11). ,
29. Az önce, gözücüyla, ivedi gözden geçirdiklerim konuşurken, bunun hapisten çıktığını da duyuvermişim nasıl olduysa (1-11). ,
30. “Bak hanıma bla” dedi, başladı konuşmaya (1-11). ,
31. Onun konuşma biçimiyle söylersek, bu karılar ne aşk bilirlerdi, ne sevda (1-11,12). ,
32. Tövbe olsun, kusura bakma hanım abla, bildikleri bir heriflerinin altına yatmaktır yat dedimiydi herif... (1-12). ,

33. Dinlerken gözlerinin içine bakmak istemiyordu insan (1-12). ,
34. Tuhaf bir çekingenlikti bu.(1-12). ,
35. Sevdalandım abla ben ona bir kez (1-12). ,
36. Ta şurada canevimde onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp bizim pencerelere doğru bakışı, köşe bakkaldan sigara aldığında, kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında...” (1-12). ,
37. Soluk soluğa kalıyordu hırsından konuşurken (1-12). ,
38. Ben sevdalandım sadece (1-12). ,
39. Ölene dek ben onu çıkaramam yüreğimden (1-12). ,
40. Benim ondan başka kimsem yok bu dünyada (1-12). ,
41. Bu karılar anlamaz bunu (1-12). ,
42. Karısı, bir üç beş gelmez mi üstüme (1-12). ,
43. Dedim ben sana diyordu, dağdaki odun bile yeşerir de... (1-13). ,
44. Ne anlarlar sevda nedir, aptal karılar, ayıpladılar, şurada üç aylık kocası, vay vay şuna bak diye, onlar bilebilirler mi hiç Zümrüt hanımın göğüs kafesindeki sevdayı... (1-13). ,
45. Sağalmış Rasim usta (1-13). ,
46. Arada bir içi geçermiş o kadar (1-13). ,
47. Kimse baş edememiş, ayrılmamış Rasim ustanın yanından (1-13). ,
48. Hiç bırakmamış elini (1-13). ,
49. Zümrüt hanımın evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı küçük Selmin’le benim, bir çeşit sığınağımız oldu gide gele (1-13). ,
50. Bir hanımefendiydi o, eski yıllardaki o mahallede (1-13). ,
51. Sonradan öykü beni sarınca, gidip gördüm evi, o eski mahallede (1-13). ,
52. Yıllar geçmiş zaten aradan (1-13,14). ,
53. Beni şaşırtan şuydu: o geçmiş yılları, o köşe başındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları, komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz,

- okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde (1-14). ,
54. Hep böyle bölük pörçük birtakım duygularla vardım ben Zümrüt hanımın aşkına, sevdasına.(1-14). ,
55. Bazan o beyaz elbiseli adamlarla tartışır Şamlı Fatma (1-14). ,
56. İşte o zaman korkudan dişlerini sıkar, titrerdi bu küçük kız (1-14). ,
57. O zaman, kız korkmasın diye, ağlamasını unuttur, kalkar, giyinir süslenir, yemekler yapar, konuklar çağırırdı Şamlı Fatma da (1-14). ,
58. Küçük kızı burada bırakıyorum şimdilik (1-14). ,
59. Ne kadın erkeği tanıyordu, ne erkek kadını (1-14). ,
60. “Orada birisi var”, “o da ışığını yaktı”, “hah ışık yandı” diye düşünüp, iç geçirmek, derin bir soluk almaktı bu (1-15). ,
61. Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemin bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, erişilmesi olanaksız gibi görünen ufka doğru yayılıp giderken Şamlı Fatma’nın diktirdiği ağaçlar bunlar (1-15). ,
62. Ne uzağı gören, ne akıllı bir kadınmış şu Şamlı Fatma; iyi ki yaptırmış bu evi, küçükten alıp büyüttüğü bu yetime (1-15). ,
63. Yukarıdan bakıyordu dere içindeki yaşama (1-15). ,
64. O beyaz elbiseli arap adamlar pek sık gelmiyorlardı artık (1-15). ,
65. Aracı kambur arap da yok olmuştu ortadan (1-15). ,
66. Birtakım karanlık işler, karanlık adamlar vardı onların çevresinde (1-15). ,
67. İçten içe çekiniyordu onlardan (1-16). ,
68. Öyleydi bu ev işte o ilk yıllarda (1-16). ,
69. Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; ayaza kesmiş buzlu kuru soğuklarda üç yorganın altında tir tir titreyerek, ah! (1-16). ,
70. Tek başına kalmıştı, o zayıf -veremmiş meğer- ayakları ve soluğu kokan delikanlılık ölünce (1-16). ,
71. Termosifonu yakmış, kurnalar dolusu suyla yıkanmıştı Zümrüt hanım (1-16). ,
72. O yatağa girmedi bir daha (1-16). ,

73. Doktor geldiğinde de, ayrı yatacaksınız kızım dediği zaten (1-16). ,
74. Mahalleli şaşırıp kalmıştı Şamlı Fatma ölüverince (1-16). ,
75. Sokağın başındaki kocakarının işiydi bu (1-16). ,
76. Düş gibi girdi çıktı yaşamına Zümrüt hanımın (1-16).
77. Hep yatakta, ateşli, hasta, öksürerek sabaha dek (1-16). ,
78. Sonra kalıvermiş bu Allahın dağında Zümrüt hanım (1-16). ,
79. Gecekonduların başlaması çok sonra: bir bahar sabahı, insan seslerine karışan kazma kürek, at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri duyulmuştu; Tanrım, bir de uzun uzun öten horozlar... (1-16). ,
80. Evler uzaklardaydı önceleri (1-16). ,
81. Olsun! Gecekondu mecekondu (1-16,17).
82. Işıklar yandı, bacalar tüttü, çocuklar ağladı, insanlarla doldu ortalık (1-17). ,
83. Bu yeni gelenler onun hanımlığına uymuyordu, doğru (1-17). ,
84. Çekindiler ondan; beyaz iş işlenmiş perdelerinden, kroşe sehpa örtülerinden (1-17). ,
85. Adam yukarıdaydı, evet (1-17). ,
86. Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri, çekiçleri bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdumuydu, ışığı da yanardı; iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında (1-17). ,
87. Ete, bir tek bol kırmızıbiber katardı; o kadar (1-17). ,
88. Kenti öbür kentlere bağlayan büyük çevre yollarından birine yakın bir araziydi bu yukarısı (1-17). ,
89. Büyük blok apartmanlar, gele gele gelmiş, vadinin tepesine konmuştu, bunlar sondu, gidecek yer kalmıyordu böylece (1-17). ,
90. Ama, belli olmaz, vadiye de inerler mi inerler (1-17). ,
91. Böyle bir şey çalınmıştı kadının koluna (1-17). ,
92. Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde terler içinde uyandıran “eşkıya”, - Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkıyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını (1-17, 18). ,
93. Kadını ilk gördüğünde, onun için de böyle düşünmüştü, “kimsesiz garip!” (1-18). ,

94. Kendi var kendisi için (1-18). ,
95. “Kış gelince nerelerde yatar kalkarsın a garip?” (1-18). ,
96. Hep kerim Allah tuttu diyelim elinden şimdiye dek, ama yaşlılık geliyor artık (1-18). ,
97. “Ne olacak bunun sonu?” (1-18). ,
98. “Allah benim içimde” demeye mi geliyordu bu? (1-18). ,
99. Zümrüt hanım oraya, yukarıya gidişlerinden birinde, “Otur iki lokma yiyelim” deyiverince Rüstem usta, oturuvermiş, bayılacak gibi olup (1-19). ,
100. Onun verdiği bir kadeh rakıyı, hiç sesini çıkaramadan içip de, başı dönüverince de ona, “Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben (1-19).
101. Bir güzel boşanıp ağlamış sonra (1-19). ,
102. Bunları Zümrüt hanım anlatmıştı çok sonra (1-19). ,
103. Nedir o? (1-19). ,
104. Sonra ahbablık ilerleyip, artık neredeyse hemen her akşam gidip gelemeye başlayınca Zümrüt hanım (1-19). ,
105. O işi de düşünüp becermişti zamanında Şamlı Fatma (1-19). ,
106. O şıkırdım, badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi, televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini ovup parlatmak...(1-19). ,
107. Rüstem usta nikâhtan önce elbet traş olacak berbere gidip (1-19). ,
108. Eline ayağına çocukluğundan beri düşkündür zaten (1-19). ,
109. Bunlar tamam da, bir de kendine iç çamaşırı, pijama, terlik alması gerektiğini düşünmüş; bu yıllardır çimento, kireç, toz toprak arasında yaşamaya alışmış adam (1-19). ,
110. Kalkıp Rüstem ustanın boynuna sarılıp öpmüş onu (1-20). ,
111. Onunla gitmişler çarşıya (1-20). ,
112. Biri ellisini biri altmışını aşmış diyemiyordu insan (1-20). ,
113. İkinci gidişinde yukarı inşaata, hani zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde, tam rakı şişesini açarken, Zümrüt hanımı görüverince, az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın (1-20). ,
114. Acele lafı çevirip, kendini bulup, o kalın güzel sesiyle eklemişti “Hani yani iyi haberlerim vardı da sana...”(1-20). ,

115. Bir de ilk gelişi var Zümrüt hanımın yukarıya, inşaata, bir akşam üzeri, hava menekşelenirken: Kadın, çekingen, ürkek, usul usul gelivermişti bir akşam üzeri inşaata (1-20). ,
116. Adam eline aldığı rakı şişesini koyuvermişti hemen oraya, tahtaların arasına, görünmeyecek biçimde (1-20). ,
117. Doğrudan bakmamıştı kadına, şöyle ortaya doğru, ellerine bakarak (1-20). ,
118. Esmer, gül tırnaklı ince elleri görmüştü ilk kez (1-20). ,
119. Münasip bir zaman değilse eğer...(1-20). ,
120. O ilk akşamüzeri, hava yeni renk atmaya, akşama dönüşmeye başlamışken, “akşam oldu bile” dendiği o vakitte ilk kez görmüşlerdi birbirlerini (1-20). ,
121. Olmaz öyle şey, kolay mı canım (1-20). ,
122. Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı (1-21). ,
123. Işık, ilk o akşam başladı algılanmış olarak varolmaya (1-21). ,
124. Yıllardır hiç aksatmadan yapardı bunu (1-21). ,
125. Bir çarpıntı geldi yüreğine, ence kökünden doğru bir ateş, saç diplerinden boşanıp tüm vücudunu saran ince bir ter (1-21). ,
126. İçi dışı aydınlık zaten (1-21). ,
127. Kimsesiz değil artık (1-21). ,
128. Hem, çatık kaşlarının altından, yukardan aşağı görüyor insanı bir bakışta (1-21). ,
129. İki üç gün sonra uğra bakalım, öğrenirim ben durumu (1-21). ,
130. Korkma, yapamazlar bir şey (1-21). ,
131. Gecekondu değil o ev (1-21). ,
132. Biliyorum senin evini ben (1-21). ,
133. Buradan görüyorum onu (1-21). ,
134. Alıp bu sözleri, başını yastığa gömüp tellendiriyor Zümrüt hanım (1-21). ,
135. Binlerce ince parlak iğne batıp batıp çıkıyor yüreğine (1-21). ,
136. Her şeyi keyfince değiştiriyor, sözleri, bakışları...(1-21). ,
137. Kapalı gözlerinin arkasında bin kez baştan alıp yaşıyor onu (1-21). ,
138. Bahçede, pencerede hep görüyorum seni (1-22). ,

139. Güzelsin, incesin, narinsin sen (1-22). ,
140. Gidip akıl sormuştu elin adamına (1-22). ,
141. Onun için götürmüştü yaprak sarmasını o ikinci gidişinde (1-22). ,
142. Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini gözyaşlarıyla öperek Rüstem ustasının kulağına sihirli sözler söylemiş, afsunlamıştı onu (1-22). ,
143. Durma yineleyerek anlatıyordu ki, Rüstem usta onu bırakıp gidemez (1-22). ,
144. Al Rüstem usta, Zümrüt hanımın mis kokan soluğunu çek ciğerlerine, al Zümrüt hanımın ince ellerini, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22). ,
145. Aç gözlerini gör Zümrüt hanımı, kapa gözlerini gör Zümrüt hanımı (1-22). ,
146. Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, sabaha karşı, hastanenin o uzun koridorundan geçerken görmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, hiç bitmeyen bir mum gibi (1-22). ,
147. “Ben“ demiş, “kocasını seven çok kadın gördüm bunca yıl şu hastanede ama, böylesini görmedim.” (1-23). ,
148. Ne demekmiş bırakıp gitmek Zümrüt hanımı! (1-23). ,
149. Bırakır mıydı Zümrüt hanım! (1-23). ,
150. Onun için öyle davullu zurnalı karşıladılar Rüstem ustanın dönüşünü (1-23). ,
151. Egeli bahçıvanlardan bir deyim bu (1-23). ,
152. Uff! Gör nasıl fışkırır haftaya varmadan, yaprak, çiçek (1-23). ,
153. Yüreğim çok daralıyor abla (2-24). ,
154. Değiştim ben abla (2-24). ,
155. Tek başıma, bir o zaman, bir de şu rakımı içerken işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar (2-24). ,
156. Bu bir (2-24). ,
157. İkincisi, abla denilen yeşil gözleri koyu sürmeli kadının gözlerindeki ürperti veren o koyuntu (2-24). ,
158. Bu yakınmanın, bu perişanlığın öncesi vardı, her işin bir öncesi olduğu gibi (2-24). ,
159. Yazılmak isteyen bu “ önce”ler (2-24). ,
160. Bilge bir adammış süngerci (2-25). ,
161. “Derviş” derlermiş ona o kıyı kentinde bir zamanlar (2-25). ,

162. “Hep böyle mi içersin evlat?” demişti, o adını bilmediği ama yüzünü sevdiği adam (2-25). ,
163. Ama meyhanecinin boncuk mavisi gözlerinde, o vardı; çocukluğunun cenneti (2-25). ,
164. Bir giz; kaybedilmişin acısıyla örtülü, basılı (2-25). ,
165. “İçme” demişti gene o meyhaneci bir ara (2-25). ,
166. Rakı kendisini anlamayanı, kendisine itibar etmesini bilmeyeni hiç dinlemez vurur yere (2-25). ,
167. Yeter ki anlayasın onu (2-25). ,
168. Anladın mı benim dünkü çocuğum (2-25). ,
169. İyi çocuksun sen (2-26). ,
170. Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacığı, narenciye bahçelerinin, portakal, mandalina kokuları arasında eğile doğrula koşardı peşinden (2-26). ,
171. “Yunuuuuus, Yunuuusuuuuum, yavrusuuu, beni bekle, bak gitme dedim denize, bak yüreğim ağrıyor, koşturma beni Yunuuuuus!” (2-26). ,
172. Şöyle bir şey olmuş olabilir mi: Daha yedi sekiz yaşlarındayken denizin dibinde yüzmüyor muydu bu çocuk? (2-26). ,
173. Dul anacığının, kimsesiz anacığının ödünü patlatırdı –hani- korkudan (2-26). ,
174. Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerdı ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan (2-26). ,
175. “Ana buradayım kız anaaaa, korkma.! (2-26). ,
176. Kimsesi yoktu ama, bu oğul biricik Tanrısının bir armağınydı ona (2-27). ,
177. Dolmabahçe'den yukarı doğru çıkıyor araba (2-27). ,
178. Sigarasını atıp oturmuştu şoförün yanına (2-27). ,
179. "Taksim" demişti, olmamış Trabzon hurması yemiş de ağzı kamaşıp yapışmış gibi bir sesle (2-27). ,
180. Dayanamıyor bu renk bir gökyüzüne (2-27). ,
181. Sabah açan gün yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de- ışığın içinden geçer, zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden süzülür, dalardı maviye (2-27). ,

182. Eşekler de girer devreye (2-28). ,
183. Yolun iki yanındaki ağaçlar kara çalı (2-28). ,
184. Kadınların biri demişti ki, genç, güzel, bakımlı kadınlar var yaşamında (2-28). ,
185. Abla gönderiyor onları (2-28). ,
186. Kadın, "Ben yemek yemeden içerim" demişti başta (2-28). ,
187. Ben de senin balığının ucundan alırım biraz." (2-28). ,
188. "Oh be!" Anlayışlı kadın budur işte (2-28). ,
189. Apaçık, kötülüklerden uzak, iki taze, diri özsuğunun birbirini bulmasıdır bu (2-28). ,
190. Bunu anlatır sana, hiç konuşmadan, öpüşleriyle, sarılmalarıyla (2-28). ,
191. Ama asıl o, iki insanın, biraraya gelince, en küçük soluk alıştan başlayarak, zamanı en küçük ayrıntılarda bile buluşarak yaşaması var ya, asıl aranan o işte (2-28). ,
192. Bu, bu kadar güzel oğlum (2-29). ,
193. Sessizce, ağır ağır, alkolün getirdiği boşvermişliğin dünyasına bırakıyordu kendini (2-29).
194. "Sen" demişti, ne diye ayrıldın denizinden? (2-29). ,
195. Ne aradın bu İstanbul'da? (2-29). ,
196. Ne bileyim, ben de öyle, beni ilk isteyen o teğmenle evlenseydim, iki kız bir oğlan doğursaydım, bir bok sandığım bu İstanbul'u, bu yaşadığım dünyayı da, fotoromanlarda okurdum işte (2-29). ,
197. Yaşam dediğin de nedir ki zaten.. (2-29). ,
198. Nereye dek gider bu böyle? (2-29). ,
199. Ne bileyim, işte (2-29). ,
200. Buna, bu burada dursun diyemeyiz, örgüsü çözülür öykünün (2-29). ,
201. Uzun yıllar sonra döndüğünde, denizler şahini genç bir adam olarak, süngerci de yoktu, anacık da (2-30). ,
202. Şimdi kocaman bir ev var bu kıyı kentte (2-30). ,
203. Üç tane de küçük çocuk (2-30). ,
204. O duman rengi gökyüzünün önünde, yolun iki yanına sıralanmış kara çalı ağaçlar (2-30). ,
205. Ağaçlarda kara kargalar (2-30). ,

206. Parayı verip iniyor Taksim’de (2-30). ,
207. Gece yarısı, basacak gaza, maviye doğru (2-30). ,
208. Çünkü o da Urfa’yı anlatıyor; acı biber katıyor her anlattığının içine; eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek (2-30). ,
209. İçiyorlar rakıyı (2-30). ,
210. Mıstık, bizimkinin hala oğlu, haber etmiş, bir gideyim, bakayım işte, ne bileyim...” (2-30,31). ,
211. Mıstık’ın deniz kenarındaki lokantasına geldi; gece otobüsünden, iner inmez (2-31). ,
212. Mıstık’ın deniz kenarındaki, bugenvillerin gölgelediği lokantasına vardığında, küçük çırak onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak nasıl bakakalmıştı bu güzel adama (2-31). ,
213. Çırağın yüzündeki garip şaşkınlık, huylandırmıştı onu (2-31). ,
214. “Polis molis, mafya mufya mı?” diye, hızla bir şeyler geçti aklından (2-31). ,
215. Hemen alıp geliyorum abim (2-31). ,
216. Beni takmaz ama, sana hürmeti büyüktür (2-31). ,
217. Dalmış İstanbul’da bilmem ne, orada karı kız, biliyorsun perişan buradakiler, yok para ney değil dert, biliyorsun erkeksiz kaldılar, gelip sahip çıksın çocuğa boncuğa (2-31,32). ,
218. “Nedir bu be?” diyor Yunus o sırada garsona? (2-32). ,
219. Nedir bu oğlum? (2-32). ,
220. Nerde görülmüş rokanın doğranıp böyle küçük bir tabağa konduğu (2-32). ,
221. Götür bunu (2-32). ,
222. Bırak şimdi balığı (2-32). ,
223. Dur bakalım Mıstık gelsin, getirsin balıkları... (2-32). ,
224. Tam o sırada görünüyor İbrahim abi (2-32). ,
225. Ne demişti o akıllı kadın (2-32). ,
226. Yaşam da bu değil mi zaten! (2-32). ,
227. İçtiği zamanlar yaşamanın ne demeye geldiğine çok takıyor aklını (2-32). ,
228. Ama şimdi, o güzel gülüşüyle gülüyor İbrahim abisine (2-32). ,
229. Kral derlerdi zaten (2-32). ,
230. Ağarmış az biraz saçı bıyığı şimdi (2-32). ,

231. Bir kalantorluk gelmiş üzerine (2-32). ,
232. Sarılıyorlar birbirlerine (2-32). ,
233. Ne ikram edeceğini şaşıyor Yunus (2-32). ,
234. Sen konuksun” dese de İbrahim abi, “Yooooook!” diyor Yunus, “Yooooook İbram abim, ne demek! Estafurullah!” koşturuyor garsonları, buyuruyor, donattırıyor masayı, ta gece yarısını bulana dek (2-32). ,
235. Alkol kanı yenip, kendi dolanmaya başlar damarlarda (2-32). ,
236. Yoğun, ağır bir gam sisi inmiştir adamın üzerine; biri öbürünün gençliği, öbürü berikinin geleceği; kıyı kentin iki çaresi kesik adamı, öylece susarlar, sigaralarının dumanına dalıp (2-32). ,
237. Esrar içer gibi peşpeşe ulayıp içerek (2-32). ,
238. “Abi” demiştir o güzel söyleşinin sonlarına doğru bir yerinde Yunus, “ Abi, ben o işin peşinde değilim (2-33). ,
239. Benle konuşacak, şu rakıyı, böyle bir yerde karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana yaşamak denen bu şeyi, ne bu yaşadığımız abi, benim çok kafama takılıyor, nedir bu yaşamak denen hani anlatabildim mi, bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu benimle düşünecek biri gerek abi (2-33). ,
240. Getir bizim Selime’ yi buraya, olur mu abi? (2-33). ,
241. Diyelim getirdin, iki çift laf konuşamazsın abi (2-33). ,
242. Kızlar, oğlanlar büyüdü, gelin damat, torun ney, iyi, ya kral ne oldu abi? (2-33). ,
243. “ İki büyük içtiler” diyor kendi kendine (2-33). ,
244. Üstüne de bira isterler nerdeyse.(2-33). ,
245. Sokak köpekleri daha rahat dolaşıyorlar şimdi ortalarda (2-33). ,
246. Ben şaşırmışım yaşamanın yolunu İbram abim (2-33). ,
247. Sen bir şey söyle, ben ne yapayım? (2-33). ,
248. Bu deniz kentine, bu Ege bölgesine Tanrının büyük armağanı bu bugenviller (3-34). ,
249. Koşma, gel buraya... (3-34). ,
250. Anne kaşlarını çatıyor –şakacık- tan (3-34). ,
251. Hani ne söz vermiştin sen bana? (3-34). ,

252. O minicik taşları çok seviyor Oya (3-34). ,
253. “Çakkıllını çıkılı çakkılı çıkılı” diye, seke seke geliyor annesini yanına (3-34). ,
254. Kara gözlerini açarak diyor ki: “Ben düşmem ki” (3-34). ,
255. Yok canım! (3-35). ,
256. Peki öyleyse, söyle bakalım deniz ne renk? (3-35). ,
257. Dinliyor musun sen beni? (3-35). ,
258. Bak ne söylüyorum ben sana (3-35). ,
259. Söyle bakayım, deniz ne renk? (3-35). ,
260. Deniz ne renk diyorum ben sana? (3-35). ,
261. Bak onlar bulut (3-35). ,
262. Bak gökyüzünde, bak işte onlar (3-35). ,
263. Ee? N’olmuş bulutlara? (3-35). ,
264. Sen ne bilmiş Raziye’sin sen. (3-35). ,
265. Oya tepsiyle dondurma götüren garsonu izliyerek sürdürüyor sözünü: “Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak abinin elindeki tepside...” (3-35). ,
266. Aç bakayım avucunu (3-35). ,
267. At onları elinden (3-35). ,
268. Üzüyorsun ama beni sen (3-35). ,
269. Peki söyle bakalım o ne renk? (3-35). ,
270. Gene bir garson geçiyor yanlarından (3-35). ,
271. Ama biz daha getirmesini söylemedik ki abiye (3-36). ,
272. Nasıl getirsin şekerim? (3-36). ,
273. Ama neden, ‘ bize de getir’ demedin sen ona? (3-36). ,
274. Eh ona da yalatırız biraz (3-36). ,
275. O da bağırarak bir şeyler söylüyor annesine (3-36). ,
276. Hem o güldü Oya’ya (3-37). ,
277. Işıl ışıl ama kara gözlü o (3-37). ,
278. Danyel dondurmasını bitirir bitirmez fırlamıştı masadan az önce (3-37). ,
279. Bağırarak bir şey söylüyor annesine (3-37). ,
280. Gazoz kapaklarını sağ avucuna koyuyor, gülerek uzatıyor Danyel’e (3-37). ,
281. “Allllll!” diyor o da (3-37). ,
282. Eli çok acıyor-acıdığı falan yok da, çok acıyor işte- (3-37). ,

283. Midesi de acıyor Oya'nın (3-38). ,
284. Daha ayrılmamıştık İstanbul'dan, Boğaziçi'nden (4-39). ,
285. Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı, baş başa, orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek günler, ongun günler olabilir miydi günlerimiz? (4-40). ,
286. Yok canım! (4-40). ,
287. Onunla gün gün, gözgöze, beraber soluk alıp vererek yaşamayana anlatmak olası değil bu beraberliği (4-40). ,
288. Zorlanır insan (4-40). ,
289. Saçları kırışmıştı, doğal olarak (4-40). ,
290. Gençliğinde de olduğu gibi, girdiği her yerde dönüp bakıyorlardı ona (4-40). ,
291. Oo! Kim bu? (4-40). ,
292. Güneş, ışığının tüm gücüyle, aydınlatıp parlatmıştı onu (4-40). ,
293. Günün hemen her saatinde başka olduğunu ayırt etmişim ilk günler (4-41). ,
294. Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçeminin özeleştirisi, ben ayırtına bile varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile (4-41). ,
295. İkizler burcudur o (4-41). ,
296. İşin zor senin (4-41). ,
297. "Zor adamdır" demişti arkadaşım (4-41). ,
298. Sabahın bir erken saati var; bu caddenin gürültüsünün başlamadığı vakit (4-41). ,
299. Karşı kıyılarda her şey, ağaçların koyu yeşili, çatıların solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi, beton yüzeylerin kum rengi, pencereler o kadar belirgin ki, bu ancak güneş ışığında böyle açıkça görülebilirmiş gibi geliyor insana (4-42). ,
300. Ah ben de ikircimliyim bu konuda (4-42). ,
301. Babası bunun annesinden ayrıldıktan sonra bir Alman kadınla yaşamış uzun yıllar (4-42). ,
302. Beatris der ona (4-42). ,
303. Çok sever onu (4-42). ,
304. O eğitmiş bunu (4-42). ,

305. Sanki hani nasıl söylesem, o kadar dik yürümese, kravatının düğümü o kadar düzgün, gömleğinin yakaları o kadar temiz, ütülü, yani ne bileyim anlatamıyorum işte (4-42). ,
306. Ben de düzenliyimdir bilirsin ama, onunki... (4-42). ,
307. Kestiremediğim bir şey var ama ne!” (4-42). ,
308. “Güneş doğuyor” denemez, çünkü ortalık güpegündüz şimdi (4-42). ,
309. Ben onu tam anlamıyla söyleyemem; bunca yıllık beraberliğimize, sevgimize karşın (4-43). ,
310. O daima kapalı, gizemli biri oldu benim için (4-43). ,
311. Suyu ışığı düştü sanki; dipten aydınlanıyormuşçasına (4-43). ,
312. Ben sezmeye, ona sızmaya çalıştım hep (4-43). ,
313. Hiç değişmez Boğaziçi’nde bu (4-43). ,
314. Akşamüzerlerinden bir akşamüzeriydi; - şimdiymiş gibi gözümün önünde- masamız, çevremizdeki öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen arkadaşlarımız, içtiğimiz cin tonikler, yediğimiz taze cevizler, her şey çok keyifli bir akşamüzeri oluşturuyordu bizim için (4-43,44). ,
315. Kızım sezgi diye bir şey yok mu sende (4-44). ,
316. Ayağını denk al yanarsın (4-44). ,
317. Kısa bir süre sonra belli etmediğimi sanarak, dönüp baktım ona (4-44). ,
318. Ayrıca pek çok ışık var yamaçlarda, benek benek görünen (4-44). ,
319. Çoğu zaman kıyı boyunca arabalar geçer, ışıklı noktalar halinde (4-44). ,
320. Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir sigara yakıyor, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce kabuklarını ince ince soyduğu bir ceviz parçası (4-45). ,
321. Tam 'pata pata' diye tanımlanacak o ses (4-46). ,
322. Çok zaman geçti aradan (4-46). ,
323. Yirmi dört yaşındaydım, babamı akladığımda (4-46). ,
324. Değişmez o kadın (4-47). ,
325. Olmazı oldurmaya kalkma gözünü seveyim (4-47). ,
326. Tıpatıp böyle demiş, - olduğu gibi aklımda yıllardır (4-47). ,
327. Beni varsaymamış diye kızgındım babama (4-47). ,
328. Şimdi anlıyorum onu (4-47). ,
329. Öyle oluyor insan (4-47). ,

330. Bizim aşkımız, hep gündeliğin dışında, hep erişilmezmiş gibi bir duygu yarattı arasında (4-47). ,
331. Ben de Fransız keteniyle Hint ketenini kıyaslamayı biliyordum elbette (4-48). ,
332. Yanlış bir işti evliliğimiz (4-48). ,
333. Yemek masasının örtüsünü -çiçekli, ifil ifil keten- topladım, pencereden denize doğru silkelenmek için (4-48). ,
334. "Daha önce görmüş müydün böylesini" diye, geçmiş yirmi yılı hızla baştan sona taradım, hayır! (4-49). ,
335. Ağladığımı hiç göstermedim ona (4-49). ,
336. Önce ağlayamamıştım zaten (4-49). ,
337. O, aşk denilen duyguydu benim için (4-49). ,
338. Evler bembeyaz bu kararmışlığın içinde (4-49). ,
339. Yağmur inecekmiş meğer (4-50). ,
340. Serinledi ortalık (4-50). ,
341. Geçti gitti yıllar, gözyaşlarıyla birarada. (4-50). ,
342. Şey, o şey neydi acaba? (4-50). ,
343. Nerede akşamki o renkler! (4-50). ,
344. Menekşe rengi seçilmişti o akşam (4-50). ,
345. Metal bir parlaklık onlarınki (4-51). ,
346. İyi bir gününde değil Boğaziçi (4-51). ,
347. Aşk odunda yanan sadece bendim demek ki! (4-51). ,
348. Vapur iskeleye yanaşınca dek gözümü hiç ayırmadım ondan (4-52). ,
349. Ona hâlâ aşık olduğumu bir kez daha -dibe dalındığında insanı, en genç, en diri balığın çarpıp geçişi gibi- duydum, ben'im var olan tüm hücrelerimde (4-52). ,
350. Sonra duydum ki, iyiymişler (4-52). ,
351. Koyuluk var, evet ama, neyin koyusu? (4-53). ,
352. "Ben hemen mavileşeceğim" diyor sanki (4-53). ,
353. Açıklı koyulu, anlatılması zor ışıktanmalar içinde, dumanlı pembeler, -insan inanamıyor- tırşe yeşiller var yer yer (4-53). ,
354. Köprüden, ağaçların karasına benzeyen, karanlık arabalar, otobüsler geçiyor, soluk ışıklı (4-53). ,
355. Çok az, azdan az bir parası varmış; çeviri yapıp kazandığı (4-53). ,

356. Ege demiş."Oh be güzel Ege, oh be sonsuz mavi deniz, sonsuz mavi gök." (4-53). ,
357. Tüm kıyı köyü şaşmış, kimselere yüz vermeyen o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine (4-53). ,
358. şimdiki gibi aklımda demişti, konuşmayı bana anlatırken (4-54). ,
359. Kız demiş ki, "Geçen gün, Memedali'nin yerindeydiniz." (4-54). ,
360. Bak, hemen orada ezberledim o şiiri (4-54). ,
361. Bakışları kızın yüzünde, konyakla bira arasında gidip gelmiş düşüncesi (4-55). ,
362. Hep bu en güzelden yanaydı benimle birlikteyken (4-55). ,
363. şey, o şey neydi acaba? (4-55). ,
364. Uykusuzluğumun bulanıklığı içinde, şoförün uykusunu yaşıyorum, uzak çağrışım lar içinde (4-56). ,
365. Bir eve doğru yürüyor, karanlıkta, yokuş yukarı (4-56). ,
366. Sigarasının ışığı gecenin karanlığında yanıp sönüyor, yıllardır (4-56). ,
367. Sabah, erkenden, güneş ışığını ortalığa yeni salarken, Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde, meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak (5-57). ,
368. Kim lan bu? (5-57). ,
369. Oğlum, nerde bu kaset? (5-57). ,
370. Başlangıçtaki tanımlamayı tam tadıyla duyumsar Nemide hanım (5-57). ,
371. Durmuş, dinlenmiş, dingin bir anlam var yüzünde (5-57). ,
372. Kısaca anlat bunu dersiniz, -bana da- yaşama sonsuz bir hoşgörüyle bakış derim; insan ve yaşam üzerine edinilmiş bilgilerden damıtılmış bir hoşgörü (5-58). ,
373. Geçmiş yılların bir yerinden tutturmuş; belli (5-58). ,
374. Önümüz zaten deniz" demişti gecenin bir vaktinde (5-58). ,
375. O neydi o? (5-58). ,
376. Hamdı o zamanlar (5-58). ,

377. Onlar konuştukça, tartışıkça, bilgi gizemli bir geçişle geçiyor ona (5-58). ,
378. Onların konuşmalarını izleyebiliyor hiç olmazsa (5-58). ,
379. Bazen şaşırtır bile çocukları (5-58). ,
380. demişti ki, "Bu genç çocukları dolduruyor eve, etler kızartıyor, yemekler yapıyor, pastalar, kekler, çörekler.. (5-58). ,
381. Bir menfaati olmasa, ne zoruna değil mi ama? (5-59). ,
382. Var bir çıkarı ama ne? (5-59). ,
383. Kimi kimsesi yok galiba (5-59). ,
384. Emekli maaşı var tabii, bir de başına bu daire işte (5-59). ,
385. Değil mi ama! (5-59). ,
386. Acıyor o kadına (5-59). ,
387. Gecenin bir saatında helva kavurmaya kalkıvermiyor mu, bir şenlik koparıyor çocuklar (5-59). ,
388. Ne olacak daha hepsi üniversite öğrencisi (5-59). ,
389. Eski âdetleri bilmiyorlar (5-59). ,
390. Ama eve girerken ayakkabılarını çıkarmaya alıştılar; zaten kimi anneannesinden, kimi halasından, teyzesinden aşına bu âdete (5-59). ,
391. Sokağa bakan büyük ön oda, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, çığlıklı bir hızla geceyi biçip geçen tren düdüklelerinin getirdiği kavuşmaların, ayrılımların iç titreten çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken (5-59). ,
392. Nasıl bağırır bir denizci acaba kıyıdan uzaklaşıp, iyice açılınca? (5-60). ,
393. Belki de sigarayı yakıp, uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; bir susuşun duyulmayan çınlaması, çok uzaklarda (5-60). ,
394. Nemide hanım, yavaş sesle "aganta" diyor, çocukların birbirine karışan gülüş çığıış konuşmalarının arasında kendi kendine; gülümseyerek (5-60). ,
395. Bahçede hep balık kızartmıştı annesi, tepsi dolusu (5-60). ,
396. Bol limon, bol yeşillik; iki taş arasında, ya da yumrukla vurup sulandırarak kırılmış soğan (5-60). ,
397. Çoluklu çocuklu balıkçı evlerinde, kadınlar hep balık kızartmışlardır, tavada çevire çevire, nar gibi (5-60). ,
398. Yalnız yaşayamam ben (5-60). ,

399. Benim dumanım hiç tütmedi onunla (5-60). ,
400. Komşu oğlu Çakır ela Rasim de çok uzaklarda kaldı artık (5-60). ,
401. Sabaha kadar, yağmur altında, ormanda beklemişti onu, ödü patlayarak (5-60). ,
402. Çocuk bunlar (5-60). ,
403. Binde bir düşünce giren, solmuş bir hayal şimdi komşu oğlu Rasim (5-60). ,
404. Ekincizadeler'in küçük kızına âşıktı zaten (5-60). ,
405. "Manyak karı!" diye ekliyor sözüne sözü sonra (5-61). ,
406. Üçken beş oldular, böylece kuruldu "meclis" (5-61). ,
407. "Meclis" derdi rahmetli yengesi (5-61). ,
408. İstanbul kızıydı o (5-61). , Laf çocukluktan açılmıştı o akşam (5-61). ,
409. Balık gibi yüzerdim çocukken (5-61). ,
410. Bakmayın böyle kısa boylu, tombul oluşuma (5-61). ,
411. Kale meydanındaki, o çok sevdiği kahvede oturuyor gene (5-61). ,
412. Oysa, tatilin her zerresinin tadını çıkararak yaşayacaktı; sindire sindire (5-61). ,
413. Ama olmuyor işte (5-62). ,
414. İç burkan ince bir sızı oldu kış boyu onun için (5-62). ,
415. Keyifleri yerindeydi doğrusu (5-62). ,
416. Kadın demişti ki: "Ay nerde kaldı bu kız?" (5-62). ,
417. Vallahi ne tatil yaptığımı anlıyorum ne bir şey (5-62). ,
418. Öldürecek bu kız beni (5-62). ,
419. Ben şunlara bir bakıp geleyim" Nemide hanımın yüzünü göremediği, kalın, güzel bir erkek sesi yanıtladı onu: "Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu (5-62). ,
420. Bak hayal hayal oldu karşıda dağlar." (5-62). ,
421. "Kimindi yahu bu?" (5-62). ,
422. Burnundan getirme şu üç günlük tatili (5-62). ,
423. Kaç saat oldu gideli (5-62). ,
424. Saat dörtte burada ol, dedim ben ona (5-62). ,
425. Ne bu yau (5-62). ,
426. Aman sen de Allah aşkına, seninle uğraşamam ben (5-62). ,
427. Git bakalım ne geçecek eline (5-63). ,

428. Yau Mübiş, gelirler şimdi (5-63). ,
429. Çocuk bunlar, kah kah kih kih derken, tatil şenliği işte.. (5-63). ,
430. Gelirler şimdi (5-63). ,
431. Korkunun ecele faydası yok kızım (5-63). ,
432. Yahu, nerede kaldı bu oğlan, nerede kaldı biralar? (5-63). ,
433. Yoksa alırsın ağzının payını (5-63). ,
434. Senin yetişkinliğin tedavülden kalktı kızım (5-63). ,
435. Zamanı bol Nemide hanımın (5-63). ,
436. Kale meydanını, çoğalmaya başlayan akşamüzeri kalabalığını, tekneleri, dağları seyrettiği düşünülebilir o dalgın bakışları izlenirse (5-63). ,
437. Değil oysa (5-63). ,
438. Ne olacak bu memleketin hali (5-63). ,
439. Kendi başına mutlu olamıyor ki insan (5-63). ,
440. "Yalnızlığı yaşamayı da bilmek gerek" diyor içinden (5-64). ,
441. Yıllardır gelir bu deniz kıyısındaki eski kentin, eski ama oturluk oteline (5-64). , Buranın bir parçasıdır o (5-64). ,
442. Gecikti miydi telefon ederler: Nerelerdesiniz Nemide hanım (5-64). ,
443. Badana boya da yaptırdık bu yıl (5-64). ,
444. Yaşasın tatil (5-64). ,
445. Bir kadın, durmadan konuşuyordu; dili zifir bir konuşma (5-64). ,
446. Tam sevdiği gibi, okkalı, orta şekerli (5-65). ,
447. Onun çocukları gibi gencecik hepsi (5-65). ,
448. Ateş fişkırıyor vücutlarından.(5-65). ,
449. Açıkça belli bu (5-65). ,
450. Sonra, deniz, balıklar, uğranan koylar, köyler, yırtılan mayolar, kaptanın anlattıkları, aşçının yemekleriyle ilgili konuşmalar doldurdu gülüşmelerin arasını (5-65). ,
451. Yüzündeki gülümseme hiç solmadan dinlerken onları, bakışlar, gülüşler alıyordu bazılarında (5-65). ,
452. Şakalaşmalar vardı, gülüşmelerde; bir durulmuşluk içinde (5-66). ,
453. Üste çıkan, belirginleşip, saklı bir kaygıyı da açığa uran, ses indirmeler, fısıldaşmalar, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau"lar arasında

- dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla -bu patlatma da tam yerinde- birlikte (5-66). ,
454. Bir olay vardı ortada, evet (5-66). ,
455. Tam yakınında oturan o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız, annesine karşı o izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı bu geziye (5-66). ,
456. Bak gördün mü şimdi! (5-66). ,
457. Dönüp Tuna'ya baktı sonra (5-66). ,
458. Tuna çabuk benim masama gel, çabuk (5-66). ,
459. Sonradan hep beraber, konuşup konuşup şaşmışlardır buna (5-66). ,
460. Kış boyu konuşup tartışılar bu konuyu çocuklarla (5-67). ,
461. Örumcek ağı bağlantıları zedelemekten geçmeli sözden söze (5-67). ,
462. Hepsinin ailelerini, okulu yakıp yıkacaktı başlarına (5-67). ,
463. Tuna bizimle değildi diyoruz size (5-67). ,
464. Lütfen gidin buradan (5-67). ,
465. Görüşeceğiz bakalım (5-68). ,
466. Yürü Vecihi! (5-68). ,
467. Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, özür dilemeye de benzeyen bir gözucu bakışıyla bakarak (5-68). ,
468. Arkalarından sessizce baktılar; çocuklar ve Nemide hanım (5-68). ,
469. Ertesi gün de onlar gidecekti zaten (5-68). ,
470. Gene de, kapı ağzında laflamanın tadında iki söz daha eklemek ister gönül (5-68). ,
471. Bunları ne zaman, nasıl öğrendi bu Nemide hanım? (5-69). ,
472. O nerede olursa olsun, onun yanında olduğunu "hissetmek", Nemide hanım anlıyor da, burasını tam anlatamıyor Tuna (5-69). ,
473. O akşam, onları kebabçıya davet etti Nemide hanım (5-69). ,
474. Aslında, Nemide hanımın söyledikleri biçimlendirmişti korkusunu; sorduğu sorularla, esirgemediği kınamalarla.. (5-69). ,
475. Peki sen anneni dinlemedin evden çıktın (5-69). ,
476. Beğenmiyorsan işte yol (5-70). ,

477. Ne kadın şu Nemide hanım (5-70). ,
478. Hiç batmadı çocuklara (5-70). ,
479. Tuna da, öbürleri de, yüreklerinde hafif bir ağırlıkla, durmadan konuşarak, susup kaldılar, uyumadan önce (5-70). ,
480. Bir saltanat zamanını yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri kararmış da olsa, çevresindeki, gökyüzüne "ihtişamla" yükselen ulu ağaçlarla birlikte, toprağa kök salışındaki görkemiyle, gene de insanı çarpan bu binalarda, hep o yaşanılıp geçirmiş zamanı duyuyordu insan (6-71). ,
481. Onun yanında kabarık saçlar, dizleri ağarmış kot pantolon, rengi atmış gömleklerle rahat edilemez demek değildi bu (6-72). ,
482. Gözucu bakışlarımızla görüyorduk onları (6-72). ,
483. Bizi, nice günler görmüş geçirmiş suskun duruşuyla bastırıldığı sanılan bu havanın içinde şen şakrattık; umulduğunun tersine (6-72). ,
484. Kim asıl öykü kahramanı? (6-73). ,
485. İyi hoş da, ya İstanbul! Böyle bir kent var yeryüzünde (6-73). ,
486. Bu duyguları bir yerinden tutturup başlattık diyelim öyküyü (6-74). ,
487. Mademki bir yanlıştan söz ettik, arayalım bakalım nerede bu yanlışı (6-74). ,
488. Yukarıda, bağlara giden yolun başında, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma köşk yavrusu bir evde oturuyorduk; bahçe içinde (6-74). ,
489. Taşra yaşamı denilen bu yaşamdır bizi en ince ayrıntılarıyla belirleyen (6-75). ,
490. İçimize işlemiştir bizim; biz üç kardeşin (6-75). ,
491. Bu sevgi ondan geçmedir bize (6-75). ,
492. İstanbul'a göçüldü sonunda (6-75). ,
493. Ev satılırken biraz burulduğunu anımsıyorum annemin (6-75). ,
494. Gizli gizli ağlamıştı belki de (6-75). ,
495. Bir yük kalkmıştı omuzlarından (6-76). ,
496. Kalorifer, her sabah kapıya gelen kapıcı ona da rahat geldi sanırım (6-76). ,
497. Özellikle belirtmeliyim bunu (6-76). ,
498. Bu kadardır bu iş (6-77). ,
499. Şarkısı bile kalmıştır akılda (6-77). ,
500. Gene çıkıp gidecek uzak diyarlara (6-77). ,

501. “Bir de kalkmışlar, efendi demeyin bize, bey deyin diyerek (diyerekten...) Mon Dieu!” (6-78). ,
502. Antik sözcüğünün çağrışımlarına bırakın kendinizi (6-78). ,
503. Şimdi bu havanın içinde, başlayın eşyaları yerleştirmeye (6-78). ,
504. Görün bakın nasıl nasıl dayanıp döneüyor bu güzelim villa (6-78). ,
505. Öyle olacak elbette (6-78). ,
506. Bir ressam seçti çünkü bu halıları, kilimleri, içindeki yoğunlaşmış özlemiden, geçmişin anılarından geçirerek (6-78). ,
507. Odalar, girişler, salon, ön balkon, arka balkon, bahçedeki kameriye, hep bu tanımlamaların süzgecinden geçirilerek getirilmelidir göz önüne (6-79). ,
508. Bozuluşu, çirkin betonlaşmayı görmemeye çalışarak (6-79). ,
509. Salondaki, Mısır’dan getirilmiş, divanın üzerine atılıvermiş, yazın serin tutan ipek şalın üzerine uzanıvererek, sessizliğin içinde, villanın çevresini saran güzelim doğayı, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak, Mustafa Bulut’un güzel gözlü şirin karısı Cemile’nin –kaçırmış Mustafa Bulut bu Cemile’yi (6-79). ,
510. Dağa taş yazılmış onların sevdası (6-79). ,
511. “Müstesna” bir lezzeti vardır; damak donduran tadına doyumlamaz-yudumlayarak (6-79). ,
512. Uzun süre durur esintinin içinde (6-79). ,
513. Dolanır insanın çevresinde (6-79). ,
514. Misk-i amber mübarek (6-79). ,
515. Bir memleket, bir yaşanmışlık, artık geçip gitmiş olan (6-79). ,
516. Dünya edebiyatında bu duyguyu işleyen ozanların mısraları yinelenerek yapılmıştır tabloların çoğu (6-79). ,
517. Tartışmalar sonra (6-80). ,
518. Kimse bilemez o hasret yangını (6-80). ,
519. Geçip gitmiştir çünkü zaman (6-80). ,
520. Hayaldir bu (6-80). ,
521. Hayaldir evet (6-80). ,
522. Ne güzeldir geçmiş zamanda yaşanmış o Boğaz gezilerini, ada turlarını anımsayarak, onları yeniden yaşamaya çalışmak (6-80). ,

523. “Ne dersiniz çocuklar?” (6-80). ,
524. “Hep beraber gidelim çocuklar.” (6-80). ,
525. Vapurun ta öbür ucundan seslenir biri; “Şey de var, neydi yahu, hani bizim şeyin, Münir’indir değil mi, Kalamış’ta canım, mehtap uyanmasın, nasıldı o?” (6-81). ,
526. Gene de böyle bir eve sahip olmanın hayali bile yeter insana (6-81). ,
527. Orada beklemektedir, aranan, özlenen her isteği karşılamaya hazır olduğu var sayılarak (6-81). ,
528. Denmiştir ki, o konuşmada; “...Ay pek hoşşunuz vallahi, Yapmayın! (6-81). ,
529. Gariban bir oğlancık bu Mustafa (6-81). ,
530. Pek hoş pek (6-81). ,
531. Ne yani Allah aşkına? (6-81). ,
532. Herkes dağılır İstanbul’dan (6-81). ,
533. New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine, bir esintidir eser geçer,”baki kalan...”denir, gülümsenir; kırık bükük; iç geçirerek... (6-81). ,
534. Sevdalı olduğu bir Cemilesi var, bir gecekondu, bir de Allahın bir lütfu maaşı (6-81). ,
535. Daha ne ister Allahtan! (6-81). ,
536. Bir notum daha vardı, gazeteden kesilmiş bir fotoğraf (6-81). ,
537. Oysa ikide bir çıkar karşıma bir yerlerden (6-81). ,
538. Bu öyküyü okur mu acaba o resmi çeken? (6-81). ,
539. Çiçik demek, insan ruhunun, adı adı be, Allahın nimetlerinin, yok yok be canım güzelliğin... (6-82). ,
540. İşte bu iskelede, bir yılın birinde, bir mevsim boyunca, her sabah, sandalların oradan, bir balıkçı delikanlının sesi yükselir ışıgın içinden; aşk dolu (6-82). ,
541. Balık bu balık! Denizin güzeli bu (6-82). ,
542. Canlı bu (6-82). ,
543. Benim canım bu (6-82). ,
544. Benim güzelim buuuuu!” (6-82). ,
545. Tam o sırada, denize diklemesine inen yokuşlardan birinden bir kız inmiştir iskelede (6-82). ,

546. Kara kaşlı, kara gözlü, herkesin bildiği gibi bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi çingene kızdır bu (6-82). ,
547. Oğlanın sesini duydu mu, ondan daha baskın, daha şen, daha çılgın bağırır o da: “Aydeeeee çiçekçi, Levanta çiçeği, margereta, sevda çiçeği, çiçeklerim vaaaar!” (6-82). ,
548. Sandalcılar güler, çiçekçiler güler.(6-82). ,
549. Sevda denilen o şey, neyse işte o,esintiye karışıp şenlendirir, güzellendirir yürekleri (6-82). ,
550. Aşkla, sevdıyla dolar iskelenin dünyası (6-82). ,
551. Hep birden fırfırlanır vapurun çevresinde, sonra üçer beşer döner gelir, karınları karanlık, kanat uçları güneşli (6-82). ,
552. Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklı, martılar telaşlı, balıklar diri diriyeiken oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde (6-82, 83). ,
553. Gel kız Nazik! (6-83). ,
554. Atla sandala, kaçırayım seni (6-83). ,
555. Kimseler anlamaz, o arada, uykusuz geceler boyunca yaşadığı sevdaları, düşleri, yüreğinde çırpınıp duran kara sevdayı düşünüp, bir anda kararını veriverdiğini (6-83). ,
556. “Ayde kız!” diye gülüşseler de, “yürüüüü” deseler de gene de şakadır bu (6-83). , Yarı şakadır en azından (6-83). ,
557. Bir şeyin olmayacağına inanmışların, iş olsun, eğlence olsun, laf olsun diye çıkardıkları bir şamata işte (6-83). ,
558. Onun için şaşırırlar olanlara (6-83). ,
559. Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, terliğinin biri iskelede kalmacasına, bir koşar, bir atlar sandala ki, neye uğradığını şaşırır delikanlı, zor yakalar kolundan (6-83). ,

560. Arkasından pembe terliğini fırlatırlar iskeledekiler, çığlıklı gülüşmeleri, alkış tutmaları, bağrıışmaları arasında (6-83). ,
561. Delikanlı, yepyeni, belki kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim, tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren, şaşkın bir sevinçle, tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak, usta bir manevrayla çıkarır sandalı, öbür sandalların arasından (6-83). ,
562. Asılır küreklere; ver elini açık deniz (6-83). ,
563. Eh işte bu kadardır bu hikâye, bu aşk, bu sevdâ (6-83). ,
564. İnek sesini, kurgunun tam burasına yerleştirmeliyim (6-84). ,
565. Ev sahibimiz hanımefendi, bunu bize anlattığı zaman, tam burada, önce, beklemediğimiz bir anda, bir tokat yemiş gibi şaşırmış, sonra basmıştık kahrkahr (6-84). ,
566. Çünkü, olayı dinlerken, sanatçı olmanın getirdiği bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi (6-84). ,
567. Panjurları yarı kapatarak, denizin ışığını, yan pencerelerden, esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, alt kattan gelen koyu kahve kokusunu içimize çekip, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde.(6-84). ,
568. İpek bir şalın püskülleri, omzumuzdan belimize doğru kayıp, peşimizden geliyordu, halıların üzerinde yayılarak (6-84). ,
569. Bu koku ne kokusu böyle! (6-85). ,
570. Villanın alınıp yerleştirilişinden bir iki yıl sonra, günlerden bir gün, ev sahibimiz hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan.(6-85). ,
571. Birkaç yazdır gelemeyenler, sonunda, ne yapıp yapıp geleceklerdir İstanbul'a (6-85). ,
572. Bir iki yıldır kapalı kalan ev, ne olmuştur kim bilir (6-85). ,
573. Nerden bilecekler Cemile'nin iki kış üst üste ağır ateşle yatıp, ölümlerden döndüğünü.(6-85). ,
574. Eve hayran olduğu için, ona hıyanetlik edenlere de inceden inceye bir kin büyötmüştür içinde, gecekondusunu silip süpürürken (6-85). ,
575. Boğazlarına bile yetmiyor aldıkları para (6-85). ,

576. Güneş, yağmur rutubet bozmuştur, o ne emeklerle, ne masraflarla, zorluklarla yaptırılmış olan panjurları (6-85). ,
577. Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken, arabayı epeyce aşağıda bıraktıklarını, bayırı tırmanırken soluk soluğa kaldıklarını anlamazlar bile (6-85). ,
578. Ama ne olmuş bu villaya böyle? (6-85). ,
579. Nerede o imgelemlerindeki, masal dünyasının, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil pırıl pırıl villası? (6-85). ,
580. Şu Mustafa Bulut da, bulunamadı zaten (6-86). ,
581. Villa alındığında bir arkadaş salık vermişti onu (6-86). ,
582. Böylece izini kaybettiler Mustafa Bulut'un (6-86). ,
583. Ancak aybaşıda geldiğinde soracaklardı adresini, "Seni nereden bulabiliriz gerekirse?" diye (6-86). ,
584. Bu villanın dışı böyleyse,-vah vah vah- içi ne oldu kimbilir (6-86). ,
585. "Bari merdivenleri çıkalım da, panjurları aralayarak-anahtarlar Mustafa Bulut'da çünkü-içeri şöyle bir bakalım" diye düşünülerek, ağır ağır çıkılır merdivenlerden (6-86). ,
586. Aralarında şöyle bir konuşma geçer hızla, heyecanlı, şaşkın: "Aa! Olmaz!" (6-86). ,
587. "N'oldu?" (6-86). ,
588. Anlayamadım vallahi, göremiyorum ki! (6-86). ,
589. Ne demek evin içi yok? (6-86). ,
590. Dört duvar burası (6-86). ,
591. Yok canım! Olur mu öyle şey? (6-86). ,
592. Hiçbir şey yok içerde (6-86). ,
593. Sesinde bir sevinç, bir keyif, selamlıyor onları: Mööööööö! (6-86). ,
594. Neye uğradıklarını şaşırان ziyaretçiler, kendilerini zor atıyorlar merdivenlerden aşağı (6-86). ,
595. İnekceğiz nereden girmişse girmiş içeri, bakmış ot bol (6-86). ,
596. Doyurmuş bir güzel karnını, yan gelip yatmış sonra da (6-86). ,
597. Onu da sonuca yerleştirirsem, bu öykü burada noktalanır bence (6-86). ,
598. Asfaltlandı o güzelim eski zaman yokuşu (7-88). ,
599. Taş döşeliydi bir zamanlar (7-88). ,

600. En güzeli de gene taşların arasından, bayır aşağı incecik suların akışıydı; belli belirsiz bir şırıltıyla (7-88). ,
601. Sarılıp sarılıp öpsünler seni (7-88). ,
602. Rokayla kırmızı turpu unutma, enişten emekli biliyorsun, bir şişe de rakı kat yanına (7-89). ,
603. Sevindir onu (7-89). ,
604. Beş parası olmasa bile, halanın dediği gibi donunu satar rakısını alır gene (7-89). ,
605. O torun cıvıltılarıyla dolu, balık kızartmalı patırtının içinden bir sına bakalım yalnızlığını (7-89). ,
606. Belki iyi gelir sana (7-89). ,
607. Yufkacı, “Beyefendi iki dakika bekleteceğim sizi” dediği zaman, o kalın, o tok, tam bir İstanbul şivesiyle konuşan adama baktı Ozan (7-89). ,
608. “Bu da kim?” demek geldi içinden (7-89). ,
609. Bir yanında kocamış bir çam, taptaze (7-89). ,
610. Hemen dibine dikilmiş vakti zamanında (7-89). ,
611. Nazlı ince, ama coşkulu; her yanı sarmış, çiçeğini belli etmeden, bol çiçekli (7-89). ,
612. Yokuşun başına ve sonuna yukardan bakan, yerine kurulup oturmuş bir evdi ev (7-90). ,
613. Giriş kapısının tam karşısında bir kapı daha vardır, bahçeye açılan (7-90). ,
614. Evin içinde bir dolaşıverdi Ozan (7-90). ,
615. Eşyaların tümüne aşınaydı ruhu (7-90). ,
616. Evin kızını tanımıyordu ozan (7-90). ,
617. Dönüp yufkacıya baktı ozan (7-90). ,
618. Yufkacıyla gözgöze geldiler ilk kez (7-90). ,
619. Yufkacı, “ O ev” dedi, “ bir zamanlar, Beylerbeyi’nin en güzel evlerinden biriydi (7-90). ,
620. Sigarasını tablaya koyarak ekledi: Bu zamanda kolay değil tabii (7-90). ,
621. Yokuş yukarı çıkarken hüznün, akşamın karanlığıyla birlikte, iyice çökmüştü üzerine (7-91). ,
622. Sokak lambalarının yanıvermesi bile değiştirmede bunu (7-91). ,

623. “Boşver yahu” dedi içindeki ses, “Nasıl olsa kendi kendine içeceksin o kalabalığın arasında” (7-91). ,
624. Ozan yokuşu çıkmayı sürdürdü böylece (7-91). ,
625. Kız, Ozan’ın ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip uygulandığı evin kızı da, bu akşam alacasının sureti gibi oturuyordu vapurda (7-91). ,
626. Saçlarını tarayıp, kulağının arkasına atıvermişti (7-91). ,
627. Kumral, parlak gür saçlardı (7-91). ,
628. Banyodan çıkınca, taranmış havluyla bastıra bastıra kurulanmış kabarmış, boyunda, kulak çevresinde, alında küçük bukleler yaparak çerçevelemişti yüzü (7-91). ,
629. Yanaklarını biraz renklendirebilirdi sözgelimi (7-91). ,
630. Küçük, belli belirsiz bir rahatlama kıpırtısı oldu çünkü kaşlarının arasında (7-92). ,
631. Buz gibi olmuştu simitler kuşkusuz, o belli de, asıl üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek bir renk almış olması, bu renkten gelen iğrenme duygusundan (7-92). ,
632. Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92). ,
633. Kara yergilere uğramıştı belki de (7-92). ,
634. Kız ürperen, tir tir titreyen “ben” i durulunca üç beş kez gözucuyla baktı ona (7-92). ,
635. Yeniden baktı ona (7-93). ,
636. Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, kara gözlerinde nereye baktığı belli olmasa da, derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış, elleri pantolonunun cebinde, yerde ayaklarının arasında bir çanta, öylece, orada, akşamın içinde, uzaklara / mı bakarak, baktığı yer belli olmayarak... (7-93). ,
637. Kız dedi ki içindeki o çekingen kıza, “sakın eve gitmesin bu” (7-93). ,
638. Kıyamam ben ona (7-93). ,

639. Deniz kenarında bir yere gitsin (7-93). ,
640. Yensin içindeki acıyı (7-93). ,
641. Görmüş müydü onu? (7-93). ,
642. Anlamış mıydı kızın kendisine aşık olduğunu (7-93).
643. Kız dümdüz karşıya bakıyordu ama, tüm benliğiyle gördü onu (7-93). ,
644. Dayanamam buna (7-93). ,
645. O buz kesilmiş, kayış gibi olmuş, o kirli örtünün altındaki simiti yiyemez o (7-93, 94). ,
646. “Sakın” dedi içinden, sakın simit almasın (7-93). ,
647. Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu bilen olmalı benim için (7-94). ,
648. Hadi koyalım buraya (7-94). ,
649. Iğın ıgın ağlamaya başladı içindeki çekingen kız (7-94). ,
650. Çok yinelendi bu (7-94). ,
651. Babanın emekli maaşı, ananın yıpranıp irileşmiş elleri (7-94). ,
652. Kim anlar bunu? (7-94). ,
653. Eskidendi o (7-94). ,
654. İkincisi olacak bu (7-94). ,
655. Bunların arasından bir bakışkıza doğru, kısa biçip geçen, el ayak çözen (7-95). ,
656. Çünkü, dünyanın kuruluşundan bu yana, tüm aşıkların bakışını toplamış bir bakış sanki (7-95). ,
657. Yoksa buraya mı ikinci ah? (7-95). ,
658. “Bu şenlik” diye titriyor yüreği kızın (7-95). ,
659. Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında, iskele atılsın diye bekleyenler üst üste, omuz omuza birikirken, o kara gözlerden kıza gelen bir bakış daha (7-95). ,
660. Yinelemek gerek, çok uzaklardan, çok derinlerden, yaşanıp geçmiş binlerce yıl öteden, susup kalmışlıklardan, çaresi, yangın, “seni gördüm” ü yineleyen (7-95). ,
661. Herkes birbirine ne diyor: “ Koşturup duruyoruz...”(7-95). ,
662. Vaktin birinde anne ne demişti yufkacıya: Ah Halit bey bilirsiniz pırlanta gibidir yavrum (7-96). ,
663. Benimki de ana yüreği (7-96). ,

664. Yufkacı geçiştirmiştir konuşmayı (7-96). ,
665. “İsteyenler” e takılmış, geri yanını duymamıştır bile (7-96). ,
666. Evli barklı, çoluklu çocuklu bunca yılın komşusudur ama, yüreğindeki delikanlı, Beylerbeyi’nin yakışıklı bıkının delikanlısı... (7-96).
667. Sigaranın birini söndürmeden öbürünü yakarak sormuştur: Kaç yufka Nadide hanım? (7-96). ,
668. Peki o ne o? (7-96). ,
669. Kim bu acaba? (7-96). ,
670. Oysa o bakışları onaylamamışmış mıydı aşkı? (7-96). ,
671. İşte gözden kayboldu artık (7-96). ,
672. O da yürümeye başlıyor eve doğru (7-96). ,
673. Onu güldürüyor gizlice (7-97). ,
674. Köşedeki tatlıcıdan babasına tahin helvası alsın, sade (7-97). ,
675. oraplarını yıkayıp astıktan sonra, aşağı iner, oturur onlarla (7-97). ,
676. Onlarla birlikte güler; seyrettikleri filme, annesinin anlattıklarına (7-97). ,
677. Anne, kız görmeden, kaşlarını ve sağ omzunu hafifçe kaldırarak bakar babaya (7-97). ,
678. Kız bir gülümseyiş olarak, yanakları pembeleşmiş, elleri kuşağında öylece (7-97). ,
679. Bu öyküde “eyvah” ın yeri yok galiba (7-97).

4.2.7.Cümlelerin Anlam Özellikleri

4.2.7.1.Olumlu Ve Olumsuz Cümleler

4.2.7.1.1.Olumlu Cümleler

1. şimdi, bu öykü yazmak için, masanın başında oturmuş düşünüyorum (1-7).,
2. Düşünüyorum da, bir öykü ne şaşırtıcı, ne garip oluşumlarla başlıyor, gelişiyor, kotarılmaya hazırlanıyor (1-7). ,
3. Günlerden bir gün, herhangi, sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir gün, uyanıyorum (1-7). ,

4. Büyük kentte yaşayan bir kadın olarak başlıyorum günlük yaşamımı sürmeye (1-7). ,
5. Yüzünü yıka, giyin, çayını demle, kaküllere iki kıvrırcı tak, kapıdan gazeteni al, telefonlarını et, yatağını düzelt, ortalığın gecedan kalan dağınıklığını toparla, öğle sonu yapacağın işler için, gereken hazırlıklarını tamamla vb... (1-7). ,
6. Derken bir telefon! Eskiden oturduğun apartmandaki kapı komşun; bir ahbap (1-7). ,
7. Yüzü güzel, elleri güzel, tırnakları pırıl pırıl, boyu bosu yerinde, bakımlı bir kadın (1-7). ,
8. Saçları hep iyi taranmış, iyi biçimlendirilmiştir (1-7). ,
9. Yanaklarını, gözlerinin üzerini iki eli kanda olsa renklendirir (1-7). ,
10. Dudakları hem güzeldir, hem yüzüne çok yakışan bir dudak boyası rengiyle boyar onları (1-7). ,
11. Genellikle çok güleçtir (1-7). ,
12. Güldüğü zaman dişleri tümüyle ortaya çıkar: sedef gibi parlar (1-7). ,
13. Gülmek ona çok yakışır; yüzü daha da güzel görünür (1-7). ,
14. Şu: Onun böyle güzel, bakımlı, güleç oluşu insana güven verir (1-7). ,
15. Onun sesini, canlı, neşeli konuşmasını duymak insanın içini rahatlatır (1-7). ,
16. Ne dese inanılır (1-7). ,
17. Ayrıca, bilinir ki, araştıran, öğrenen, her şeyin iyisini, olumlusunu seçmesini bilen bir aklı vardır (1-7). ,
18. Üstüne bir de sevecen ve iyi niyetli oluşu konursa, eh! (1-7). ,
19. Yakın arkadaşlarımdan birinin kızı evleniyordu (1-7). ,
20. Oğlan evi paralıymış (1-7). ,
21. Biraz da görgülü (1-7). ,
22. Kız, gelinliğini ucuza elde etmek istiyor. Sade, ama görkemli bir görünüşü olacak (1-7,8). ,
23. İlk bakışta ince bir zevk ürünü, özel bir çizim olduğu anlaşılacak (1-8). ,
24. Hele öyle, damadın annesinin istersen dediği gibi, Avrupa'dan mavrupa'dan hayır! (1-8). ,
25. Arkadaşları ayıplar onu (1-8). ,
26. Hepsi ne olsa altmışsekiz kuşağının çocukları bunlar (1-8). ,

27. Üstelik okuyan, sözleri olan çocuklar (1-8). ,
28. Anadan babadan geçme, parçalanmış da olsa, hala geçerliliği olan birtakım inanışları, onlarca geliştirilmiş bir yaşam biçiminden kalma davranışları var (1-8). ,
29. Kız bir tek bana güveniyor bu konuda (1-8). ,
30. Ben de “Elimden geleni ardıma koymam, yaparız bir şeyler, üzülme sen” diye yüreklendirdim onu (1-8). ,
31. İşte telefon çaldığında, arkadaşımın kızıyla buluşmak için, kapıdan çıkmak üzereydim (1-8). ,
32. Gidip kumaş bakacaktık (1-8). ,
33. Telefonu kapadığımda, her zaman olduğu gibi, bir dolu akıl almıştım (1-8). ,
34. Bunlardan biri, çok güzel ipek işleyen Zümrüt hanımın adresiydi (1-8). ,
35. Bu anlattıklarım, benim yaşama biçiminden, insanlarla, çevremle olan ilişkilerimden bir parça (1-8). ,
36. Bunlar bir yana, ben bir sanatçıyım (1-8). ,
37. Kafamın içine dönüp duran imgeler, düşler, öykü konuları, başlanmış, yarım bırakılmış, başlangıç tümcelerinden öte gidememiş romanlarım, hemen hemen bitmiş olanlar, oyunlarım, insanlar, durumlar, betimlemeler.. (1-8). ,
38. Ama şu gelinliğin peşine düştüğümüzde, bunlar çok derinlerdeydi (1-8). ,
39. Avare bir zaman parçasını sürüklüyordum (1-8). ,
40. Onun için dört elle sarılmıştım gelinlik işine (1-8). ,
41. Bir süre oyalar beni bu çizim, bu kumaşı, ipeği, tülü, nakışı biçimlendirme falan diye.. (1-8). ,
42. O adrese ilk gidişimi, algıladığım gibi anımsıyorum (1-8). ,
43. Bu, bir korkudan donmuşluğun varlığını duymaktı sanki; birşey çökmüştü evlerin ve insanların üzerine; üç ay önce, o çılgık duyulduğunda, onun dalga dalga inişinin, fısıltıya benzeyen son titreşimi tüm canları ürpertmişti ya, bu haber de onun gibi iç eziyordu.. (1-8). ,
44. Dudak ucundaki sigarayı bilinmezin kokusuyla titretiyordu (1-8). ,
45. Adam kurtulmuş! (1-8). ,
46. Rasim usta sağalmış! (1-8). ,
47. Birinin ölmemiş olması, sevinç yerine dehşet salmıştı ortalığa (1-9). ,

48. İnsan şaşırıyordu, meraklanıyordu (1-9). ,
49. Kent merkezine oldukça uzak olan bu gecekondu semti iki üç otobüs değiştirerek zorlukla bulmuştum (1-9). ,
50. Yukarda kalan ana yoldan, bayır aşağı dereiçine inmiş, ummadığım bir anda çevremi saran tavukları, üzerime havlayan köpekleri, keskin ahır kokusunu yadırgamıştım. (1-9). ,
51. Artık buralar da kente kavuştu sayılır çünkü (1-9). ,
52. Ahbabım adresi sormam için salık verdiği kahve hemen orda, yolun az yukarısında, bayırın üzerindeki düzlükteydi (1-9). ,
53. İki büyük çınarın altında (1-9). ,
54. Çardakta oturanlara sorabilirdim aradığım kimseyi ama, içimden gelen ses beni durdurmuştu (1-9). ,
55. Bir ağacı siper ederek, bütün dikkatim kırpışan gözlerimle, çatık kaşlarımda toplanmış, öyle izliyordum onların heyecanlı konuşmalarını (1-9). ,
56. Algıladığım doğruydu (1-9). ,
57. Ortada korkulu, gizemli, şaşkınlıkla dolu bir şeyin ürpertisi dolaşıyordu (1-9). , Omuzlar düşük, gözler yanlara doğru kaçamak bakışlar atarak, dudaklarda bir solma, sigara yakan ellerde, görünmeyen titremeler.. (1-9). ,
58. Seslerini de indiriyorlardı konuşurken (1-9). ,
59. Üzerine nah şu kadar kalın, nah burdan oraya, koca kalas düşsün de.. (1-9). ,
60. Kaburgaları neyi hep ezilmiş dediydiler (1-9). ,
61. Kanlar içinde? (1-9). ,
62. Tabi yau! (1-9). ,
63. Biz öldü dedik, görünce (1-9). ,
64. Tövbeler olsun (1-9). ,
65. Allahın işi be kuzum (1-9). ,
66. Ben abi, şaştım bu işe (1-9). ,
67. Sonunda benim orda olduğumu gördüler, birini arayıp aramadığımı sordular (1-9). ,
68. Ben öyle yumuşak bir sesle, öyle, içi duydukları korkuya eş titreşimlerle, onlarla bir olup endişelendiğimi anlatan ürpertilerle dolu bir sesle konuştum ki, bana

- yakınlık duydular, altıma sandalye çektiler, çay söylediler, ‘‘ bak abla ben anlatayım’’ deyip konuştular (1-9). ,
69. Doğru gelmişim, üstelik konuştukları, benim aradığım ipek üzerine ipekle sarma işlemekte eşi bulunmayan Zümrüt hanımın üç ay önce evlendiği ustabaşı Rüstem’miş (1-9). ,
70. Yukardaki inşaatın ustabaşısı (1-9). ,
71. Üzerine kalas düştüğü, hastaneye kaldırıldığı haberi geldiğinde.. (1-9). ,
72. Herkes birden konuşmaya başladığı için, anlatılanlar da karmakarışık oluyordu (1-9, 10). ,
73. Günlerden bir gün, gün, kendi başına yaşayıp giderken her günkü gibi, birden tüm kenti, tüm çevre yollarını, tüm yeni yapıları, hele hele artık kentin dış mahallesi sayılmayan, kente kavuşmuş dereiçindeki bu gecekondu semtini derinden sarsalayan bir çığlık kopmuştu (1-10). ,
74. Kurbanlar olurum onun yoluna ben (1-10). ,
75. Ortalık anında karışmıştı (1-10). ,
76. Her kafadan bir söz çıkmaya, her adamdan bir koşturmaca telaşı dört bir yana (1-10). ,
77. Bir toplaşıp toplaşıp dağılma şaşkınlığı kalabalıkta; heyecan patlayıp şişirmişti havayı: Ağzına su verin, kolonya yok mu kız, kolonya koşturun, vay vay bu da burda ölecek, bayıldı mı ne, çeneleri kitlendi, vay bu ne iş, kalas düşmüş üstüne, parçalamış adamı, orda can vermiştir o.. (1-10). ,
78. uyyyyyyyyy! (1-10). ,
79. Vay vay hastaneye koşturmuş mühendis bey, yaşıyormuş daha, her yanı parçalanmış diyorlar gider o... (1-10). ,
80. Ne adamlar be yahu! (1-10). ,
81. Kesin şunu! (1-10). ,
82. Daha yolda gitmiştir o, ölür yaşamaz o (1-10). ,
83. Bi şey olmaz (1-10). ,
84. Çıkmadık candan umut kesilmez, sağlam adamdır o (1-10). ,
85. Sağlam mı kalmış bilader, kalas diyoruz, yook, ondan hayır gelmez artık (1-10). ,
86. Kaynamıştı Dereiçi mahallesi (1-10). ,

87. Ölümün karanlığı fırdönmüştü, konup konup kalkmıştı çatıların, yüreklerin üstüne (1-10). ,
88. Oysa şimdi! (1-10). ,
89. Olmazın olmuştu, ölümün yenilgisi, öldürmeyen Allahın gücüne karşı bilinmez, korkunun, şaşkınlığın yürek ezişi, kıyım kıyım edişi.. (1-10). ,
90. “Bir de kadınlara danış abla” dediler (1-10). ,
91. Onlar daha iyi bilir (1-10). ,
92. Hem evin yolunu bir güzel gösterirler sana, boşa dolanmazsın (1-10). ,
93. “Sağolun” deyip, gösterdikleri kestirme patikadan, evlerin başladığı yana doğru yürürken, içimde beni heyecanlandıran duygular kaynaşmaya başlamıştı (1-10). ,
94. Bir öykünün başlayışını, onun tüm duygulardan, duygulanışlardan ayrı olan titreşimlerini bilirim ben (1-10, 11). ,
95. Bunca yılın deneyimi (1-11). ,
96. Kadınlar beni gördüklerinde, bir yaz öğle sonunun akşama dönüşmeye hazırlanan son dakikalarıydı (1-11). ,
97. Çocuklar uykudan kalkmış, kadınlar çay demlemiş, simitçinin sesi uzaklarda da olsa duyulmaya başlamıştı (1-11). ,
98. El işlerini, örgülerini alıp kapı önlerine oturup laf üretmeye başlamadan az önce (1-11). ,
99. Sıcak bir günün sonunda, terli, yorgun, tam aymamış bir mahmurluğun, tekdüzeliğin getirdiği durgunluğun içinde beni, umulmadı bir değişiklik, bir canlılık olarak karşıladılar (1-11). ,
100. Uzun uzun öten vakitsiz horozu da anımsıyorum (1-11). ,
101. Onlar hiç aldırmasalar da ben, duygulanmıştım (1-11). ,
102. Hani sanki kentten kurtulup köylere, kırlara çıkmışım gibi bir duygu (1-11). ,
103. Hemen kapıdan pencereden “kimlerdensiniz?”, “kimi aradınız?”, “birini mi aradınız” diye birer ikişer çıkıp topluştılar (1-11). ,
104. Gene, erkeklerde olduğu gibi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı ama, ben hepsini şöyle gözücuyla bir çabuk düzenleyip bölümlere ayırdım (1-11). ,
105. Bir, eliyle ağzını örtüp, öylece seyredenler; bir, geleneği, göreneği hiç sorgulamadan, hiç düşünmeden, olduğu gibi alıp uygulamakta olanlar, ki en çok

- onlar konuşuyordu; bir de, onlara katılmadığını açıkça belli etmekten çekinen, ama duruşlarıyla, bakışlarıyla, bazı ünlemler, bazı küçük cümle parçalarıyla konuşmaya katılıp, düşüncesini sezdirenenler (1-11). ,
106. İşte bu üçüncülerden en acarı, kaşlarını çatarak, konuşanlara kızdığını belli eden ters bakışlar fırlatanı katıldı bana; Zümrüt hanımın evine kadar yol gösterici olarak (1-11). ,
107. Az önce, gözücuyla, ivedi gözden geçirdiklerim konuşurken, bunun hapisten çıktığını da duyuvermişim nasıl olduysa (1-11). ,
108. Dostunun karısını bıçaklamış (1-11). ,
109. Efe bir görünüşü vardı (1-11). ,
110. Yanakları al al parlıyordu (1-11). ,
111. Ela gözlü, ağzı burnu çok biçimli güzel bir kızdı (1-11). ,
112. Kumral saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı, çiçekli başörtüsü omuzlarında, öylece duruyordu (1-11). ,
113. Elleri hırkasının cebinde, sert adımlarla yürüyordu (1-11). ,
114. Daha ilk bakışta, öbür kadınlardan ayrı, değişik bir kişiliği olduğu ayırt ediliyordu (1-11). ,
115. Bana, “ Sen gazeteci falan mısın?” diye sordu. (1-11). ,
116. “Yok değilim” dedim (1-11). ,
117. ”Bak hanımbıla” dedi, başladı konuşmaya (1-11). ,
118. Bu kadınları, şu arkamızda bıraktığımız, gecekondualarda yaşayan kadınları, hele hele o çok konuşanları “aptal karılar” diye niteliyordu (1-11). ,
119. Allahın dağındaki odun bile yeşerir icabında da, bunlar, bi... (1-12). ,
120. Tövbe olsun, kusura bakma hanım abla, bildikleri bir heriflerinin altına yatmaktır yat dedimiydi herif... (1-12). ,
121. İşte o kadar (1-12). ,
122. Oysa bu sevmişti (1-12). ,
123. Aşık olmuştu (1-12). ,
124. Görür görmez vurulmuştu ona (1-12). ,
125. Yanakları daha da kızarmıştı (1-12). ,
126. İnce kumral kaşlarının altında ela gözleri insanı şaşırtan garip bir ışıkla içinden aydınlanıyordu sanki; çakmak çakmaktı (1-12). ,

127. Tuhaf bir çekingenlikti bu (1-12). ,
128. Allahtan genellikle yere doğru, ya da dağlara bakarak konuşuyordu (1-12). ,
129. “Ben sevdim onu” deyip, çabuk çabuk, hafiften Karadeniz ağzına çalan bir konuşmayla anlatıyordu (1-12). ,
130. Kızım ben (1-12). ,
131. Karısına da dedim diyordu, dedim ha, ben senin adamını almam elinden, korkma dedim (1-12). ,
132. Bu Allahtan gelme bir şeydir, aptallık etme, anla bunu dedim (1-12). ,
133. Sevdalandım abla ben ona bir kez (1-12). ,
134. Ta şurada canevimde onun bakışı, onun terli terli su içişi şişeden, şöyle güzel boynunu arkaya verip, onun gülüşü beni görünce, yan sokaktan geçerken boynunu uzatıp bizim pencerelere doğru bakışı, köşe bakkaldan sigara aldığında, kapının ağzında durup, bir sigara yakışı, sonra bizim eve doğru üfürüşü dumanını gecenin karanlığında... (1-12). ,
135. Ben kızım diye, kıyamıyordu bana, öyle haber yollamış (1-12). ,
136. Hani adım neyim çıkmasın diye... (1-12). ,
137. Sesi insanı heyecanlandıran renklerle, bir inip bir çıkıyordu (1-12). ,
138. Soluk soluğa kalıyordu hırsından konuşurken (1-12). ,
139. Bir ara gözücuyla baktığımda, boynuyla, kürek kemiğinin bittiği yerde pıt pıt atan bir nokta ilgimi çekti (1-12). ,
140. Çok acı çektiği belli oluyordu (1-12). ,
141. O kendi dünyasında, düşleriyle, yaşadığı somut dünyanın imgeleri arasında anlatıp duruyordu (1-12). ,
142. Çok üstüme varamıyordu, diyor, içini çekiyordu (1-12). ,
143. Üç çocuk yapmış karıdan (1-12). ,
144. Ben sevdalandım sadece (1-12). ,
145. Bir ona, onun insanlığına inanırım (1-12). ,
146. Bir de sevdasına (1-12). ,
147. Günün birinde evleneceğim, isteyenlerim var (1-12). ,
148. Ama onun sevdası hep na şuramda duracak (1-12). ,
149. Bir de kalkıp orospu diye üzerime üzerime düğünde, ben kendi havamda oynarken güzel güzel ortada, herkesin içinde, kaptığım gibi bıçağı... (1-13). ,

150. Hem korkarlar ondan hem...(1-13). ,
151. Rasim ustanın haberi geldiğinde, Zümrüt hanım çılgılığı basmış (1-13). ,
152. “Beni koyup nerelere gidiyorsun Rasim usta! Ben sensiz nasıl yaşarım, senden başka kimsem yoktur” diye kendini yerden yere atmış (1-13). ,
153. Dedim ben sana diyordu, dağdaki odun bile yeşerir de... (1-13). ,
154. “Abla ben sana evi göstereyim, bir dahaki gelişinde zorluk çekmezsin” dedi (1-13). ,
155. Zümrüt hanım, hastanede, Rasim ustanın başında (1-13). ,
156. Sağalmış Rasim usta (1-13). ,
157. Zümrüt hanım gece gündüz yanında (1-13). ,
158. Arada bir içi geçermiş o kadar (1-13). ,
159. Zümrüt hanımın evi sonradan bizim, arkadaşımın kızı küçük Selmin’le benim, bir çeşit sığınağımız oldu gide gele (1-13). ,
160. Bir zamanın birinde Şamlı Fatma diye bir kadın varmış (1-13). ,
161. Çok esmer, ufak tefek, çenesi çukur, kıvrak bir kadın (1-13). ,
162. Bazen karıştırıyordum (1-13). ,
163. Şamlı Fatma anladığım kadarıyla, birtakım kirli, karanlık işlerin kadınıydı (1-13). , Ama o, Zümrüt hanımın anası olmuştu (1-13). ,
164. Zümrüt hanımı küçük bir kızken alıp büyütmüştü (1-13). ,
165. Çok sevmişti (1-13). ,
166. Onu çok iyi yetiştirmişti (1-13). ,
167. Bir hanımefendiydi o, eski yıllardaki o mahallede (1-13). ,
168. Zümrüt hanım da, böylece, bir hanımefendinin eğitiminden geçmişti (1-13). ,
169. Şamlı Fatma’yla, konak yavrusu evi, o mahallenin koruyucu gücüydü (1-13). ,
170. Yetimlerin dulların, darda kalanların imdadına yetişen, güvenilen, mahalleden zararlı bir rüzgarın geçmesine bile izin vermeyen bir güç (1-13). ,
171. Sonradan öykü beni sarınca, gidip gördüm evi, o eski mahallede (1-13). ,
172. Şamlı Fatma’nın ölümünden sonra satılmış (1-13). ,
173. Yıllar geçmiş zaten aradan (1-13,14). ,
174. Ağaçların çoğu kesilmiş, eski güzel evler kötü yapılmış apartmanlara dönüşmüş, sokaklar çamur gibi bir asfaltla sıvanmış, yer yer çatlamış, kırılmış... (1-14). ,

175. Sevimsiz bir yerdi (1-14). ,
176. Beni şaşırtan şeydu: o geçmiş yılları, o köşe başındaki büyük evi, bahçe duvarlarından taşan sümbülleri, ortancaları, leylakları, sokağın iki yanında hışıl hışıl dalgalanan ağaçları, o mahallenin evlerini, o zamanlar yaşananları, komşuları, simitçileri, sebzecileri, hemen arka sokaktaki çarşının içindeki bıçkın balıkçıları, yoğurtçuları, düğünleri, dedikoduları, hepimizin iyi kötü bildiğimiz, okuduklarımızdan, anlatılanlardan aklımızda kalmış da olsa, pek üzerinde durmadığımız o yaşamı nasıl anlatmış ki bize Zümrüt hanım, gidip gelmelerimizde, çay sofrasında, onun bize hazırladığı, humuslu, muhammaralı, şam baklavalı yemek sohbetlerimizde, birden sanki bir film seyrediyormuşum gibi, o eski mahalle her şeyiyle canlandı gözümün önünde (1-14). ,
177. İçime her zaman duymadığım, onun için anlayamadığım, anlayamadığım için de ürperdiğim duygular sardı (1-14). ,
178. Hep böyle bölük pörçük birtakım duygularla vardım ben Zümrüt hanımın aşkına, sevdasına (1-14). ,
179. Ama tüm bu anlatılanların arasında, benim içimi buram, o küçük, kavruk kız çocuğuydu (1-14). ,
180. Hep korkmuştu (1-14). ,
181. Bazan o beyaz elbiseli adamlarla tartışırdı Şamlı Fatma (1-14). ,
182. Arapça konuştukları için anlayamazdı ama, onların kızdıklarını, bağırıklarını görünce ödü patlardı (1-14). ,
183. Şamlı Fatma da onlara bağırırdı, dizlerine vura vura bir şeyler söylerdi (1-14). ,
184. Onlar gidince başı tutar, girer yatağa yatarı (1-14). ,
185. Bazan ağlardı (1-14). ,
186. İşte o zaman korkudan dişlerini sıkar, titrerdi bu küçük kız (1-14). ,
187. Yaldızlı, büyük, kadife koltuklardan birine büzülür otururdu (1-14). ,
188. O zaman, kız korkmasın diye, ağlamasını unuttur, kalkar, giyinir süslenir, yemekler yapar, konuklar çağırırdı Şamlı Fatma da (1-14). ,
189. Ut çalar şarkı söyler, fallar bakar, gülüşür, bozacıyı çağırırlardı (1-14). ,
190. Şamlı Fatma hiç beklenmedik bir zamanda ölüverince... (1-14). ,
191. Küçük kızı burada bırakıyorum şimdilik (1-14). ,
192. Zümrüt hanıma geçiyorum (1-14). ,

193. 1990'lı yıllarda, Türkiye'de, büyük bir kentin kuzeyinde, yeni yeni kurulmaya başlayan, dış mahallelerden birinde, bir kadınla bir erkek yaşıyorlardı (1-14). ,
194. Ama, akşam olup da ortalık karardı mıydı, ikisi de birbirinin ışığına bakıp, rahatlatıcı bir duygu kırıntısı alıyorlardı (1-14,15). ,
195. "Orada birisi var", "o da ışığını yaktı", "hah ışık yandı" diye düşünüp, iç geçirmek, derin bir soluk almaktı bu (1-15). ,
196. Kadının evi aşağıda, vadide, kurulmuş dere yatağının yamacında, ağaçların arasındaydı (1-15). ,
197. Çok eski yıllarda, buralar kentten çok uzak, cehennemin bir ucuyken, bozkır bomboş, uzaklara, erişilmesi olanaksız gibi görünen ufka doğru yayılıp giderken Şamlı Fatma'nın diktirdiği ağaçlar bunlar (1-15). ,
198. Şimdi hepsi, iki adam boyu, üç adam boyu (1-15). ,
199. Evin damının üzerinde, yeşilin bin çeşidini, güneşin ışığında yeşillendirip hışıl hışıl dalgalanarak, kadını, çevresindeki dünyadan çok korkan bu ufak tefek kadını korurlar (1-15). ,
200. Ne uzağı gören, ne akıllı bir kadınmış şu Şamlı Fatma; iyi ki yaptırmış bu evi, küçükten alıp büyüttüğü bu yetime (1-15). ,
201. Adam tepedeydi (1-15). ,
202. Yukarıdan bakıyordu dere içindeki yaşama (1-15). ,
203. Kadının çatısı muhkem, bahçesi bakımlı, pencereleri demir parmaklıklı evini bir kenara ayırmak gerekir (1-15). ,
204. O zaten, daha buralara az önce de denildiği gibi, inler cinler uğramazken vardı (1-15). ,
205. Artırabildiği para, ancak, dağ başında, ucuza kapatılmış bir arsada, böyle küçücük bir ev yaptırmaya yetebilmişti (1-15). ,
206. Kızlarından gizli (1-15). ,
207. Aracı kambur arap da yok olmuştu ortadan (1-15). ,
208. Şamlı Fatma, kızlarından biraz çekiniyordu (1-15). ,
209. Ne oldukları belli olmayan damatlarından da (1-15). ,
210. Birtakım karanlık işler, karanlık adamlar vardı onların çevresinde (1-15). ,
211. Şamlı Fatma'yı da aşan (1-15). ,

212. Çirkin kızlarının büyük kemikli elleri elmas yüzüklerle onbeş de bir ağda yaptıkları esmer kolları altın bileziklerle donanıyordu (1-15). ,
213. Kürk mantolar giiyorlardı (1-15). ,
214. Ayakkabıları çok yüksek topukluydu (1-15). ,
215. Onlarla bir örnek, parlak yılan derisi, krokodil çantalar kullanıyor, ağır, pahalı kokular sürüyorlardı (1-15). ,
216. Kara dudaklarını koyu kırmızı boyuyorlardı (1-15). ,
217. Kavgacıydılar (1-15). ,
218. Kumar oynuyorlardı (1-15). ,
219. İçten içe çekiniyordu onlardan (1-16). ,
220. Eski yıllardaki korkusuzluğu, atıp tutması dıştan anlaşılmasa da, biraz pısmıştı (1-16). ,
221. Çünkü, o beyaz elbiseli adamlar... (1-16). ,
222. Evin içinde şarkılar mırıldanarak, topuklu terliklerinin ponponlarını hoplatarak dolaşan o ince, esmer, insana derin derin bakan kara gözleri ışıklı kadın, gene de köşebaşındaki konak yavrusu büyük evinde mahallenin buyurganı, hatırı sayılanı, zengini olarak... (1-16). ,
223. Bozkırın ortasında, bir otobüsün ya da herhangi bir arabanın içinde yarı uykulu yolculuk ederken, her yanım bozkır, bitip tükrenmez bozkır, diye düşünür, dalgın dalgın bakıp dururken, birden uzakta bir ağaç görürsünüz (1-16). ,
224. Tek başına (1-16). ,
225. Bozkırın ortasında (1-16). ,
226. Öyleydi bu ev işte o ilk yıllarda (1-16). ,
227. Tek başına kalmıştı, o zayıf -veremmiş meğer- ayakları ve soluğu kokan delikanlılık ölünce (1-16). ,
228. İlk gece bile doğru dürüst... (1-16). ,
229. Termosifonu yakmış, kurnalar dolusu suyla yıkanmıştı Zümrüt hanım (1-16). ,
230. Doktor geldiğinde de, ayrı yatacaksınız kızım dediği zaten (1-16). ,
231. Üç aya varmadan... (1-16). ,
232. Mahalleli şaşırp kalmıştı Şamlı Fatma ölüverince (1-16). ,
233. Ne yapacaklarını şaşırmışlardı (1-16). ,
234. Dayalı döşeli evi var garibin, bir de kocası olursa diye... (1-16). ,

235. Sokağın başındaki kocakarının işiydi bu (1-16). ,
236. Aslan gibi delikanlı demişti (1-16). ,
237. Hoş, sessiz, ince yüzlü genç bir çocuktu (1-16). ,
238. En ufak esintide eğilen ince bir dal örneği (1-16). ,
239. Düş gibi girdi çıktı yaşamına Zümrüt hanımın (1-16). ,
240. Hep yataкта, ateşli, hasta, öksürerek sabaha dek (1-16). ,
241. Sonra kalıvermiş bu Allahın dağında Zümrüt hanım (1-16). ,
242. O hep yalnız, güvencesiz, korkarak yaşamış (1-16). ,
243. Anlıyorum (1-16). ,
244. Gecekonduların başlaması çok sonra: bir bahar sabahı, insan seslerine karışan
kazma kürek, at kişnemesi, tavuk gıdıklamaları, koyun melemeleri duyulmuştu;
Tanrım, bir de uzun uzun öten horozlar... (1-16). ,
245. Evler uzaklardaydı önceleri (1-16). ,
246. Bir iki derken, kısa zamanda tüm dereiçini sardı (1-16). ,
247. Olsun! Gecekondu mecekondu (1-16,17). ,
248. Issızlıktan iyiydi (1-17). ,
249. Işıklar yandı, bacalar tüttü, çocuklar ağladı, insanlarla doldu ortalık (1-17). ,
250. Şimdi sanki o da onlar için bir Şamlı Fatma'ydı (1-17). ,
251. Bu, köyden gelenler, onu öyle saydılar (1-17). ,
252. Çekindiler ondan; beyaz iş işlenmiş perdelerinden, kroşe sehpa örtülerinden (1-17). ,
253. Adam yukarıdaydı, evet (1-17). ,
254. "İnşaat sahası"nda (1-17). ,
255. Akşamın inmesine az kala, güneş kızarıp, havanın içinde gökçül renkler
dalgalandığında, büyük tahta iş masasının üzerindeki rendeyi, testereyi, çivileri,
çekiçleri bir yana iteleyip, kenarına rakı sofrasını kurdumuydu, ışığı da yanardı;
iri iri doğradığı soğanlarla eti kavurmaya başladığında (1-17). ,
256. Söğüş doğrardı (1-17). ,
257. Ete, bir tek bol kırmızıbiber katardı; o kadar (1-17). ,
258. Öyle severdi (1-17). ,
259. Kenti öbür kentlere bağlayan büyük çevre yollarından birine yakın bir araziydi
bu yukarısı (1-17). ,

260. Böyle bir şey çalınmıştı kadının koluna (1-17). ,
261. Buraları tüm yıkacaklar deniyordu (1-17). ,
262. Tüm varlığı ateş olup yanıyordu, dili damağı kuruyordu (1-17). ,
263. Olur olurdu (1-17). ,
264. Para kimdeyse beylik ondaydı (1-17). ,
265. Ödü patlıyordu (1-17). ,
266. İyi haberlerden biri genç mimarla ilgili olandı (1-17). ,
267. Ağaçları kesmemek için elinden geleni yapıyor, deniyordu (1-17). ,
268. Arkadaki kavaklarla, üç büyük çınarı olduğu gibi bırakmıştı (1-17). ,
269. Avluların içine almayı düşünüyormuş (1-17). ,
270. Öyle deniyordu (1-17). ,
271. Ana yol az aşağıda kalıyordu (1-17). ,
272. Geçen arabaların, otobüslerin, kamyonların hiç dinmeyen karanlık uğultusu yukarı, sokak lambalarının ışığına doğru, azalarak yükselirdi (1-17). ,
273. O, şirketin en eski, en güvenilir, en hatırı sayılır ustabaşısıydı (1-17). ,
274. Sonraları, kadını gecenin bir vaktinde terler içinde uyandıran “eşkîya”, Şamlı Fatma hep anlatırdı ailesinin bu eşkıyalardan çektiklerini, bir de Ermeni kıyımını (1-17,18). ,
275. Küçücük bir avuca sığacak denli küçük bir kızmış, hiçbir şey anımsamıyor elbette, dedesi, topladığı gibi onları, kızlarını, torunlarını, damatlarını, gelinlerini doğru Şam’a kaçırmış- korkusuna, evin dışındaki dünyanın acımasız kıyıcılığına, polise, jandarmaya, hırsızlara, ursuzlara, televizyonda gösterilen her türlü belaya karşı öyle, iri yarı dimdik duran, onu koruyacağına inandığı adam oldu (1-18). ,
276. Bu sonralarıydı (1-18). ,
277. Dereiçinde oturanlar, aşağı toprak yoldan işlerler (1-18). ,
278. Yolun sonu, bir süre sonra, ağaçlıklar bitip de yangın yeri arsalarına geldiğinde, yokuş yukarı vurur, bir ucundan caddeye kavuşur (1-18). ,
279. Kadın zaten, her zaman hava kararmadan evine döner, -Şamlı Fatma, öyle derdi; kadın dediğin, hava kararmadan evine girer, lambasını hazırlar, tenceresini mangalına koyar, sofrasının bezini serer...- hemen kapısını kapar kilidi üç kez çevirir, ışığı yakmadan önce de, perdelerini sıkı sıkı kapardı(1-18). ,

280. Kadın perdeleri yakıp ışığını yaktığında, adam ilk dubleyi bitirmiş olurdu (1-18). ,
281. Pos bıyıklarının ucunda bir su damlasıyla, tahta sandalyesinde kaykılıp oturmuş, inşaatın içinden yola doğru bakan bir adam (1-18). ,
282. Tanrı bir konuk, konuşacak bir insan yollasa da, şu mis kokulu rakıyı beraber yudumlasalar, kavrulmuş, suyunu salıp çekmiş, acı biberli, yağın kalmış ete ekmek bansalar diye (1-18). ,
283. Belki! (1-18). ,
284. Yeryüzünün kimsesizlerinden biri (1-18). ,
285. Erzurum köylerinin yetimi (1-18). ,
286. Yüzlerce yıldan beri yetim (1-18). ,
287. O şarkı hoşuna gidiyor (1-18). ,
288. Kadını ilk gördüğünde, onun için de böyle düşünmüştü, “kimsesiz garip!” (1-18). ,
289. Kendi var kendisi için (1-18). ,
290. Ne özgüven! (1-18). ,
291. Allah Kerim! (1-18). ,
292. Hep kerim Allah tuttu diyelim elinden şimdiye dek, ama yaşlılık geliyor artık (1-18). ,
293. Allah Kerim! (1-18). ,
294. Pekiye! (1-18). ,
295. O ilk gün, Zümrüt hanımın evine doğru yürürken, o güzel yüzüyle -Halime miydi adı- bir şey anlatmıştı (1-19). ,
296. Aklımdan çıkmış (1-19). ,
297. Sonradan anımsadım (1-19). ,
298. Zümrüt hanım oraya, yukarıya gidişlerinden birinde, “Otur iki lokma yiyelim” deyiverince Rüstem usta, otururmuş, bayılacak gibi olup (1-19). ,
299. Onun verdiği bir kadeh rakıyı, hiç sesini çıkaramadan içip de, başı dönüverince de ona, “Rüstem usta, şu dünyada bir sana güveniyorum ben.” (1-19). ,
300. Gündüz gece ışığına bakar da yaşarım (1-19). ,
301. Sen kıy benim nikahımı, benim evim ikimizi de barındırır” deyivermiş (1-19). ,
302. Bir güzel boşanıp ağlamış sonra (1-19). ,

303. “Bir Allahım, bir sen “ diye (1-19). ,
304. Bunları Zümrüt hanım anlatmıştı çok sonra (1-19). ,
305. Ahbaplığımız dostluğa dönüştüğünde (1-19). ,
306. Halime’nin anlattığı şu; Rüstem usta, uzun geceler boyu düşündükten sonra,
bakmış ki, bir iş var (1-19). ,
307. Ne olsun; her akşamüzeri gözü yolda Zümrüt hanımı bekliyor (1-19). ,
308. Zaten ilk gördüğünden beri de, rakısını onun ışığına karşı içer olmuştu (1-19). ,
309. İnce, esmer elleri var, gül tırnaklı diye düşünerek (1-19). ,
310. Onu alıp, bağrına basmak isteyerek (1-19). ,
311. Sonra ahbaplık ilerleyip, artık neredeyse hemen her akşam gidip gelmeye
başlayınca Zümrüt hanım (1-19). ,
312. Emekli maaşı da var (1-19). ,
313. O işi de düşünüp becermişti zamanında Şamlı Fatma (1-19). ,
314. Allah taksiratını affetsin (1-19). ,
315. Allah gani gani rahmet eylesin (1-19). ,
316. Bu dua her an Zümrüt hanımın ağzındaysa da, o eski mahalleden hâlâ
yaşamakta olanların da hiç eksik etmediği bir dua olmuş (1-19). ,
317. O şıkırdım, badana boya demektir, minder yüzlerinin yenilenmesi,
televizyonda reklamı yapılan tencerelerden tavalardan almak, evin her köşesini
ovup parlatmak... (1-19). ,
318. Rüstem usta nikâhtan önce elbet traş olacak berbere gidip (1-19). ,
319. Elbet hamama gidecek (1-19). , Eline ayağına çocukluğundan beri düşkündür
zaten (1-19). ,
320. Ne yapar yapar tırnaklarını dibinden keser (1-19). ,
321. Bunlar tamam da, bir de kendine iç çamaşırı, pijama, terlik alması gerektiğini
düşünmüş; bu yıllardır çimento, kireç, toz toprak arasında yaşamaya alışmış
adam (1-19). ,
322. Genç mühendisin ressam karısı pek severmiş onu (1-19). ,
323. Bazı akşamlar kocasıyla inşaata gelirler, oturur, Rüstem ustayla beraber rakı
içer, konuşturlarmış (1-19). ,
324. Et getirirmiş gelirken, kavurup yerlirmiş (1-19, 20). ,

325. Rüstem usta, tutuk tutuk söz açınca bu evlenme işinden, delidolu, durmadan su şırıltısı gibi gülümlüveren bir kız olduğu halde, öylece susmuş kalmış (1-20). ,
326. Gözleri dolmuş (1-20). ,
327. Kalkıp Rüstem ustanın boynuna sarılıp öpmüş onu (1-20). ,
328. Çok sevinmiş (1-20). ,
329. Onunla gitmişler çarşıya (1-20). ,
330. Oysa bir bilseydiler ki, Zümrüt hanım Rüstem ustasına ne pijamalar, ne çoraplar, ne fanilalar almıştı (1-20). ,
331. Hepsini yılların özlemi, yılların birikmiş hevesiyle, kullanılmamış sevdasıyla, yıkamış ütölemiş, öpe seve bohçalamıştı (1-20). ,
332. Ateş gibi yanıyordu tüm vücudu, aklı fikri, düşüncesi hep tutuşmuştu (1-20). ,
333. İkinci gidişinde yukarı inşaata, hani zeytinyağlı sarma yapıp götürdüğünde, tam rakı şişesini açarken, Zümrüt hanımı görüverince, az kalsın şişe elinden düşecekti Rüstem ustanın (1-20). ,
334. Öylece bakakalmıştı (1-20). ,
335. Sonra,” Nereledesin hanım sen?” deyivermişti (1-20). ,
336. Acele lafı çevirip, kendini bulup, o kalın güzel sesiyle eklemişti “Hani yani iyi haberlerim vardı da sana...” (1-20). ,
337. Oradan arkalıksız bir sandalye bulmuş, koca eliyle üstünün tozunu silmiş, “Buyur otur” demişti (1-20). ,
338. Bir de ilk gelişi var Zümrüt hanımın yukarıya, inşaata, bir akşam üzeri, hava menekşelenirken: Kadın, çekingen,ürkek, usul usul gelivermişti bir akşamüzeri inşaata (1-20). ,
339. Onun yaşamına da (1-20). ,
340. Nazlı bir sesi vardı (1-20). ,
341. “Rüstem ustayı aramıştım” diyordu (1-20). ,
342. Adam eline aldığı rakı şişesini koyuvermişti hemen oraya, tahtaların arasına, görünmeyecek biçimde (1-20). ,
343. Esmer, gül tırnaklı ince elleri görmüştü ilk kez (1-20). ,
344. Rüstem usta, size bir şey danışmak istemiştin (1-20). ,
345. Diyorlar ki... (1-20). ,
346. Efendim, diyorlar ki (1-20). ,

347. Bakın ben şu aşağıda, ağaçların arasındaki ev, orası benim evim (1-20). ,
348. Tapulu (1-20). ,
349. Kendi evim (1-20). ,
350. Yani... (1-20). ,
351. O ilk akşamüzeri, hava yeni renk atmaya, akşama dönüşmeye başlamışken,
“akşam oldu bile” dendiği o vakitte ilk kez görmüşlerdi birbirlerini (1-20). ,
352. Biri, büyük iş masasının bir ucunda, öbürü bu ucunda dikilerek, ayaküstü,
tedirgin, üç beş laflık bir konuşma (1-20). ,
353. Ben sorup soruştururum (1-20). ,
354. “Bir iki gün sonra uğra bakalım sen” demişti (1-21). ,
355. Rüstem usta (1-21). ,
356. Bunlar konuşmanın en sevindirici sözleri olduğu için mi, yoksa şu akşam
vaktinin beş on dakikası Zümrüt hanımın ömrüne bedel bir heyecan, bir sevinç
yarattığından mı bilinmez kuş olup uçmuştu evine doğru, bayır aşağı (1-21). ,
357. Işık, ilk o akşam başladı algılanmış olarak varolmaya (1-21). ,
358. Kadın yemeğini yiyip tepsisini kaldırdıktan sonra, kahvesini alıp kanepedeki
köşesine oturunca, perdesinin ucunu kaldırıp dışarı bakardı (1-21). ,
359. Yıllardır hiç aksatmadan yapardı bunu (1-21). ,
360. Perde açılınca, ışık dışarı vurur, duvarın üzerindeki, yavruağzı sardunya
saksısını aydınlatırdı (1-21). ,
361. Çok hoş bir görünümdü (1-21). ,
362. Karanlığın içinde, üzerine vuran ışıkla daha güzel, hatta gizemli görünen bir
saksı yavruağzı sardunya (1-21). ,
363. Perdeyi gene sardunya için açtı, ama, çiçekten gelen duyguyu ivedi içine çekip,
hemen, bayır yukarı “inşaat”a baktı (1-21). ,
364. Işık ışık yanıyordu (1-21). ,
365. Bir çarpıntı geldi yüreğine, ence kökünden doğru bir ateş, saç diplerinden
boşanıp tüm vücudunu saran ince bir ter (1-21). ,
366. Bismillahirrahmanirrahim! (1-21). ,
367. Tövbe tövbe! (1-21). , “Uyyyh!” dedi (1-21). ,
368. Orada bu ışığı yakarı tanıyor (1-21). ,
369. “Aslan gibi maşallah!” düşüncesi tüm vücudunu sarsalayıp titretiyor (1-21). ,

370. Perdeyi örtüveriyor (1-21). ,
371. Çözülen elini ayağını toparlamak için hırkasının önlerini kavuşturup, ayaklarını altına alıp büzüldü (1-21). ,
372. Kalkacak gücü olsa, ışığı bile kapatacak (1-21). ,
373. İçi dışı aydınlık zaten (1-21). ,
374. Orada yukarıda, ışığın altında dimdik duran o güçlü kuvvetli adam var (1-21). ,
- İnsanın yüzüne bakmazmış gibi duruyor ama bakıyor (1-21). ,
375. Hem, çatık kaşlarının altından, yukardan aşağı görüyor insanı bir bakışta (1-21). ,
376. İki üç gün sonra uğra bakalım, öğrenirim ben durumu (1-21). ,
377. Biliyorum senin evini ben (1-21). ,
378. Buradan görüyorum onu (1-21). ,
379. Alıp bu sözleri, başını yastığa gömüp tellendiriyor Zümrüt hanım (1-21). ,
380. Binlerce ince parlak iğne batıp batıp çıkıyor yüreğine (1-21). ,
381. İçinde öyle sevinçli sızılar (1-21). ,
382. Az önce, akşamüzeri yaşadığı o zaman parçası işlediği ipek sarmaların en güzeli (1-21). ,
383. Kapalı gözlerinin arkasında bin kez baştan alıp yaşıyor onu (1-21). ,
384. Her şeyi keyfince değiştiriyor, sözleri, bakışları... (1-21). ,
385. En küçük imi bile abartıyor (1-22). ,
386. Tüm vücudunda büyük bir gülümseme (1-22). ,
387. Çok küçükken söylediği bir şarkının kendini tam ele vermeden duyulup duyulup kayboluşu gibi (1-22). ,
388. İki üç gün sonra hemen gel (1-22). ,
389. Gene gel (1-22). ,
390. Ben duruma el koyarım (1-22). ,
391. Ben senin evini biliyorum (1-22). ,
392. Seni biliyorum (1-22). ,
393. Bahçede, pencerede hep görüyorum seni (1-22). ,
394. Güzelsin, incesin, narinsin sen (1-22). ,
395. Seni inciteni, sana dokunanı... (1-22). ,
396. Gel gel gene gel, iki üç günü geçirme... (1-22). ,

397. Gidip akıl sormuştu elin adamına (1-22). ,
398. Onun için götürmüştü yaprak sarmasını o ikinci gidişinde (1-22). ,
399. Zaten onu gördükten sonra hiçbir yediği onsuz boğazından geçmez olmuştu (1-22). ,
400. Sırtı kavileşmiş, üşümeleri geçmiş, kaygılı, sıkıntılı uykuları rahatlamıştı (1-22). ,
401. Sabahları uzun uzun esneyerek uyanıyor, uzun uzun geriniyordu (1-22). ,
402. Uzun geceler, uzun acılı ağrılar çekerken elele, tırnakları dibinden kesilmiş, üzerleri kıllı, koca ellerini gözyaşlarıyla öperek Rüstem ustasının kulağına sihirli sözler söylemiş, afsunlamıştı onu (1-22). ,
403. Hastasının eli ellerinin arasında gözleri kapalı bıkmadan usanmadan onun başında oturduğunu görenler, oynayan dudaklarını görünce onun dua ettiğini sanıyorlardı (1-22). ,
404. Duaydı (1-22). ,
405. Durma yineleyerek anlatıyordu ki, Rüstem usta onu bırakıp gidemez (1-22). ,
406. Al Rüstem usta, Zümrüt hanımın mis kokan soluğunu çek ciğerlerine, al Zümrüt hanımın ince ellerini, dolaştır kırılan kemiklerinin üzerinde... (1-22). ,
407. Aç gözlerini gör Zümrüt hanımı, kapa gözlerini gör Zümrüt hanımı (1-22). ,
408. Sonradan bir hemşire söylemiş: Gece, sabaha karşı, hastanenin o uzun koridorundan geçerken görürmüş Zümrüt hanımı, orada öyle, hiç bitmeyen bir mum gibi (1-22). ,
409. Tüyleri diken diken olurmuş (1-23). ,
410. Onun için öyle davullu zurnalı karşıladılar Rüstem ustanın dönüşünü (1-23). ,
411. O ne zaman kahveye girse, herkes ayağa kalkıp buyur ediyorsa, o tanımlayamadıkları ürperten saygıya, sevgiye, sevdaya benzeyen duyguyu çok yoğun olarak duydukları için (1-23). ,
412. Beyaz kağıda önce, “yandırma” yazıyorum (1-23). ,
413. Egeli bahçıvanlardan bir deyim bu (1-23). ,
414. Çapalanacak yerleri bir güzel çapalar, dört beş gün bırakırsın güneşe, yansın toprak (1-23). ,
415. Sonra suyu bir boca eder, bir göllendirirsin (1-23). ,
416. Uff! Gör nasıl fişkirir haftaya varmadan, yaprak, çiçek (1-23). ,

417. Masanın başında oturmuş düşünüyorum da (1-23). ,
418. “Yaşayamıyorum abla, bunalıyorum” dediği bir gece yarısı var (2-24). ,
419. Sıkıntım var (2-24). ,
420. Yüreğim çok daralıyor abla (2-24). ,
421. O zamanlar çok gençtim (2-24). ,
422. Değiştim ben abla (2-24). ,
423. Atlayıp tekneye çıkıyorum (2-24). ,
424. Tek başıma (2-24). ,
425. Bir o zaman, eh, biraz işte... (2-24). ,
426. Tek başıma, bir o zaman, bir de şu rakımı içerken işte, akşam olmuş, deniz kenarı, kalabalık, insanlar falan, çok şenlenmiş bizim oralar (2-24). ,
427. Da, gürültü çok, benim yüreğim artık... (2-24). ,
428. Of be abla oof! (2-24). ,
429. Hadi içelim...” (2-24). ,
430. Bu bir (2-24). ,
431. İkincisi, abla denilen yeşil gözleri koyu sürmeli kadının gözlerindeki ürperti veren o koyuntu (2-24). ,
432. Bunlar, şimdilik burada dursun (2-24). ,
433. Bu yakınmanın, bu perişanlığın öncesi vardı, her işin bir öncesi olduğu gibi (2-24). ,
434. Yazılmak isteyen bu “önce”ler (2-24). ,
435. Belki, günün birinde “sonra”lar yazılabilir (2-24). ,
436. Sözümüz adı Yunus olan bir genç adam üzerine (2-24). ,
437. Bu adı ona bir süngercinin koyduğu söylenirmiş (2-24). ,
438. Bilge bir adammış süngerci (2-25). ,
439. “Derviş” derlermiş ona o kıyı kentinde bir zamanlar (2-25). ,
440. Çok önceleri (2-25). ,
441. Yunus’un, denizin dibine dibine daldığı gibi, büyük kente dalışından önce; cesur, pervasız (2-25). ,
442. Be cahil çocuk desen, hiç mi türkü dinlemedin, hiç mi masal anlatanın yoktu (2-25). ,
443. Şunu duymadın mı, ne demiş kadın: Benim yarım gurbet ilde küçüldü (2-25). ,

444. Zaman geçiyor, pek çok şey unutuluyor (2-25). ,
445. Küçükler büyüyor; geçmişte kalan anılar, masala dönüşüyor (2-25). ,
446. Yunus’ a bu adı koyarken süngerci istemiş ki, o da deniz gibi gizemli olsun;
anlatılması da anlaşılması da büyük ustalık istesin (2-25). ,
447. Bu genç adam, bu öykünün zamanında bir akşam, bir İstanbul meyhanesinde
çok içmişti (2-25). ,
448. Rakı (2-25). ,
449. “Hep böyle mi içersin evlat?” demişti, o adını bilmediği ama yüzünü sevdiği
adam (2-25). ,
450. Koyu mavi gözlü, beyaz bııklı meyhaneci (2-25). ,
451. Yanına gelip, masasına ilişip, kadehini tokuşturarak (2-25). ,
452. Meyhane dediğin meyhane işte (2-25). ,
453. Izgara balık, kızarmış et kokusu, piyaz kokusu, rakı kokusu, sigara dumanı,
dumanlı ışıklar (2-25). ,
454. Ama meyhanecinin boncuk mavisi gözlerinde, o vardı; çocukluğunun cenneti
(2-25). ,
455. Yüreğinin çok derinlerinde (2-25). ,
456. Bir giz; kaybedilmişin acısıyla örtülü, basılı (2-25). ,
457. “İçme” demişti gene o meyhaneci bir ara (2-25). ,
458. İç, ama adabıyla (2-25). ,
459. Bu işi senden önce çok kişi yaptı (2-25). ,
460. Bunun bir usulü kaidesi var (2-25). ,
461. Bunu onlar deneye deneye buldular (2-25). ,
462. Rakı mezeyle içilir (2-25). ,
463. Dikkat isterim (2-25). ,
464. Mezeyle (2-25). ,
465. Çatalının ucuyla alacaksın (2-25). ,
466. Ağzının içinde bir lezzet, bir rayiha (2-25). ,
467. Sirkeyle dereotu; çiroz yani (2-25). ,
468. Dişlere sıvaşmış beyaz peynirin dille, diş arasında halledilen o eşsiz tadı, bir
gıdım ekşili patlıcan ve rakı! (2-25). ,

469. Rakı kendisini anlamayanı, kendisine itibar etmesini bilmeyeni hiç dinlemez vurur yere (2-25). ,
470. Kaldırır vurur (2-25). ,
471. Ama, ondaki sohbet, ondaki sevgi pınarı, ondaki eşsiz dostluk duygusu! (2-25). ,
472. Yeter ki anlayasın onu (2-25). ,
473. Zıyan olursun (2-26). ,
474. İyi çocuksun sen (2-26). ,
475. Ben adamı, baktım mı anlarım (2-26). ,
476. İyi çocuksun (2-26). ,
477. Gençlikten, delikanlılıktan önce, o çocuk yaşında da anacığı, narenciye bahçelerinin, portakal, mandalina kokuları arasında eğile doğruyla koşardı peşinden (2-26). ,
478. Bağırırdı (2-26). ,
479. “Yunuuuuus, Yunuuuuuuuum, yavrusuuu, beni bekle, bak gitme dedim denize, bak yüreğim ağrıyor, koşturma beni Yunuuuuus!” (2-26). ,
480. Ama Yunus küçüktü (2-26). ,
481. Dağların ceylanıydı (2-26). ,
482. O küçücük yaşında bile, bir yakışıklıydı, bir göze görkem çocuk, bir erkek adamdı ki! (2-26). ,
483. Onbeşine geldiğinde de, tam bir genç erkek (2-26). ,
484. Bu anlatılması, tanımlanması zor, gizemli bir oluşumun öyküsüdür (2-26). ,
485. Tanrı bu çocuğa güzel ol demiş (2-26). ,
486. Kafasının biçimi, kestirmese bukle bukle omuzlarına inecek olan gür ipek saçları, güldüğü zaman güneşli dişlerinin parıltısı, sarı ela gözlerinin baktığı yeri aydınlatan ışığı, boyu bosu, pazuları, biçimli bacakları... (2-26). ,
487. Dul anacığının, kimsesiz anacığının ödünü patlatırdı –hani- korkudan (2-26). ,
488. Yüzerken yüzerken, hani anacığı da sivri kayaların eteğine oturur, ayaklarını diz kapağına dek suya sokar, sessiz sessiz tentenesini örerd ya, işte o zamanlarda, nasıl birden dalıverir, dalıverir de yok olurdu ortadan (2-26). ,
489. Anacığı ona bakar, bu olanı verdiği için Tanrısına şükrederdi (2-27). ,

490. Hemen evin arkasını dolanıp ot toplamaya giderken hafiften bir türkü
tutturuyorsa bu yüzdendi (2-27). ,
491. Sevincinden (2-27). ,
492. Bu gözünün önünde gelişip serpilen, bu denizlerin dibinde yaşayan güzel
çocuk gönendiriyordu (2-27). ,
493. Kimsesi yoktu ama, bu oğul biricik Tanrısının bir armağınıydı ona (2-27). ,
494. Dememiz o ki, o anacık da hep öyle derdi: "Çok iyi çocuk bu benim
oğulcuğum." sürdürürdü duasını. "Allah bahtından güldürsün" (2-27). ,
495. Bu da dursun. Sonra, bu "sonra", aşkı bulamayışın, yarım kalmışlığın öyküsü
(2-27). ,
496. Bir kara yazgı (2-27). ,
497. Bu kapalı, dumana benzeyen hava.. (2-27). ,
498. Dolmabahçe'den yukarı doğru çıkıyor araba (2-27). ,
499. Sigarasını atıp oturmuştu şoförün yanına (2-27). ,
500. "Taksim" demişti, olmamış Trabzon hurması yemiş de ağzı kamaşıp yapışmış
gibi bir sesle (2-27). ,
501. Duyulur duyulmaz (2-27). ,
502. İyi (2-27). ,
503. Herkes kendi kendine (2-27). ,
504. Doğruca yukarı bakıyor (2-27). ,
505. Duman rengi bir gökyüzü (2-27). ,
506. Tıkanıyor (2-27). ,
507. Sabah açan gün yüzüne vurup da uyandı mıydı çocukken -delikanlıyken de-
ışığın içinden geçer, zeytinliklerin, portakal kokusu tüten yeşilliklerin üzerinden
süzülür, dalardı maviye (2-27). ,
508. İster gökyüzü olsun ister deniz (2-27). ,
509. Ezan sesleri (2-28). ,
510. Cıvıltısına ara vermeyen kuş sesleri (2-28). ,
511. Köpeklerin uzak uzak havlamaları (2-28). ,
512. Yusufçuklar (2-28). ,
513. Eşekler de girer devreye (2-28). ,
514. O masal kokan ai ai'ler uzar, zillenir (2-28). ,

515. Gün açarken bu erken vakitte, ah! (2-28). ,
516. Yolun iki yanındaki ağaçlar kara çalı (2-28). ,
517. Kadınların biri demişti ki, genç, güzel, bakımlı kadınlar var yaşamında (2-28). ,
518. Abla gönderiyor onları (2-28). ,
519. Abla onu anlıyor (2-28). ,
520. Abla onu koruyor (2-28). ,
521. Yamaçta Kızkulesi'ne bakan bahçe meyhanelerinden birinde oturuyorlardı (2-28). ,
522. Rakı içiyorlardı (2-28). ,
523. Kadın, "Ben yemek yemeden içerim" demişti başta (2-28). ,
524. Az bir şey (2-28). ,
525. Beyaz peynir, roka, kavun, sarı leblebi (2-28). ,
526. Bunlar bana yeter (2-28). ,
527. Sen ye (2-28). ,
528. Ne demesi, nasıl davranması gerektiğini bilemediğinden, şaşkınlığını örtmek için gülmüştü (2-28). ,
529. "Bana..." demiş, susmuş, garsona bakıp gene gülmüştü (2-28). ,
530. "Bana..." (2-28). ,
531. Sen balığını ye (2-28). ,
532. Ben babamdan böyle gördüm, böyle alıştım (2-28). ,
533. Ben de senin balığının ucundan alırım biraz.(2-28). ,
534. "Oh be!" Anlayışlı kadın budur işte (2-28). ,
535. Abla ona birini yolladıysa, ona sonuna dek güvenebilirsin (2-28). ,
536. Akşamüzerinin o güzel menekşeli vaktini, yumuşacık, sakın bir konuşmayla, birbirinize dostça anılarınızı, acılarınızı, isteklerinizi anlatarak, düşler kurarak, güzel gülmeler, küçük sevinmelerle geçirirsiniz (2-28). ,
537. Gecenin bir saatinde, vücudundaki dirimin önüne geçilemez şahlanışını, kadınlığının en istekli, en kıskırtıcı sevgisiyle karşılar (2-28). ,
538. Apaçık, kötülüklerden uzak, iki taze, diri özsuyunun birbirini bulmasıdır bu (2-28). , Bunu anlatır sana, hiç konuşmadan, öpüşleriyle, sarılmalarıyla (2-28). ,
539. Bu, doğanın en olağan, en güzel yasasıdır (2-28). ,

540. Ama asıl o, iki insanın, biraraya gelince, en küçük soluk alıştan başlayarak,
zamanı en küçük ayrıntılarda bile buluşarak yaşaması var ya, asıl aranan o işte
(2-28). ,
541. Abla der ki: "Ben senin derdini anlıyorum Yunusçuğum" der (2-29). ,
542. Bu, bu kadar güzel oğlum (2-29). ,
543. Buraya kadar (2-29). ,
544. Onlarla sen sadece ahbaplık edersin (2-29). ,
545. Güzel güzel içer, konuşur, gezer tozar sonra da yatarsın (2-29). ,
546. O kadar (2-29). ,
547. Aklını topla (2-29). ,
548. Kendini kaptırma (2-29). ,
549. Sen birine, senin gibi birine sevdalanmalısın (2-29). ,
550. Bulursan ne âlâ (2-29). ,
551. Bak benden ibret al (2-29). ,
552. Kavruldum kaldım (2-29). ,
553. Yangınım budur (2-29). ,
554. Senin bir de kıçındaki takanaklar!" (2-29). ,
555. Yaa, bir de bu var.. (2-29). ,
556. Var da, o beraber içtikleri, kadının söyledikleri de buraya yazılmalı (2-29). ,
557. Akıllı, bilgili bir kadındı (2-29). ,
558. Yüzüne hiç boya sürmemiş, saçlarını iki üç tokayla tepesinde toplayıvermişti
(2-29). ,
559. Elleri güzeldi (2-29). ,
560. Dişleri, gülerken ağzının aldığı biçim, bir de biraz kısarak baktığı gözleriyle
güzel olmasa da hoş bir kadındı (2-29). ,
561. Dayanıklıydı (2-29). ,
562. Sessizce, ağır ağır, alkolün getirdiği boşvermişliğin dünyasına bırakıyordu
kendini (2-29). ,
563. "Sen" demişti, "ne diye ayrıldın denizinden? (2-29). ,
564. Keşke.. (2-29). ,

565. Ne bileyim, ben de öyle, beni ilk isteyen o teğmenle evlenseydim, iki kız bir oğlan doğursaydım, bir bok sandığım bu İstanbul'u, bu yaşadığım dünyayı da, fotoromanlarda okurdum işte (2-29). ,
566. Bazan kendimi öldürüp kurtulayım diyorum (2-29). , Ne bileyim, işte (2-29). , Doldur bakalım, en iyisi bu (2-29). ,
567. Abla'nın dediği takanaklara gelince (2-29). ,
568. Evet (2-29). ,
569. Yaşam öyküsü (2-29). ,
570. Buna, bu burada dursun diyemeyiz, örgüsü çözülür öykünün (2-29). ,
571. Onun için sürdürmeliyiz (2-29). ,
572. Süngerci bunu, delikanlı olur olmaz, büyük vapurlara koyup, dünyanın denizlerine salıvermiş (2-29). ,
573. Çünkü onu çok seviyordu (2-29). ,
574. Bu kıyı kentte, bu fakir kentte ziyan olmasın, vurgun yemesin istedi (1-29). ,
575. Bir daha doğuramaz analar böyle bir yiğiti derdi (2-29). ,
576. Anacık da bağına taş bastı, o da, süngerci doğru söylüyor diye düşündü(2-30).,,
577. Serüvenler dolusu insan tanımişti; iyisi, kötüsü, alçağı, namussuzu, dertlisi, boşvermiş, alkoliği, sevdalısı, yaşam kaçağı, delisi, efendisi, bozguncusu... (2-30). ,
578. Denizler, koylar, kıyı kentler, fırtınalar, kayalıklar, çılgın denizciler, çılgın kaptanlar tanımişti (2-30). ,
579. Yorgundu.(2-30). ,
580. “Seni everelim” dediler (2-30). ,
581. Ne olsa oraların adamıydı (2-30). ,
582. Delikanlıydı (2-30). ,
583. Yalnızdı, garipti (2-30). ,
584. Olur sandı (2-30). ,
585. Şimdi kocaman bir ev var bu kıyı kentte (2-30). ,
586. Yunus'un evi diyorlar (2-30). ,
587. İçinde birçok Egeli kadın (2-30). ,
588. Yaşlısı, genci, dulu, baldızı, nişanlısı, eltisi, kocaninesi... (2-30). ,

589. Bunlardan biri Yunus'un karısı (2-30). ,
590. Üç tane de küçük çocuk (2-30). ,
591. Onlar da Yunus'un çocukları (2-30). ,
592. O duman rengi gökyüzünün önünde, yolun iki yanına sıralanmış kara çalı ağaçlar (2-30). ,
593. Ağaçlarda kara kargalar (2-30). ,
594. Yukarı doğru çıktıkça kirli hava ve sis tütüyor (2-30). ,
595. Genzini yakarak insanın (2-30). ,
596. Parayı verip iniyor Taksim'de (2-30). ,
597. Sıraselviler'e doğru yürürken (2-30). ,
598. "Ablaya lahmacunla baklava yaptırayım" diye düşünüyor, "Ne olsa Urfalı." (2-30). ,
599. Bu gece az içecek (2-30). ,
600. Kaçıyor (2-30). ,
601. Gece yarısı, basacak gaza, maviye doğru (2-30). ,
602. Bir mavi için gidiyor (2-30). ,
603. Bunu en iyi abla anlıyor (2-30). ,
604. Çünkü o da Urfa'yı anlatıyor; acı biber katıyor her anlattığının içine; eşkıyalar, dar sokaklar, taş avlular, gelenek görenek (2-30). ,
605. İçiyorlar rakıyı (2-30). ,
606. Bu da denizin dibini anlatıyor (2-30). ,
607. İçindeki özlemi, yaşamasızlığı, doyumsuzluğu (2-30). ,
608. Para? (2-30). ,
609. Para çok (2-30). ,
610. Narenciye bahçeleri satıldı satıldı para oldu (2-30). ,
611. Yalı evi satıldı, fırın satıldı (2-30). ,
612. Her yer, merdiven altları bile para ederken... (2-30). ,
613. "Ben bir gidip, geleyim abla" demişti (2-30). ,
614. Bir gidip bakayım (2-30). ,
615. Mıstık, bizimkinin hala oğlu, haber etmiş, bir gideyim, bakayım işte, ne bileyim... (2-30,31). ,

616. Mıstık'ın deniz kenarındaki lokantasına geldi; gece otobüsünden, iner inmez (2-31). ,
617. Önce, atlayıp minibüse, koyun ta öbür ucuna (2-31). ,
618. Mustafa'nın moteline (2-31). ,
619. Mustafa'nın şamatasından kurtulup denize (2-31). ,
620. Denizden çıkıp, duşta yıkanıp, çay, kahve içip, “Gelip iki gün kalacağım” diyerek Mustafa'dan kurtulup, Mustafa'nın sevgisini, şenliğini yanına alıp, yeni yeni uyanan kahveleri, yolları, motorları doldurmaya başlayan yaz kalabalığının içindeki kıyı kente öğleye doğru (2-31). ,
621. Mıstık'ın deniz kenarındaki, bugenvillerin gölgelediği lokantasına vardığında, küçük çırak onu görünce, ağzını açıp, öylece unutarak nasıl bakakalmıştı bu güzel adama (2-31). ,
622. İçeri, Mıstık'ın yanına koşup, “Bi adam geldi, seni istiyö” demişti (2-31). ,
623. Güneş çarpmış gibiydi (2-31). ,
624. Çırağın yüzündeki garip şaşkınlık, huylandırmıştı onu (2-31). ,
625. “Polis molis, mafya mufya mı?” diye, hızla bir şeyler geçti aklından (2-31). ,
626. Küfür, sıkıntı, inanmazlık, saniyenin binde birinde birbirine karıştı (2-31). ,
627. “Vaaaaay!” diyene dek, “ Abim hoş geldin abim!” (2-31). ,
628. Sarmaş dolaş oldular (2-31). ,
629. Mıstık abisini en güzel masaya oturttu (2-31). ,
630. “İbiş'in oğlan az önce haber salmış, balıktan gelmiş, iyi balık olmuş, motor arıza, geç kalmışlar (2-31). ,
631. Hemen alıp geliyorum abim (2-31). ,
632. “Taze balık, şimdi, otur sen, ufak ufak içe dur” deyip bir koşu gitti (2-31). ,
633. Yan sokağa sapınca, neredeyse uçacaktı (2-31). ,
634. İbrahim abisinin kahvesine varıp, İbrahim abisini bahçenin bir köşesine çekip, soluk soluğa anlattı: “İbram abi, bizimki gelmiş.” (2-31). ,
635. Gözünü seveyim gel (2-31). ,
636. Bahçede (2-31). ,
637. İçmeye başlamadan iki laf et (2-31). ,
638. Beni takmaz ama, sana hürmeti büyüktür (2-31). ,

639. Dalmış İstanbul'da bilmem ne, orada karı kız, biliyorsun perişan buradakiler,
yok para ney değil dert, biliyorsun erkeksiz kaldılar, gelip sahip çıksın çocuğa
boncuğa (2-31,32). ,
640. Yani, İstanbul'da, o biçim karıların elinde, ne ileyim, gözünü seveyim İbrahim
abeyim, ben balığı, şimdi alıp gelirim... (2-32). ,
641. "Nedir bu be?" diyor Yunus o sırada garsona (2-32). ,
642. Götür bunu (2-32). ,
643. Bu işi yapacaksanız adabıyla yapın (2-32). ,
644. Bırak şimdi balığı (2-32). ,
645. Sonra (2-32). ,
646. Dur bakalım Mıstık gelsin, getirsin balıkları... (2-32). ,
647. Tam o sırada görünüyor İbrahim abi (2-32). ,
648. Yunus da on on beş yıl sonra aynen onun gibi olacak, kalırsa bu kıyı kentte;
kalsa, yerleşse, çoluk çocuk everip, torun falan sahibi olarak... (2-32). ,
649. Yaşam da bu değil mi zaten! (2-32). ,
650. İttiği zamanlar yaşamının ne demeye geldiğine çok takıyor aklını (2-32). ,
651. Yunus (2-32). ,
652. Ama şimdi, o güzel gülüşüyle gülüyor İbrahim abisine (2-32). ,
653. Bir zamanlar o da bu kıyı kentte kraldı (2-32). ,
654. Kral derlerdi zaten (2-32). ,
655. Boy pos, gür bıyıklar, yeşil gözler, vurdu mu yıkan yumruklar (2-32). ,
656. Ağarmış az biraz saçı bıyığı şimdi (2-32). ,
657. Bir kalantorluk gelmiş üzerine (2-32). ,
658. Gülüşü gene o gülüş (2-32). ,
659. Sarılıyorlar birbirlerine (2-32). ,
660. Ne ikram edeceğini şaşıyor Yunus (2-32). ,
661. "Oğlum dur. Sen konuksun" dese de İbrahim abi, "Yooooook!" diyor Yunus,
"Yooooook İbrahim abim, ne demek! Estafurullah!" koşturuyor garsonları,
buyuruyor, donattırıyor masayı, ta gece yarısını bulana dek (2-32). ,
662. Zamandır bu geçer (2-32). ,
663. Gece yarısı da olur, gece yarısını da geçer (2-32). ,
664. Alkol kanı yenip, kendi dolanmaya başlar damarlarda (2-32). ,

665. Yoğun, ağır bir gam sisi inmiştir adamın üzerine; biri öbürünün gençliği, öbürü berikinin geleceği; kıyı kentin iki çaresi kesik adamı, öylece susarlar, sigaralarının dumanına dalıp (2-32). ,
666. Esrar içer gibi peşpeşe ulayıp içerek (2-32). ,
667. “Abi” demiştir o güzel söyleşinin sonlarına doğru bir yerinde Yunus (2-33). ,
668. O... Onu boşver (2-33). ,
669. O kolay (2-33). ,
670. Benle konuşacak, şu rakıyı, böyle bir yerde karşılıklı içecek, beni, nasıl söyleyeyim, bana yaşamak denen bu şeyi, ne bu yaşadığımız abi, benim çok kafama takılıyor, nedir bu yaşamak denen hani anlatabildim mi, bakma güldüğüme, çok düşünüyorum bunu abi, hani işte bunu benimle düşünecek biri gerek abi (2-33). ,
671. Susar oturur (2-33). ,
672. Of be abi... (2-33). ,
673. Ben ne yapayım?” (2-33). ,
674. Mıstık, kasada oturmuş yorgun, dalgın sigarasını içiyor (2-33). ,
675. “İki büyük içtiler” diyor kendi kendine (2-33). ,
676. Vay anam be, iki büyük (2-33). ,
677. Üstüne de bira isterler nerdeyse (2-33). ,
678. Sokaklar boşaldı (2-33). ,
679. Sokak köpekleri daha rahat dolaşıyorlar şimdi ortalarda (2-33). ,
680. Ben... (2-33). ,
681. Ben şaşırmışım yaşamamanın yolunu İbrahim abim (2-33). ,
682. İbrahim abi, susuyor (2-33). ,
683. Susmak! (2-33). ,
684. Yoğun, derin, gamlı... (2-33). ,
685. Üçbuçuk yaşındaki Oya’ya göre en güzel dondurma deniz kenarındaki Palmiye Bahçesi’nin dondurmacısında (3-34). ,
686. Zaten orada her şey “en güzel” (3-34). ,
687. Masa örtüleri mavi olduğu için –diyor anne- denizin mavisıyla örtülerin mavisini birbirine karıştırıyor, bahçe sanki denizin üzerindeymiş gibi oluyor (3-34). ,
688. Oranın bugenvilleri de yerini çok sevmiş (3-34). ,

689. Kapıların üzerinde, çardaklarda, parmaklıklarda her yerde eflatun, mor, kırmızı fişkırılmışlar (3-34). ,
690. Bu deniz kentine, bu Ege bölgesine Tanrının büyük armağanı bu bugenviller (3-34). ,
691. Anne öyle diyor (3-34). ,
692. Anne masada oturuyor (3-34). ,
693. Konuşmalar, gülüşmeler, dondurma, pasta yiyenler, bugenvillerin resmini çeken turistler, yoldan geçenler, herkes solmuş mavi bir sıcağın, uçuk mavi bir akşamüzerinin içinde (3-34). ,
694. Anne de öylece, kendini çakılların arasında bir şeyler arayan Oya'nın görüntüsüne bırakmış, gülümseyerek oturuyor (3-34). ,
695. Oya denize doğru koştuğu zaman, heyecanlanıp bağırıyor: "Oyaaaaa! Koşma, gel buraya..." (3-34). ,
696. Bu Oya'ya oyun gibi geliyor (3-34). ,
697. Ağzını açarak gülüyor (3-34). ,
698. Anne kaşlarını çatıyor -şakacık- tan (3-34). ,
699. Oya bunu biliyor (3-34). ,
700. Çakılların üzerine bir düşersen görürsün (3-34). ,
701. Bacakların çok fena acır (3-34). ,
702. Koşmadan oyna (3-34). ,
703. O minicik taşları çok seviyor Oya (3-34). ,
704. Onların adı çakıl (3-34). ,
705. Oya, bu çakıl sözcüğünü de çok seviyor (3-34). ,
706. "Çakkılımlı çıkılı çakkılı çıkılı" diye, seke seke geliyor annesini yanına (3-34). ,
707. Kara gözlerini açarak diyor ki: "Ben düşmem ki." (3-34). ,
708. Ben kocamanım (3-34). ,
709. Ben ablayım (3-34). ,
710. Ben üç tane yaşıyayım (3-34,35). ,
711. Dondurma (3-35). ,
712. Anne gülüyor (3-35). ,
713. Ne istiyorsun demedim (3-35). ,
714. Bak ne diyorum, bana bak, yüzüme bak... (3-35). ,

715. Bak, abi onlara dondurma getirdi (3-34). ,
716. Immmmmh, mavi (3-35). ,
717. Bak, o kardeş de dondurma yiyor (3-35). ,
718. Bak onlar bulut (3-35). ,
719. Bak gökyüzünde, bak işte onlar (3-35). ,
720. Onlar beyaz (3-35). ,
721. Anne Oya'nın saçlarını karıştırıp gülüyor (3-35). ,
722. Sen ne bilmiş Raziye'sin sen.(3-35). ,
723. Oya tepsiyle dondurma götüren garsonu izliyerek sürdürüyor sözünü: “Bak, annecim bak, dondurma var ya, bak abinin elindeki tepside...”(3-35). ,
724. Dondurma da beyaz (3-35). ,
725. Amaaa, çukulataları kara (3-35). ,
726. Anne gülüyor (3-35). ,
727. Yan masadakiler de gülüyor (3-35). ,
728. Anne diyor ki, “Kara değil. Ona kahverengi denir.” (3-35). ,
729. Aç bakayım avucunu (3-35). ,
730. Bak ne güzel (3-35). ,
731. Gazoz kapağı (3-35). ,
732. At onları elinden (3-35). ,
733. Pistir onlar, at (3-35). ,
734. Yaaaa! (3-35). ,
735. Onlar güzel (3-35). ,
736. Bak parlak (3-35). ,
737. Üzüyorsun ama beni sen (3-35). ,
738. Eh onun gibi bir şey (3-35). ,
739. Gene bir garson geçiyor yanlarından (3-35). ,
740. Onun elindeki tepsî de renk renk dondurmalarla dolu (3-35,36). ,
741. Oya'nın içi gidiyor (3-36). ,
742. Annesine sokuluyor (3-36). ,
743. Yan masadakiler duymasın diye, sesini indirip diyor ki: “Annecim, acaba abi dondurmamızı getiriyor mu diye gidip bakayım mı?” (3-36). ,
744. Ama biz daha getirmesini söylemedik ki abiye (3-36). ,

745. Çünkü daha baba gelecek, Işık abla gelecek (3-36). ,
746. Barış gelecek (3-36). ,
747. Elbette (3-36). ,
748. Eh ona da yalatırız biraz (3-36). ,
749. Anne gülüyor (3-36). ,
750. Oya da gülüyor (3-36). ,
751. Gülüyorlar, çünkü denizin, gökyüzünün, havanın, güneşin mavisi çok güzel mavi (3-36). ,
752. Çeşit çeşit mavi (3-36). ,
753. Açık koyulu, hafif esintili, ışıkl, menevişli, çiçekli... (3-36). ,
754. Her yanında mavili, pembeli, dondurmalı çocuklar var (3-36). ,
755. Oya buraya bayılıyor (3-36). ,
756. Hele çocuklar! (3-36). ,
757. Her yan çocuk dolu (3-36). ,
758. Oya onları çok seviyor (3-36). ,
759. Hep peşlerinde dolaşıyor (3-36). ,
760. İşte denize doğru koşan Danyel! (3-36). ,
761. Onun da annesi bağılıyor: “Danyeeeeeeeeelll!” (3-36). ,
762. Sonra gene bağırarak bir şeyler söylüyor (3-36). ,
763. “Gel de dondurmanı ye” dedi (3-36). ,
764. Danyel çok güzel bir çocuk (3-36). ,
765. Yedi ya da sekiz yaşında olmalı (3-36). ,
766. Güneşten iyice yanmış (3-36). ,
767. Saçları sarı mı sarı, gözleri mavi mi mavi (3-36). ,
768. Deniz kenarından koşarak geliyor (3-36). ,
769. O da bağırarak bir şeyler söylüyor annesine (3-36). ,
770. Gene soruyor (3-36). ,
771. Dondurmasını yedikten sonra sandala binmek istiyormuş (3-36). ,
772. Onu söyledi (3-36). ,
773. Oya birden, neden huysuzlaşıyor (3-36). ,
774. “Yaaa! Ya be yaaaa!” Anne kaşlarını çatıyor (3-36). ,
775. Söyledim ya (3-36). , Yaaaa! (3-36). , “Şımarma! Hadi git oyn.” (3-37). ,

776. O sırada Danyel Oyaların masasına doğru bakıyor (3-37). ,
777. Gülerek bir şeyler anlatıyor (3-37). ,
778. Oya'nın anlayamadığı bir şeyler (3-37). ,
779. Danyel çok sevimli bir çocuk (3-37). ,
780. Oya yerden, çakılların arasından bulduğu o güzel, parlak iki gazoz kapağını ona vermek istiyor (3-37). ,
781. Çünkü Danyel hoşuna gidiyor (3-37). ,
782. Onun yanına gitmek, onunla konuşmak, onu sevmek istiyor (3-37). ,
783. Hem o güldü Oya'ya (3-37). ,
784. Onun saçları sapsarı (3-37). ,
785. Oysa Oya kara saçlı (3-37). ,
786. Onun gözleri mavi (3-37). ,
787. Oya'nın gözleri kara (3-37). ,
788. Işıl ışıl ama kara gözlü o (3-37). ,
789. Oya, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, ağır ağır yola çıkıyor (3-37). ,
790. Yavaşçacık bir adım öne, yavaşçacık bir adım geriye, Danyellerin masasına doğru bir yol tutturuyor (3-37). ,
791. Danyel dondurmasını bitirir bitirmez fırlamıştı masadan az önce (3-37). ,
792. Denizle masa arasında koşup duruyor (3-37). ,
793. Sonunda Oya, gözü Danyel'de, onların masasına üç adım kala yaklaşıyor (3-37). , Gazoz kapakları iki avucunun arasında (3-37). ,
794. Onları göğsünün üzerinde sıkı sıkı tutuyor (3-37). ,
795. Danyel'in annesi de ona gülüyor (3-37). ,
796. Eliyle "gel gel" diye işaret ediyor (3-37). ,
797. O sırada koşarak gelen Danyel onu görünce duruyor (3-37). ,
798. Bir annesine bir Oya'ya bakıyor (3-37). ,
799. Bağırarak bir şey söylüyor annesine (3-37). ,
800. Oya gene anlamıyor ama, ona gülüyor (3-37). ,
801. Danyel de gülüyor (3-37). ,
802. Danyel Oya'ya gülüyor (3-37). ,
803. Oya'nın içi sevinçten kıyılıyor (3-37). ,
804. Gazoz kapaklarını sağ avucuna koyuyor, gülerek uzatıyor Danyel'e (3-37). ,

805. “Al!” diyor (3-37). ,
806. Danyel mavi gözleriyle bir an gazoz kapaklarına, sonra Oya’ya bakıyor (3-37). ,
807. Gülüyor (3-37). ,
808. “Allllll!” diyor o da (3-37). ,
809. Hep öyle gülerek, elini uzatıyor (3-37). ,
810. Oya’nın küçükük eline bir vuruyor, gazoz kapaklarının biri bir yana, biri öbür yana fırlıyor (3-37). ,
811. Danyel’in annesi bağırıyor: “Danyel!” Danyel hep öyle gülerek, denize doğru koşuyor (3-37). ,
812. Koşarken bağırıyor: “Allll allllll alllllllll!” (3-37). ,
813. Oya arkasından bakıyor (3-37). ,
814. Boğazı acıyor (3-37). ,
815. Ağlamak istiyor (3-37). ,
816. Eli çok acıyor -acıdığı falan yok da, çok acıyor işte-. (3-37). ,
817. Dönüp annesine bakıyor (3-37). ,
818. Baba gelmiş, bebek gelmiş, gülüşüyorlar masada (3-37-38). ,
819. Midesi de acıyor Oya’nın (3-38). ,
820. Geldiği gibi yavaşca yola çıkıyor (3-38). ,
821. Çok üzünçlü (3-38). ,
822. Çok kırgın (3-38). ,
823. Deniz gene masmavi, bahçe gene çok güzel ama, Oya’nın içinden ağlamak geliyor (3-38). ,
824. Ağır ağır bir adımı sürükle, bir adım öne, zıplamayı geç, bir adım yana, bir adım sola sürükle... (3-38). ,
825. Onu, yıllar sonra, yeniden gördüğümde, gündelik bir tanımlamayla, çarpıldım diyebilirim (4-39). ,
826. Biz onunla gerçekten tanışıyorduk (4-39). ,
827. O pahalı kulübe üye olmadığımız için, denize de ille oradan girmek istediğimizden, sandal kir alıyor, koyu boydan boya geçip kulübün önüne geliyorduk (4-39). ,
828. Çocukluktan yeni çıktığımız, genç, gökçek günlerimiz (4-39). ,
829. Çevremiz kalabalıktı (4-39). ,

830. Analarımız, babalarımız, kardeşler, komşular, akrabalar, öğretmenler, okul arkadaşlarımız, yakın arkadaşlarımızla çevriliydik (4-39). ,
831. Günlük yaşamı onlarla birarada sürdürüyorduk (4-39). ,
832. Onca yıl sonra döndüğümde, görmüş geçirmiş, orta yaş üstünün pır pır eden ısıltılarını taşıyan bir ateşle parlamakta olduğumuz yıllardı (4-39). ,
833. Gençlik işte! (4-39). ,
834. Oysa tanımlamalara sığmaz o, ancak bakılır, karagüze girmeye çok az kalan bu yılların son ateşiyle aşık olunur diye düşünmüştüm (4-39). ,
835. Tasasız (4-40). ,
836. Hele de tasasız (4-40). ,
837. Benim için evet (4-40). ,
838. Boğaziçi! (4-40). ,
839. Bu Boğaziçi, başka bir tansık! (4-40). ,
840. Zorlanır insan (4-40). ,
841. Saçları kırışmıştı, doğal olarak (4-40). ,
842. Çok yakışmıştı (4-40). ,
843. Gençliğinde de olduğu gibi, girdiği her yerde dönüp bakıyorlardı ona (4-40). ,
844. Ne hoş bir adam! diye düşünülüyordu (4-40). ,
845. Bunları anında algılıyor, ayırdında bile değilmiş gibi yürüyüp geçiyordu (4-40). ,
846. Ne özbeğeni be! (4-40). ,
847. ‘be’ benim (4-40). ,
848. İkimizin uygun düşmediği daha başlangıçtan belliydi (4-40). ,
849. Onu yıllar sonra gördüm dediğim o ilk günler, bahar aylarından biriydi (4-40). ,
850. Kıştan, yürek daraltan boz karanlıktan, soğuktan, yağlı, bol ekmekli, pilavlı, börekli, koyu, sıcak çorbalarla sağlamlaştırılmış, helvalarla tatlandırılmış beslenmelerin getirdiği gevşeklikten çıkılmıştı (4-40). ,
851. İnsan kendini mavi gökte kanat çırpın kuşlarla bir tutabilirdi (4-40). ,
852. Dudaklardan ışılgın eksik olmadığı, yolda giderken, kaldırımdaki sarı gözlü, sırtını kamburlaştırmış küçük kediyle gülüp konuşulan ilk bahar günleri (4-40). ,
853. Güneş, ışığının tüm gücüyle, aydınlatıp parlatmıştı onu (4-40). ,
854. O koyu mavi gökyüzü, bulutsuz açık maviydi (4-40). ,

855. Hareket, canlılık karşı kıyılarda, üstü sıra sıra arabalarla dolu köprüde, balıkçı kayıklarındaydı; güvercin boynu bir renklilikle yanıp sönen onlardı (4-40). ,
856. Paketlenmiş, kutulanmış, denk yapılmış, bir eşya kalabalığı içindeydim (4-40). ,
857. İçinde bulunduğum karışıklık beni tek bir duyguya bağlamıştı: Evime yerleşmeliyim (4-41). ,
858. Tek başıma yaşayacağım günlerimi bir an önce kurmalıyım (4-41). ,
859. Yerleştikten sonra uzun uzun, derin uykular uyuyarak yorgunluğumu atmalıyım (4-41). ,
860. Sıra ancak o zaman onunla yeniden tanışmaya, anlaşılmaya gelebilir (4-41). ,
861. O nasıl olsa orada; genelde hep mavi (4-41). ,
862. Kıyıları, yalıları, korulukları, köşkleri, bol ışıklı gazinoları, “cafe”leri, “barları”, “disko”ları, kıyılarında durmadan giden gelen otobüsleri, arabalarıyla (4-41). ,
863. Asıl, Karadeniz’den gelip, Akdeniz’e, Akdeniz’den gelip Karadeniz’e geçen koca yolcu vapurları, yük gemileriyle, motorları, balıkçı kayıklarıyla canlı, kıpır kıpır, göze görkem orada duruyordu (4-41). ,
864. Nasıl olsa tanışacak, uzun uzun halleşecektik (4-41). ,
865. Günün hemen her saatinde başka olduğunu ayırt etmişim ilk günler (4-41). ,
866. İşin gücün arasında şöyle bir göz atarak baksam da (4-41). ,
867. Duygularımın durulması, anılarımın belirginleşmesi, çağrışımlar, geçmişimin, yaşama biçtiğim anlam biçiminin özeleştirisi, ben ayırtına bile varmadan o zamanlar çoktan başlamıştı bile (4-41). ,
868. İkizler burcudur o (4-41). ,
869. İşin zor senin (4-41). ,
870. Onu sevmek ateşten gömlektir (4-41). ,
871. “Zor adamdır” demişti arkadaşım (4-41). ,
872. Şimdi artık çok uzaklarda kalan o eski yıllarda (4-41). ,
873. Sabahın bir erken saati var; bu caddenin gürültüsünün başlamadığı vakit (4-41). , Arada bir, çok erkenci ya da gecikmiş bir araba geçiyor (4-42). ,
874. İlk otobüs geçti geçecek (4-42). ,
875. Ortalık aydınlık olsa (4-42). ,

876. Güneşsiz ışıksız, dupduru bir aydınlık (4-42). ,
877. Göz ile güneşi arıyor (4-42). ,
878. Karşı kıyılarda her şey, ağaçların koyu yeşili, çatıların solmuş kahverengimsi, pembemsi, kiremidimsi rengi, beton yüzeylerin kum rengi, pencereler o kadar belirgin ki, bu ancak güneş ışığında böyle açıkça görülebilmemiş gibi geliyor insana (4-42). ,
879. “Ben de” demiştim (4-42). ,
880. Ah ben de ikircimliyim bu konuda (4-42). ,
881. Onda tam anlayamadığım, sadece sezinlediğim bir şey var (4-42). ,
882. Biliyorsun çok temiz bir adam (4-42). ,
883. Pırıl pırıl mis kokulu (4-42). ,
884. Babası bunun annesinden ayrıldıktan sonra bir Alman kadınla yaşamış uzun yıllar (4-42). ,
885. Beatris der ona (4-42). ,
886. Çok sever onu (4-42). ,
887. O eğitmiş bunu (4-42). ,
888. Çok disiplinli, çok uygar (4-42). ,
889. Ben de düzenliyimdir bilirsin ama, onunki... (4-42). ,
890. Güneş kendini en önce pencerelerde belli ediyor (4-42). ,
891. Hemen her seferinde başka görünümle olsa da genellikle böyle (4-42). ,
892. Pencere önüne oturup, sabırla seyretmek gerekiyor (4-42). ,
893. Önce karşı kıyıda, benim penceremin tam karşısına düşen yukarı koruluktaki beyaz apartmanın, en üst katından üç pencere ışıplanıyor (4-42). ,
894. Bir ışık parçası da aşağıda, pembe yalının önündeki motora düşüyor (4-42). ,
895. Kıyı öylece, güneşsiz, aydınlık, belirgin dururken, yukarda, korulukta yeşilliklerin arasında bir başka nokta ışıplanıyor (4-42). ,
896. Parlak bir tek ışık (4-42). , Bir anten belki (4-42). ,
897. Orada ne olabilir ki?” diye düşünürken, bu kıyının çatılarında pırpırlanan kuşlara bakarken, karşı kıyıdan otobüsler geçmeye başlıyor (4-42). ,
898. Kırmızı, yeşil belediye otobüsleri (4-42). ,
899. Işık alan yalının önünden geçerken, onlar da bir an parlıyorlar (4-42). ,
900. Pek az sonra, yukardaki ışık kayboldu (4-42). ,

901. "Ne oldu ki" demeye kalmadan, üç beş yalı, birden camlarından tutuşuyor (4-42). ,
902. Onu en başta, yüreği açık, gıllığışsız dürüst biri olarak kabullendim (4-43). ,
903. Beni hep şaşırttı (4-43). ,
904. daima kapalı, gizemli biri oldu benim için (4-43). ,
905. Belki bu yüzden hep aşkım olarak kaldı (4-43). ,
906. Ortalarda görünmeyen güneş yükseliyor olmalı (4-43). ,
907. Suya ışığı düştü sanki; dipten aydınlanıyormuşçasına (4-43). ,
908. Ben sezmeye, ona sızmaya çalıştım hep (4-43). ,
909. Doğuştan böyleydi (4-43). ,
910. Bir vapur geçiyor (4-43). ,
911. Burnunda beyaz bir köpük (4-43). ,
912. Ardında koyu mavi bir çizgi (4-43). ,
913. Süzülme sözçüğünün tam karşılığı: Süzülüyor (4-43). ,
914. Hep böyle olur (4-43). ,
915. Çünkü büyü bozulmuştur (4-43). ,
916. Başlayan herhangi bir gündür (4-43). ,
917. O benim için hep kapalı, gizemli bir adam oldu (4-43). ,
918. Çekip gidişi bile (4-43). ,
919. Artık geçmiş, denizin karşısına oturup, uzun uzun düşünerek bir kez daha... (4-43). ,
920. Dedim ya gençtik (4-43). ,
921. Günün getirdiğini yaşamının tadını bildiğimiz günlerdi (4-43). ,
922. Akşamüzerlerinden bir akşam üzeriydi; - şimdiymiş gibi gözümün önünde-
masamız, çevremizdeki öbür masalarda oturan, şakalaşan, konuşan, gülüşen
arkadaşlarımız, içtiğimiz cin tonikler, yediğimiz taze cevizler, her şey çok
keyifli bir akşamüzeri oluşturuyordu bizim için (4-43,44). ,
923. Saçlarını kabartarak dağınık bırakan, memelerini daha da büyük gösteren
daracık elbiseler giyip, yürürken kalçalarını sallayan, ağzı boş olduğu halde, hep
sakız çiğniyormuş sanılan bir arkadaşımız, masamıza gelerek, görünüşüne hiç
benzemeyen, kalın, güzel sesiyle, haberi ayaküstü verip geçti (4-44). ,
924. Bana dedi ki, - şimdi gibi duyuyorum- "N" oluyor anlayalım (4-44). ,

925. Mösyo le Kont gözünü sana dikti ve öylece bıraktı (4-44). ,
926. Ayağını denk al yanarsın (4-44). ,
927. Tüm karıların gözü onda (4-44). ,
928. Kısa bir süre sonra belli etmediğimi sanarak, dönüp baktım ona (4-44). ,
929. Dipteki masada, hafifçe kaykılmış, kendi kendine oturuyor, bana bakıyordu (4-44). ,
930. İçimi tanımlaması zor – şimdi bile duyuyorum- bir sevinç sardı (4-44). ,
931. Sanki bunca yılı, bu an için, onun bana baktığını görüp sevinmek için yaşamışım sandım (4-44). , Gecenin koyu karanlık olduğu bir saatte uyanıyorum (4-44). ,
932. Gecenin koyun dediğim karanlığı onu görünmez kılmış (4-44). ,
933. Karşı kıyının ışıkları yanıyor (4-44). ,
934. Bir uçtan bir uca bakıyorum (4-44). ,
935. Sokak boyunca sıralanmış olan sokak lambaları en belirgin olanları (4-44). ,
936. Bir de kıyıya dikey olarak, yukardan aşağı inenler var (4-44). ,
937. Onlar da sokak lambaları (4-44). ,
938. Ayrıca pek çok ışık var yamaçlarda, benek benek görünen (4-44). ,
939. Çoğu zaman kıyı boyunca arabalar geçer, ışıklı noktalar halinde (4-44). ,
940. Bu bizim kıyıda, caddeden, arada bir homurtu halinde hızla geçenler oluyor (4-44). , Şenlikli bir günümüdü o gün, - bugünmüş gibi anımsıyorum-, durmadan konuşup anlatıyordum (4-44). ,
941. Örneğin, yolda iki üç yaşlarındaki küçük oğlanın, çantamı çekiştirerek, “Ablam bana paya vey” deyişi, ne yapacağımı sorduğum zaman, “Yaaağ, bak oydan ondan alıcım” diye, dönerciyi göstermesi. (4-44,45). ,
942. Cilveli ünlemlerle, kıkır fıkır küçük seslerle ne çok gülmüştük (4-45). ,
943. Yoo! sadece gençtik (4-45). ,
944. Gerekli gereksiz gülüyorduk (4-45). ,
945. Çünkü içimizden geliyordu (4-45). ,
946. Gülmek diye bir şey! (4-45). ,
947. Konuşmalarımızın arasında, vitrinler, alışverişler, okuduğumuz kitaplar, tartışmalar, yeni alınan ayakkabılar, ‘V’ yakalı yeni giysiler, filmler, artistler, daha pek çok, günlük yaşamı ören küçük ayrıtılar vardı (4-45). ,

948. Kesin olan şuydu: Takılmışıtm (4-45). ,
949. Artık günlük yaşamın dışındaydım (4-45). ,
950. Anlatamayacağım, çok hoşnut olduğum için anlamaya çalışmayacağım bir hoş vaktin içinde, çözülmüş oturuyordum (4-45). ,
951. Kırmızı iki yanak, baktığı yer tam belli olmayan par par bir çift göz (4-45). ,
952. Onun en küçük devinimini görmeden görüyordum (4-45). ,
953. İçkisini ağır ağır içiyordu (4-45). ,
954. Bir yudum alıyor, çukurlaştırdığı dilinin üzerinde biraz tutuyor, sonra yutuyordu (4-45). ,
955. Yuttuktan sonra avurtlarını içine çekerek tadı ağzına yayıyordu (4-45). ,
956. Birini bekleyip beklemediği de (4-45). ,
957. Çevresindeki genç kızlar, genç kadınlar sanki orada değillermiş gibi bir yok sayış (4-45). ,
958. Ne kendini beğenmişlik be! (4-45). ,
959. Evet, söylemişim, 'be' bendim (4-45). ,
960. Garsonu çağırıyor, bir şeyler söylüyor, bir sigara yakıyor, ağzına bir taze ceviz atıyor; az önce kabuklarını ince ince soyduğu bir ceviz parçası (4-45). ,
961. Masamızdaki gülüşmelerin, konuşmaların arasına ikide bir giren "Aa! Gözü hep burada", (4-45). ,
962. Yok yau! (4-45). ,
963. Bal gibi akli bizim masada, bizimkinde, (4-45). ,
964. Sahiden de hoş be! (4-45). ,
965. Üf! Anlayacak (4-44,45). ,
966. Böyle dalmış bakarken, birden, denizin kendi ışığı olduğunu keşfediyorum (4-46). ,
967. Denizin, dibinden yüzüne vuran bir aydınlığı var (4-46). ,
968. Çok zaman bakınca sezilebilen (4-46). ,
969. Derken bir motor sesi (4-46). ,
970. Tam 'pata pata' diye tanımlanacak o ses (4-46). ,
971. Ve, direğin ucundaki ışığın karanlıkta kayışı (4-46). ,
972. Görünmeyen denizi görüp algılıyorum (4-46). ,
973. "Ben gidiyorum" diye kalkıyorum (4-46). ,

974. Gene küçük sesler, gülüşmeler, karşı koymalar (4-46). ,
975. Gidiyorum! (4-46). ,
976. Ben bozkırda büyüdüm (4-46). ,
977. Uzun havalar bana yakışır (4-46). ,
978. Üstelik, uzak uzak bir topuklama duyar gibi oluyorum (4-46). ,
979. Oyun havalarının en güzeli (4-46). ,
980. Çok zaman geçti aradan (4-46). ,
981. Ne kadar gençtik (4-46). ,
982. Yirmi dört yaşıyordum, babamı akladığımda (4-46). ,
983. İçimden, "Babacım beni bağışla" dedim (4-46). ,
984. Seni ancak anlayabildim (4-46). ,
985. Çocukluğuma ver (4-46). ,
986. Yaşasaydı, gider, somurtmalarım için, onun gözlerinin dolmasına neden olan
susmalarım, tek sözcüklü yanıtlarım için özür diler, boynuna sarılır, 'babam' der,
yanaklarımdan öperdim (4-46). ,
987. Nasıl sevinirdi, nasıl mutlu olurdu (4-46). ,
988. Bana neler alacağını, nelere götüreceğini şaşırdı (4-46). ,
989. Âşık olmuştu (4-46). ,
990. Annemi bırakmaya gelmişti (4-46). ,
991. Ölünceye dek beni kararttı (4-47). ,
992. Babam bir gün arabuluculuk yapmak isteyen arkadaşına demiş ki: "Ham demir
gümüş mü olur yahu" demiş (4-47). ,
993. Zaten ben eşimi bulmuşum (4-47). ,
994. Olmazı oldurmaya kalkma gözünü seveyim (4-47). ,
995. Tıpatıp böyle demiş, - olduğu gibi aklımda yıllardır (4-47). ,
996. Arkadaşı da zaten bana anlatırken, "babam tıpatıp böyle dedi, olduğu gibi
aklımda" demişti (4-47). ,
997. Beni varsaymamış diye kızgındım babama (4-47). ,
998. Öyle düşünüyordum (4-47). ,
999. Şimdi anlıyorum onu (4-47). ,
1000. Öyle oluyor insan (4-47). ,
1001. Günlerdir biri (4-47). ,

1002. Pencereleeri açıyorum (4-47). ,
1003. Esnerken, "Deniz ne kadar ışıklı, ne tanımlanamaz, çelik mavisine yakın bir gri" diye düşünüyorum (4-47). ,
1004. Köprü, Beylerbeyi sarayı, uzaklardaki üç küçük gemi.. (4-47). ,
1005. Hepsi bildik, her gün gördüğüm gibi (4-47). ,
1006. Başımı çevirip, Ortaköy sırtlarına bakıyorum (4-47). ,
1007. Ah! İçimden gelerek gülüyorum (4-47). ,
1008. Güneş, daha mavi gökyüzünü dolduran köpük köpük bulutların arkasında (4-47). ,
1009. Ama bir yolunu bulmuş, küçük bir aralıktan bir tutam ışık salmış (4-47). ,
1010. Işıksız, koyu renkli evlerin, ağaçların arasında, ta tepede üç apartman, kıyıda bir kayık ve denizin tam ortasında bir nokta, pırl pırl ışık içinde (4-47). ,
1011. Bizim aşkımız, hep gündeliğin dışında, hep erişilmezmiş gibi bir duygu yarattı arasında (4-47). ,
1012. Ben, bir ev istedim (4-47). ,
1013. Ben o evin içinde, yaşadığımız kültürün tüm ayrıntıları bulunmalı diye düşündüm (4-47). ,
1014. Öylesi hoşuma gidiyordu (4-47). ,
1015. Öylesi beni coşturuyordu (4-47). ,
1016. Ben bir bozkır çocuğu olarak, içime işlemiş olan gelenekten, görenekten gelen her rengi, her kokuyu hem sevdim, hem yaşatmak istedim (4-47). ,
1017. Evimde hamurlar açılsın, mantılar yapılsın, sarımsak kokusu tüm kokuları bastırsın, tarhana çorbasının yanında ille de acı biber turşusu olsun, kapuskanın kokusu dünyayı sarsın, kırmızıbiberi bol olsun diye düşündüm (4-48). ,
1018. Üç çocuk doğurmak istedim (4-48). ,
1019. İlki oğlan öbür ikisi kız (4-48). ,
1020. O zaman da seviyordum Rize bezini, şile bezini, sonra da sevdim (4-48). ,
1021. Ben de Fransız keteniyle Hint ketenini kıyaslamayı biliyordum elbette (4-48). ,
1022. Böyle şık olan, böyle çizgileriyle batı dünyasını sarsalayan, moda dünyasında seçkin yeri olan bir kızın, Dinek 'bağa gittiğinde, üzüm çiğnemeli, inek sağmalı

- bir yaşama tutturmasını tuhaf, işe yaramaz, yerini bulamamışlık olarak görüyordu (4-48). ,
1023. Fantazimsi, gereksiz, gösteri gibi bir şey (4-48). ,
1024. Fransız konyağı, somon füme ve.. (4-48). ,
1025. Hep söylenen bir söz vardır, "olmuyor" denir (4-48). ,
1026. "Söylenince basitleşiyor" doğru (4-48). ,
1027. Kestirmeden şöyle demek gerekir (4-48). ,
1028. Ayrı ayrı dünyalarda yaşamıştık (4-48). ,
1029. Yanlış bir işti evliliğimiz (4-48). ,
1030. Yazdı (4-48). ,
1031. Ağustos'un içinde bir yaz akşamı (4-48). ,
1032. Denizden belli belirsiz bir serinlik getiren bir yaz akşamı (4-48). ,
1033. Yemek masasının örtüsünü -çiçekli, ifil ifil keten- topladım, pencereden denize doğru silkelenmek için (4-48). ,
1034. Bu her akşam yinelediğim, benim için oyunumsu bir el alışkanlığıydı (4-48). ,
1035. Denize bakarak, karşı kıyının ışıklarına bakarak, bir örtüyü bir pencereden çırpma! (4-48). ,
1036. Her akşamın denizi başkadır (4-48). ,
1037. Her çırpış da (4-48). ,
1038. Ama o akşam başka bir şey oldu (4-48). ,
1039. Kendi kendime, 'ah' dedim, bakakaldım (4-48). ,
1040. Bir yukarı gökyüzüne, bir aşağı denize baktım (4-48). ,
1041. Sonra uzaklara, ışıkların tek tek parladığı karşı kıyıya (4-48). ,
1042. Deniz kapkaraydı (4-49). ,
1043. Parlak kara (4-49). ,
1044. Katran karası (4-49). ,
1045. Gökyüzü de (4-49). ,
1046. Dumanlı grilerden kararmış bir kara (4-49). ,
1047. "Daha önce görmüş müydün böylesini" diye, geçmiş yirmi yılı hızla baştan sona taradım, hayır! (4-49). ,
1048. Böyle bir duygu getiren bir kara bu (4-49). ,
1049. Uzaktan, köprünün altından doğru bir motor geliyordu (4-49). ,

1050. Pencerenin önünde dikilip, yaklaşmasını bekledim (4-49). ,
1051. Tenteli, küçük, renkli ampullerle süslenmiş, Karadeniz yapısı bir eğlence motoruydu (4-49). ,
1052. Ağır ağır, sanki duruyormuş gibi süzülerek geliyordu (4-49). ,
1053. Ondan ayrılmak karanlık demekti (4-49). ,
1054. O, aşk denilen duyguydu benim için (4-49). ,
1055. İyi tanımlayamadığımı biliyorum (4-49). ,
1056. Işıktı (4-49). ,
1057. Gözyaşları çok sonra gelmişti (4-49). ,
1058. Bana öyle geliyor (4-49). ,
1059. Bir bakıyorsun, tanımlamalara sığmaz bir koyu yeşil, bir bakıyorsun yeşile çalar bir gri (4-49). ,
1060. Yer, gök, köprü, köprünün direkleri, hepsi aynı renk (4-49). ,
1061. Bir karşı kıyıdaki ağaçlar, bu ışısız, kararmış yeşili biraz belirginleştirip öne çıkarıyor (4-49). ,
1062. Hava gittikçe kararıyor (4-49). ,
1063. Evler bembeyaz bu kararmışlığın içinde (4-49). ,
1064. Kıyının orasında burasında -bir ressam, sanki özellikle çalışma yapmış gibi- bir iki mavi çizgi (4-49). ,
1065. Biri kara bir kum teknesinin baş ve kık direkleri olacak, öbürü uzakta (4-50). ,
1066. Köprünün Ortaköy ayağında (4-50). ,
1067. Uzak (4-50). ,
1068. Anlaşıldı! (4-50). ,
1069. Yağmur incekmiş meğer (4-50). ,
1070. Rakı beyazı bir yağmur, incecikten bir duman gibi indi (4-50). ,
1071. Serinledi ortalık (4-50). ,
1072. Boğazda yağmuru seyretmek! (4-50). ,
1073. Geçti gitti yıllar, gözyaşlarıyla birarada. (4-50). ,
1074. Bunca yıldır mutlu oldular (4-50). ,
1075. "Mutlu"yu çiziyorum (4-50). ,
1076. Şöyle denebilir: Yıllardır, bir arada, yüzlerinde hep rahat, dingin bir anlamla, yaşayıp gidiyorlardı (4-50). ,

1077. Onları, hiç belli etmeden, hep izledim (4-50). ,
1078. Acı duyuyordum ama -zamanla azaldı, sadece azaldı- bu acı onu unutmanın,
onu düşünmenin getireceği acıyı bastırıyordu (4-50). ,
1079. Menekşe rengi seçilmişti o akşam (4-50). ,
1080. Menekşenin her tonu (4-50). ,
1081. Denizde, gökyüzünde açık menekşe, hareli, karşı kıyılarda koyu menekşe,
mor (4-50). ,
1082. Bugün, havada duman var (4-50). ,
1083. Hafif, sisimsi bir duman (4-50). ,
1084. Karşı kıyılar, bir tül arkasındaymış gibi duruyor (4-50). ,
1085. Zaman, aydınlık bir akşam üzerine doğru, güneş parlak, koyu sarı; halesi
turuncu (4-50). ,
1086. Karşıda, yamaçta, üç beş cam, güneşle aynı renkte parlıyor (4-51). ,
1087. Metal bir parlaklık onlarınki (4-51). ,
1088. Sıradan, renksiz renkli bir su (4-51). ,
1089. Küçük, vapur yavrusu motorlar, gezi motorları geçiyor (4-51). ,
1090. Korulukta, günün bu saatinde bile yeşiller karanlık (4-51). ,
1091. Yeşil benim imgelemimde (4-51). ,
1092. Evler, ışıksız, donuk, kum rengi (4-51). ,
1093. Güneş halesini topladı, onun turuncusunu kendine katıp koyulaştı (4-51). ,
1094. Ayrıldıktan uzun bir süre sonra onu ilk görüşümü anımsıyorum (4-51). ,
1095. Vapurdaydık (4-51). ,
1096. Önce elim ayağım çözülmüş, vücudumdan ter boşanmış, çarpıntı ağrıya
dönüşecek kadar hızlanmıştı ama -artık orta yaşlardan geçiyoruz- dumanımı
toparlayıp duruldum (4-51). ,
1097. Saçları kırışmıştı (4-51). ,
1098. Yorgun, düşünceli, dudağının kenarındaki tiki belirgin, ağır ağır sigarasını
emiyordu (4-51). ,
1099. Bu, -sanki mutsuzmuş gibi- görünüş beni sevindirmişti (4-51). ,
1100. Elimde olmayan, içinde kıskançlıkların, özlemlerin ezikliği olan bir sevinme
(4-51). ,
1101. Bırakılmışlık, unutulmuşluk duygularını hızla çalkalayan bir sevinme (4-51). ,

1102. Bu, beni biraz utandırdı (4-51). ,
1103. Bacak bacak üzerine atıp bir sigara yaktım (4-51). ,
1104. Aşk odunda yanan sadece bendim demek ki! (4-51). ,
1105. Bu aşk odunda yanmak, bizim kapıcının genç karısından (4-51). ,
1106. Köyüyle ilgili anlattığı sevda öykülerinin çoğunda geçiyor (4-51). ,
1107. Benim çok hoşuma gidiyor (4-51). ,
1108. Beni görmediği için, içimden Tanrıya sevgilerimi ilettim (4-51). ,
1109. Yüceliğine inandığımı yineleyen durmadan, bir dua gibi (4-51). ,
1110. Ben iyiydim (4-51). ,
1111. Son çizdiğim modeller günün konusuydu (4-51). ,
1112. Rahat, korkusuz, 'fıtırık' çizgiler (4-51). ,
1113. Biliyorum beğenmiştir (4-51). ,
1114. Biraz şaşarak, kaşını kaldırıp, "Bak sen! Değişmiş" demiştir (4-51). ,
1115. Çok değiştim (4-52). ,
1116. Bir ev istiyordum (4-52). ,
1117. Oldu (4-52). ,
1118. Bir evim oldu (4-52). ,
1119. Tam istediğim gibiydi (4-52). ,
1120. Parkelerinden, kahverenginin en güzel tonları, cilalı olarak çevreye yayılıyordu (4-52). ,
1121. Perdeleri, duvardaki tabloları, mutfağındaki tıkr tıkr işleyen elektrikli aletleri, kapağı açıldığı zaman, için bereketle, yemekler, tatlılar, peynirler, meyveler, sebzelerle dolu oluşu insana güven veren buzdolabı, yatak odasının keten perdeleri, rahat geniş yatağı, giysilerle dolu elbise dolabı, eşarpların dolup taşıdığı, kazakların deste deste istif edildiği çekmeceli dolabıyla, vb vb vb'yle tam istediğim gibi bir ev (4-52). ,
1122. Yaşamını, ölçüp biçip, kendince doyurucu bulduğu amaçlamalara göre düzenleyebilmiş, akıllı, uslu, eylemlerin içinde, sağlıklı, parasal durumu iyi, kendinden hoşnut, beni beğenen, seven, beğenilerimizin uyduğu bir genç adamla evlilik (4-52). ,
1123. Üç çocuk (4-52). ,
1124. İki kız bir oğlan (4-52). ,

1125. Her ne kadar bir oğlan iki kız dediysem de.. (4-52). ,
1126. Kocamın öldüğünü, çocuklarımın büyüüp evlendiğini, Boğaziçi'ne taşındığımı bilsin istedim (4-52). ,
1127. Çok istedim (4-52). ,
1128. Çok heyecanlandım (4-52). ,
1129. Ona hâlâ aşık olduğumu bir kez daha -dibe dalındığında insanı, en genç, en diri balığın çarpıp geçişi gibi- duydum, ben'im var olan tüm hücrelerimde (4-52). ,
1130. Sonra duydum ki, iyiymişler (4-52). ,
1131. Keyifleri yerindeymiş (4-52). ,
1132. Onların, ikisinin (4-52). ,
1133. Boşuna sevinmişim (4-52). ,
1134. Zaten ayıp sevinmeydi (4-52). ,
1135. Deniz, gene şaşırtıcı (4-52). ,
1136. Hep şaşırtıcı (4-52). ,
1137. Koyu koyuluk (4-52). ,
1138. Cıvaya benzetilebilir (4-53). ,
1139. Çok derinlerinde tanımlamalara sığmaz karanlık mavi olan bir cıva rengi (4-53). ,
1140. Onlar yeşilden hiç iz taşımadan, kara desen kara olmayan bir koyu (4-53). ,
1141. Bugün, deniz için yapılan tanımlamalar, ağaçlar için de geçerli (4-53). ,
1142. Sabahın bu çok erken saatlarında, oradan buradan bozarmış, benek benek ışıklı bir karanlık (4-53). ,
1143. Gökyüzü, boz rengin açık tonlarında (4-53). ,
1144. Ben hemen mavileşeceğim' diyor sanki (4-53). ,
1145. Açıklı koyulu, anlatılması zor ışıklanmalar içinde, dumanlı pembeler, -insan inanamıyor- tirşe yeşiller var yer yer (4-53). ,
1146. Köprüden, ağaçların karasına benzeyen, karanlık arabalar, otobüsler geçiyor, soluk ışıklı (4-53). ,
1147. Şu caddenin gürültüsü olmasa, bu görünüm tam bir masal (4-53). ,
1148. O zamanlar, o kız -şimdi o da orta yaşlara geliyor- sekiz on kişilik ailesine "terk" edip, evinden ayrılmış (4-53). ,

1149. Çok az, azdan az bir parası varmış; çeviri yapıp kazandığı (4-53). ,
1150. Ege demiş."Oh be güzel Ege, oh be sonsuz mavi deniz, sonsuz mavi gök." (4-53). ,
1151. Sonra bir ev istemiş (4-53). ,
1152. Çalıdan, çırpıdan (4-53). ,
1153. Olsun (4-53). ,
1154. Kendinin olan bir ev (4-53). ,
1155. Yamacın ta tepesinde, gökyüzüne, denize, rüzgâra "nazır" bir eski taş ev kiralamış (4-53). ,
1156. Yazlıkçılar varken de, yokken de, oraların ece'si olmuş (4-53). ,
1157. Tatile gelen yazlıkçılar, yazlıkçıların içinde bulunan ozanlar, onun denize, rüzgâra, gökyüzüne karışmış kara, sıırım gibi, balık kokulu vücuduna, sert adımlarla yürüyüşüne, inanılmayacak beyazlıktaki dişlerine, denizden, gökyüzünden, rüzgârdan başka hiçbir şeyin üzerinde durmayan, kara kara parlayan gözlerine bakıp ona, "yamaçtaki büyücü" demişler (4-53). ,
1158. Tüm kıyı köyü şaşmış, kimselere yüz vermeyen o benbenci yakışıklı 'beyzade'nin onunla ilgilenişine (4-53). ,
1159. Birlikte balığa çıkışlarına da, uzakta, kayalıklarda ateş yakıp balık kızartmalarına da (4-54). ,
1160. Kız bir acıymış (4-54). ,
1161. Hergün değiştirilen, Amerika'dan getirilmiş 'tişört'lerle, kızın yırtık paçalı şortu da.. (4-54). ,
1162. Kız zaten daha o ilk günlerin birinde şöyle demiş: -arkadaşım, "ben yandaki masadaydım (4-54). ,
1163. Şimdiki gibi aklımda demişti, konuşmayı bana anlatırken (4-54). ,
1164. Kız demiş ki, "Geçen gün, Memedali'nin yerindeydiniz." (4-54). ,
1165. Kalabalıktınız (4-54). ,
1166. O sakallı şairle tartışıyordunuz (4-54). ,
1167. Ben ondan yanayım (4-54). ,
1168. Bak, hemen orada ezberledim o şiiri (4-54). ,
1169. Arkadaşımın dediğine göre, şiir okunduktan sonra, uzun bir süre susmuşlar (4-55). ,

1170. Kız birasını içmiş (4-55). ,
1171. O, düşünerekalmış (4-55). ,
1172. Bakışları kızın yüzünde, konyakla bira arasında gidip gelmiş düşüncesi (4-55). ,
1173. Sonunda bira demiş (4-55). ,
1174. Gene bir süre sonra o, "Sonu da var" demiş (4-55). ,
1175. Kız, gene, bir zaman susup, sonra, ağır, düşünceli yanıtlamış: "Biliyorum." (4-54). ,
1176. Bildiğim şu, ben o masayı seviyorum (4-55). ,
1177. Belki de ben o masayım.(4-55). ,
1178. Gene uzun uzun susmuşlar (4-55). ,
1179. Oysa o, insan elinin, insan zevkinin, insan ustalığının, yaratışının ortaya çıkardığı, işlenmiş, inceltilmiş, parlatılmış "zarif" bir masadır (4-55). ,
1180. Hep bu en güzelden yanaydı benimle birlikteyken (4-55). ,
1181. Şu insanoğlu ne bilinmez bilmece (4-55). ,
1182. Bunu da bizim kapıcının güzel karısı söylüyor (4-55). ,
1183. Ay ışığı olmadığı için, bu gece yarısı vaktinde, gökyüzü karanlık bir boşluk (4-55). ,
1184. Deniz de öyle (4-55). ,
1185. Onu değişikmiş gibi gösteren kıynın ışıkları (4-55). ,
1186. Deniz yüzeyinde, uzunlu kısalı yansıyorlar (4-55). ,
1187. Öylece, karanlık gece deniziyle ben karşılıklı oturuyoruz (4-55). ,
1188. Sigara içiyorum (4-55). ,
1189. Birini söndürüp birini yakıyorum (4-55). ,
1190. Çok uzun bir zaman sonra, caddeden hızla geçen son otobüslerden birinin gürültüsü, şoförün uykusuzluğunu, benim uykusuzluğummuş gibi duyumsatıyor (4-55). ,
1191. Uykusuzluğumun bulanıklığı içinde, şoförün uykusunu yaşıyorum, uzak çağrışımlar içinde (4-56). ,
1192. Bir eve doğru yürüyor, karanlıkta, yokuş yukarı (4-56). , Sokak lambasının altında durup sigarasını yakıyor (4-56). ,
1193. Sigarasının ışığı gecenin karanlığında yanıp sönüyor, yıllardır (4-56). ,

1194. Sabah, erkenden, güneş ışığını ortalığa yeni salarken, Kale Meydanı'ndaki kahvede oturmayı kim sevmez; rıhtımda yan yana yan yana dizilmiş, denizin dibinden gelen gizemli bir uğultuya uyarak hafifi hafif sallanan, gökyüzüne uzanan ince uzun direkleriyle duyduklarını bilinmeze ileten -hani sanki- tekneleri seyrederek; uyku mahmur yaz kentinin bu erken vaktinde, meydanda tek tek çınlayan sesleri duyarak (5-57). ,
1195. Hello! (5-57). ,
1196. Hello abem! (5-57). ,
1197. Bir kahve ben (5-57). ,
1198. Ahmeeeeet! Buraya bir kahve (5-57). ,
1199. Yusuuuuuf! (5-57). ,
1200. Başlangıçtaki tanımlamayı tam tadıyla duyumsar Nemide hanım (5-57). ,
1201. Şu anda, kahvede oturuyor (5-57). ,
1202. Zaten dalıp gitmiş, düşünüp kalmış (5-57). ,
1203. Durmuş, dinlenmiş, dingin bir anlam var yüzünde (5-57). ,
1204. Kısaca anlat bunu dersiniz, -bana da- yaşama sonsuz bir hoşgörüyü bakış derim; insan ve yaşam üzerine edinilmiş bilgilerden damıtılmış bir hoşgörü (5-58). ,
1205. Geçmiş yılların bir yerinden tutturmuş; belli (5-58). ,
1206. Bizim ev bayırdıydı (5-58). , Arka kapısı dağa açılırdı (5-58). ,
1207. "Önümüz zaten deniz" demişti gecenin bir vaktinde (5-58). ,
1208. Çocuklarından konuşuyorlardı (5-58). ,
1209. Birden.. (5-58). ,
1210. Birden.. (5-58). ,
1211. Hamdı o zamanlar (5-58). ,
1212. Doğru doğru dosdoğru; hamdı ham (5-58). ,
1213. Sonraları, gençlerle ahbaplığı ilerleyince, kafasının çalışması değişti (5-58). ,
1214. Bilgili çocuklar (5-58). ,
1215. Onlar konuştukça, tartıştıkça, bilgi gizemli bir geçişle geçiyor ona (5-58). ,
1216. Değişiyordu (5-58). ,
1217. Eskiden anlamadığı bir takım şeyleri artık anlar gibi oluyordu (5-58). ,
1218. Bunu hep söyler (5-58). ,

1219. Gibi! (5-58). ,
1220. Anlar gibi olmak (5-58). ,
1221. Bak bu da doğru (5-58). ,
1222. Gene de tam değil ama, seziyor (5-58). ,
1223. Onların konuşmalarını izleyebiliyor hiç olmazsa (5-58). ,
1224. Sorular sorabiliyor (5-58). ,
1225. Bazen şaşırtır bile çocukları (5-58)
1226. En üst katta, yaşama sıkıntıyla katılan, insana kendi ürettiği hiçbir sevgi,
hiçbir sevinci getirmeyen, sadece ahlayıp pufleyen, yakınmalarla dolu bir
zamanı sürükleyen bir kadın var (5-58). ,
1227. Cimri (5-58). ,
1228. Paranın, şefkatin, tatlı sözlerin, yardımlaşmanın cimrisi; yaşamı
renklendirmenin, günü tekdüzeliğinden kurtarıp, yaşanır kılmanın, özveri
isteyen, fedakarlık isteyen ayırtılarının cimrisi (5-58). ,
1229. demişti ki, "Bu genç çocukları dolduruyor eve, etler kızartıyor, yemekler
yapıyor, pastalar, kekler, çörekler.. (5-58). ,
1230. Yedirip içiriyor (5-58). ,
1231. Gece yaralarına dek bir konuşmadır, bir gülüşmedir gidiyor (5-59). ,
1232. Yaşını başını almış bir dul kadın! (5-59). ,
1233. Emekli maaşı var tabii, bir de başına bu daire işte (5-59). ,
1234. Bu zamanda! (5-59). ,
1235. Efendim! (5-59). ,
1236. Değil mi ama! (5-59). ,
1237. Acıyor o kadına (5-59). ,
1238. "Bak şimdi" diyor (5-59). ,
1239. "Gidi nursuz" diyor (5-59). ,
1240. Zavallı işte; başı kara (5-59). ,
1241. Karşı çıkan arkadaşları olur: "E n'apsın canım. Allah da onu öyle yaratmış."
(5-59). ,
1242. "Hadi" der (5-59). ,
1243. "İ"yi uzatır, sonuna duyulur duyulmaz bir "h" ekler (5-59). ,
1244. Allah bizim içimizde (5-59). ,

1245. Onu bilmek gerek (5-59). ,
1246. Ona ermek gerek (5-59). ,
1247. Onu buldun muydu, her işin üstesinden gelirsin (5-59). ,
1248. Ağzını aç, bacakları yay, otur bekle: Allah bana yardım etsin (5-59). ,
1249. Hadi! (5-59). ,
1250. Gecenin bir saatında helva kavurmaya kalkıvermiyor mu, bir şenlik koparıyor çocuklar (5-59). ,
1251. Çok gençler (5-59). ,
1252. Ne olacak daha hepsi üniversite öğrencisi (5-59). ,
1253. Ama eve girerken ayakkabılarını çıkarmaya alıştılar; zaten kimi anneannesinden, kimi halasından, teyzesinden aşına bu âdete (5-59). ,
1254. Helva kavrulurken, geceyi silkeleyip, uykuya doğru giden vakti yenilemenin sevinci dolduruyor evin içini (5-59). ,
1255. Ev kentin orta yerinde (5-59). ,
1256. Sokağa bakan büyük ön oda, caddenin gürültüsünü, korna seslerini, çarşının uğultusunu, ansızın, çığlıklı bir hızla geceyi biçip geçen tren düdüklülerinin getirdiği kavuşmaların, ayrılımların iç titreten çağrışımlarını unutup, açık denizlere açılıyor pupa yelken (5-59). ,
1257. Buraya denizcilerin kullandığı coşkulu bir sevinç haykırışı gerek (5-59). ,
1258. Belki de sigarayı yakıp, uzun, derin, bir ufka bakıştır o haykırış; bir susuşun duyulmayan çınlaması, çok uzaklarda (5-60). ,
1259. Belki de! (5-60). ,
1260. Nemide hanım, yavaş sesle "aganta" diyor, çocukların birbirine karışan gülüş çığırsı konuşmalarının arasında kendi kendine; gülümseyerek (5-60). ,
1261. Ne olsa deniz kenarında büyümüştür (5-60). ,
1262. Rıhtımda, teknelerin, balıkçıların, gemicilerin arasında (5-60). ,
1263. Bahçede hep balık kızartmıştır annesi, tepsi dolusu (5-60). ,
1264. Bol limon, bol yeşillik; iki taş arasında, ya da yumrukla vurup sulandırarak kırılmış soğan (5-60). ,
1265. Çoluklu çocuklu balıkçı evlerinde, kadınlar hep balık kızartmışlardır, tavada çevire çevire, nar gibi (5-60). ,
1266. Bilinçaltınızdan çıkıverir bir sözcük işte (5-60). ,

1267. "Aganta" (5-60). , O bir sözcüktür belki ama, içi anlamlarla doludur (5-60). ,
1268. Burada, "Aman!" demeye gelir (5-60). ,
1269. Aman! (5-60). ,
1270. Kendi halinde, sessiz bir adamdı (5-60). ,
1271. Çakmak çeşitlerini, saat markalarını çok iyi bilirdi (5-60). ,
1272. Ensesine vur, lokmasını al (5-60). ,
1273. Allah rahmet eylesin (5-60). ,
1274. Gıkını çıkarmadan ölüverdi (5-60). ,
1275. Öldü gitti (5-60). ,
1276. Komşu oğlu Çakır ela Rasim de çok uzaklarda kaldı artık (5-60). ,
1277. Babasına iğne yapmaya geldiğinde, o erkek bedeninden gelen çelik mavisi, kurşun ıslığı ter kokusu, tüm vücudunu titreten. (5-60). ,
1278. Oysa, o ince yüzlü prenses, nasıl âşıktı o prense, ah nasıl âşıktı (5-60). ,
1279. Sabaha kadar, yağmur altında, ormanda beklemişti onu, ödü patlayarak (5-60). ,
1280. Çocuk bunlar (5-60). ,
1281. Aşkı bilmiyorlar diye düşünmüştü (5-60). ,
1282. Binde bir düşünce giren, solmuş bir hayal şimdi komşu oğlu Rasim (5-60). ,
1283. Ekincizadeler'in küçük kızına âşıktı zaten (5-60). ,
1284. Binde bir düşünce giren, solmuş, belirsizleşmiş bir hayal (5-61). ,
1285. "Manyak karı!" diye ekliyor sözüne sözü sonra (5-61). ,
1286. Apartmanın giriş katında genç bir çocuk oturuyor (5-61). ,
1287. Öğrenci (5-61). ,
1288. İnerken çıkarken, sokakta karşılaştıklarında, üç söz, bir gülümseyiş, bir paketlerini yukarı çıkarıvermesi derken, o da tam anımsamıyor nasıl oldu, bu aşinalık bir arkadaşlığa dönüşüverdi (5-61). ,
1289. Yaz oldu, iki arkadaşıyla balkona çay içmeye geldi, kış oldu, bu onları çorba yapıp çağırdı (5-61). ,
1290. Üçken beş oldular, böylece kuruldu "meclis".(5-61). ,
1291. "Meclis" derdi rahmetli yengesi (5-61). ,
1292. İstanbul kızıydı o (5-61). ,
1293. "İçki meclisi, dost meclisi..." (5-61). ,

1294. Çocuklar gülüyorlar bu sözcüğe; üç sözün arasına yerli yersiz bir "meclis" katıyorlar (5-61). ,
1295. Laf çocukluktan açılmıştı o akşam (5-61). ,
1296. "Ben deniz kenarında büyüdüm" demişti (5-61). ,
1297. Balık gibi yüzerdim çocukken (5-61). ,
1298. Girdim mi suya, alır başımı açılırım (5-61). ,
1299. Köpekleme yüzerim, ama iyi yüzerim (5-61). ,
1300. Hâlâ bu yaşta.. (5-61). ,
1301. Laf sürdürdü gitti (5-61). ,
1302. Sonra o -sanki- gizemli, büyümlü sözü söyledi: "Bizim ev dağın yamacındaydı." (5-61). ,
1303. Arka kapısı dağa açılırdı.. (5-61). ,
1304. İşte bu, "Evin arka kapısı dağa açılırdı" sözü, tüm havayı değıştirdi (5-61). ,
1305. Balkona yağmur kuşağı gelmiş, ısıldayıp hepsini rengârenk boyamış gibi oldu (5-61). ,
1306. Şiirler döküldü ortalığa (5-61). ,
1307. Şimdi çok iyi sezdiği, ama o zamanlar pek bir şey anlayamadığı konuşmalar havada çınlamaya başladı (5-61). ,
1308. Bulutlanıp bulutlanıp açılan, tam güneş açmışken karariveren ilkbahar havasına, güneşli bir güz yağmuruna, uçarsuya bakarken insan içinin baymasına benzeyen, -tam öyle- insanın ta içinden aydınlandığı, yüreğinin titrediğı bir vakit oluştu (5-61). ,
1309. İşte yeni bir yıl, yeni bir gün (5-61). ,
1310. Kale meydanındaki, o çok sevdiği kahvede oturuyor gene (5-61). ,
1311. Kafası karışveriyor (5-61). ,
1312. Anılar, çağırışmlar üşüşüyor (5-61). ,
1313. Oysa, tatilin her zerresinin tadını çıkararak yaşayacaktı; sindire sindire (5-61). ,
1314. Öyle karar vermişti (5-61). ,
1315. "Dünya yıkılsa" demişti... (5-61). ,
1316. Akıllıysan, duyarlıysan, insansan.. (5-62). ,

1317. Geçen yıldan ağzı yanık (5-62). , İç burkan ince bir sızı oldu kış boyu onun için (5-62). ,
1318. Dün akşamüzeri de bu masada oturuyordu (5-62). ,
1319. Alışık olduğu yerden başkasına oturmak onu tedirgin eder (5-62). ,
1320. Yan masada, şenlikli kalabalık bir aile vardı (5-62). ,
1321. Dondurmalarla, pepsilerin, partilerle, milletvekillerinin, bakanların, demokrasinin, şeriatın, pizzaların, biraların birbirine karıştığı neşeli gülüşmeler arasındaydılar (5-62). ,
1322. Kendilerini yarı çıplak, sıcak bir akşam üzerinin batmakta olan güneşinin sarı ışıklarına bırakmışlardı (5-62). ,
1323. Keyifleri yerindeydi doğrusu (5-62). ,
1324. Masanın rıhtıma bakan yan tarafında, yerinde duramayan kırmızı saçlı, güzel bir kadın oturuyordu (5-62). ,
1325. Bir ara ona, hep birden karşı çıkmaya başladılar (5-62). ,
1326. Kadın demişti ki: "Ay nerde kaldı bu kız? (5-62). ,
1327. Öldürecek bu kız beni (5-62). , Ben şunlara bir bakıp geleyim (5-62). ,
1328. Nemide hanımın yüzünü göremediği, kalın, güzel bir erkek sesi yanıtladı onu: "Bırak da şu biramızı tadıyla içelim yahu." (5-62). ,
1329. Bak hayal hayal oldu karşıda dağlar (5-62). ,
1330. Başka bir ses düzeltti: Karşımda.. (5-62). ,
1331. Ben 'karşıda'yı yeğlerim (5-62). ,
1332. Karacaoğlan (5-62). ,
1333. Ben bir dolaşıp geleyim (5-62). ,
1334. Bakayım şunlara (5-62). ,
1335. Otur be canım! (5-62). ,
1336. Bırak çocuğun peşini (5-62). ,
1337. Senin gamsızlığın da evlere şenlik (5-62). ,
1338. Kaç saat oldu gideli (5-62). ,
1339. Saat dörtte burada ol, dedim ben ona (5-62). ,
1340. Esrarcısı var, bilmemnesi var (5-62). ,
1341. Amma baskı (5-62). ,
1342. Saati saatına.. (5-62). ,

1343. Benim kızım akıllıdır (5-62). ,
1344. Ben gidiyorum (5-62). ,
1345. Git bakalım ne geçecek eline (5-63). ,
1346. Yau Mübiş, gelirler şimdi (5-63). ,
1347. Çocuk bunlar, kah kah kih kih derken, tatil şenliği işte.. (5-63). ,
1348. Gelirler şimdi (5-63). ,
1349. Vallahi bayılacak gibi oluyorum (5-63). ,
1350. Çok korkuyorum (5-63). ,
1351. Ama dayıcığım, ben.. (5-63). ,
1352. Çocuğunu iyi yetiştireceksin (5-63). ,
1353. Sonra ordunun içine, bir şey olmaz anladın mı (5-63). ,
1354. Öyle deme Sabri abi, bu gençler.. (5-63). ,
1355. İyi yetiştirmek için, yetişkin olmak gerek (5-63). ,
1356. Yoksa alırsın ağzının payını (5-63). ,
1357. Benim yetişkinliğim bana da yeter.. (5-63). ,
1358. Senin yetişkinliğin tedavülden kalktı kızım (5-63). ,
1359. Mahmure hanım annenle öbür tarafa gitti (5-63). ,
1360. Zevzek sen de (5-63). ,
1361. Tülay, Zerrin hadi bir dolaşıp gelelim (5-63). ,
1362. Hadi bari (5-63). ,
1363. Zamanı bol Nemide hanımın (5-63). ,
1364. Kendini, gevşekçe, akla gelmedik sevinçlerle doldurabileceği bir gecenin
öncesine, akşam üzerinin menekşelenen havasına bırakmış oturuyor (5-63). ,
1365. Kale meydanını, çoğalmaya başlayan akşam üzeri kalabalığını, tekneleri,
dağları seyrettiği düşünülebilir o dalgın bakışları izlenirse (5-63). ,
1366. Bir akşam önceyi, yan masadaki konuşmaları düşünüyor (5-63). ,
1367. Geçen yıl aynı yerde yaşadığı, -Yinelemek gerek, bütün bir kış, aklına
geldikçe yüreğine gölge düşüren, onu çok üzen- olayı, o çocukları, Tuna'yı, o
durumla bütünleşen dün akşamki konuşmaları.. (5-63). ,
1368. Az buçuk değişse de hep aynı şey (5-63). ,
1369. Çocuklar baskı altında (5-63). ,
1370. Analar babalar da haklı (5-63). ,

1371. Çocuklar da haklı (5-63). ,
1372. Devir değişiyor (5-63). ,
1373. Her şey bozuluyor (5-63). ,
1374. Hiçbir şey.. (5-63). ,
1375. "Ah!" diye düşünüyor (5-63). ,
1376. Olsa bile, onu birileriyle bölüşmek istiyor (5-63). ,
1377. Bir iki arkadaşı olsa şimdi şurada, çevrelerini izleyip, gelene geçene bakıp, bazan gülünçlü, bazan "vahvah"lı, ama çoğu zaman rahat, dingin, büyük kentin dağdağasında uzak bi tatil zamanının rahatlığı içinde; insanlar, yaşamak, dünyanın halleri üzerine konuşsalar (5-63,64). ,
1378. Geceyi sürdürmek üzere, en güzel dönerci, en güzel pizzacı, balbademi en güzel olan dondurmacı, açık hava sineması, dönüşte uğranacak deniz kenarındaki kahvelerden en güzeli tartışılıp içilse, küçük, gamsız fık fık fıklayan gülüşlerle gülüşülse (5-64). ,
1379. "Yalnızlığı yaşamayı da bilmek gerek" diyor içinden (5-64). ,
1380. Dün sabah otobüsten yarı uyur, uyanık inmişti ama oteldeki odasında, denize karşı küçük balkonun masasını, sandalyelerini sabunlu bezle silerken, lavabosunu vimleyip pırıl pırıl yaparken cin gibi olmuştu (5-64). ,
1381. İşte kendine ayırdığı bir aylık tatil başlıyordu (5-64). ,
1382. Bavulunu açacak, elbiselerini bir bir, seve okşaya dolaba asacak, başucundaki komodininin tozunu aldıktan sonra, getirdiği beyaz işlemeli örtüyü serip, üzerine krem kutusunu, aynasını, rujunu, göz kalemini, kolonyasını, kâğıt mendil paketini yerleştirecek.. (5-64). ,
1383. Kocaman hasır şapkası elinde, hasır çantası omuzunda, açık yakalı, işlemeli bürümcük gömleği ifil ifil, eteği tam ona göre (5-64). ,
1384. Yaşına uygun bir güzel etek (5-64). ,
1385. Yıllardır gelir bu deniz kıyısındaki eski kentin, eski ama oturaklı oteline (5-64). ,
1386. Buranın bir parçasıdır o (5-64). ,
1387. Gecikti miydi telefon ederler: "Nerelerdesiniz Nemide hanım?" (5-64). ,
1388. Merak ettik (5-64). ,
1389. Odanız hazır (5-64). ,

1390. Badana boya da yaptırdık bu yıl (5-64). ,
1391. Bekliyoruz (5-64). ,
1392. Patronun da çok selamı var (5-64). ,
1393. Kapıdan çıkmadan durur odayı gözden geçirir (5-64). ,
1394. İçinden yükselen sevinçle gülümser (5-64). ,
1395. Yaşasın tatil (5-64). ,
1396. "Ooooh!" der (5-64). ,
1397. Aman çok şükür (5-64). ,
1398. Geçen yıl, gene bu vakitler, sevinçli gidip gelmelerle, odasını kendine göre düzenlerken, bir ara içini bir kara gölgenin bastığını duymuştu (5-64). ,
1399. Onu "Nemide hanım" yapan biraz kalınca, vurguları, hemen belli olmayan cilveli, alaycı, şakacı gülümsemelerle dolu sesiyle "ne oluyor, ne var şimdi canım" demeye kalmadan yan odadan gelen kadın sesini algılamaya başladı (5-64). ,
1400. Bir kadın, durmadan konuşuyordu; dili zifır bir konuşma (5-64). ,
1401. Arada sırada bir erkek söze karışır gibi olurken pusup kayboluyordu (5-64,65). ,
1402. Biraz dinledi (5-65). ,
1403. Odasını yerleştirmiş, giyinmiş, hazırlanmış.. (5-65). ,
1404. Dışarısı desen: Dışarda günlük güneşlik bir gün; gökyüzü masmavi, deniz soluk mavi, hava sıcak, zakkumlar pembe, iki taşın arasında bile yaşama gücü bulan rengârenk rozetler, ağaç olmuş zakkumlar, duvarlar senin deyip açmış mor bugenviller, çardaklar benim deyip açmış güneş kırmızısı bugenviller.. (5-65). ,
1405. Ah Akdeniz! (5-65). ,
1406. Güzel Akdeniz! (5-65). ,
1407. Nemide sana kurban olsun (5-65). ,
1408. Her şeyin güzel (5-65). ,
1409. Adım adım, o edalı yürüyüşüyle yürüyerek, tanıdıklarıyla günaydınlaşarak, selamlaşarak, ayaküstü iki çift sözle, hal hatır sorarak, gazetesini alıp gelir, o çok sevdiği, kış boyu hayalini kurduğu Kale Meydanı'ndaki kahvesine kurulur (5-65). ,
1410. Gene öyle yaptı (5-65). ,

1411. Koltuğuna yerleşti (5-65). ,
1412. Kahvesini söyledi (5-65). ,
1413. Çevresini uzun uzun seyretti (5-65). ,
1414. Denize, teknelere, erkencilere, gökyüzüne baktı (5-65). ,
1415. Kahvesini içerken, garsonla şakalaştı (5-65). ,
1416. Kahveyi övdü (5-65). ,
1417. Tam sevdiği gibi, okkalı, orta şekerli (5-65). ,
1418. Sonra gazetesini açtı (5-65). ,
1419. "Ne oluyor, bu da ne?" diye başını gazetesinden kaldırdığında, meydanda şamatacı, genç bir grup, gülüşerek, bağırarak, konuşarak bir mavi yolculuk teknesinden iniyorlardı (5-65). ,
1420. Onun çocukları gibi gencecik hepsi (5-65). ,
1421. Hemen gülümsedi (5-65). ,
1422. İçi aydınlandı (5-65). ,
1423. Hepsi marsığa dönmüş (5-65). ,
1424. Kapkara olmuşlar (5-65). ,
1425. Ateş fişkiriyor vücutlarından (5-65). ,
1426. Ha desen atladıkları gibi denize, ufka kadar kulaç atar dönerler (5-65). ,
1427. Açıkça belli bu (5-65). ,
1428. Ah gençlik! (5-65). ,
1429. Az sonra hepsi gelip yanındaki iki masaya sığıştılar (5-65). ,
1430. Gülüşüp, itişip kakışmak için bir neden daha işte (5-65). ,
1431. Gülmek bedava (5-65). ,
1432. Sonra, deniz, balıklar, uğranan koylar, köyler, yırtılan mayolar, kaptanın anlattıkları, aşçının yemekleriyle ilgili konuşmalar doldurdu gülüşmelerin arasını (5-65). ,
1433. Yüzündeki gülümseme hiç solmadan dinlerken onları, bakışlar, gülüşler alıyordu bazılarından (5-65). ,
1434. Bir süre sonra, dondurmaları, şamataları -bu sözcük çok uyuyor bu delikanlı çocuklara- bırakıp gazetesine döndü (5-65). ,
1435. Burada bir eksiklik var (5-65). ,

1436. O gazetesine döndüğünde, dondurmalar gelmişti ama, şamata kesilmişti (5-65,66). ,
1437. Şakalaşmalar vardı, gülüşmelerde; bir durulmuşluk içinde (5-66). ,
1438. Üste çıkan, belirginleşip, saklı bir kaygıyı da açığa uran, ses indirmeler, fısıldaşmalar, "of be!", "Allah kahretsin", "aman be", "hadi yau"lar arasında dayanamayıp kahkahaları patlatmalarla -bu patlatma da tam yerinde- birlikte (5-66). ,
1439. Biraz dikkat edince işi anlar gibi oldu (5-66). ,
1440. Bir olay vardı ortada, evet (5-66). ,
1441. Evet evet ortada bir olay vardı (5-66). ,
1442. Tam yakınında oturan o ince yüzlü, ufak tefek, güzel gözlü, kara kız, annesine karşı o izin vermediği, karşı çıktığı, kavga çıkardığı halde, başkaldırıp, onu dinlemeyip katılmıştı bu geziye (5-66). ,
1443. Adı Tuna'ydı (5-66). ,
1444. Bir saydı çocukları: On iki (5-66). ,
1445. Demek ki bunlar.. (5-66). ,
1446. Bunlar eş eş çıkmışlar (5-66). ,
1447. "Bakar mısın işe" diye düşündü (5-66). ,
1448. Şimdi gençler böyle (5-66). ,
1449. Devirler değişti (5-66). ,
1450. De.. (5-66)
1451. Yani gene de ne bileyim (5-66). ,
1452. Hepsi de ne güzel, ne temiz yüzlü çocuklar (5-66). ,
1453. Tam böyle düşünürken, sonunu getiremeden, birden -ne çok şey açıklayıverir şu birden sözü- karşıdan gelenleri gördü (5-66). ,
1454. Boylu boslu, gür saçları güneşte parlayan, memeleri gömleğini germiş, güzel bir kadınla, atın yürüyüşüne uygun bir sallanışla iki yanında sallanan küfelere benzeyen bir adam, onlara doğru geliyorlardı (5-66). ,
1455. Meydanı geçip kahveye ulaşmalarına beş on adım kalmıştı (5-66). ,
1456. Bir gelenlere baktı, bir sabahki dili zifir kadını anımsadı, "Bu o!" dedi (5-66). , Dönüp Tuna'ya baktı sonra (5-66). ,

1457. Tuna kaygılı bir yüzle, kolunu boynuna atmış olan sarışın delikanlıya bir şeyler anlatıyordu (5-66). ,
1458. Kendini de şaşırtan bir davranışla, Tuna çabuk benim masama gel, çabuk (5-66). , "Annen geliyor" dedi (5-66). ,
1459. Sonradan hep beraber, konuşup konuşup şaşmışlardır buna (5-66). , Nereden nereye! (5-66). ,
1460. Tuna hemen fırladı, onun masasındaki en yakın masaya oturuverdi (5-66). ,
1461. "Yat çabuk" dedi (5-67). ,
1462. Tuna hemen kollarını kavuşturup masaya yattı (5-67). ,
1463. Kocaman hasır şapka üzerini örttü (5-67). ,
1464. Nemide hanım, sonra, yanındaki masayla hiç ilgisi yokmuşçasına bir kaş kaldırıyla, gazetesini okumaya başladı (5-67). ,
1465. Ne "ardizlik." (5-67). ,
1466. Kış boyu konuşup tartıştılar bu konuyu çocuklarla (5-67). ,
1467. Gülüştüler (5-67). ,
1468. Nereden nereye (5-67). ,
1469. Hissikablelvuku denen bir şey var (5-67). ,
1470. Bu hissikablelvuku, geldi meclis'in yanına yerleşti (5-67). ,
1471. İki sözün arasına, yerli yersiz, bir meclis, ya da bir hissikablelvuku (5-67). ,
1472. Gül Allah gül (5-67). ,
1473. Onların bu hallerine bakıp, "üniversite müniversite." (5-67). ,
1474. Çocuk ayol bunlar, çocuk işte ne olsa" der, dayanamayıp o da gülerdi (5-67). ,
1475. Sözümüzü gevşetmeden sürdürmeliyiz (5-67). ,
1476. Bir öyküyü kotarmak büyük incelikler ister (5-67). ,
1477. Çok dikkatli olmak gerekir (5-67). ,
1478. Örümcek ağı bağlantıları zedelemekten geçmeli sözden söze (5-67). ,
1479. O kadınla erkek masaya yaklaştıklarında, masada kendiliğinden bir sessizlik, bir tutukluk olmuştu (5-67). ,
1480. Kadın, sinirden gerilmiş bir yüzle hepsine ayrı ayrı, dimdik bakarak kırıp geçirdi ortalığı: Tuna'nın onlarla beraber olduğunu biliyordu (5-67). ,
1481. Nerede olduğunu ona söylemeleri gerekirdi (5-67)
1482. Yoksa çok fena olacaktı (5-67). ,

1483. Hepsinin ailelerini, okulu yakıp yıkacaktı başlarına (5-67). ,
1484. On beş gündür sinir krizi geçiriyordu (5-67). ,
1485. Söyleyin söyleyin diyorum (5-67). ,
1486. Bakın yoksa çok fena olacak (5-67). ,
1487. "Başınıza çok işler açacağım" diye sesini yükselttiği zaman, aralarından birkaçı dikilmek, karşılık vermek istedi ama, konuşmadan, el kol hareketleriyle onu bir acele yatıştırdılar (5-67). ,
1488. Gene de biri dayanamayıp terslendi: "Efendim, lütfen bağırmayın." (5-67). ,
1489. Tuna bizimle değildi diyoruz size (5-67). ,
1490. Herkes bize bakıyor (5-67). ,
1491. Lütfen gidin buradan (5-67). ,
1492. Ne yaparsanız yapın (5-67). ,
1493. Bu Tuna'nın erkek arkadaşıydı ve sapsarı kesilmişti (5-67). ,
1494. Sarışın bir çocuğun, yanmış bir çocuğun sararışı etkiledi galiba kadını, artık Tuna'nın annesi diyelim (5-67). ,
1495. Babası öylece susuyordu (5-67). ,
1496. Sigara bile içmiyordu hızla döndü, yüksek altı yazlık ayakkabısı o hızla, ayağından kaydı, bileği burkulabilirdi ama çabuk toparladı (5-67,68). ,
1497. Sinirden ve dili boğazına tükürüğüne akıp karıştığından, hışırtilı, öksürüklü bir ses ile sinirini tozuttu (5-68). ,
1498. Tozutup güzel ağzını yüzünü eğilterek çirkinleşti: Görüşeceğiz! (5-68). ,
1499. Görüşeceğiz bakalım (5-68). ,
1500. Sonra çok pişman olacaksınız (5-68). ,
1501. Ama iş işten geçmiş olacak (5-68). ,
1502. Yürü Vecihi! (5-68). ,
1503. Yürüyüp gitti; Vecihi de arkasında; önüne baktığı sanılırsa da, bir an, hepsine birdenmiş gibi, ortaya doğru, yorgun, umarsız, bıkkın, özür dilemeye de benzeyen bir gözucu bakışıyla bakarak (5-68). ,
1504. Arkalarından sessizce baktılar; çocuklar ve Nemide hanım (5-68). ,
1505. Kadın önde, tepesinde topladığı saçlarının çözölmüş olduğunun ayırında olmadan, hızlı hızlı, topuklarını vurarak, erkek peşi sıra, kısa adımlarla, yetişmeye çalışarak (5-68). ,

1506. Tuna hâlâ yatıyordu (5-68). ,
1507. Dayanamayıp güldüler (5-68). ,
1508. Kalk Tuna kalk (5-68). ,
1509. Tehlike bitti (5-68). ,
1510. Tuna çabucak bastırılan bir ağlama krizi geçirdi (5-68). ,
1511. Ondan yılıyordu (5-68). ,
1512. Onu kendinden uzak tutuşu, duygularını ondan gizleyişi hep bu yüzdendi (5-68). ,
1513. "faşist" biriydi (5-68). ,
1514. Kendince çok doğru ama Tuna'ya göre, çağdışı ve aptal yargıları vardı (5-68). ,
1515. Çok bilirmiş gibi görünse de, çağını, çağdaş insanı, insan haklarını anlaması olanaksızdı (5-68). ,
1516. Eninde sonunda o, uzun yıllar arabuluculuk yaparak geçimini sağlayan, Samatyalı Nazike hanımın kızıydı (5-68). ,
1517. Liseyi bitirmiş olmasına karşın (5-68). ,
1518. O akşam çocuklardan biri onları otobüse binerken görmüş (5-68). ,
1519. Ertesi gün de onlar gidecekti zaten (5-68). ,
1520. Bu öykü burada biter (5-68). ,
1521. Gene de, kapı ağzında laflamanın tadında iki söz daha eklemek ister gönül (5-68). ,
1522. Önce Tuna (5-68). ,
1523. Tuna Bora'ya âşık/mış (5-68). ,
1524. Bora, maddi durumu çok bozuk olduğu için, gece yarısı Hal'de yük taşıyormuş (5-68). ,
1525. Tuına buna bayılıyor (5-68,69). ,
1526. Ona saygı duyuyor / müş (5-69). ,
1527. Tuna bu yüzden annesiyle zıt gidiyor / müş (5-69). ,
1528. Evet (5-69). ,
1529. Elbette biliyor (5-69). ,
1530. Nasıl? (5-69). ,
1531. Biraz anlat bakalım (5-69,

1532. Tuna Bora'yı görünce çok seviniyor/muş (5-69). ,
1533. Ona sarılmaya, boynunu koklamaya bayılıyor / müş (5-69). ,
1534. Bora yanında olmayınca, havada asılı kalıyor / müş (5-69). ,
1535. Bora'yla olunca, yaşamak çok hoşuna gidiyormuş (5-69). ,
1536. Beraber olmak (5-69). ,
1537. O akşam, onları kebabçıya davet etti Nemide hanım (5-69). ,
1538. Başka türlü içine sinmez ki! (5-69). ,
1539. Üstüne de yalamaca dondurma (5-69). ,
1540. Sonra geç saatlere dek, rıhtım boyunda oturmak (5-69). ,
1541. Çocuklardan gelen, patlamış mısır, kabak çekirdeği ikramı. Geç saatlarda otele dönerken gene Nemide hanımdan, "Genç bunlar, kurt gibi acıkıyorlar" diye düşündüğünden, dönerli dürüm (5-69). ,
1542. Hep konuştular (5-69). ,
1543. Küçük küçük tartıştılar (5-69). ,
1544. Bol bol güldüler (5-69). ,
1545. Tuna da (5-69). ,
1546. Onunkinin içinde biraz kırgınlık, biraz ikircim, biraz da korku vardı (5-69). ,
1547. Çok yere çekilebilecek, çok derinde olduğu için yoğunluğu pek belli olmayan, yokmuş gibi görünen bir korku (5-69). ,
1548. Aslında, Nemide hanımın söyledikleri biçimlendirmişti korkusunu; sorduğu sorularla, esirgemediği kınamalarla.. (5-69). ,
1549. Peki sen anneni dinlemedin evden çıktın (5-69). ,
1550. Diyelim iyi ettin (5-69). ,
1551. O daha kendini kurtaramamış (5-69). ,
1552. Sinirleri sıfır bir annen varsa, onun kurduğu evde, onun sana sağladığı maddi imkânlarla yaşıyorsan, onun sinirleriyle oynamak hakkını nerden buluyorsun? (5-69). ,
1553. Kendine -Nemide hanım kışına der- güveniyorsan, artık o eve dönemezsin (5-69). ,
1554. Bak Bora'ya, gece yarıları Hal'de sırt hamallığı yapıyormuş (5-70). ,
1555. Yoo, çarem kesik deyip döneceksen gene de, o evin, o evi kuran kadının koşullarına uymaya zorunlusun (5-70). ,

1556. Beğenmiyorsan işte yol (5-70). ,
1557. Ayaklarının üzerinde duramıyorsan, susar oturursun (5-70)
1558. Nemide hanım burada da, "kırar kışını oturursun" der (5-70). ,
1559. Ne kadın şu Nemide hanım (5-70). ,
1560. Tüm bunları, kebabların, gülüşmelerin, dondurmaların arasına çekirdek
çitlermiş gibi karıştırıp söylemişti (5-70). ,
1561. Tuna da, öbürleri de, yüreklerinde hafif bir ağırlıkla, durmadan konuşarak,
susup kaldılar, uyumadan önce (5-70). ,
1562. Daha o zamanlar, bunu yazmak bana önerildiğinde, "Ben yanlış seçilmiş
biriyim" diye düşündüm (6-71). ,
1563. Hâlâ öyle düşünüyorum (6-71). ,
1564. İstanbul'un bir zamanlar pek "mutena" olan, seçkin ailelerin oturduğu bir
semtinde, bugüne değin gelebilmiş, yaşamını hâlâ sürdürebilen, eski taş
binalarından birinin ağırbaşlı salonunda oturuyorduk (6-71). ,
1565. Ben, ev sahibimiz hanımefendi, ressam arkadaşımız Gün (6-71). ,
1566. Bir saltanat zamanını yaşayıp bitirmiş, taşları, demirleri, saçakları, çerçeveleri
kararmış da olsa, çevresindeki, gökyüzüne " ihtişamla" yükselen ulu ağaçlarla
birlikte, toprağa kök salıyndaki görkemiyle, gene de insanı çarpan bu binalarda,
hep o yaşanılıp geçirmiş zamanı duyuyordu insan (6-71). ,
1567. Demir kapıdan geçerek girdiğimiz yaşlı bahçe, girişteki, artık kullanılmayan,
sadece bu eski yapılarda bulunan, kapısı camlı, kırmızı kadife ya da deri kaplı
oturma yeri olan asansör, mozaikler, karanlık, geniş basamaklı, yayvan
merdiveni belli belirsiz aydınlatan renkli tepe camları, geçmiş bir zamanın tüm
gizlerini duyuyormuşuz gibi bir sessizlikle, "Vitraylara bak. Bu eski binalar!"
değişimizden gelen, saygı göstermeye benzeyen hava çevremizdeydi (6-71). ,
1568. Ev sahibimizin sanatına, -onun unutulmaz seramik kapıları! (6-71,72). ,
1569. Açık, kapalı, yarı açık.. (6-72). ,
1570. Hangi durumda olurlarsa olsunlar, bakmayı bilene, değişik yaşamlar
çağrıştıran, düş kurmalara açık kapılardır bunlar- ince uzun güzelliğine, beyaz
saçlarına karşı, yumuşak, yavaş seslerle konuşuyorduk (6-72). ,
1571. Onun kalın, genizden gelen, etkileyici, biraz buğulu sesi ona çok yakışıyor
diye düşünüyorduk (6-72). ,

1572. Bacaklarımızı bititirmiş, koltuklara rahat ama yayılmadan, derli toplu oturmuştuk (6-72). ,
1573. Üstümüz başımız özenli, ütülü, ayakkabılarımız tozsuz, saçlarımız iyi taranmış, tırnaklarımız bakımlıydı (6-72). ,
1574. Başka bir şeydi (6-72). ,
1575. Ona sunmak için aldığımız çiçekleri hazırlarken çiçekçi, arkadaşımın kurdelenin rengi için gösterdiği titizlikle eşdeğer bir şey (6-72). ,
1576. Tavanla, pencerelerin yüksekliğinden, perdelerle halıların renk uyumundan gelen rahatlığı, duvarlardaki resimlerin, köşelere yerleştirilmiş baha biçilmez vazoların, seramiklerin, gümüş çay takımlarının getirdiği duyguyu, kadifenin, insanı derinliklerine çeken koyuluklarının üzerinde pırıldayıp geçen sırmayı, dalgalanmadığı halde dalgalanmayı, uçuşmayı düşündüren bürümcüğü, onlardan gelen hoş titreşimleri de gözardı etmemek gerekir (6-72). ,
1577. Gözucu bakışlarımızla görüyorduk onları (6-72). ,
1578. Bizi, nice günler görmüş geçirmiş suskun duruşuyla bastırıldığı sanılan bu havanın içinde şen şakrattık; umulduğunun tersine (6-72). ,
1579. Gülüşmelere, küçük sevinçlere, zararsız dedikodulara açık dost sofralarının, içki masalarının "fıkrî serüven"lerinden geçip gelmiş, incelmış bir sevgi anlayışıyla biçimlendirilmiş kişiliklerimiz vardı (6-72). ,
1580. Yaşamın getirdiği tüm ayrıntılara, "nüktedan" bir açıdan, üstün bir beğen, olgun bir anlayış, günlük bir "gırgır" içinden bakabiliyorduk (6-72). ,
1581. Üç kişiydik demiştik (6-72)
1582. Ev sahibimizden sonra beni alalım (6-72). ,
1583. Ben yazarım (6-72). ,
1584. Yazacak olan (6-72). ,
1585. Arkadaşımıza gelince, o bu öykü içindeki öykünün dinleyicisi (6-72). ,
1586. Çünkü, bazı durumlarda, bazı sohbetlerde, ikiden fazla kişi gereklidir (6-73). ,
1587. Öykünün kahramanına gelince -burası biraz karışık (6-73). ,
1588. Onu belirleyebilmek için, -onlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum- yukarıda ev sahibimiz için kurguladığım havayı, yabancı bir ülkeye taşıyın (6-73). ,
1589. Bir Arap ülkesi sıcaklığına (6-73). ,

1590. Okuduklarımla, sözcüklerden bana yansıyan düşsel duygularla hayal etmeye çalışıyorum (6-73). ,
1591. Altın pırıltısı, mermerin serinliğini yitirip ılınmışlığı, fiskiyelerden fışkıran suların sesi, ipekler düşleyin (6-73). , Şu sözcükleri anımsayın: kırımı tartar, tarüfülful, kral, Kral Naibi, İskenderiye, Nil Kıyıları, Bağdat, Basra, Belkıs Haberleri.. (6-73). ,
1592. Bu havanın içinde, tanınmış geniş bir aileden gelme bir ressam var (6-73). ,
1593. Kadın (6-73). ,
1594. Büyük, zengin bir atölye (6-73). ,
1595. Tablolar, sergiler.. (6-73). ,
1596. Bu ressam, bizim konuğu olduğumuz hanımefendinin çok yakını (6-73). ,
1597. Zaten, ailenin neredeyse tüm bireyleri sanatçı (6-73). ,
1598. Dünyanın dört bir yanına yayılmış yaşıyorlar (6-73). ,
1599. Paris.. (6-73). ,
1600. Amerika.. (6-73). ,
1601. Bu yaşamın içinde, elbette yeryüzünün ünlü şairleri, ressamı, yortucuları, rejisörleri var (6-73). ,
1602. Sanat dünyasının en son haberleri, üst düzeyde espriler, Fransız edebiyatı, İngiliz edebiyatı, dünyayı karıştıran sanat akımları, çılgınlıklar, Amerika.. (6-73). ,
1603. Amerikan sanatı, Afrika.. (6-73). ,
1604. Sanat sanat sanat.. (6-73). ,
1605. İyi hoş da, ya İstanbul! Böyle bir kent var yeryüzünde (6-73). ,
1606. İstanbul! (6-73). ,
1607. Eski İstanbul! (6-73). ,
1608. Ona duyulan özlem (6-73). ,
1609. Bir kenti özlemek! (6-73). ,
1610. Öykü burada başlayabilir (6-73). ,
1611. Ortada yanlış bir şeyler olduğu belli de, bunların nerede ve neler olduğu açık değil (6-73). ,
1612. Öykü için elimizde, önce bir villa var (6-73). ,
1613. Boğaziçinin en güzel tepelerinden birinde (6-73). ,

1614. İmgelem, bu villa sözcüğü üzerinde çeşitlemeler yapadursun, biz biraz geçmişte gezinelim (6-74). ,
1615. Hani yaşamış ya, işte o zamanlarda da, gene aç gene sefil, gene kaba, gene yüreğindeki pırlantası yontulmamış, ama ışığını hiçbir gücün karartamadığı, binbir yıllık acı yaşam serüvenini sürüyüp getiren kalabalıklar varmış (6-74). ,
Gene var (6-74). ,
1616. Bu duyguları bir yerinden tutturup başlattık diyelim öyküyü (6-74). ,
1617. Bunu kurgulayacak olan benim (6-74). ,
1618. Bu ben'i kısaca açmak gerek (6-74). ,
1619. Mademki bir yanıştan söz ettik, arayalım bakalım nerede bu yanlış (6-74). ,
1620. Ben şuyum: Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda babam genç bir adam (6-74). ,
1621. Talihin bir cilvesi, tam o sırada, aklında fikrinde yokken mirasa konuyor (6-74). ,
1622. Yirmi yıl sonra, kalkınan Türkiye'nin fabrikatörlerinden biri (6-74). ,
1623. Ne var ki ben, fabrikatör, fabrikatör çocuğu sözcüklerinin çağrıştıracığı hiçbir tanıma, hiçbir yaşam biçimine uymayan biriyim (6-74). ,
1624. Ailemiz eşraftan olduğu halde, ben, kızkardeşim, çok sonra doğan erkek kardeşim, görgüsü, bilgisi, yaşama biçimi orta halli olan bir ailenin çocukları olarak büyüdük (6-74). ,
1625. Taşralıydık (6-74). ,
1626. Arka tarafında bahçeye bakan tahtaboşları olan geniş sofalarda koşarak, evcilik oynayarak, dut ağacına çıkarak, ceviz kırarak.. (6-74). ,
1627. Derelerde çimdik, konu komşu toplaşıp büyük yer sofralarında mantılar yedik, kışın pekmez içtik, bayramlarda bayramlıklarımızı giyip el öptük (6-74). ,
1628. Saçlarımızı, eve gelen berberin alagarson kesişi, eşraf çocuğu oluşumuzdan, asıl, kente uzak oturumuzdandı (6-74). ,
1629. Yukarıda, bağlara giden yolun başında, kale eteğinde dedem Hacı İbrahim Somuncu'dan kalma köşk yavrusu bir evde oturuyorduk; bahçe içinde (6-74). ,
1630. Taşra yaşamı denilen bu yaşamdır bizi en ince ayrıntılarıyla belirleyen (6-75). ,
1631. İçimize işlemiştir bizim; biz üç kardeşin (6-75). ,

1632. Diyelim ben ve ünlü yontuculardan olan kızkardeşim, Amerika'da okuyan erkek kardeşimi görmeye gitmişiz (6-75). ,
1633. New York'un orta yerinde, kalabalık bi caddenin bir yerinde duruyoruz (6-75). ,
1634. Birden, herhangi bir nedenle, bir benzetme, bir koku, bir çağrışımla, doğup büyüdüğümüz kentimizdeki bağ evimizi anmışsak, hemen gözlerimiz dolar (6-75). ,
1635. Çok sevdik (6-75). ,
1636. Keşke babam erken ölmeseydi (6-75). ,
1637. Bu sevgi ondan geçmedir bize (6-75). ,
1638. Biliyorum (6-75). ,
1639. Annem İstanbulluydu (6-75). ,
1640. Ne olsa ev kızıydı (6-75). ,
1641. Çok sonraları, kardeşimle ben, İstanbul'da liseyi bitirip de dönünce, ancak o zaman, dededen kalan bu büyük evi değiştirmeye başladık (6-75). ,
1642. Modern kesimli koltuk kanape istedik (6-75). ,
1643. Sedirler yok edilmeliydi (6-75). ,
1644. Seyrettiğimiz Amerikan filmlerinden aklımızdan kalan, çok hoşumuza giden, onların yaşam biçimlerine uyan eşyaları eve taşımaya başladık (6-75). ,
1645. Annem bir Amerikan bar'a şiddetle karşı çıktı ama, artık o da yazları bağ evine gittiğimizde salça yaptırmaktan, erişte kestirmekten vazgeçmişti (6-75). ,
1646. İkinci kattaki alaturka helayı bozdurup gömme banyoyla duş koyduruşumuz çok hoşuma gitti (6-75). ,
1647. Ama koşulları vardı (6-75). ,
1648. Diyelim ki alt kattaki büyük mutfağın arkasındaki hamam kalacaktı (6-75). ,
1649. Evet (6-75). ,
1650. Rahatlık (6-75). ,
1651. Yıllar, bizim okul yıllarımız, yaz tatillerimiz, Avrupa görmelerimiz içinde yuvarlandı gitti (6-75). ,
1652. İstanbul'a göçüldü sonunda (6-75). ,
1653. Ev satılırken biraz burulduğunu anımsıyorum annemin (6-75). ,
1654. Gizli gizli ağlamıştı belki de (6-75). ,

1655. Oysa sonradan, "Aman iyi oldu. Çok bozuldu bizim buralar, seviye çok düştü" diye düşünüp, rahatlamıştı (6-76). ,
1656. Bir yük kalkmıştı omuzlarından (6-76). ,
1657. Ne olduğunu anlamadığı/m bir yük (6-76). ,
1658. Kalorifer, her sabah kapıya gelen kapıcı ona da rahat geldi sanırım (6-76). ,
1659. Böyle olmayışının altını çizmek isterim (6-76). ,
1660. Özellikle belirtmeliyim bunu (6-76). ,
1661. Bayramlarda, kapıya gelecek olan kapıcı, bekçi, çöpçü ve çocuklar için lokumlar alındı (6-76). ,
1662. Bahşiş için bozuk para hazırlandı.. (6-76). ,
1663. İşte bu öyküdeki ben için, kabaca çizilmiş bir iki çizgi (6-76). ,
1664. Çok yeterli olmasa da, yanlışlıkların benimle olan bölümü için bir ipucu sayılabilir (6-76). ,
1665. Sonra.. (6-76). ,
1666. Burada üç noktaya sığınıp, imgelemlerin, villa sözcüğü çevresinde ürettiklerine dönmeden önce, bu konuyu kafamda geliştirirken, aldığım notlardan bazılarını bir gözden geçirmekte büyük fayda var diye düşünüyorum (6-76). ,
1667. Biri şu: 1980 yılında gazetenin birinde bir haber çıkmıştır (6-76). ,
1668. Şöyle: Ankara Belediye müstahdemleri, efendi değil, bey diye çağırılmalarını istedi (6-76). ,
1669. Ankara Anka (6-76). ,
1670. Ankara Belediyesi'nde çalışan müstahdemler, belediye memur ve yöneticilerine bir genelge yayınlayarak, en tabii hakları olan süpürge ve paspasların yenilenmesine, her müstahdeme bir kova verilmesini, idare tarafından sabun ve çamaşır tozlarına konan ambargonun derhal kaldırılmasını istemişlerdir (6-76). ,
1671. Müsder imzasını taşıyan ve belediye idarecileri ile memurlarına dağıtılan genelgede şöyle denilmektedir: "Her koridorda üyelerimiz için bir masa, ve eskimiş, yıpranmış sandalyelerimiz derhal değiştirilip, üyelerimize layık hale getirilsin (6-76). ,

1672. Koridordaki çağırılma zilleri derhal değiştirilerek, modern hale getirilsin (6-76). ,
1673. Kapı önlerinde oturmak yerine, şoförlerle birlikte, üyelerimize her katta veya koridorda bir oda verilsin (6-76). ,
1674. Memurlar tarafından çağırılırken, örneğin, "Ahmet efendi bakar mısın?" diye çağırılmaktayız (6-76, 77). ,
1675. Efendi diye değil, Ahmet bey olarak çağrılmak istiyoruz (6-77). ,
1676. Buraya yeniden döneceğim (6-77). ,
1677. Eğer gerekirse (6-77). ,
1678. büyük ailenin, bu öykü içi öyküyü üzerine kurduğumuz üyesi-ki, daha önce belirtildiği gibi, evlenip gittiği ve uzun yıllardır yaşamakta olduğu Arap ülkelerinden birinde, varlıklı, ünlü bir yaşam sürdürmekte-İstanbul hasreti içinde yanıp tutuşmaktadır (6-77). ,
1679. Ah İstanbul! (6-77). ,
1680. Ah Boğaziçi! (6-77). ,
1681. İstanbul bir masal kentidir (6-77). ,
1682. O masalın içinde yaşanmış bir gençlik vardır (6-77). ,
1683. Zaman zaman o anlı şanlı, varlıklı yaşamının anılarından, tuvallerinin üzerinden İstanbul'a bakar, gözleri dolar (6-77). ,
1684. Artık, villaya gelebiliriz (6-77). ,
1685. Ev! (6-77). ,
1686. İstanbul'da bir mekan! (6-77). ,
1687. Evet, bu yapılmalıdır (6-77). ,
1688. Uzun aramaların, araştırmaların sonunda karar verilir, çok beğenilen bir villa satın alınır (6-77). ,
1689. Bu kadardır bu iş (6-77). ,
1690. Şarkısı bile kalmıştır akılda (6-77). ,
1691. "Bu hasretlik canım, gün olur biter." (6-77). ,
1692. Elbette gerekir (6-77). ,
1693. Gene çıkıp gidecek uzak diyarlara (6-77). ,
1694. Mısır, Avrupa, Amerika... (6-77). ,
1695. Eve bakacak, kollayacak biri olmalı (6-77). ,

1696. Elbette güvenilir biri bulmalı (6-77). ,
1697. Arnavut İsmail efendi gibi (6-77). ,
1698. Hani bir zamanlar, onlar daha çocukken, hani odalarında, sofralarında denizin ışıkları gezinen yalılarında yaşayan sadık, vefakar kahyaları gibi (6-77). ,
1699. Kışın Beyazıt'taki konağı, yazın Çengelköy'deki yalıyı, Kozyatağı'ndaki köşkü çekip çeviren (6-77). , O -Allah rahmet eylesin İsmail efendi (6-77). ,
1700. Kırmızı burnunda iri bir et beni (6-77). ,
1701. Upuzun boyuyla, çatık kaşlarıyla, içi çocuksu bir sevgi ve "itaat"la dolu İsmail efendi (6-77). ,
1702. Bu durumu kahramanımızın anlaması olanaksız (6-78). ,
1703. Şaşıyor, şaşıp kalıyor (6-78). ,
1704. Bunu, Fransızca, Türkçe, Arapça, İngilizce düşünerek, Arapça, Fransızca, İngilizce, Türkçe konuşarak ortalara seriyor: "Bir de kalkmışlar, efendi demeyin bize, bey deyin diyerek (diyerekten...) Mon Dieu!" (6-78). ,
1705. Boğaziçi! (6-78). ,
1706. Gündelik, akla hemen geliveren bir tanımlamayla, dünyada eşi benzeri olmayan, gizemli, kıtalararası büyük su (6-78). ,
1707. Güneşin yedi bin rengini, yedi bin kez ayırıştırıp, ayırışan her renge yedi bin giz saklayarak ışıklanan su (6-78). ,
1708. Karadeniz'le Akdeniz'in yedi bin kat dipten akıp kavuşan büyük, dile gelmez, akıl almaz aşkını yansıtarak, ona bakanlara, onu görenlere büyü yapıp "ebkem" bırakan... (6-78). ,
1709. Bir villa ki, hangi odasına girsen, hangi penceresinden baksan Boğaziçi (6-78). ,
1710. Ön bahçesi, arka bahçesi, ortancaları, gülleri anlatılmaları sığmaz çiçek cenneti (6-78). ,
1711. Demir parmaklıkları, Kırıcılı Süreyya Paşa köşkünün kalıntılarını kapatan antikacıdan, panjurlarının tahtası da Karadeniz köylerinden bulunup getirtilerek yaptırıldı (6-78). ,
1712. Neye dokunsan ayrı bir baha, ayrı bir antika (6-78). ,
1713. Antika antika... (6-78). ,
1714. Antikanın sonundaki "a" yı düşürün: Antik (6-78). ,

1715. Antik sözcüğünün çağrışımlarına bırakın kendinizi (6-78). ,
1716. Bırakın, gevşeyin (6-78). ,
1717. Şimdi bu havanın içinde, başlayın eşyaları yerleştirmeye (6-78). ,
1718. Görün bakın nasıl nasıl dayanıp döseniyor bu güzelim villa (6-78). ,
1719. Merdivenlerden aşağı su gibi inen nakışlı merdiven halıları, salonlara boydan boya yayılıp taban halısı oluveriyor, oraya buraya seriliverilmiş kilimlere dönüşüyor (6-78). ,
1720. Malatya'nın sekiz türlü yeşili, Konya'nın on iki siyahı, Sivas'ın on üç turuncusu burada (6-78). ,
1721. Öyle olacak elbette (6-78). ,
1722. Bir ressam seçti çünkü bu halıları, kilimleri, içindeki yoğunlaşmış özlemden, geçmişin anılarından geçirerek (6-78). ,
1723. Yazı masalarının, yatak odası takımlarının ceviz ağacından gelen parlatılmış koyu kahverengisi perdelere vurup, tanımlanması zor, içinde kahverengiden solmuş pembeler taşıyan, Fransız ketenlerine dönüşerek; elde işlenmiş (6-78). ,
1724. Odalar, girişler, salon, ön balkon, arka balkon, bahçedeki kamerye, hep bu tanımlamaların süzgecinden geçirilerek getirilmelidir göz önüne (6-79). ,
1725. Hep pahalı, hep antika ama, çok ince bir zevkle, çağdaş, günlük yaşama yerleştirilmiş (6-79). ,
1726. Şu tanımlama çok iyi: tanımlamalara sığmayan bir zevk, incelik, görgü, güzellik! (6-79). ,
1727. Ne var ki zaman, Boğaziçi'nin Çengelköy akıntısı gibi geçip gidiyor (6-79). ,
1728. Böyle bir villası olan, bunu çok istemiş olan, onunla baş başa yaşayabilmelidir (6-79). ,
1729. Sabahın erken saatlerini, gecenin, ancak bir ressamın imgeleminde renklenebilecek olan karanlığını, uzun uzun bakılan, bakmalara doyulamayan Boğaziçi'ni, yamaçları, korulukları - ah! (6-79). ,
1730. Bozuluşu, çirkin betonlaşmayı görmemeye çalışarak (6-79). ,
1731. Ah inleyerek (6-79). ,
1732. İmgelemde eski Boğaziçi'ni canlandırmaya uğraşarak... yaşamak... günün her "an"ını dinlemek (6-79). ,

1733. Salondaki, Mısır'dan getirilmiş, divanın üzerine atılıvermiş, yazın serin tutan ipek şalın üzerine uzanivererek, sessizliğin içinde, villanın çevresini saran güzelim doğayı, kurdu kuşu, börtü böceği esintiyi duyarak, Mustafa Bulut'un güzel gözlü şirin karısı Cemile'nin –kaçırmış Mustafa Bulut bu Cemile'yi (6-79). ,
1734. Dağa taş yazılmış onların sevdası (6-79). ,
1735. Görülmemiş, duyulmamış bir sevdaymış- getirdiği buz gibi turunc şerbetini – ki, formülü atalardan kalmadır (6-79). ,
1736. “Müstesna” bir lezzeti vardır; damak donduran tadına doyum olmaz- yudumlayarak (6-79). ,
1737. Ya kokusu! (6-79). ,
1738. Uzun süre durur esintinin içinde (6-79). ,
1739. Dolanır insanın çevresinde (6-79)
1740. Misk-i amber mübarek (6-79). ,
1741. Ah! Sevgili Boğaz'da böyle bir yapayalnızlığı, ruhu, böyle anılarla sarmaş dolaş, yunmuş yıkanmış bir dinginliğe bırakmayı gönül ne çok arzu etmiştir (6-79). ,
1742. Bir memleket, bir yaşanmışlık, artık geçip gitmiş olan (6-79). , İnsan denen bilinmez! (6-79). ,
1743. Dünya edebiyatında bu duyguyu işleyen ozanların mısraları yinelenerek yapılmıştır tabloların çoğu (6-79). ,
1744. Çevrede ünlü sanatçılar, onların bitmez tükenmez kaprisleri, tadına doyum olmaz sohbetleri, dedikoduları, esprileri arasında durmadan etkilenerek, değişerek, etkileyip değiştirerek... (6-79). ,
1745. Tartışmalar sonra (6-80). ,
1746. Sanat! (6-80). ,
1747. Paris! (6-80). ,
1748. Ah Paris! (6-80). ,
1749. Ah sevgili Paris! (6-80). ,
1750. Ve, ah o Fransız ozanları! (6-80). ,
1751. Ya çöl! (6-80). ,

1752. Ya çölün anlatılamaz, anlaması zor, anlaşıldığı zaman da insanı çekip çeviren kendine getiren şiiri! (6-80). , Evet evet, böyle bir yaşam ve falan... (6-80). ,
1753. Ama, ah ah, Boğaziçi bambaşkadır (6-80). ,
1754. Yıllarca içten içe hayali kurulmuştur (6-80). ,
1755. Erişilemeyeceği bilinerek (6-80). ,
1756. Zaman! (6-80). ,
1757. Geçip gitmiştir çünkü zaman (6-80). ,
1758. Hayaldir bu (6-80). ,
1759. Düşte bile ele geçirilemez o bir başınalık (6-80). ,
1760. Hayaldir evet (6-80). ,
1761. Çünkü İstanbul'a gelindiğinde, bir büyük karmaşanın içine girilir (6-80). ,
1762. Çevre çok geniştir (6-80). ,
1763. Bir aile gibidir (6-80). ,
1764. Öyledir (6-80). ,
1765. Seçkin sanatçılar, dostlar, akrabalar vardır, hayranlar vardır... (6-80). ,
1766. Sergi kalabalıkları, kokteyller... (6-80). ,
1767. Yıllarca sonra karşılaşılan, geçmiş zamandan kalma anılar, yüzler, sesler (6-80). ,
1768. Asıl davetler! (6-80). ,
1769. Hep beraber; eski dostlar, eski günlerle bir arada (6-80). ,
1770. Ne güzeldir geçmiş zamanda yaşanmış o Boğaz gezilerini, ada turlarını anımsayarak, onları yeniden yaşamaya çalışmak (6-80). ,
1771. Zaman geçmiştir. O günler zamanla beraber yok olmuştur (6-80). , Olabilir! (6-80). ,
1772. Harika! (6-80). ,
1773. Öyleyse hep beraber hep beraber gidilmelidir (6-80). ,
1774. Hep beraber gidelim çocuklar (6-80). ,
1775. Çocuklar; yaşlanmış kahkahaları, sigara kalını sesleri, şakalaşmaları, birbirlerine takılmaları, buluşmanın getirdiği sevince benzeyen çocuksu duygular, küçük şaşkınlıklarla bir arada; biraz yorgun, biraz örselenmiş ama şendirler (6-80). ,
1776. Tıpkı, "biz Heybeli'de..." (6-81). ,

1777. Gene de böyle bir eve sahip olmanın hayali bile yeter insana (6-81). ,
1778. Ki, o elde edilmiştir (6-81). ,
1779. Vardır (6-81). ,
1780. Orada beklemektedir, aranan, özlenen her isteği karşılamaya hazır olduğu var sayılarak (6-81). ,
1781. Eh, Mustafa Bulut da var (6-81). ,
1782. Denmiştir ki, o konuşmada; "...Ay pek hoşşunuz vallahi, Yapmayın! (6-81). ,
1783. Gariban bir oğlancık bu Mustafa (6-81). ,
1784. Karısı daha cimcime (6-81). ,
1785. Bilmiş bir şey ama, pek sevimli (6-81). ,
1786. Oğlan kıza nasıl aşık nasıl aşık! (6-81). ,
1787. Pek hoş pek (6-81). ,
1788. Ay hah! (6-81). ,
1789. Hadi canım (6-81). ,
1790. Hah! (6-81). ,
1791. Vallahi hah! (6-81). ,
1792. Sonunda tatil biter (6-81). ,
1793. Herkes dağılır İstanbul'dan (6-81). ,
1794. New York, Paris, Roma, Viyana, Mısır üzerine, bir esintidir eser geçer,"baki kalan..." denir, gülümsenir; kırık bükük; iç geçirerek... (6-81). ,
1795. Yoo, Mustafa Bulut, gülümsemiyor, gülüyor (6-81). ,
1796. Çünkü Mustafa Bulut mutlu bir delikanlı (6-81). ,
1797. Sevdalı olduğu bir Cemilesi var, bir gecekondusu, bir de Allahın bir lütfu maaşı (6-81). ,
1798. Hayır (6-81). ,
1799. Ama olsun (6-81). ,
1800. Her ay düzenli olarak bizim ev sahibimiz hanım efendiye geliyor, maaşını alıyor (6-81)
1801. Bir notum daha vardı, gazeteden kesilmiş bir fotoğraf (6-81). ,
1802. Altındaki yazısıyla birlikte (6-81). ,
1803. Dosyalarımın birinde dururdu (6-81). ,

1804. Dosyalar, kitap araları, pek çok ıvır zıvır şeyi koyduğum çekmece, not defterlerim... (6-81). ,
1805. Oysa ikide bir çıkar karşıma bir yerlerden (6-81). ,
1806. Her seferinde okurum (6-81). ,
1807. Resme bakarım (6-81). ,
1808. Bakar bakarım (6-81). ,
1809. Bakar bakar, dayanamaz gülümserim (6-81). ,
1810. 1993'teyiz (6-81). ,
1811. Fotoğraf 89'da falan çekilmiş olacak (6-81). ,
1812. O resim altını buraya öylece koymak isterdim (6-81). ,
1813. Mustafa Bulut'un Cemili'ye olan aşkını anlatabilmek için (6-81). ,
1814. Onu bulamadığıma göre yazmalıyım (6-81). ,
1815. Denizi, martıları, balıkçı sandalları, çiçekçi çingeneleriyle, günlük güneşlik, aynası açık, şenlikli bir iskele (6-81). ,
1816. Durmadan, küçük yolcu vapurları gelir, yolcu boşaltır, yolcu alır giderler (6-82). ,
1817. Karşı kıyıya dolmuş yapan motorcular, çiçekçi çingeneler bağırarak müşteri çağırırlar (6-82). ,
1818. Gelin gelin sizi karşı kıyıya geçirelim (6-82). ,
1819. Düt düdüğümüzü çalarak, denizi faşşudu fuşşudu yarararak, köpük köpük neşelenerek, istediğiniz yere götürelim..." (6-82). ,
1820. Gelin gelin size çiçek satalım (6-82). ,
1821. Çiçek demek, insan ruhunun, adı adı be, Allahın nimetlerinin, yok yok be canım güzelliğin... (6-82). ,
1822. Şu pembeler, şu morlar, sarılar biçim biçim, eflatun desen bir başka, kırmızı kan kırmızı, hem de parlak, beyazlar nazlı gelin, gelin çiçekleri pür telaş, kıvrım kıvrım yaprak... (6-82). ,
1823. İşte bu iskelede, bir yılın birinde, bir mevsim boyunca, her sabah, sandalların oradan, bir balıkçı delikanlının sesi yükselir ışıgın içinden; aşk dolu (6-82). ,
1824. Boyun damarları şişerek, mavi gözleri çevresindekilere yan bakıp gülerek, sarı bıyıkları güneşte parlayarak bağırır (6-82). ,
1825. Balık bu balık! (6-82). ,

1826. Denizin güzeli bu (6-82). ,
1827. Canlı bu (6-82). ,
1828. Benim canım bu (6-82). ,
1829. Benim güzelim buuuuu! (6-82). ,
1830. Tam o sırada, denize diklemesine inen yokuşlardan birinden bir kız inmiştir iskelede (6-82). ,
1831. Gökyüzünün önünde, kolunda çiçek dolu sepetiyle (6-82). ,
1832. Kara kaşlı, kara gözlü, herkesin bildiği gibi bembeyaz dişleriyle, bir çiçekçi çingene kıızıdır bu (6-82). ,
1833. Oğlanın sesini duydu mu, ondan daha baskın, daha şen, daha çılgın bağırır o da: “Aydeeeee çiçekçi, Levanta çiçeği, margereta, sevda çiçeği, çiçeklerim vaaaar!” (6-82). ,
1834. Sandalcılar güler, çiçekçiler güler (6-82). ,
1835. Sevda denilen o şey, neyse işte o,esintiye karışıp şenlendirir, güzellendirir yürekleri (6-82). ,
1836. Aşkla, sevdıyla dolar iskelenin dünyası (6-82). ,
1837. Martılar he birden uçuşa geçer (6-82). ,
1838. Hep birden fırfırlanır vapurun çevresinde, sonra üçer beşer döner gelir, karınları karanlık, kanat uçları güneşli (6-82). ,
1839. Yaz sonunun, belli etmeden, ağırdan alarak, yüzünü son bahara doğru çevirmeye hazırlandığı, o uzun günlerden birinin, hafiften esintili, petunya kokularıyla, karanfil kokularının en çok benzeştiği bir sabahında, iskelede, gene balıkçı delikanlı, çiçekçi kız, aşk, ve sevda masalı başladığında, gönüller şen, çiçekler şen, deniz ışıklı, martılar telaşlı, balıklar diri diriyken oğlan aşka gelir, tutamaz kendini, bir bağırır bir bağırır ki, kahkahalar çınlar sesinde, iskeledeki herkesin neşesinde (6-82, 83). ,
1840. Gel kız Nazik! (6-83). ,
1841. Atla sandala, kaçırayım seni (6-83). ,
1842. Geeeeeeel! (6-83). ,
1843. Nazik, gülerken susuverir (6-83). ,
1844. Gözlerinin karası koyulaşır (6-83). ,

1845. Sepetini koyar yere, tükürür çikletini, çevresinde kopan gülüşmelere “aydee atla be kız” yürü Nazik! ” Ne düşünürsün be!” “yetti kız!” “Üzdün oğlancağızı ayde!” Diye bağırarlara, şöyle kaşlarının altından bir bakar (6-83)
1846. Başındaki menekşe pambesi yemenisini açar, çırpır, saçlarının üzerine, bağlar, iki ucundan çekerek sıkılar (6-83). ,
1847. Aklının üzerinde düğümler (6-83). ,
1848. Kimseler anlamaz, o arada, uykusuz geceler boyunca yaşadığı sevdaları, düşleri, yüreğinde çırpınıp duran kara sevdayı düşünüp, bir anda kararını veriverdiğini (6-83). ,
1849. “Ayde kız!” diye gülüşseler de, “yürüüüü” deseler de gene de şakadır bu (6-83). ,
1850. Yarısı şakadır en azından (6-83). ,
1851. Bir şeyin olmayacağına inanmışların, iş olsun, eğlence olsun, laf olsun diye çıkardıkları bir şamata işte (6-83). ,
1852. Onun için şaşırtırlar olanlara (6-83). ,
1853. Çünkü Nazik birden, fırladığı gibi yerinden, terliğinin biri iskelede kalmacasına, bir koşar, bir atlar sandala ki, neye uğradığını şaşıran delikanlı, zor yakalar kolundan (6-83). ,
1854. Nazik’in gözlerinde, tanımlaması olanaksız aynı kuyu karanlıkları, “Çek ayde bakalım. Geldim işte” der (6-83). ,
1855. Arkasından pembe terliğini fırlatırlar iskeledekiler, çığlıklı gülüşmeleri, alkış tutmaları, bağrıışmaları arasında (6-83). ,
1856. Delikanlı, yepyeni, belki kendinin bile tanımadığı bir güç, bir dirim, tüm vücudunun adalelerini çelikleştiren, şaşkın bir sevinçle, tüm engellemeleri, tüm şakalaşmaları aşarak, usta bir manevrayla çıkarır sandalı, öbür sandalların arasından (6-83). ,
1857. Asılır küreklere; ver elini açık deniz (6-83). ,
1858. Eh işte bu kadardır bu hikâye, bu aşk, bu sevda (6-83). ,
1859. İnek sesini, kurgunun tam burasına yerleştirmeliyim (6-84). ,
1860. Mööööööö! (6-84). ,
1861. Bu, benim şaşırtmaca yaparak, metin içinde bir renk elde edebilir miyim diye niyetlenmemden kaynaklanan bir durum (6-84). ,

1862. Evet, Boğazın en güzel yerindeki, o, güzelim villanın içinden bir inek sesi geliyor: Mööööö! (6-84). ,
1863. Ev sahibimiz hanımefendi, bunu bize anlattığı zaman, tam burada, önce, beklemediğimiz bir anda, bir tokat yemiş gibi şaşırılmış, sonra basmıştı kaha kahayı (6-84). ,
1864. Çünkü, olayı dinlerken, sanatçı olmanın getirdiği bir imgelem zenginliği, düş gücüyle, Boğaziçi, villa, dayama, döşeme derken, biz de kaptırıp gitmiştik kendimizi (6-84). ,
1865. Sanki orda yaşıyorduk (6-84). ,
1866. Panjurları yarı kapatarak, denizin ışığını, yan pencerelerden, esintiyle birlikte alacak gibi düzenleyerek, alt kattan gelen koyu kahve kokusunu içimize çekip, yumuşak, sırmalı terliklerimizle, ya da yalınayak, sessizce dolanıyorduk onun içinde (6-84). ,
1867. İpek bir şalın püskülleri, omzumuzdan belimize doğru kayıp, peşimizden geliyordu, halıların üzerinde yayılarak (6-84). ,
1868. Birbirine karışan, yasemin, hanımeli, Arap fulu kokuları, üzerimize sinmiş olan Guearlen'in Jardin du Bataille'ı onları bastırınca, garip bir bozguna uğramışlardı (6-84,85). ,
1869. Çok şaşıyorlardı (6-85). ,
1870. Villanın alınıp yerleştirilişinden bir iki yıl sonra, günlerden bir gün, ev sahibimiz hanımefendiye, bir haber gelir uzak diyarlardan (6-85). ,
1871. Birkaç yazdır gelemeyenler, sonunda, ne yapıp yapıp geleceklerdir İstanbul'a (6-85). ,
1872. "Aman" derler.(6-85). ,
1873. Lütfen! (6-85). ,
1874. Bir iki yıldır kapalı kalan ev, ne olmuştur kim bilir (6-85). ,
1875. Evet, Mustafa Bulut var, güzel yüzlü cime karısı Cemile var (6-85). ,
1876. Zaten, çok doğal olarak asgari ücreti, asgari ücretle yaşanamayacağı gibi meseleleri de bilmezler- Ev bakılmıştır, silinip süpürülmüştür diye düşünürler (6-85). ,
1877. Eve hayran olduğu için, ona hıyanetlik edenlere de inceden inceye bir kin büyütülmüştür içinde, gecekondusunu silip süpürürken (6-85). ,

1878. Of! Of ki of! (6-85). ,
1879. Ne kadar temizlerse temizlesin, iki örtü, iki pırtı (6-85). ,
1880. Ne var ki, ev bir badana boya ister (6-85). ,
1881. Güneş, yağmur rutubet bozmuştur, o ne emeklerle, ne masraflarla, zorluklarla yaptırılmış olan panjurları (6-85). ,
1882. Yenilenmesi gerekir (6-85). ,
1883. Halılar temizleyiciye gönderilse, mermerler de şöyle bir ciladan geçse iyi olur (6-85). ,
1884. Ev sahibimiz hanımefendi, yanına bir arkadaşını alarak, güzel bir bahar sabahı kalkıp Boğaz' a villaya doğru yola çıkar (6-85). ,
1885. Yolu şaşırp, uzatmış olsalar da, güzel bir sabah gezisi yapmış olurlar (6-85). ,
1886. Sonunda, işte villa karşılarında (6-85). ,
1887. Panjurlar, sahiden pek fena olmuş, solmuş, kirlenmiş, yer yer çatlamış (6-85). ,
1888. Bahçeyi, -Allah Allah- ot bürümüş (6-85). ,
1889. “Yahu burası ören yerine dönmüş” diyerek şaşarlar (6-86). ,
1890. Onu sadece, aydan aya maaş almak için geldikçe görüyorlar (6-86). ,
1891. Güleç yüzlü, cahil, temiz bir çocuk (6-86). ,
1892. Villa alındığında bir arkadaş salık vermişti onu (6-86). ,
1893. Baba dosttu, eski bir arkadaş (6-86). ,
1894. O da rahmetli oldu (6-86). ,
1895. Böylece izini kaybettiler Mustafa Bulut'un (6-86). ,
1896. Ancak aybaşında geldiğinde soracaklardı adresini, “Seni nereden bulabiliriz gerekirse?” diye (6-86). ,
1897. “Ne diye gereksin ki” yanıtını da içinde taşıyan bir soruşla (6-86). ,
1898. Bu villanın dışı böyleyse,-vah vah vah- içi ne oldu kimbilir (6-86). ,
1899. O canım eşyalar, o kimbilir nerelerden getirilmiş antikalar, ipekler, halılar... (6-86). ,
1900. “Bari merdivenleri çıkalım da, panjurları aralayarak-anahtarlar Mustafa Bulut'da çünkü-içeri şöyle bir bakalım” diye düşünülerek, ağır ağır çıkılır merdivenlerden (6-86). ,

1901. Kapının yanındaki küçük pencerenin panjuru, çevreden bulunan bir değnekle zorlanarak içeriye bir göz atılır (6-86). ,
1902. Aralarında şöyle bir konuşma geçer hızla, heyecanlı, şaşkın: “Aa! Olmaz!” (6-86). ,
1903. Yani görüyorum da... (6-86). ,
1904. Gel bir de sen bak (6-86). ,
1905. Aman tanrım! (6-86). ,
1906. Aa! (6-86). ,
1907. Vallahi! (6-86). ,
1908. Ne kapı pencere, ne eşya ne bir şey... (6-86). ,
1909. Dört duvar burası (6-86). ,
1910. Vallahi ciddi söylüyorum (6-86). ,
1911. Gel bir kez daha bak (6-86). ,
1912. Eeeeeet (6-86). ,
1913. Evet haklısın (6-86)
1914. Her yeri de ot bürümüş (6-86). ,
1915. İnek, ‘kendimi takdim etmeliyim’ diye düşünmüş olacak ki, tam o anda yerleştiği, yan gelip yattığı çimenlerin arasından davranıp kalkıyor (6-86). ,
1916. Sesinde bir sevinç, bir keyif, selamlıyor onları: Mööööööö! (6-86). ,
1917. Neye uğradıklarını şaşırان ziyaretçiler, kendilerini zor atıyorlar merdivenlerden aşağı (6-86). ,
1918. İnekceğiz nereden girmişse girmiş içeri, bakmış ot bol (6-86). ,
1919. Yer serin, gölgeli (6-86). ,
1920. “Ooooh yaşasın” demiş (6-86). ,
1921. Doyurmuş bir güzel karnını, yan gelip yatmış sonra da (6-86). ,
1922. Elimde bir gazete haberi daha var (6-86). ,
1923. Onu da sonuca yerleştirirsem, bu öykü burada noktalanır bence (6-86). ,
1924. Londra (AA) Balıkların da aynı insanlar gibi acı çektikleri öne sürüldü (6-86, 87). ,
1925. Cambridge Üniversitesi yetkililerinden ve balıkçılık konusunda hükümete danışmanlık görevini de yürüten Prof. Donald Broom (bu açıklamayı)

- Hollanda'daki, Utrecht Üniversitesi, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen araştırma sonucu... (na dayanarak yapmış) (6-87). ,
1926. Bu öyküde, iki “ah”, bir “eyvah” kullanmak istiyorum (7-88). ,
1927. Bu iki ünlemi de, bu öykü içinde, derinlemesine, iç içe geçmiş, sonu olmayan mağaralar olarak duyumsuyorum (7-88). ,
1928. Öyle ki, her biri, ayrı ayrı öykü demetleri olarak çoğalıyor, yoğunlaşıyor (7-88). , Yaşadığım zamanın acıyla dolu anıları, bellekte kalmış, anımsamak istemediğim zaman parçaları, yaşanırken kırmış geçirmiş, unutulmaz izler bırakmış anlar, giderek tek bir ünlem oluyor (7-88). ,
1929. Hele aşklar! (7-88). ,
1930. Aşk acıları, aşkın hüznüleri, kendiminkiler, benim de birlikte yaşadıklarım, sezdiklerim, bana anlatılmış olanlar (7-88). ,
1931. Şimdi öykünün öyküsü: Bir yokuş var (7-88). ,
1932. Yokuş yukarı, genişçe bir yol (7-88). ,
1933. Asfaltlandı o güzelim eski zaman yokuşu (7-88). ,
1934. Taş döşeliydi bir zamanlar (7-88). ,
1935. Taşların arasında yemyeşil otlar biterdi (7-88). ,
1936. En güzeli de gene taşların arasından, bayır aşağı incecik suların akışıydı; belli belirsiz bir şırıltıyla (7-88). ,
1937. Bir gün bu yokuşu bir ozan çıkıyordu (6-88). ,
1938. İçinden gelen bir ses, “Git halana” demişti (7-88). ,
1939. Evin şenlikli kalabalık ailesi sevinçle karşılasın.(7-88). ,
1940. Sarılıp sarılıp öpsünler seni (7-88). ,
1941. Yeşil gözlü kavruk halan, sana ıspanaklı börek yapsın (7-88, 89). ,
1942. Sen de armağan olarak iskeledeki o şamatacı bağrış çağrış balıkçıların en şişkosundan balık al (7-89). ,
1943. Rokayla kırmızı turpu unutma, enişten emekli biliyorsun, bir şişe de rakı kat yanına (7-89). ,
1944. Sevindir onu (7-89). ,
1945. Beş parası olmasa bile, halanın dediği gibi donunu satar rakısını alır gene (7-89). ,

1946. O torun cıvıltılarıyla dolu, balık kızartmalı patırtının içinden bir sına bakalım yalnızlığını (7-89). ,
1947. Görelim nasıl bir şey olacak (7-89). ,
1948. Belki iyi gelir sana (7-89). ,
1949. Gene o yokuşun ortalarına doğru, küçük bir yufkacı dükkanı var (7-89). ,
1950. Hala telefonda: “İki kilo yufka aliver. Yolunun üzeri. Ispanağım var.” demişti (7-89). ,
1951. Ozan yufkacıya girdi (7-89). ,
1952. Yufkacı, “Beyefendi iki dakika bekleteceğim sizi” dediği zaman, o kalın, o tok, tam bir İstanbul şivesiyle konuşan adama baktı Ozan (7-89). ,
1953. “Bu da kim?” demek geldi içinden (7-89). ,
1954. Uzun boylu, kalın gözlüklü, ince ama yapılı bir beyefendiydi karşısındaki; semt kahvesine girdiği zaman, herkesin, “buyur Sabri ağabey” diye ayağa kalktığı (7-89). ,
1955. Ozan akşam alacasında, yokuş yukarı çıkanlara bakarken, birden, dükkanın tam karşısındaki o evi gördü (7-89). ,
1956. Set üstü bir ev (7-89). ,
1957. Çok eskiden kalma bir taş duvarın üzerinde (7-89). ,
1958. Taş duvar da kale duvarı sanki (7-89). ,
1959. Yanlarından, orasından burasından yıkılmış olsa da, taşlarının arasından otlar fişkırır da, görkemi olduğu gibi duruyor (7-89). ,
1960. Bir yanında kocamış bir çam, taptaze (7-89). ,
1961. Yeşilini hiç soldurmamış; ha desen çatıyı aşacak (6-89). ,
1962. Ona dolanmış bir hanımeli var (7-89). ,
1963. Hemen dibine dikilmiş vakti zamanında (7-89). ,
1964. Nazlı ince, ama coşkulu; her yanı sarmış, çiçeğini belli etmeden, bol çiçekli (7-89). ,
1965. İki katlı bir ev (7-89). ,
1966. Bir de çekmece katı var (7-89). ,
1967. Çamla hanımeli, aşağıda girişte, kapının yanında doğal bir çardak oluşturmuş (7-89). ,
1968. Kuytu, sırdaş, koruyucu bir çardak bu (7-89). ,

1969. Ozan oraya, hemen bir rakı sofrası kurdu (7-89). ,
1970. Kendi şarapçı olsa da, buraya yakışan rakı sofrasıdır diye düşündü (7-89). ,
1971. Yanı yöresi saksı çiçeğiyle donatılmıştı (7-89). ,
1972. Adını bilsin bilmesin, hep tanıdık aşına çiçekler (7-89). ,
1973. Halası, teyzesi, büyük yengesi, dayısının kızı, haminnesi... (7-89). ,
1974. Bir de sözcük: Rayiha (7-89). ,
1975. Yokuşun başına ve sonuna yukardan bakan, yerine kurulup oturmuş bir evdi ev (7-90). ,
1976. Kapısı ortadan (7-90). ,
1977. Eski bir kapı (7-90). ,
1978. İki kanatlı (7-90). ,
1979. Kapıdan girince bir taşlık vardır (7-90). ,
1980. Ya da, küçük bir pauçluktan, bir basamakla sofaya çıkılır (7-90). ,
1981. Bir yanda bir oda, öbür yanda bir oda (7-90). ,
1982. Arkada geniş bir mutfak, malta taşı döşeli (7-90). ,
1983. Gömme taş fırınlı (7-90). ,
1984. Giriş kapısının tam karşısında bir kapı daha vardır, bahçeye açılan (7-90). ,
Bahçedeki kuyu, şeker şerbet suyuyla buz gibi durur (7-90). ,
1985. Ağaçlar, iki kayısı, bir karadut, bir malta eriği (7-90). ,
1986. Soldan bir merdivenle yukarı çıkılır (7-90). ,
1987. Önde iki büyük oda, arkada, tahta balkona bitişik, bahçeye bakan, orta boy bir oda, ara yerde de bir sandık odası (7-90). ,
1988. Evin içinde bir dolaşıverdi Ozan (7-90). ,
1989. Eşyaların tümüne aşınaydı ruhu (7-90). ,
1990. İşlemeli beyaz perdeler olsun, sofaya boydan boya serilmiş yürüdümle olsun, havı iyice dökülmüş, solmuş İran halıları olsun, sofadaki sedir, öykülere, romanlara, nostaljik renkler katarak giren aynalı konsol, kapakları bombeli, ceviz elbise dolabı... (7-90). ,
1991. Tüm bunların üzerinde, bin yıldır yaşanmışlıkların üstünü örtmüş olan o soluk almayan sessizlik (7-90). ,
1992. Tanısaydı, onun yüzünü solduran şeyin bu evin nesinden kaynaklandığını düşünürdü (7-90). ,

1993. Dönüp yufkacıya baktı ozan (7-90). ,
1994. İçi yorulmuştu (7-90). ,
1995. Dedi ki yufkacıya: Bu yolun yabancıısı değilim (7-90). ,
1996. Arada bir de olsa geçerim buradan (7-90). ,
1997. Yukarda halam oturur (7-90). ,
1998. Ne güzel, ama ne güzel bir ev! (7-90). ,
1999. Yufkacıyla gözgöze geldiler ilk kez (7-90). ,
2000. Ozan, yufkacının, insana çok güzel bakan, derin derin düşünüyormuş gibi bir duygu uyandıran, kahverengi de, içine ela ışıklar düşmüş gözlerini gördü (7-90). ,
2001. Yufkacı, O ev” dedi, “ bir zamanlar, Beylerbeyi’ nin en güzel evlerinden biriydi.” (7-90). ,
2002. Çöktü (7-90). ,
2003. Bakımsız kaldı (7-90). ,
2004. Sustu, Sigarasını tablaya koyarak ekledi: Bu zamanda kolay değil tabii (7-90). ,
2005. Ozan – bunu açıklamak kolay değil- aşk duygusunu, o zaman , yufkacı şöyle eve doğru baktığı zaman algıladı (7-90, 91). ,
2006. Yüreğinden çok acı veren bir sızı, nedenini birden kavrayamadığı bir hüznün geçti (7-91). ,
2007. “Bu yufkacının adı, Sabri değil. Sadun bey olmalı” diye düşündü (7-91). ,
2008. Ya da... (7-91). ,
2009. Yokuş yukarı çıkarken hüznün, akşamın karanlığıyla birlikte, iyice çökmüştü üzerine (7-91). ,
2010. Sokaka lambalarının yanıvermesi bile değiştirmede bunu (7-91). ,
2011. Bir an ikircimlendi, dönüp gitmek istedi (7-91). ,
2012. Boşver yahu” dedi içindeki ses, “Nasıl olsa kendi kendine içeceksin o kalabalığın arasında.” (7-91). ,
2013. Ne farkeder (7-91). ,
2014. Boşver (7-91). ,
2015. Ozan yokuşu çıkmayı sürdürdü böylece (7-91). ,

2016. Ozan yokuşu çıkadursun, onun geldiği vapurdan sonraki vapur da,
Beylerbeyi'ne doğru yol alıyordu (7-91). ,
2017. Büyük bir yük gemisine yol vermek için duraksamıştı (7-91). ,
2018. Kız, Ozan'ın ilk kez gördüğünü söylediği, üzerine düşünceler üretip
uygulandığı evin kızı da, bu akşam alacasının sureti gibi oturuyordu vapurda
(7-91). ,
2019. Ortalıktaki konuşmalardan, gülüşmelerden oluşan, ışıklı, dumanlı uğultuda,
içinin derin sessizliğine çekilmişti (7-91). ,
2020. Saçlarını tarayıp, kulağının arkasına atıvermişti (7-91). ,
2021. Kumral, parlak gür saçlardı (7-91). ,
2022. Banyodan çıkınca, taranmış havluyla bastıra bastıra kurulanmış kabarmış,
boyunda, kulak çevresinde, alında küçük bukleler yaparak çerçevelemişti yüzü
(7-91). ,
2023. Onun solgun yüzü (7-91). ,
2024. Çok solgun bir kızdı (7-91). ,
2025. Yanaklarını biraz renklendirebilirdi sözgelimi (7-91). ,
2026. Göz kenarlarına renkli kalem örneğin (7-91). ,
2027. Hayır (7-91). ,
2028. Solgunluğunda, tırnaklarının dibinden kesilmişliğinde, basık ökçe
ayakkabılarında, siyah kabanın üzerine, boynuna doladığı, mahzen kapağı
rengindeki atkısında, evrak çantasına benzeyen kocaman çantasında, bir bakışta
anlaşılamayan, ama baktıkça, insanın içine inceden inceye sızarak kendini
algılatan bir şey vardı (7-91). ,
- Bir başkaldırı, bir karşı koyma... (7-91). ,
2029. Bir boşverme de olabilir (7-91). ,
2030. Yüzünde donup kalmış, duygularından hiç açık vermeyen bir bakışla,
yerinden kalktı, telaşsız, çok dikkat edilirse bıkkınlığa benzetilebilecek bir
yürüyüşle dışarı çıktı (7-91). ,
2031. Denizi yakından görme, vapurun hızından, suyun köpürüşünden, ayazdan
gelen bir soluklanmayı yaşamak içinmiş gibi (7-92). ,
2032. Oh! (7-92). ,
2033. Dışarısı bomboş! (7-92). ,

2034. "Bu akşam kalabalığına dayanamıyorum" diye düşündüğü sanılabilir (7-92). ,
2035. Küçük, belli belirsiz bir rahatlama kıpırtısı oldu çünkü kaşlarının arasında (7-92). ,
2036. Ama, hemen arkasından tiksime, kızma, isteksizlik anlatan bir yüz buruşturması geldi (7-92)
2037. Vapurun simitçisi oradaydı (7-92). ,
2038. Hayır (7-92). ,
2039. Buz gibi olmuştu simitler kuşkusuz, o belli de, asıl üzerine örtülen örtünün kirden, lekeden, beyazlığını kaybetmiş, paçavra rengi denebilecek bir renk almış olması, bu renkten gelen iğrenme duygusundan (7-92). ,
2040. Ondan (7-92). ,
2041. Yüzünü rüzgara vererek, arkasını dönüp suya bakmaya başladı (7-92). ,
2042. Çok kısa bir süre geçti (7-92). ,
2043. Çok kısa (7-92). ,
2044. Tanımlaması zor (7-92). ,
2045. Bunca yıldır yaşadığı, yaşayıp biriktirdiği duyularının tüm ayırtıları, kendisi, vücudu, soluğu, saç dipleri titredi (7-92). ,
2046. Orada biri vardı (7-92). ,
2047. Kapının orada, karanlık köşede (7-92). ,
2048. Akşam gamlanırken, tam ona uygun bir gamlanmayla, kara kabanı, kara saçları, kara bıyıkları, kapkara gözleriyle (7-92). ,
2049. Dalmıştı (7-92). ,
2050. Belki çok içmişti, belki çok aşıktı, belki çok mutsuzdu, belki kaybetmişti, belki yaşamıyordu (7-92). ,
2051. O yüzden daha da esmer görünüyordu (7-92). ,
2052. Kara yergilere uğramıştı belki de (7-92). ,
2053. Kız ürperen, tir tir titreyen "ben" i durulunca üç beş kez gözücüyle baktı ona (7-92). ,
2054. "Ne güzel adam" diye düşündü (7-93). ,
2055. Sonra hemen oracıkta ona aşık oldu (7-93). ,
2056. Bunu yüreğinin en çılgın titreşimleriyle algıladı (7-93). ,
2057. "Ben aşık oldum" dedi (7-93). ,

2058. O! (7-93). ,
2059. Yıllardır bekleyip durduğu (7-93). ,
2060. Yeniden baktı ona (7-93). ,
2061. Çeneni hafifçe yukarı doğru kaldırmış, kara gözlerinde nereye baktığı belli olmasa da, derin kederler içinde olduğu besbelli bir bakış, elleri pantolonunun cebinde, yerde ayaklarının arasında bir çanta, öylece, orada, akşamın içinde, uzaklara/ mı bakarak, baktığı yer belli olmayarak... (7-93). ,
2062. Kız dedi ki içindeki o çekingen kıza, “Sakın eve gitmesin bu.” (7-93). ,
2063. Deniz kenarında bir yere gitsin (7-93). ,
2064. Pencere kenarına otursun (7-93). , Orada kendi kendine içsin içsin içsin... (7-93). , Yensin içindeki acıyı (7-93). ,
2065. Şu, “benimle bile” ilginç (7-93). ,
2066. Çünkü kız, artık onun kendisinin olduğunu biliyordu (7-93). ,
2067. Daha onun tarafından onaylanmamıştı ama, kız aşıkta (7-93). ,
2068. Onu kendinden sayıyordu (7-93). ,
2069. Bu kesindi (7-93). ,
2070. O sırada bir şey oldu (7-93). ,
2071. O genç adam, bir an kıza baktı (7-93). ,
2072. Kız hızla, başını ters yöne çevirdi (7-93). ,
2073. Hemen başka bir şey oldu (7-93). ,
2074. Gene o genç adam, döndü simitçiye baktı, sonra ona doğru yürümeye başladı (7-93). ,
2075. Kız dümdüz karşıya bakıyordu ama, tüm benliğiyle gördü onu (7-93). ,
2076. O yürümesini sürdürürken, kız, denize, karanlığa karışan bir titreme geçirdi (7-93). ,
2077. “Sakın” dedi içinden, “ sakın simit almasın.” (7-93). ,
2078. Tanrım ben ona aşık oldum, ama o, sıcak gevrek simitin, demli çayın ne demek olduğunu bilen olmalı benim için (7-94). ,
2079. Hadi koyalım buraya (7-94). ,
2080. Çanta cepten çıktı, para verilip simit alındı (7-94). ,
2081. Kız, onun simit yiyişini görmemek için başını çevirdi (7-94). ,
2082. Iğın ıgın ağlamaya başladı içindeki çekingen kız (7-94). ,

2083. Dış yüzü taş gibi (7-94). ,
2084. Denize bakarak (7-94). ,
2085. Titreyerek (7-94). ,
2086. Dişlerini sıkıp, gözyaşını, göz pınarından akıtmamaya gayret ederek (7-94). ,
2087. Çoraplarını sabunlayıp balkona asarak, erkenden yatarak... (7-94). ,
2088. Çok yinelendi bu (7-94). ,
2089. Uzun yıllar oldu (7-94). ,
2090. Bu yazgıyı değiştirmek gerek (7-94). ,
2091. Babanın emekli maaşı, ananın yıpranıp irileşmiş elleri (7-94). ,
2092. Çalışıp para kazanmak gerek (7-94). ,
2093. Bir ev istiyor (7-94). ,
2094. Kendi evini istiyor (7-94). ,
2095. Kapısını kendi anahtarıyla açıp gireceği, istemediği, usandığı, ona
tekdüzeliğin boğuntularını getiren her şeyi dışarıda bırakarak, kapısını örteceği
bir ev (7-94). ,
2096. Kendi seçtiği evinin ışıklarını yakarak, girdisini, çıktısını sevdiği, “oh evim,
güzel evim” dediği evinin sofrasını kurarak, kendinin olan zamanı, istediği gibi
kullanarak, dingin bir yaşam (7-94). ,
2097. Hayır! (7-94). ,
2098. Eskidendi o (7-94). ,
2099. O deli istek, o bekleyiş, o heveslenmeler, o düşle karışık hayaller... (7-94). ,
2100. Eskidendi (7-94). ,
2101. Çok zaman önce (7-94). ,
2102. Yirmili yaşların başında (7-94). ,
2103. Şimdi sonuna yaklaşılnca... (7-94). ,
2104. İkincisi olacak bu (7-94). ,
2105. Dur bakalım (7-94). ,
2106. Şimdilik olabilir (7-94). ,
2107. Tanrım! (7-95). ,
2108. Bu bir tansık! (7-95). ,
2109. Hızla inen bir kanat sesi, bir çırpınış (7-95). ,

2110. “Aa! Martı nasıl da burnumun ucundan geçti!” demeye kalmadan bir kanat daha, bir martı, üç martı, üst üste martılar, kanatlar, gagalar çarpışarak, kanat sesleri ve çığlıkımsı takırtılar içinde martılar, koparılıp, koparılıp atılan simit parçaları... (7-95). ,
2111. Bunların arasından bir bakış kıza doğru, kısa biçip geçen, el ayak çözen (7-95). ,
2112. Anlaması, anlatması çok zor (7-95)
2113. Çünkü, dünyanın kuruluşundan bu yana, tüm aşıkların bakışını toplamış bir bakış sanki (7-95). ,
2114. Yakıcı, parlayıcı, sonra toplayıcı... (7-95). ,
2115. Birden bir şenlik (7-95). ,
2116. Gülüşmeler, birer ikişer dışarı çıkanlar, vapur suları yara yara iskeleyle dümen kırmışken, martılar koparılıp koparılıp atılan simit parçalarının üzerine üzerine... (7-95). ,
2117. “Bu şenlik” diye titriyor yüreği kızın (7-95). ,
2118. Tutulmuş küçük kahkahalar, tutulmuş bağırışlar, şenlik şenlik, birden akşamın karanlığında, iskelenin ışıklarına doğru vapurun ışıkları, yolcular, ünlemler, çocuksu, sevinçli gülüşmeler, küçük bağrıışmalar, martılar... (7-95). ,
2119. Yolcular birer ikişer atlamaya başladığında, iskele atılsın diye bekleyenler üst üste, omuz omuza birikirken, o kara gözlerden kıza gelen bir bakış daha (7-95). ,
2120. Yinelemek gerek, çok uzaklardan, çok derinlerden, yaşanıp geçmiş binlerce yıl öteden, susup kalmışlıklardan, çaresi, yangın, “seni gördüm” ü yineleyen (7-95). ,
2121. Yolcular çıkıyorlar (7-95). ,
2122. O her akşam yinelenen koşuşturmaca (7-95). ,
2123. Herkes birbirine ne diyor: “Koşturup duruyoruz...”(7-95). ,
2124. Evet (7-95). ,
2125. Akşamın gamlandığı bu vakitlerde, kent ışıkları, trafik karmaşası içinde bir koşuşturma (7-95). ,
2126. Vaktin birinde anne ne demişti yufkacıya: “Ah Halit bey bilirsiniz pırlanta gibidir yavrum.” (7-96). ,
2127. Konuşmaz bilirsiniz (7-96). ,

2128. İçine kapanık (7-96). , Ama zamanı da geldi geçiyor (7-96). , Benimki de ana yüreği (7-96). ,
2129. Ben de vaktiyle... (7-96). ,
2130. Yufkacı geçiştirmiştir konuşmayı (7-96). ,
2131. Evli barklı, çoluklu çocuklu bunca yılın komşusudur ama, yüreğindeki delikanlı, Beylerbeyi'nin yakışıklı bıçkın delikanlısı... (7-96). ,
2132. Sigaranın birini söndürmeden öbürünü yakarak sormuştur: “Kaç yufka Nadide hanım?” (7-96). ,
2133. Vapur yanaştı (7-96). ,
2134. İşte eğiliyor genç adam, çantasını alıyor, kız adımını iskeleye attığı sırada, onun tam arkasında olduğunu biliyor (7-96). ,
2135. Gidiyor (7-96). ,
2136. Kızın ne yana gittiğine baksa ya! (7-96). ,
2137. Kızın gideceği yolun tam ters yönüne doğru yürüyor (7-96). ,
2138. Dolmuşların kalktığı yana (7-96). ,
2139. Hayır, dolmuşa binmiyor, yürüyüp gidiyor (7-96). , Kalabalığa karışıyor, gidiyor, hala gidiyor (7-96). ,
2140. İşte gözden kayboldu artık (7-96). ,
2141. “Eyvah” buraya konur ve öykü biter (7-96). ,
2142. Bir kızın, aşık bir kızın öyküsü burada başlıyor (7-96). ,
2143. O da yürümeye başlıyor eve doğru (7-96). ,
2144. Yokuş yukarı (7-96). ,
2145. Yüzünde hiçbir değişiklik olmasa da, içindeki tenhalık şimdi yaşamın tüm renkleriyle, kokularıyla, güzel olan her bir şeyiyle doluyor (7-96). ,
2146. Onu güldürüyor gizlice (7-97). ,
2147. İçi şarkılarla, kentin ışıklarıyla, kalabalıkların telaşına kapılma istekleriyle doluyor (7-97). ,
2148. Köşedeki tatlıcıdan babasına tahin helvası alsın, sade (7-97). ,
2149. Pilava katıp yer (7-97). ,
2150. Çok sever (7-97). ,
2151. Annesine de nohut leblebisi; Yeni kavrulmuş, sıcak sıcak (7-97). ,
2152. Nasıl da sevinirler (7-97). ,

2153. Çoraplarını yıkayıp astıktan sonra, aşağı iner, oturur onlarla (7-97). ,
2154. İçinde ta derinlere gömüp herkesten gizlediği, artık hep gizleyeceği, bir şey, o şey, o çolpan, onlarla, o sessiz, çaresizlikleri bakışlarına, üstlerine, başlarına, duruşlarına, konuşmalarına sinmiş o tatlı anneyle, babayla televizyon seyreder (7-97). ,
2155. O gün işyerinde olanları anlatır (7-97). ,
2156. Annesinin komşular hakkında verdiği bilgileri alır, annesinin yorumlarına katılır (7-97). ,
2157. Onlarla birlikte güler; seyrettikleri filme, annesinin anlattıklarına (7-97). ,
2158. Babasına da askerlik anılarından birini anlatır (7-97). ,
2159. Yüzü aydınlık, gözleri pırıl pırıldır (7-97). ,
2160. İçinden dışarıya doğru yayılan, tüm vücudunu aydınlatan ışık, anneyle babayı da sarar (7-97). ,
2161. Anneyle baba bakışları (7-97). ,
2162. Anne, kız görmeden, kaşlarını ve sağ omzunu hafifçe kaldırarak bakar babaya (7-97). ,
2163. Kız bir gülümseyiş olarak (7-97). ,
2164. Yanakları pembeleşmiş (7-97). ,
2165. Elleri kucağında öylece (7-97).

4.2.7.1.2.Olumsuz Cümleler

1. Anayla kızın zevkleri pek uyuşmuyor (1-7). ,
2. Asla, adı sanı olan bir terziye diktiremez (1-8). ,
3. İçlerinden ayrılıp öne çıkmış bir öykünün, bir oyunun sezgisi falan yoktu kafamda (
4. 1-8). ,
5. Adam ölmemiş! (1-8). ,
6. Yooooo! (1-10). ,
7. Olmaaaaaaaaz! (1-10). ,
8. Beni koyup gidemez Rasim usta! (1-10). ,
9. Yavaş olun, duymasın (1-10). ,
10. Onun konuşma biçimiyle söylersek, bu karılar ne aşk bilirlerdi, ne sevda (1-11,12),

11. Herifin canı istemiyorsa... (1-12). ,
12. Dinlerken gözlerinin içine bakmak istemiyordu insan (1-12). ,
13. Tövbe o benim dostum değil (1-12). ,
14. Benim de istediğim bir şey yok (1-12). ,
15. Ölene dek ben onu çıkaramam yüreğimden (1-12). ,
16. Benim ondan başka kimsem yok bu dünyada (1-12). ,
17. Bu karılar anlamaz bunu (1-12). ,
18. Git derim anlamaz, uğraşma derim anlamaz, ben istemem senin kocanı, korkma derim anlamaz (1-12,13). ,
19. Neyse, Allah korudu, ölmedi! (1-13). ,
20. Bu Zümrüt hanımı da anlamazlar (1-13). ,
21. Hiç uyumazmış (1-13). ,
22. Kimse baş edememiş, ayrılmamış Rasim ustanın yanından (1-13). ,
23. Hiç bırakmamış elini (1-13). ,
24. Şamlı Fatma'nın yaşamının öbür yüzü ne mahallesinde bilinmişti, -bilinse de, insan kişiliği ağır bastığından pek kurcalanmamış, üstü örtülüvermişti- ne Zümrüt hanıma en ufak bir gölgesi düşmüştü (1-13). ,
25. Ne kadın erkeği tanıyordu, ne erkek kadını (1-14). ,
26. Kadın öyle kara kurudur ki, iyice bakılmayınca, güzel gözlerinin gölgeli su yeşili rengi ayırt edilmez (1-15). ,
27. Evin temizliğinin, döşenişindeki özenilmişliğin, titizlenilmişliğin hemen ayırt edilmediği gibi (1-15). ,
28. İşler eskisi gibi değildi (1-15). ,
29. O beyaz elbiseli arap adamlar pek sık gelmiyorlardı artık (1-15). ,
30. Arada bir büyük evin önüne koca bir Kadillak gelip, alıp Şamlı Fatma'yı gitmiyordu (1-15). ,
31. Şamlı Fatma zaten çok küçükken doğurduğu bu kızları pek sevmiyordu (1-15,16). ,
32. Onlar da, bu küçük, garip yetimi çekemiyorlardı (1-16). ,
33. Nüfusuna geçirttirmemişlerdi (1-16). ,
34. Az korkulu, karlı kışlar yaşamadı, kurt inerse diye; ayaza kesmiş buzlu kuru soğuklarda üç yorganın altında tir tir titreyerek, ah! (1-16). ,

35. O yatağa girmedir bir daha (1-16). ,
36. Damatlar, kızlar evi basmadan... (1-16). ,
37. Bu yeni gelenler onun hanımlığına uymuyordu, doğru (1-17). ,
38. Acı biberle, domatesi ete koymazdı (1-17). ,
39. Büyük blok apartmanlar, gele gele gelmiş, vadinin tepesine konmuştu, bunlar sondu, gidecek yer kalmıyordu böylece (1-17). ,
40. Ama, belli olmaz, vadiye de inerler mi inerler (1-17). ,
41. Yapım alanının girişine dikilen büyük tabelada, yapımcının, mimarın, elektrik, su firmalarının adları, numaraları, yapım izinleri vb boydan boya yazılıydı ama, bu iri yarı, güçlü kuvvetli, dalgalı kır saçları, iri burnu, kuvvetli pazıları ve yüzünün kırışıklıkları içinde derinlere gömülmüş açık renk gözleriyle, insana çekinme duygusunu, güven duygusunu, bir anıt karşısında duyulan garip ürpertiye veren adamın adı yazılı değildi (1-17). ,
42. Kadının ondan haberi bile yoktu elbet; nerden olsun! (1-18). ,
43. Yukarılara düşmezdi yolu (1-18). ,
44. Güneş yanığı kırışık yüzündeki anlamı çözmek, bakışlarını yakalayıp anlamak olası değildi (1-18). ,
45. Bir dikili ağacı bile yok (1-18). ,
46. Bir kedim bile yok! (1-18). ,
47. Kendini kimsesiz saymaz (1-18). ,
48. Senden başka kimsem yoktur (1-19). ,
49. Biri ellisini biri altmışını aşmış diyemiyordu insan (1-20). ,
50. Doğrudan bakmamıştı kadına, şöyle ortaya doğru, ellerine bakarak (1-20). ,
51. Münasip bir zaman değilse eğer... (1-20). ,
52. Gecekondu değil (1-20). ,
53. Olmaz öyle şey, kolay mı canım (1-20). ,
54. Ne televizyon, ne bir şey (1-21). ,
55. Kimsesiz değil artık. (1-21), Ters, sert bir adam gibi görünüyor ama, değil (1-21). ,
56. Korkma, yapamazlar bir şey (1-21). ,
57. Gecekondu değil o ev (1-21).
58. Gecikme (1-22). ,

59. İki üç günü geçirme (1-22),
60. Ben varken korkma, kimse senin kılına dokunamaz (1-22),
61. Onu düşünmediği bir an, bir soluk alıştı yoktu (1-22),
62. O küçük kavruk kız çocuğu, evin dışındaki dünyadan ödü patlayarak, tek başına, güvenecek bir kimsesi, tutunacak bir dalı olmadan... (1-22),
63. ”Ben “ demiş, “kocasını seven çok kadın gördüm bunca yıl şu hastanede ama, böylesini görmedim.” (1-23). ,
64. Ben bu İstanbul’da yaşamayı beceremedim (2-24). ,
65. Konuşacak kimsem yok (2-24). ,
66. Sefere çıkmak da, yok, artık eski şavkım kalmadı (2-24). ,
67. Olmaz (2-24). ,
68. Şöyle söyleyeyim: Yani, hani, bizim orada da kimse yok, şöyle oturup konuşacak, hani şu seninle tutturduğumuz konuşmayı, ne bileyim, orada da yapamıyorum (2-24),
69. Hiçbir şey yememişti (2-25). ,
70. Onu kimse bilemez (2-25). ,
71. Yemekle demiyorum (2-25). ,
72. Yok öyle işkembeyi doldurmak (2-25). ,
73. Biraz şöyle belli belirsiz, sarımsak kokusu duyacaksın, ekşili patlıcandan mı, cacıktan mı gelir belli değil (2-25). ,
74. Toyluk etmeyeceksin! (2-25). ,
75. Hiç küçük oğlan çocuğu olmadı (2-26). ,
76. Anacığı bir süre sonra, ayağa fırlayıp, “Yunuuuuus!” diye bağırmaya başlayınca, çok uzaktaki küçük adanın üzerinden gülüşlü çocuk sesi çingırdamaz mıydı? (2-26). ,
77. Ana buradayım kız anaaaa, korkma.! (2-26). ,
78. Güldürmedi (2-27). ,
79. Kolay mı onu söze dökmek! (2-27). ,
80. Şoför konuşkan değil, öyle ki, aralarında bir sözcüklük bile konuşma olmuyor (2-27). ,
81. Şoförden hiç yanıt gelmemiştı (2-27). ,
82. Soluk alamıyor (2-27). ,

83. Dayanamıyor bu renk bir gökyüzüne (2-27). ,
84. O seni hiç incitmez (2-28). ,
85. Ama, bunlarla olmaz (2-29). ,
86. Bütün bir ömür olmaz (2-29). ,
87. Bulamazsan... (2-29). ,
88. Ben bulamadım (2-29). ,
89. Yıllardır üzerimden geçmeyen kalmadı (2-29). ,
90. Ama hiç sevdalanmadım (2-29). ,
91. Rakısı doldurulduğu zaman, hiç sesi çıkmıyordu (2-29). ,
92. Uzun yıllar sonra döndüğünde, denizler şahini genç bir adam olarak, süngerci de yoktu, anacık da (2-30). ,
93. Ne yapacağını bilemiyordu (2-30). ,
94. Olmadı (2-30). ,
95. Bu kente dayanamıyor (2-30). ,
96. Abi, ben o işin peşinde değilim (2-33). ,
97. Çocuk da olsun, peki, öbür iş zaten var abi, genciz bugüne bugün, o tanrı vergisi bir şey, ama benim demem o değil (2-33). ,
98. Diyelim getirdin, iki çift laf konuşamazsın abi (2-33). ,
99. Biliyorum bir günahı yok (2-33). ,
100. Ama yapamam (2-33). ,
101. Yok canım! (3-35). ,
102. Onsuz olur mu? (3-36). ,
103. Oya hiçbir şey anlamıyor (3-36). ,
104. Aa! Oya onun da ne dediğini anlamıyor (3-36). ,
105. Danyel'in annesinin gülererek söylediklerini anlamıyor (3-37). ,
106. Canı dondurma bile istemiyor (3-38). ,
107. Daha ayrılmamıştık İstanbul'dan, Boğaziçi'nden (4-39). ,
108. Yalnızlığımızın, yüreğimizde birikmeye başlayan, sonra sonra katılaşacak, bizi uçlarımızdan uğrun uğrun yiyip bitirecek, usangın, uçar akıllı yapacak dünya acısının ayırdında -bile- değildik (4-39). ,
109. Tanrım! Ben onu hiç anlamamışım (4-39). ,
110. Değerini hiç seçip ayıramamışım (4-39). ,

111. Yok canım! (4-40). ,
112. Ona hiç uymuyor (4-40). ,
113. Onunla gün gün, gözgöze, beraber soluk alıp vererek yaşamayana anlatmak
olası değil bu beraberliği (4-40). ,
114. Camlara sıçramış, jilet ucuyla ince ince kazınması gereken badana, boya
lekeleri, her şeyin, özellikle parkelerin üzerini kaplamış olan ince toz, tellenecek
lavabolar, evyeler, açılıp, kağıtlarından, iplerinden, yapışkan bantlarından
kurtulmuş, ortalara karmakarışık üst üste yığılmış koltuk kanape, mutfak
eşyasının akla ziyan karışıklığı içinde, onunla gereğince ilgilendiğim
söylenemez (4-40,41). ,
115. Bakıyordum, görüyordum ama, algılayamıyordum (4-41). ,
116. Güzelliği beni çarpmıştı ama, beni tanımıyordu (4-41). ,
117. Bakmasını, görmesini, güzellemesini, bu güzelliğin tadını çıkarmasını,
üretmesini bilen yüreğim olduğunu daha bilmiyordu (4-41). ,
118. Bir bozkır çocuğu olsam da, bozkırı hiçbir şeye değişmesem de (4-41). ,
119. Günü gününe uymaz (4-41). ,
120. Çünkü anlayamazsın (4-41). ,
121. Değişkenliğini izleyemezsin (4-41). ,
122. Ama işte bilemiyorum (4-42). ,
123. Sanki hani nasıl söylesem, o kadar dik yürümese, kravatının düğümü o kadar
düzgün, gömleğinin yakaları o kadar temiz, ütülü, yani ne bileyim
anlatamıyorum işte (4-42). ,
124. Ama bu, hemen olmuyor (4-42). ,
125. “Güneş doğuyor” denemez, çünkü ortalık güpegündüz şimdi (4-42). ,
126. Ama hiç aldatmadı (4-43). ,
127. Ben onu tam anlamıyla söyleyemem; bunca yıllık beraberliğimize, sevgimize
karşın (4-43). ,
128. Kendini hiç açmadı (4-43). ,
129. Onunki saklamak değildi (4-43). ,
130. En uzun, en sevgili öpüşmelerimizde, can cana seviştiğimiz, yürek yürek
üstünde bir ben olduğumuz zamanlarda bile bunu anlayamadım (4-43). ,
131. Hiç değişmez Boğaziçi’nde bu (4-43). ,

132. Ah sabah oluverdi diye sevinilemez (4-43). ,
133. Büyüsü hiç bozulmayan (4-43). ,
134. Tam bilemiyorum (4-43). ,
135. Zaman daha geçip gitmemişti (4-43). ,
136. Vakit sabaha yakın ama, sabah değil (4-44). ,
137. Denize bakıyorum; yok! (4-44). ,
138. İlk bakışta göremiyorum (4-44). ,
139. Onlar kalmamış (4-44). ,
140. Karşı kıyıdaki ışıkların suya vuran izleri olmasa, denizi seçmek olası değil (4-44). ,
141. Sonradan anlatılanlara bakılırsa, durumumda, dış görünüşümde hiçbir değişiklik olmamış (4-45). ,
142. Çevresiyle ilgilenip ilgilenmediği belli değildi (4-45). ,
143. Nereye baktığı belli bile değil (4-45). ,
144. Hiç de değil (4-45).
145. Ay n' olur yapmayın (4-45). ,
146. Valla giderim ha! "lar olmasa, oradaymış da, orada değilmiş gibi (4-46). ,
147. İçimde bir esintiler, bir telli kavaklar, bir uzun havalar var ki anlatılamaz (4-46). ,
148. Ben bırakamadım (4-47). ,
149. Değişmez o kadın (4-47). ,
150. Aşk onu aydınlatırken, çevresini gözü görmemişti (4-47). ,
151. İnsan bunu, böyle bir görüntüyü uydurmaya çalışsa uyduramaz (4-47). ,
152. Onun ne istediğini hiç bilemedim (4-47). ,
153. O, cevizli sucuğun pekmez kokusuyla, dut pestilinin kokusunu ayırt etmiyordu (4-48). ,
154. Bizi belirleyen o dünyalar birbirini tutmuyor (4-48). ,
155. Üzerinde tuz ve ince ekmek kırıntılarından başka bir şey yoktu (4-48). ,
156. Ama, o, deniz kadar parlak değildi (4-49). ,
157. Kıyılardaki ışıklar olmasa, kör kara kuyu, derin derin derin... (4-49). ,
158. Ağladığımı hiç göstermedim ona (4-49). ,
159. Önce ağlayamamıştım zaten (4-49). ,

160. O karanlık olmayandı. (4-49),
161. Havadan da hiç anlamıyorum ki! (4-49). ,
162. Işık yok. (4-49),
163. Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim (4-50). ,
164. Bu öyküde mutluluk sözünün pek yeri yok. (4-50), Bu görünümü bozacak hiçbir söylenti duymadım (4-50). ,
165. Bu Boğaziçi anlatılamaz (4-50). ,
166. Denizin ilgi çeken hiçbir yanı yok. (4-51), Yeşil meşil yok (4-51).
167. İyi bir gününde değil Boğaziçi (4-51).
168. İyi bir gününde değildi. (4-51), Olamaz! (4-51). ,
169. Vapur iskeleye yanaşınca dek gözümü hiç ayırmadım ondan. (4-52). ,
170. Elimde değil. (4-52), Bu Boğaziçi anlatılamaz (4-52). ,
171. Onları çın sabahta deniz kenarında uzun konuşmalara dalmış gördüklerinde, inanamamışlar (4-53,54). ,
172. Günün nerede başlayıp nerede bittiğine aldırmmamak. (4-54), Sonunu almıyorum (4-55). ,
173. Deme! (5-57). ,
174. Duyumsar da anlat desen anlatamaz (5-57). ,
175. Akşamüzeri ama, o sabahın tadını çıkardığı için, şimdinin kalabalığı, gürültüsü, onu etkilemiyor (5-57). ,
176. Delikanlıları böylesine sevindiren, hepsini dipdiri yapıp, sohbeta yeniden başlatan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı (5-58). ,
177. Bunu seziyordu da, açıklamaya gücü yetmiyordu (5-58). ,
178. Anlayamıyorum (5-59). ,
179. Çoluğu çocuğu yok (5-59). ,
180. Kimi kimsesi yok galiba (5-59). ,
181. Gelirinin de öyle aman aman bir şey olduğunu sanmıyorum (5-59). ,
182. Yaşamdan hiç nasip almamış (5-59). ,
183. Güneş hiç onun için doğmamış (5-59). ,
184. Ne diye yaşadığını sorsan, bilmez (5-59). ,
185. Eski âdetleri bilmiyorlar (5-59). ,
186. Pek yadırgamadılar (5-59). , Belki de öyle bir âdet yoktur (5-60). ,

187. Anlamını bilmez (5-60). ,
188. Yalnız yaşayamam ben (5-60). ,
189. Zaten bahtımdan gülmedim; Tanrı bana, şenliğime uyan bir koca vermedi (5-60). ,
190. Benim dumanım hiç tütmedi onunla (5-60). ,
191. Bu benzetmeyi, şövalyeli, prensesli bir filmde duymuş ve hiç unutmamıştı (5-60). ,
192. Çocuklar o filmin berbat bir şey olduğunu söyledikleri zaman, içi sızlamıştı ama, çekindiğinden, sesini çıkarmamıştı (5-60). ,
193. Bilmeyen yoktu (5-60). ,
194. Kapım hep çalınsın, gelenim gidenim, arayanım soranım eksik olmasın (5-61). ,
195. Pek aldırıyor (5-61). ,
196. Bakmayın böyle kısa boylu, tombul oluşuma (5-61). ,
197. Kulaç atmam (5-61). ,
198. Ama olmuyor işte (5-62). ,
199. Vallahi ne tatil yaptığımı anlıyorum ne bir şey (5-62). ,
200. Şeyin, dur söyleme, şey yahu! (5-62). ,
201. Burnundan getirme şu üç günlük tatili (5-62). ,
202. O çocukların çoğunu tanımıyorum (5-62). ,
203. Kimse ona zarar veremez (5-62). ,
204. Aman sen de Allah aşkına, seninle uğraşamam ben (5-62). ,
205. Elimde değil (5-63). ,
206. Korkunun ecele faydası yok kızım (5-63). ,
207. Tatili ziyan etmek istemiyorum (5-63). , Benimle uğraşma (5-63). ,
208. Anlaşıldı senin için rahat etmeyecek (5-63). ,
209. Değil oysa (5-63). ,
210. Kendi başına mutlu olamıyor ki insan (5-63). ,
211. Her güzellik birarada olmuyor (5-64). ,
212. Ne süpür süpür, ne boyunu bosunu, şişkoluğunu bilmez o 'densiz karılar'ın giydikleri daracık pantolonlar gibi (5-64). ,
213. Gelmediniz (5-64). ,

214. Sonra pek aldırmadı (5-65). ,
215. Vallahi bu sabahki dırdırcı değilse eğer... (5-66).
216. "N'oldu yau, ne var?" demedi (5-66). ,
217. Sağa sola bakınmadı (5-66). ,
218. Size hesap vermeye mecbur değiliz (5-67). ,
219. Beni aldatamazsınız (5-68). ,
220. Bu kadarını, annesinin böyle peşine düşecek kadar "azacağını" düşünmemişti (5-68). ,
221. Dış görünüşü, kılığı kıyafeti sayılmazsa, bu Nazike hanımı aştığı pek söylenemezdi (5-68). ,
222. Annesi bunu anlayamaz/mış (5-69). ,
223. Peki Tuna aşkın ne olduğunu biliyor mu? (5-69). ,
224. Ondan hiç ayrılmamak (5-69). ,
225. O nerede olursa olsun, onun yanında olduğunu "hissetmek", Nemide hanım anlıyor da, burasını tam anlatamıyor Tuna (5-69). ,
226. Hiç batmadı çocuklara (5-70). ,
227. Da... öykü beni bırakmıyor (6-71). ,
228. Onun yanında kabarık saçlar, dizleri ağarmış kot pantolon, rengi atmış gömleklerle rahat edilemez demek değildi bu (6-72). ,
229. O olmazsa olmaz (6-73). ,
230. Kim asıl öykü kahramanı? (6-73). ,
231. Arabistan'ı görmedim (6-73). ,
232. Geceleri ayaklarımızı yıkamadan yatağa giremedik (6-74). ,
233. Çocukluğumuzu, onunla birlikte bizi saran, bizimle yaşamış olan çevremizi, arkadaşlarımızı, komşularımızı, nenelerimizi, tez verem olup ölen sevdalı yengemizi, askere giden komşu abileri, bağ yollarının tozunu, ceviz çırpmaya çıktığımız ağaçları "müddeiumumi"nin, o güzelliği dillere destan, pembe beyaz, etine dolgun güzel karısını, koca koca yüzyıllık ağaçların orta yerindeki okulumuzu, başöğretmenimiz kambur Abdülkadir beyi, yerlere dek uzun siyah paltosu, rengi atmış kurşuni fötür şapkası ve büyük şemsiyesi ile "menfi" Enver Altuğ'u hiç unutmadık (6-75). ,
234. Külhan kullanılmayabilirdi (6-75). ,

235. Artık apartmanda yaşıyorduk ama, bu "Şişli'de bir apartuman" değildi (6-76). ,
236. Oysa şimdi tutulan bu yeni bakıcı, Sivas'ın köylerinden gelme, köyden kente göç olayının kahramanlarından biri olan Mustafa Bulut'un, o Osmanlı İsmail efendiye benzeyen en ufak bir yanı yok (6-77). ,
237. Anlatıyorlar ama pek kavrayamıyor (6-78). ,
238. Kimse bilemez o hasret yangını (6-80). ,
239. Pek dışa vurulmamıştır (6-80). ,
240. Asla ele geçirilemeyeceği de... (6-80). ,
241. Üç gündür aramadığım yer kalmadı (6-81). ,
242. Yok! (6-81). ,
243. Gül değil, sümbül değil, karanfil desen hiç değil (6-85). ,
244. Şunu da bilmezler (6-85). ,
245. Cemile, böyle bir evi, uzun zamandır arayıp sormayışlarını da hiç anlayamamıştır (6-85). ,
246. Boğazlarına bile yetmiyor aldıkları para (6-85). ,
247. Bahar, kır havası, açıklık, sohbet derken, arabayı epeyce aşağıda bıraktıklarını, bayırı tırmanırken soluk soluğa kaldıklarını anlamazlar bile (6-85). ,
248. Şu Mustafa Bulut da, bulunamadı zaten (6-86). ,
249. Anlayamadım vallahi, göremiyorum ki! (6-86). ,
250. Evin içi yok (6-86). ,
251. Hiçbir şey yok içerde (6-86). ,
252. Evin kızını tanımıyordu ozan (7-90). ,
253. Ama, şaşıtığım şu ki, bu evi hiç fark etmemişim (7-90). ,
254. Yapamadı (7-91). ,
255. Yanaklarını, kaşlarını, gözlerini hiç ellememişti (7-91). ,
256. Mis gibi susam kokusuyla değil (7-92). ,
257. Hiçbir yere bakmıyordu (7-92). ,
258. O gün traş da olmamıştı (7-92). ,
259. Kıyamam ben ona (7-93). ,
260. Benimle bile olmasın (7-93). ,
261. Emin değilim (7-93). ,
262. Dayanamam buna (7-93). ,

263. O buz kesilmiş, kayış gibi olmuş, o kirli örtünün altındaki simiti yiyemez o (7-93,94). ,
264. Hayır eve gitmek istemiyor (7-94). ,
265. Annesiyle babasıyla sulu köfte ve zeytinyağlı kereviz yemek istemiyor (7-94). ,
266. Evladım diye söylemiyorum (7-96). ,
267. Ama nesi var bilmiyorum (7-96). ,
268. İsteyenlerin sözünü bile ettirmiyor (7-96). ,
269. “İsteyenler” e takılmış, geri yanını duymamıştır bile (7-96). ,
270. Dönüp bakmıyor (7-96). ,
271. Hayır hayır hayır, dönüp bakmıyor (7-96). ,
272. Değil (7-96). ,
273. Bu öyküde “eyvah” ın yeri yok galiba. (7-97),

4.2.7.1.3. Soru Cümleleri

1. Bu kadar tanımlama neye? (1-7). ,
2. Bu da ne demek? (1-9). ,
3. Gözümle gördüm lan oğlum, kanlar içinde götürdülerdi, sen ne diyorsun! (1-9). ,
4. Kendinde değil be kuzum nerden duyacak (1-10). ,
5. Karısı, bir üç beş gelmez mi üstüme (1-12). ,
6. Ne anlarlar sevda nedir, aptal karılar, ayıpladılar, şurada üç aylık kocası, vay vay şuna bak diye, onlar bilebilirler mi hiç Zümrüt hanımın göğüs kafesindeki sevdayı... (1-13). ,
7. Şimdi o, biçim değiştirip Zümrüt hanım mı olmuştu? (1-13). ,
8. Ya sonra? (1-14). ,
9. Şamlı Fatma da ne yapsındı! (1-15). ,
10. O kız şarkısında ne diyor? (1-18). ,
11. Kış gelince nerelerde yatar kalkarsın a garip? (1-18). ,
12. Ne olacak bunun sonu? (1-18). ,
13. “Allah benim içimde” demeye mi geliyordu bu? (1-18). ,
14. Nedir o? (1-19). ,
15. Mesele nedir? (1-20). ,

16. O akşam ne oldu? (1-21). ,
17. “Güzel ev” dememiş miydi? (1-21). ,
18. Şimdi yanıt almak için giderken, ona bir şey götürmek gerekmez miydi? (1-22). ,
19. Akşam o gelecek diye ballı börekli sofralar hazırlamayacaksa, Rüstem ustası için sobayı harlandırmayacaksa, Rüstem ustasının fanilalarını öpe koklaya ütülemeyecekse, kulağı kapının zilinde bir acele et kavurmayacaksa bol kırmızı biberli, yaşamak neye yarar? (1-22). ,
20. Bırakıp gidebilir misin? (1-22). ,
21. Ne demekmiş bırakıp gitmek Zümrüt hanımı! (1-23). ,
22. Bırakır mıydı Zümrüt hanım! (1-23). ,
23. Onun ateşi, onun duyulmayan ağıtları dereiçini de sarmamış mıydı! (1-23). ,
24. Anladın mı benim dünkü çocuğum (2-25). ,
25. Şöyle bir şey olmuş olabilir mi: Daha yedi sekiz yaşlarındayken denizin dibinde yüzmüyor muydu bu çocuk? (2-26). ,
26. İşte o denizin dibinde yüzdüğü zamanlar, o denizin dibindeki ışıklarla kamaşan, birbirine karışıp karışıp açılan, toparlanıp toparlanıp koyulan, o renk cümbüşünün, hani koyu mavilerin, tirşe yeşillerin, tanımlaması olanaksız pembemsi yavruağazlarının arasında, eski zaman tanrılarının bir yakışıklısıyla karşılaşmış, ondan bu güzelliği, armağan olarak ya da herhangi bir nedenle almış olamaz mı? (2-26). ,
27. Yağmur birden bastırınca mı binmişti taksiye, otobüslerin kalabalığına dayanamadığı için mi? (2-27). ,
28. İkisi de mavinin tanrısal çeşitliliğini barındırmıyor mu; derinliklerinde sakladığı gün ışığıyla parıldamıyor mu? (2-27). ,
29. İçi, kanat çırpışların hışıltısı, kıyıya çarpıp yayılan denizin kumlu sesi, çok uzaklardan zeytinliklerin ardındaki dağlardan, yakın bahçelerden gelen, vurup geçen, çınlayıp uzayan, esinti gibi yayılan seslerle dolu değil mi? (2-27). ,
30. Ne yazar? (2-29). ,
31. Ne aradın bu İstanbul'da? (2-29). ,
32. Yaşam dediğin de nedir ki zaten.. (2-29). ,
33. Şimdi ne oldu? (2-29). ,
34. Nereye dek gider bu böyle? (2-29). ,

35. Mıstık ona şöyle bir bakıp, terslendi: “Kim lan?” (2-31). ,
36. Nedir bu oğlum? (2-32). ,
37. Nerde görülmüş rokanın doğranıp böyle küçük bir tabağa konduğu (2-32). ,
38. Peynir getir, bir büyük getir, köpoğlu getir, rokayı da bir koca tabakla getir, şöyle bol yeşillik, limonu her bir şeyi bir tamam olsun anladın mı? (2-32). ,
39. Garson çekinerek soruyor: Balık ne alırdınız? (2-32). ,
40. Ne demişti o akıllı kadın? (2-32). ,
41. Bu mu? (2-32). ,
42. Peki ne? (2-32). ,
43. Getir bizim Selime’ yi buraya, olur mu abi? (2-33). ,
44. Getirebilir misin? (2-33). ,
45. Şu sofrayı, şu söyleşiyi onunla nasıl bölüşürsün? (2-33). ,
46. Senin için de öyle değil mi? (2-33). ,
47. Kızlar, oğlanlar büyüdü, gelin damat, torun ney, iyi, ya kral ne oldu abi? (2-33). ,
48. Artemis’e ne oldu? (2-33). ,
49. Ne oldu da o güzel kırmızı saçlarıyla, çilli yanaklarıyla, sana vurgun, sen ona... (2-33). ,
50. Sen söyle İbrahim abim, ben ne yapayım? (2-33). ,
51. Ben nasıl yaşayayım? (2-33). ,
52. Sen bir şey söyle, ben ne yapayım? (2-33). ,
53. Hani ne söz vermiştin sen bana? (3-34). ,
54. Hani böyle koşmayacaktın? (3-34). ,
55. Peki öyleyse, söyle bakalım deniz ne renk? (3-35). ,
56. Dinliyor musun sen beni? (3-35). ,
57. Bak ne söylüyorum ben sana (3-35). ,
58. Söyle bakayım, deniz ne renk? (3-35). ,
59. Peki o zaman deniz ne renkmiş? (3-35). ,
60. Deniz ne renk diyorum ben sana? (3-35). ,
61. Hangileri? (3-35). ,
62. Ee? N’ olmuş bulutlara? (3-35). ,
63. Evet görüyorum, ne olmuş? (3-35). ,
64. O elindekiler ne? (3-35). ,

65. Yerlerden topladın değil mi? (3-35). ,
66. Peki söyle bakalım o ne renk? (3-35). ,
67. Bu mu? (3-35). ,
68. Bu, sarı mı? (3-35). ,
69. Nasıl getirsin şekerim?(3-36). ,
70. Ama neden, ‘bize de getir’ demedin sen ona? (3-36). ,
71. Neden? (3-36). ,
72. Bebek de gelecek mi? (3-36). ,
73. Bebek de dondurma yiyecek mi? (3-36). ,
74. Anneye soruyor: “Anne o kadın ne dedi?” (3-36). ,
75. Anne o çocuk ne dedi? (3-36). ,
76. Ne oluyor? (3-36). ,
77. Ne istiyorsun? (3-36). ,
78. O çocuk ne dedi? (3-36). ,
79. Ah Danyel! Neden böyle yaptın! (3-38). ,
80. Yaşamak denen büyük serüvenden geçtikten sonra, şimdi artık onunla karşılıklı,
baş başa, orta şekerli bir kahve kıvamında geçirilecek günler, ongun günler
olabilir miydi günlerimiz? (4-40). ,
81. Oo! Kim bu? (4-40). ,
82. Kestiremediğim bir şey var ama ne! (4-42). ,
83. Beni seviyor / muy / du? (4-43). ,
84. Bu şimdiyi kurmak, geleceği kurtarmak mı oluyor? (4-43). ,
85. Kızım sezgi diye bir şey yok mu sende (4-44). ,
86. İnsan kendine böyle bakan birini nasıl ayırt edemez (4-44). ,
87. Sabaha dek oturanlar mı var, yoksa diskolar, barlar bu denli çok mu? (4-44). ,
88. Komik mi? (4-45). ,
89. Ben, önüme mi bakıyordum, gözücuyla onun bana bakıp bakmadığına mı? (4-45). ,
90. Hadi yağ! (4-45). ,
91. Peki bu ne demek şimdi? (4-49). ,
92. Ne oldu böyle? (4-49). ,
93. Yağmur öncesi mi? (4-49). ,

94. Lodos mu? (4-49). ,
95. Koyu yeşille, koyu griyi karıştırırsa bir ressam, bu rengi mi elde eder? (4-49). ,
96. Bu nasıl olabiliyor! (4-49). ,
97. Eksik olan neydi? (4-50). ,
98. Şey, o şey neydi acaba? (4-50). ,
99. Söyle ne söylenebilir, o kızda bende olmayan ne vardı da, onu kendine böyle bağladı (4-50). ,
100. Mutluluk böyle bir şey mi? (4-50). ,
101. Peki ne? (4-50). ,
102. Nerede akşamki o renkler! (4-50). ,
103. Ben güzel değil miydim! (4-51). ,
104. Bana aşık olmamış mıydı? (4-51). ,
105. Yoksa? (4-51). ,
106. Sadece beğenip sevecek miydi? (4-51). ,
107. Benim, o gençlik yıllarımda özlediklerim, ondan ayrıldıktan sonra gerçekleştirmeye çalıştıklarım, benim özüm için ağır sorumluluklar demek olmadı mı? (4-52). ,
108. Bunu istememiş miydim (4-52). ,
109. Koyuluk var, evet ama, neyin koyusu? (4-53). ,
110. Ya ağaçlar? (4-53). ,
111. Birayla, Fransız konyağı, somon füme, nasıl bağdaştırırsa! (4-54). ,
112. Eksik olan neydi? (4-55). ,
113. Bende olmayan, benim beceremediğim, akıl edemediğim? (4-55). ,
114. Şey, o şey neydi acaba? (4-55). ,
115. Kim lan bu? (5-57). ,
116. Gelmiş mi? (5-57). ,
117. Oğlum, nerde bu kaset? (5-57). ,
118. O neydi o? (5-58). ,
119. Birden değişen, birden oluşuveren? (5-58). ,
120. Bir menfaati olmasa, ne zoruna değil mi ama? (5-59). ,
121. Var bir çıkarı ama ne? (5-59). ,
122. Nasıl bağırır bir denizci acaba kıyıdan uzaklaşıp, iyice açılınca? (5-60). ,

123. Kimindi yahu bu? (5-62). ,
124. Peki bu kimin: “Gök urmuş dağları duman duman...” (5-62). ,
125. Ne bu yau (5-62). ,
126. Yahu, nerede kaldı bu oğlan, nerede kaldı biralar? (5-63).
127. Anladın mı? (5-63). ,
128. Ne olacak bu memleketin hali (5-63). ,
129. Eh! N'aparsın! (5-64). ,
130. Bak gördün mü şimdi! (5-66). ,
131. Peki ya Tuna? (5-68). ,
132. Bunları ne zaman, nasıl öğrendi bu Nemide hanım? (5-69). ,
133. Peki sonrasını düşündün mü? (5-69). ,
134. Kime güvendin? (5-69). ,
135. Bora'ya mı? (5-69). ,
136. Dönüşü düşündün mü? (5-69). ,
137. Sen? (5-70). ,
138. Neydi? (6-72). ,
139. Başlangıçta neden "ben bunu yazamam" diye düşündüm ki? (6-73). ,
140. Bir zamanlar bu yeryüzünde krallar, padişahlar, prensler, sultanlar yaşamamış mı? (6-74). ,
141. Dünya kurulduğundan beri masallar, buna benzeyen bir girişle başlamaz mı! (6-74). ,
142. Öyleyse ben kimim? (6-74). ,
143. Termisifon? (6-75). ,
144. Şöyle düşünülmüştür: Boğaz sırtlarında bir yer edinmek, bu hasreti biraz çözümlemez mi? (6-77). ,
145. Peki bir de bakıcı tutulması gerekmez mi? (6-77). ,
146. Neden? (6-80). ,
147. Ama, bir renk, bir koku, bir an kalmamış mıdır? (6-80). ,
148. Ne dersiniz çocuklar? (6-80). ,
149. Vapurun ta öbür ucundan seslenir biri; “Şey de var, neydi yahu, hani bizim şeyin, Münir’indir değil mi, Kalamış’ta canım, mehtap uyanmasın, nasıldı o?” (6-81). ,

150. Ne yani Allah aşkına? (6-81). ,
151. Sahi mi? (6-81). ,
152. Yani şimdi biz buna Mustafa bey mi diyeceğiz? (6-81). ,
153. Yetiyor mu? (6-81). ,
154. Daha ne ister Allahtan! (6-81). ,
155. Bu öyküyü okur mu acaba o resmi çeken? (6-81). ,
156. Bu koku ne kokusu böyle! (6-85). ,
157. Nerden bilecekler Cemile'nin iki kış üst üste ağır ateşle yatıp, ölümlerden döndüğünü (6-85). ,
158. Ama ne olmuş bu villaya böyle? (6-85). ,
159. Nerede o imgelemlerindeki, masal dünyasının, ışıklandırılmış, masmavi, yemyeşil pırıl pırıl villası? (6-85). ,
160. N'oldu? (6-86). ,
161. Bu da nesi? (6-86). ,
162. Ne demek evin içi yok? (6-86). ,
163. Yok canım! Olur mu öyle şey? (6-86). ,
164. Kaç yufka istemiştiniz? (7-90). ,
165. Vapurun çılgın bir gümbürtüyle köpürttüğü deniz suyuna mı dalıp çıkıp soluksuz kaldı, bir güç, yeni yeni menekşelenen akşamın gizlediği aydınlığı mı ısıttı onu beklenmedik bir zamanda, ansızın, hiç umulmayan bir ışıkla, vazgeçilmiş bir şeyin yakan yıkan, ortalığı toz duman edip birden duruluveren... (7-92). ,
166. Bu ne bu bu ne? (7-92). ,
167. Bu neydi? (7-92). ,
168. Bir insan nasıl bu kadar gama batıp kararmış olabilir (7-92). ,
169. Bu kararıp kalmışlık nasıl böyle ayan beyan dışarı vurabilir! (7-92). ,
170. Kim? (7-93). ,
171. Birinci "ah" buraya mı konmalı? (7-93). ,
172. Görmüş müydü onu? (7-93). ,
173. Anlamış mıydı kızın kendisine aşık olduğunu (7-93). ,
174. Hiç bakmamıştı ki nasıl olur? (7-93). ,
175. İkinci "ah" buraya mı? (7-94). ,

176. Nasıl? (7-94). ,
177. Bu bir kara yazgı mı? (7-94). ,
178. Kim anlar bunu? (7-94). ,
179. Kime anlatılabilir (7-94). ,
180. Bir erkek? (7-94). ,
181. Bir aşk? (7-94). ,
182. “Ah” buraya mı? (7-94). ,
183. O da ne? (7-95). ,
184. Yoksa buraya mı ikinci ah? (7-95). ,
185. Yoksa, tanrım yoksa, bu bir, “Seni gördüm, seni bildim” demek mi? (7-95). ,
186. “Bu şenlik benim için mi?” (7-95).
187. İkinci “ah” tutuşmak üzere olan bir yangınla birlikte buraya daha mı uygun ne! (7-95). ,
188. Peki o ne o? (7-96). ,
189. Kim bu acaba? (7-96). ,
190. Oysa o bakışları onaylamamışmış mıydı aşkı? (7-96). ,
191. O da hemen orada, kıza yandığını, yangın bir aşkla, anlatılamaz bir tutkuyla, ona bağlandığını anlatmamış mıydı? (7-96). ,
192. Kızın, dikilip kalmış olarak arkasından baktığını bilmiyor / mu? (7-96). ,

BEŞİNCİ BÖLÜM

V. SONUÇ VE ÖNERİLER

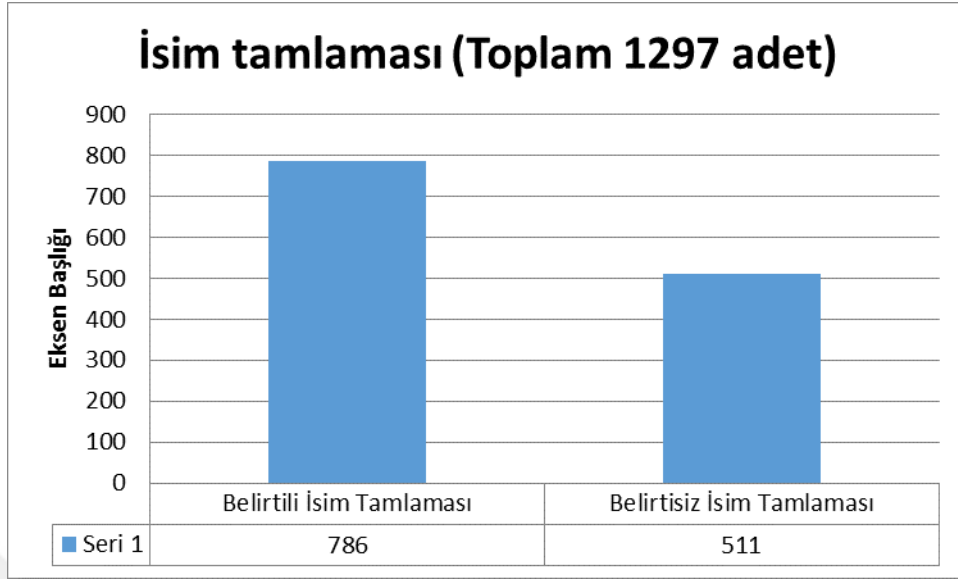
5.1. Sonuç

Eser üzerinde yaptığımız nicel değerlendirme sonucunda Nezihe Meriç'in isim ve sıfat tamlamalarını çokça kullandığı saptanmıştır. Anlama ve anlatmanın bir aracı olan dilin söz diziminin ilk bölümü kelime grupları diğeri de cümledir. Bilişsel bakımdan kelime gruplarının çok önemli bir değeri vardır. Bu söz öbeklerinin deneysel çalışmalar sonucunda zihinde kurucu birimler halinde algılandıklarına dair bulgular bulunmaktadır (Onan, 2011, s. 278).

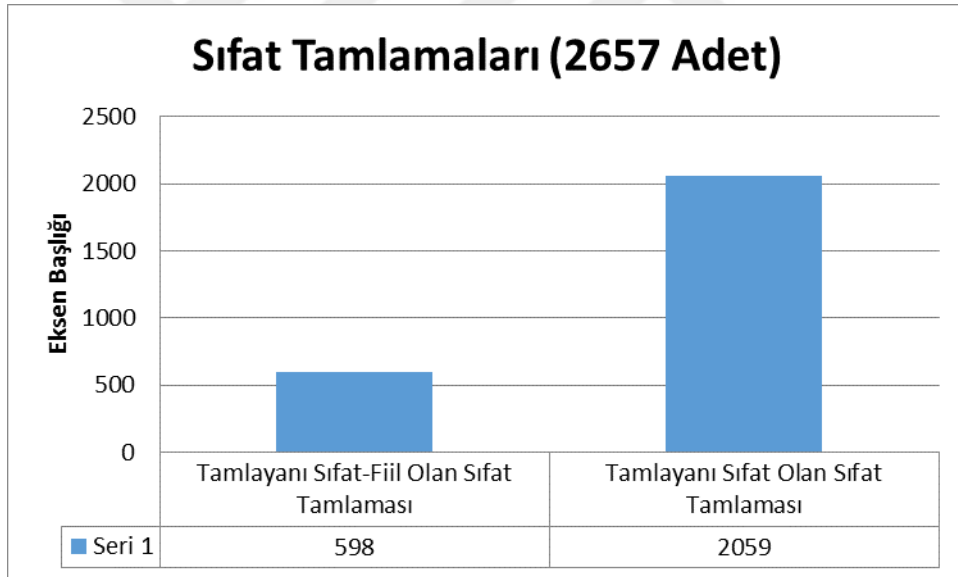
Çalışma metninde isim tamlaması olarak 1297 örnek sayılmıştır. Bunların 786'sı belirtili, 511 tanesi belirtisiz isim tamlamasıdır. Okunan ve işitilen bir ortamda insan beyninin anlamlandırma sürecini oluştururken kelime gruplarından bir yargı oluşturan cümleye vardığını da unutmamak gerekir. Onan (2011, s. 278), “İnsan beyni, anlamlandırma sürecinde cümledeki anlam öbekleri üzerinden işlem yapmaktadır” demektedir ve bunun da arka planında na dili yetisinin bulunduğunu eklemektedir. Sondan eklemeli bir dil olan Türkçe cümlede çok sayıda isim tamlaması bir bütünlük içinde birbirine bağlanmakta ve anlamı örmekte, somutlaştırmakta ve iç içe geçebilmektedir: *Olmazın olmuşu, ölümün yenilgisi, öldürmeyen Allahın gücüne karşı bilinmez, korkunun, şaşkınlığın yürek ezişi, kıyım kıyım edişi... (1-10).*

Özellikle iyelik ve tamlama ekleriyle bir düzen oluşturan isim tamlamalarında belirtili olma hali öne çıkarıldığında anlam daha da belirginleşmektedir. Bu durumu belirtili tamlamanın sayısal olarak daha dar anlamlı yapıları, türleri anlatan belirtisiz tamlamaya göre fazla olmasından anlaşılmaktadır.

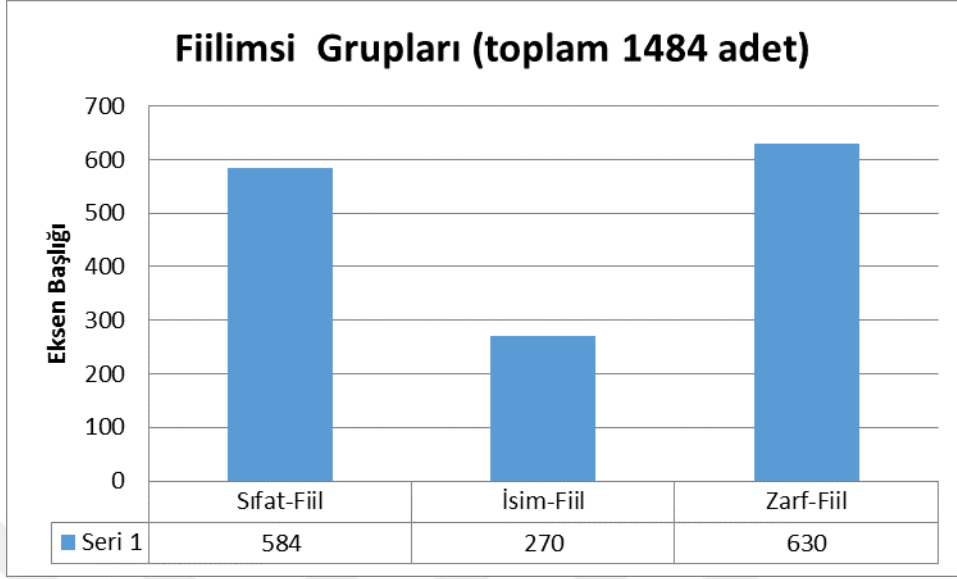
Tablo 1. İsim tamlamaları

Tablo 2. Sıfat Tamlamaları

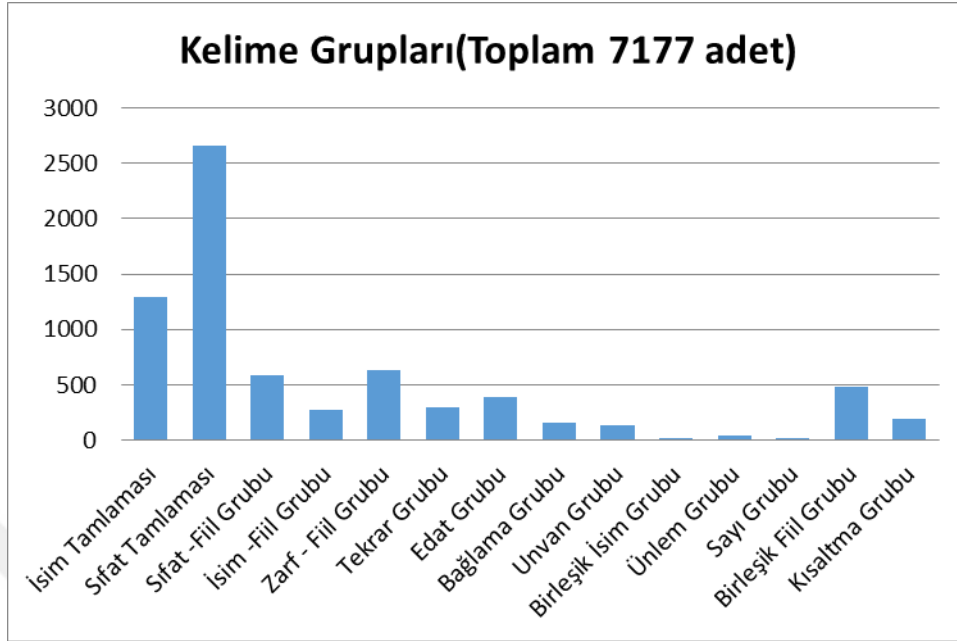

Tablo 3. Sıfat-fiil, isim-fiil ve zarf-fiil grupları

Bu kelime gruplarının cümlelerin yapı ve işleyişinde büyük önemi bulunmaktadır. Özellikle sıfat-fiil ve zarf fiillerin cümlelerin derin yapısında birden fazla eylemin anlatılmasında katkısı olduğu bilinmektedir. Özellikle sıfat-fiil ve zarf-fiillerin cümlelerin daha ayrıntılı oluşmasında büyük katkısı olduğunu söyleyebiliriz. İsim-fiil, sıfat-fiil ve zarf-fiil ekleriyle oluşan bu yapılar sonuçta adlaştırma, sıfatlaştırma ve zarflaştırma (belirteçleştirme) yapmaktadırlar. Böylece derin yapıda çok sayıda yan anlam bir araya gelmekte ve bir bütün cümle söylenebilmektedir.

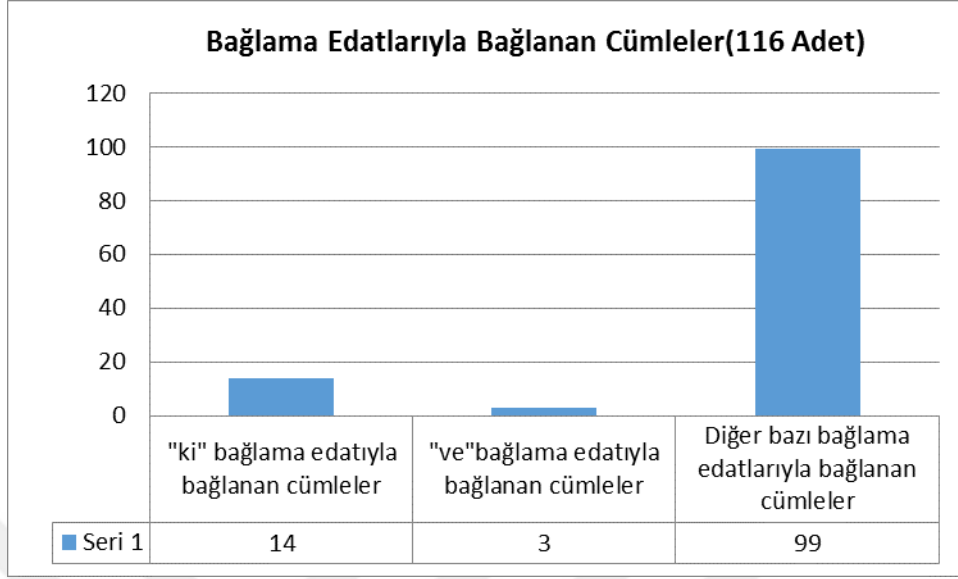
Tablo 4. Diğer kelime grupları

Metinde yer alan 7177 adet kelime grubunun sayısal dağılımı şu şekildedir: İsim tamlamaları 1297 adet olup bunların 786'sı belirtili isim tamlaması, 511'i belirtisiz isim tamlamasıdır. Sıfat tamlaması 2657 adet olup, bunların 598'i tamlayanı sıfat-fiil olan sıfat tamlaması, 2059 tanesi tamlayanı sıfat olan sıfat tamlamasıdır. Sıfat-fiil grubu 584, isim-fiil grubu 270 ve zarf-fiil grubu 630 adettir. Tekrar grubu 297, edat grubu 388, bağlama grubu 162, unvan grubu 130, birleşik isim grubu 19, ünlem grubu 42, sayı grubu 21, birleşik fiil 484 ve kısaltma grubu 196 adet olarak tespit edilmiştir.

Yukarıdaki sayısal değerlerden anlaşıldığı üzere Nezihe Meriç'in Yandırma adlı eserinin söz diziminde en çok sıfat tamlaması en az da birleşik isim grubudur. Sıfat tamlamalarının fazla olması yazarın varlığı belirtme ve nitelendirme arzusunun bir sonucudur. Bu aynı zamanda anlama sürecinde nitelenen ismin anlam alanının daraltılması, nitelenen ya da belirtilen ismin genelden özele indirgenmek suretiyle zihinde daha canlı ve belirgin bir kavram oluşturmaktır (Onan, 2011, s. 372). Nezihe Meriç Yandırma adlı eserindeki hikâyelerde olaydan ziyade durum ve kahramanların iç dünyalarına yer verdiğinden betimlemeler sıklıkla kullanılmıştır.

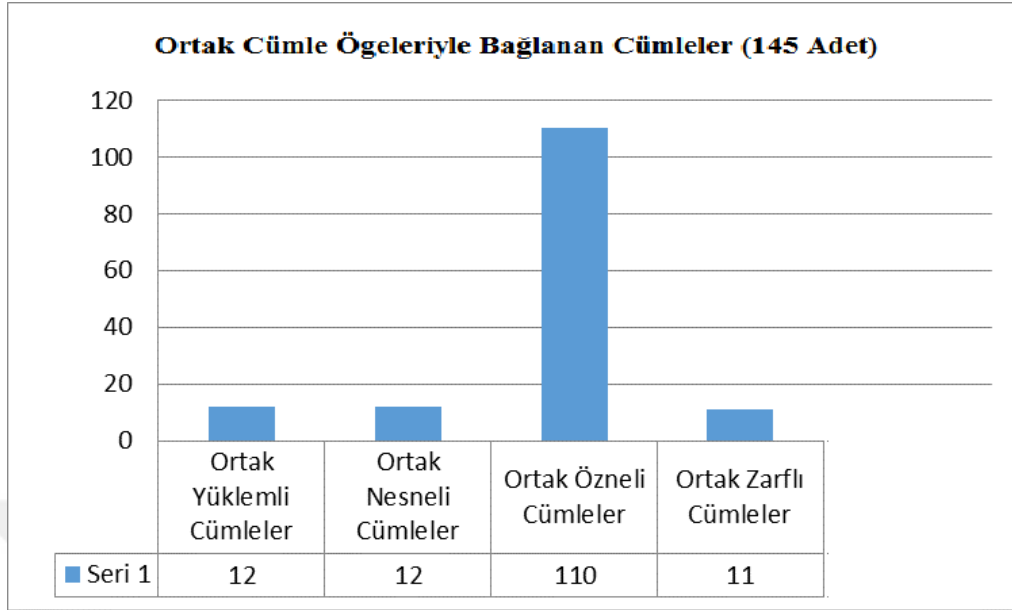
Tablo 5. Bağlama edatlarıyla bağlanan cümleler

Bağlama edatlarıyla “ki” , “ve” ve diğer bazı bağlama edatlarıyla bağlanarak kurulan cümleler 116 tanedir. Bunların 14 tanesi “ki” bağlama edatıyla bağlanan cümle, 3 tanesi “ve” bağlama edatıyla bağlanan cümle ve 99 tanesi diğer bazı bağlama edatlarıyla bağlanan cümlelerdir. Ki’li bağlı cümle Türkçenin söz dizimine aykırı bir cümle tipidir. Çünkü bu cümle tipinde yardımcı cümle ana cümleden sonra gelir. Ana cümlenin başta yardımcı cümlenin sonda bulunduğu cümle tipleri Türkçeye yabancıdır. Türkçede ana unsur daima sonda bulunur.

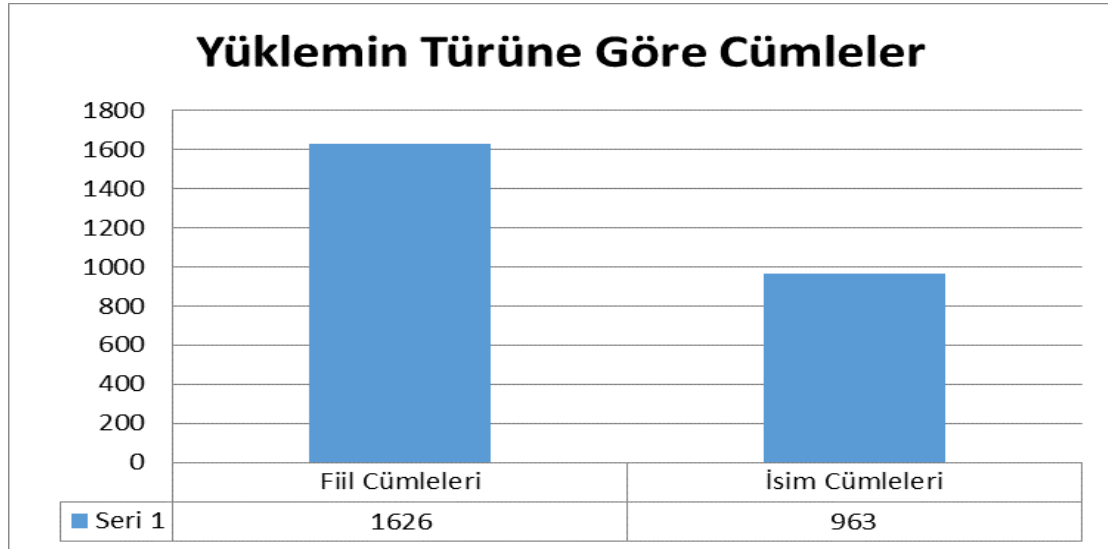
“Ve” edatı iki ve ikiden fazla cümleyi: sıralama, sebep, sonuç bakımından birbirine bağlar. Burada bir diğer cümle tipi de ama, çünkü, da, fakat, halbuki, lakin vb. edatlarla birbirine bağlanan, aralarında farklı anlam bağlantıları olan cümlelerdir.

Tablo 6. Ortak cümle öğeleriyle bağlanan cümleler

Peş peşe gelen cümleler arasındaki anlam ilişkisinin ortak öğelerle sağlandığı cümle yapılarıdır. Burada yüklemi ortak özne, ortak nesne, ortak zarf ve ortak yer tamlayıcısı (metnimizde örneği yoktur) ile desteklemek söz konusudur.

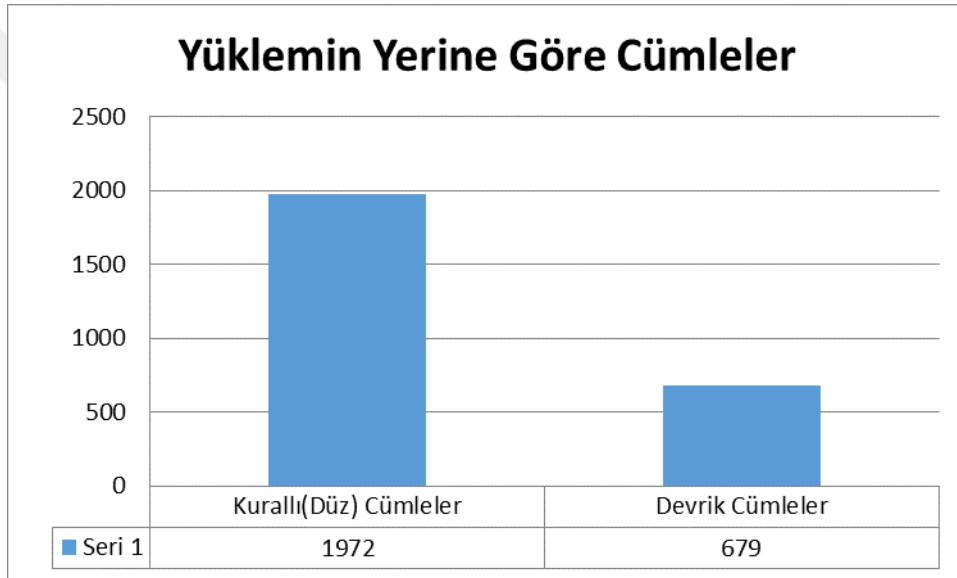
Tablo 7. Yüklem türüne göre cümleler

Yüklemi çekimli bir fiil veya birleşik fiil olan cümle sayısı 1626, yüklemi bir isim olan cümle sayısı ise 963 adettir. Fiil cümlelerinin sayısının fazla olması metinde hareketin daha çok olduğunu gösterir.

Türkçe söz diziminin en önemli özellikleri saptanırken bir ÖNY (özne-nesne-yüklem) sırasından bahsedilir. Bu da Türkçe söz diziminin anlam üzerinde bir etki yaptığı sonucunu doğurur. Bu aynı zamanda söz diziminin esnekliği olarak da ifade edilir (Aksan, 1999, s. 169). Bunu kurallı ve devrik cümle ayırımında görüyoruz. Çoğunluğun kurallı cümleyi merkeze aldığı çalışmalar yanında, devrik yapının da bir **bozulma** olmadığı bir anlatım yolu olduğu ve dilin konuşma diline dayandığı gerçeğini hatırlatan yaklaşımlar da bulunmaktadır (Kerimoğlu, 2016, s. 189). Metinde Nezihe Meriç'in söz diziminde kurallı ya da düz cümle tiplerinin yaygın olduğu (1972 cümle) , buna mukabil devrik yapı cümle tiplerinin de bir hayli olduğu (679) görülmektedir.

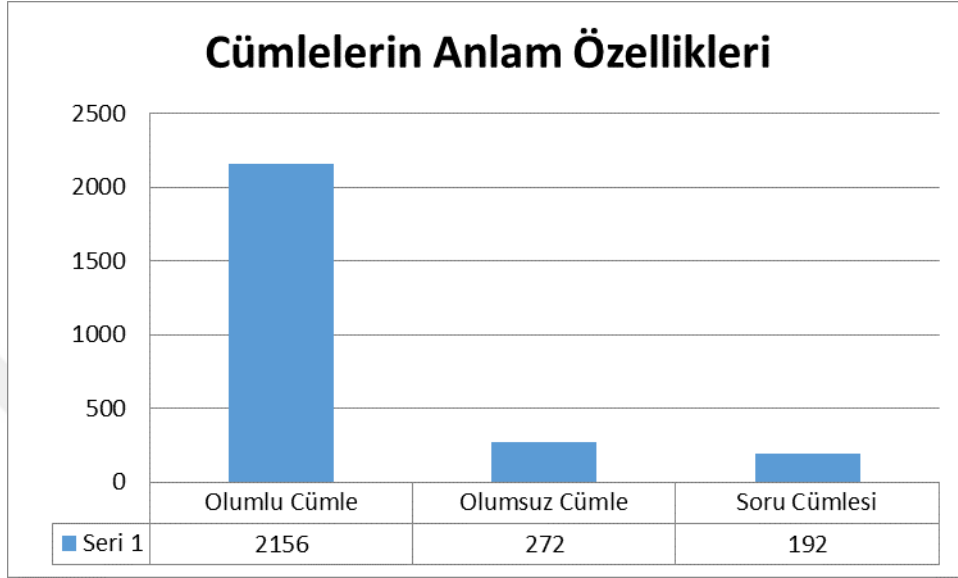
Tablo 8. Yüklemin yerine göre cümleler

Metinde yüklemi sonda olan 1972 cümle örneği yanında 679 örnekte de yüklemi sonda olmayan cümle yapıları bulunmaktadır. Eksilteli cümleler hariç tutulduğunda toplamda 2651 cümle mevcuttur. Çoklukla yüklemi sonda olan, kurallı cümle diye adlandırılan cümle tipi alan yazında genel kabul görse de devrik cümle ya da yüklemi sonda olmayan cümle tipi için bir anlayış birliği yoktur. Devrik cümleye bir yüklem ardı konumlama türü olarak bakan, bundan dolayı da onu olumlu karşılayan araştırmacılar da vardır. Bu konuda Demircan'ın devrik cümleyi bağlamın belirlediği görüşüne de dikkat çekmek gerekir (Demircan, 2009, s. 18-19). Aksan da devrik yapının cümlelerin anlamını daha da kuvvetlendirdiğini, konu-yorum açısından yüklem dilin söz düzeninin dışına çekilerek sözün güçlendirildiğini beirtmektedir (Aksan, 1999, s.205-

207). Metinde bulunan devrik yapıdaki cümle örneklerinde de bu özellikleri bulmak mümkündür.

Tablo 9. Cümlelerin anlam özellikleri

Bilindiği gibi cümle bir anlamlı yapıdır. Yargı anlatan bir dil birliğidir. Nezihe Meriç'in Yandırma adlı eserinde 2156 olumlu, 272 olumsuz ve 192 soru cümlesi yer almaktadır. Şekil bakımından olumlu olan cümle tiplerinin çoğunlukta olması doğaldır. Olumsuzluk anlatan cümle yapılarında bir anlam daralması söz konusudur. Kimi hallerde de soru biçiminde bir takım cümle yapılarına dil ihtiyaç duyar. Metinde bağlama göre soru cümleleri de bulunmaktadır.

Bütün bunların ışığında Nezihe Meriç'in Yandırma adlı eseri söz dizimi bakımından bir değer anlatmaktadır. Meriç'in eserinde hikâyesinin olay örgüsünü kurup anlatısını yazarken Türkçenin birçok özelliğini kullandığı anlaşıyor.

5.2. Öneriler

1. Eser ortaokul sekizinci sınıf öğrencilerine okutulabilecek özellikler taşımaktadır. Öğrencilere salık verilebilir.
2. Eserde ders kitaplarına uygun bölümler bulunduğu için, ders kitabı hazırlayanlar yararlanabilirler.

3. Eserde günlük dilde çok sık kullanılmayan bazı kelime grupları bulunmaktadır. Öğrencilerin farklı kelime gruplarını tanıması açısından kitaplarda örnek olarak kullanılabilir.
4. Eserde farklı cümle yapıları bulunmaktadır. Sekizinci sınıf öğrencileri için belirlenen “ Cümlenin yapısını kavrar.” kazanıma katkı sağlayacaktır.

KAYNAKÇA

- Aksan, D. (1999). *Anlambilim*. Ankara, Engin Yayınevi.
- Altun, M. (2011). *Türkçede Kelime Grupları Çözümlemeleri*. İstanbul, MVT Yayıncılık.
- Andaç, F. (2004). *Edebiyatımızın Kadınları*. İstanbul, Dünya Kitapları.
- Banguoğlu, T. (1990). *Türkçenin Grameri*, (3. Basılış). Ankara, Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Baskakov, A. N. (2011). *Çağdaş Türkçede Kelime Grupları* (1.Baskı). (Çev: Oktay Selim Karaca). İstanbul, Kesit Yayınları (1974).
- Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı yayımlanmamış yüksek lisans tezi.
- Calp, M. (2014). *Dil Öğretiminde Teknik ve İlkeler* (3. Baskı). Ağrı, Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi Yayınları.
- Demircan, Ö. (2009). *Devrik Tümve ve Odaklama*. İstanbul, Der Yayınları.
- Derleme Sözlüğü. (1969). C. IV, Ankara, Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Dizdaroğlu, H. (1976). *Tümcebilgisi*, Ankara, Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Ergin, M. (1980). *Türk Dil Bilgisi*. İstanbul, BAYRAK Basım-Yayım-Tanıtım.
- Gezeroğlu, S. (2015). *Nezihe Meriç'in Öykülerinde Kronotop. (Zaman-Uzam)*. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi.
- Gökdayı, H. (2017). Öbekleri Oluşturan Sözcükler Arasındaki Anlam İlişkileri, *TÜRÜK Uluslararası Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi*, Sayı. 11, 1-25.
- Gökdayı, H. (2018). *Türkçede Öbekler*. İstanbul, Kriter Yayınevi.
- http://mavimelek.com/nezihe_meric.htm.5.7.2018 tarihli erişim
- Karaağaç, G. (2013). *Dil Bilimi Terimleri Sözlüğü* (1. Baskı). Ankara, TDK Yayınları.
- Karahan, L. (2007). *Türkçede Söz Dizimi*, Ankara, Akçağ Yayınları.
- Korkmaz, R. (2004). *Yeni Türk Edebiyatı El Kitabı*, Ankara: Grafiker Yayınları.
- Korkmaz, Z. (1992). *Gramer Terimleri Sözlüğü* (1. Baskı). Ankara, TDK Yayınları.
- Korkut, E., Onursal Ayırır, İ. (2015). *Dil Bilimleri ve Dil Öğretimi*. Ankara, Seçkin
- Meriç, N. (2004). *Çavlanın İçinde Sessizce*. İstanbul, Yapı Kredi Yayınları.
- Meriç, N. (2005). *Yandırma*. İstanbul, Yapı Kredi Yayınları.

- Onan, B.(2011). *Anlama Sürecinde Türkçenin Yapısal İşlevleri*. Ankara, Nobel Yayınları.
- Önder, A. (2006). *Nezihe Meriç'in Öykücülüğü*. Adana, Çukurova Üniversitesi Sosyal
- Özgen, M. (2018). *Formalist Dilbilgisi Kuramları* (1. Baskı). Ankara, Pegem Akademi.
- Sarıca, B. (2015). *Türkçe Cümle Bilgisi* (1. Baskı). Ankara, Anı Yayıncılık.
- Sinan, A. T. , Cintosun S. (2017), Nezihe Meriç'in Yandırma Adlı Eserindeki Deyimlerin Yapı ve Kavram Özellikleri, JASSS, The Journal of Academic Social Science Studies, S. 62, 151-170.
- Tanzimat'tan Bugüne Edebiyatçılar Ansiklopedisi. (2003), İstanbul, Yapı Kredi Yayınları.
- Türk Dil Kurumu (2005). *Yazım Kılavuzu* (24. Baskı). Ankara.
- Türkçe Dersi Öğretim Programı*. (2018). Ankara.
- Uluslararası Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi*, Sayı. 11, 1-25. Yayıncılık.
- Yıldırım, A. ve Şimşek, H. (2016). *Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri* (10. Baskı). Ankara, Seçkin Yayıncılık.

EK

EK 1. Tez Orjinallik Raporu

EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ
YÜKSEK LİSANS TEZ ÇALIŞMASI ORJİNALLİK RAPORU

ÖĞRENCİ BİLGİLERİ	
Adı-Soyadı	Semra CİNTOSUN
Öğrenci Numarası	082404165
Enstitü Anabilim Dalı	TÜRKÇE VE SOSYAL BİLİMLER EĞİTİMİ
Bilim Dalı	TÜRKÇE EĞİTİMİ
Danışmanın Unvanı, Adı-Soyadı	Dr. Öğr. Üyesi Ahmet Turan SİNAN
Tez Başlığı (Türkçe)	Nezihe Meriç'in "Yandırma" Adlı Kitabındaki Öykülerin Söz Dizimi Açısından İncelenmesi

EĞİTİM BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ MÜDÜRLÜĞÜ'NE

Yukarıda başlığı belirtilen tez çalışmamın a) Kapak sayfası, b) Giriş, c) Ana bölümler ve d) Sonuç kısımlarından oluşan toplam ...606 sayfalık kısmına ilişkin, 20/07/2018. tarihinde Enstitü tarafından Turnitin adlı intihal tespit programından aşağıda belirtilen filtrelemeler uygulanarak alınmış olan orijinallik raporuna göre, tezimin benzerlik oranı % 10'tür.

Uygulanan filtrelemeler:

- 1- Kabul/Onay ve Bildirim sayfaları hariç,
- 2- Kaynakça hariç
- 3- Alıntılar hariç/dâhil
- 4- 5 kelimedenden daha az örtüşme içeren metin kısımları hariç

Yukarıda bilgileri verilen öğrencinin yüksek lisans tezi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Yönetim Kurulu tarafından belirlenen azami benzerlik oranlarını aşmadığını ve tez çalışmamın herhangi bir intihal içermediğini; aksinin tespit edileceği muhtemel durumda doğabilecek her türlü hukuki sorumluluğu kabul ettiğimi ve yukarıda vermiş olduğum bilgilerin doğru olduğunu beyan ederim. Gereğini saygılarımla arz ederim.

Semra CİNTOSUN
Öğrencinin Adı-Soyadı
(İmzası)

F.Ü.LİSANSÜSTÜ EĞİTİM ÖĞRETİM YÖNETMELİĞİ

Madde 41- Lisansüstü tezleri ile birlikte teslim edilmesi gereken belgeler şunlardır:

- a) Lisansüstü tezler, savunma öncesinde **intihal program raporu** ve ilgili makale şartını sağladığına dair belgeleri ile birlikte enstitüye teslim edilir.
- b) İntihal raporu ile ilgili olarak etik kurallar dâhilindeki benzerlik oranları ilgili Enstitü Yönetim Kurulu tarafından belirlenir. (Enstitü Yönetim Kurulu tarafından tezin, intihal kapsamı dışında değerlendirilmesi için TURNITIN'den alınan raporda "benzerlik oranı"nın, "% 25'i geçmemesi şeklinde kabul edilmiştir).

ÖZ GEÇMİŞ

Semra CİNTOSUN, 25.02.1985 tarihinde Adıyaman' da doğdu. 1996 yılında Adıyaman Osmangazi İlköğretim Okulundan mezun oldu. Ortaokul ve lise tahsilini 2003 yılında Adıyaman Anadolu Lisesi'nde tamamladı. Aynı yıl girdiği Fırat Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümünden 2007' de mezun oldu. 2009 yılında Konya Kadınhanı Musa Uğur Ortaokuluna Türkçe Öğretmeni olarak atandı. 2015 yılında Adana Yüreğir İsmail Sefa Özler Ortaokuluna tayin oldu. 2018 yılında Adana Yüreğir Dervişler Ortaokuluna tayin oldu. 2011'de Fırat Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Türkçe Eğitimi Ana Bilim Dalı'nda yüksek lisans yapmaya başladı. Yabancı dili İngilizce'dir.